

Giới thiệu Đại Việt Tu Chân

Một vũ trụ huyền huyền nào đó tồn tại hàng tỷ năm còn trong hỗn độn. Nhờ khí hỗn độn tạo thành 2 cường giả đại năng. Sau đó 2 cường giả chiến đấu 1 trận long trời lở đất phá tan hỗn độn và dần hình thành thế giới hoàn mỹ. Thế giới phân tách ra làm 2 phần: tiên giới và đại lục.

Tiên giới chia ra làm 4 giới: Phong giới, Lôi giới và Vũ giới, Hỏa Vực giới (bị thất lạc)

Đại lục: 4 thượng vực và 13 hạ vực. (update tên sau)

Truyện trải qua hơn 1000 vạn năm, mọi việc dần trở thành tự nhiên. Cho tới 10 vạn năm trước, đại lục xuất hiện 2 đại kỳ tài là Lạc Long Quân và Âu Cơ, 2 người kết thành đạo lữ và phá toái hư không phi thăng tiên giới thì tiên giới xuất hiện dị trạng khiến cửa vào tiên giới bị phong bế.

Cấp độ trong truyện Đại Việt Tu Chân

Tu Chân: luyện khí, trúc cơ, kim đan, nguyên anh, hư thần, kiếp biến, hoá thần, vấn đỉnh và đại thừa.

Tiên giới: hư tiên, chân tiên, kim tiên, huyền tiên, đại la tiên, tiên vương, tiên đế, đại thánh, thánh vương

Hỗn nguyên: thánh nhân, chân quân, thiên quân.

Hỗn độn đại năng

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Thần Nhật Tông

Tháng 6, thời tiết thay đổi bất thường, sáng trời vẫn còn trong xanh thế mà giữa trưa bầu trời đã mờ hồ chuyển sẫm. Không bao lâu sau bỗng tối sầm lại, từng trận mưa rơi xuống. Ngay lúc đó, tiếng sấm nặng nề vang xa đi rất xa, khiến cả không gian cũng run rẩy.

- A.....

Một tiếng kêu sợ hãi vang lên, Trần Tiến bừng tỉnh từ cơn ác mộng, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Trần Tiến nhìn thấy một giấc mơ vô cùng chân thật và rõ ràng. Trần Tiến thấy rõ mình đang đi tuần khu vực bên ngoài ngoại sơn môn, vô tình trông thấy Đại trưởng lão nói chuyện với một hắc y nhân, tò mò Trần Tiến đứng bên cạnh nghe hai người trò chuyện. Khi nghe đến đoạn Đại trưởng lão dự tính tạo phản, Trần Tiến cả kinh khiến Đại trưởng lão phát giác sự có mặt của hắn.

- A! Là kẻ nào?

Vừa dứt lời Đại trưởng lão phi thân lên tung một chưởng vào thẳng nơi Trần Tiến đang ẩn nấp.

Trúng chiêu Trần Tiến đã bị trọng thương, sợ hãi hoảng sợ chạy trốn chết, Trần Tiến không rõ ràng mình đang chạy theo phương hướng nào, chỉ điên cuồng lao về phía trước.

Cho đến khi Trần Tiến phát giác ra mình đã xuất hiện ở một hang động âm u không thấy lối ra.

Trong giấc mơ, Trần Tiến thấy mình sau khi dừng lại nghe được một thanh âm có khí tức tang thương, âm thanh khiến toàn bộ nỗi hoảng sợ của hắn càng thêm dồn dập.

- Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng có người tiến được vào thế giới hoàng huyền này. Người thanh niên, người có ước nguyện gì không?

Trần Tiến hoảng loạn không còn suy nghĩ âm thanh phát ra từ đâu chỉ vội kêu hô lên:

- Cứu ta, cứu ta với! Ta đang bị Đại trưởng lão truy sát, lão ta muốn giết ta... giết ta diệt khẩu.

- Người đã bị nội thương nghiêm trọng, không thể nào qua khỏi sau nửa canh giờ nữa. Trước khi chết người có còn chấp niệm gì không ta sẽ hoàn thành cho người?

- Khôngggggg! Ta không muốn chết, ta muốn sống, cuộc sống ta còn bao nhiêu việc ta chưa hoàn thành.

Choàng tỉnh dậy, toàn thân hần đau nhức, hần vội vàng nhớ lại.

- Chuyện gì đã xảy ra? Đây là đâu?

Trần Tiến nhìn xung quanh phát hiện hần đang nằm trên một cái giường gỗ. Trần Tiến nghi hoặc, rõ ràng mình đang bị truy sát bởi Đại trưởng lão mà?

Mỗi câu nói, mỗi sự kiện diễn ra rất rõ ràng khiến hần không thể không nghi ngờ là tất cả những điều này rút cuộc là mộng hay đã phát sinh? Sao lại thế này, hay là ta đã chết thực sự. Đầu của Trần Tiến như muốn nứt ra, hần nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng có thanh âm:

- Ê... người... người cái tên Tiến Trần kia, lại nằm lười đó sao, mau nhanh cùng mọi người chuẩn bị tập kết, hôm nay là ngày đệ tử ngoại môn chúng ta được phát linh thạch.

Trong lòng hần mơ hồ, bỗng nhớ ra tên kia không phải là Đinh Sơn sao, đây không phải căn nhà tranh mà ngày đó mười hai năm trước hần gia nhập Nhật Thần Tông được bố trí cho đệ tử ngoại môn sao.

Dần dần hoàn tỉnh lại, ký ức dường như tràn vào trong óc hần. Hần có thể xác định đích thực hần không sao, mọi thứ chỉ là giấc mơ thôi. Nhanh chóng thay đồ và chạy ra tập kết, nếu hần nhớ không lầm đây là tháng đầu tiên hần gia nhập Nhật Thần Tông.

Hần trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ thật sự đây gọi là tái sinh sao? Chẳng lẽ giọng nói trong hang động đó quả thật là giúp ta hồi sinh sao?

Trần Tiến tâm tình cực kỳ kích động, hần nghĩ rằng hần chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ. Vậy mà bây giờ bản thân có thể đứng đây còn có thể trọng sinh được nữa.

Sự kích động trong lòng hần đã lên đến đỉnh điểm, sự run rẩy trong nội tâm hần thật sự kích động. Nếu lúc này không phải đứng giữ quảng trường hần đã hét lên thật to gào thét sung sướng.

Chưa bao giờ hần lại cảm thấy ông trời đối đãi với hần tốt như vậy, nhưng niềm vui chưa bao lâu, hiện thực đã bao phủ, hần phát hiện ra hần cũng chỉ quay lại thời gian mười hai năm trước là một kẻ không có cơ duyên cũng chẳng có tài năng gì.

Trầm nghĩ trong lòng, bản thân đã được trời cao ban cho cơ hội trọng sinh này, tại sao có thể dễ dàng buông tha. Bản thân phải đi trên con đường mới, không thể sống một kiếp “phế vật” để rồi khi bị truy sát cũng chỉ tuyệt vọng cầu sinh.

Nhật Thần Tông là một tông môn ba sao, do 1 vị cường nhân Nguyên Anh kì sáng lập ra từ cách đây hơn hai ngàn năm, thanh danh ở trong nước vô cùng lớn. Tuy nhiên, từ sau khi các lão tổ tông môn biến mất vào hơn hai trăm năm trước thì Nhật Thần Tông cũng từ đó rớt ra khỏi nhóm Thất Tông. Tuy vậy Nhật Thần Tông cũng là một Tông môn lớn có tiềm lực vô cùng mạnh.

Nhật Thần Tông gồm một vị lão tổ đã đạt đến Nguyên Anh sơ kì quanh năm bế quan để kéo dài tuổi thọ cũng như duy trì vị thế Tông môn ba sao, còn ba vị Kim Đan kỳ là môn chủ Đặng Hùng và hai vị trưởng lão Trọng Khôi và Tiêu Tuất. Khoảng hơn ba mươi Trúc Cơ là các vị sư thúc hoặc các đệ tử có tiềm năng trong tông môn.

Muốn thành đệ tử nội môn ít nhất phải đạt được Luyện khí hậu kì, họ sẽ được các vị sư thúc, sư huynh cực lực tạo điều kiện để Trúc Cơ. Dù vậy, số lượng Trúc Cơ Đan mỗi năm cũng chỉ phát ra không quá năm viên. Còn ngoại môn đệ tử thì có tới hàng ngàn, không chỉ không có điều kiện tu luyện mà còn phải làm những việc vặt vãnh cho tông môn. Cũng may hàng tháng, họ vẫn nhận được hai hạ phẩm linh thạch và một ít thời gian tu luyện.

Nhìn xung quanh thấy mọi người trong tông môn, Văn Dương sư thúc, Tào Thuần sư thúc, Tiêu Nhân sư thúc... Hần mới tin rằng hần đã trở lại trở lại mười hai năm trước, khi chỉ là chàng trai mười sáu tuổi tìm đủ mọi cách để gia nhập Tông môn.

Dù hần biết tương lai tông môn càng ngày càng ảm đạm, mười hai năm sau Đại trưởng lão âm mưu tạo phản. Biết trước những biến cố như vậy, Trần Tiến cũng không có tâm trí ở lại đây nữa, hần quyết chí tìm cách trốn đi, ít nhất cũng tìm được một tương lai sáng lạng hơn.

- Trần Tiến, Trần Tiến... ai là Trần Tiến nhanh bước lên nhận linh thạch, nếu không sẽ bỏ qua lượt.

Tiếng gọi vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của hần, Trần Tiến sững sờ theo bản năng chạy lên nhận linh thạch và cúi đầu cười trừ xin lỗi. Sau đó chạy vội lại vào hàng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Đại Việt Tinh Thần Quyết

Sau khi được phát xong linh thạch, các đệ tử ngoại môn giải tán trở về nơi trú ngụ. Trần Tiến trở lại căn nhà tranh, tĩnh lặng. Trần Tiến nhìn cảnh vật xung quanh. Ở bên ngoài sân, Trần Tiến có thể dễ dàng nhận ra đây là nơi mà mình cùng với tên Đình Sơn tu luyện từ lúc mới bắt đầu gia nhập với lòng mong muốn một ngày trở thành đệ tử nội môn.

Bây giờ Trần Tiến chắc chắn xác định được mình trọng sinh rồi, Trần Tiến mau chóng tiếp nhận sự thật này. Mặc dù trong lòng hắn vẫn tràn ngập muôn vàn cảm xúc đang cuộn cuộn trong cơ thể mình. Trần Tiến nhanh chóng ổn định tinh thần lúc này.

Thật sự nếu trời cao đã ban ra cho mình cơ hội được trọng sinh, thì phải sống cho đáng với tạo hoá này. Ngẩng mặt lên trời, Trần Tiến cất cao tiếng hét nói:

- Không sống cuộc sống nhu nhược yếu đuối và không có tương lai nữa, Trần Tiến này phải tự tạo ra cho mình cơ hội phải nắm bắt được sinh mệnh của bản thân mình.

Trần Tiến tâm thần kích động, hét lên tận trời cao quyết tâm làm lại cuộc đời của mình. Ổn định hơn, Trần Tiến nhớ đến âm thanh huyền bí đã giúp mình trọng sinh, giúp mình có cơ hội này ở hang động âm u, đó. Nghĩ đến hang động, Trần Tiến quyết định tối nay phải tiến vào lại, để xem mình có gặp được tạo hóa gì nữa không?

Đêm đến, Lúc này tên Đình Sơn đã ngủ say sưa, Trần Tiến lẳng lặng một mình tiến vào khu rừng phía Đông tông môn. Giữa màn sương đêm, không khí nơi đây vô cùng u oán, âm thanh đôi lúc như tiếng xào xạc của lá cây, đôi khi lại như hơi thở khò khè của các loại yêu thú. Với tu vi chỉ luyện khí tầng một như hắn mà dám tiến vào đây quả thật có thể gọi là can đảm lắm rồi.

Dựa theo trí nhớ, Trần Tiến vội vã đi theo con đường trong trí nhớ, Trần Tiến nhìn thấy đúng hang động của kiếp trước, vội vàng đi đến cuối hang, hắn nhìn khắp xung quanh, không có gì xảy ra.

Trần Tiến ủ rũ thờ dãi:

- Chẳng lẽ thật sự mọi thứ chỉ là giấc mơ, nhưng tại sao chân thực như vậy nhỉ?

Bỗng có một thanh âm tang thương mà quen thuộc vang lên:

- Cuối cùng người cũng trở lại, ta biết người sẽ có những thắc mắc và sẽ quay lại tìm kiếm ta mà. Đến tận lúc này, người vẫn nghĩ đây là mơ sao.

Âm thanh vang vọng, Trần Tiến vội vàng nhìn ngó xung quanh không có một thứ gì xuất hiện, cũng chẳng có ai. Trần Tiến hoảng sợ, nghĩ rằng chẳng lẽ đây là một hồn ma nào đó.

- Người là ai, tại sao ta không nhìn thấy người, còn lại người nói không phải mơ, tại sao... Tại sao người có năng lực nghịch thiên như vậy? Ta vẫn chưa dám tin...

Âm thanh đó lại vang lên:

- Người không nhìn thấy ta đâu, ta chỉ còn lại là một tàn hồn thôi, người đến được đây vì cơ duyên của người, từ khi tàn hồn của ta may mắn được thức tỉnh, cũng đã bao nhiêu cái vạn năm rồi, ta vẫn chưa gặp ai. Nên ta từng đưa ra lời thề rằng “người đầu tiên ta gặp được ta sẽ ban cho người đó thiên đại cơ duyên, và người chính là kẻ may mắn đó”.

Trần Tiến bàng hoàng, giọng nghi hoặc hỏi lại:

- Nếu ông là tàn hồn tại sao lại làm được điều này, ông là ai, nếu không rõ ràng đừng hòng nghĩ lừa gạt được ta.

- Người không tin nhưng không phải mọi thứ đã xảy ra rồi sao, còn phần ta là ai, ta cũng không nhớ rõ nữa, ta chỉ biết từ rất lâu rồi ta có một kẻ địch, hắn là kẻ thù không đội trời chung của ta, ta cũng chỉ có một mục tiêu là đánh hắn ngã xuống.

Trần Tiến lại nghi hoặc hỏi:

- Ông nói ông tồn tại rất lâu rồi, vậy chuyện gì xảy ra, tại sao ông chỉ còn tàn hồn?

- Phải, ta chỉ nhớ, khi ta được hình thành, thế giới này là hỗn độn, cũng như ta có một kẻ xuất hiện, tên đó không chỉ mạnh như ta, pháp bảo hay phép thuật gì cũng không thua kém gì bản thân ta. Hai chúng ta cùng nhau không ngừng tranh đấu, đánh tan không biết bao nhiêu tinh cầu, hủy diệt bao nhiêu vị giới. Dần dần hỗn độn sơ khai cũng tan biến, ta phát hiện trừ hai người chúng ta ra, ta có thể sáng tạo ra cuộc sống. Còn tên kia ngược lại với ta, tên kia thấy ta tạo ra hắn lại không ngừng phá hoại, đến nỗi ta không chịu nổi.

Trần Tiến lắp bắp kinh hãi:

- Ông... Ông... Như vậy ông không phải Hỗn Độn đại năng sáng tạo thế giới sao?

- Có lẽ vậy, nhưng giờ ta chỉ còn lại là một tàn hồn, ta vẫn cảm nhận được tên kia không ngừng tìm cách vượt ra khỏi phong ấn của ta. Điều đó làm ta thức tỉnh và cũng không ngừng tìm kiếm người có cơ duyên để có được đại sứ mệnh.

Trần Tiến:

- Vậy vị Tà Ác đại năng còn lại vẫn còn sống, không phải truyền thuyết rằng ông đã tiêu diệt vị tàn ác đại năng kia.

- Đúng vậy, ta không thể thắng hắn được, không chỉ vậy đến phút cuối ta phải dùng bí thuật đồng vu quy tận với hắn, nhưng cũng chỉ giam hắn vào Ngục giới không thể hủy diệt hoàn toàn" còn ta thì ba hồn bảy phách bị phân ra.

Trần Tiến cả kinh:

- Không ngờ trên đời này còn có sự thật như vậy, thế thì ngày vị Tà Ác đại năng kia thoát được Ngục Giới không phải hắn sẽ hủy diệt mọi thứ sao? Vậy thì ai có thể ngăn cả hắn ta lại?

- Ta sắp tan biến rồi, nhưng may mắn gặp được người lúc này, ta hy vọng người kế thừa chấp niệm của ta. Người có thể đến đây chứng tỏ người là kẻ có đại cơ duyên, vậy nên.

Lời của hỗn độn đại năng chưa dứt, Trần Tiến đã hiểu ra, hắn cũng rất muốn cơ duyên này, kiếp trước hắn quá “phế vật” tính ra không chỉ căn cơ cùi bắp mà còn chính do không có cơ duyên gì cả. Thế nhưng, gánh vác trọng trách lớn như vậy hắn không đủ khả năng. Đừng nói đến Tà Ác đại năng, sợ bây giờ một tên Trúc Cơ tu sĩ cũng giết hắn dễ như kiến, vội nói:

- Tôi bây giờ ngay cả Trúc Cơ cũng là ước vọng, làm sao có thể kế thừa nguyện vọng của ông, hay ta ra ngoài truyền ra bí mật này, cho người có năng lực làm việc đó nhé.

-Người thật là có phúc không biết hưởng mà, ta hoàn thành ước vọng trọng sinh cho người đã tốn hết toàn bộ năng lực còn sót lại, ta không thể chờ được nữa.

-Nhà người không phải trước đó từng nói người muốn cầu sinh sao? Như người mong muốn chỉ cần Người đạt được cơ duyên của ta thì người không còn là kiến hôi dễ dàng để người khác nắm trong tay nữa.

Trần Tiến suy nghĩ 1 lượt lại nói:

- Ông tồn tại lâu như vậy pháp bảo chỉ ít cũng toàn Thiên cấp nhi, hay ông một phát giúp tôi đạt đến tu vi Đại Thừa đi.

-Người đang mê sảng sao, ta là ai Hỗn Độn đại năng... Đồ vật đâu chỉ là Thiên cấp tầm thường, chỉ bảo của đều là những vật vô giá.

-Lợi hại như vậy sao? Vậy tôi được ông truyền thụ những gì, tôi cũng không muốn cơ thể này không có năng lực chống trả? Ít nhất cũng phải trả thù được cho kiếp trước, đánh tên Đại trưởng lão không hoàn thủ được mới hả dạ.

-Người quả nhiên là tên “Có Thù Tất Báo”, ta cũng hy vọng người khi đạt được cơ duyên thì không quên trọng trách của mình.

Lời nói vừa dứt, âm thanh trong động lại trở nên vắng lặng, trải qua giây lát, Trần Tiến vội hô lên:

- Hỗn độn đại năng ngài đâu rồi, ngài còn chưa nói ta biết pháp quyết và báu vật gì mà,... Hỗn Độn đại năng.

Trần Tiến trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ta bị lừa rồi sao, không có khả năng, phải tìm xung quanh xem sao mới được

Đang bực dọc trong suy nghĩ bỗng dưng Trần Tiến cảm giác được 1 dòng pháp quyết tự vận chuyển vào trong trí não hắn. Từng chữ từng chữ:" ĐẠI VIỆT TINH THẦN QUYẾT".

NHẤT THỂ NHẤT THỨC NHẤT TẠO HÓA, ĐẠI VIỆT TINH THẦN ĐẠI BẤT KHUẤT".

Từng chữ chạy vào khiến hắn có cảm ngộ, hắn vội vàng ngồi xuống thiền định để tham ngộ câu chữ, đây là công pháp tu luyện tinh thần, không chỉ gia tăng khả năng hấp thu linh khí mà còn mở rộng thần thức của người tu luyện. Và mở rộng ra không ngừng dựa trên tu vi người luyện.

Chỉ những điều đó thôi đã khiến Trần Tiến vô cùng kinh ngạc, hắn biết hắn đã trúng lớn, không chỉ là cơ duyên thông thường, với kinh nghiệm đã trọng sinh. Hắn biết mình đã lượm được pháp quyết mà từ thuở khai thiên đến nay coi là độc nhất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Tiếc Nuối Kiếp Trước, Hãy Để Kiếp Này Thực Hiện

Không chần chừ, Trần Tiến quyết định ngồi thở nạp hấp thu linh khí quả nhiên so với sự chậm chạp trước kia một trời một vực. Kinh mạch trong người Trần Tiến vận chuyển cực nhanh, Trần Tiến từ sơ kì tăng một tiến lên trung kì tăng một. Quá hưng phấn, Trần Tiến móc lấy hai viên hạ phẩm linh thạch trong người ra để hấp nạp linh khí.

Chậm rãi chưa đầy mười nhịp thở, cả hai viên linh thạch đã cạn kiệt linh khí. Trần Tiến trùng kích thành công đạt tới tầng một hậu kì.

- Không ngờ chỉ mới tăng một mà năng lực hấp nạp linh khí đã khủng bố như vậy, công pháp của Hỗn Độn đại năng quả nhiên không thể tầm thường được.

Thấy trời đã bắt đầu hừng sáng, Trần Tiến chín chu lại y phục rồi vội vàng quay trở lại căn nhà tranh, hần chột nhớ hôm nay mình phải đi lấy nước cùng với Đình Sơn.

Cũng như thời gian một tháng qua, tất cả đệ tử ngoại môn ban ngày đều phải lên núi Viên để gánh nước, mỗi người phải lấy đủ mười thùng nước. Sau khi gánh xong mười thùng nước, thì mặt trời cũng đã lên cao. Tranh thủ thời gian, Trần Tiến quan sát xung quanh, tìm một chỗ vắng người, Trần Tiến tiếp tục ngồi thở nạp để củng cố tu vi.

Chớp mắt đã hai canh giờ trôi qua, sau khi đã ổn định tốc độ tăng trưởng tu vi ở mức tầng một hậu kì. Trần Tiến cảm thấy thân thể cũng trở nên linh hoạt, chỉ cần vài ngày nữa hẳn hoàn toàn có thể tiến lên tầng hai. Theo Trần Tiến tính toán, ít nhất chỉ cần nửa năm hẳn sẽ đạt được luyện khí trung kì, như vậy hẳn có thể theo đoàn mua nhu yếu phẩm của đệ tử ngoại môn lên xuống núi rồi đi.

Khi hần trở về căn nhà tranh thì đã hoàng hôn, thấy Trần Tiến về trễ, tên mập mập có nhiệm vụ phụ trách ở khu vực ngoại môn này bỗng hô lớn lên tiếng:

- Trần Tiến, người dám lười biếng trốn việc, đến tận giờ mới vác xác về, người nghĩ đây là đâu.

Trần Tiến lắc đầu nói:

- Ta đã gánh xong mười thùng nước, thời gian rảnh ta hoàn toàn tự do, chẳng phải trong nội quy đã nói thế sao.

Tên mập này tên là Đằng Cường là tên mười hai năm trước, chuyên môn ức hiếp các đệ tử ngoại môn mới vào, nhưng không biết tại sao về sau hẳn bỗng nhiên biến mất không tung tích.

Hắn bỗng nghĩ đến một vấn đề, mình là người trọng sinh, đã có kiến thức trước tương lai mười hai năm, tại sao không vận dụng điều đó. Nghĩ tới điều đó Trần Tiến bỗng nhiên kích động lên hẳn, nhưng hành động đó lại khiến tên mập Đằng Cường nghĩ rằng Trần Tiến giết mình trước gã, nên tâm tình cũng ôn hòa, mới nhẹ giọng nói:

- Coi như là hoàn thành, nhưng sau này trước khi nghỉ phải báo cáo cho ta hay.

Nói xong, tên mập không thèm để ý Trần Tiến hẳn quay người bỏ đi. Trần Tiến thấy thế, đành phải cười khổ một tiếng, coi như thoát khỏi phiền phức không nên có. Bước vào nhà thấy Đình Sơn đang giấu hai cái bánh bao, Trần Tiến nghi hoặc hỏi:

- Sao người lại không ăn mà lại để hai cái bánh bao giấu thế kia?

- Người trở về rồi sao, ta chờ người để cùng ăn, khó khăn lắm ta mới nặn ni lão đầu trong bếp để lại đó, ta ngán rau cải đến tận cổ rồi.

Trần Tiến thấy vậy cũng không khách khí, cầm lấy bánh bao bỏ vào miệng ăn, trong lòng hẳn lại cảm thấy ấm áp, mọi thứ vẫn diễn ra như mười hai năm trước. Hẳn cùng Đình Sơn ở cùng một gian nhà tranh nhỏ, tuy nhiên sáu năm sau, Đình Sơn đã trở thành đệ tử nội môn còn hẳn thì vẫn như cũ ở lại nơi đây.

Nghĩ đến đây hẳn bỗng cảm thán, nghĩ đến khi Đình Sơn thành đệ tử nội môn vẫn chăm lo cho hẳn, khiến Trần Tiến cảm thấy cần cứu rỗi vận mệnh của người huynh đệ này vì Trần Tiến biết rõ, khi vào nội môn không lâu, Đình Sơn đã chết trong một lần đi lịch lãm bên ngoài.

Thấy vẻ mặt của Trần Tiến bỗng nhiên ngưng trọng, Đình Sơn nghi hoặc hỏi:

- Sao thế? Bánh bao dở lắm sao, hay là người bị tẩu hỏa nhập ma rồi đó chứ.

- À, không, ta chỉ cảm thán chút chuyện thôi. Người vẫn ở đây là được rồi, tốt lắm.

- Chẳng hiểu người nói gì nữa, ta lúc nào không ở đây, ăn xong thì ta và người cùng ra sân tập luyện công phu nhé, ta muốn một ngày trở thành đệ tử nội môn, thành một tiến bối Trúc Cơ.

Trần Tiến khẽ mỉm cười, gật đầu:

- Được!

Một tháng sau, với việc chăm chỉ thở nạp và tu luyện, Trần Tiến đã đạt tới luyện khí tầng hai sơ kì. Kiếp trước hẳn mất đến hai năm để đạt đến tầng hai bây giờ chỉ một tháng. Thâm tâm Trần Tiến cũng không ngừng cảm thán:

- Quả nhiên kiếp trước ta bị xem thường cũng không sai.

Kiếp trước hắn cũng đã đi vào tàng kinh các vài lần để tìm các công pháp phù hợp giúp gia tăng khả năng chiến đấu. Trần Tiến biết rõ mình là tạp linh căn bốn hệ trừ kim thuộc tính, bốn thuộc tính còn lại, cái nào hắn cũng có thể tu luyện nhưng không thể vượt quá phẩm giai Hoàng Cấp cao cấp.

Điều này ảnh hưởng rất lớn đến sức chiến đấu của Trần Tiến kiếp trước, chỉ có thể vận dụng các phép thuật cơ bản. Điều đó cũng vô tình giúp hắn thuần thục các loại pháp thuật sơ cấp cơ bản hơn bất kì ai. Hòa cầu thuật và Lôi động thuật là hai phép hắn sử dụng nhiều nhất ở kiếp trước.

Công pháp hai môn đó Trần Tiến có thể nói nắm nằm lòng trong tay, nhưng nếu không đến Tàng kinh các mà vẫn có thể sử dụng được sẽ khiến bản thân bị nghi ngờ. Nên hôm nay hắn cũng đành phải đến đăng kí lấy.

Ngược lên nhìn tám bảng hiệu Tàng kinh các, không biết kiếp trước hắn đã tới đây bao nhiêu lần để hy vọng tìm được một công pháp bá đạo nào đó phù hợp với mình để giúp mình đột phá. Hôm nay lại là lần đầu tiên kiếp này hắn đến đây, tâm trạng Trần Tiến bỗng dưng có sự kích động không hề nhẹ. Trần Tiến ta từ lúc này đã quyết định, tất cả tiếc nuối kiếp trước, ta sẽ dùng kiếp này thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bách Khoa Hồn Động Thiên Thư

Đề vào Tàng kinh các, tất cả các đệ tử của Nhật Thần Tông đều phải có một thẻ bài được cung cấp dựa trên tu vi. Luyện khí từ tầng hai đến sáu sẽ có lệnh bài màu vàng nhạt, tương đương với việc được xem qua và tu luyện công pháp Hoàng Cấp sơ giai. Từ tầng bảy đến viên mãn Luyện Khí sẽ được thẻ bài màu vàng tươi, tương ứng với công pháp Hoàng Cấp trung giai. Chỉ khi đạt đến Trúc Cơ mới có cơ hội học được công pháp Hoàng Cấp cao giai.

Sau khi được Trúc Cơ quản sự kiểm tra tu vi, Trần Tiến được phát một thẻ bài màu vàng nhạt, Trần Tiến cầm lấy thẻ bài và được tham khảo tất cả công pháp, bí kiếp ở tầng một. Công pháp càng cao khi chiến đấu càng có lợi, nên cơ bản các công pháp Hoàng Cấp sơ giai thực sự chỉ có thể xem là nhập môn, chẳng có bao nhiêu khả năng khi chiến đấu.

Một công pháp Hoàng Cấp sơ giai chân nguyên tiêu hao chưa bằng một phần hai của trung giai, nhưng uy lực không thể so sánh được, chưa bằng một phần năm. Còn cao giai thì không cần nói, uy lực phải mạnh hơn gấp mười lần, chính vì vậy các công pháp từ Hoàng Cấp cao giai trở lên khá quý giá. Cả Thần Nhật Tông cũng chỉ có một loại công pháp Huyền Cấp cao giai về Hoà hệ duy nhất.

Công pháp Đại Việt Tinh Thần quyết của Trần Tiến còn vượt qua phạm trù đánh giá thông thường, có thể thấy uy lực của nó khủng bố thế nào. Gia tăng sức mạnh tinh thần, thần thức và khả năng hấp thụ linh khí theo thời gian.

Đảo mắt một vòng, Trần Tiến vẫn thấy các công pháp phép thuật sơ nhập như Hoà cầu, Lôi động, Băng chương... Trần Tiến dự định chỉ lấy hai công pháp Hoà cầu và Lôi hệ như kiếp trước, dù sao hắn cũng thành thục nhất hai loại này.

Khi vừa chạm vào công pháp hoà hệ, từ sâu trong thức hải của hắn có một giọng nói vang lên:

- Pháp thuật hoà hệ, tu vi tầng hai có thể bắt đầu tu luyện... Khi đạt đến sức mạnh nhất định có thể tiến cấp công pháp, yêu cầu phải đạt được Trúc Cơ trở lên.

Nghe những lời này phát ra từ thức hải mình, Trần Tiến sợ hãi, lục lọi tìm kiếm âm thanh này phát ra từ đâu, nó quá quý dị đi. Vận chuyển khí tức một vòng cuối cùng Trần Tiến cũng phát hiện từ đan điền của mình có hình dạng hơi khác lạ, nó giống một quyển sách.

Trầm ngâm vài giây, Trần Tiến chợt nhớ ra vị Hồn Động đại năng đã từng hứa hẹn sẽ ban tặng cho hắn Pháp Bảo, cùng Pháp Quyết. Chẳng lẽ thứ hình dạng giống quyển sách này là Pháp Bảo mà vị Hồn Động đại năng đó nhắc đến?

- Không biết công dụng của Pháp Bảo này là gì, vận dụng ra sao nhỉ? Tại sao không xuất hiện cùng với Đại Việt Tinh Thần Quyết.

Trần Tiến đang miên man trong những suy nghĩ ở trong lòng thì bị một thanh âm cắt đứt.

- Đây là "BÁCH KHOA HỒN ĐỘNG THIÊN THU", có công dụng nắm giữ hết tất cả thông tin bảo vật tự nhiên trong thiên hạ, phát hiện các năng lực ẩn tàng của công pháp hay mọi thứ mà có ứng dụng tự nhiên trong đó. Chỉ cần chủ sở hữu không nhận thấy được sẽ được THIÊN THU nhắc nhở. Hạn chế không thể có thông tin những vật do người làm ra hoặc không hình thành bởi tự nhiên.

Trần Tiến run rẩy, tim hắn đập nhanh hơn trước phải mấy lần. Bảo vật trong truyền thuyết như vậy, Trần Tiến chưa từng nghe qua nhưng những công dụng của nó hoàn toàn có thể khiến bất cứ ai động dung. Có bảo vật này trong tay, không khác gì Trần Tiến hắn có cả một kho tàng kinh nghiệm trong người, con người khi truy cầu đại đạo đó là gì? Chính là thiếu hiểu biết đầy đủ mà lỡ hẹn với các bảo vật.

Hắn nghi hoặc nhìn vào công pháp Hoả Cầu Thuật, không ngờ hắn kiếp trước uổng thay cho việc nắm giữ suốt gần mười năm cũng không hay biết gì, thì ra công pháp này có thể tự tăng cấp. Tiếp tục hắn ngó các công pháp cấp thấp khác, không có tiếng báo gì.

Hơi thất vọng, Trần Tiến quay lại cầm quyển sách Lôi động thuật thì thanh âm từ thức hải lại thông báo:

- Pháp thuật hệ lôi, tu vi tầng hai có thể tu luyện, cứ tăng mỗi cấp tu vi phát ra được một đường lôi sét. Tối đa được chín tia sét. Nếu tu luyện tốt, có thể trở thành giả lôi kiếp, uy lực tương đương và có thể hấp thu một ít từ lôi kiếp

Một tu sĩ sợ nhất là gì? Đó là lôi kiếp, nếu không thể vượt qua lôi kiếp trong khi thăng cấp, vậy thì tâm ma có cơ hội mà quấy nhiễu sao? Vậy mà công pháp nhìn đơn giản này không chỉ có thể giả lôi kiếp mà còn có thể hấp thu một ít uy năng của lôi kiếp. Quả là nghịch thiên.

Khiếp sợ, đó chính là những gì mà Trần Tiến đang cảm giác, sống hai kiếp người rồi, làm sao hắn không biết câu:

- "Thất phu vô tội, kỳ bích có tội!"

Trần Tiến bây giờ càng phải quyết tâm không lộ ra được bí mật trong cơ thể mình, những thứ này đừng nói là người tu luyện bình thường, các thiên tài tu sĩ hay những ông lão lãnh đời có khi cũng đến giành nhau. Lúc đó cơ thể mình không phanh thây cũng nát thây.

THIÊN THU trong cơ thể hắn quả thật nghịch thiên đi, càng tìm hiểu hắn càng khiếp sợ các tính năng của nó. Không chỉ thông hiểu các thông tin bảo vật, còn có công thức luyện đan, chế phù, thôi diễn trận pháp và công pháp.

Mất cả nửa ngày chỉ vì niềm vui quá lớn lao này, nên khi hắn đi ra khỏi Tầng Kinh Các đã xế chiều, tên Trúc Cơ quản sự thấy hắn mất cả nửa ngày mới chọn được hai loại công pháp, khế lắc đầu ánh mắt có tư vị xem thường.

Trần Tiến cũng không quản tên Trúc Cơ này nghĩ gì, cũng nhanh chân vội vàng trở lại căn nhà tranh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Kế Hoạch Rời Tông Môn

Trở về căn nhà tranh, tâm trạng của Trần Tiến vẫn chưa ngừng kích động, với hai loại công pháp vô cùng có ích và bá đạo như vậy. Không thể chờ đợi được nữa, Trần Tiến liền lấy hai quyển công pháp ra vận dụng, với sự thuần thục của kiếp trước chưa đến hai canh giờ đã sử dụng thuần thục.

Đình Sơn sau khi đi gánh nước trở về thấy Trần Tiến đã có thể sử dụng pháp thuật vô cùng bất ngờ.

- Người... Người không phải đang sử dụng pháp thuật chứ? Người đã đạt đến tầng hai rồi sao?

Trần Tiến gật đầu:

- Đúng vậy, ta vừa mới đột phá hôm qua, nên trưa nay đã đến Tầng kinh các để xin công pháp tu luyện.

- Chúc mừng người nhé, không ngờ trong đám chúng ta cùng tiến vào người trở thành người đầu tiên có thể tu luyện pháp thuật!

- May mắn thôi, người cũng đã trung kì tầng một rồi mà, cố gắng lên hai chúng ta sẽ cùng xưng bá nào.

- Đúng vậy, phải cố gắng để trở thành đệ tử nội môn, trở thành chân chính tiên nhân nào.

Suốt ba tháng kế tiếp, Trần Tiến hằng ngày không chỉ gánh nước, thỏ nạp mà cũng không ngừng tu luyện thành thực pháp thuật. Mặc dù có thể nói con đường tu luyện này tương đối buồn tẻ nhưng so với việc bị xem là “phế vật” thì những chuyện này không đáng là gì.

Đại Việt Tinh Thần Quyết cũng không ngừng củng cố tinh thần, bản thân Trần Tiến thấy mình có quá nhiều sự thay đổi có thể nói là rõ rệt.

Trần Tiến đã đạt đến luyện khí tầng ba trung kì, tốc độ này phải nói là tương đối nhanh, khi xưa hắn phải mất năm năm mới đạt được cấp độ này. Tuy nhiên, Trần Tiến cũng đã hạn chế tăng trưởng tu vi nếu không ít nhất cũng phải tăng bốn rồi.

Khi đạt đến tầng ba này, hắn có thể phóng ra được hai tia Lôi động và ba quả cầu lửa, mức độ này tuy không gây uy hiếp lớn nhưng cũng có thể đánh bại khá nhiều tu sĩ đồng cấp rồi.

Đang nghỉ ngơi trong nhà tranh, bỗng có tiếng gọi:

- Trần Tiến ơi, Trần Tiến... một giọng nói sang sảng từ ngoài gọi vào.

Ngó nghiêng qua cửa sổ, Trần Tiến phát hiện ra đây là Bùi Việt, một ngoại môn đệ tử gia nhập cùng hắc, thiên phú tên này khá tốt, theo hắc nhớ kiếp trước tên này trước khi hắc trọng sinh đã đạt đến Trúc Cơ. Trần Tiến cau mày lại hỏi:

- Là Bùi Việt sư huynh sao, huynh gọi gì ta thế?

- Nghe nói người đã đạt đến tầng ba luyện khí rồi phải không?

Trần Tiến trầm nghĩ:

- Chẳng lẽ ta tu luyện nhanh quá nên mọi người nghi ngờ ta có bí mật trong người, nhưng so với bọn họ tốc độ của ta cũng đâu có thể gọi là nhanh được.

Tuy nhiên, Trần Tiến nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói:

- Không dám giấu gì huynh, ta may mắn tìm được một khúc sông có linh mạch tương đối dồi dào nên việc hấp nạp linh khí cũng tương đối tốt.

Thấy lời nói của Trần Tiến, Bùi Việt cũng không quá lưu tâm, vì đích thực dưới luyện khí trung kỳ hoàn toàn có thể thăng cấp nhanh nếu tìm được nơi linh khí nồng đậm, đích xác hắc hiện cũng đã viên mãn tầng hai rồi. Bùi Việt liền hỏi:

- Ta muốn nhờ người ngày mai thay ta đi cùng mọi huynh đệ khác xuống núi mua đồ cho tông môn, không biết ý người thế nào.

Trần Tiến bất ngờ với đề nghị này, thứ nhất hắc chưa chuẩn bị đầy đủ năng lực để rời khỏi tông môn, thứ hai, hắc cảm thấy mình và Bùi Việt không phải thân quen gì lắm, tại sao bao nhiêu người hắc không nhờ lại nhờ mình. Thấy vẻ mặt dăm chiêu của Trần Tiến, Bùi Việt vội nói:

- Người yên tâm ta sẽ trả người công đầy đủ, ngày mai ta có việc bận không thể đi được, mà ta lại chỉ tin tưởng người nên ta mới mở lời. Vậy đi, mười khối hạ phẩm tinh thạch và hai lá thần hành phù cấp một nhé, đây là toàn bộ gia tài của ta rồi.

Trần Tiến càng nghi hoặc, sự việc này rõ ràng rất mờ ám, chưa kể với kinh nghiệm sống qua hai kiếp người, ánh mắt của tên Bùi Việt không thể che giấu được có điều bất thường trong đó, nhưng đây cũng là cơ hội để rời khỏi tông môn sớm. Cuối cùng, Trần Tiến thử đặt cược một phen:

- Hai mươi hạ phẩm tinh thạch và năm lá thần hành phù cấp 1.

Bùi Việt thấy cái giá này hơi do dự, nhưng nhanh chóng hắc gật đầu đồng ý:

- Đây là hai mươi hạ phẩm tinh thạch và năm lá thần hành phù.

Sau đó y vội vàng rời đi, cũng không nói thêm gì với Trần Tiến. Thấy tình huống này, nếu không biết có gì xảo trá thì Trần Tiến thật uống hai kiếp làm người, nhưng hắc cũng nhanh chóng lấy hai mươi tinh thạch và năm lá thần hành phù bỏ vào túi.

Đêm đó, khi trông thấy Đình Sơn trở về nhà, Trần Tiến liền đưa cho y hai mươi viên hạ phẩm tinh thạch, thấy số lượng lớn hạ phẩm tinh thạch, Đình Sơn vội kinh hô:

- Ở đâu ra nhiều tinh thạch như vậy, đừng nói với ta nhà người đi ăn trộm đó nhé.

- Dĩ nhiên là không, đây đều là tinh thạch của ta đấy.

- Người kiếm đâu ra nhiều tinh thạch như vậy, đừng gạt ta.

- Là từ Bùi Việt đấy, hắc muốn ta thay hắc ngày mai xuống núi, nên đã trả công cho ta.

- Tại sao? Chỉ là xuống núi mua đồ thôi mà, có cần nhiều tinh thạch như vậy chứ, nhất định có trá, người trả tinh thạch cho hắc đi.

Những hành động của Đình Sơn khiến Trần Tiến vô cùng cảm khái, liền hằng giọng nói với Đình Sơn:

- Thật ra ta muốn mượn lần này rời khỏi tông môn, nếu mất tích lúc này cho dù có liên lụy cũng chỉ do đệ tử ngoại môn bên Hoàn Sơn chứ không ảnh hưởng đến đệ tử ngoại môn bên núi Viên chúng ta.

Thế nhưng nhìn thấy nét mặt của Đình Sơn, Trần Tiến lại khá bất ngờ vì lại không có vẻ gì ngạc nhiên trên mặt Đình Sơn, sau đó Đình Sơn lại nói:

- Ta biết mà, từ ngày ta thấy người thường xuyên biến mất đi tu luyện, ta đã biết nơi đây không thể giữ người được, cuộc sống của người là ý chí ngoài kia, là tung hoành khắp chốn. Người có dự tính gì không?

- Ta chưa biết nữa, nhưng nghe thấy những lời này ta biết người chính là một trong những huynh đệ tốt nhất của ta. Nếu nghe lời ta, sau này nếu có một ngày người trở thành đệ tử nội môn khi ra ngoài lịch lãm hãy bỏ đi thật xa nhé, chỉ như vậy mới tốt cho người.

- Được, ta sẽ nghe lời người.

Nghe thấy những lời nói chân thành và đầy cảm động như vậy, Trần Tiến cảm thấy sống qua hai kiếp người mấy khi hiểu được thế nào là trọng nghĩa. Liên cầm ly trà lên nói:

- Hôm nay từ biệt huynh đệ của ta, ta đành lấy trà thay rượu kính người một ly. Đời này kiếp này nếu có cơ hội ta sẽ quay lại tìm người.
- Được, được lắm... Vậy thì ta cũng lấy trà thay rượu kính người. Đình Sơn ta từ nhỏ chỉ như một kẻ ngu muội, những ngày qua có người bên cạnh ta mới cảm thấy có một người bầu bạn đúng nghĩa.
- Cạn chén!!

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Bái Sư

Sáng sớm hôm sau, đoàn người ngoại môn như thường lệ gồm năm mươi người đi xuống núi để mua nguyên vật liệu duy trì sinh ý cho tông môn. Dẫn đầu đoàn lúc này là một vị sư huynh tu vi đã đạt đến luyện khí tầng tám.

Như thường lệ, mọi người chia ra để mua các loại dụng cụ và phải tập kết trước khi trời tối, mỗi nhóm chia làm tốp năm người theo sắp xếp ngẫu nhiên để tránh tình trạng bỏ trốn, mặc dù rất ít người làm điều đó. Vì khi đã đặt chân vào thế giới tu tiên, thứ họ truy cầu là cảnh giới cao hơn, là sự phù phiếm của trường sinh bất tử và các đầu pháp, đầu kỹ thần kì. Rất ít người từ bỏ để trở lại cuộc sống phàm trần, vì nơi đây linh khí không chỉ thiếu mà còn không có linh thạch để hấp nạp.

Trần Tiến cũng vậy, nếu không biết tông môn có nhiều biến cố và bản thân cũng cần phải ra ngoài để tìm kiếm những tàn hồn còn lại, thì hẳn cũng chọn ở lại núi để khổ tu. Với năng lực của hắn bây giờ đừng nói tiến vào nội môn, Trúc Cơ, Kết Đan hoàn toàn có thể.

Trần Tiến biết rằng, bây giờ không phải lúc khôn ngoan để bỏ trốn, lúc thuận tiện nhất chính là khi đoàn người bắt đầu về. Mọi người thường dừng chân dưới núi để nghỉ ngơi, đó là thời cơ. Khi mọi người như dự kiến nghỉ ngơi, Trần Tiến tranh thủ tìm một chỗ để giải phóng nỗi buồn.

Ra khỏi phạm vi hơn năm mươi trượng, Trần Tiến bắt đầu mở rộng thần thức quan sát, cuối cùng cũng tìm thấy khoảng cách thích hợp, không chán chừ, Trần Tiến liền tiến nhanh chóng phi thân qua các cánh rừng để đào thoát. Hơn ai hết hơn mười hai năm sống ở đây, hắn quen thuộc hết mọi ngõ ngách nên tốc độ phải nói là rất nhanh.

Hơn nửa canh giờ sau, khi mọi người tụ họp lại phát hiện thiếu mất Trần Tiến, tất cả ngoại môn đệ tử chia nhau ra đi tìm, tìm mãi đến khi trời mù mịt tối vẫn không thấy. Đa số mọi người có thể đoán được tên này đã bỏ trốn liền cùng nhau bỏ đi về không tiếp tục tìm kiếm nữa.

Cùng lúc đó, sau khi tìm được nơi an toàn, Trần Tiến dừng chân ở trên một ngọn suối, và tranh thủ ngồi đã tọa. Hồi phục thể lực, tinh thần đạt tới trạng thái tốt nhất, Đại Việt Tinh Thần Quyết vận chuyển khắp các kinh mạch, Trần Tiến coi bỏ áp lực phải kim nén tu vi ở mức thấp nhất.

Gần nửa ngày trôi qua, trời đã lấp ló từng tia nắng, nơi Trần Tiến ngồi đã tọa trở thành một hồ nước khung cảnh hữu tình, đáng vẻ như một thiếu nữ ban sơ căng tràn sức sống.

Thở dài một hơi, và mở mắt ra, sau khi giải phóng tu vi những tháng qua, lúc này Trần Tiến đã tiến vào luyện khí tầng bốn trung kì, vậy là chính thức có thể coi như là một tiên nhân.

Sau khi cảm nhận tu vi tăng lên trung kì, sức mạnh cũng tăng rõ rệt, Trần Tiến có thể phóng một lượt hơn sáu quả hỏa cầu, phóng ra ba luồng lôi điện. Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Trần Tiến men theo một lối khác rời khỏi tông môn vì sợ rằng sẽ gặp người cùng tông môn bất ngờ.

Tuy nhiên, người ta nói cái gì càng muốn tránh lại càng gặp, Trần Tiến đi sâu vào trong cánh rừng dưới chân núi của Thần Nhật Tông để xuyên qua rồi khỏi thì nghe từ xa có tiếng vọng kêu cứu. Thân hình của Trần Tiến bỗng khựng lại, vì âm thanh này hắn không thể nào không quen được, đó là âm thanh của tiểu thư của Tông chủ Nhật Thần Tông Đặng Hùng, Đặng Ngọc Nhi. Cô gái mà kiếp trước trở thành một nữ thần cao vời vợi không thể với tới với các đệ tử Nhật Thần Tông. Nhất thời, bản thân của Trần Tiến cũng do dự:

- Nên cứu người hay bỏ trốn. Không được đã không còn là tên “phế vật” của kiếp trước nữa rồi, nếu muốn tu thành đại đạo, việc hôm nay bỏ đi chắc chắn sẽ để lại tâm ma, dù tình dù lý cũng phải nên cứu cô ấy.

Quay đầu chạy theo hướng tiếng gọi, Trần Tiến nhìn thấy một con Kim Hạt Kê đang đuổi theo Đặng Ngọc Nhi, may mà có nàng có pháp bảo hộ thân đẳng cấp tương đối cao, nên đến giờ vẫn không bị tấn công, Trần Tiến cũng may mắn thờ dài:

- May rằng đây chỉ là một con Kim Hạt Kê, yêu thú cấp một hậu kì. Nếu đối thủ là một tu sĩ thì ta khó có khả năng chiến, nhưng yêu thú cấp một đến ba thường chưa có linh trí, chỉ cần đánh vào điểm yếu của nó thì rất dễ dàng.

Vận dụng kiến thức của mình, kiếp trước khi đi trong rừng này hắn đã giết không ít yêu thú Kim Hạch Kê này, kiếp này hắn cũng không nhanh không chậm, canh chuẩn xác tung một đạo lôi thiểm điện tấn công vào giữa đỉnh đầu Kim Hạch Kê.

Chưa đầy ba giây đồng hồ, Trần Tiến đã xuất hiện và tiêu diệt yêu thú, liền quay lại vội vàng nhìn thử xem công tiểu công chúa này như thế nào, vì tính ra bây giờ cô nàng chỉ mới chín tuổi, nhưng Trần Tiến càng nghi hoặc:

- Tiểu công chúa này như hoa như ngọc sao lại xuất hiện ở đây mà không có bất kì ai bảo hộ được cơ chứ.

Lúc này, tiểu công chúa vẫn chưa ngừng khóc khi thấy người thanh niên vừa cứu mình mặc áo tông môn Nhật Thần Giáo, liền chạy tới xả vào người ôm lấy mà khóc, như muốn trút nỗi uất ức vì bị yêu thú hù dọa.

Mãi một lúc sau, cô tiểu công chúa này mới nín khóc. Bây giờ, Trần Tiến cũng bình tĩnh hơn mà nghĩ đến, bình thường Kim Hạch Kê rất hiền lành, không chủ động tấn công ai, không phải tiểu oa oa này chọc phá nó rồi lại khóc nhè đấy chứ.

Tiểu công chúa ngừng đầu lên, nước mắt nước mũi vẫn chưa khô, vội nói:

- Cảm ơn đại ca, huynh tên gì? Muội sẽ nói bảo đảm cha muội sẽ trọng thưởng cho huynh.

Trần Tiến liền cảm thấy phiền toái, tình huống này bỏ thì lại không biết tiểu nữ oa này sẽ lại chạy loạn đi đâu, mà dẫn cô nhóc này về thì khác nào lại mua dây buộc mình. Thế nhưng chưa dứt lời thì hắn đã không còn cơ hội lựa chọn nữa rồi, vì từ xa đã vọng lại một thanh âm vô cùng khủng bố.

- Tiểu bảo bối của cha, con không sao chứ?

Đó là thanh âm của tông chủ Đặng Hùng, năm nay đã gần bảy mươi, là một tu sĩ đạt đến kim đan tầng năm, có thể xem như là một cao thủ tại Lâm Quốc đại lục La Thành này.

Trần Tiến, tuy đã hai kiếp trong tông môn nhưng tính ra ngoại trừ mỗi năm lễ tết thì hắn không có cơ hội thấy dung nhan của tông chủ, nhưng chưa bao giờ lại gần như thế. Tông chủ Đặng Hùng có dáng người cao lớn, mặt chữ điền, mày rậm rất to, từ trên người phát ra một khí thế của một cường giả. Nếu không phải tu luyện Đại Việt Tinh Thần Quyết, thì chắc có lẽ bây giờ Trần Tiến cũng chẳng bao nhiêu cân lượng mà dám đánh giá tông chủ của mình.

Đặng Hùng sau khi đáp xuống, ân cần hỏi thăm nữ tử, mới quay qua trông thấy chàng thiếu niên bên cạnh. Chưa kịp cất tiếng, tiểu nữ oa của ông đã lên tiếng:

- Đại ca này chính là người đã cứu con, cha mau ban thưởng cho huynh ấy đi, nếu không con sẽ không thềm nhìn mặt ba nữa đâu.

Đặng Hùng khí khái là thế, thế nhưng trước mặt con gái lại phải chào thua tính nhõng nhẽo này, liền gật đầu, nói:

- Nhìn cậu mặc y phục chắc là đệ tử ngoại môn của tông môn của ta?

Trần Tiến không dám chậm trễ, cúi đầu cung kính đáp:

- Dạ, đệ tử là Trần Tiến đệ tử ngoại môn ở núi Viên.

Đặng Hùng gật đầu, nhìn gã tỏ vẻ hài lòng:

- Khá lắm, còn trẻ như vậy đã luyện khí trung kỳ, tính ra không phải tu luyện siêng năng chăm chỉ thì cũng là có tài năng.

Trần Tiến khẽ nói:

- Cảm ơn tông chủ khen tặng.

Thấy tình huống như vậy, bỗng tiểu oa oa kéo tay cha mình réo lên:

- Hay là cha nhận anh ấy làm đệ tử đi, đại ca ca giỏi lắm, có thể phóng ra lôi điện giết con yêu thú đáng ghét kia.

Đặng Hùng thoáng kinh ngạc, hỏi:

- Tiểu tử, người chỉ dùng một lôi điện liền tiêu diệt Kim Hạch Kê, người đã từng giết qua yêu thú đó sao?

- Thừa tông chủ, đệ tử chỉ may mắn thôi, đệ tử từng nghe một sư huynh nói về chuyện này nên vô tình giết được.

Đặng Hùng hơi nghi hoặc nhưng cũng không tiện hỏi nhiều, nhưng đích thực y rất thưởng thức chàng trai này, chưa tới mười bảy đã luyện khí trung kỳ tương lai có thể là đệ tử nội môn xuất sắc, bây giờ thu nhận cũng không thiệt thòi gì. Đặng Hùng hơi suy nghĩ rồi nói:

- Hiện tại quản lý bọn nhỏ là như vậy rất khó, nếu không chiều theo ý bọn nó thì khó mà yên ổn. Ta cũng thấy tư chất của người rất được, không biết người có nguyện ý làm đệ tử ta không?

Nếu là kiếp trước, chiếc bánh từ trên trời rơi xuống như vậy, Trần Tiến cầu còn không được., nhưng hôm nay mọi thứ đã khác rồi, trên người hắn có bí mật. Không tiện ở cạnh người khác, mà lại là những cao thủ và tâm tư thâm trầm như vậy nữa. Nhưng nếu không đồng ý, mọi việc còn không hợp lý hơn, nên đành thuận theo đáp:

- Đệ tử cầu con không được, xin cảm ơn tông chủ.

Đặng Hùng hài lòng nhìn Trần Tiến gật đầu, nói:

- Tuy nhiên, hiện tại người tu vi còn thấp, ta chỉ có thể nhận người làm ký danh đệ tử, nếu người có thể trước ba mươi tuổi tiến vào trúc cơ, thì ta sẽ chính thức nhận người làm đồ đệ.

Tâm tình của Trần Tiến còn không thể thấy tốt hơn được, nhưng lại vội ngưng trọng tránh sai sót. Thấy thần sắc của Trần Tiến, Đặng Hùng lại nghĩ hần hoi thất vọng với đề nghị của mình, nên y vội thêm vào:

- Nhưng ta cũng không bạc đãi người, ở đây ta tặng cho người một nhẫn trữ vật hoàng cấp thượng phẩm, một bí tịch hoàng cấp cao giai và một lọ đan được hồi khí đan rất tiện dụng cho tu vi luyện khí trung kỳ lên hậu kỳ.

Nghe những lời này, Trần Tiến cầu còn không được vội khấu đầu cảm ơn sư phụ và vui vẻ nhận lấy.

Thấy cảnh này, không hiểu sao Đặng Hùng có cảm giác mình như bị một tên nhóc gạt gẫm. Còn tiểu oa nhi lại vô cùng cao hứng, quay sang nhìn Trần Tiến và nói:

- Đại ca ca huynh ở đâu, muội muốn đến thăm huynh thường xuyên.

Nghe những lời này cả Đặng Hùng và Trần Tiến đều biến sắc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thập Đại Mỹ Nữ Hạ Vực Bàng

Nghe Đặng Ngọc Nhi nói muốn đến thăm mình thường xuyên, Trần Tiến không thể nào nhịn được nổi kinh hãi. Chưa kể đến việc sẽ ảnh hưởng đến việc mình tu luyện mà còn ảnh hưởng tới việc bỏ trốn của mình. Rõ ràng tông chủ tuy nhận mình làm đệ tử nhưng cũng chỉ như là trả ơn việc mình cứu giúp tiểu oa nhi này còn mắt nhắm mắt mở tại sao mình ở đây, làm sao mà toàn tâm tận tụy với mình đây. Mà mình cũng không dự định ở gần lão hồ ly này, dù sao tu vi vẫn còn yếu bảo toàn bí mật mới là thượng sách.

Chưa kể việc đó, kiếp trước tiểu oa nhi này được xem như báu vật tông môn, càng lớn lên càng hại nước hại dân, là nữ thần của cả tông môn. Trần Tiến còn rõ ràng biết rằng chỉ chưa đầy mười năm nữa nàng là một trong "thập đại mỹ nữ hạ vực bàng", tuy chỉ bài danh thứ chín nhưng cũng khiến bao nhiêu danh môn chính phái, thế gia ngoại tộc tới cầu thân.

Đặng Hùng lại có suy nghĩ khác, đừng nói tiểu nha đầu này chưa gì đã động tình rồi chứ, không được như vậy các phái kiếm cách cho đưa con gái này của mình xa tên này mới được.

Đặng Hùng liền nói:

- Bây giờ, tiểu ca ca của con đã là đệ tử của cha rồi, nên cần phải bế quan ba năm nữa tham gia đại hội tông môn giữa các tông phái trong nước. Con không thể nào làm ảnh hưởng đến tiến độ của ca ca con được.

Đặng Ngọc Nhi nghe vậy liền bĩu môi nói:

- Cha lừa con là con nít hay sao, đại hội tông môn không phải đều chọn các thiên tài đệ tử của chúng ta bồi dưỡng trong bốn năm mới tham gia sao, mà năm ngoái Quý Trần ca ca, Nghiêm Hạo ca ca và Thái Thanh Thanh sư tỷ đã được chọn rồi sao.

Đặng Hùng nhất thời cả kinh, con bé này sao lại có thể suy nghĩ đến như vậy chứ, liền đáp lại:

- Con còn nhỏ không hiểu đâu, năm nay mỗi tông phái đưa ra bốn danh ngạch nhưng chúng ta chỉ có ba, vừa may hôm nay ta thu nhận tiểu ca của con là đủ số.

Đặng Ngọc Nhi nghi hoặc nói:

- Không con không chịu đâu, rõ ràng là cha nói dối, tông môn chúng ta thiếu gì người tu vi hơn ca ca tại sao cha không kêu bọn họ bế quan, rõ ràng là

muốn con không gặp ca ca mà.

Trần Tiến nghe hai cha con nói chuyện, hết kinh ngạc lại chuyển qua ngạc nhiên, biểu tình rồi đến không thể rồi hơn. Cứ như hai cha con ấy quyết định mọi việc của bản thân mình. Tình thế không ổn nên Trần Tiến vội vàng chen vào:

- Thừa sự phụ, con bằng lòng bề quan để tham ngộ không làm nhục bổn sự mà ngài giao phó.

Trần Tiến nghĩ bề quan cũng không phải là xấu, khổ tu ba năm thì cơ hội đạt tới luyện khí hậu kỳ là dễ dàng. Đặng Hùng nghe Trần Tiến nói vậy thầm đánh giá:

- Tên gia hỏa này cũng có chút biểu hiện không tệ.

Đặng Ngọc Nhi nghe vậy vội nũng nịu lên:

- Không chịu đâu, con muốn có người chơi cùng con, con chán quá rồi. Ở đây không còn gì để con chơi nữa.

Đặng Hùng nghe vậy liền vỗ về:

- Ngoan nào, khi về ta sẽ mang cho con không ít báu vật và đồ chơi mới, con chịu không?

- Không, con muốn ca ca chơi cùng con, rõ ràng ca ca lợi hại hơn chị Tiểu Tiêu nhiều, chỉ một chiêu đã đánh chết con yêu thú.

Đặng Hùng nghe vậy lại càng thâm trầm:

- Tiểu oa nhi này đừng nói bị hình ảnh đó làm anh hùng hóa rồi chứ. Nếu như vậy càng không ổn. Tuy tên gia hỏa này không tệ làm người khá được, nhưng còn kém xa lắm.

Đặng Hùng nói:

- Ta hứa, ba năm sau tham gia đại hội tông môn trong nước xong, ta sẽ để tiểu ca ca chơi với con. Việc tông môn không thể trì hoãn.

Đặng Ngọc Nhi rầu rĩ:

- Vậy cha hứa rồi đó, nếu lúc đó không được con sẽ ghét cha.

Trần Tiến thấy sự việc đã xử lý xong cũng thầm kêu may mắn, có vẻ tiểu nha đầu này cũng không khó chiều như vậy. Tuy nhiên, cả Đặng Hùng và Trần Tiến đều đã lầm, Đặng Ngọc Nhi không phải yêu thích gì Trần Tiến mà mãi nũng nịu, mặc dù có cảm tình với việc Trần Tiến cứu nàng cũng muốn được chơi với Trần Tiến, nhưng sự thật là nàng đã hết đồ chơi rồi, phải giả vờ những nhẽo để kiếm đồ chơi mới, nếu không nàng không cần bỏ trốn ra ngoài làm gì.

Sự việc xử lý xong, Đặng Hùng quay qua nói với Trần Tiến rằng:

- Người quay về chuẩn bị đi, hai ngày nữa đến Hoàng Liên Sơn để gặp ta, ta sẽ đưa người đến động phủ bề quan.

Nói xong, Đặng Hùng vứt nhẵn trừ vật trước đó đưa cho Trần Tiến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bề Quan

Theo chân của hai cha con Đặng Hùng trở về, Trần Tiến nhìn thấy vô số ánh mắt của các đệ tử ngoại môn khác nhìn mình. Có ánh mắt mừng khi thấy có người gặp họa, cũng có ánh mắt nghi hoặc. Vì việc Trần Tiến hôm qua tự ý bỏ trốn khỏi tông môn đã truyền khắp các ngoại môn đệ tử.

Tuy nhiên, khi vừa tới chân núi Viên, đã thấy tiểu công chúa Đặng Ngọc Nhi, thân mật tung tăng, chạy nghiêng qua nghiêng lại, còn thân mật kéo tay của tên Trần Tiến này. Đại đa số mọi tên đệ tử khác phải há hốc mồm.

- Đây là gì chứ, một tên đệ tử ngoại môn có thể gần gũi với cô tiểu công chúa này sao. Không phải cô nàng này ngay cả các tiền bối Trúc Cơ, sư huynh nội môn cũng không thèm để vào mắt sao.

Bao nhiêu tiếng bàn luận, xì xèo chung quanh. Trần Tiến thấy vậy, cũng chỉ cười khổ, kiểu này mình không muốn nổi tiếng cũng thành nổi tiếng rồi. Hôm

trước, tự ý bỏ trốn, hôm sau lại xuất hiện trở về cùng cô nàng tiểu oa oa này.

Vừa thấy Trần Tiến xuất hiện, Đình Sơn hô lên kinh ngạc:

- Trần Tiến, sao người lại ở đây không phải người đã mất tích rồi sao?

Trần Tiến thấy Đình Sơn ngạc nhiên như vậy, cũng chỉ có thể cười trừ, vội tìm lời giải thích hợp lý để mọi người không sinh nghi:

- Ta hôm qua đau bụng, nên tìm một chỗ vội vã trú bao nỗi sầu đau, quay qua quay lại ta bị lạc mất tiêu trong rừng. May sao ta gặp được tiểu công chúa Ngọc Nhi này nên mới về được đây.

Đình Sơn vẫn nghi hoặc, nhưng cũng không tiện hỏi quá nhiều, liền gật đầu không nói. Y biết, nếu Trần Tiến quay về hẳn có nguyên do gì đấy không tiện nói nơi đây.

Ngọc Nhi thấy Đình Sơn có vẻ thân thiết với Trần Tiến, nên cũng lém lỉnh chạy tới hỏi han hết chuyện này đến chuyện nọ về Trần Tiến. Đình Sơn bất ngờ khi được tiếp xúc với cô công chúa quý quí này, nên hết chắc lưỡi, lại đến không theo kịp trả lời các câu hỏi của nàng ta.

Trần Tiến thấy vậy cũng cười khỏ, có vẻ việc bé quan tránh được không ít phiền phức. Thế mà kiếp trước ta còn ao ước được một lần trò chuyện cùng nàng ta. Trần Tiến bỗng cảm thán:

- Ôi! Đúng là chỉ nằm trong chăn mới biết chăn có rận.

Nghe thấy vậy Ngọc Nhi quay đầu lại nhìn Trần Tiến hỏi:

- Đầu, rận ở đâu, ta xem!

- ....

Không thể hiểu nổi cô nàng này theo cách thông thường mà, đang không biết làm thế nào. Thì từ xa có tiếng nói trong trẻo vọng lại:

- Ngọc Nhi tiểu thư, cuối cùng cũng thấy cô rồi.

Ba người quay lại thì nhìn thấy một cô gái, thân mặc thanh lam bào y, dáng vẻ thướt tha, mặc dù đã che mặt nhưng cũng lộ ra hồng quang lấp lánh từ đôi mắt. Đó là Tiểu Tiêu, người được tông chủ cho theo hầu Ngọc Nhi từ nhỏ, tu vi cũng đã luyện khí trung kì như Trần Tiến nhưng đã tăng năm sơ kì.

Ngọc Nhi thấy Tiểu Tiêu, liền chạy lại ôm chầm lấy nàng ta, hành động đó cũng chứng tỏ hai cô nàng này khá là thân thiết. Tiểu Tiêu cũng vuốt ve mái tóc của Ngọc Nhi rồi nói:

- Tiểu thư làm ta lo phát sốt, nếu tiểu thư có mệnh hệ nào thì ta làm sao chịu nổi. Không chỉ sự trách phạt của tông chủ mà cả chính ta cũng không tha thứ cho ta.

Ngọc Nhi nghe Tiểu Tiêu nói thế, liền rơi nước mắt, nghẹn ngào nói:

- Xin lỗi Tiểu Tiêu tỷ tỷ ta biết sai rồi. Tỷ đừng giận ta nhé.

Một màn như thế không thể nào không khiến Trần Tiến và Đình Sơn há hốc mồm, trình độ thay đổi tâm trạng của tiểu nha đầu này phải đến đáng phong tạo cực.

Ngọc Nhi lúc này vẫn ở trong vòng tay của Tiểu Tiêu, liền quay đầu qua nhìn Trần Tiến, rồi lại nói:

- Ta phải về rồi, tiểu ca ca hai ngày tới nếu đến Hoàng Liên Sơn gặp cha ta, thì phải ghé thăm ta đấy nhé, nếu không thì ta sẽ không để tiểu ca được bề quan đầu.

Nghe lời hăm dọa này, Trần Tiến chợt biến sắc. Lạ thiên địa của ta ời, hai kiếp làm người dù bị xem là “phế vật” thì cũng không đến nỗi bức bách như vậy chứ. Nhưng quân tử thì phải biết chịu nhục, đành đưa cái gương mặt cười không thể cười hơn nhìn Ngọc Nhi và nói:

- Được rồi, ta sẽ đến thăm muội!

Nghe được Trần Tiến đồng ý, Ngọc Nhi cũng ngoan ngoãn, theo Tiểu Tiêu đi về. Trước khi về Tiểu Tiêu còn có ý quay lại ngược nhìn Trần Tiến một cái. Tiểu thư từ xưa tới nay chưa từng nghe lời ai, sao lại để tâm một lời tên đệ tử ngoại môn này như vậy. Nhưng nghĩ tới tên này cứu tiểu thư, Tiểu Tiêu cũng cảm kích gật đầu xoay người rồi đi.

Thấy bóng hai người xa dần, Trần Tiến cũng khẽ thở hắt ra, không hiểu sao khi nhìn thấy Tiểu Tiêu hẳn hơi không thoải mái. Cảm giác còn lớn hơn khi đối mặt với Tông chủ Đặng Hùng. Trần Tiến quay lại nhìn Đình Sơn khẽ ra ám hiệu là vào nhà rồi nói chuyện. Đình Sơn cũng hiểu ý vội vàng theo sau.

Vừa vào nhà tranh, lại là căn phòng này. Trần Tiến lại thăm cảm thán:

- Kiếp trước khi nhìn các huynh đệ khác từng người trở thành đệ tử nội môn, rồi tiến cấp Trúc Cơ. Hôm nay kiếp này tầm nhìn xa hơn, ánh mắt cũng đã

không còn dừng lại nơi Tông môn thì lại được kỳ ngộ cả kiếp trước nằm mơ cũng chẳng dám nghĩ đến.

- Đòi đúng là không như là mơ, muốn truy cầu thứ vượt quá khả năng của mình thì lại xem là viễn vông. Nhưng ta tin rằng nếu hôm nay đã có thể có kỳ ngộ kiếp trước mơ cũng không có. Thì kiếp này không có bất kì là điều gì viễn vông. Bản thân có pháp quyết tạo hóa, kỳ bảo độc nhất vô nhị. Nếu không quật khởi, nếu không thành thiên được thì cũng phải thành nhân.

Miễn man trong suy nghĩ của bản thân, Trần Tiến lại nghĩ đến:

- Không biết khi ta định thiên lập địa rồi, có thể tìm được song thân không? Họ giờ ra sao, sống như thế nào, có nhớ ta không? Kiếp trước chịu sống kiếp “phế vật” ta chưa từng có ý định nghĩ đến họ. Nhưng nay đã khác rồi, không biết họ giờ này như thế nào, khi xưa lạc mất họ ta đã thương tâm ra sao. Cảm giác tưởng chừng từ rất lâu rồi ủa về. Nhớ đến khi còn nhỏ hắn cùng ba mẹ sống ở nơi cánh đồng. Sáng cùng lũ trẻ trong làng đi chăn trâu, vui vẻ biết mấy vô lo vô sầu... Nhưng từ khi năm mười hai tuổi, hắn lạc mất song thân. Hắn đã không thể nào nhớ được hắn đến từ đâu nữa, có lẽ do chấn động tâm lý bị bỏ rơi gây nên.

Thấy Trần Tiến bỗng trầm mặc, và có trên khóe mắt hơi ươn ướt, Đình Sơn vội lay động Trần Tiến:

- Trần Tiến, người sao vậy?

Trần Tiến quay đầu lại nhìn Đình Sơn, thoát khỏi tâm tình hỗn tạp đã từ nhiều năm ám ảnh hắn, hắn mỉm cười và nói:

- Không sao, ta nhớ lại vài chuyện thương tâm đó thôi!

- Uhm, không sao là tốt rồi, tại sao mi lại quay về, không phải nói sẽ đi khỏi sao?

Sau đó Trần Tiến kể lại cho Đình Sơn nghe chuyện mình trốn khỏi đoàn mua đồ rồi gặp Đặng Ngọc Nhi như thế nào.

Đình Sơn nghe xong kêu rằng:

- Trần Tiến người thật may mắn, có thể được Tông chủ nhận làm đệ tử, quả là may mắn đã kiếm đến.

Trần Tiến đành cười khổ:

- Cũng xem là may mắn, kỳ ngộ như vậy không thể xem là rủi được. Hai ngày nữa ta phải lên Hoàng Liên Sơn và chính thức đi bế quan khổ tu ba năm đấy.

- Vậy thì tốt quá, người trở thành đệ tử của Tông chủ thì ta cũng được tăng thêm vài phần sống khỏe, có câu “nước lên thì thuyền lên” mà. Dù sao chúng ta cũng là huynh đệ cùng căn nhà tranh này.

Nói xong, Đình Sơn lại nhìn Trần Tiến rồi cười ha hả. Trần Tiến thấy vậy sao không biết, hắn tuy thật thật tâm chúc phúc cho ta trong trong thâm tâm hắn cũng biết rằng lần này rời xa cả hai cũng khó như xưa được.

Hai ngày trôi qua, cuộc sống của Trần Tiến trôi qua cũng khá êm ả, ngoại trừ việc có vài đệ tử huynh đệ đến chúc mừng. Thì tên Bùi Việt cũng xuất hiện hỏi thăm, đến giờ Trần Tiến vẫn không biết hắn đòi lại việc đi xuống núi có ý gì, mặc dù biết không phải chuyện đơn giản nhưng nếu đã không gây hại đến mình, Trần Tiến cũng không vội quản. Dù sao thì thù lao cũng đầy đủ không ai nọ ai.

Chuẩn bị xong xuôi, lại quay qua để lại cho Đình Sơn bình Hồi Khí Đan để Đình Sơn tu luyện. Trần Tiến cũng men theo đường cái đến Hoàng Liên Sơn nơi đặt tông môn của Nhật Thần Tông. Bắt đầu con đường bế quan khổ tu của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ba Năm Khổ Tu

Dãy núi Hoàng Liên Sơn là nơi đặt tông môn của Nhật Thần Tông, dãy núi nằm ở hướng Tây Bắc nước Lâm thuộc đại lục La Thành. Gọi là Hoàng Liên Sơn vì dãy núi này trồng rất nhiều cây hoàng liên, một loại thảo dược cấp một. Dãy núi rộng hơn hai mươi dặm và trải dài hơn trăm dặm hướng Tây Bắc-Đông Nam.

Kiếp trước, Trần Tiến chỉ bước chân lên dãy núi đúng hai lần. Không ngờ kiếp này lại có thể lên núi sớm như vậy. Đứng trước cửa tông môn, một gã đệ tử chặn đường Trần Tiến lại:

- Nơi đây không phải nơi ngoại môn đệ tử người đi vào, mau quay về nơi trú ngụ nếu không xử theo tông quy.

Trần Tiến lạnh lùng nhìn tên đệ tử chặn đường, cũng như bản thân hắn đều là đệ tử ngoại môn không ngờ lớn lối như vậy. Đúng là “chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng” mà.

Dù sao bây giờ mình cũng là đệ tử Tông chủ, sao không lợi dụng vừa giải quyết cái tên đáng ghét này, vừa thử xem Tông chủ đối với mình ra sao.

Vừa dứt dòng suy nghĩ, tay phải đưa lên niệm pháp quyết, một tia lôi động đánh thẳng tới tên ngoại môn đệ tử kia. Tên kia vội bất ngờ, từ xưa tới nay có ai dám can quấy ngay trước công Tông môn nên gã đã quen cậy thế lên mặt với các đệ tử ngoại môn khác. Ai ngờ đâu gặp phải một tên không biết sống chết là gì. Gã vội vàng nhảy lùi lại phóng ra phù chú “Tĩnh thuận phù”, loại phù lục cấp một phòng ngự có thể đỡ đòn tu sĩ luyện khí dưới hậu kì.

Thấy đòn tấn công mình không thành công, không dừng lại Trần Tiến lại phóng lên, tiếp tục liên kích hai phát lôi động thuật, tên tu sĩ kia vẫn chưa hết bàng hoàng lại gặp đòn tấn công kế tiếp, gã biết lần này mình gặp nạn rồi, y vội cả kinh la lên:

- Tiểu công chúa cứu ta. ....

Tốc độ quá nhanh không ai kịp phản ứng, đến khi gã tu sĩ gác cổng kịp la lên thì hắn đã ăn trọn hai đòn lôi động, nhìn hắn bây giờ đen xì không thể đen hơn được nữa.

Bên cạnh đó, Tiểu Tiêu đứng cùng tiểu Công Chúa Đặng Ngọc Nhi cũng trợn mắt kinh ngạc. Quá nhanh, quá quyết đoán, một tên luyện khí tầng bốn trung kì, dễ dàng đánh bại một tên tầng bốn sơ kì khác chỉ trong một nốt nhạc. Mặc dù là ra tay khi tên kia không phòng bị nhưng như vậy cũng thể hiện rõ sự sát phạt không do dự của Trần Tiến. Tiểu Tiêu bỗng có phần nghi kỵ đối với Trần Tiến.

Một màn diễn ra, khiến Đặng Ngọc Nhi vội hô lên:

- Tiểu tử tỷ thấy chưa, muội đã nói rồi mà, Trần ca ca rất là lợi hại, hôm đó cũng với chiều này đã đánh bại con Kim Hạt Kê lập tức.

Tiểu Tiêu cảm giác mình nhìn không thấu tên Trần Tiến này, nhưng như vậy cũng tốt, chỉ cần không ảnh hưởng tới sự an toàn của Ngọc Nhi thì không sao rồi.

Nghe tiếng Ngọc Nhi, Trần Tiến quay lại nhìn thấy cô tiểu oa oa này, liền hiểu rõ tại sao mình bị làm khó dễ, thì ra là sự sắp đặt của cô nàng lắm chiêu này. Hắn lại đành cười khổ, tội nghiệp cho tên tu sĩ gác cổng này nhưng cũng chưa chắc mình trách lầm y.

Đặng Ngọc Nhi chạy lại bên Trần Tiến rồi tươi cười nói:

- Trần ca ca, huynh thật lợi hại đó nha. Ước gì ta có thể như huynh phát ra lôi điện thì hay biết mấy, tiếc là ta tính thuận hệ Thủy.

Nghe từng chữ “tính thuận hệ Thủy”, Trần Tiến không thể vui được sự sợ hãi trong lòng:

- Không ngờ tư chất của cô nàng này bá đạo như vậy. Nếu chỉ cần luyện thuận công pháp Thủy hệ liền không có bình cảnh rồi.

Tiểu Tiêu thấy thần sắc của Trần Tiến cũng biết y đang sợ hãi trước tư chất của tiểu thư. Tiểu thư tư chất có thể nói là thuộc dạng thiên tài, nên được Tông chủ thương yêu hết mực. Nhưng cũng vì vậy, đến giờ Tông chủ vẫn chưa kiểm được pháp quyết thật sự tốt phù hợp cho Ngọc Nhi, nên vẫn chưa dạy nàng luyện khí nhập môn.

Đặng Ngọc Nhi chu mỏ ra tự ngao nghể trước vẻ mặt kích động của Trần Tiến, nàng rất hài lòng với việc này. Liền vội kéo tay Trần Tiến nói:

- Đi, đi theo ta, ta dắt ca ca đi gặp cha ta.

Ba người cùng tiến vào đại điện, Tông chủ Đặng Hùng đã đứng sẵn ở đó. Thấy Tông chủ, trừ cô nàng Ngọc Nhi, thì Trần Tiến và Tiểu Tiêu đầu khấu bái kiến Tông chủ. Thấy Ngọc Nhi đi cùng với Trần Tiến thái độ của Đặng Hùng không hài lòng cho lắm, nhưng lại không tiện làm mất lòng con gái mình. Y nghĩ rằng, mau chóng tổng khứ tên Trần Tiến đi bế quan, tránh cho đêm dài lắm mộng mới được.

Đặng Hùng nói:

- Ba năm nữa sẽ diễn ra Đại Hội Tông Môn, lúc đó sẽ có hai hạng mục thi đấu là giữa các trưởng lão Kim Đan kỳ trở lên, hạng mục còn lại là những thiếu niên dưới hai mươi năm tuổi.

Ngừng lại nhìn vẻ mặt của Trần Tiến không có gì thay đổi, y cũng không ngạc nhiên lắm, đây vốn dĩ không phải là bí mật gì. Y lại nói tiếp:

- Lúc đầu, đại hội có 16 tông môn ba sao tham gia, nên mỗi tông môn chỉ phái ra ba người dưới hai mươi lăm. Tuy nhiên, năm nay do có sự xuất hiện của Học Viện năm sao đứng đầu đại lục là Thiết Phiết Học Viện tuyển sinh. Nên trọng điểm sẽ là những đệ tử đầy tiềm năng vì vậy mở rộng cơ hội cho các đệ tử khác tránh bị bỏ sót tài năng, chỉ cần tiến vào top tám người, những tông môn sẽ nhận được một suất để gia nhập Học Viện.

Trần Tiến kiếp trước đã nghe nói việc này, tuy nhiên hắn cũng biết Nhật Thần Tông hoàn toàn thất bại tại kì thi đấu này. Chỉ có một mình Thái Thanh Thanh sư tỷ là lọt vào top mười sáu thôi.

Đặng Hùng tuy không trông mong gì vào tên đệ tử này lắm, nhưng hắn biết bây giờ Tông môn xuống cấp muốn tìm một người đạt được vào tám hàng đầu không hề dễ dàng. Trong lòng hắn nếu có cơ hội nhất thì chỉ có Quý Trần, đã đạt đến Luyện khí cấp chín, chỉ một bước là viên mãn.

Đặng Hùng tha thiết như vậy cho cuộc chiến này, thật sự là có tư tâm. Y muốn một suất chỉ cần đệ tử nào giành được, y sẽ bỏ ra cái giá cực lớn để trao đổi. Y muốn con gái mình kiếm được một chỗ dựa tốt, với tư chất của Ngọc Nhi, y hoàn toàn tin tưởng rằng nó sẽ vượt qua cả bản thân y nhiều lắm.

Lúc này đây cả ba đều không biết suy nghĩ trong lòng Đặng Hùng, chỉ tập trung suy nghĩ về Thiết Phiệt Học Viện. Mỗi người một ý nghĩ khác nhau. Không khí trầm mặc trong ít giây, Đặng Hùng khẽ ho khan nói:

- Đây là lệnh bài Tàng Kinh Các tự do, người có thể chọn bất kì công pháp Hoàng cấp nào. Đây là năm trăm linh thạch hạ phẩm, và mười linh thạch trung phẩm. Đây là một bình Bồi Nguyên Đan, giúp tăng tiến tu vi luyện khí nhanh chóng, một bình Hồi Nguyên Đơn, giúp phục hồi nhanh chóng nguyên khí. Cuối cùng là một dây chuyền tên Hoàng Châu, có tác dụng hộ thân năm lần dưới công kích của Trúc Cơ trung kỳ trở xuống.

Thấy các vật phẩm này, Trần Tiến không khỏi động tâm, quả nhiên là những vật tốt nhé, quả thật là may mắn hoàn toàn có đủ cơ sở để tu luyện và có giá trị ứng dụng rồi.

Đặng Hùng xuất ra những vật phẩm này, y cũng không phải không xót nhưng nghĩ đến nếu ba năm nữa không gia tăng thực lực tên này, thì khi thi đấu cũng thật mất mặt đấy. Dù cho không còn vị thế như trước nhưng vẫn thuộc hạng chín hạng mười mà không thể quá khó coi.

Ngọc Nhi và Tiểu Tiêu nhìn thấy một màn vật phẩm này cũng không khỏi động tâm, quả nhìn là nhiều đồ tốt. Ngọc Nhi thoáng nghĩ:

- Phải vội vĩnh cha thêm vài món đồ chơi mới được.

Nói xong, Đặng Hùng sắp xếp một tên quân sự Trúc Cơ sơ kì để sắp xếp cho Trần Tiến, quay sang mọi nói với Ngọc Nhi và Tiểu Tiêu:

- Chúng ta đi nào, đừng phiền Trần Tiến, hần cần thời gian để chọn công pháp và bế quan.

Ngọc Nhi bịn rịn không nỡ rời xa, bèn quay qua nói với Trần Tiến:

- Ba năm sau, ca ca xuất quan phải kiếm ta đây.

Nàng nói xong, lại vội chạy theo cha mình và tỷ tỷ, mau chóng lựa thời cơ nhõng nhẽo kiểm vài món đồ tốt.

Nhìn lệnh bài trong tay, Trần Tiến cũng đi theo tiền bối quân sự Trúc Cơ vào Tàng Kinh Các. Lần này được tự do lựa chọn công pháp cao cấp hơn, nên Trần Tiến không khỏi khách khí lựa chọn một công pháp hỗ trợ Lôi Hệ Hoàng Cấp cao giai. Trúc Cơ quân sự thấy vậy cũng không nói gì, thấy Tiến Trần lựa xong liền, quay người đi ra hiệu Trần Tiến theo sau.

Đến ngọn núi phía sau dãy Hoàng Liên Sơn, nơi này quả thật linh khí thật nồng đậm, phải nói gấp nhiều lần so với núi Viên của mình. Quả nhiên trở thành đệ tử Tông chủ có không ít ích lợi. Trúc Cơ quân sự thấy sự hưng phấn của Trần Tiến cũng không nói gì, quãng một ngọc bài nói:

- Đây là chìa khóa của động phủ thứ hai mươi ba, người hãy vào đó tu luyện. Bên trong có sẵn ba bình Ích Cốc Đan. Ba năm sau, khi tới thời gian ta sẽ đến đón người.

Trần Tiến nhận lệnh bài cũng không nói lời thừa nào, nhảy thẳng vào động phủ, đóng lại cửa động phủ, trực tiếp đã tọa khổ tu ba năm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chuẩn Bị Tham Gia Tông Môn Đại Hội

Trong thời gian này, ngoại trừ năm đầu tiên Trần Tiến bế quan thổ nạp tu luyện, hần dành hai năm thời gian để nghiên cứu đấu kỹ cùng với mở rộng kiến thức về việc luyện đan, và các loại cấm chế. Không phải do hần lười biếng ham chơi, mà công pháp hần tu luyện quá là bá đạo đi, chưa đầy một năm bế quan hấp nạp linh khí hần liên tục tăng tiến tu vi đạt đến luyện khí đại viên mãn và liền rơi vào bình cảnh.

Trần Tiến tuy dồi dào chân nguyên trong cơ thể, nhưng hần biết nếu không có Trúc Cơ đan thì nếu tự đột phá cơ hội thành công không đến ba thành. Thành công thì không sao, nhưng nếu thất bại thì lần sau đột phá sẽ tăng độ khó gấp đôi mà còn dễ sinh ra tâm ma. Nếu như vậy thì vừa hay để mọi người không nghi ngờ tốc độ của mình, Trần Tiến tranh thủ rèn luyện những mặt khiếm khuyết của mình.

Kiếp trước hần không dành nhiều thời gian nghiên cứu các công thức luyện đan, phù vì hần không có cơ hội tiếp xúc. Nay có BÁCH KHOA HỒN ĐỘN THIÊN THU và quá nhiều thời gian rảnh rỗi tại sao không tự trau dồi kiến thức. Trần Tiến không có đan dược để luyện chế thử nhưng hần đã dành một năm thời gian học thuộc các công dụng các loại thảo dược cũng như công thức để luyện chế cũng như sử dụng chân hỏa. Bây giờ ít nhất trình độ của Trần Tiến cũng tương đương tam cấp dược sư, hần chỉ còn thiếu việc luyện chế thử và một lò luyện đơn thôi.

Trần Tiến cũng tranh thủ nghiên cứu các loại trận pháp vì hắn kiếp trước từng đọc qua nguyệt san của “Bách Hiểu Phường” rằng một trong “Thập Bát Kiệt” của Hạ Vực là Lý Thường Kiệt của Thần Vũ đại lục tu vi chỉ mới Kim Đan sơ kì dùng trình độ trận pháp vây khốn giết chết một tu sĩ Nguyên Anh sơ kì. Lấy toàn bộ các linh thạch của sư phụ đưa hắn, hắn ngồi nghiên cứu cuối cùng sau bốn tháng đột phá cấp một trận pháp sư đạt đến cấp hai.

Trong nửa năm sau đó, không ngừng vận dụng năng lực điều khiển hỏa cầu và lôi sét, mặc dù chỉ là công pháp cấp thấp nhưng càng vận dụng lại càng quen tay. Tuy Trần Tiến cũng muốn đột phá với công pháp mới, nhưng nghĩ tới các nội tại công pháp này, Trần Tiến vẫn chuyển tâm tu luyện. Vì THIÊN THU của hắn còn có khả năng thôi diễn nâng cấp công pháp của bản thân.

Nhìn lại thời gian chỉ còn chưa tới hai tháng, hắn vận chuyển một vòng chu thiên, mở rộng thần thức và ổn định lại nguyên khí. Hiện nay có thể nói, trong các tu sĩ luyện khí hắn có thể là vô địch rồi. Không chỉ chân nguyên tràn đầy mà thần thức cũng được trui rèn không ít.

Hôm nay, đến ngày mở cửa động phủ, Trần Tiến cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Ngay khi cửa động vừa mở, hắn trông thấy Trúc Cơ quản sự. Vội mỉm cười, hắn gật đầu chào, tên quản sự trông thấy Trần Tiến, y hơi giật mình vội đánh giá lại. Theo trí nhớ y năm đó, tên này khi bước vào tu luyện chỉ là một tên luyện khí quên tầng bốn, không ngờ tu vi lại tăng tiến nhanh chóng như vậy. Trong khi y, suốt ba năm qua vẫn dậm chân ở Trúc Cơ sơ kì.

Đảo mắt qua, Trần Tiến nhìn thấy Tông chủ Nhật Thần Tông, các vị trưởng lão và còn có ba thiên tài đại biểu tông môn tham gia thi đấu. Tiến Trần nghi hoặc:

- Chẳng lẽ mọi người cố ý đợi hắn, không thể nào. Trước khi vào đây trong các đại biểu hắn là bối cảnh, tu vi thấp nhất không lí nào lại được chào đón như vậy.

Thấy Trần Tiến, Ngọc Nhi vội vàng hô lên chạy lại với vẻ mặt vui vẻ:

- Á! Trần ca ca, huynh đã bế quan ra rồi, ta đợi huynh thật là sốt ruột, có biết ta nhớ huynh lắm không?

Trần Tiến nhìn qua một lượt, quả nhiên thiếu nữ mới lớn có khác. Dù chỉ mới mười hai tuổi nhưng cô nàng này quả là hại nước hại dân, không những mang một chút rực rỡ ngây thơ thiếu nữ mà còn phảng phất sự quyến rũ của một cô gái đang giai đoạn phát triển. Eo thon, cổ dài, nhìn thật như một tiểu tiên nữ vô cùng diễm lệ. Tuy có hơi động tâm, nhưng tinh thần của Trần Tiến mau chóng bình ổn vì hắn rõ hơn ai hết sự đáng sợ của cô nàng này.

Nghe những lời này mọi người xung quanh nghi hoặc nhìn thẳng vào Trần Tiến, tên này có quan hệ thế nào với cô tiểu Công Chúa của Nhật Thần Tông chúng ta. Mọi ánh mắt ngạc nhiên nhìn về Trần Tiến với vẻ kinh ngạc, duy chỉ có Tiểu Tiêu và Đặng Hùng đành trầm mặc.

Đặng Hùng trầm nghĩ:

- Không ngờ qua ba năm cô công chúa của mình vẫn nhớ tên nhóc này, quả nhiên hình tượng anh hùng quả nhiên dễ lừa phỉnh thiếu nữ mà. Nhưng thấy hắn nguyên khí thoát ra chẳng lẽ tu vi đã tới luyện khí đại viên mãn.

Đặng Hùng lên tiếng hỏi:

- Người, lại đây ta hỏi? Tu vi người thế nào rồi?

Trần Tiến đành thành thật đáp:

- Dạ bẩm Tông chủ, đệ tử không nhục sứ mệnh, hai tháng trước may mắn tấn cấp luyện khí đại viên mãn.

Đặng Hùng không biết nghĩ gì, nhìn Trần Tiến hài lòng rồi cười to lên nói liên tục ba chữ:

- Tốt!, Tốt!, Tốt!....

Mọi người lại càng ngạc nhiên trước thái độ của Tông chủ, chỉ là luyện khí đại viên mãn thôi mà, tại sao Tông chủ lại cao hứng như vậy kia chứ. Mặc dù một đệ tử chỉ khoảng hai mươi đạt luyện khí viên mãn là rất có tiềm năng nhưng đã bước vào động phủ tu luyện có nghĩa là hao tổn biết bao nhiêu tài nguyên linh mạch, đan dược của Tông môn để đổi lấy. Phải biết rằng ở đây thấp nhất đại biểu cũng là Nghiêm Hạo, tu vi đã đạt đến Trúc Cơ tầng ba trung kì.

Không chỉ mọi người ngạc nhiên, Tiểu Tiêu càng cảm thấy tên Trần Tiến này quá đáng sợ, ba năm trước nàng hơn hắn một cảnh giới, nhưng quanh đi quẩn lại hiện nay hắn đã viên mãn, còn mình chỉ mới luyện khí tầng 8 hậu kì. Cho dù hắn luyện trong động phủ có linh mạch hỗ trợ, nhưng mình tư chất cũng tốt mà tài nguyên cũng không ít cơ mà.

Trần Tiến thấy thái độ của Tông chủ tương đối tốt, liền vội hỏi:

- Tại sao mọi người lại tập trung ở đây vậy, đừng nói là chào mừng đệ tử xuất môn đấy chứ.

Thấy Trần Tiến hỏi vậy, chưa ai kịp nói gì, Ngọc Nhi đã nhanh nhẩu nói trước:

- Là do cha sợ huynh còn đang rèn luyện, nên để huynh thêm một tuần luyện tập đó. Đến hôm nay mọi người lên đường mới mở động phủ để đón huynh đi cùng.

Nghe như vậy, Trần Tiến cũng thoáng cảm kích, Tông chủ ít ra cũng lo lắng đến mình, sợ mình tu vi thấp quá nên cố ý cho thêm thời gian tu luyện. Còn

hai trưởng lão và ba đệ tử còn lại thì hoàn toàn không hiểu chuyện gì, người thanh niên này ngay cả gặp họ cũng chưa thấy bao giờ đến khi xuất quan họ mới biết mình còn phải đợi một người khác. Không ngờ người này không chỉ được Tông chủ ưu ái mà còn thân thiết với tiểu sư muội.

Ánh mắt của Quý Trần nhìn Trần Tiến càng ngày càng bất thiện. Y sau khi xuất quan nhìn thấy cô tiểu muội muội của mình ngày xưa đã phát triển liên không kiềm được đem lòng mến mộ. Quyết tâm đợt này đem vinh quang về cho Tông môn, rồi đem đó làm sinh lễ đợi khi tiểu muội chính thức trưởng thành mà cầu hôn. Không ngờ tên kiến hôi luyện khí này xuất hiện muộn đã đành, còn gần gũi thân thiết với sư muội.

Còn đang trong nghi hoặc, một Trúc Cơ chấp sự xuất hiện nói:

- Thừa Tông chủ và các trưởng lão, pháp bảo phi hành đã chuẩn bị xong, mọi người có thể lập tức lên đường rồi.

Nghe vậy Đặng Hùng quay qua nhìn mọi người rồi nói:

- Mọi người cũng đầy đủ rồi, tập trung lên pháp bảo phi hành tiến về Mỹ Sơn Cốc tham gia đại hội tông môn nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tông Môn Đại Hội (1)

Đặng Hùng thấy Trần Tiến đã đạt luyện khí đại viên mãn, trong lòng thầm nghĩ hẳn hoàn toàn đủ tư cách để làm đệ tử chính thức của mình rồi. Tiếc rằng sau khi nuốt Trúc Cơ Đan cần mất hai đến ba tháng thu nạp được lực, nếu không ta cũng không tiếc bỏ đưa hắc đề hắc đề thăng thực lực lúc này.

Trên pháp bảo phi hành, điều khiển là một chấp sự Trúc Cơ đã đạt tới Trúc Cơ trung kỳ. Trần Tiến có thể dễ dàng nhận biết đó là Khắc Hải tiên bối năm nay đã ngoài năm mươi. Nghe nói ba mươi năm trước cũng từng tham gia Tông Môn Đại Hội nhưng bị loại từ vòng hai. Hai trưởng lão cùng Tông chủ thì đã tranh thủ thời gian đã bế quan ngưng thần.

Đây là lần đầu tiên, Trần Tiến gặp mặt Đại trưởng lão, người truy sát mình dẫn đến việc bản thân mình trọng sinh. Trong thâm tâm Trần Tiến không biết là nên cảm ơn hay cảm hận gì nữa. Tuy nhiên, Trần Tiến biết một điều rằng tốt nhất không nên tiếp xúc với Đại trưởng lão. Không chỉ vì ác cảm từ kiếp trước, mà còn ghê tởm con người bán rẻ tông môn và sư huynh đệ. Dĩ nhiên, Đại trưởng lão cũng chẳng thêm quan tâm đến con kiến hôi Luyện Khí làm gì, nên chẳng nhận ra sự bất thường của Trần Tiến đối với mình.

Lúc này không biết cô tiểu oa oa và cô nàng Tiểu Tiêu đi đâu mà không hề thấy bóng dáng, nếu không phải Trần Tiến thấy hai người họ lên thuyền thì còn nghĩ họ không đi cùng.

Đang suy nghĩ, Thái Thanh Thanh tiến lại gần, nở nụ cười khách khí, chào hỏi:

- Xin chào, tiểu đệ, ta trông thấy tiểu đệ rất lạ không biết đệ là đệ tử của ai? Có phải đệ gia nhập tông môn khi ta đang bế quan không?

Trần Tiến nhìn thấy Thái Thanh Thanh chủ động lại chào hỏi, cũng không nhanh không chậm đáp lời:

- Chào Thanh Thanh sư tỷ, tiểu đệ gia nhập tông môn đích thực là sau khi tỷ đã bế quan. Hiện đang là ký danh đệ tử của sư phụ Đặng Hùng.

Thái Thanh Thanh liền mỉm cười:

- Chưa đầy bốn năm đã đạt đến luyện khí viên mãn, đệ quả thật là kỳ tài. Ta còn hỏi tại sao để lại quen thuộc tiểu muội muội đầy khả ái của chúng ta đến như vậy.

Trần Tiến cảm thấy lời nói của vị sư tỷ này đầy ẩn ý, nhưng nhất thời cũng không nghĩ ra là chuyện gì, nhẹ nhàng đáp:

- May mắn đệ được sư phụ ban cho vài cơ duyên, nếu không hiện nay chưa biết chừng vẫn là một ngoại môn đệ tử.

Nghe Trần Tiến nói vậy Thái Thanh Thanh nghi hoặc, đang tính tiếp tục moi thêm những thông tin từ vị tiểu đệ huyền bí này thì Quý Trần và Nghiêm Hạo tiến tới.

Hai đại biểu thiên tài còn lại thấy Thái Thanh Thanh đang trò chuyện với Trần Tiến, thì cũng chủ động lại làm quen. Dù sao trước mắt mọi người cũng chung một tiền tuyến không thể không biết đôi điều.

Thái Thanh Thanh là đệ tử của Nhị Trưởng Lão Tiêu Tuất, năm nay vừa tròn hai mươi ba tuổi. Tu luyện đã đạt đến Trúc Cơ tầng năm hậu kỳ, có thể xem là đại biểu ưu tú trong vài chục năm qua của Tông môn. Công pháp tu luyện lại là Mộc thuộc tính.

Quý Trần là đệ tử trực môn của Tông Chủ Đặng Hùng, năm nay vừa tròn hai mươi bốn tuổi. Được cho là nhất đại kỳ tài của Nhật Thần Tông, sau bốn năm bế quan đã đạt đến Trúc Cơ tầng sáu đại viên mãn, tùy thời có thể tiến cấp hậu kỳ. Thế nhưng, Trần Tiến biết rõ ràng Quý Trần vô cùng xui xẻo, hẳn ngày vòng hai đã gặp phải nhất đại thiên tài của Lâm Quốc một trong “Thập Bát Kiệt” của Hạ Vực tương lai Sở Huy.

Cuối cùng là Nghiêm Hạo đệ tử của Đại trưởng lão Trọng Khôi, năm nay hai mươi mốt tuổi. Tuy tu vi mới chỉ đạt tới Trúc Cơ tầng ba, nhưng tương lai là vô hạn không lường được. Trần Tiến nhớ rõ, thêm hơn tám năm nữa. Nghiêm Hạo đã là đệ nhất cao thủ đời thứ mười hai của Nhật Thần Tông, tu vi Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

Nửa ngày trôi qua, pháp bảo phi hành cũng đã tới khu vực của Mỹ Sơn Cốc. Đây là thánh địa của Lâm Quốc, Mỹ Sơn Cốc là một thung lũng có đường kính hơn hai mươi dặm bao quanh bởi các núi đồi. Là nơi tổ chức các sự kiện của các bậc Quân Vương của Lâm Quốc.

Phi hành pháp bảo chuẩn bị đáp xuống, thì lúc này mới thấy lấp ló mặt của Đặng Ngọc Nhi cùng Tiểu Tiêu xuất hiện. Hóa ra cô nàng Đặng Ngọc Nhi này bị cha mình đặt trận pháp cấm chế không cho ra khỏi phòng mình. Trần Tiến không suy nghĩ cũng hiểu ý Tông chủ, hẳn cũng chưa từng có ý định gì với cô nàng này. Kiếp trước đã không, kiếp này sao hẳn lại có ý với một cô nàng loli được cơ chứ.

Đặng Ngọc Nhi một bụng oan ức, khóc lóc:

- Cha thật là xấu xa, con ghét cha. Dám nhốt con cả nửa ngày. . .huhuhu.

Càng nói, Ngọc Nhi càng lớn tiếng khóc:

- Huhu, cha thật quá đáng, mẹ mất từ khi con còn nhỏ, nên cha ăn hiếp con. . .

Tất cả mọi người còn lại trong khoang thuyền đều biết tính cách của cô nàng này nên đều ngậm bồ hòn làm ngọt, chỉ mau chóng đáp xuống để tiểu nha đầu này tiêu tan cơn giận thì mọi chuyện lại đầu vào đây. Tuy nhiên, thấy vẻ mặt mếu máo của Ngọc Nhi, Đặng Hùng lại chạnh lòng, hẳn một thân một mình, gả trống nuôi con, yêu chiều hết mực, nhưng cũng thực sự hết sức đau đầu với sự vô pháp vô thiên của cô con gái của mình.

Tiểu Tiêu cùng Thái Thanh Thanh lại vội vàng an ủi cô nàng, vài giây sau, nàng vội lau nước mắt, lại nói:

- Không biết, cha nhốt con nửa ngày rồi, giờ phải cho con được tự do. Lát nữa con muốn tự mình đi tham quan. Con không muốn cha đi cùng, thật là bất tiện, con không muốn bị bó tay bó chân.

Đặng Hùng nhất thời tức giận nói:

- Không được! Con không được rời khỏi phạm vi quan sát của cha, nếu con không nghe lời, ta đánh cấm chế trận pháp nhốt con trên tàu.

Đặng Ngọc Nhi nghe vậy, hét to lên:

- Cha thật là ác độc, con muốn chơi, con muốn đi. . . Con không muốn ở lại đây phút nào nữa.

Thấy tình cảnh này, Quý Trần vội xen vào:

- Tiểu muội muội, hay là để ta dẫn muội đi tham quan có chịu không.

Đặng Ngọc Nhi liếc nhìn Quý Trần rồi bĩu môi nói:

- Không cần huynh, ta chỉ cần Tiểu Tiêu sư tỷ. À mà còn cả Trần sư huynh nữa, ta cảm thấy ở cạnh huynh ấy mới an toàn.

Quý Trần nghe vậy, ánh mắt lóe lên nhìn vào Trần Tiến, nghĩ:

- Tên tiểu tử khá lắm, tranh thủ thời gian ta bế quan giờ trò lên lút.

Tất nhiên, Trần Tiến chỉ cảm nhận được sát khí chứ đâu biết Quý Trần nghĩ gì, hẳn cảm thấy phen này càng giải thích càng khổ, chỉ bằng đừng giải thích.

Đặng Hùng lắc đầu, đành nhượng bộ:

- Được, nhưng ta muốn con đi cùng thêm với Thái Thanh Thanh sư tỷ và Quý Trần sư huynh nữa.

Nghe đến đây, tuy không tình nguyện lắm, nhưng dù sao cũng đạt được mục đích rồi. Nàng liền vội gật đầu đồng ý:

- Con biết rồi thưa cha, con thương cha nhiều lắm!

Mọi người lại một phen biết được năng lực của cô tiểu nha đầu này, tâm trạng có thể nói tùy tâm sở dục. Muốn cứng muốn mềm đều có đủ

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tông Môn Đại Hội (2)

Cuối cùng Nhật Thần Tông đã đặt chân đến Mỹ Sơn Cốc, họ là tông phái thứ sáu đến đây sau: Hoàng Long Tông, Bát Nhã Tông, Thiên Phật Cốc, Đại Tùy Tông, và Từ Hàng Tự.

Pháp bảo phi hành của Nhật Thần Tông đáp xuống cách Mỹ Sơn Cốc chừng hai dặm. Thung lũng hiện ra trong mắt đám người của Nhật Thần Tông, đối với nhóm sáu người trẻ tuổi thì đây là lần đầu họ đến Mỹ Sơn Cốc.

Chính giữa thung lũng có một tảng đá khá lớn, xung quanh là những căn nhà đất đá, tuy nhiên bài trí bên trong lại rất gọn gàng, sạch sẽ. Cửa vào thung lũng là một tường thành cao mấy mét, người đứng bên dưới phải ngẩng đầu lên mới nhìn thấy được.

Đặng Ngọc Nhi ngơ ngác nhìn xung quanh, không thể kìm nén được sự thích thú, cô không thể chờ được nữa để nhanh chóng khám phá những thứ trước mặt cô chưa từng trải nghiệm. Nhưng đừng nói là Đặng Ngọc Nhi, cả năm người còn lại cũng cảm thán.

- Đây thật sự rất hùng vĩ!

Thấy đám đệ tử của mình có chút thất thần trước sự hùng vĩ của Mỹ Sơn Cốc, Đặng Hùng cùng các trưởng lão không khỏi cảm thán nhớ tới mình năm xưa.

- Năm mươi năm trước, ta cũng không khác gì bọn gì bọn chúng, khi lần đầu tới nơi đây. Thời gian năm mươi năm với tu sĩ không quá dài, nhưng cũng nhiều thứ đã dần thay đổi.

Bỗng nhiên từ trong thung lũng Mỹ Sơn Cốc, âm thanh truyền ra tiếng cười nhu hòa:

- Người của Nhật Thần Tông đã đến rồi sao!

Vốn khoảng cách giữa đám người Nhật Thần Tông với người trung niên kia còn khá xa, nhưng không biết tại sao hần lại nghe âm thanh như kẻ bên. Trần Tiến tâm thần liền chấn động, khí huyết hần vận chuyển không theo sự kiểm soát nữa, khiến hần nghĩ rằng người trung niên kia chỉ cần một ý niệm hần sẽ chết chắc.

Giờ phút này, không chỉ Trần Tiến, mà tất cả thành viên Nhật Thần Tông, chỉ trừ Tông chủ và hai trưởng lão còn chút khổng chế. Những người còn lại ai cũng có ảo giác như vậy. Quý Trần, Nghiêm Hạo run rẩy, ánh mắt khó tin. Thái Thanh Thanh và Tiểu Tiêu như mún bị áp bức đến quý lạy. Tuy nhiên, trái ngược với những người còn lại, Đặng Ngọc Nhi cũng run rẩy nhưng ánh mắt lại cuồng nhiệt, lại khát vọng.

Mọi người Nhật Thần Tông sau giây định thần trong đầu đều chột hiện lên ba chữ:

“Hư Thần kỳ”

Chưa hết ngơ ngác, đám người Nhật Thần Tông nhìn thấy người trung niên đạp không tiến đến gần bọn họ. Đến trước mặt bọn người Nhật Thần Tông, người đàn ông trung niên khẽ mỉm cười, nụ cười khiến không gian như bị bóp nghẹt không dám thở mạnh.

Ánh mắt của gã trung niên quét qua Trần Tiến, khiến cho Trần Tiến có cảm giác giống như bị mặt bị đối phương phát hiện, không có chỗ để che giấu. Người đàn ông này là người đầu tiên tạo cho Trần Tiến một áp lực khủng bố đến như vậy.

Đặng Hùng không chần chừ, khẩu đầu bái kiến người đàn ông trung niên:

- Văn bói Đặng Hùng, bái kiến Vạn Hạnh tiền bói.

Nghe đến đây, trừ hai vị trưởng lão và Đặng Ngọc Nhi những người còn lại thảm chấn kinh, đây chẳng phải là “Sur phó” của thiếu chủ La Thành đại lục sao. Không ngờ đến đây lại có thể được gặp một tiền bói “đức cao vọng trọng” như vậy.

Vạn Hạnh nhìn chằm chằm vào Đặng Hùng rồi nói:

- Nhật Thần Tông, ta còn nhớ hơn hai trăm năm trước, lão tổ các người là kẻ hai lần khiến ta ngậm quả đắng, không ngờ bây giờ lại xuống cấp như vậy. Ngay cả người là tông chủ mà tu vi chưa đạt đến Kim Đan hậu kỳ. Thật uổng cho một cái truyền thừa kia.

Tâm tình của Đặng Hùng cực kỳ bức dọc, nếu không phải lão tổ trước khi biến mất chẳng chừa lại truyền thừa tâm pháp gì cả thì Nhật Thần Tông đâu lâm vào hiểm trạng như vậy. Đến sư phụ gã cũng phải bế quan quanh năm để hy vọng đột phá tu vi kéo dài tuổi thọ, chứ nếu sư phụ gã mà tạo hóa khi tông môn chưa có người tiến cấp Nguyên Anh thì thật là phải giải tán rồi.

Sau khi tâm thần không còn bị ảnh hưởng, mọi người vội vàng cúi đầu bái kiến lão tiền bói. Mặc dù đã thoát khỏi khổng chế từ sớm nhưng Trần Tiến cũng khấn trương cúi đầu để che đậy sự bối rối.

Vạn Hạnh thấy một màn này cũng không nói gì, chỉ mỉm cười rồi quay người đạp không biến mất. Chỉ thấy nơi tiền bói Vạn Hạnh này đi, cuồng phong

gào thét.

Lúc này không chỉ riêng Trần Tiến cảm thấy trước mặt tu sĩ có tu vi Hư Thần này, họ chẳng khác gì con kiến hôi, tùy sức cho người khác chà đạp mà chết. Tuy nhiên, thứ mà Trần Tiến tu luyện là Đại Việt Tinh Thần Quyết. Càng nhìn thấy những thứ tạo nên áp lực thì lại càng đề thăng tinh thần bất khuất của người tu luyện lên tâm cảnh mới.

Đặng Hùng dù sao cũng là Tông chủ, cũng không thể mất mặt trước bọn đệ tử được nên nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói:

- Các người thấy rồi chứ, đó chính là sự khắc nghiệt của Tu Chân giới, nếu các người không có sức mạnh thì các người cũng chỉ là con tôm, con tép trước mặt những người khác thôi. Ta hy vọng các người không vì ý mình có chút tài năng đã vội lơ là chênh mảng, vì như vậy sẽ ảnh hưởng tới đạo tâm của các người. Nên nhớ rằng "Thiên ngoại hữu thiên, Nhân ngoại hữu nhân".

Nhưng ta cũng không hy vọng đó là tâm ma của các người, các người đều là nhất đại kỳ tài vài trăm năm mới xuất hiện của Nhật Thần Tông chúng ta, không chỉ Hư Thần mà Văn Đình, Đại Thừa cũng là mục tiêu các người cần nhắm đến. Phải biết rằng con đường truy cầu đại đạo là vô biên vô tận, bất cứ lúc nào cũng phải không ngừng vươn lên.

Mọi người đều có sự kiêu ngạo của mình nên đều gật đầu, nhưng trong thâm tâm họ đều âm thầm mơ ước mình có thể đạt được tu vi như vậy. Ở mười ba đại lục Hạ Vực này, Hư Thần có thể xem như là một tồn tại bá chủ rồi, thường thì các tu sĩ Kiếp Biển hoặc trên Kiếp Biển đều lãnh đời hoặc là các trưởng lão cung phụng của các Tông Phái, Học Viện năm sao.

Đám người của Nhật Thần Tông nhanh chóng tiến vào thung lũng. Khoảng vài bước chân thì chợt có thanh âm:

- Người là Đặng Hùng?

Đám người Nhật Thần Tông vội dừng bước quay sang nhìn thấy một đám người, dẫn đầu là một trung niên mặc áo bào đen.

Đặng Hùng nhìn thấy đám người đó, cảm thấy hôm nay thật xui xẻo. Trước thung lũng thì bị tiền bối Vạn Hạnh thị uy một phen, vừa vào thung lũng đã gặp một lũ đáng ghét này.

.

Đó là đám người từ Hoàng Long Tông, cũng là tông môn thay thế vị trí của Nhật Thần Tông ở vị trí "Thất Tông". Tên trung niên áo bào dẫn đầu cười ngạo nghễ tên là Cao Cầu, Tông chủ của Hoàng Long Tông, tu vi đã đạt đến Kim Đan tầng sáu hậu kỳ. Từ khi hắn lên làm Tông chủ mỗi khi nhìn thấy người của Nhật Thần Tông đều có ý tỏ thái độ ngạo nghễ thể hiện Tông phái của hắn chính là hàng thật giá thật "Một trong Thất Tông của Lâm Quốc".

Lần này Hoàng Long Tông dẫn theo bốn vị trưởng lão Kim Đan, thấp nhất là sơ kỳ tầng hai đại viên mãn, cao nhất là tầng tám trung kỳ. So với bên Nhật Thần Tông rõ ràng uy thế hơn hẳn. Còn đại biểu kiệt xuất của Hoàng Long Tông đều đã Trúc Cơ. Nổi bật nhất có lẽ là Đại Vũ, hắn năm nay hai mươi bốn tuổi, tu vi đã là Trúc Cơ tầng bảy trung kỳ. Theo trí nhớ của Trần Tiến, tên này đã lọt vào top bốn người trong đại hội lần này.

Đặng Ngọc Nhi đứng cạnh Tiểu Tiêu nghe người trung niên kia gọi tên cha mình như thế, liền trừng mắt lên nhìn hắn. Đối với kẻ gọi cha mình không tôn trọng, Ngọc Nhi hoàn toàn không hề có ý phải tôn trọng gì hết.

Thấy một màn này, Quý Trần vội vã đứng che trước mặt tiểu sư muội, y sợ rằng như vậy sẽ đắc tội với Hoàng Long Tông thì thật không may.

Tên Tông chủ Hoàng Long Tông cau mày, nhưng cũng không tiện chấp nhất so với tiểu nha đầu con nhỏ không hiểu sự đời, liền vuốt chòm râu và nói:

- Đáng tiếc! Nhớ năm xưa lão tổ Nhật Thần Tông một tay đưa tông môn lên thành ngôi sao của các tông môn ba sao. Không ngờ bây giờ hậu bối của ông ta lại dạy dỗ ra một đám bất tài.

Nghe đến đây, Đặng Hùng phẫn nộ, biết gã có ý làm nhục mình nhưng không thể nhịn được muốn tiến lên. Hư vinh bản thân y không màng, nhưng sĩ nhục tông môn thì không thể nhận.

Khoảng khắc y vừa nhấc chân lên thì một tiếng cười ha hả phá tan không khí căng thẳng này, đó là âm thanh của một ông lão bạc đầu:

- Trong thung lũng Mỹ Sơn không cho động thủ, làm trái quy định dễ mạng lại đây. Còn người nữa Cao Cầu, không biết giữ chừng mực thì tự nhận lấy hậu quả.

Nói xong, lão quay người bỏ đi. Lão là người chấp sự ở đây, không thể để xảy ra xung đột nếu không sẽ khó ăn nói với Học Viện Thiết Phiến. Dù sao họ cũng là người đã thuê lại nơi này để tổ chức sự kiện lần này.

Đám người Hoàng Long Tông cũng không muốn có thêm phiền phức, phất tay áo đi về hướng ngược lại của người chấp sự.

Đám người Thần Nhật Tông bị những sự kiện liên tiếp xảy ra cũng làm mất tâm trạng, cũng đưa ra ý kiến tìm nơi nghỉ chân rồi nghỉ ngơi. Dĩ nhiên, chỉ riêng cô nàng Đặng Ngọc Nhi không sợ trời không sợ đất này lại khác, vẫn tranh thủ kéo Trần Tiến và Tiểu Tiêu cùng nàng đi mở rộng tầm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sở Huy

Giờ phút này, trong một gian nhà được bố trí khá tinh tế mà người của Thiết Phiến học viện sắp xếp các thành viên của Nhật Thần Tông. Tông chủ, hai trưởng lão, ba vị Trúc Cơ quân sự và ba đại biểu của Nhật Thần Tông đang khoanh chân ngồi, bắt đầu nghe Tông chủ nói:

- Lần tổ chức đại hội lần này quy mô tương đối lớn, lại thêm người của Thiết Phiến học viện và La Thành vực chủ xuất hiện, trong thời gian này chúng ta sẽ không hạn chế bước chân của các người để các người có thể thấy phong thái của các cường giả và từ đó học hỏi họ.

- Thứ nhất, ta hy vọng các người có thể kết giao với vài người bạn mới, mặc kệ là thuộc tông môn nào, trừ người của Hoàng Long Tông và Hắc Nhai Tông. Hai Tông này vốn là đại địch và có thù oán với chúng ta từ lâu nay. Thứ hai, ta mong các người có thể nhìn các Tông môn khác mà tìm thấy sự chênh lệch bản thân và mục tiêu. Nhưng hãy tuyệt đối nhớ kỹ, cùng một Tông môn ta không cho phép có sự đấu đá lẫn nhau.

Nói xong Đặng Hùng liếc nhìn Quí Trần, lại nói tiếp:

- Tham gia lần này, nếu các người có thứ hạng tốt, sẽ rất lợi lớn cho cá nhân mỗi người các người.

- Qua đây ta cũng nói sơ qua cho các người biết các cường giả cùng thế hệ mà các người cần phải chú ý. Người thứ nhất không ai khác là Sở Huy. Sở Huy là nhất đại thiên tài của La Thành Đại Lục chúng ta. Ngay y sinh ra có Vô Dục Chi Thể Thuần Phong thuộc tính, y đã được nhận định là nhất đại thiên tài số một của Đại Lục chúng ta. Khi vừa phát hiện ra thuộc tính của con mình, cha y là Tông chủ Vọng Nguyệt Tông liền biết không chỉ mình mà sợ rằng ở Mười Ba Đại Lục ở Hạ Vực này đều không thể là nơi tốt nhất để con mình phát triển.

- Sau đó y đã dùng thủy tinh truyền tin đến Thượng Vực quân hạt La Thành đại lục chúng ta, là Nam Thiên Thượng Vực để tìm Tông môn cho con mình. Vì vậy y vẫn tu luyện bên cạnh cha mình đến bây giờ để đợi ba năm sau, lối từ Thượng Vực xuống Hạ Vực mở ra.

Thái Thanh Thanh nghe xong nghi hoặc hỏi:

- Vô Dục Chi Thể là như thế nào vậy Tông Chủ?

- Người có Vô Dục Chi Thể, là người không bị ảnh hưởng bất cứ thứ gì từ Lục Dục. Nếu người này học Phật Pháp, sẽ trở thành một “Đắc Đạo Phật Pháp”. Nếu người này đọc sách thánh hiền, sẽ trở thành một “Nhà Hiền Triết”. Nếu người này tu luyện võ học, sẽ là “Nhất Đại Tông Sư”. Và nếu đã chọn con đường Tu Chân, sẽ hoàn toàn có thể đạt được “Đại Đạo”.

Lúc này không chỉ Thái Thanh Thanh mà hầu hết mọi người nghe xong đều biến sắc. Nếu đã như vậy, còn ai mà muốn đắc tội với người sẽ có ngày đạt được Đại Đạo, không nhanh mà đi kết giao thì tương lai lợi ích không lường được.

Đặng Hùng cũng cảm thán:

- Con gái của ta sinh ra đã khiến ta cảm giác mình không uống kiếp này, nhưng khi nhận tin tức về tên Sở Huy này. Ta cũng phải cảm thán lão Sở Hoàng này kiếp trước tu bao nhiêu kiếp đây.

Đặng Hùng tiếp tục nói:

- Sở Huy năm nay đã hai mươi hai tuổi, tu vi Kim Đan sơ kì tầng hai. Đệ tử của Vọng Nguyệt Tông.

- Người thứ hai là Hắc Phong, của Hắc Nhai Tông, tu vi Trúc Cơ tầng tám viên mãn.

- Người thứ ba là Thi Sách, của Thái Thượng Môn, tu vi Trúc Cơ tầng tám hậu kì.

- ...

Cùng lúc này, ba người Trần Tiến, Đặng Ngọc Nhi, và Tiêu Tiêu đang đi tham quan quanh các sạp hàng nơi Mỹ Sơn Cốc. Mỹ Sơn Cốc là nơi tổ chức các sự kiện lớn của Lâm Quốc nên hàng hóa không chỉ phong phú, đa dạng mà còn mang đậm bản sắc của Lâm Quốc. Người ở đây không chỉ là những người tham gia Đại Hội Tông Môn mà còn là những người hiếu kỳ đến xem, tán tu...

Lúc này đây, từ ngoài cửa thành, có hơn mười người tiến vào khiến không gian trở nên ồn ã. Trong đám này, một thanh niên mặc áo bào trắng tóc xõa ngang vai tay cầm một cây kiếm. Từ y phát ra một cảm giác khó nói nên lời, một hình ảnh vô cùng cao ngạo vừa như vô tình, như thống khổ ... Nhìn y từ xa, không chỉ là sự tịch mịch, sự lạnh lùng của kiếm. Bước chân y bước lên từng bước, không gian lại càng trở nên tĩnh mịch. Nếu không phải một người tuyệt đối lấy sự tĩnh mịch làm bạn, làm sao khí chất lại có thể cô độc thành hình như vậy.

Nhưng trong con mắt của Trần Tiến, người tu luyện Đại Việt Tinh Thần Quyết Trần Tiến như có như không nhìn thấy nội tâm của y, trong dáng vẻ vô tình ấy lại là một trái tim hữu tình. Từ kiếp trước bao lần nghe truyền kì về y, nhưng khi nhìn thấy sự động dung còn lớn hơn gấp nhiều lần.

Thiếu niên tuấn kiệt cả đời thuộc về đại đạo, bỏ qua nhân sinh, bỏ qua ái tình. Bản thân y chính là đạo, đạo chính là linh hồn y. Huyền thoại của Hạ Vực

Sở Huy Vô Ngã Vô Dục.

“Bạch y thiếu niên

Thanh dật bất tục

Thiên tư kinh thiên

Tuần lãng bất phạm”.

Bốn câu thơ miêu tả về Sở Huy trước khi y chính thức đi qua Hạ Vực tiến vào Thượng Vực được đăng trong nguyệt san mỗi năm của “Bách Hiếu Phưởng” mà Trần Tiến từng đọc qua về kiếp trước. Thiếu niên này chính là khuôn mẫu mà Trần Tiến ngày đêm chỉ mong một lần đó là mình. Không ngờ hôm nay khi gặp, đối với Trần Tiến không phải là hâm mộ mà là xót xa.

Từ khi sinh ra y đã định sẵn là truy cầu đại đạo, có ai từng hỏi y thích gì chưa? Có ai từng muốn biết y tại sao lại lạnh lẽo đến như vậy? Từ lúc chưa hiểu chuyện đã phải mang giấc mộng của người khác làm mục tiêu của mình, làm sao y không tỉnh mịch, không cô độc. Có ai đã từng thật lòng hiểu y. Nếu hôm nay Trần Tiến không có Đại Việt Tinh Thần Quyết, công pháp tinh thần tuyệt đối siêu cấp, cũng sẽ không thể nào hiểu nổi ẩn giấu phía sau sự cao ngạo đó.

Từng người xung quanh nhìn thấy y không ngừng hô vang:

- Đó là Sở Huy,... Sở Huy...

Chàng trai ưu tú nhất của La Thành Đại Lục, thiếu niên khiến cả Lâm Quốc cũng kiêu ngạo. Đứa con khiến cho Sở Hoàng cha y cũng chỉ là nền. Dè bẹp tất cả, mọi sự chú ý như chỉ dành cho mình y. Sự cường đại từ khi y sinh ra. Y bước đi đến đâu khiến những người nơi ấy theo bản năng lui ra, không một tiếng xì xào nào xuất hiện nữa.

Thật lâu sau, mới có một người bỗng lên tiếng:

- Ha ha, thật không uổng công chúng ta chờ ở đây, không ngờ lần này có thể thấy được Sở Huy, người mà tương lai sẽ là có thể đạt được Đại Đạo, niềm kiêu ngạo của La Thanh chúng ta.

Trần Tiến nghe những lời này, bất giác cũng gật đầu. Tiểu Tiêu bên cạnh cũng không che giấu được sự hâm mộ của mình, nàng ta hoàn toàn bị hình ảnh hoàn mỹ đó làm chấn động. Giờ này có mà lấy dao kẻ cổ giết cô nàng ta thì nàng ta cũng chẳng hay. Nhưng ngạc nhiên thay, tiểu nữ nhi Đặng Ngọc Nhi lại chẳng có một thái độ gì. Với nàng từ sâu thẳm ba năm trước khi Trần Tiến một chiêu lôi động đánh bại yêu thú thì Trần Tiến đã là nhất đại anh hùng trong lòng nàng ta. Thiếu nữ là vậy, luôn cho rằng sự lựa chọn mình là tuyệt đối nhất, nhưng cũng có thể nếu ai đó hạ gục Trần Tiến trước mặt nàng. Nàng sẽ lại thay đổi tâm tư ngay, không trách được nàng vẫn đang là một đứa trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Rắc Rối Ở Vạn Bảo Lâu

Một canh giờ sau, nhóm ba người lại tiếp tục tham quan khu chợ trời của Mỹ Sơn Cốc, quả là những món đồ lạ mắt màu mè luôn hấp dẫn thiếu nữ, Đặng Ngọc Nhi khoa tay múa chân, hết nghịch hàng bên này lại tới thử ở quầy hàng bên kia. Trần Tiến hai kiếp làm người giờ mới rõ theo một cô gái mua sắm là như thế nào.

Tuy buồn chán nhưng thấy vẻ ngây thơ trong sáng và ánh mắt chứa niềm vui của Đặng Ngọc Nhi, hắn cũng không đành bỏ giữa chừng, hắn nhớ lại đã từ rất lâu rồi hắn không có cảm giác này. Cứ như hắn có thêm một cô em gái nhỏ, cảm giác này không tệ.

Kiếp trước, khi hắn bị lạc mất cha mẹ,. Hắn may mắn gặp được bố nuôi, ông ấy tuy nghèo khó nhưng khá thương yêu hắn. Nhưng rồi với hắn như bị tình thân xa lánh, chưa đầy hai năm sau, bố nuôi hắn chết trong cơn bạo bệnh. Từ đó hắn từ cô vô thân, lang thang sống kiếp một tên ăn mày, sống ở dưới tận đáy xã hội hắn biết rằng có một đường sinh cơ cũng phải biết nắm lấy.

Nên khi Nhật Thần Tông tuyển người hắn vô tình nghe được khi đang đi ăn xin ở gần một nhà trọ, hắn đã không do dự đánh cắp một bộ đồ của người khác để lên vào hàng người xếp hàng trắc nghiệm vào tông môn.

Đang hồi tưởng những ký ức trong kiếp trước, hắn bị Đặng Ngọc Nhi kéo tay lôi đi khiến hắn trở về với thực tại. Thì ra Đặng Ngọc Nhi đi đến trước Vạn Bảo Lâu nghe có lễ hội đấu giá đang diễn ra. Cô nàng chưa từng tham gia đấu giá bao giờ nên rất hào hứng lôi kéo Trần Tiến và Tiểu Tiêu cùng tham gia. Đấu giá lớn như vậy, với cả ba người thật sự hoàn toàn là trải nghiệm mới mẻ. Tiểu Tiêu và Đặng Ngọc Nhi từ nhỏ sống ở Hoàng Liên Sơn nên chưa từng tham gia, còn Trần Tiến trước đây chỉ tham gia các buổi đấu giá nhỏ lẻ của các ngoại môn đệ tử ở kiếp trước.

Vạn Bảo Lâu danh xưng với thực, khí thể từ căn nhà lầu bằng đá phát ra mang vẻ kiêu hùng ngạo nghễ. Ngược nhìn cái tên “Vạn Bảo Lâu” Trần Tiến rõ

ràng, nơi đây nếu không bán vật phẩm trân quý thì cũng là những dị bảo khó gặp. Trần Tiến thật muốn mở rộng tầm mắt, cũng thử xem BÁCH KHOA HỒN ĐỘN THIÊN THU' lâu này không hoạt động tham trắc vật phẩm công năng còn tốt không.

Vừa vào trong, cả ba người đã nao nao. Có một tên tiểu nhị trực tiếp dẫn ba người đến một khán phòng lớn, trong đó đã dung nạp gần trăm người mà vẫn không có cảm giác đông đúc. Trên đại sảnh là một thiếu nữ thướt tha, ba vòng cân đối, khuôn mặt toát ra vẻ thu hút.

Lúc này đây, trên đại sảnh đang đấu giá một viên “Ngân cương tinh thạch” tài liệu luyện chế phi kiếm cấp ba. Trần Tiến hoàn toàn rõ ràng những vật phẩm này nên cũng không có thông báo nào phát ra báo hiệu hẳn biết. Những thanh âm đấu giá vang lên tranh đoạt vì đây đích thị là một tài liệu tốt để luyện chế một phi kiếm cho tu sĩ Trúc Cơ viên mãn.

- Sáu trăm hạ phẩm linh thạch!

Liên tiếp sau đó là những tràng âm thanh giành:

- Sáu trăm hai mươi hạ phẩm linh thạch!

- Tám trăm hạ phẩm linh thạch!

Một thanh âm khan khan trả giá thu hút chú ý của mọi người, vì tên này một lần trả giá lên hẳn một trăm tám mươi linh thạch. Đối với các tu sĩ Kim Đan trở lên tám trăm linh thạch hạ phẩm này không là gì, nhưng tài liệu này là tài liệu quan trọng chỉ với Trúc Cơ, còn Kim Đan cao thủ thì tài liệu này vẫn hơi kém hòa hẫu. Nhưng một tên Trúc Cơ nhắm mắt nhắm mũi trả giá một lần gần hai trăm hạ phẩm linh thạch thì không phải nhị thế tổ thì cũng là một tên phá gia, nên ánh mắt của mọi người liền chăm chăm về hắn.

Tuy nhiên, càng ngạc nhiên hơn nữa, chỉ vài khắc sau một thanh âm lạnh lót vang lên:

- Một ngàn hạ phẩm linh thạch!

Cả đại sảnh sôi động hẳn lên, lại một thanh âm trả giá, lần này hẳn hai trăm hạ phẩm linh thạch. Từ dưới đài thiếu nữ chủ trì đầu giá ngẩng người vì nàng đã kịp nhìn kỹ người đầu giá là ai. Một thiếu nữ xinh đẹp mang trên mình bộ thanh lam y phục, tuổi ước chừng mười ba mười bốn. Nhưng còn ngẩng người hơn thiếu nữ đó, là một nam một nữ đang kể bên thanh âm đó.

Trần Tiến và Tiểu Tiêu ngẩng ngốc, không ngờ người đưa ra cái giá đó là cô nàng tiểu Công Chúa này. Đừng nói Trần Tiến bây giờ nghèo mạt xác cho dù có linh thạch thì cũng không thể nào đầu giá như vậy chứ.

Thời khắc bất ngờ qua đi, mọi người liền vỗ tay cho sự phóng khoáng của cô nàng này, ngay cả người đàn ông trả giá tám trăm hạ phẩm linh thạch cũng lóe lên ánh mắt ngạc nhiên rồi lại thu hồi quay người lại tỏ vẻ không có ý trả cao hơn.

Trên đại sảnh, thiếu nữ chủ trì cũng nhanh chóng định thần, mỉm cười rao lên:

- Một ngàn hạ phẩm linh thạch lần thứ nhất!

- Một ngàn hạ phẩm linh thạch lần thứ hai!

Âm thanh càng rõ ràng, Trần Tiến và Tiểu Tiêu càng ngẩng ngốc, nhưng khi tiếng gõ thứ hai vang lên cả hai đã kịp định thần cùng la lên:

- Khoan đã...

Hai âm thanh này thu hút ánh nhìn của tất cả, đám ngăn cản buổi đấu giá của Vạn Bảo Lâu chẳng lẽ chán sống sao?

Trần Tiến thấy nhiều ánh mắt như vậy nhìn mình nhưng bây giờ không lộ mặt thì không được nữa rồi, y nói:

- Vừa rồi là do tiểu muội ta không hiểu chuyện, đã kêu giá bừa bãi gây ảnh hưởng không tốt đến mọi người, ta có thể thay tiểu muội ta rút lại đầu giá và xin lỗi không?

Thiếu nữ trên đài sững sờ trước màn đang diễn ra, đây là đâu chứ là Vạn Bảo Lâu đỉnh đỉnh đại danh Lâm Quốc, có một tu sĩ Hư Thần trưởng lão tọa trấn tại đây có mấy ai dám làm loạn.

- Vạn Bảo Lâu chúng ta có quy định, một khi đã báo giá không thể thu lại. Tuy nhiên, nếu không có linh thạch có thể lấy vật phẩm giá trị tương đương để đổi chác.

Trần Tiến bây giờ cũng chả khác gì tên ăn mày tu chân, thứ đáng giá nhất trên người hắn một thứ trong trí óc, một thứ trong đan điền. Lấy thứ nào ra thì hẳn chết cũng không kịp nghĩ mà không chết cũng bị sưu hồn, tàn sát cho chết.

- Thế nào vị thiếu hiệp này, dùng linh thạch hay vật phẩm để đổi chác?

Trí óc Trần Tiến vội xoay chuyển, bây giờ không thể thay đổi được nữa rồi, nhưng cũng không thể lấy tên Nhật Thần Tông ra, nếu không chưa thi đấu đã mang đến sự chê cười của các tông môn khác. Mấy chục năm lẫn lộn của hắn, kèm với hai kiếp người cuối cùng cũng đã được phát huy. Nở nụ cười hân hoi:

- Tiểu muội ta đã báo giá có phải được tính là một người đấu giá không?

Thiếu nữ nghi hoặc nhìn Trần Tiến, tại sao hắn hỏi câu ngu ngốc này vậy, nhưng vẫn mỉm cười giải đáp:

- Dĩ nhiên là có, bất kỳ vị khách nào đã tham gia đấu giá hội đều có thể coi là một người đấu giá.

Trần Tiến lại hỏi tiếp:

- Vậy phải chăng ta cũng là một người đấu giá.

- Việc này đương nhiên!

Vậy được rồi, ta ra giá:

- Một ngàn không trăm mười hạ phẩm linh thạch.

Vừa nói xong, hắn vội vàng truyền âm cho Tiểu Tiêu nhanh chóng chạy về tìm Tông chủ giải vây, hắn sẽ tìm cách kéo dài thời gian. Tiểu Tiêu thấy hắn kiếm được phương án để kéo dài liền không chần chừ lao ra Vạn Bảo Lâu quay về tìm Tông chủ.

Lại quay sang nhìn cô tiểu nha đầu mang lại siêu cấp rắc rối này, hắn nhẹ giọng nói với Ngọc Nhi:

- Bây giờ muội nghe lời ta, ta ra giá bao nhiêu, muội tăng thêm như vậy mười hạ phẩm linh thạch. Xong việc ta sẽ thưởng cho muội, muội có chịu không?

Đặng Ngọc Nhi tuy thấy Tiểu Tiêu tỷ bỏ đi nhưng Trần Tiến sư huynh vẫn ở đây, nên cũng không nhiều lời thích thú nhìn viên đá phía dưới đài nói:

- Ta thích vật đó, huynh mua tặng ta phải không?

Trần Tiến nghe như vậy không dám nói thêm câu nào, gật đầu nói:

- Đúng vậy, ta đích xác muốn tặng muội, nhưng bây giờ ta chưa đủ linh thạch nên muội hãy làm theo lời ta, chờ Tiểu Tiêu sư tỷ của muội quay lại đưa ta linh thạch ta sẽ mua tặng muội.

Tiếp sau, một màn ly kỳ diễn ra chưa từng có trong lịch sử đấu giá Vạn Bảo Lâu. Mỗi khi người nam tăng giá thêm mười linh thạch sau hai lần gõ, thì cô tiểu muội kia lại ra giá thêm mười. Và ngược lại, cứ như vậy tiếp diễn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Màn đấu giá ly kỳ đang diễn ra, khiến mọi người trong khán phòng khá phấn khích. Vài người thông minh nhận ra, hai người này đang kéo dài thời gian chờ tiếp viện đến cùng khối khối mỉm cười cho màn kịch này. Cũng có người vẫn đợi xem thấy kẻ gặp nạn.

Trần Tiến thầm tính toán thời gian, có lẽ gần đến rồi. Hắn chậm rãi ra cái giá:

- Một ngàn một trăm hạ phẩm linh thạch!

Đội giá thêm một trăm linh thạch nhưng ít ra có thể không bị Vạn Bảo Lâu quy kết tội phá rối thì cũng coi là xứng đáng. Ấu cũng do tiểu oa oa rắc rối này. Quả nhiên như tính toán, thiếu nữ vừa gõ chuông lại hô lên thì Tông chủ Đặng Hùng cũng xuất hiện.

Thầm thở dài may mắn, hiện nay hắn thân cô thế yếu không có chỗ dựa cũng như thực lực đành phải chịu nhịn nhục từng ly từng tý. Mỗi bước chân đều phải một tính toán. Hiện nay đừng nói là hắn, cả cái Thần Nhật Tông môn này cũng không đủ phân lượng mà đối với Vạn Bảo Lâu.

Mọi việc tưởng đến đây kết thúc, thì một thanh âm lên tiếng:

- Ta ra giá một ngàn một trăm năm mươi hạ phẩm linh thạch!

Một câu này gây bão cả khán phòng, người này có ý gì đây. Nếu muốn đấu giá thì khi bên này gặp khó xử đã ra tay mua rồi, bây giờ thấy tiếp viện người ta đến lại trả giá là có ý gì? Vài người thầm đánh giá có lẽ đôi bên quen biết nhau mới gây khó dễ vậy, vậy thì sao không ngồi xem trò hay cơ chứ.

Trần Tiến trong lòng cảm thấy giận dữ, tên này sớm không kêu giá muộn không kêu giá khi ta chuẩn bị kết giá hắn lại nhảy vào không phải chơi chúng ta là gì.

Đám Đặng Hùng trên đường đi đã nghe Tiểu Tiêu nói sơ lược qua nên hiểu rõ tình huống nhưng không ngờ khi vừa bước vào đã có một người khác ra giá. Nhật Thần Tông tuy đã xuống vị thế, nhưng cũng không phải là con hổ giấy để ai muốn động là động.

Đặng Hùng giật dử chưa kịp ngồi xuống vội vàng tăng giá:

- Một ngàn năm trăm hạ phẩm linh thạch!

Nhiều người nhận ra Đặng Hùng, Tông chủ Nhật Thần Tông liền rõ ràng, hóa ra ba người vừa này là người của Nhật Thần Tông. Ba người này có thể là những đệ tử được dẫn đi cùng để tham quan đại hội, ít hiểu sự đời nên ham chơi báo giá nhưng do không có linh thạch nên câu giờ chờ Tông chủ cứu viện.

Đánh giá cẩn thận thanh âm vừa phát ra mọi người của Nhật Thần Tông đã thấy tên phá quấy kia là ai. Đó là tên Đại Vũ, bên cạnh hình như còn có hai vị trưởng lão Hoàng Long Tông. Thấy ánh mắt của đám người Trần Tiến nhìn sang, hắn cũng cười khinh xem thường ra vẻ đắc ý:

- Để ta xem các người có mua được không? Hoàng Long Tông ta sẽ cho các người thấy bọn ta so với các người còn lớn mạnh hơn nhiều lắm.

Đại Vũ lại ra hiệu tăng giá, lần này là:

- Một ngàn tám trăm hạ phẩm linh thạch!

Đặng Hùng nghe báo giá, khí huyết đã xung thiên. Ý vốn không phải là kẻ dễ dàng mất bình tĩnh, nhưng những thứ đụng chạm vào Tông môn lại như điểm yếu chí mạng của gã. Tên nhóc này rõ ràng không phải yêu thích “Ngân cương tinh thạch” mà là muốn tấ thẳng vào mặt Nhật Thần Tông gã. Đặng Hùng hô lên:

- Hai ngàn năm trăm linh thạch, có giới người tăng giá đi ta theo người đến cùng!

Đại Vũ nghe thấy vậy y biết Đặng Hùng đã bị mình chọc tức, hắn quay lại gạt đầu, rồi lại ra hiệu tăng giá:

- Ba ngàn hạ phẩm linh thạch. Hoàng Long Tông của tiểu bối tuy không giàu có gì, nhưng cũng không để vụt mất thứ mình yêu thích được.

Nghe những lời châm chọc trắng trợn như vậy thử hỏi làm sao Đặng Hùng có thể nhìn, chuẩn bị hô lên, thì Trần Tiến từ lúc nào đã xuất hiện và nói:

- Đội đã Tông chủ, dù sao ngài cũng là người có chức có quyền làm sao có thể hạ thấp thân phận của mình để mà tranh giá với tiểu bối hay là người để đệ tử làm chủ lần này được không.

Mọi người xung quanh nghe thế, liền chuẩn bị xem một màn kịch hay. Ở đây đại đa số người của nhiều tông môn đều biết giữa hai phái có thâm thù đại hận khó có thể giải.

Đặng Hùng đang điên tiết lên không giữ được bình tĩnh, không hiểu sao khi nghe thanh âm của Trần Tiến lại cảm thấy tinh thần mau chóng được hòa hoãn lại, nghĩ đến này giờ mình thật mất thân phận. Nên cũng gạt đầu, mỉm cười với Trần Tiến. Càng ngày càng có thêm nhiều cảm tình với tên đệ tử ký danh này. Hắn nói:

- Được, người cứ tùy ý quyết định, lời nói của người tạm thời đại biểu cho Nhật Thần Tông chúng ta.

Những người Nhật Thần Tông phía sau không quen biết rõ ràng về Trần Tiến, cảm thấy những lời này mang theo rất nhiều hàm ý. Chẳng lẽ hắn là tương lai Tông chủ sao? Hay hắn có bối cảnh thế lực gì? Nhưng tại sao trước đó không hề biết hắn?

Trần Tiến nghe vậy cũng mỉm cười, gạt đầu tạ ơn Tông chủ, liền quay qua nhìn Đại Vũ. Trong vài khắc trầm mặc trôi qua, cả khán phòng cũng như im lặng đón xem màn kịch. Đối với thiếu nữ hay chàng quẩy của Vạn Bảo Lâu họ lại càng không lên tiếng can ngăn, vì giữa hai tông môn này càng tranh đấu họ càng được lợi.

Cuối cùng Trần Tiến cũng lên tiếng, giọng điệu không nhanh không chậm nói:

- Người xưa có câu, quân tử không đoạt thứ người khác thích. Nếu đạo hữu đã lên tiếng rằng tinh thạch kia là vật yêu thích. Vậy tại hạ đành “mượn hoa kính Phật” ngậm ngùi nhường lại cho đạo hữu.

Những lời này khiến cả khán phòng há hốc mồm lên kinh ngạc. Cứ ngỡ rằng chuẩn bị được nhìn thấy một màn mình tranh ám đấu. Thì giờ lại thấy tên đệ tử này không chỉ vô sỉ tự nhận mình là quân tử mà còn đem cục đá phồng tay này quăng ngược lại cho tên đệ tử Hoàng Long Tông. Rõ ràng ở đây ai cũng biết, bản thân hắn chẳng ham muốn gì với tinh thạch này, có chăng chỉ là vị tiểu muội ngây ngô xinh đẹp kia yêu thích thôi.

Đám người Thần Nhật Tông kinh ngạc nhưng suy nghĩ lại xem như cũng may mắn. Nếu không uống phí một lượng không nhỏ linh thạch cho một món đồ mà giá trị chưa tới tám trăm linh thạch. Lúc này đây Đặng Hùng lại càng nhìn càng thuận mắt đứa nhỏ này. Thông minh lạnh lẽ, xử sự tình huống nhanh chóng.

Còn bên này Đại Vũ lần này quả thật ăn quả đắng, hắn đã báo giá không thể rút lại được. Chưa kể trước mặt bao nhiêu đồng đạo tu chân, hắn đã lên tiếng nói rằng đây là vật yêu thích đoạt cho bằng được bây giờ làm sao mà có thể có đường lui nữa. Vạn Bảo Lâu hắn cũng không đủ phân lượng đắc tội.

Thiếu nữ chủ trì đấu giá cũng rất thông minh, thấy một màn đang diễn ra. Cô đã biết rằng lần này thắng thua đã phân rõ. Hoàng Long Tông muốn mượn hơi tinh thạch để ép Thần Nhật Tông mua giá cao, ai ngờ lại bị “Gậy Ông Đập Lưng Ông”, tên đệ tử kia lại dùng chiêu “Mượn Hoa Kính Phật” để trả lại tất cả.

Sau giây lát, ba tiếng gõ thành giao cũng kết thúc. Cô lên tiếng:

“Ngân cương tinh thạch” giá ba ngàn hạ phẩm linh thạch bàn giao.

Dứt lời một thiếu niên đến và nhận bảo hạp đem đến đám người của Hoàng Long Tông. Tên Đại Vũ tuy biết lần này mình đã bại rồi nhưng chỉ có thể “Ngậm bồ hòn làm ngọt” nhận lấy bảo hạp và xuất ra ba ngàn hạ phẩm tinh thạch đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thí Luyện Tháp

Đặng Ngọc Nhi trước đó nghe Trần Tiến nói sẽ đấu giá cho mình viên tinh thạch nhưng giờ nó lại được chuyển giao cho người khác. Khuôn mặt của nàng mếu lại, quay qua nhìn cha mình rồi òa khóc.

Đặng Hùng đang khá hài lòng với hành động Trần Tiến vừa diễn ra bị tình cảnh này của cô con gái yêu làm nhất thời kinh hồ không biết chuyện gì xảy ra. Vội vàng an ủi nói:

- Con gái ngoan, sao lại khóc, từ từ nói cha nghe có gì xảy ra.

- Trần ca ca xấu xa, huynh ấy lừa gạt con!

- Lừa gạt!

Đặng Hùng ngẩng lên nhìn Trần Tiến một màn không hiểu chuyện xảy ra, ánh mắt trông đợi lời giải thích.

Trần Tiến nghe vậy hiểu chuyện gì đã xảy ra, giải thích một lượt cho Đặng Hùng hiểu. Hiểu ra, Đặng Hùng cũng không biết nên nói gì, cô con gái mình đúng thật là chiều riết quen rồi không còn biết thị phi là gì nữa. Nhưng y lại không nỡ trách mắng cô con gái yêu của mình.

- Cha sẽ kiếm thứ khác đẹp hơn cho con, viên tinh thạch xấu xí đó có đáng là gì.

- Không chịu đâu! Con thích vật đó, chưa kể Trần ca ca còn nói sẽ đấu giá tặng con mà.

Đúng là bản lĩnh vôi vỉnh của các cô nàng, mà đặc biệt càng xinh đẹp lại càng biết cách bắt các bậc trượng phu mở hầu bao như thế nào. Bởi vậy, không có tiền dùng mơ mà chiều được lòng các người đẹp, người càng đẹp thì đòi hỏi càng cao là lẽ thường. Trần Tiến cảm thán, đã hiểu rõ rằng cô nàng này chủ yếu là cần mua tặng một món quà thôi mà.

- Ngọc Nhi, coi như ta thiếu muội một món quà đi. Ta hứa sau này sẽ tặng lại cho muội món quà quý giá gấp trăm lần có chịu không?

Ngọc Nhi nghe Trần Tiến nói vậy, đôi mắt sáng rực lên. Vội vàng vui vẻ gật đầu giọng chắc nịch nói:

- Muội vốn là người hiểu chuyện mà, không thèm tinh thạch đó nữa. Ta đợi món quà của huynh đưa ta là được.

Có lẽ cả Trần Tiến và Ngọc Nhi không thể ngờ được rằng, Lời hứa ngày hôm nay đã bắt đầu tạo thành một mối nghiệt duyên chấn động toàn Tu Chân giới.

Thấy con gái cũng đã yên ổn, Đặng Hùng cũng không có tâm trí ở lại bên gọi mọi người quay trở về, bản thân gã không muốn có rắc rối không đáng có. Đặc biệt với tính cách của cô con gái mình càng đáng lo, chưa kể lỡ may bị phát hiện thân thể con bé là tinh thuần hệ Thủy, thuần âm chi thể nữa thì mình cũng khó bảo toàn được.

Quay trở lại căn nhà được bố trí dành cho Nhật Thần Tông, Đặng Hùng để tránh rắc rối không đáng có nữa nên tuyên bố mọi người thay đổi kế hoạch bế quan bốn ngày chuẩn bị cho ngày Tông Môn Đại Hội.

Bỏ lại buổi đấu giá đang diễn ra, Trần Tiến cùng mọi người của Thần Nhật Tông cùng nhau quay về căn nhà được bố trí để tạm trú khi diễn ra đại hội. Dù không tình nguyện, nhưng có vẻ Đặng Ngọc Nhi biết mình gây ra chút tai họa nên cũng ngoan ngoãn nghe lời theo cha và mọi người.

Sáng sớm bốn ngày sau, nhóm người Thần Nhật Tông đều chuẩn bị sẵn sàng. Với các Tông chủ và các trưởng lão là quyết tâm vươn lên, còn với những anh tài kiệt xuất đây là cơ hội khẳng định bản thân mình.

Trên quảng trường Mỹ Sơn Cốc đầy ắp người, cái quảng trường này phải lớn gần gấp đôi so với quảng trường của Nhật Thần Tông. Nhưng số người ở đây cũng khá đông, tập trung hầu hết thiên tài đại biểu của các Tông môn của Lâm Quốc.

Bọn người Quý Trần mặc dù là thiên tài của Nhật Thần Tông, cũng là những cao thủ hàng đầu nhưng khi tới đây rồi, thì bọn họ kể ra cũng chẳng đáng gì chứ đừng nói tới Trần Tiến. Điểm này bọn họ hoàn toàn hiểu rõ, nên ít nhất bọn họ không bày ra bộ dạng cao ngạo như khi ở Tông môn, ngược lại còn tìm cách lân la làm quen các đại biểu tông môn khác.

Trần Tiến đứng bên cạnh, căn bản không có ý định chen vào. Trong lòng hắn vẫn chưa rõ ràng ở đây có vị tiền bối biến thái nào nhìn thấu được bí mật của hắn không? Cảm giác bị Văn Hạng tiên bối quét ngang qua toàn bộ cơ thể vẫn khiến hắn có tâm lý không yên tâm lắm.

- Huyết y Thi Sách đã đến kìa...

-Ồ nhìn kia bên kia là Kiếm Vương Hoàng Trần của Phó Lăng Tông. A! còn Huyền Huyền tiên tử cũng đã xuất hiện.

Khắp nơi nhôn nhao lên từng tiếng gọi tên những cao thủ kiệt xuất của Lâm Quốc. Trần Tiến cũng đứng bên nghe ngóng, hắn cảm giác những người xung quanh giống như mình ở kiếp trước. Lúc trước khi nhìn thấy các đệ tử nội môn thi đấu họ cũng có bộ dáng phong quang như vậy, còn mình ở xung quanh reo hò.

Thông qua lời căn dặn trước đây của Tông chủ, trừ Trần Tiến ra ba người còn lại đều biết những người đó là ai. Huyết Y Thi Sách, mười bảy tuổi Trúc Cơ, hai mươi tuổi lịch lãm giang hồ từng một mình đối phó với một bảy yêu thú ba cấp Thiên Ma Diểu. Hành sát những kẻ tà ma ngoại đạo nên được giang hồ phong tặng danh hiệu Huyết Y. Kiếm Vương Hoàng Trần, một thiên tài tu kiếm của Phó Lăng Tông, đứng đầu danh sách cao thủ Trúc Cơ Phó Lăng Tông, y không phân biệt trắng đen chỉ làm theo nguyên tắc của bản thân. Thanh kiếm của y cũng là một thanh Huyền cấp thượng phẩm quý báu.

Huyền Huyền tiên tử, thiên tài vận dụng thần thông lợi hại nhất của Thiên Phạt Cốc. Dưới thần thông của cô Trúc Cơ có thể nói là vô địch, tính tình cao ngạo chỉ cần kẻ nào dám trêu chọc, cô cũng không ngại mà đánh tan thành mây khói.

...

Những thiên tài này đều có chiến tích huy hoàng của riêng mình, Trần Tiến đứng bên cũng cảm thấy dâng lên một cỗ khí thế muốn tranh đấu những phải dè dặt lại.

Những tiếng kinh hô còn lớn hơn nữa, khắp quảng trường phải nói một mảng cuồng nhiệt, vì y đã xuất hiện. Thiên tài hàng đầu La Thành Đại Lục, Vô Dục Chi Thể Sở Huy. Vẫn cái vẻ tỉnh mịch đó, nhưng uy thế của y phát ra giống như từng cơn gió mạnh khiến không gian cũng lạnh lẽo hơn.

Trần Tiến nhẹ nhàng thở ra, tên Sở Huy này đi đến đâu đều là tâm điểm của nơi ấy. Sau khi Sở Huy đến, số người xuất hiện cũng đông đủ. Ngay lúc này bầu không khí tối sầm lại.

Mây cuộn cuộn, từng tiếng sấm rền vang lên, tám phương chấn động mạnh mẽ. Trần Tiến thấy tầng mây trên trời từ bốn phương nhanh chóng ngưng tụ, hóa thành một người xuất hiện. Người này không ai khác, chính là Hư Thần viên mãn Thủy Hoàng Viện Trưởng của Thiết Phiến Học Viện.

Ông nhìn khắp xung quanh, quét mắt qua toàn bộ người nơi đây, nở một nụ cười nhạt rồi nói:

- Hôm nay đến được đây đều là thiên tài của Lâm Quốc chúng ta, Đại Hội lần này rất có ý nghĩa, mọi người đều có thể hiểu rõ. Thành tích tốt xấu không chỉ ảnh hưởng thứ hạng Tông Môn mà còn có ý nghĩa có thể gia nhập Thiết Phiến Học Viện chúng ta hay không.

- Khác với mọi lần, lần này Đại Hội chia làm hai phần, phần đầu các thí sinh phải vượt qua Thí Luyện Tháp. Lối của Viện Trưởng Thủy Hoàng chưa nói xong, khắp nơi đã có nhiều tiếng nghị luận, bàn tán xôn xao. Trần Tiến chưa từng nghe về Thí Luyện Tháp nhưng chỗ này có vẻ rất đáng sợ.

- Đúng vậy là Thí Luyện Tháp, cấm địa của Mỹ Sơn Cốc. Ba mươi hai người leo lên tầng cao nhất của Thí Luyện Tháp sẽ được tham gia vòng hai. Bốn người đứng đầu sẽ được mỗi người một danh ngạch gia nhập Thiết Phiến Học Viện chúng ta.

Những lời bán tán càng nhiều hơn, Trần Tiến từ đó nghe ra được đó là một tòa Tháp có bảy mươi hai tầng, tuy nhiên từ rất lâu rồi không mở ra. Mỗi tầng đều có các áp lực khác nhau, càng lên cao chứng tỏ con đường cầu Đạo càng lớn. Tuy nhiên, chưa từng ai đi đến bảy mươi hai tầng và có vẻ lần này có vòng này chủ yếu để dành cho Sở Huy, dành cho sự vấn đạo của y.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Vượt Tháp

Thủy Hoàng Viện Trưởng thấy tiếng xì xào giảm đi một chút, đưa tay ra hiệu, lập tức những thanh âm kia im bặt.

-Thí Luyện Tháp rất nguy hiểm không sai, nhưng cơ duyên trong đó sâu không lường được. Hơn mười vạn năm trước đã được đích thân một tay Úc Mặc lão tổ của La Thành Đại Lục chúng ta tìm được từ một lần lịch lãm Tu Chân Giới.

-Thí Luyện Tháp có bảy mươi hai tầng, mỗi tầng đều có thể cảm ngộ trong một nén nhang thời gian, nếu qua thời gian đó vẫn chưa lên tầng kế sẽ chính thức bị đẩy văng ra. Mỗi tầng lên cao uy áp càng lớn.

Sau khi Thủy Hoàng Viện Trưởng nói xong, quảng trường cũng hoàn toàn yên tĩnh. Thủy Hoàng tay phải đưa lên bật pháp quyết, chưa đầy mười hô hấp từ trên bầu trời xuất hiện hai cánh tay vung lên như muốn xé rách không gian, trời đất chấn động, từ thiên địa có một vết rách to. Bên trên đỉnh tháp khối đen bốc lên âm u tràn ngập, lộ ra một khí thế khiến người nhìn thấy phải sợ hãi, tim cũng đập nhanh hơn, cơn gió từ Thí Luyện Tháp quét qua vô số người. Một số người xem xung quanh cũng tái nhợt, theo bản năng lùi lại.

-Các người tham gia Đại Hội dưới hai mươi lăm tuổi có thể tiến vào, một khi tiến vào thân thể sẽ lập tức được truyền tống vào tầng một của Thí Luyện Tháp. Đồng thời bên cạnh mỗi tầng tháp sẽ hiển thị số lượng người và tên của những người đang hiện diện ở tầng tháp đó.

Lời vừa dứt một bóng người vụt lên, hóa thành cầu vồng bay thẳng vào truyền tống. Người đó chính là Sở Huy một thân bạch y thiếu niên! Sau y là những người còn lại của Vọng Nguyệt Tông. Tiếp đến là Hắc Phong cũng vội vã theo vào, rồi đến Huyết Y Thi Sách...Dần dần các đại biểu tham gia ai thứ nhất lần lượt xông vào.

Quý Trần, Thái Thanh Thanh, Nghiêm Hạo, Huyền Huyền tiên tử, Kiếm Vương Hoàng Trần cũng đã tiến vào. Trần Tiến không đơn độc mà lựa chọn cùng một đám người tiến vào truyền tống. Khoảng khắc vừa vào, hắn đã cảm nhận nơi đây có một lực ép, áp lực như vô hình khiến hắn khó chịu.

Truyền tống vào tháp, hắn nhìn xung quanh không thấy bóng người, thì ra mỗi người khi tiến vào sẽ được đưa vào những không gian khác nhau. Tuy cùng một tầng tháp, nhưng mỗi người không thể nhìn hay cảm nhận khí tức của người nào khác.

Trần Tiến đứng suy tư, cách hắn vài thước có những bậc thang để lên tầng hai, đang muốn tiến lên thì con người hắn co rút lại hắn thấy trên bậc thang có bóng người. Thu tâm mắt lại rồi mở ra, hắn lại thấy đây trở thành những bậc thang rất bình thường. Trần Tiến chậm rãi bước lên, toàn bộ tâm thần hắn chấn động, nhưng lập tức một khí tức ấm áp tràn vào cơ thể hắn.

Giờ phút này, hắn nhẹ nhàng bước lên tầng hai, rồi tầng ba... cứ như thế khi đến tầng thứ chín hắn cảm giác có một áp lực đè lên tinh thần và thân thể hắn. Trần Tiến biết rõ, áp lực này là một loại cảm ngộ và tâm tình. Loại áp lực này dĩ nhiên là khảo sát lại toàn diện tu vi của một tu sĩ vì hắn đã luyện khí viên mãn nên đạt đến tầng chín mới xuất hiện một áp lực về tinh thần này.

Nhanh chóng ngăn chặn lại áp lực, lại bước lên thêm được bốn tầng nữa, không sai biệt lắm giữa tầng mười, mười một, mười hai và mười ba. Lên tầng thứ mười bốn, Trần Tiến có thể thấy rõ áp lực của tầng này mạnh hơn mười ba tầng trước rất nhiều. Tương ứng với cảnh giới của tầng này theo hắn suy đoán có thể là Trúc Cơ trung kỳ.

Trên quảng trường vẫn tồn tại không ít người đang quan sát, lúc này đã bắt đầu xuất hiện từng hàng chữ viết bên cạnh mỗi tầng Tháp Thí Luyện.

Hạng Nhất: Sở Huy, tầng bốn mươi ba.

Hạng Hai: Mộ Dung Thiên, tầng ba mươi.

Hạng Ba: Hắc Phong, Thời Ngọc, Thi Sách, Đào Lăng, tầng hai mươi chín.

...

Hạng Sáu Mươi Ba: Diệp Lăng, Trần Tiến, tầng mười bốn.

-Hạng nhất quả nhiên là Sở Huy, thứ hạng hơn xa so với người thứ hai vậy. Người xem mới qua được bao lâu chứ, quá nhanh!

-Mà Mộ Dung Thiên là ai? Chưa từng nghe nói tới người này, người này thuộc Tông Môn nào, tại sao lại thứ hạng cao như vậy chứ.

Đặng Hùng dưới đài nhìn lên cảm thán, không ngờ hắn lại leo chậm đến vậy. Chẳng lẽ hắn đột phá tiến cấp nhanh nhờ may mắn sao? Lần này quả thật ta cũng đã nhìn lầm, chưa bao giờ Tông môn có người nào đội sổ. Đặng Hùng đành thở dài, không nói một lời.

Trên quảng trường, ai nấy đều tập trung nhìn vào mỗi thứ bậc hiển ra. Đại hội này có thể nói sơ đầu là phụ, ai nấy đều chú ý tại đây xem tiềm lực toàn diện của một người và tâm cảnh mới là quan trọng.

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Sở Huy vẫn xếp thứ nhất nhưng y lần này đã leo tới tầng năm mươi ba. Vị trí thứ hai là Hắc Phong và Mộ Dung Thiên cùng tầng ba mươi tám. Còn Quý Trần người được mong chờ nhất của Thân Nhật Tông đang ở tầng ba mươi ba, hạng thứ mười bốn.

Mộ Dung Thiên đang khiến cả quảng trường chú ý, gã xếp vị trí thứ hai ngang với Hắc Phong, biểu hiện tuyệt đối tiềm lực kinh thiên.

-Không biết người này có thể giữ phong độ đến cuối cùng không?

Lúc này không chỉ Đặng Hùng, mà tất cả các Tông chủ đều đang tập trung nhìn, sắc mặt mỗi người mỗi vẻ. Nhưng có thể thấy rõ vẻ hài lòng trên mặt Tông chủ Vọng Nguyệt Tông với biểu hiện của đứa con cưng của mình.

Khác với vẻ chăm chú của những người xem, những người tham dự so tài, đều có cảm giác cả tháp này chỉ có mình ta. Ngay cả những tiền bối tu vi thần thông cũng không thể nào nhìn rõ những gì xảy ra trong tháp, nhưng chẳng qua nơi này cũng không có nguy hiểm gì.

Lúc này, Thái Thanh Thanh đang cắn môi, trán cô nàng này toát cả mồ hôi, từng bước cảm ngộ tìm đột phá để leo lên tiếp. Nhìn từng bậc thang trước mặt, cô sinh ra cảm giác phía trước thật mờ mịt. Càng lên cao áp lực càng nặng như bài xích cô. Hiện cô đã đến tầng ba mươi.

Nghiêm Hạo không ngừng cắn răng, trực tiếp chấn nát toàn bộ quần áo đang mặc của mình. Chảy từng giọt mồ hôi, gãi lộ ra sắc mặt mệt mỏi nhưng đôi mắt vẫn đầy nghị lực, vẻ điên cuồng và cố chấp dường như đang giúp gã nhấc từng bước. Gã đã bước được đến tầng hai mươi chín.

So với những gian khổ của những người khác, Sở Huy ưu tú, thông thả rất nhiều. Y từng bước nhanh chóng đến tầng năm mươi ba. Y biết giới hạn của y là từ bậc sáu mươi một trở đi. Từ tầng đó, mỗi bước đi ẩn chứa một lực lượng kỳ lạ.

-Sau này ta sẽ là số một, Sở Huy cũng phải cúi cho ta! Lần này ta phải cho mọi người biết Mộ Dung Thiên ta là ai.

Người thanh niên bí ẩn này hét lên, khó khăn bước từng bước. Về thần thần bí của hắn dường như không còn.

So với những người này, hiện tại Trần Tiến bị bỏ khá xa. Hắn rất chậm rãi đi lên, hiện tại chỉ mới tầng thứ mười tám. Thậm chí hắn không tiến lên liền, mà ở lại mỗi tầng để cảm ngộ. Kiếp trước của hắn chưa từng đạt đến đỉnh cao của Đại Đạo. Nhưng từ giờ phút này, mỗi bước chân của hắn ở mỗi tầng lại khiến hắn có cái cảm giác Vấn Đạo của việc tu chân. Đại Việt Tinh Thần Quyết của hắn không ngừng vận chuyển để hắn có thể tiếp thu và hấp nạp những áp lực của mỗi tầng mang lại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Trống Đồng, Hồng Bàng, Và Kinh Dương Vương Công Pháp!

Trần Tiến trầm ngâm khi hắn đạt đến tầng mười chín, hắn có cảm giác áp lực có sự khác lạ. Nhắm mắt lại cẩn thận cảm ngộ, Trần Tiến cảm thấy có một tia khác lạ. Hít thở sâu, vận chuyển Đại Việt Tinh Thần Quyết để từ từ hấp nạp tia cảm ngộ kỳ dị này.

Trần Tiến cảm thấy từ trong thức hải của bản thân hiện ra một hình ảnh chân nguyên, hình ảnh này khiến hắn có cảm ngộ sâu sắc về một cuộc đời mà hắn nhìn thấy trong giấc mơ, hắn nhìn thấy một con hạc trắng được điêu khắc cẩn thận trên một cái Trống Đồng.

Thoát khỏi ảo giác, hắn thấy áp lực trên cơ thể cũng tan biến, không do dự hắn tiến lên tầng hai mươi. Áp lực tầng này lại không bằng tầng trước, hắn bắt đầu suy tư. Trần Tiến không vội tiến lên mà ngồi thổ nạp, cùng lúc này tìm tòi sự thay đổi của bản thân sau khi hắn thấy hình ảnh trong thức hải khi ở tầng mười chín.

Chậm rãi, khi thời gian giới hạn của tầng hai mươi sắp kết thúc, hắn mở mắt ra nhũn mày lại dường như cảm nhận được điều kì lạ gì đó. Trần Tiến cảm thấy rõ từ ngày hắn luyện Đại Việt Tinh Thần Quyết hắn cảm thấy cơ thể mình không chỉ thay đổi về suy nghĩ mà tâm cảnh cũng đã không còn yếu ớt như trước.

Hít một hơi, Trần Tiến phóng nhanh chóng lên tầng hai mươi một, hai mươi hai... đến tận tầng ba mươi bảy thì dừng lại.

Lúc này ngoài quảng trường, thứ nhất không ai khác vẫn là Sở Huy. Y lúc này đã đi được đến tầng năm mươi bảy. Thứ hai là Hắc Phong tầng bốn mươi một. Còn tên Mộ Dung Thiên thần bí gây bất ngờ kia cũng xếp hạng ba tầng bốn mươi. Tên Mộ Dung Thiên này trước đó vẫn là vô danh tiểu tốt, nhưng sau hôm nay gã tuyệt đối là vô cùng nổi tiếng, tuy có thua xa so với Sở Huy nhưng lại không kém cạnh gì đệ nhị nhân tuần kiệt kì này là Hắc Phong một chút nào.

Trong một góc quảng trường, Đặng Hùng chấn động không ngừng, gã thấy rõ ràng tên Trần Tiến chưa đầy nửa nén nhang thời gian vụt lên từ tầng hai mươi một lên tầng ba mươi bảy vượt qua đệ tử ưu tú Quý Trần của gã.

Tuy sắc mặt của Đặng Hùng chấn kinh, nhưng nội tâm cực kì vui sướng, không ngờ tên Trần Tiến này không chỉ không khiến hắn thất vọng mà còn là kinh hi, một kinh hi cực lớn. Theo gã nghĩ tên Trần Tiến này có thể gặp cơ duyên nào đó ở tầng hai mươi nên mới có thể một đường đi tới tầng ba mươi bảy như vậy. Phải biết rằng không ai qua tầng ba mươi sáu không phải là một thiếu niên anh tài của Lâm Quốc.

Tuy hắn thăng hạng liên tục vậy nhưng nếu không chú ý nhiều người cũng không biết, dù sao Trần Tiến lúc này cũng chỉ đang xếp thứ mười một, vẫn còn thua hạng mười đứng một tầng tháp.

Giây phút này Trần Tiến lại ngồi cảm ngộ ở tầng ba mươi bảy. Thân thể hắn lại có phản ứng với áp lực từ tầng này tạo ra. Vẫn như tầng hai mươi, hắn ngồi cảm ngộ. Trần Tiến lại chìm vào trong một giấc mơ phát ra từ thức hải. Trần Tiến nhìn thấy một chữ “Hồng” trong Hồng Bàng, một bộ lạc thượng cổ tồn tại gần một ngàn vạn năm trước. Hắn mở mắt ra, không rõ ràng chữ Hồng này mang ý nghĩa gì, những chân nguyên hắn lại càng bành trướng. Từng kinh mạch trong cơ thể Trần Tiến không ngừng biến hóa, hắn không thể kiềm được sự hưng phấn trong lúc này. Mặc dù không rõ ràng lắm, nhưng

Trần Tiến biết hần đang được thoan thai hoá cốt, tẩy tủy kinh mạch.

Dưới áp lực giới hạn thời gian, cơ thể hần tẩy tủy cực kì nhanh chóng. Vừa kết thúc, không chờ đợi, Trần Tiến vọt lên vượt qua tầng ba mươi bảy tiến lên tầng ba mươi tám.

Khi hần nhanh chóng đạt tới tầng bốn mươi tám, Trần Tiến không hề biết rằng hần đã cực kì trở nên nổi tiếng.

- Trần Tiến, hần là ai sao lại thứ hạng tăng chóng mặt như vậy, không làm trước đó ta nhớ hần vẫn đội sổ mà!
- Đã lên bốn mươi tám tầng rồi, tên này đến bây giờ mới bộc lộ sức mạnh chân chính.
- Điều tra ngay, xem hần là người Tông Môn nào, sao lại có thể vượt tháp nhanh như vậy, chắc không phải có gian lận chứ.
- ...

Từng tiếng bàn tán không ngừng vang lên, giờ này sự chú ý cả quảng trường dường như chỉ thuộc về mình Trần Tiến. Đặng Hùng trông thấy Trần Tiến vươn lên hạng hai, y cực kỳ kích động. Nếu tiếp tục giữ thứ hạng này, Tông môn hần sẽ có một xuất vào Thiết Phiến Học Viện. Còn về phần Sở Hoàng, gã khá bất ngờ về sự thăng tiến này, nhưng gã vẫn một lòng tin tưởng vào Sở Huy nên cũng chỉ chau mày rồi lại thôi.

Lúc này, đã có vài người bị vắng ra từ Thí Luyện Tháp, người thấp nhất là Diệp Lăng, cô chỉ đi được đến tầng hai mươi ba.

Trần Tiến ở tầng bốn mươi tám khá thoải mái, hần cảm giác được càng ngày càng hấp nập nhanh chóng những áp lực phát ra từ các tầng tháp. Hần không biết rằng những người khác có nhìn thấy giống như hần không, nhưng mỗi hình ảnh hần nhìn thấy càng cho hần một cảm ngộ.

Tầng bốn mươi tám này như hai tầng trước, Trần Tiến chậm rãi ngồi xuống, lại thêm một hình ảnh tràn vào thức hải hần. Trống Đồng, Hồng Bàng, và lần này là “Kinh Dương Vương công pháp”. Từng chữ này vang lên, trong đầu hần liền vang lên lời chú giải của BÁCH KHOA HỒN ĐỘN THIÊN THU.

- “Kinh Dương Vương công pháp”, tu luyện công pháp Hồn Nguyên sơ kì. Công Pháp có tất cả tám tầng, mỗi tầng Công Pháp giúp gia tăng pháp thuật thêm theo lũy thừa số.
- Tầng thứ nhất, pháp thuật gia tăng gấp đôi.
- Tầng thứ hai, pháp thuật gia tăng gấp bốn.
- Tầng thứ ba, pháp thuật gia tăng gấp tám.
- ...
- Tầng thứ tám, pháp thuật gia tăng gấp hai trăm năm mươi sáu lần.

Thu liễm nội công lại, hần cười như chưa từng cười bao giờ. Trần Tiến cả đời này không ngờ được rằng, cơ duyên của hần lại lớn như vậy, công pháp này có thể nói là vô hạn giá trị. Nếu hần tu luyện thành chẳng phải khi hần vận dụng pháp thuật phát ra uy lực thì tiêu hao chân nguyên một nhưng sức mạnh lại tăng theo lũy thừa sao. Hần sẽ tiết kiệm được không ít chân nguyên, mà lực công kích tăng lại thêm gấp nhiều lần.

Trần Tiến không vội vàng nữa, sắc mặt đã trở nên bình tĩnh. Lúc này hần biết trước mắt mình là còn hai mươi bốn tầng nữa, đã đi được hai phần ba chặng đường mà đã có cơ duyên như vậy. Thì phía sau càng khủng bố hơn nữa. Không thể đợi thêm một phút nào nữa, hần thẳng tắp lao lên những tầng kế tiếp.

Lần lượt giây phút này, gần một nửa số người tham gia đã bị vắng ra ngoài. Đa số đều dừng bước ở tầng ba mươi hoặc ba mươi ba. Thế nhưng khi ra họ lại không thấy sự quan tâm của đồng môn mà dường như cả quảng trường đều chăm chú nhìn Thí Luyện Tháp.

Bốn mươi chín, năm mươi... sáu mươi bốn. Tầng tháp sáu mươi bốn này, có nghĩa hần chỉ còn kém Sở Huy nhất đại thiên tài của La Thành Đại Lục này một tầng. Cả quảng trường không thể không bàng hoàng hơn. Hắc Phong, Mộ Dung Thiên, Thi Sách, Huyền Huyền gì đều bị gạt qua hết.

Đặng Hùng hưng phấn tột độ, gã muốn gào thét lên cho cả quảng trường biết, cái người ở tầng sáu mươi bốn kia là Trần Tiến, là đệ tử của gã mặc dù chỉ là ký danh nhưng hề gì vẫn là đệ tử gã. Lúc này, Hư Thần tu sĩ cũng không thể ngồi yên nữa, lần này Đại Hội mở Thí Luyện Tháp tốn rất nhiều tài nguyên chủ yếu để mở rộng con đường tu đạo của Sở Huy. Không ngờ lại có thể tận mắt nhìn thấy một kì tài khác không thua kém gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đánh Cuộc

Trước đó, cả quảng trường nhìn vào cái tên Sở Huy tăng lên từng bước với một sự kính nể. Còn cái tên Trần Tiến này là sự kích động cực điểm. Không chỉ khán giả, những người bị văng ra từ tháp, mà còn các Tông chủ các Tông môn, các bậc tiền bối cao thủ không ai mà bây giờ không hồi hộp. Họ muốn xem Sở Huy có thể đi tới đâu và chàng trai Trần Tiến sẽ bước tới nơi nào.

Trên tầng tháp sáu mươi lăm, Sở Huy vẫn vẻ mặt kiên quyết và vô tình, trán ướt đầm mồ hôi nhưng y vẫn nhẹ nhàng ung dung bước lên từng bước một. Mỗi bước đi khó khăn càng cao nhưng điều đó không hề làm y do dự. Y có sự kiên định của mình, có đạo tâm cố chấp của bản thân. Và đặc biệt sự cao ngạo, của cái biệt danh “Đệ Nhất Thiên Tài” theo y đã hơn hai mươi năm qua.

Còn Trần Tiến, tầng sáu mươi bốn này hẳn lại có cảm ngộ, vẫn như ba tầng trước. Trần Tiến xếp bằng ngồi đá tọa, kinh mạch khai thông, chân nguyên hao tổn không ngừng tự phục hồi. Kinh Dương Vương bắt đầu xâm nhập vào toàn bộ cơ thể, Trần Tiến yên lặng tu luyện.

So với hai người trên, nhóm thứ ba là Hắc Phong, Thi Sách, Mộ Dung Thiên, Huyền Huyền tiên tử và Kiếm Vương Hoàng Trần.

Hắc Phong từ khi xuất đạo được coi là đệ nhị thiếu niên của Lâm Quốc, thiên phú bẩm sinh và tính cách cũng vô cùng kiêu ngạo. Thế nhưng khi đến tầng bốn mươi tám này, toàn bộ tinh thần của hắn cũng dường như cạn kiệt, bước chân từng bước vô cùng khó khăn.

Giống như Hắc Phong, Thi Sách, Mộ Dung Thiên, Huyền Huyền tiên tử, và Hoàng Trần đều vô cùng mệt mỏi, nhưng sự kiêu ngạo không cho bọn họ lùi bước, nếu có chỉ có thể hết thời gian giới hạn mà văng ra thôi.

- Đại hội kỳ này thật đặc sắc không uổng công đi xem!

Từng tiếng nghị luận phát ra xung quanh quảng trường.

- Tường lần này đến chỉ để thấy phong thái của Sở Huy, không ngờ còn kiếm được hai kẻ xuất sắc bất ngờ là Mộ Dung Thiên và tên Trần Tiến kia.

- Không biết rút cuộc Sở Huy và Trần Tiến họ đi đến tầng bao nhiêu?

Thầy Hoàng Viện Trưởng cũng chăm chú nhìn vào hai người trên tầng tháp cao. Ông ta nhớ rõ lắm, hơn một ngàn năm trước, ông ta cũng một lòng nhiệt huyết truy cầu đạo. Năm đó, Thiết Phiến Học Viện cũng mở tháp để chiêu sinh, ông ta đã leo được đến tầng bốn mươi tám và trở thành một trong năm người xuất sắc nhất. Nhưng không ngờ lần này, không chỉ có hai tên vượt quá sáu mươi tầng mà còn có năm người đạt đến mức tương đương ông ta và còn có thể vượt qua.

Lúc này thời gian đã đến tới, mọi người khán giả cũng không hề có tâm lý nghỉ ngơi, họ sợ khi họ không chú ý, biến cố sẽ xuất hiện. Mọi người càng thảo luận càng ác liệt về diễn biến của các đại biểu.

Thái Thanh Thanh lo âu, cô đã đến giới hạn, không thể nào tiếp tục được nữa, cô cắn môi lẹ và không cảm lòng. Vài khắc sau cô bị áp lực tháp đánh văng ra, tầng thứ bốn mươi một. Khi văng ra cô lại thấy áp lực cơ thể hoàn toàn biến mất, cô vội vàng tìm đến Tông môn để hội họp với mọi người. Bất ngờ thay, cô lại chỉ thấy Quí Trần mà không thấy hai người còn lại là Nghiêm Hạo và Trần Tiến đâu.

- Điều đó có nghĩa là...Nghiêm Hạo và Trần Tiến còn trong tháp, hai người đó lợi hại như vậy sao?

Quí Trần thấy Thái Thanh Thanh đi đến tầng bốn mươi một, hơn gần đúng một tầng sắc mặt trở nên cực kì đáng sợ. Trước đây gã luôn tự tin rằng mình là anh tài số một của Tông môn, không ngờ bây giờ không chỉ Thái Thanh Thanh mình không bằng, mà còn thua cả tên Nghiêm Hạo và tên Trần Tiến kia nữa.

Thời khắc giới hạn vừa đến Trần Tiến chân động, hắn mở mắt ra lại nhẹ nhàng lên tầng sáu mươi lăm. Hai nén nhang thời gian này, hắn đã tu luyện thành công tầng một Kinh Dương Vương Công Pháp. Trần Tiến chìm vào cảm ngộ đó, hắn biết rõ không phải hai nén nhang mà ít cũng phải đã bảy ngày trôi qua. So với cảm ngộ các tầng kia, tầng này chắc là gia tăng thời gian rồi. Một điều Trần Tiến không biết là, cơ duyên của hắn quá sâu nên vô tình nhận được các bí mật thượng cổ này, còn như Sở Huy đó là vẫn đạo, là những cảm ngộ trên con đường tu đạo của hắn trong tương lai để giúp hắn vượt qua bình cảnh.

Thái Thanh Thanh ngậy ngốc rồi, cô không ngờ rằng mình vốn dĩ không cùng đẳng cấp với tên tiểu đệ Trần Tiến này. Sở Huy là ai chứ nhất đại thiên tài, mà tên tiểu đệ của cô hơi xem thường lại đang ngang bằng y. Cô biết rằng, mình nhìn lầm rồi hơi hối hận vì trước đó không tạo ra một mối quan hệ tốt hơn.

Hắc Phong đã đến cực hạn rồi, tầng năm mươi này hắn không thể tiến thêm nữa, đến tốt cùng giới hạn mỗi con người mỗi khác nhau. Gã bị văng ra ở ngay đây những cùng lúc đó Mộ Dung Thiên, Hoàng Trần và Huyền Huyền tiên tử cũng cùng văng ra từ tầng bốn mươi chín. Còn Nghiêm Hạo cũng bị văng ra từ tầng bốn mươi sáu.

Trên tháp bây giờ, chỉ còn sự tồn tại của ba người: Thi Sách tầng năm mươi, Sở Huy và Trần Tiến tầng sáu mươi lăm.

Lúc này đây, Sở Hoàng của Vọng Nguyệt Tông tiến về hướng Nhật Thần Tông đang đứng.

- Rốt cuộc hắn là ai?

Đặng Hùng nghe thanh âm liền nhíu mày đáp:

- Gã có là ai thì sao, liên quan gì người chứ, chẳng lẽ thế gian này không có người so với con trai người sao?

Sở Hoàng nghe thấy vậy mặt hơi biến sắc, nhưng rất nhanh y lại cười ha ha:

- Hừ, ta chỉ muốn chúc mừng người, Tông Môn đã xuất hiện một thiên tài tuyệt đỉnh mà thôi. Nhưng nếu đã tự tin vậy, người có muốn đánh cược với ta không?

Đặng Hùng nghe vậy mới nói:

- Đánh cược, đánh cược gì?

- Giữa con trai ta và đệ tử người, nếu ai lên tầng cao hơn thì người đó thắng, sao người thấy sao?

Đặng Hùng do dự, hẳn không hề biết rõ lắm về tiềm lực của Trần Tiến, nếu không hẳn đâu cần kích động như vậy. Trước giờ hẳn vẫn không đánh giá và coi trọng nhất là người này.

- Sao, người không tự tin về đệ tử mình sao? Vậy thôi xem như ta chưa nói gì.

Đặng Hùng biết mình đang bị y dùng kế khiêu khích, nhưng bao lâu rồi Tông môn chưa quật khởi được như vậy, không đành lòng vứt mất cơ hội. Y nói:

- Được đánh cược thì đánh, vậy phần thưởng cho bên thắng là gì?

- Đơn giản thôi, nếu người thắng ta sẽ đưa người một vạn trung phẩm linh thạch, năm pháp bảo Huyền cấp cao cấp, và đặc biệt là sẽ để cho năm đệ tử của người tiến vào linh tri của Vọng Nguyệt Tông ta tu luyện trong năm năm, người biết rõ linh tri của chúng ta tác dụng như thế nào rồi chứ.

Đặng Hùng nghe xong, những điều kiện này quá mê người đi, nếu thắng được cơ hội tấn cấp Tông môn là rõ ràng. Không huy hoàng như xưa nhưng ít nhất cũng được tám chín phần. Nhưng y biết trên đời này làm gì có bữa ăn miễn phí. Y hỏi:

- Nếu ta thua?

- Ta muốn tên kia trở thành đệ tử nòng cốt của Vọng Nguyệt Tông ta. Dĩ nhiên về danh ngạch hẳn được vào Thiết Phiến Học Viện ta cũng để lại cho người. Ta biết rõ người cần danh ngạch hơn ta.

Đặng Hùng lộ vẻ do dự, lời đề nghị thật mê người, những Trần Tiến không ngờ tên này tiềm lực to lớn như vậy, so với việc trước mắt gia tăng thực lực nhưng đầu băng tương lai phát triển có một tu sĩ ít nhất cũng Kiếp Biến trở lên.

Thấy vẻ mặt của Đặng Hùng, Sở Hoàng cười nói:

- Đệ tử Trần Tiến này của người, ta biết không ai là không muốn giữ lại. Nhưng người có nghĩ cho an nguy của hắn không. Hôm nay hắn xuất hiện đã hoàn toàn làm động dung không biết bao nhiêu người rồi, đã có thể trở thành một cái gai của nhiều người. Người có đủ năng lực bảo vệ hắn sao, nên biết một khi hắn chưa đủ lớn, thì vẫn chỉ là con kiến hôi thôi.

Đặng Hùng nghe đến đây sao còn không hiểu, rất nhiều người sẽ chướng mắt với sự xuất hiện này. Khác với Sở Huy, hẳn không chỉ sinh ra trong đệ nhất Tông môn ba sao, mà vừa ra đời đã nhận được sự chiếu cố của Thượng Vực, còn Trần Tiến thì không có gì. Nhưng...

- Nếu người không bằng lòng, nếu người để Trần Tiến thành đệ tử bên ta, ta thêm một danh ngạch của Thiết Phiến Học Viện bên ta nữa cho người. Và Trần Tiến nếu đến ngày tu vị đại thành ta sẽ để hắn làm một trưởng lão cung phụng ở Nhật Thần Tông. Cùng với đó là liên kết đồng minh với Vọng Nguyệt Tông ta ít nhất một trăm năm.

Đặng Hùng đã động tâm rồi, y sợ nhất là mất một chỗ dựa trong tương lai, nay nhận được lợi ích lớn mà vẫn có chỗ dựa y gật đầu:

- Ta đồng ý, những nếu người thua thì phải thêm các điều kiện như người thắng vào, trừ việc lấy Trần Tiến về tông môn người.

- Được! Vậy ta và người cùng đánh cược.

Bạn đang đọc truyện *Dại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tầng Bẩy Mười! Cùng Nhau Tạo Nên Truyền Kỳ

Tầng sáu mươi năm, Sở Huy sau khi đã tọa cảm ngộ ý cảnh, hẳn thấy rõ bản thân mình trong tương lai, càng lên cao Sở Huy càng thấu hiểu đạo, sau khi khai thông tu vi của hắn cũng tự gia tăng theo ý cảnh. Khi vào tháp là Kim Đan tầng hai, không ngờ giờ đã tiến cấp tầng ba.

Trong lòng y kiên quyết, ánh mắt thì cao ngạo, lộ rõ quyết tâm phải đi đến tận cùng. Giây phút này, ngẩng đầu lên trong y là một khuôn mặt hiện rõ nét

cổ chấp và kiêu ngạo từ tận xương tủy. Y có một vỏ bọc quá hoàn hảo để che đậy sự tinh mịch của y.

Bước lên tầng sáu mươi sáu, y cảm thấy được khát vọng của mình, cái khát vọng rực cháy trong tâm trí y. Phải đứng thứ nhất là điều hiển nhiên mà còn phải vượt qua bản thân mình.

Lại nói về Huyết Y Thi Sách, hắn không ngừng cắn răng để leo lên, cố gắng không ngừng thầm nghĩ rằng bản thân vẫn chịu đựng nổi. Nhưng cuối cùng y thờ dốt và trở nên khó thở hơn. Y biết tầng năm mươi một này đã là cực hạn. Tâm tình Thi Sách thay đổi, y không tiến lên nữa mà dừng lại cảm ngộ ý cảnh của tầng năm mươi một này trước khi bị văng ra.

Thời gian cứ thế trôi qua, mấy ngàn người dưới quảng trường vẫn xôn xao bàn tán.

- Sở Huy chắc chắn sẽ hạng nhất mà xem
- Ta nói tên Trần Tiến kỳ này mới là hạng nhất, người để rồi xem
- Thứ ba là Thi Sách cũng rất khá, lúc đầu ai cũng đánh giá y thua Hắc Phong không ngờ giờ này vẫn chưa văng ra.
- ...

Đang thảo luận thì tòa tháp có biến hóa, từ trong tháp lại có một người văng ra, là Thi Sách y đã dừng lại ở tầng năm mươi một.

Mọi người càng ngơ ngác nhìn lên tầng tháp trên cao kia, lúc này đây chính là cuộc so tài trực diện giữa Sở Huy và Trần Tiến. Ai sẽ văng ra trước hay cả hai cùng vượt qua bảy mươi hai tầng. Điều chưa từng có từ khi Thí Luyện Tháp này tồn tại. Người vượt qua được cao nhất chính là Ưc Mặc lão tổ, người ta phát hiện Thí Luyện Tháp và khai mở đường truyền tống vào. Tuy vậy, Ưc Mặc lão tổ cũng dừng lại ở tầng thứ sáu mươi chín mà thôi.

Trần Tiến không rõ ràng bên ngoài hắn hạng bao nhiêu, bây giờ hắn tiến lên không vì cơ duyên mà còn là sự bức đồng của tuổi trẻ dù sao hắn cũng có khao khát, có khát vọng để vươn lên.

- Áp lực tầng sáu mươi sáu này cực mạnh!

Trần Tiến tái nhợt, cơ thể hắn bắt đầu khó chịu, khí huyết lộn ngược nhưng ánh mắt hắn là sự kiên quyết từ trước tới nay không hề có.

Kiếp trước tồn tại như một “phế vật”, không có lòng cầu tiến, không có sự kiên định. Trời xanh có mắt cho ta cơ hội, không phải để ta trở thành một phế vật lần hai, cũng không phải để bản thân thấy khó mà lui. Trần Tiến ta thề rằng:

- Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ lùi bước, điều ta hướng tới là tương lai phía trước, ta có chấp niệm của ta, ta sẽ vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình để đạt được mục đích bất chấp nó có khó khăn gì đi nữa.

Nhật Thần Tông, mỗi người nhìn cái tên Trần Tiến leo lên là một lần vô vàn cảm xúc. Quý Trần hắn ở tầng bốn mươi bài danh thứ hai mươi có một sự không cam lòng, hắn trở nên trầm mặc từ khi biết hắn là người hạng thấp nhất Tông môn. Thái Thanh Thanh cũng không cam lòng, nhưng sâu trong cô là sự kiêu ngạo, cô cảm thấy mình không tệ lắm cũng bài danh thứ mười tám. Nghiêm Hạo mặt cũng âm trầm không nói gì, chỉ chăm chú nhìn vào cái tên Trần Tiến và nghi hoặc gì đó. Lần này y có thể xem là người mang lại tự hào cho sự phụ y khi đến tầng bốn mươi sáu và lọt vào hạng chín.

Hắc Phong không cam lòng, nội tâm hắn dậy sóng, hắn không ngừng la hét trong tâm trí rằng:

- Tại sao, tại sao lại như vậy, ta mới là người trừ Sở Huy ra là đệ nhất!

Toàn thân hắn run rẩy, hắn không chỉ không đạt được đệ nhị, mà bản thân hắn còn rơi xuống thứ tư.

Có một người cũng đang gào thét trong lòng không kém gì Hắc Phong, là Mộ Dung Thiên. Hắn áp ủ một bước xuất sơn là chấn động, hắn cũng nhắm vào vị trí thứ hai cạnh tranh với Hắc Phong. Vậy mà bây giờ cả một xuất vào Thiết Phiến Học Viện hắn cũng không có. Hắn không cam tâm, không cam tâm với điều đang diễn ra.

Rất nhiều người sau khi ra khỏi tháp rất kinh ngạc, họ cảm thấy không ngờ vẫn có người tồn tại ngang bằng với Sở Huy, đa số đều không kịp thích ứng biến hóa này. Thí Luyện Tháp thành nơi thi thố trực tiếp đầu tiên của hai người này.

Rất nhiều người ở đây không biết rằng, sau hôm nay cả hai chính thức trở thành hai con đường riêng biệt, định mệnh khiến cả hai trở thành kẻ địch của nhau. Chấn động Tu Tiến giới, oanh tạc Tiên giới...

Bầu trời đêm nay khác với bình thường, ánh mây sáng ngời, ánh trăng lấp ló trên tận trời cao. Tòa tháp hiện ra tạo nên một bức tranh khung cảnh hùng vĩ, cao lớn và đầy thu hút.

Từ tầng sáu mươi sáu này, cả hai người Sở Huy và Trần Tiến đều không biết rằng mình đang song hành cùng đối phương. Thứ mà họ tiến tới chính là vượt qua bản thân, vượt qua ý chí của chính mình.

Sở Huy là sự kiêu ngạo, sự cô đơn đứng trên đỉnh cao, là con đường đi trên đại đạo.

Trần Tiến là sự nuối tiếc của kiếp trước, hắn không muốn bản thân thất vọng, trời cao từ bỏ. Hắn sợ nhất chính là không thử hết sức một lần, để rồi biết

cực hạn của mình là tới đâu.

Bước thêm từng bước, Trần Tiến muốn lên tầng sáu mươi bảy. Bên kia Sở Huy cũng đang vượt qua áp lực để tiến lên. Vô tình cả hai tuy không quen nhưng lại như những người bạn đồng hành lần lượt là sáu mươi bảy, sáu mươi tám, và sáu mươi chín.

Cả không gian quảng trường tĩnh lặng, hơi thở cũng ngưng trệ, họ cảm thấy sự tranh đấu vô hình của hai người này đã trở thành cơn bão tố dấy lên trong lòng mỗi người xem.

Tầng sáu mươi chín này, trong truyền kỳ từ khi nó xuất hiện chính là giới hạn tối cường nhất. Chỉ duy nhất một người là Ưc Mặc lão tổ, người sau đó cũng đã phi thăng lên Tiên giới. Không gian của tầng này mang một áp lực phải theo bội số so với các tầng trước. Nơi đây cho người ta có cảm giác như sẽ cảm ngộ một loại thần thông nào đó.

Sở Huy đang ngồi xếp bằng để cảm ngộ thần thông. Không động đậy, không gian xung quanh cũng yên tĩnh. Chỗ y đang ngồi so với chỗ Trần Tiến như trời nam đất bắc. Chậm rãi, thời gian vừa kết thúc Sở Huy mở mắt ra, ngược nhìn về phía trước, y thì thào nói:

- Có lẽ bây giờ chỉ còn mình ta trong Tháp này!

Tập trung tinh thần lại lần nữa, không hề sót ruột, toàn bộ đầu óc của Sở Huy như thuộc về khoảng không này. Y cảm ngộ ý cảnh, hai mắt đỏ rực lên như muốn bùng cháy, chân nguyên khắp người vận chuyển, một tia lực lượng của y phát ra mang theo sức mạnh như muốn hủy thiên diệt địa. Không gian cũng trở nên bóp méo, sức mạnh này hoàn toàn không thuộc về Tu Chân giới. Sở Huy đã đột phá, tâm cảnh, đạo tâm đã vượt lên trên tu vi hần gấp vài chục lần.

Trần Tiến thì khác, đầu óc trở nên trống rỗng vì bị áp lực điên cuồng của tầng này đem lại. Hai chân bắt đầu run rẩy, thân thể sắp sụp đổ ngã xuống. Cấn răng phát tiết, máu từ khóe miệng hắt chảy ra, cố gắng nâng bước chân lên và bước tới. Không gian khi Trần Tiến vừa bước đến cửa tầng bảy mươi. Một tia thần thông tiến vào thức hải Trần Tiến, giây phút này, nếu một tu sĩ Đại Thừa nhìn thấy sẽ khiếp sợ, vì thứ thần thông này không thuộc về Tu Chân Giới mà là một tia thần thông công pháp thuộc loại Tiên cấp, đó là tia phép tắt về không gian.

Tiếp tục tầng bảy mươi, Sở Huy mang một vẻ mặt nghiêm túc, lúc này sự kiêu ngạo sự tự hào của y đã vượt lên trên tất cả. Sở Huy đã chính thức vượt qua truyền kỳ Ưc Mặc, đã leo lên đỉnh cao của truyền thuyết. Thứ Sở Huy đối mặt bây giờ là bản thân y.

Không hề dao động và cũng không chậm trễ, phát ra khí thế cực kì mạnh mẽ tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, Sở Huy vượt qua tầng bảy mươi.

Trần Tiến đứng ở tầng bảy mươi, hai tay đang dùng giảm bớt run rẩy. Khoảng khắc này, toàn bộ không gian xung quanh hần chấn động. Khí thế bản thân hần lúc này đã vượt qua phạm trù mà một tu sĩ Luyện Khí viên mãn không thể nào có được.

Dưới quảng trường, toàn bộ đã động dung cực điểm.

- Cả hai vô cùng mạnh, quá lợi hại, quá truyền kỳ.

- Sau hơn mười vạn năm, đã có người viết nên truyền kỳ mới, không chỉ một mà còn tận hai người.

- Các người có thấy gì không, đây là cuộc quyết chiến kinh thiên động địa nhất từ trước tới giờ!

- Chưa bao giờ ta bị chấn động như vậy, Sở Huy Trần Tiến, ai mới là đệ nhất đây.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tiến Nhập Tầng Bảy Mươi Hai

Trong quảng trường, khuôn mặt Thủy Hoàng Viện Trưởng y đã hồng nhuận hẳn lên. Vội vã, lão ta đã vọt đến nơi của Nhật Thần Tông.

- Đặng Hùng, người hãy giao Trần Tiến cho ta đi.

Đặng Hùng bất ngờ nhưng cũng không còn sự ngạc nhiên nữa, gã biết Thủy Hoàng kiểm gã có chuyện gì, gã có một đệ tử quá mức kinh thiên đi, một người có thể vượt lên tầng bảy mươi há lại có thể là kẻ tầm thường. Đặng Hùng tuy vậy cũng không muốn dễ dàng giao người như vậy.

- Bẩm tiền bối, tại hạ cũng biết hôm nay với phong thái phát huy của Trần Tiến thì hẳn có lẽ cần một sự bồi dưỡng tốt hơn để giúp Lâm Quốc và La Thành Đại Lục chúng ta lên tầm cao mới. Thế nhưng, tại hạ đã đánh cuộc với Sở Hoàng huynh về tương lai của Trần Tiến rồi.

Nói xong, Đặng Hùng quay qua nhìn về phía Sở Hoàng. Sở Hoàng nghe vậy cũng đành gật đầu, nói:

- Xác thực như vậy thưa Viện Trưởng, nếu Sở Huy lần này thắng thì Trần Tiến sẽ thuộc về Vọng Nguyệt Tông.

Sở Hoàng rõ trong lòng rằng trong tay Đặng Hùng, lão vẫn có cơ hội lấy người, chứ để hấn đến Thiết Phiến Học Viện, xem như xong rồi, Sở Huy ra đi thì Tông Môn khó mà tiến lên bốn sao được trong tương lai sớm được.

Thủy Hoàng trầm ngâm, nếu cưỡng ép lấy người là hành vi không thể chấp nhận được, nhưng nếu từ bỏ thì lão không cam lòng. Một người có thể đi qua tầng bảy mươi, có nghĩa tương lai của hấn còn cao hơn Úc Mặc lão tổ. Nếu Sở Huy đã là thiên tài không còn thuộc về Hạ Vực nữa, chẳng lẽ tên Trần Tiến cũng dễ vụt mất. Tuy nhiên, nếu Sở Hoàng muốn giữ người hấn không thể làm được gì, vì ai biết hấn đã cống hiến một đứa con thiên tài cho Thượng Vực, đó là lá bài bảo vệ Tông Môn tốt nhất.

Trần Tiến ở tầng bảy mươi, tâm như biển động dữ dội, từng mạch máu chạy loạn điên cuồng. Áp chế điều đó bước từng bước cẩn thận để đi lên, mỗi bước chân như xé nát không gian của tầng tháp. Máu từ khoe miệng Trần Tiến đã chảy ra, lực phủ ngũ tạng như muốn bị đập nát, đầu óc của Trần Tiến vẫn còn tỉnh táo, hấn biết chỉ cần thêm vài bước hấn sẽ thoát khỏi tầng bảy mươi này. Dùng tinh thần cực đại của mình để duy trì sự tỉnh táo khi cơ thể hoàn toàn cạn kiệt, giờ khắc này Trần Tiến bước đi bằng sự quả cảm quyết không lùi bước.

Trải qua bảy mươi tầng tháp, Trần Tiến xem như chính thức thoan thai hoán cốt. Nếu trước đây, hấn tu luyện vì cảm giác “sợ” vì mình yếu, còn bây giờ hấn tu luyện, bước đi không chùn bước là vì “bản thân”. Một người chỉ có thể đạt đến đỉnh cao của “Đạo” chính là một người không từ bỏ bản thân. Tâm cảnh cũng thay đổi, không còn đáng vẽ của một tên chỉ biết trốn tránh nữa, Trần Tiến đã có tâm tranh cường, bí mật vẫn không thể để người khác biết, nhưng sẽ không còn đáng vẽ cho phép người ta khinh nhờn.

Sở Huy, từ khi tu luyện đã không có tâm ma quấy nhiễu, y không dùng Trúc Cơ Đan, không dùng Tạo Kim Đan vẫn đột phá tiến cấp. Hôm nay ở tầng bảy mươi này, tâm tình của y vẫn vậy Sở Huy mãi mãi là kẻ có sự tự tôn cao nhất. Sở Huy rất tỉnh mịch ở đỉnh cao, rất cô đơn nhưng bản thân y không cho phép mình đứng sau kẻ nào. Y là một sự mâu thuẫn nhưng sự mâu thuẫn đó làm cho cái kiêu ngạo cái cổ chấp đó giúp y vượt qua bất cứ thử thách nào, kể cả bản thân mình thì y cũng không ngừng vượt qua.

Từ nhỏ đã là người ưu tú nhất so với tất cả mọi người cùng thế hệ, đối với Sở Huy bước lên từng bậc thang này đừng nói là gân xanh đã nổi lên, miệng đã rỉ máu dù có thịt nát xương tan cũng không khiến y dừng bước.

Lại một lần nữa cả hai tiến đến tầng bảy mươi một, có nghĩa chỉ còn cách tầng bảy mươi hai một tầng. Một tầng nữa chính thức Thí Luyện Tháp, bảo vật thượng cổ chính thức bị chinh phục. Có thể không phải một mà là hai người.

- Trần Tiến...Trần Tiến...

- Sở Huy...Sở Huy

Từng tiếng hò reo của quảng trường khi cả hai cái tên cùng xuất hiện tại tầng bảy mươi một. Dù không biết bên trong đang diễn ra việc gì, nhưng sự kích động đã đạt đến tuyệt đối. Trong lòng mỗi người xem, đây đích thực là một màn “long tranh hổ đấu” chân chính sự tranh đấu của hai nhân vật tối cường.

- Hai người họ ai mới là số một đây!

Ai là số một! Đó cũng là câu hỏi tồn tại hết tất cả mọi người trong quảng trường. Tiếng bàn tán kinh hô đã đẩy lên đến đỉnh điểm. Họ trông chờ, chờ mong thời khắc lịch sử sẽ xuất hiện, đơn giản họ muốn biết ai mới chân chính là “Thần thoại”.

- Trước đây ta cứ nghĩ Sở Huy là tuyệt đối thiên tài, không ngờ giờ ta mới biết tu sĩ khắp thiên hạ chưa chắc không có người tài.

- Đúng, đúng... Trần Tiến này thật là mạnh, không biết ở đâu xuất hiện ra.

- Ta thấy tu vi hấn ít cũng phải Kim Đan sơ kỳ trở lên rồi.

- Phỉ, người trông tu vi cao là có thể lên được đó sao. Chắc người không biết, Thí Luyện Tháp không hề giới hạn tuổi, đã từng có lần trăm ba ngàn năm trước mở ra cho các tiền bối Hư Thần trở lên vấn đạo rồi.

- Có việc này hã?

- Đúng vậy, ta cũng biết lần đó không ai đến được tầng sáu mươi chín. Điều đó chứng tỏ leo tháp không dựa vào tu vi mà dựa vào đạo tâm.

- Woah!! Vậy hai tên này tương lai sẽ còn phát triển như thế nào.

Đặng Hùng kích động, tay gã đã siết chặt lại, trong lòng có một âm thanh gào rống lên, hy vọng Trần Tiến thắng! Lúc này gã không có chút phong độ nào của một Tông chủ.

Sở Hoàng đứng bên cùng lộ ra vẻ ghen tỵ. Gã không hề sợ Sở Huy thất bại, nhưng có một đệ tử trong Tông Môn như vậy thì tương lai huy hoàng cỡ nào. Dù Sở Huy là con trai gã nhưng từ lúc mới sinh số mệnh đã không thuộc về gã nắm giữ rồi.

Hắc Phong điên cuồng rồi, trong mắt hấn là lửa giận. Đáng lẽ vinh quang sánh ngang Sở Huy phải là của gã, chính tên Trần Tiến đã cướp đoạt.

Mộ Dung Thiên cũng không khác Hắc Phong, chính sự xuất hiện của tên này đã cướp mất vinh quang xuất hiện trong vô danh của hấn. Hấn thề rằng tên Trần Tiến này phải chết.

Đám người Hoàng Long Tông đang vô cùng hoảng sợ, sự xuất hiện của Trần Tiến sẽ kéo theo sự quật khởi của Thần Nhật Tông. Họ không cho phép điều đó!

Thi Sách ngây ngốc, nếu ai nói cho y biết trên đời này có người có thể so sánh với Sở Huy ở Lâm Quốc này thì y sẽ không tin! Nhưng bây giờ trước mặt y là một người bằng xương bằng thịt thật sự.

Huyền Huyền tiên tử, Hoàng Trần và những người tham gia khác, ai mà không mang theo sự ghen tỵ khi nhìn cái tên Trần Tiến này. Từ giờ phút này, mọi người đều muốn thấy rõ Trần Tiến này rút cuộc như thế nào.

Thầy Hoàng Viện Trưởng hít hơi sâu vào, đã không giữ được sự bình tĩnh, lão đã động dung trước việc này.

- Trần Tiến này rút cuộc là người như thế nào. Tên đó thật sự là thiên tài tuyệt điểm hay có bí mật kinh thiên ư?

Hiện nay trong tòa tháp, cả hai đã lên tầng bảy mươi một. Vừa tiến vào đó, cả hai cùng cảm nhận một trạng thái thư thả, không một áp lực nào tạo ra còn có cảm giác như linh khí rất nồng đậm khiến mọi người có thể tu luyện.

Sở Huy ở tầng bảy mươi một, không cần cảm ngộ tâm cảnh, từng cuồng phong quay quanh người y tạo ra một cảm giác thoải mái. Khẽ động y bước lên bậc thang để chính thức tiến nhập tầng cuối.

Vừa chạm chân lên bậc thang, Sở Huy đã không thể thoải mái được nữa. Áp lực chỉ hai từ để hình dung “đáng sợ”. Chân nguyên trong cơ thể bị vận chuyển khiến hần muốn ngã gục. “Vô tâm chi ngã, Vô dục cầu sinh” từ khi vừa sinh ra y đã có tâm của một người đứng trên thiên hạ.

Sở Huy hần không thể cúi đầu, quỹ gối trước ai! Y không cho phép mình làm điều đó, cứng rắn chống lại để đứng lên, lồng ngực y như tan nát. Nhưng Sở Huy lại mỉm cười, áp lực không thể đè nén y, y vẫn bước đi không quan tâm mình đã bị chấn nát kinh mạch.

Đó là sự kiêu ngạo, là sự tự tôn của y. Không gì trên đời này có thể đánh bại được y kể cả bản thân y. Khoảng khắc này, y bước đến tầng bảy mươi hai.

Trần Tiến hít một hơi dài, hần thả lỏng người ra sau áp lực khủng bố tầng bảy mươi mang lại. Với hần lúc này hoàn toàn có thể dừng lại vì hần biết nếu đã đến đây hoàn toàn có thể trong ba hạ tầng đầu. Hần không còn là chàng thanh niên trước khi vào tháp nữa, hần không từ bỏ hần muốn đi đến tận cùng muốn xem cơ duyên phía trước. Trần Tiến thông thả đi lên tầng bảy mươi hai, từng bậc thang lại là một áp lực khủng bố.

Bậc thang đầu tiên đã tỏa ra áp lực từ trong ra ngoài, cả cơ thể như muốn nổ tung, Trần Tiến không ngờ áp lực mạnh như vậy, áp lực khiến y thậm chí muốn từ bỏ. Nhưng hần nhớ về giấc mơ của hần, nhớ đến hình ảnh bộ lạc thượng cổ hần đã thấy, không hiểu tại sao lại có một sự thống khổ.

Hần phải mạnh mẽ lên, phải bảo vệ được bản thân, phải thắng được áp lực khủng bố này thì tương lai mới giải mãi được bí mật trong giấc mơ đó. Mới tìm kiếm được con đường của mình, Trần Tiến hần quyết không làm kẻ thất bại hai lần.

Không suy nghĩ nữa, Đại Việt Tinh Thần cũng đã tới đỉnh điểm, Trần Tiến điên cuồng xông tới. Thân thể đã tới cực hạn, máu lại trào ra tới cực điểm. Hần không thể nhấc chân bước lên được nữa, Trần Tiến ngửa đầu phát ra âm thanh chấn động gào thét.

Từ người Trần Tiến phát ra một ánh sáng tím nhạt bao bọc hần, Đại Việt Tinh Thần quyết lại tăng thêm một cấp độ, bây giờ có thể nói tâm cảnh, tinh thần đã đạt đến mức độ một tu sĩ Văn Đình chưa chắc có được.

Trong cơ thể hần là một tiếng chấn động, sức mạnh lại căng tràn trên. Trần Tiến nhấc chân lên thành công tiến thêm một bậc thang tiến vào tầng bảy mươi hai.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Kẻ Kế Thừa Thiên Đạo

Một cảm giác khó tả ngập tràn toàn bộ tinh thần và thể xác của Trần Tiến. Hần đứng ở tầng tháp thứ bảy mươi hai này sinh ra một ảo giác kỳ lạ. Một con chim phượng hoàng đang vẫy vùng xuất hiện trước mắt Trần Tiến, oán khí bao trùm một sự bi thương.

Không hiểu sao, thấy hình ảnh này Trần Tiến sinh ra sự xúc động, cảm giác quen thuộc dâng lên. Hoi thờ từ chim phượng hoàng mang lại cho Trần Tiến một cảm nhận.

Nhắm mắt lại, Trần Tiến thấy lại hình ảnh mình ở ngôi làng nhỏ, cùng lũ bạn vui chơi trước sân. Nghe từ đâu đó từng câu ca dao, hít một hơi có thể cảm nhận cả hương lúa từ những cánh đồng bát tậ. Từng đàn chim bay lượn trên bầu trời. Rất lâu rồi, đã từ bao lâu hần không nghĩ đến những chuyện xa xưa đó, với Trần Tiến ký ức này quen thuộc nhưng cũng xa lạ.

Mở mắt ra, mọi thứ lại chợt tan biến, khắp người Trần Tiến như bị thiêu đốt, từ trong thân thể hần có thể cảm nhận rõ từng kinh mạch nóng dần lên và bốc hỏa. Trần Tiến toàn thân đã nhiễm đỏ, hần hét lên toàn bộ chân nguyên phát ra tạo thành một mảng lớn hỏa kinh. Trong người Trần Tiến hoàn toàn

chìm đắm trong ngọn lửa, thế nhưng dần dần ngọn lửa chậm rãi tiêu tán.

Trần Tiến đã cảm thấy áp lực trở nên cân bằng, đứng yên lặng nhìn phía trước không còn lối. Trần Tiến tiến hành đột cảm ngộ cuối cùng.

Bên kia là Sở Huy vừa đặt chân lên tầng bảy mươi hai, y phụt ra một ngụm máu tươi. Thân thể y đã ngã xuống, đôi mắt y biểu lộ biểu tình phức tạp. Sở Huy cố gắng dùng tinh thần cố chấp mình mà đứng dậy thân thể, chưa bao giờ y phải chịu thất bại.

- Ta phải đánh bại chính ta, thứ ta cầu là là “Đại Đạo” ta không cho phép bản thân mình thất bại!!

Chỉ còn một tia ý thức mơ hồ, toàn thân Sở Huy có một ánh sáng chiếu rọi vào làm cho những chấn thương, những áp lực trở dần tan biến. Nhìn lên theo ánh sáng, một hình ảnh của một sứ giả mặc giáp, cao hơn năm trượng, một tay cầm một lá cờ, một tay cầm một thanh kiếm. Uy phong凛冽 tạo nên một hình ảnh như một vị “Nguyên Soái” ánh mắt phát ra hào quang.

- Người là người được Thiên Đạo lựa chọn, tương lai có thể nói là vô lượng. Hôm nay ta thay mặt Thiên Đạo, xuất hiện và phong tặng cho người danh hiệu “Phù Đồng Thiên Vương”. Trở thành đại diện của Thiên Đạo.

- Người được Thiên Đạo lựa chọn?

- Đúng vậy, Thiên Đạo đã lựa chọn ngươi là người thừa kế, chỉ cần người không phản lại Thiên Đạo thì người chính là kẻ tương lai nắm giữ quy tắc để Chứng Đạo.

Sở Huy nghe xong không hiểu ý nghĩa gì, trở nên âm trầm hơn cũng không phản bác. Vài khắc sau, thanh âm sứ giả lại lên tiếng:

- Người nên biết, từ thuở khai sinh lập địa đến nay. Người chính là người đầu tiên đạt được truyền thừa của “Đạo Tổ”, từ nay người chính là người mang ý chí của Thiên Đạo.

Trên không trung khi sứ giả vừa dứt lời, từng chữ mang màu sắc kim quang hiện lên sáng rực:

- Diệt quốc cừu, diệt quốc cơ... phong liệt tướng thành vị sở: giang nam đệ nhất nhân.

(Dịch: Diệt ngoại xâm, xây nên móng, nay phong tướng thành truyền thuyết: phía nam đệ nhất tướng)

Dần dần không gian tầng bảy mươi hai của Sở Huy yên tĩnh trở lại. Khắp không gian chỉ còn mình y, từng luồng linh khí tràn vào cơ thể. Sở Huy tĩnh lặng y cảm nhận được truyền thừa của Thiên Đạo. Ký ức của cả một con đường tu chân của Thiên Đạo mở ra trong tâm trí Sở Huy.

Truyền thừa kết thúc, bên cạnh Sở Huy xuất hiện một thanh kiếm. Thanh kiếm có khắc ba chữ nhỏ “Thuận Thiên Kiếm”. Sở Huy khẽ chấn kinh, Thuận Thiên Kiếm, bảo vật trong truyền thuyết. Một trong thập đại pháp bảo của Tiên giới, không ngờ hôm nay lại thuộc về y.

Kết thúc thời gian giới hạn, Sở Huy “được” truyền tống ra khỏi tháp. Khi Sở Huy vừa xuất hiện từ tháp ra, cả quảng trường bỗng kín như bưng, mọi người tập trung hết ánh nhìn vào Sở Huy. Giờ phút này, đối với họ Sở Huy là truyền kỳ.

Sở Hoàng trầm ngâm, Thủy Hoàng cũng trầm ngâm, tất cả mọi người càng không ai dám lên tiếng đều rơi vào trạng thái tĩnh lặng. Trong thâm tâm họ tự hỏi:

- Sở Huy đứng đây vậy Trần Tiến đâu?

Mọi người đồng loạt nhìn lên tầng tháp, tên Trần Tiến vẫn sáng, có nghĩa hắn chưa ra khỏi tháp.

- Không thể nào?! Giới hạn thời gian chỉ 2 nén nhang thôi mà, mà hắn cùng lúc tiến lên với Sở Huy mà!!

Từng lời nghi hoặc xuất hiện, từ khi cả hai bước lên tầng bảy mươi hai, mọi người đều chú ý không thể sai lệch thời gian được.

Nghe mọi người nghị luận, Sở Huy quay lưng lại nhìn lên cao “Trần Tiến” cái tên này vẫn đang hiển thị rõ ràng trên đỉnh tháp. Sở Huy lộ vẻ mặt khó tin/

- Đây! Đây không thể nào!

Sở Huy thì thào, nâng tay phải lên y tàn nhẫn khởi động pháp thuật, đánh lên thẳng trời xanh một churong quyết đoán. Sở Huy biểu tình cực kỳ điên cuồng, Sự kiêu ngạo của y, sự tự tôn của y bỗng nhiên vụt mất.

Thời khắc này với Sở Huy đôi mắt còn khó hơn là những áp lực tồn tại trong tháp

Thấy con trai mình như vậy, Sở Hoàng phi thân lại bên cạnh, chậm rãi hỗ trợ điều tức cho con trai gã. Lập tức, Sở Hoàng kinh hoàng, đứng bên cạnh con trai mình, gã cảm thấy mình quá nhỏ bé, cảm giác mình nhìn không thấu nữa. Cảm giác sợ hãi này dù là tu sĩ Kiếp Biên gã đã gặp, hoàn toàn cường đại.

Mất của Sở Huy đã có tơ máu, ánh mắt đầy sự phức tạp. Hiện tại, y đã biết sự kiêu ngạo của mình tầm thường như thế nào. Y không phải kẻ đứng đầu cùng thế hệ, y cảm thấy mình đã bị sỉ nhục.

Những khán giả, họ đang nhìn thấy một siêu kỳ tích, một hình ảnh vượt lên chính mình khiến tất cả ai nhìn thấy đều phải kinh hoàng. Trước giờ chưa từng có, sau này cũng chưa chắc có, từ vô danh một bước lên đỉnh!

Thủy Hoàng im lặng, lão nhìn cái tên còn sót lại trên tháp, tuy trông lão bình tĩnh, nhưng gã cực kỳ rung động. Gã chỉ hận không thể lập tức kiếm tên Trần Tiến đó và nhận ngay làm đệ tử.

Đặng Hùng, không thể che giấu được nữa, chính mắt gã nhìn thấy quá trình của Trần Tiến là một kẻ Luyện Khí Kỳ thiêu. Gã có nằm mơ cũng không bao giờ ngờ, kẻ gã không để vào mắt, căn bản không hề được y chú ý không chỉ thậm chí vào mười hạng đầu mà giờ là kẻ cuối cùng còn sót lại trên tháp.

Thi Sách vẻ mặt kích động, bây giờ y không hề kiềm nén cái cảm giác này, y hưng phấn đến nỗi y như là Trần Tiến, lúc này đang đè bẹp Sở Huy. Loại hưng phấn này cũng là cảm giác mà y mong muốn nhất từ khi xuất đạo.

Hắc Phong mơ hồ rồi, gã không ngờ rằng trên Lâm Quốc này, còn tồn tại một kẻ khủng bố như vậy. Gã ngẩn người, thở gấp gấp ánh mắt nhìn chăm chăm vào cái tên Trần Tiến.

Mộ Dung Thiên còn mơ hồ hơn Hắc Phong, gã cảm thấy mình không thể sánh bằng tên Trần Tiến kia nữa rồi. Gần mười năm âm thầm, gã tính toán sẽ một lần xuất quan sẽ trở thành một anh tài nổi bật nhưng giờ gã có lẽ so với tên Trần Tiến kia.

Hoàng Trần, Huyền Huyền, và các anh tài khác tham gia thi đấu, đang nghĩ ngợi, mọi người tìm cho mình hình ảnh liên tưởng đến Trần Tiến là một người như thế nào.

Thật lâu sau, quảng trường cũng chẳng hề sốt ruột, đều chờ đợi sự xuất hiện của Trần Tiến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Kẻ Nằm Ngoài Số Mệnh

Trần Tiến đứng giữa tầng bảy mươi hai, cảm ngộ cả quá trình leo lên tận tầng bảy mươi hai này. Không chỉ bản thân hắn thay đổi về tâm của chính mình, mà bản thân Trần Tiến cũng phát hiện ra dường như có những ký ức kỳ lạ đan xen vào quá khứ mình.

Đang cảm ngộ Trần Tiến không ngừng thôi diễn công pháp hoà hệ của mình sau khi cơ thể hấp thu một lượng cực lớn nhiệt năng. Hoà cầu thuật không chỉ tiến lên Hoàng Cấp thượng giai mà uy năng cũng tuyệt đối vượt xa thông thường. Một luồng sáng chiếu rọi bao trùm lên cơ thể Trần Tiến.

Một sứ giả thân mình cao lớn, tay cầm lá cờ phát ra hào quang phong thái vô cùng oai phong凛凛 liệt. Gã khinh miệt liếc nhìn Trần Tiến ở bên dưới, nói:

- Người là kẻ nằm ngoài số mệnh, người không được Thiên Đạo thừa nhận! Ta đến đây để tiêu diệt người.

Nghe những lời này, Trần Tiến không hề hé răng, vận chuyển chân nguyên toàn cơ thể phát động trước uy áp từ lời nói của tên sứ giả phát ra.

Tay tên sứ giả cầm lá cờ đưa lên hiện ra ánh hào quang có chữ "Định" bắn tới Trần Tiến một luồng ánh sáng giáng xuống. Trần Tiến cố gắng chống cự, cơ thể có cảm giác tê lại.

- Ta là Trần Tiến, ta không thuộc Thiên Đạo thì làm sao? Ta có vận mệnh của mình người có quyền gì dám bắt ta chết!

- Còn dám lên tiếng.

Áp lực từ lá cờ được phát ra tăng mạnh hơn nữa, sức mạnh đè vào Trần Tiến tuy chỉ là một luồng sang nhưng thực sự rất khủng khiếp có thể nói không có sinh linh nào có thể sống nổi.

Cảm nhận sự tuyệt vọng cực độ của bản thân mình, cảm giác cái chết tràn ngập tâm trí Trần Tiến. Vì cái cảm giác này mà hắn đã quyết tâm làm cho bản thân mình mạnh mẽ hơn nhưng không ngờ bây giờ hắn lại có cảm giác tử vong xuất hiện. Hắn không cam tâm, hắn chưa đạt được khát vọng của bản thân, chưa đạt được mong muốn gặp lại người thân, còn chưa hoàn thành tâm nguyện.

Trần Tiến rơi lệ, giọt lệ nóng chảy ra vì sự bất lực này. Không cam lòng, một tâm gào thét, hắn cầu sinh, một lần chết đã là quá đủ rồi. Trần Tiến không còn giữ được chút tỉnh táo nữa, một luồng hỏa huyết xâm lấn vào trí óc hắn. Tâm trí Trần Tiến trở nên điên cuồng, ngọn lửa mà hắn cảm ngộ được ở tầng bảy mươi hai từ những chân long của hắn phát ra như những tia lửa rực đỏ bao bọc Trần Tiến, "Phượng Hoàng Lửa" tái sinh.

Tên sứ giả Thiên Đạo không ngờ được, kẻ này lại có được "Hỏa Phượng", được truyền thừa năng lượng của một trong tứ đại thánh thú. Phượng Hoàng không phải là thứ gã có thể đối phó được.

Khắp cơ thể Trần Tiến bao bọc trong ngọn lửa, luồng uy áp dần không còn áp chặt lên cơ thể hắn. Lúc này đây, Trần Tiến đã rơi vào trạng thái điên cuồng rồi.

Sứ giả Thiên Đạo không cam tâm, gãi quãng lá cờ lên, hai tay niệm thuật. Lá cờ lại phát ra nguồn hào quang, lần này còn sáng rực hơn trước mấy lần đánh thẳng vào ngọn lửa đang bao bọc Trần Tiến.

- Chỉ mới một tia cảm ngộ mà tưởng rằng có thể ngăn chặn sức mạnh của ta!

Ánh sáng cực mạnh tiếp tục đánh vào ngọn lửa bao quanh Trần Tiến, khiến ngọn lửa bị tan vỡ ra.

Khi ngọn lửa vừa tan vỡ, một luồng ý thức từ Đại Việt Tinh Thần Quyết giúp cho đầu óc Trần Tiến dần hồi phục. Đau đớn, Trần Tiến cắn răng hét lên:

- Trần Tiến ta nếu đã bị Thiên Đạo vứt bỏ, ta cũng không muốn cho người định đoạt số phận của ta. Cuộc sống của ta do ta quyết định. Nếu trời đã muốn diệt ta, thì ta cũng không ngại diệt trời!

- Hồn xược!

Sứ giả Thiên Đạo tức giận, ra tay càng mạnh hơn.

- Có gì mà hồn xược, ta chưa từng nghĩ sẽ đối nghịch với trời, ta chưa từng nghĩ sẽ phản lại đạo trời. Hôm nay, tại sao trời lại bắt ta chết, ta không cam tâm, sinh mệnh của ta, sao người có thể bắt ép ta.

Trần Tiến cố gắng hét lên bằng hơi tàn của mình, giờ này chân nguyên cơ thể y đã không còn, y đối đầu với sứ giả Thiên Đạo bằng ý chí của mình, ý chí cầu sinh của bản thân.

- Hôm nay, ta sẽ không trốn chạy nữa, ta không cam tâm chết trong tiếc nuối, trong sự bất lực của bản thân.

Đánh trả lại sứ giả Thiên Đạo, một tia lôi động bằng chân nguyên cuối cùng được Trần Tiến phòng thích tấn công. Đánh ra chiêu này, Trần Tiến cũng đã tàn hơi ngã xuống hôn mê.

Kỳ tích tạo ra, sứ giả Thiên Đạo từ trước tới nay luôn cao cao tại thượng chưa từng ai không run rẩy, cúi đầu sợ hãi trước gã. Không ngờ hôm nay lại bị tấn công, một chiêu lôi động tuy tầm thường nhưng có ẩn chứa lôi kiếp đã đánh tan hình ảnh của gã khiến gã không kịp kích phát sức mạnh huỷ diệt Trần Tiến đã hôn mê.

Sự việc diễn ra đã ảnh hưởng đến bản thể của tên sứ giả, gã không ngờ lần này hạ hình ảnh phân thân xuống Tu Chân Giới không ngờ lại bị người khác đánh tan.

- Tên tiểu tử này được lắm, để xem lần sau người còn may mắn sống sót không!

Chìm trong hôn mê, cơ thể của Trần Tiến vắng ra khỏi quảng trường. Sự xuất hiện này gây kinh biến tất cả mọi người đang có mặt. Lập tức Đặng Hùng thấy cảnh này, lao lên đỡ Trần Tiến vào trong một góc dùng chân nguyên điều hoà cho y.

Trên quảng trường, mỗi người một phen suy đoán tại sao Trần Tiến lại xuất hiện như vậy. Tất cả sáu mươi ba thí sinh vào tháp khi truyền tống ra dù có chặt vật thì cũng không ai lâm vào trình trạng hôn mê. Đầu tóc rối bù, quần áo đã rách rưới, nếu không biết nhiều người có thể nghĩ là một gã ăn mày nào đó.

Tuy vậy, tất cả cùng khâm trương, họ chưa từng thấy người nào vượt qua Thi Sách, Hắc Phong, càng đừng nói tới ngang bằng với Sở Huy buộc Sở Huy phải có lúc cũng mất đi sự cao ngạo vốn có.

Tất cả mọi người trên quảng trường, có vẻ mặt phức tạp, có vẻ hâm mộ, có ghen tỵ và cũng có chờ mong, khoảng khắc này cả thế giới như chỉ có một Trần Tiến là có vị trí cao nhất tồn tại trong lòng mỗi người.

Rất nhiều người đã suy đoán, đã đoán già đoán non là Trần Tiến là ai, trước đây không một ai chú ý tới hắn. Nhưng đập vào mắt họ, là hình ảnh Trần Tiến thật quá bình thường đi. Không có vẻ tuấn lãng của Thi Sách, cũng không có dáng vẻ cao ngạo của Sở Huym cũng chẳng thần thần bí bí như Mộ Dung Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chân Giả Đệ Nhất Nhân

Lúc này, Trần Tiến đang mơ một giấc mơ, Trần Tiến nhìn thấy một ngôi làng, có gia đình một đôi vợ chồng trẻ đang vui mừng vì đứa trẻ vừa sinh ra đời. Nháy mắt lại vài năm trôi qua, đứa trẻ cũng trở nên lớn dần, đứa trẻ đó rất ham chơi hay chạy theo đùa vui với bọn trẻ khác trong xóm. Ngôi làng có những lũy tre bao quanh, có những cánh đồng lúa bất tận, có những đứa trẻ đang vui đùa trên những con trâu.

Hình ảnh xóm làng, mang vẻ thanh bình và xinh đẹp khiến Trần Tiến cũng thanh thản nơi tâm hồn, hấn quên dần mọi thứ tranh đấu, sự cầu sinh, hoà mình vào giấc mơ.

Tuy vậy, niềm vui thì chẳng kéo dài, từ xa xôi nơi nào đó, có một cánh quân mặc giáp phục xông vào làng giết chóc. Những người nam thì bị bọn quân lính dả man tàn sát, những người nữ bị bọn chúng khi nhục thân thể. Ngôi làng thanh bình ấy không có một chút sức phản kháng, mọi người chỉ biết chạy trốn. Gia đình họ cũng vậy, họ gấp gáp bế đứa con bỏ chạy thật xa.

- Trần Tiến! Trần Tiến! Trần Tiến!

Thanh âm của Đặng Hùng gọi khiến Trần Tiến choàng tỉnh từ giấc mơ đầy tang thương đó. Mở mắt ra, Trần Tiến thấy Đặng Hùng, thấy những người khác của Nhật Thần Tông. Trần Tiến chợt thở dài, hấn nhắm mắt lại nghĩ đến những hình ảnh trong giấc mơ đầy vẻ nghi hoặc, rồi thì thảo:

- Trên thế gian này, nơi đâu là nơi ta thuộc về...

Nghe Trần Tiến thì thảo, Đặng Hùng đang truyền hấn chân nguyên cũng nghi hoặc.

Thông tin Trần Tiến đã dần hồi tỉnh cả quảng trường xôn xao lên. Bây giờ mọi người hồi hộp là công bố kết quả, họ muốn biết ai là người chiến thắng.

Viện trưởng và các trưởng lão của Học Viện Thiết Phiến đã vào phòng và bắt đầu trao đổi.

Ít phút sau, tất cả các mọi người đều xuất hiện ở quảng trường chờ nghe tuyên bố. Sở Huy cũng có mặt, y vẫn lạnh lùng cao ngạo chỉ khẽ mắt qua nhìn đối thủ mình rồi lại thu hồi. Còn Trần Tiến đang ngồi một góc nhưng xung quanh giờ cũng không ít người đến xem hấn. Trần Tiến cũng trầm tư, vài phút trước Thái Thanh Thanh sư tỷ đã nói cho hấn nghe những chuyện ở ngoài này.

Một trưởng lão tu vi Hư Thần cảnh sơ kì của Thiết Phiến Học Viện phi thân lên khán đài, ra giầu mọi người yên lặng và nói:

- Vòng này đại hội diễn ra không chỉ vô cùng tốt đẹp, mà còn tạo ra những truyền kỳ mới không gì sánh nổi. Ngoài trừ Sở Huy ra, bốn vị trí dẫn đầu còn lại sẽ nhận được một thẻ bài, thẻ bài đại diện cho tư cách tiến vào Thiết Phiến Học Viện.

- Sau đây ta xin tuyên bố 32 thứ hạng tiến vào vòng sau:

- Hạng nhất: Sở Huy của Vọng Nguyệt Tông và Trần Tiến của Nhật Thần Tông. Tầng bảy mươi hai

Âm thanh vừa tuyên bố, tất cả mọi người dưới quảng trường đều "ồ" lên với kết quả này.

- Rõ ràng Sở Huy thắng mới đúng vì y ra khỏi tháp vẫn khoẻ mạnh.

- Hừ ! người biết gì Trần Tiến mới xứng đáng, hấn ta ở trong tháp gần nửa ngày trời, chứng tỏ hấn đã chinh phục Tháp.

- Chưa biết chừng, hấn may mắn khỏi động pháp trận nào đó mới ra lúc này.

....

Âm thanh tranh cãi không ngừng ai cũng có lý lẽ của riêng mình. Trưởng lão của Học Viện thấy vậy lại ho khan nói:

- Mọi người hãy yên lặng để ta tuyên bố tiếp.

Nói xong lão mới chậm rãi công bố tiếp:

- Hạng ba: Thi Sách của Thái Thượng Môn

- Hạng tư: Hắc Phong của Hắc Nhai Tông

- Hạng năm: Mộ Dung Thiên của Hiên Nhai Tông

- Hạng sáu: Hoàng Trần của Phó Lăng Tông

- Hạng bảy: Huyền Huyền của Thiên Phật Cốc

- Hạng tám : Đào Lăng của Vọng Nguyệt Tông

- Hạng chín: Nghiêm Hạo của Nhật Thần Tông

- Hạng mười: Đại Vũ của Hoàng Long Tông

...

Ba mươi hai cái tên xướng lên, kẻ cười người khóc. Vòng này tuy chưa đánh giá trực tiếp thứ hạng các Tông Môn nhưng như vậy cũng thể hiện ra tiềm

lực tương lai các Tông môn này rồi. Chưa kể bốn hạng đầu còn có thể có đệ tử gia nhập Thiết Phiến Học Viện, có đệ tử gia nhập Thiết Phiến Học Viện chẳng khác nào được Học Viện bảo vệ. Đến Tông Môn bốn sao cũng không dễ dàng trèo chọc.

Người của Hiên Nhai Tông nghe được Mộ Dung Thiên vẫn có xuất thập phần cao hứng, oán niệm đối với Trần Tiến cũng đã tiêu tan phần nào.

Đặng Hùng nội tâm đã hưng phấn thập phần, gã không ngờ rằng đến thời kì gã làm Tông chủ thì lại có đến hai người trong mười hạng đầu. Gã có thể tự hào rồi, không ngờ có thể đạt được mục tiêu mà gã không ngừng phấn đấu.

Hoàng Long Tông trở nên yên ắng, cả đám không ngờ rằng lần này Đại Vũ chỉ hạng mười. So với Nhật Thần Tông kém quá xa. Không khỏi sợ hãi, còn Đại Vũ run rẩy vì gã cũng nhận ra tên mà y dự định làm khó ở Vạn Bảo Lâu lại là tên biến thái Trần Tiến kia.

Sở Hoàng không hài lòng, với gã đưa con Sở Huy luôn luôn là hạng nhất, gã mang theo sự kiêu ngạo lớn hơn bất kỳ kẻ nào. Không ngờ hôm nay con trai mình phải đồng hạng với người khác, chính gã cũng không cam tâm với điều đó.

Các đại biểu các Tông môn cũng nghe bằng xếp hạng rồi lại bắt đầu ghi nhớ những cái tên xuất sắc, mọi người ai mà không muốn kết giao với những thiên tài xuất sắc tương lai chứ.

Thủy Hoàng Viện Trưởng bỏ lại thân phận, nhảy đến bên hàng ngũ mọi người của Nhật Thần Tông đang đứng. Đặng Hùng bất ngờ với hành động này, nhưng gã hiểu nếu là gã cũng sẽ kích động và bộp chộp hơn rất nhiều.

- Đặng Hùng à, bây giờ giao dịch của người và Sở Hoàng đã không có kết quả, như vậy có phải giao dịch sẽ phải hủy bỏ không?

Sở Hoàng thấy Thủy Hoàng tiền bối bất chấp thân phận lao đến bên Thần Nhật Tông, gã cũng không chán chừ đi tới, nghe những lời này gã vội lên tiếng:

- Đúng là trước đó chúng ta chưa có quy định về việc ngang nhau, nhưng xin tiền bối xem xét, không phân thắng bại vòng này nhưng Đại Hội lần này diễn ra hai vòng nên có nghĩa cuộc cá cược này còn hiệu lực à!

Đặng Hùng nghe vậy mới thấy rõ bản chất vô si của tên Sở Hoàng này, rõ ràng tên này không muốn buông tay.

- Rõ ràng khi này chỉ đánh cược ai đi đến tầng cao hơn thôi mà?

- Người không thể nói vậy, đánh cược phải có kẻ thắng người thua, chưa kể ở đây có tới hai vòng thi. Tại sao không vì vậy mà dứt điểm kết quả?

- Người nói hay lắm, con trai của người ai mà không biết đã là Kim Đan kỳ, còn tên đệ tử ta cả Trúc Cơ còn chưa tiến vào.

Nghe đến đây không chỉ Thủy Hoàng Viện trưởng, Sở Hoàng mà mọi người xung quanh đều cả kinh, một tên Luyện khí kỳ đã có tiềm lực khủng khiếp như vậy sao?

Chỉ dùng tu vi Luyện Khí đi đến bảy mươi hai tầng, điều này là lẽ nào? Chẳng lẽ hắn là người có thiên đại cơ duyên. Thủy Hoàng Viện Trưởng tiến tới, nắm lấy cánh tay của Trần Tiến đang ở bên tịnh dưỡng.

- Không có ẩn nấp tu vi, cũng không có căn cốt kỳ lạ nào.

Thủy Hoàng quét thần thức qua một lượt cơ thể Trần Tiến, nếu trước khi vào tháp thần thức này khiến Trần Tiến có cảm giác run rẩy sợ hãi thật sự, thì thấy hành động này của Thủy Hoàng, Trần Tiến chỉ làm bộ hoang mang mà thôi. Bây giờ tâm cảnh và tinh thần của Trần Tiến đã tương đương với tu sĩ Văn Đỉnh.

Trần Tiến lúc này đã trở nên cứng rắn, không còn tâm trí của kẻ yếu. Hắn biết bản thân mình là kẻ ngoài số mệnh, nếu không ngừng lớn mạnh thêm thì sẽ bị Thiên Đạo hủy diệt, Trần Tiến cần phải biết tự bảo vệ bí mật của mình.

- Cũng không có gì lạ trong cơ thể hắn, nếu có chỉ là chân nguyên đã tràn đầy, bất kỳ lúc nào cũng có thể trùng kích Trúc Cơ mà thôi.

- Chẳng lẽ ta đã quá đa nghi.

Nghi hoặc sau khi tra xét không có kết quả, Thủy Hoàng hỏi:

- Trần Tiến, người làm sao lên được tầng bảy mươi hai.

Trần Tiến nghe xong, bộ mặt giả vờ hoảng hốt nói:

- Kết quả có gì bất thường sao tiền bối... Tiền bối?

Dáng vẻ hốt hoảng này khiến mọi người bỗng khinh nhờn, kẻ đạt đến tầng bảy mươi hai tâm cảnh lại yếu như vậy sao?

Thủy Hoàng cũng không vội vàng, từ tốn nói:

- Người đừng lo, kết quả không có gì thay đổi ta chỉ tò mò muốn biết thôi?

Trần Tiến vội hỏi:

- Kết quả vẫn giữ nguyên phải không ạ? Văn bối vẫn là "đệ nhất nhân" phải không?

Nghe xong mọi người xung quanh vội phì cười, đứa trẻ này nếu không phải tâm cơ quá sâu thì chính là quá ngốc rồi. Thủy Hoàng mặt lạnh lại đáp:

- Tuyên bố đã ban ra, không lý do gì để thay đổi cả, người mau nói xem người ở trong tháp đã làm những gì.

Trần Tiến nghe xong vẻ mặt từ hoảng hốt chuyển sang vô cùng tươi cười:

- Không dám dấu tiền bối, tại hạ đi lang thang lên tầng tháp thứ hai mươi, áp lực khiến văn bối không chịu được, toàn thân mệt mỏi, đã muốn bỏ cuộc, nhưng nghĩ đến Tông môn, nghĩ đến gia đình... Văn bối cắn răng chạy lên tầng hai mươi mốt, ở đây tại hạ gặp một không gian hư vô, văn bối vô cùng hoảng sợ, chạy loạn khắp nơi đến khi văn bối quá mệt mỏi rồi thì bị một luồng sáng quét qua đánh cho hôn mê.

- Đến khi văn bối tỉnh dậy thì ở quảng trường rồi, sau đó nghe sư tỷ Thái Thanh Thanh kể lại, văn bối biết mình gặp được may mắn lớn rồi. Nhưng lại không dám báo cáo vì văn bối ham danh hiệu "đệ nhất nhân" này.

Mọi người xung quanh nghe đến đây đều phì cười, không ai oán trách hần, mọi người nếu là mình trong hoàn cảnh này có lẽ ai nấy đều như vậy.

Hoá ra, chân chính "Đệ Nhất Nhân" vẫn là Sở Huy không ai uy hiếp y được, Còn Trần Tiến này lại là giả "Đệ Nhất Nhân".

Mọi người không ngờ đều không ai nghi ngờ những lời này, dù sao toà Thí Luyện Tháp này đã tồn tại hơn Mười Vạn Năm nếu có chút biến cố không có gì bất ngờ. Chứ nói, một tên Luyện Khí tâm thường lại vượt hết bảy mươi hai tầng, còn chưa kể ở lại tầng tháp quá giờ giới hạn thì thật bất thường.

Thủy Hoàng đại biến, nhưng cũng không nói gì lão đã đồng ý không sửa kết quả. Nghe xong, lão liếc một ánh mắt lạnh lùng rồi rời khỏi nơi Nhật Thần Tông quay về. Sở Hoàng không biết già đang nghĩ gì, cũng cười nhạt rồi cúi đầu cáo lui. Mọi người biết chuyện đều lần lượt rời khỏi, tuy vậy cũng có vài người qua bắt chuyện với Nghiêm Hạo, dù sao già cũng trong mười hàng đầu chân chính.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Trúc Cơ Đan

- Đại hội Tông Môn vòng Vấn Đạo kết thúc, ba mươi hai hạng đầu sẽ thi đấu xếp hạng vào ba ngày tới. Phần thưởng cũng sẽ là Tông Môn nào có người đạt bốn hạng đầu sẽ có được một thẻ bài tiến nhập Thiết Phiến Học Viện.

Lời của trưởng lão Thiết Phiến vừa thông báo, đám đông khán giả cũng dần giải tán dù sao họ cũng biết trước lịch thi đấu nên không hề bất ngờ lắm.

Các Tông Môn thì ngược lại họ cũng không vội vàng rời khỏi, đều để các đệ tử nòng cốt giao lưu với nhau để tăng thêm sự hiểu biết và kéo chút quan hệ. Bên cạnh đó, sau khi biết được chuyện “Giả” Đệ Nhất Nhân, rất nhiều ánh thần thức quét ngang qua người Trần Tiến với ánh mắt địch ý.

Thần Nhật Tông lần này có hai người trong mười hạng đầu khiến Đặng Hùng rất vui, mặc dù Trần Tiến có thể là “giả” Đệ Nhất Nhân, nhưng dù sao hần cũng mang lại cho Tông môn một danh ngạch, coi như cũng giúp ta rất nhiều. Còn Nghiêm Hạo đặc biệt khiến hần hài lòng bất ngờ khi còn đứng trên Đại Vũ của Hoàng Long Tông.

Khoảng một canh giờ sau, tất cả mọi người cũng trở về lâu các của Tông môn. Vừa về đến, Đặng Ngọc Nhi đã bay ra luôn miệng khóc lóc kể lể khổ sở không được ra khỏi nhà. Đặng Hùng hết sức đau đầu với cái bướng bỉnh này của con gái mình, già đành hứa ba ngày sau sẽ dắt theo cô đi xem Tông Môn Đại Chiến.

Nghe được cha mình hứa, Đặng Ngọc Nhi quay qua kéo tay Trần Tiến bắt hần kể chuyện diễn ra của hai hôm Vấn Đạo vừa qua. Trần Tiến đành kiểm lý do:

- Ta thi đấu không tốt lắm bị trọng thương, muội thông cảm cho ta nhé!

Nghe Trần Tiến nói vậy, Đặng Ngọc Nhi không ngờ lại lộ ra khuôn mặt lo lắng, ánh mắt cũng trầm xuống, hỏi:

- Huynh đau ở đâu? cha ta có nhiều thuốc trị thương tốt lắm, ta sẽ lấy cho huynh.

- Không ngờ giả “Đệ Nhất Nhân” của chúng ta lại còn bị trọng thương cơ đấy, không phải chỉ đến tầng hai mươi mốt sao.

Quý Trần thấy cảnh trước mặt khó chịu lên tiếng. Nghe thấy vậy Đặng Hùng ho khan, cái nhìn lạnh lùng Quý Trần.

- Ta đã có quy định, Tông môn không có đấu đá nhau nhất định phải đoàn kết. Dù cho hần có đúng hay không đúng đoạt “Đệ Nhất Nhân” thì kết quả

cũng là mang đến lợi ích cho chúng ta.

Nói xong, Đặng Hùng mỉm cười nhìn Trần Tiến, thái độ vô cùng hài hòa nói:

- Người mệt rồi đi nghỉ ngơi đi, còn Ngọc Nhi con đừng làm phiền Trần sư huynh con. Quả thật hôm nay hấn trọng thương, cha đã điều tức rồi.

Ngọc Nhi tỏ ra khá biết điều liền ngoan ngoãn bỏ cánh tay của Trần Tiến ra để hấn đi nghỉ ngơi, nhưng cũng không quên nói thêm một câu:

- Huynh nghỉ ngơi cho khỏe, cần gì ta sẽ làm cho huynh!

Tất cả mọi người tròn xoe mắt khi nghe Ngọc Nhi nói như vậy, tính đồng đánh của cô nàng như biến mất mà thay vào là sự dịu dàng quan tâm. Mà quan trọng hơn một cô bé mười hai tuổi lại phát ra lời nói quan tâm, yêu thương như vậy. Đây không phải là yêu đó chứ.

Đặng Hùng cũng sợ, giả làm sao không biết tính cách con mình được chứ, tuy tên Trần Tiến bộ dáng cũng không tệ, tính cách cũng biết tiến biết lùi, cơ trí cũng coi là khá tuy vậy hấn không xứng với con gái mình. Có lẽ sau này đưa con gái mình đi Thiết Phiến Học Viện, ở đó nếu thấy nhiều thiên tài xuất sắc, đứa con gái này của mình sẽ không bị trầm mê như vậy nữa.

Tiểu Tiêu chỉ cười khỏ thôi, cô biết rõ Ngọc Nhi, cô bé rất cố chấp và kiên định hơn cái lứa tuổi này rất nhiều. Bình thường đừng nhìn thấy nàng nhõng nhẽo, và bướng bỉnh nhưng nàng ta rất biết rõ bản thân mình thích gì và cần gì.

Quý Trần cảm tức trong lòng, giả trước giờ luôn tự cao tự đại ở Tông môn, nhưng bây giờ thì bản thân là kẻ đứng bét ở vòng Vãn Đạo ở Tông môn bây giờ còn phải xem tiểu muội muội đáng yêu dịu dàng với kẻ khác.

Nghiêm Hạo, Thái Thanh Thanh và các người khác thì cũng không hề muốn tự chuốc phiền phức từ cô nàng tiểu công chúa này nên cũng ai về phòng nấy bế quan và ổn định.

Trần Tiến vào phòng yên tĩnh suy nghĩ, cục diện hiện tại cũng do hấn cố ý tạo ra. Hấn không ngờ mình đi đến tầng bảy mươi hai tạo nên sự rung động lớn như vậy, nếu đã như vậy hấn đành phải ẩn nhẫn bản thân mình. Tòa sáng ở đây có thể mang lại cho hấn tiền đồ lớn nhưng hấn cũng rõ ràng mấy lão già kia nhìn thì có vẻ “đạo mạo” nhưng chưa chắc là không có sự thèm khát với những bí mật của hấn. Chỉ cần sơ sẩy thôi dù rằng không tìm được gì trên người hấn, nhưng lão già đó hoàn toàn có thể sưu hồn kiểm tra.

Trần Tiến có ý định bỏ đi cũng không thể, hấn vẫn nhớ Vạn Hạnh tiền bối kiểm soát bên ngoài cổng thành. Với tu vi Luyện Khí như hấn làm sao dễ dàng rời khỏi nơi.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa làm cắt ngang dòng suy tư của Trần Tiến. Trần Tiến đứng dậy, mở cửa. Thấy Nghiêm Hạo, Trần Tiến vội bất ngờ, từ trước tới giờ hấn đều không cùng Nghiêm Hạo nói chuyện bao giờ.

- Nghiêm sư huynh, sư huynh đến tìm đệ, mời huynh vào phòng rồi cùng từ từ nói chuyện.

Nghiêm Hạo gật đầu, cũng không khách sáo tự rót cho mình ly trà và ngồi xuống.

- Sư huynh đến tìm ta có điều gì không?

- Sư đệ có phải đệ đã thực sự đi đến tầng bảy mươi hai?

Trần Tiến mặt cũng không biến đổi, chỉ cười rồi nói:

- Đến huynh cũng nghĩ đệ có khả năng đó, đệ chỉ bước đến tầng hai mươi mốt rồi bị cuốn vào một không gian hư không thời. Đệ cũng không biết đó có phải tầng bảy mươi hai không nữa.

Nghiêm Hạo nghe vậy nghi hoặc nhưng không nói gì, chỉ thờ dài ra.

- Đáng tiếc! Nếu đệ thật sự tiến tới tầng bảy mươi hai có lẽ sẽ giải đáp được cõi lòng của ta.

Trần Tiến cũng vẫn vẻ mặt bình thường chỉ tỏ ra đáng vẻ tò mò:

- Giải đáp? Sư huynh có chuyện gì trong tháp sao?

Nghiêm Hạo gật đầu:

- Thế nhưng ta cũng hỏi Thái Thanh Thanh sư muội rồi, mỗi người đều có cảm ngộ khác nhau. Thắc mắc trong lòng ta, nếu đệ không đi đến thì không thể giải đáp hết được.

Trần Tiến gãi đầu, cười khỏ nói:

- Xin lỗi không giúp được gì cho sư huynh.

Nghiêm Hạo lắc đầu nói:

- Không có gì, việc này cũng không thể trách đệ được. Ta xin cáo từ, đệ hãy nghỉ ngơi tiếp đi.

Đóng cửa lại, Trần Tiến suy nghĩ trong lòng không biết Nghiêm Hạo thật sự muốn đến giải đáp tò mò hay thăm dò ta. Tuy vậy, không biết Nghiêm Hạo có thu hoạch gì mà trông có vẻ già khá non nao.

Vừa qua không bao lâu, lại có tiếng gõ cửa phòng. Trần Tiến nghĩ Nghiêm Hạo để quên gì quay lại, mở cửa ra thì nhìn thấy Đặng Hùng. Liền hành lễ khom người.

- Bái kiến Tông chủ.

- Ủ, người thấy thương thế như thế nào rồi?

- Dạ thưa Tông chủ, đệ tử đã khá hơn nhiều rồi ạ? Không biết Tông chủ tìm đệ tử có việc gì không?

- Người có biết Trúc Cơ Đan không?

- Đệ tử đương nhiên biết, đó là đan dược quan trọng cho việc Trúc Cơ, giúp gia tăng thêm tỷ lệ đột phá thành công. Những người đang ở bình cảnh Luyện Khí như đệ tử thì Trúc Cơ Đan này cực kì quan trọng. Nhưng đệ tử biết mỗi năm Tông môn chúng ta cũng chỉ phát ra năm viên cho các đệ tử nội môn có công lớn.

Đặng Hùng gật đầu, nói:

- Đúng vậy, ở đây ta có một lọ Trúc Cơ Đan gồm ba viên, ta muốn tặng cho người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Rời Khỏi

- Lọ Trúc Cơ Đan đó tặng cho đệ tử? Đệ tử vô công bắt thụ lộc, làm sao dám nhận?

Tuy miệng Trần Tiến nói là vậy thế nhưng rõ ràng đây là thứ rất cần thiết với chính mình lúc này.

Đặng Hùng cười nói:

- Sao lại không có công, chỉ riêng người là đệ tử ký danh của ta thì cũng đã đủ để nhận lọ Trúc Cơ Đan này rồi. Chứ đừng nói đến việc người đã đạt được Đệ Nhất Nhân vòng Vấn Đạo vừa qua.

- Chỉ là đệ tử may mắn thôi, còn chuyện đệ tử ký danh đệ tử hiểu là Tông chủ muốn Ngọc Nhi không tiếp cận đệ tử mà thôi.

- Không ngờ người có thể nhìn ra được việc này, quả thật không sai chính là vậy. Ta quả thật chỉ có một đứa con gái này thôi. Tình cảm đối với nó khiến ta biết ta trở nên ích kỷ mong người đừng trách ta.

- Đệ tử hiểu, danh ngạch vào Thiết Phấn Học Viện đệ tử sẽ nhường lại cho tiểu muội, Tông chủ cứ yên tâm.

- Cảm ơn người, nhưng ta còn một chuyện nữa, yên tâm ta sẽ không bạc đãi người đâu. Ta biết người vẫn chưa có công pháp cao cấp, ở đây ta có một Công Pháp Hòa Hệ Huyền Cấp trung kì chỉ cần người lên Trúc Cơ nếu tu luyện thì có thể xem là hơn những kẻ cùng cấp rồi. Ngoài Trúc Cơ Đan ta còn cho người một lọ Cửu Ngọc Hoàn Đan giúp phục hồi chân nguyên ngay lập tức cho tu sĩ Nguyên Anh trở xuống. Một lọ Ấn Kim Đan giúp tăng thêm tỷ lệ kết thành Kim Đan cho người.

Trần Tiến mặt biến sắc, nếu đại lễ lớn như vậy, có nghĩa thứ Đặng Hùng cần có nghĩa không ít. Trần Tiến đáp:

- Lễ vật như vậy, đệ tử sao dám nhận?

Đặng Hùng khuôn mặt đăm chiêu, hiền hòa nói:

- Thật ra ta cảm thấy những lễ vật này còn không đủ vì chuyện ta muốn người làm có thể nói là làm khó cho người.

- Tông chủ muốn đệ tử làm gì?

- Ta muốn người rời khỏi Đại Hội Tông Môn, rời khỏi Thần Nhật Tông chỉ như vậy mới khiến Ngọc Nhi chịu vào Thiết Phiến Học Viện.

Trần Tiến quả thật biến sắc rồi, không phải chính mình đang tìm cơ hội rời khỏi tránh bại lộ thực lực sao. –“Quả nhiên là thiên ý rồi”.

Đặng Hùng thấy Trần Tiến mặt trở nên biến sắc, tưởng rằng mình đã làm khó dễ từ mình, nói thêm:

- Ta sẽ đưa người ngọc giản về những sự hiểu biết của ta về Hạ Vực cũng như những thông tin cơ bản, một ít linh thạch để người có thể rời đi.

Trần Tiến dù không cần lễ vật như vậy, nếu chỉ cần được rời khỏi thì hẳn đã đồng ý ngay rồi, nhưng nhiều lễ vật như vậy nếu không đồng ý thật có lỗi với bản thân.

- Được! Dễ từ đồng ý với Tông chủ, nhưng dễ từ cũng có yêu cầu.

- Người nói đi, nếu ta giúp được ta sẽ tận lực.

- Dễ từ có một người bạn vẫn còn ở Nhật Thần Tông, y tên là Đình Sơn hy vọng Tông chủ có thể chiếu cố.

- Chuyện này đơn giản thôi, khi quay về ta sẽ nhận hẳn làm ký danh dễ từ bồi dưỡng đến khi hẳn đột phá Trúc Cơ sẽ làm dễ từ chính thức của ta.

- Đa tạ Tông chủ, còn một việc là dù dễ từ không tham gia vòng hai thì làm sao dễ từ có thể rời khỏi?

- Chuyện này người đừng lo, ở đây ta có một bảo vật được truyền lại từ thời lão tổ khai lập Tông Phái là Mặt Nạ Ngũ Sắc có thể thay đổi khí tức và thay đổi hình dạng trong hai mươi bốn giờ tu vi dưới Kiếp Biến không thể phát hiện.

- Có cả bảo vật này sao? Nhưng chỉ sử dụng hai mươi bốn giờ thôi sao?

- Đúng vậy, hai mươi bốn giờ sau sẽ mất hiệu lực, cần phải bảy mươi hai giờ sau mới có hiệu lực trở lại.

- Cảm ơn Tông chủ đã chuẩn bị sẵn mọi thứ chu đáo và đầy đủ cho dễ từ.

- Không cần cảm ơn, ta làm tất cả cũng vì con gái của ta thôi. Chỉ là thiệt thòi cho người...

Nói xong Đặng Hùng đứng dậy, mang về mặt hơi đầm chiêu rồi bước ra khỏi phòng Trần Tiến.

Thấy Đặng Hùng rời khỏi, Trần Tiến hơi ngần ra trong giây lát rồi khuôn mặt trở nên đầy biểu cảm:

- Nếu Tông chủ biết ta đang đau đầu tìm cách trốn đi thì không biết người nghĩ gì đây.

Dứt lời bỏ mọi thứ vào trong nhẫn trữ vật, sắp xếp lại mọi thứ Trần Tiến không vội đeo mặt nạ mà bước ra khỏi căn nhà. Trần Tiến đi một vòng quanh Mỹ Sơn Cốc rồi ghé vào một nhà hàng đang đông đúc khách, vận dụng Đại Việt Tinh Thần Quyết không phát giác ra được có ai đang theo dõi hay dùng thần thức quan sát Trần Tiến mới cẩn thận đeo Mặt Nạ Ngũ Sắc vào, hóa thành một đại hán râu ria men theo dòng người bước ra khỏi quán.

Đang diễn ra lễ hội nên số lượng ra khỏi thành khá ít so với số lượng tập nập vào thành, Trần Tiến cũng lên vào dòng người ra khỏi, quả nhiên có một thần thức quét qua người kiểm soát. Trần Tiến có thể đoán biết rằng đó là của Vạn Hạnh tiền bối.

Ra khỏi thành, Trần Tiến vẫn cẩn thận chọn con đường nhiều người đi nhất để tránh hiềm nghi không đáng có, sau đó lên vào cánh rừng bên ngoài Mỹ Sơn Cốc.

Cùng lúc đó, Đặng Ngọc Nhi qua phòng kiểm Trần Tiến không thấy òa khóc lên, Đặng Hùng phải an ủi rất lâu cô nàng mới chịu nín. Tuy vậy cô ấy đòi bằng được cha mình phải kiểm tra Trần Tiến nếu không sẽ không thêm nói chuyện nữa. Đặng Hùng không ngờ con gái mình kích động như vậy nhưng giờ người cũng đã đi mất rồi nên chỉ đành hứa cho con gái mình bớt buồn.

Đến ngày diễn ra vòng hai, Đặng Hùng đành bèn đưa ra hạ sách là Trần Tiến sau khi trải qua vòng Vấn Đạo nên đã trọng thương không thể tiếp tục tham gia thi đấu.

Nghe như vậy bao nhiêu ánh mắt thất vọng hoặc bất mãn thể hiện ra. Dù cho tên Trần Tiến này chỉ là “Giả” Dễ Nhất Nhân nhưng nếu thắng được hẳn cũng có thể một phen tự hào, cũng vài Tông môn khó chịu với cách trốn tránh của Trần Tiến. Các tiền bối của Thiết Phiến Học Viện lại càng cảm thấy tên này không có tiền đồ không dám đối mặt cao thủ thì tương lai cũng sẽ có tâm ma mà thôi, một danh ngạch có thể đã bị lãng phí.

Mọi người ai cũng có tâm tư như vậy, chỉ riêng Sở Huy cảm ứng có gì đó không bình thường, rõ ràng cho dù hẳn không khôi phục nguyên khí cũng có thể xuất hiện mà. Chưa hết y cũng cảm thấy Trần Tiến không phải là “Giả” Dễ Nhất Nhân, mà Trần Tiến cũng như y đều đi đến tầng bảy mươi hai rồi.

Đại Hội sau đó vẫn diễn ra bình thường, ở vòng đấu trực tiếp này, kết quả khác biệt khá nhiều so với sự hiểu biết của Trần Tiến. Có lẽ khi hẳn trọng sinh đã ảnh hưởng tới những “nhân- quả” của kiếp này rất nhiều.

Hạng nhất vẫn là Sở Huy khi y đã bại dễ dàng Hắc Phong ở trận chung kết. Các xếp hạng theo lần lượt thứ tự là Huyền Huyền, Thi Sách, Hoàng Trần, Mộ Dung Thiên, Đại Vũ và Quý Trần...

Còn ở vòng đầu các trường lão xếp hạng Tông môn, Nhật Thần Tông vẫn nằm ngoài nhóm “Thất Tông” nhưng Đặng Hùng lần này khá hài lòng, gã nắm trong tay danh ngạch tiến một đệ tử vào Thiết Phiến Học Viện thì cơ hội cho đại hội lần sau là rất lớn. Chưa kể là tiềm lực của Nghiêm Hạo, Thái Thanh Thanh hay Quý Trần cũng không hề tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tiến Cấp Trúc Cơ

Trần Tiến sau khi cùng đoàn người rời khỏi Mỹ Sơn Cốc, mới lấy ngọc giản của Đặng Hùng đưa. Lúc này, Trần Tiến mới biết thì ra mười ba Đại Lục này có tên chung là Văn Lang Hạ Vực, còn bốn đại lục ở Thượng Vực thì có tên là Đại Việt Thượng Vực.

Nhớ đến công pháp Đại Việt Tinh Thần Quyết của mình, Trần Tiến cảm thấy Thượng Vực quả nhiên có điểm gì đó thu hút, nhưng ngọc giản cũng nói rõ đường truyền tổng lên xuống Hạ Thượng Vực là năm mươi năm mới mở một lần, còn tại sao như vậy thì không ai rõ.

Đại Lục mà Trần Tiến đang ở tên là La Thành đại lục, trong đại lục có ba quốc gia là Lâm Quốc, Liêu Quốc và Hoa Quốc. Nước lớn nhất và mạnh nhất là Hoa Quốc nằm ở phía Bắc Lâm Quốc. Còn Liêu Quốc thì ở tận phía bắc Hoa Quốc. Nghe nói ở Hoa Quốc đã xuất hiện tu sĩ đến cấp Vãn Đình, còn thực hư ra sao ngọc giản không nói rõ.

Ngọc giản cũng nói rất nhiều về Lâm Quốc, Lâm Quốc tu sĩ cao nhất là một Kiếp Biến đại viên mãn từ trăm năm trước đã bế quan trùng kích lên Hóa Thần. Tổ chức cao nhất và mạnh nhất là Hoàng Triều, họ hoạt động như một nhà nước của các phàm nhân, có truyền thừa và hệ thống. Lâm Quốc có hai Học Viện nổi danh là: Thiết Phiến và Thiên Tà.

Sau khi xem kỹ ngọc giản, Trần Tiến đã nắm sơ lược các vị trí của các thế lực của Lâm Quốc một cách tương đối. Hiện hán đang ở Cúc Phương Lâm, cách Mỹ Sơn Cốc cũng đã gần gần dặm đường rồi, Trần Tiến dự tính sẽ tìm một nơi bế quan trùng kích Trúc Cơ.

Trần Tiến đi vào sâu trong rừng Cúc Phương Lâm, dọc đường phải vận dụng Đại Việt Tinh Thần Quyết tránh né các yêu thú cấp thấp. Mãi ba ngày sau, Trần Tiến mới thấy trong rừng có một hang động hẻo lánh, Trần Tiến mới dừng lại quan sát.

Sở dĩ hán quan sát vì Đại Việt Tinh Thần Quyết hán cảm ứng được trong hang động này có yêu thú cực mạnh. Trần Tiến không dám tiến vào chỉ dám ở xa, hán cũng quan sát kỹ phạm vi hai dặm quanh đây không một bóng yêu thú nào nữa. Như vậy có nghĩa các yêu thú rất sợ con yêu thú ở nơi đây.

Trần Tiến cũng không gấp, hán quan sát xuyên suốt mười ngày, thì cuối cùng cũng phát hiện có một con Bạch Hổ đi ra. THIÊN THU của Trần Tiến lập tức thông báo cho hán biết.

- Đây là Bạch Liên Hồ cấp bốn sơ kỳ yêu thú, đã có chút linh trí, tính tình cô độc, hoạt động một mình. Yếu điểm không thể leo cây, điểm mạnh là tốc độ và khả năng hai chi trước tập trung tu sĩ dưới Nguyên Anh không chết cũng trọng thương.

Trần Tiến đồ mò hôi hột, đây là ác bá một phương chứ yêu thú gì. Nhưng phát hiện ra yếu điểm này, Trần Tiến cũng không chần chừ nhảy tót lên cành cây cao nhất ở gần khu vực hang động của Bạch Liên Hồ.

Con Bạch Hổ này cũng có vẻ không phát giác ra được điều bất thường đang diễn ra, chỉ ra ngoài tìm thức ăn xong lại chui vào hang động.

Thời cơ đến, Trần Tiến vội vàng nhảy từ các cành cây liên tiếp tìm kiếm một nơi có thể ngồi bế quan được. Hơn nửa canh giờ, Trần Tiến đã đến được một cây gỗ thông khá cao và có cành cây khá chắc chắn.

Chuẩn bị Trúc Cơ Đan trước mặt, Trần Tiến loại bỏ tạp niệm và bắt buộc tâm mình phải bình tĩnh, Trần Tiến sợ mình đột phá sẽ gây động tĩnh lớn khiến Bạch Liên Hồ chú ý, nên tranh thủ lấy ít linh thạch ra làm một trận pháp ẩn nấp khí tức.

Ngồi thổ nạp, vận chuyển kinh mạch, Trần Tiến nhanh chóng há miệng nuốt viên Trúc Cơ Đan vào. Cơ thể hán chân nguyên quá cuộn cuộn khi nuốt viên Trúc Cơ Đan vào thì một hàng rào chân khí tan biến, vận hành kinh mạch vô cùng tùy ý.

Trần Tiến đã tích chân nguyên hơn hai năm nay, nên khi phát tán chính thức đột phá Trúc Cơ, linh khí phát ra rất dày. Tranh thủ, Trần Tiến nhanh chóng hấp thụ luồng linh khí phát ra, đan điền hán rộng mở, chân khí càng thêm nồng hậu. Kinh mạch dần liên kết lại và mở rộng ra, trực tiếp đột phá một lớp màng nhỏ, một cảm giác vô cùng ấm áp và mạnh mẽ dâng lên. Trần Tiến biết hán đã Trúc Cơ thành công.

Động tĩnh hán phát ra khiến rất nhiều yêu thú chú ý, thế nhưng có lẽ so với con Bạch Liên Hồ thì không đáng gì nên con Bạch Liên Hồ vẫn nằm yên nghỉ ngơi trong hang động.

Trần Tiến khi vừa Trúc Cơ thành công, thể xác tinh thần đều nhẹ nhàng, chưa kịp vui mừng vì tiến cấp Trúc Cơ thành công, cơ thể hán vẫn phát tán ra luồng linh khí dữ dội, không chờ đợi Trần Tiến tiếp tục vận chuyển kinh mạch hấp thụ... Linh khí hơn hai năm tích lũy và được lực của Trúc Cơ Đan vẫn còn không ít, Trần Tiến tăng cấp đột phá Trúc Cơ tăng một, tăng hai, và đến Tầng ba trung kỳ mới dừng lại.

Trần Tiến sau một ngày một đêm đột phá Trúc Cơ, toàn thân tẩy tủy, kinh mạch, đan điền đều mở rộng ra gấp nhiều lần. Trần Tiến không ngờ được, cuối cùng hắn cũng đã Trúc Cơ, mong muốn kiếp trước đã hoàn thành.

Được lực của Trúc Cơ Đan không ngờ lại bị chính bản thân Trần Tiến hấp thụ, điều này mang đến cho hắn một đại hi. Theo lẽ thường nếu dùng đan được lên cấp, phải mất một khoảng thời gian để tiêu hóa đan này lại không.

Quan trọng hơn, loại tốc độ tăng trưởng của hắn quá khủng khiếp, Trần Tiến vui mừng không xiết. Bản thân không chỉ đạt được Trúc Cơ mà còn đạt gần với Trúc Cơ trung kỳ.

Ngày hôm sau, Trần Tiến chậm rãi củng cố chân nguyên cơ thể, Trúc Cơ có thể nói chính xác là thành tựu tiên thể, chính thức bước vào con đường tu đạo. Hai kiếp người, cuối cùng Trần Tiến cũng chính thức bước vào ranh giới của con đường tu đạo.

Trần Tiến cảm nhận sự tăng trưởng của cơ thể và kinh mạch, thử quét một thần thức ra ngoài, không ngờ đã đạt đến gần năm mươi dặm. So với trước kia không chỉ tăng mạnh mà so với các Trúc Cơ đồng giai cũng không hề kém. Bản thân Trần Tiến hoảng sợ, không ngờ sức mạnh lại tăng trưởng cao như vậy, có thể nói Đại Việt Tinh Thần Quyết mang lại cho hắn quá nhiều kinh hi.

Vài canh giờ trôi qua, chân nguyên cơ thể càng vận dụng càng trôi chảy, bây giờ hắn có thể trộn vện thi triển Lôi Động Thuật với chín tia sét và hơn hai mươi quả cầu lửa cùng lúc. Không chỉ thuần thục với Công Pháp bản thân, mà chính Trần Tiến không ngờ chân nguyên cơ thể vận chuyển khá thuần thục.

Trần Tiến hiểu ra, Đại Việt Tinh Thần Quyết giúp hắn củng cố tu vi, căn cơ và tăng trưởng cả khả năng vận dụng chân nguyên. Càng chuyên tâm cảm ngộ tu vi mới của mình cũng như chìm đắm vào cảm ngộ để tăng cấp công pháp Hỏa Cầu Thuật.

Trải qua một tháng sinh hoạt trong rừng, Trần Tiến cuối cùng cũng lĩnh ngộ và tiến cấp thành công Hỏa Cầu Thuật lên Hoàng Cấp trung giai. Mặc dù có Công pháp Hỏa Hệ Huyền Cấp của Đặng Hùng đưa nhưng hắn vẫn không dụng tới vì bản thân hắn cảm thấy sử dụng các Công Pháp bản thân cảm ngộ sẽ hiệu quả cao hơn.

Kinh Dương Vương Công Pháp đã trợ giúp hắn gia tăng uy lực Phép Thuật, nên bây giờ Trần Tiến xem các Công Pháp cấp thấp thật sự không phải vấn đề quá lớn với mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đại Chiến Yêu Thú, chim Tước Trần Tiến

Sau khi củng cố tu vi Trúc Cơ xong, Trần Tiến tranh thủ đi các vùng lân cận trong

Cúc Phương Lâm hái các loại thảo dược cấp một, cấp hai nhiều tới nỗi muốn đầy cả nhẫn trữ vật. Đến lúc này chỉ cần tìm được một lò luyện thôi, thì Trần Tiến hoàn toàn có thể luyện ra một đồng loại đan dược có tác dụng từ Trúc Cơ trung kỳ trở xuống.

Sau khi thu thập xong vật liệu, dự tính nghỉ ngơi xong sẽ rời khỏi Cúc Phương Lâm, thời gian ở trong đây với Trần Tiến cũng không ngắn, giờ này có lẽ Đại Hội Tông Môn đã kết thúc rồi. Đang chuẩn bị rời đi, bỗng từ hang động nơi của Bạch Liên Hồ xuất hiện một tiếng gầm rống vô cùng kinh hoàng.

Trần Tiến nghe thấy âm thanh khủng bố như vậy, không nhận được Trần Tiến quét thần thức mình về hướng đó, Trần Tiến nhìn thấy một con Hắc Báo đen kịt, thân mình to lớn không kém gì Bạch Liên Hồ đang đứng trước hang động của Bạch Liên Hồ.

-Hắc Sùng Báo, yêu thú cấp bốn, một cú tát có thể có sức mạnh tương đương với sức mạnh Nguyên Anh tu sĩ, không chỉ vậy còn dẻo dai và tốc độ cực nhanh đặc biệt có thể chống các ảnh hưởng bởi công kích thần thức. Nhược điểm: linh trí không cao lắm. Thức ăn yêu thích là nội đan Bạch Liên Hồ, sau khi ăn có thể khiến Hắc Sùng Báo tiến giai.

Âm thanh từ Thiên Thư truyền vào tâm trí của Trần Tiến về thông tin cơ bản của Hắc Sùng Hồ. Trần Tiến kinh hoàng, không ngờ là cuộc chiến của hai yêu thú cấp bốn, đây có thể xem là một cách để mở rộng tầm mắt. Trần Tiến cả gan lại gần hơn để thuận lợi quan sát, cuộc chiến của hai yêu thú có sức mạnh tương đương tu sĩ Nguyên Anh.

Ít giây sau, Bạch Liên Hồ bất ngờ từ trong hang động lao ra, đưa chi bên phải đánh thẳng vào Hắc Sùng Báo, khiến Hắc Báo lạng choạng. Nhanh chóng, Hắc Báo quay người phản công với tốc độ kinh khủng của mình. Tuy nhiên, Bạch Hồ cũng nhanh chóng thoát được.

Bạch Hồ ánh mắt chăm chăm nhìn vào Hắc Báo, ánh mắt loé lên tia lửa, cũng không quá lâu Bạch Hồ phun ra một quả cầu tuyết về phía Hắc Báo. như đoán biết được hành động tấn công của Bạch Hồ, Hắc Báo nhảy về bên phải né tránh, không ngờ con Báo đã trúng kế "Đương đông kích tây", Bạch Hồ không hề ngừng lại chỉ trước bên phải giờ thẳng tát một cú trời giáng vào Hắc Báo.

Một cú làm Hắc Báo choáng váng ngã lăn ra nẩy trượng. Bạch Liên Hồ lại không thừa thế xông lên, hét gầm lên như để thị uy. Hắc Báo tranh thủ thời gian, chòm thân mình dậy, không tấn công ngay mà chần chừ.

Bạch Liên Hồ có lẽ sau đòn tấn công thành công, sinh ra cảm giác chủ quan nên cũng không quá vội vàng tấn công, Hắc Sùng Báo nhanh chóng lấy đà, bay thẳng vào Bạch Liên Hồ tiếp tục thế tiến công, lần này Bạch Hồ không đánh trả mà lách người về trái né đòn tấn công. Hắc Báo tấn công hụt, không ngờ lại có hậu chiêu, miệng Hắc Báo phun ra một quả cầu khiến Bạch Liên Hồ hết sức bất ngờ không kịp né.

Quả cầu tung ra khiến Bạch Hồ cháy kết một mảng ngay vai, Hắc Báo thừa thắng truy kích, lại dùng chỉ trảo của mình đánh vào nơi bị bỏng, Bạch Hồ phải lấy tay đưa lên liên tục phòng thủ, ưu thế bỗng nhiên thuộc về Hắc Báo. Thế nhưng thực lực thật sự của cả hai hoàn toàn cân sức. Thế công thế thủ liên tục đảo chiều cứ thế kéo dài đến ba canh giờ.

Lúc này, Hắc Báo có phần mệt mỏi vì nắm thế công nhưng không dứt điểm được, còn Bạch Hồ cũng không khá hơn bao nhiêu tuy thế lực hơn nhưng thương tích trên người cũng không ít hơn. Lần đầu tiên, Trần Tiến thấy cuộc chiến của hai yêu thú cực mạnh này, không ngờ lại hấp dẫn đến vậy. Nghĩ đến:

- Tu sĩ Nguyên Anh có khi còn phải ác liệt hơn gấp chục lần, vì so với những con yêu thú không thể ngự khí và dùng pháp thuật này thì họ mạnh hơn rất nhiều.

Hắc Báo sau quá nhiều đợt tấn công không thành liền lùi lại khắp người phát ra một năng lượng đen, Bạch Hồ nhìn vậy, liền không chần chừ cũng gào rú lên rồi thân thể cũng to hơn trước không ít.

Trần Tiến kích động, có lẽ đã đến lúc hai con yêu thú này tung tuyệt chiêu, tuy nhiên Trần Tiến cũng nghĩ thầm:

- Hai tên này không ngờ cũng quá sĩ khí, đánh đến cạn kiệt sức mới tung ra tuyệt chiêu, nếu là mình thì đã dùng tuyệt chiêu ngay từ đầu khiến đối phương không kịp trở tay.

Trần Tiến tuy nghĩ vậy, nhưng hẳn chắc cũng không đợi đa số các tu sĩ hiện nay đều sĩ như vậy, đánh nhau đến khi không thể hạ gục được mới dùng tuyệt chiêu để phản thắng bại.

Hắc Báo không chỉ tốc độ bỗng nhiên tăng lên mấy lần, mà mỗi cú tát trúng Bạch Hồ có thể nghe rõ từng tiếng "Bốp, bốp, bốp" vô cùng lớn. Tuy nhiên, thân thể to lớn cũng tăng khả năng chịu đựng của Bạch Hồ nên khả năng hoàn thủ cũng không kém, liền tiếp những cú tát thẳng mặt Hắc Báo.

Hắc Báo xuống sức nhanh chóng, trong cơn tức giận, Hắc Báo cắn chặt răng vào vai nơi Bạch Hồ bị thương khiến Bạch Hồ phải rú lên trong đau đớn.

Một Báo, một Hồ quần lấy nhau một cách điên cuồng, Trần Tiến tuy dùng thần thức quan sát cũng không khỏi sợ hãi, sức mạnh, khả năng chịu đựng này hẳn không thể nào đối chọi lại.

Trải qua một khắc thời gian, con Bạch Hồ như vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình, đánh một phát không ngờ trí mạng đến nỗi chấn nát đầu của Hắc Báo. Sau pha đó Bạch Hồ cũng dần lịm đi trong kiệt sức và hấp hối.

Cảm nhận được cả hai có lẽ đã lưỡng bại câu thương, Trần Tiến nhanh chóng tiến tới gần hơn để quan sát, với tính cách đã trở nên cẩn thận. Trần Tiến khi cách tầm ba mươi thước, liền phóng một quả cầu đến Bạch Liên Hồ đang nằm hấp hối. Không ngờ, Bạch Liên Hồ vẫn còn chút hơi tàn gào một tiếng đánh tan quả cầu lửa.

Con kiến hôi mà Bạch Hồ không hề quan tâm khi hắn thăng cấp, không ngờ giờ lại muốn làm "chim tước" sau khi Bạch Hồ và Hắc Báo lưỡng bại câu thương. Thế nhưng lúc này, Bạch Hồ lại nhìn Trần Tiến với ánh mắt không phải cảm hận mà như van xin khiến Trần Tiến lại không nỡ tấn công tiếp tục hạ sát.

Thấy vậy, Bạch Liên Hồ vận dụng toàn bộ sức lực của mình để gắng gượng đứng dậy. Trần Tiến thấy cũng đề khí chuẩn bị xem tình hình mà ứng phó. Bạch Hồ qui sụp xuống trước mặt Trần Tiến, gương mặt vô cùng âu lo ánh mắt van nài Trần Tiến điều gì đó. Trần Tiến hết sức nghi hoặc:

- Chẳng lẽ con Bạch Hồ này muốn cầu xin ta ta mạng? Nhưng hình như không đúng lắm.

Bạch Hồ thấy Trần Tiến không ra tay hạ sát thù nữa, cố gắng quay người chậm rãi bước vào hang động.

Trần Tiến cũng đành buông tha ý định giết con Bạch Liên Hồ này dù sao nó cũng không phá mình khi mình mượn địa bàn nó tiến cấp, nhưng ngay lập tức phi thân qua bên cạnh con Hắc Báo, nhanh chóng móc con dao nhỏ từ thắt lưng ra, Trần Tiến lấy nội đan của Hắc Báo. Nội đan yêu thú cấp bốn, hoàn toàn có thể kết hợp với dược liệu để gia tăng công dụng và tỷ lệ kết thành Hoá Anh Đan.

Lớp da Hắc Báo khá dày có thể làm quần áo chống các công kích thông thường, Trần Tiến cũng tận dụng luôn. Khi đã phẫu thuật toàn bộ cơ thể Hắc Báo, Trần Tiến phát hiện trong cơ thể Hắc Báo có một quả thận phát nhiệt cực nóng.

THIÊN THU lập tức truyền đến thông tin cho Trần Tiến:

- Đây là Hoả Viêm Phôi, có trong các yêu thú Hoả Hệ cấp bốn trở lên, sử dụng nó có thể gia tăng Hoả lực và Nhiệt lực cho pháp thuật hệ Hoả.

Trần Tiến biết đây là báu vật rồi, cũng không ngại mà dùng lại, nghĩ sẽ kiếm chỗ để đem đi hầm mà ăn.

Xong xuôi mọi việc, chuẩn bị rời khỏi Trần Tiến nghe tiếng bước chân của Bạch Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Cổ Tiểu Trầm

Bạch Liên Hồ nặng nhọc bước từng bước ra khỏi hang động, trong miệng gặm một linh thảo quăng xuống dưới đất trước mặt Trần Tiến.

Vừa nhìn thấy linh thảo, với gần một năm học hỏi kiến thức từ THIÊN THU, không quá khó khi Trần Tiến dễ dàng liếc mắt đã phát hiện ra đó là một loại thảo dược cấp hai. Thế nhưng độ trân quý thì không chỉ linh thảo cấp sáu, bảy mà cả cấp tám hay chín cũng không sánh được.

Trú Nhan Thảo, dược liệu quan trọng nhất để điều chế Trú Nhan Đan. Trú Nhan Đan tuy không có tác dụng gì đối với người tu chân, nhưng lại có tác dụng vô cùng trọng yếu là duy trì nét thanh xuân. Đối với phụ nữ, đôi khi nhan sắc còn xếp trên cả công lực nữa nếu không tại sao người ta lập ra cái “Thập Đại Mỹ Nữ” làm gì cơ chứ.

Quá kinh hi trước thứ Bạch Liên Hồ vứt đến trước mặt, Trần Tiến đã không nói thành lời rồi, nếu điều chế ra được thì bản thân y có thể bán với giá trên trời. Không ngờ con Bạch Liên Hồ này lại có món đồ tốt như vậy.

Bạch Liên Hồ như thấy vẻ vui sướng của Trần Tiến liền làm một hành động như cúi người xuống cảm ơn. Trần Tiến thấy hành động này liền cảm thán:

- Động vật có khi còn biết có ơn phải báo hơn cả con người !

Cầm Trú Nhan Thảo trong tay, Trần Tiến nhanh chóng bỏ vào túi trữ vật, với hắn bây giờ đó là tương lai một đồng linh thạch trong tầm tay hỏi sao y không thể không kích động được.

Thu xếp chiến lợi phẩm bất ngờ, Trần Tiến chia tay Bạch Liên Hồ rồi chuẩn bị ra khỏi Cúc Lâm Phương, đã ở trong rừng quá lâu Trần Tiến cũng có chút không quen.

Theo ngọc giản của Đặng Hùng đã đưa trước đó, muốn ra khỏi Lâm Quốc cần phải mất gần một tháng hành trình. Mục tiêu của Trần Tiến hiện tại là ngao du thiên hạ, tăng cường tu vi và truy tìm hai cái tàn hồn còn lại của vị Hồn Độn Đại Năng để nhận lấy cơ duyên và bảo vật.

Theo lời Hồn Độn Đại Năng nói thì có lẽ phong ấn của tên Tà Ác Đại Năng không còn tồn tại được lâu. Nhưng cũng qua một ngàn vạn năm rồi, không biết chữ không bao lâu này là bao nhiêu nữa. Vài vạn năm hay vài ngàn năm đây.

Trần Tiến cứ miên man vừa đi vừa suy nghĩ:

- Trời ạ! Không nghĩ nữa, cứ cố mà phát triển đến lúc tai họa xuất hiện thôi, bản thân mình bây giờ không biết tới bao giờ mới đạt tới cái ngưỡng đó nữa.

- Tuy nhiên cảm giác Trúc Cơ này không tệ, ngày xưa khi gặp mặt những tên Trúc Cơ trong Tông môn luôn phải luồn cúi, bây giờ đạt được cũng không thấy nó quá là ghê gớm.

- Haizz! Đúng là khi càng lên cao tầm mắt càng cao, vì vậy làm người không được đặt cho mình mục tiêu quá gần hay tự mãn quá sớm.

Hai ngày sau, ra khỏi Cúc Phương Lâm, xác định phương hướng Trần Tiến quyết định đi dọc về phía Bắc của Lâm Quốc tiến tới Hoa Quốc. Dù sao nơi đó cũng là một quốc gia lớn và có nhiều cơ duyên hơn.

Phi hành liên tục ba ngày, Trần Tiến mới dừng lại nghỉ ngơi, dù cho tu sĩ không cần ăn uống, ngủ nghỉ thì họ cũng phải nghỉ ngơi khôi phục chân nguyên. Bỗng nhiên, một thiếu nữ mặc lam y thông dong từ phía Tây tiến lại, trên thảo nguyên hoang vắng, cô nàng đi từng bước như một đóa hoa đang nở giữa nắng sớm.

Gió thổi tung bay mái tóc óng ả, thiếu nữ đưa mắt nhìn xung quanh, nhìn thấy Trần Tiến, nàng liền nhoẻn miệng cười, thò khắc ấy, hoàng hôn lung linh, khắp con đường như có muôn ngàn hoa nở khoe sắc.

Cõi lòng Trần Tiến lạc nhịp, lần đầu tiên ngay từ ánh mắt nhìn thấy lam y thiếu nữ, trái tim của Trần Tiến đập liên hồi, cảm xúc nhanh chóng đã khiến Trần Tiến giật mình, nhanh chóng vận chuyển Đại Việt Tinh Thần Quyết hồi phục nét mặt.

Nhưng thiếu nữ lam y vẫn thông dong tiến về phía nơi Trần Tiến đang dừng chân, nở một nụ cười hỏi:

- Xin hỏi công tử đường tới Hoa Quốc?

Trần Tiến cười trừ, lặng yên trong giây lát suy nghĩ, ngửa mặt lên trời nhìn từng áng mây trong hoàng hôn, cuối cùng cũng lộ ra ánh mắt tránh né cái nhìn của thiếu nữ.

Thiếu nữ ngo ngắc, rõ ràng mình chưa làm gì lại khiến vị công tử này kỳ lạ như vậy:

- Công tử? Người cảm thấy khó chịu sao?

Trần Tiến thay đổi nét mặt, nghĩ lại nảy giờ mình thật là thất ý, rõ ràng thiếu nữ trước mặt cũng không làm gì mà mình lại cảm thấy cảm giác khó tả như vậy rồi. Thiếu nữ trước mặt tuy rằng thân hình khá tốt, khuôn mặt cũng không tệ nhưng so với Đặng Ngọc Nhi thì phải nói thua xa, thế nhưng tại sao mình lại có cảm giác này?

Nghi hoặc trong lòng, nhưng cũng nhanh chóng bình tĩnh Trần Tiến trả lời:

- Cô nương muốn đi Hoa Quốc sao? Vừa hay tiện đường ta cũng đang đến đó. Tiểu thư có ngại không nếu ta mời người đi cùng?

- Cũng hay quá, ta tên Cố Tiểu Trầm, là một tiểu nữ thô kệch, công tử cũng đừng đa lễ, chúng ta cùng đi.

Trần Tiến bất thần, Cố Tiểu Trầm... Cố Tiểu Trầm, đây chẳng phải là tên “Đệ Nhất Mỹ Nhân” của Hạ Vực sao? Trần Tiến lúc này có thuận thực Đại Việt Tinh Thần Quyết như thế nào thì lúc này cũng không thể không bàn thần.

- Nhưng tại sao hình dáng lại không như ta từng thấy qua trên sách “Bách Hiểu Phưong” xuất bản nhỉ. Chắc là tên trùng tên, không thể nào cô ta xuất hiện ở đây được, người ta là đệ tử xuất chúng nhất của Thiên Lam Môn của Hải Vân Đại Lục cơ mà.

Thấy Trần Tiến lại bàn thần, Tiểu Trầm cảm thấy hình như có gì không đúng?

- Chẳng lẽ tên này biết mình sao?

Vừa dứt dòng suy nghĩ, Trần Tiến có lẽ biết mình thất thố nên lên tiếng:

- Xin lỗi nhé, tên của cô khiến ta nhớ tới một người bạn.

- Không có gì đâu! Không ngờ cái tên của ta lại trùng với tên người bạn của công tử.

Trần Tiến nghe Cố Tiểu Trầm nói vậy cũng không nhiều lời, đứng dậy không nghỉ ngơi nữa, mà cùng nhau lên đường. Trên đường cả hai cùng nhau trò chuyện để tìm hiểu thông tin về đối phương hơn.

- Xin lỗi tiểu thư, không biết nàng là người môn phái nào?

- À! Ta chỉ là một tán tu thôi, còn công tử?

- Thật vừa hay, ta cũng là một tán tu.

- Công tử trẻ như vậy đã Trúc Cơ tầng ba, quả nhiên là kỳ tài rồi.

- Sao tiểu thư biết ta là Trúc Cơ tầng ba?

Nói xong Trần Tiến giả vờ nghi hoặc nhìn Tiểu Trầm với vẻ bất ngờ, vì nhờ Đại Việt Tinh Thần Quyết Trần Tiến biết cô nàng Cố Tiểu Trầm này là loại giả heo ăn thịt hổ. Tu vi hiện tại đã là Trúc Cơ Đại Viên Mãn nhưng lại hiển thị tu vi Trúc Cơ tầng một.

- Công tử không cần quá đa tâm, tiểu nữ may mắn có được một loại công pháp có thể nhìn thấu tu vi người không quá năm cấp.

Trần Tiến cũng không nói, liền gật đầu. Dù sao công pháp thiên hạ có thể thấy được tu vi của người cao hơn nhiều lắm, nên lời nói dối này cũng không thể bắt bẻ.

Có điều Trần Tiến cũng không biết rằng hần nhìn được tu vi của Cố Tiểu Trầm là ngoài dự tính của Cố Tiểu Trầm. Vì công pháp của cô tu luyện là một công pháp Địa Cấp, không chỉ ẩn dấu tu vi mà dưới Kiếp Biến không thể phát hiện ra thì cô quả thật có thể xác định tu vi đối phương nếu không quá mười cấp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tuyên Quang Thành (1)

Dù trải qua vài giây nghi hoặc nhưng cả hai vẫn tiếp tục trò chuyện để cuộc hành trình bớt nhàm chán.

- Không biết tại sao tiểu thư lại đến Hoa Quốc vậy?

- Ta nghe nói nơi đó có vài danh thắng khá đẹp nên muốn mở mang tầm mắt thôi, thế còn công tử?

Không hiểu sao khi nói chuyện với Cố Tiểu Trầm, Trần Tiến tuy nghe ra vẫn có sự gần gũi nhưng lại có chút gì đó cao cao tại thượng khó mà thích ứng kịp. Trần Tiến cười cười nói:

- Ta cũng như tiểu thư, dù sao cũng là một tán tu mà... Lịch lãm tìm kiếm cơ duyên là điều cần thiết nhất.
- Công tử cũng đừng gọi ta là tiểu thư, nghe thật không quen, cứ gọi ta là Tiểu Trầm.
- Nếu đã vậy, cô cũng đừng gọi là công tử, ta tên là Trần Tiến.
- Có lẽ công tử lớn hơn ta vài tuổi, ta gọi công tử là Trần ca ca nhé!

Trần Tiến nghĩ đến:

- Nếu cô nàng này là Cố Tiểu Trầm của Hải Vân Đại Lục thì ít ra cũng năm nay hai mươi hai rồi.

Thế nhưng, Trần Tiến cũng không nghĩ là cùng một người thật, nên cũng cười đáp:

- Vậy thì cứ thông nhất như vậy đi, dù sao quãng đường cũng còn khá dài mà.

Cả hai cùng nhau hành trình vài ngày, thấy phía xa xa có một tòa thành thị, theo như ngọc giản có ghi chép Trần Tiến nhận ra đây là một thành thị cấp hai tên là Tuyên Quang thành. Thành chủ hai mươi năm trước là một Kim Đan Trung kỳ. Trần Tiến thấy thành thị phía trước cũng quay qua nói:

- Phía trước có một thành thị, hai chúng ta cùng nhau nghỉ chân, cũng như tham quan rồi sẽ tiếp tục hành trình nhé.
- Cũng được, dù sao chúng ta cũng đi vài ngày rồi.

Có lẽ với Cố Tiểu Trầm đi cùng một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, lại không có vẻ gì là tà ma ngoại đạo nên ngoại trừ lúc đầu có ý đề phòng cuộc trò chuyện, thì vài ngày qua cũng cảm thấy Trần Tiến này cùng đồng hành với mình không tệ.

Cố Tiểu Trầm tuy lần đầu đi lịch lãm Tu Chân giới trước khi Kết Đan, nhưng không phải là một người không hay biết gì, vì dù sao cô từ khi còn nhỏ đã nghe qua về sự phụ của mình quá nhiều rồi. Nên với cô tuy tâm kế không phải quá sâu nhưng cũng không dễ dàng không đề phòng ai.

Nếu có một cao thủ ở trước mặt cô chưa chắc khiến cô chú ý, mà còn có thể làm cho cô nghĩ rằng hắn có ý đồ gì đó với mình. Thế nhưng hiện tại, lại chỉ là một chàng trai Trúc Cơ sơ kỳ, đáng về lại hoàn toàn vô hại cho dù cẩn thận đến đâu thì mức độ phòng bị cũng phải giảm dần.

Hai người bay tới trước Tuyên Quang thành rồi hạ xuống vì phía trước rõ ràng có một đạo cấm chế cấm phi hành. Trần Tiến đảo mắt qua đánh giá tòa thành trước mặt, tuy thành này không tính là lớn, còn xa mới có thể xem là quy mô thành thị, tuy nhiên linh khí phát ra cũng khá nồng đậm.

Trước cửa thành có hai đệ tử đang đứng canh gác, tu vi là Luyện Khí trung kỳ. Bọn họ phụ trách đón tiếp khách vào thành, và phát ra lệnh bài thông hành.

Tu vi hai người này tuy trong mắt Trần Tiến khá kém, nhưng hắn cũng không hề có ý khinh miệt, vì Trần Tiến biết nếu mình kiếp trước thì còn chả khá hơn hai người này nổi. Còn Cố Tiểu Trầm lại học lễ nghi từ nhỏ, tính tình lại khá hòa ái, không xu nịnh kẻ trên cũng không khinh khi kẻ dưới. Chính vì vậy, cả hai quyết định cũng không ra vẻ gì mà chậm rãi đến trước mặt hai người gác cổng và hỏi quy định.

Hai tên tu sĩ gác cổng thấy có hai người tiến lại, không phát hiện ra được tu vi. Nên thái độ cực kì cung kính, cúi người báo:

- Xin chào hai vị tiền bối, chẳng hay hai vị muốn vào thành?

Trần Tiến liền nhanh chóng đáp:

- Đúng vậy, không biết ở đây gồm những quy tắc gì?
- Dạ, bẩm hai vị tiền bối. Phí vào thành là mười hạ phẩm linh thạch. Đăng kí ở lại thành một ngày hai hạ phẩm linh thạch, một tháng thì là năm mươi năm hạ phẩm linh thạch, còn một năm thì sáu trăm hạ phẩm linh thạch hoặc năm mươi năm hạ phẩm trung thạch.

Nghe hai tên tu sĩ gác cửa bẩm báo, Trần Tiến liền lấy ra ba mươi hai hạ phẩm linh thạch đưa cho tên gác cổng.

- Hai người chúng ta, ở ba ngày!

Sau khi nhận lấy linh thạch tên gác cổng nhanh chóng làm thủ tục đăng kí và đưa cho Trần Tiến hai lệnh bài trên đó có chữ “ba”. Cảm lệnh bài, Trần Tiến cũng không ngần ngại cùng Cố Tiểu Trầm vào thành.

Vào trong thành, Trần Tiến cũng hơi bất ngờ, không ngờ tu sĩ Trúc Cơ đi lại cũng không phải ít, thoạt nhìn tuy hắn trẻ tuổi nhưng cũng không quá nổi bật ở Tuyên Quang thành này.

Trần Tiến thấy một cửa hàng bán pháp khí, liền đứng lại quan sát. Dù sao chính thức thì Trần Tiến tới đây vẫn chưa có một vũ khí nào ra hồn. Cố Tiểu

Trầm đi bên cạnh tuy cũng có chút thích thú nhìn ngó xung quanh, nhưng về mặt thể hiện về không hứng thú rõ ràng.

Vừa bước vào thành, một gã phục vụ Luyện khí sơ kì liền chạy đến:

- Tiền bối, tiền bối muốn mua gì mời vào xem, cửa hàng của chúng tôi là tốt nhất ở thành này.
- Được rồi, tôi có thể tự tìm hiểu, cảm ơn anh.

Tên phục vụ cũng hơi sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng lui ra không làm phiền.

Đi đến tầng một, đủ loại pháp khí được trưng bày bên trong tủ, đủ loại pháp khí từ Hoàng Cấp sơ kì đến cao cấp. Tuy vậy, không có món nào khiến Trần Tiến thấy hứng thú, và cũng chẳng có món nào là tài liệu bất ngờ mà THIÊN THU nhắc nhở hắn.

Thất vọng, Trần Tiến quyết định bước lên tầng hai, chuẩn bị bước lên thì liền bị một thanh âm ngăn cản:

- Muốn bước lên, tu vi trên Kim Đan!

Âm thanh ngăn cản hai người lại, Trần Tiến có thể nhận ra là giọng nói của một tên tu sĩ có lẽ đã đạt đến Kim Đan trung kì. Thấy cả hai mình đều không đủ tiêu chuẩn nên đành lắc đầu quay ra.

Tuy vậy, trong lòng Trần Tiến không hề vui chút nào, thế giới này quả nhiên thực lực quyết định tất cả. Bây giờ mình đã Trúc Cơ rồi, nhưng trước mắt những tên Kim Đan thì vẫn không ra gì.

Thấy về mặt của Trần Tiến, một tu sĩ Trúc Cơ sơ kì khác gần đó thấy vậy, nhanh chân giải thích:

- Anh bạn ơi, trên đó đang diễn ra Kim Đan đại hội, do đích thân Thành chủ tổ chức trao đổi pháp khí giữa các tu sĩ Kim Đan, chúng ta không phải cùng cấp bậc đó, không nên thất vọng làm gì.

Cố Tiểu Trầm nghe nói vậy, tuy trong lòng cũng như Trần Tiến không phục, nhưng cũng rõ bây giờ mình đang là kẻ tán tu không chỗ dựa nên cũng hiểu chuyện không nhiều lời.

Tên phục vụ thấy vậy cũng tỏ vẻ thông cảm với Trần Tiến liền nói:

- Tuy vậy, bên cạnh đó ngày mai nữa cũng sẽ có Trúc Cơ đại hội, nếu muốn các vị tiền bối có thể tham gia.

Ngẫm nghĩ một chút, dù sao cũng ở lại thành ba ngày, tham gia đại hội ngày mai ở mang tâm mát cũng tốt. Liền quay qua nói với Cố Tiểu Trầm:

- Ngày mai chúng ta quay lại tham gia Trúc Cơ đại hội nhé.
- Cũng được, dù sao chúng ta cũng không làm gì mà, vậy giờ chúng ta đi tìm một động phủ trước đã.
- Được! Chúng ta đi tìm động phủ nghỉ ngơi, ngày mai lại tham gia đại hội

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tuyên Quang Thành (2)

Sau khi thuê được hai động phủ với giá mười hạ phẩm linh thạch mỗi đêm. Cả hai chào tạm biệt nhau rồi nhanh chóng vào động phủ của mình. Dù sao cả hai đã đi cùng nhau vài ngày liền rồi, giờ là lúc họ cần không gian riêng tư.

Trần Tiến sau khi vào động phủ, cố gắng nhớ xem cái tên Cố Tiểu Trầm mà kiếp trước hắn đọc được từ "Bạch Ngọc Phường" để tìm điểm chung. Kiếp trước Cố Tiểu Trầm không chỉ là một cô nàng nổi tiếng khắp Hạ Vực vì vẻ xinh đẹp mà còn là kỳ tài tuyệt đỉnh với Băng linh căn thuần khiết. Chưa tới ba mươi đã là Kết Đan trung kì rồi, sau khi được xếp làm "Đệ Nhất Mỹ Nữ" của Hạ Vực liền nhận được lễ vật cầu thân Cố Tiểu Trầm trở thành song tu đạo侶 của một thiên tài nổi tiếng nào đó trên Thượng Vực.

Sự kiện này cũng khá chấn động Hạ Vực năm đó, nhưng cũng đúng vì giai nhân thì phải đi cùng với kỳ nhân chứ. Anh hùng phối ngẫu cùng mỹ nhân, lúc ấy khi xem tin tức chính Trần Tiến cũng cảm thán, và mong muốn người đẹp này thuộc về mình.

Hôm nay, cũng là một cô gái tên là Cố Tiểu Trầm, tuy không phải tuyệt sắc như trong trí nhớ của Trần Tiến, nhưng ít ra trên người của cô ấy phát ra một loại khí chất mà Trần Tiến không thể nói thành lời. Cũng khiến Trần Tiến có không ít hoang mang khi đi cùng. Mặc dù Trần Tiến biết chắc rằng cô nàng này không hề dùng Mị thuật.

Trần Tiến cũng cảm thấy chắc mình hơi bị đa tâm, hoặc bản thân mình do kiếp trước hay mơ tưởng về Đệ Nhất Mỹ Nhân nên tạo ra suy nghĩ như vậy.

Nhưng Trần Tiến cũng không ngờ được, cả hai là một. Chẳng qua Cố Tiểu Trầm sử dụng pháp bảo dịch dung đẳng cấp cực cao. Không chỉ thay đổi khuôn mặt mà còn ẩn giấu cả khí chất bản thân hiệu quả dù cho tu sĩ Hoá Thần nếu không chú ý cũng không biết được.

Cùng lúc đó, Cố Tiểu Trầm cũng vừa thay đồ nghỉ ngơi, tranh thủ cởi bỏ lớp dịch dung ra. Cởi bỏ lớp dịch dung, cô nàng Cố Tiểu Trầm này cực kì xinh đẹp, cái đẹp của pha lê, thuần khiết nhưng trong trẻo, lại giống như bông tuyết từ trời rơi xuống, mang cảm giác như một tiên nữ. Khi cô mỉm cười nhìn bản thân trong gương, hình ảnh lại như một bông hoa lan cô độc hứng gió, toả ra ánh sáng như hào quang mặt trời.

Tuyệt tác của tạo hoá, quả thật không có lớp mặt nạ đó thì cô gái này không phải Đệ Nhất Mỹ Nữ thì khắp Tu Chân Giới này có mấy ai dám sánh cùng. Chắc chắn lúc này, nếu Trần Tiến nhìn thấy sẽ chết trân vì vẻ đẹp của Cố Tiểu Trầm. Cô nàng trong mộng kiếp trước của hắn, chính vì cô gái này nên Đặng Ngọc Nhi tuy bài danh thứ chín nhưng cũng không có được sự sùng bái của Trần Tiến.

Cố Tiểu Trầm đã rời khỏi Tông Môn ba tháng rồi, dù sao đây cũng là lần lịch lãm Tu Chân giới hiếm hoi dành cho các đệ tử trước khi tiến cấp Kim Đan của Thiên Lam Môn. Đáng lẽ cùng đi với Cố Tiểu Trầm còn có một lão bà Hư Thần để bảo đảm sự an toàn cho cô. Nhưng vì cô một mực không chịu, nhất quyết đòi sống đòi chết đi một mình. Với lý lẽ không có gian hiểm không có khó khăn thì sao rèn luyện được tâm cảnh.

Sư phụ cô đành tặc lưỡi đồng ý khi mà Cố Tiểu Trầm lấy tâm cảnh mình ra để làm thứ uy hiếp. Tuy nhiên, Cố Tiểu Trầm cũng được sư phụ của cô đánh dấu ký hiệu thần thức, đưa cho Huyền Huyền Mật Nạ và cho nuốt một viên Huyết Hồn Đan. Một loại đan dược nghịch thiên, khi toàn Tu Chân Giới chỉ có đúng mười ba viên. Sau khi phục dụng, nếu trong năm năm xảy ra bất trắc gì, cho dù tan xương nát thịt nơi đâu thì cũng phục hồi lại ở nơi đã bắt đầu phục dụng thuốc.

Cũng không suy nghĩ nhiều như Trần Tiến về lai lịch đối phương, vì dù sao Trúc Cơ ở tuổi hai mươi, Hải Vân Đại Lục rất nhiều, nên cô chưa từng nghĩ Trần Tiến có gì khác thường.

Một ngày này, Trần Tiến nhanh chóng hấp nạp tu vi, cũng cố chân nguyên đã mất sau vài ngày phi hành. Tuy chân nguyên của Trần Tiến nhờ công pháp Kinh Dương Vương mà dày lên gấp mấy lần, nhưng tiêu hao đúng là không ít.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tiến đang đứng ở hoa viên thì Cố Tiểu Trầm cũng bước ra.

- Không ngờ, Trần huynh dậy sớm như vậy.
- Tiểu Trầm, chào cô, ta cũng chỉ vừa bước ra thôi. Hôm qua nghỉ ngơi đầy đủ chứ.
- Cũng tốt lắm, cũng còn sớm chúng ta cùng nhau đi dạo quanh thành nhé.
- Cũng được, tôi sắp xếp một xú rồi chúng ta cùng đi.

Trần Tiến khi đi dạo cùng Cố Tiểu Trầm, dù sao cũng đi cùng một thiếu nữ, nên hắn quyết định mua một vật trang sức gì đó để tặng. May mắn, hắn thấy một cửa hàng có bán trâm cài tóc, Trần Tiến tiến lại, sau vài giây lựa hắn thấy một cây trâm ngọc bích khá sắc sảo.

- Ông chủ, cái này bao nhiêu.

Ông chủ nhanh chóng niềm nở đón tiếp Trần Tiến, đảo mắt qua thấy hắn đi cùng với một cô gái cũng không tệ cười nói:

- Công tử quả nhiên có con mắt tinh tường, cây trâm cài này được một thợ thủ công giỏi nhất thành chúng tôi làm ra. giá chỉ hai mươi hạ phẩm linh thạch.
- Hai mươi hạ phẩm linh thạch !

Hơi mắc hơn so với suy nghĩ của Trần Tiến, dù cho trước khi đi Đặng Hùng đưa hắn cũng một ngàn hạ phẩm linh thạch, nhưng trước mắt sinh ý chưa có, xài gì cũng phải suy nghĩ. Tuy đắn đo nhưng hắn cũng gật đầu đồng ý.

- Được, ta mua.

Chuẩn bị nhận lấy cây trâm từ ông chủ, thì bỗng một cô gái từ phía sau lên tiếng.

- Cây trâm này, ta muốn!

Lời vừa dứt, cả Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đều quay lại nhìn cô gái phía sau. Một cô gái vô cùng kiều diễm, vẻ đẹp có thể nói hơn hẳn Cố Tiểu Trầm lúc này đến mấy lần, thật sự là một tiểu mỹ nữ.

Mà khiến Trần Tiến càng kinh ngạc hơn, cô nàng này thoát nhìn tuổi không quá hai mươi, nhưng cũng đã Trúc Cơ tầng bốn, còn cao hơn mình một tấc. Cô nàng này không chỉ tư chất tốt mà có lẽ tài nguyên tu luyện cũng cường đại.

Phía sau lưng cô ta, lại là một chàng trai tuy không anh tuấn, ngược lại nước da còn hơi ngăm đen nhưng lại thể hiện ra khí chất của một đại hán. Tu vi anh chàng này còn cao hơn cô nàng này tận hai cấp đã là Trúc Cơ tầng sáu, điều này làm cho Trần Tiến hết chỗ nói, không ngờ trên đời này anh hùng xuất thiếu niên quả thật rất nhiều, cứ ngỡ Tông Môn Đại Hội ở Mỹ Sơn Cốc đã là các anh tài đỉnh cấp của Lâm Quốc rồi.

Ông chủ bị dung mạo xinh như hoa của cô nàng này làm cho sững sốt, sau khi định thần lại nói:

-Thành thật xin lỗi các vị, chỗ tôi chỉ có đúng một cây trầm này thôi. Nhưng vừa rồi vị huynh đệ này đã mua rồi.

Trần Tiến nghe ông chủ này nói vậy, trong lòng cũng tỏ vẻ hài lòng, rõ ràng là một ông chủ có uy tín.

Cô nàng này vừa nghe ông chủ nói vậy, ánh mắt liền nhìn thẳng Trần Tiến nói:

-Đem cây trầm của anh vừa mua cho tôi.

Vốn cô gái này từ té nói chuyện thì Trần Tiến còn có thể suy nghĩ lại, vì dù sao cũng chỉ là món quà mua tặng Cố Tiểu Trầm cô nương, quan từ cũng không đoạt thứ người thích. Nhưng người này khẩu khí quá lớn lối, giống như chắc rằng mình phải nghe theo, khiến Trần Tiến rất khó chịu dù là Đặng Ngọc Nhi cũng chưa chắc đã kiêu ngạo như vậy.

Không thèm trả lời, Trần Tiến đưa cho ông chủ hai mươi hạ phẩm linh thạch, liền cầm cây trầm bỏ đi.

Cô gái này nhìn thấy Trần Tiến không để ý đến mình, liền nhướn mày lên, muốn phát tác bức dọc. Thấy điều này, người thanh niên da hơi ngăm đen kia nhanh chóng tiến lên phía trước, vội hành lễ với Trần Tiến. Sau đó lấy ra mười hạ phẩm trung thạch, khách khí hỏi:

-Thật xin lỗi, không biết vị huynh đài này, có thể cho tại hạ mua lại cây trầm vừa rồi được không?

Trần Tiến hiểu chàng trai này muốn gì, nhưng hắn cũng chẳng phải sợ cô nàng kia quấy rối dù hắn chắc chắn hai người này bối cảnh rất sâu. Cũng cảm nhanh mười viên linh thạch trung phẩm rồi nói:

-Nể mặt huynh, tôi không tranh đoạt cây trầm này!

Cố Tiểu Trầm tuy ở bên ngoài không liên can gì, nhưng cũng thấy rõ ràng, Trần Tiến nhượng lại không phải vì cô nàng kia phách lối, mà chính là sự khiên nhường của đại hán này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Lò Luyện Đan Sơ Khởi

Khi cô gái thấy Trần Tiến nhận linh thạch, ánh mắt lóe lên cái nhìn đầy khinh thường, định buông lời đùa cợt, thì chàng trai da ngăm đen chợt ngăn lại nói với Trần Tiến:

- Cảm ơn vị huynh đài, coi như tại hạ nợ huynh đài một ân tình vậy.

Thấy mọi việc diễn ra như vậy, ông chủ cây trầm cũng không nói gì, nhưng cũng thầm nghĩ Trần Tiến may mắn quá, chỉ tiện tay lời gắp năm rồi.

Trần Tiến thấy sự khách khí của đại hán da ngăm đen, cũng quay lưng rời đi, thấy vậy cô gái cười lạnh nói:

- Đồ tham lam!

Trần Tiến chỉ xem như gió thoảng qua tai, còn Cố Tiểu Trầm lại càng thờ ơ, những vị tiểu thư kiêu kì này cô cũng không xem trọng. Cô cũng biết Trần Tiến cũng chẳng quan tâm đến lời này. Còn đại hán thấy vậy cũng lắc đầu.

Thấy Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm bỏ đi, cô nàng liền cầm cây trầm của đại hán da ngăm đen kia đưa xuống đất bẻ nát.

- Nguyễn Công Phúc, anh lác đầu làm gì? Không muốn đi theo tôi thì mời anh biến chỗ khác, chỉ biết giúp người ngoài.

Người tên Nguyễn Công Phúc vội vàng đáp:

- Xuân Mai à! Sư phụ nói Tu Chân giới cao thủ nhiều như mây, chúng ta cũng phải cố gắng hạn chế đắc tội với người khác nếu không có lúc mang họa sát thân mà không biết.

Cô gái nghe vậy hừ lạnh một cái nhanh chân đi:

- Nhanh, tới Trúc Cơ đại hội, ta không muốn xem những thứ này nữa.

Lúc này, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng không đi dạo nữa, cả hai cũng đã đến Trúc Cơ đại hội. Cố Tiểu Trầm và Trần Tiến có thể nói đều không có kinh nghiệm tham gia những đại hội như vậy nhưng cả hai đều có lợi thế riêng của mình.

Trần Tiến muốn tìm một lò luyện đan và một vũ khí tốt có sự trợ giúp của THIÊN THU, hẳn không sợ mình mua nhầm hàng dỏm, chưa kể hẳn còn một công pháp Huyền Cấp nếu bán đấu giá với Trúc Cơ tu sĩ là giá trên trời đấy.

Còn với Cố Tiểu Trầm, đồ tốt với cô nhiều vô số chưa chắc để mắt đến những món hàng trao đổi ở đây. Tuy nhiên, tự mình tham gia trao đổi đại hội như vậy với cô cũng rất mong chờ.

Còn về phần một nam một nữ kia là hai đệ tử nòng cốt của Thiên Tà Học Viện, một trong hai Học Viên năm sao của Lâm Quốc. Hơn nữa cha của cô gái tên là Xuân Mai kia còn là tông chủ đời này của Thiên Tà Học Viện, tu vi cũng đã là Hư Thần hậu kỳ. Trưởng bối muốn cho hai người này tiến tới, nên cố tình sắp xếp cho hai người cùng nhau ra ngoài rèn luyện đợt này.

Buổi đấu giá của Tuyên Quang Thành không nhỏ, lúc Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đến đã có không ít người bước lên tầng hai, tuy số lượng chỉ hạn chế đối với Trúc Cơ tu sĩ, và năm mươi linh thạch có thể vào.

Theo thứ tự, hàng ghế thường năm mươi linh thạch hạ phẩm. Hàng ghế cao cấp thêm năm mươi hạ phẩm linh thạch. Thêm một trăm hạ phẩm linh thạch thì là hàng ghế xa hoa nhất.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm không hề muốn khiến người khác chú ý, dùng năm mươi hạ phẩm linh thạch mua hai ghế hàng bình thường.

Chỗ ngồi khiến hẳn rất hài lòng, bên trong không gian không hề nhỏ, ngược lại còn dễ dàng nhìn thấy rõ sàn đấu giá. Ít phút sau, một nam một nữ của Thiên Tà Học Viện cũng tiến tới, hai người mua cho mình hàng ghế xa hoa nhất.

Trần Tiến dùng thần thức quét qua xung quanh, phát hiện hẳn có thể khám phá ra tu vi của tất cả những kẻ ngồi đây. Bên cạnh đó, rõ ràng những hàng ghế càng cao cấp hơn, thì càng có trận pháp nhỏ ngăn cản thần thức tốt hơn.

Tuy nhiên, trình độ trận pháp và năng lực của Đại Việt Tinh Thần Quyết vẫn giúp Trần Tiến dùng thần thức quét ngang qua được. Cùng với đó, hàng ghế của hẳn bị một thần thức của Trúc Cơ đại viên mãn quét qua.

Trần Tiến cảm thấy khó chịu với những việc bị soi mói như vậy, nhanh chóng lấy ra hơn mười hạ phẩm linh thạch, đánh ra một trận pháp nhỏ cấp hai dùng để ngăn chặn.

Buổi đấu giá cuối cùng cũng bắt đầu, quả nhiên sau đó hẳn vẫn bị vài đạo thần thức quét tới tuy nhiên đều bị trận pháp hẳn ngăn chặn. Lúc này, Trần Tiến có thể dám chắc ở đây không ai quá Kim Đan kỳ. Bên cạnh Trần Tiến, Cố Tiểu Trầm nhìn rõ mọi việc cũng hơi bất ngờ vì Trần Tiến là một Trận Pháp Sư cấp hai, hơn nữa tay nghề cũng khá cao mình.

Một thiếu phụ khoảng ba mươi bước ra cử hành buổi đấu giá:

- Chào mừng các vị đạo hữu đã đến đây! Buổi đấu giá này do chính Thành chủ chúng ta chủ trì, ta tên là Lý Lan, hy vọng mọi người sẽ vừa lòng với những vật phẩm được đưa ra. Tốt lắm, không nhiều lời nữa, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Trần Tiến chú ý thiếu phụ này, tuy rằng đã ba mươi nhưng tu vi đạt đến Trúc Cơ hậu kỳ cũng không phải đơn giản. Phía sau màn của sàn đấu giá chắc là Thành chủ của Tuyên Quang thành, với khí thế Trần Tiến cảm nhận được, có lẽ cũng đã là Kim Đan hậu kỳ.

Lý Lan nhẹ nhàng thông báo vật phẩm đầu tiên, đây là một khối Hoàng Thiết. Giá khởi điểm một trăm linh thạch, mỗi lần tăng không thấp hơn mười linh thạch.

Trần Tiến cảm thán, đây cũng là một tinh thạch cấp hai nhưng so với giá trị của tinh thạch cấp ba “Ngân cương tinh thạch” được đấu giá ở Mỹ Sơn Cốc cái giá kém hơn hẳn. Hoàng Thiết có mức ứng dụng rất cao, có thể luyện chế pháp khí, hoặc bổ sung vào các loại pháp bảo, nên nhanh chóng có người mua với giá hai trăm năm mươi linh thạch hạ phẩm.

Sau đó đến lượt một quyển công pháp Hoàng Cấp thượng phẩm, không ngờ lại đạt đến cái giá một ngàn tinh thạch hạ phẩm. Trần Tiến tính toán có lẽ Huyền Cấp công pháp trong người hẳn, cái giá cũng ba ngàn trở lên rồi.

Hiện tại, linh thạch trên người hẳn chỉ hơn chín trăm, nếu bán được công pháp Huyền Cấp thế vào, ít cũng phải ba ngàn. Thật là may mắn, hẳn tưởng mình phải trắng tay hôm nay rồi.

Còn Cố Tiểu Trầm lại chẳng buồn chú ý những vật phẩm vừa này, pháp bảo cấp thấp nhất cô sử dụng cũng đã là Huyền Cấp thượng phẩm rồi.

Lý Lan lại kích động buổi đấu giá:

- Hiện tại, đồ vật đấu giá tiếp theo là một trong ba món nóng nhất hôm nay. Rất nhiều Trúc Cơ tu sĩ đến đây chắc cũng vì nó. Đúng vậy, chính là Lò luyện đan Sơ Khởi cấp hai. Giá khởi điểm một ngàn hạ phẩm tinh thạch. Lò luyện đan Sơ Khởi này, có tác dụng gia tăng thêm một thành tỷ lệ các đan được cấp ba trở xuống, cực kì hữu ích với những Luyện Đan Sư cấp hai và ba.

Thanh âm Lý Lan vừa dứt, đã vài khí thế dâng cao. Trần Tiến khá thích thú với lò luyện đan này, hoàn toàn là phù hợp với yêu cầu của hẳn. Tuy nhiên, nhìn quanh qua có lẽ hẳn biết, mình phải cạnh tranh với không ít người.

Dù sao, Luyện Đan Sư cũng không phải quá nhiều, nhưng đã là Luyện Đan Sư thì không ai ít linh thạch cả. Một Luyện Đan Sư cấp càng cao sẽ càng được nhiều người săn đón, chưa kể có không ít còn là trưởng lão cung phụng của các đại tông môn lớn.

Mà lò luyện đan này, không chỉ giúp tăng một thành tỷ lệ với đan được cấp ba trở xuống. Mà còn quan trọng là Sơ Khởi giúp vững chắc hòa điểm của người luyện đan. Sau này đột phá tiến cấp về Luyện Đan cũng vững vàng hơn.

- Một ngàn ba trăm!

- Một ngàn ba trăm năm mươi!

- Một ngàn tư!

...

Liên tục những âm thanh báo giá, Trần Tiến cũng men theo những âm thanh mà quét thần thức quan sát. Trần Tiến cũng đã hạ quyết tâm mình phải mua cho bằng được Lò Luyện Đan này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lần Đầu Quyết Chiến

Thần thức của Trần Tiến đã quan sát được, những người báo danh đều không ai đạt đến Kim Đan Kỳ, nếu là như vậy có cả Cố Tiểu Trầm ở đây không ai có thể gây uy hiếp đến hắn được.

Lò luyện đan Sơ Khởi đã lên đến giá hai ngàn linh thạch. Cái giá này có lẽ cũng đã là cực hạn vì dù sao tu sĩ Trúc Cơ có hai ngàn linh thạch cũng không nhiều. Nhất thời không ai báo giá nữa, Trần Tiến biết cơ hội đã đến rồi, liền báo giá:

- Hai ngàn hai trăm linh thạch.

Vừa dứt lời, thì có ngay âm thanh từ một gã đàn ông trung niên ở hàng ghế cao cấp vọng ra:

- Ta ra giá Hai ngàn năm trăm linh thạch, hy vọng các vị nể mặt Lư Quang ta.

Nghe những lời này cả hội trường xôn xao lên, không ít người nhận ra Lư Quang này là ai. Tuy rằng hắn ta chỉ là một Trúc Cơ tầng tám nhưng ra tay rất tàn ác, nghe nói gã đã từng giết cả Trúc Cơ Đại viên mãn, quả thực không ai nguyện ý dây dưa với loại người như vậy.

Trần Tiến nghe được đến đây rất tức giận, rõ ràng là uy hiếp trắng trợn rồi, ngay buổi đầu giá mà lại muốn dùng sức mạnh đè ép người khác không được ra giá tiếp.

Thái độ của tên Lư Quang này cũng khiến Lý Lan tỏ vẻ không vui, rõ ràng đây không phải cái giá cô mong muốn dừng lại, nhưng cô biết chẳng ai nguyện ý lại trêu chọc gã điên Lư Quang này. Nếu tính trong một trăm Trúc Cơ đường Lâm Quốc, gã chắc chắn nằm trong một trăm hạng đầu.

Trần Tiến ra giá:

- Ba ngàn hạ phẩm linh thạch.

Cả quảng trường xôn xao, cái giá ba ngàn không phải quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ. Chưa kể rõ ràng tên này cố ý tranh mua với Lư Quang, không biết đây là nhân vật nào nữa.

- Hừ! Tiểu tử giỏi lắm, ta xem người giữ được bao lâu.

Sau đó không ai trả giá tiếp, vì mọi người xem như tên tiểu tử ngồi hàng ghế bình thường này lãnh ít nhưng dữ nhiều rồi. Lý Lan đánh ba hồi chuông xong thông báo:

- Không ai trả giá cao hơn, lò luyện đan Sơ Khởi này thuộc về ngài ở hàng ghế hai trăm ba mươi chín kia.

Một thiếu niên bụng hộp đựng “Lò Luyện Đan Sơ Khởi” đến trước hàng ghế của Trần Tiến và chuẩn bị thu linh thạch. Trần Tiến liền cười nhìn cậu thiếu niên và đứng lên nói:

- Đợi ta chút xíu.

Sau đó, lấy từ trong túi trữ vật ra một ngọc giản nói:

- Đây là công pháp Huyền Cấp trung kì Hỏa hệ, ai chịu bỏ ra ba ngàn hạ phẩm linh thạch thì sẽ đổi lấy ngay lập tức.

Cả quảng trường lại xôn xao, nhìn ngậy ngốc Trần Tiến xem như tên này có vấn đề. Công Pháp Huyền Cấp trung kì đến tu sĩ Kim Đan còn thêm nhỏ dãi, nếu đấu giá bình thường cũng đã là năm ngàn hạ phẩm linh thạch rồi. Còn lại là một công pháp Hỏa Hệ nữa, giá ít nhất cũng không dưới sáu ngàn. Không ngờ tên này chỉ bán nửa giá.

Lúc này một gã râu dài, mặt mày có vẻ hung ác, quăng một túi trữ vật về phía Trần Tiến rồi nói:

- Đây là ba ngàn năm trăm hạ phẩm linh thạch, đạo hữu cầm lấy còn Công Pháp thì ta xin lấy.

- Được! Sáng khoái.

Dứt lời Trần Tiến cũng quăng ngọc giản về phía tên râu dài mặt mày hung ác này. Gã dùng thần thức quét qua một lượt, liền nói:

- Tốt, công pháp tốt. Quả không hổ là Huyền Cấp công pháp, ta có hy vọng Kết Đan rồi.

Mọi người không mua được một phen tiếc nuối, phải biết công pháp Huyền Cấp rất ít khi truyền bán giữa các tu sĩ Trúc Cơ, các Trúc Cơ tu sĩ luyện công pháp kiểu này đều ở các Tông Môn ít nhất ba sao trở lên.

Lúc này một nam một nữ cũng nhận ra Trần Tiến, người nam thì thì thào:

- Quả nhiên thân phận không tầm thường, dễ dàng trao đổi công pháp Huyền Cấp như vậy.

Còn cô gái tên Xuân Mai kia thì lại tỏ vẻ khinh thường:

- Chỉ một công pháp Huyền Cấp mà cả đám đã nhón nháo như vậy, nếu biết ta tu luyện Địa Cấp công pháp thì không biết cả lũ người này sẽ ra sao. Còn tên kia dám chắc đã trộm công pháp này từ nơi nào rồi.

Lấy ba ngàn hạ phẩm linh thạch từ túi trữ vật kia, Trần Tiến đưa cho cậu thiếu niên rồi nhận lấy Lò Luyện Đan. Tên Lưu Quang lóe lên ánh mắt đầy sát khí, sau đó vội thu hồi tiếp tục buổi đấu giá nhưng thần thức thì chú ý quan sát về hướng này, nhưng gã rất bức dọc không ngờ không thể quét vào trong.

Buổi đấu giá tiếp tục, các vật phẩm tiếp theo đều là những vật phẩm cần thiết của các Trúc Cơ tu sĩ, nhưng với Trần Tiến hay Cố Tiểu Trầm thì lại không có chút lực hấp dẫn nào.

Trần Tiến thấy cũng không còn gì hay, trong lòng lại muốn tìm ngay một nơi để thử luyện đan:

- Chắc cũng không còn gì hấp dẫn, hay là chúng ta rời đi nhé.

Cố Tiểu Trầm cũng không ý kiến gì, cô không biết suy nghĩ của Trần Tiến mà lại nghĩ Trần Tiến lo lắng tên Lưu Quang sẽ đối phó nên rời đi sớm.

Cố Tiểu Trầm đoán không sai, quả nhiên tên Lưu Quang vẫn không ngừng chú ý tới bên này, khi Trần Tiến vừa bỏ đi. Gã cũng đứng dậy bỏ ra theo sau, nhiều người xung quanh hiểu chuyện đều chỉ cười khẩy, lại có thêm một gã tiểu tử không biết sống chết, chết dưới ma đao của tên Lưu Quang này.

Lập tức, Trần Tiến phát giác quả nhiên tên Lưu Quang đang theo dõi, Trần Tiến cũng không phải dạng gà mờ, cũng như chính bản thân hắn rất muốn biết chênh lệch thực tế bản thân mình với những kẻ khác là bao nhiêu. Dù sao biết rõ bên cạnh cũng còn một Cố Tiểu Trầm năng lực cũng trên Lưu Quang nên Trần Tiến khá tự tin. Nên cũng cố ý dẫn dụ gã ta ra khỏi thành đi về nơi hẻo lánh.

Sau khi ra khỏi Tuyên Quang thành được hơn ngàn dặm, Lưu Quang mới đẩy nhanh tốc độ phóng tới chặn đường của hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm. Với tu vi Trúc Cơ tầng tám như gã, căn bản xem hai kẻ một Trúc Cơ tầng ba, một Trúc Cơ tầng một này không ra gì.

- Vị đạo hữu này có ý gì?

Trần Tiến sắc mặt không đổi khi đối mặt với gã Lưu Quang chặn đường của mình.

Tên Lưu Quang cười lạnh nói:

- Không có ý gì, chẳng qua chú em đã cầm một thứ không nên cầm thôi. Thằng nhóc quăng nhử trữ vật của người ra đây, có lẽ tao sẽ tha cho hai chúng mày một mạng.

Trần Tiến thầm nghĩ, gã này quả nhiên rất lớn lối, đưa thân mình nhích lên trước chắn trước mặt Cố Tiểu Trầm, dù biết rõ năng lực của Cố Tiểu Trầm nhưng bản năng đàn ông của Trần Tiến cũng không cho phép hắn phải đứng sau người con gái.

Bỗng khí thế từ cơ thể phát ra, vẫn Trúc Cơ tầng ba, nhưng với chân nguyên hùng hậu và thần thức cường đại phát ra không thua kém gì Trúc Cơ hậu kì của tên Lưu Quang.

Thấy khí thể phát ra từ Trần Tiến, Cố Tiểu Trầm hay tên Luru Quang đều ngạc nhiên, không ngờ lại cường hãn như vậy. Cố Tiểu Trầm cũng thuận thế lui lại để đánh giá chính xác thực lực của người bạn đồng hành của mình những ngày qua.

Còn tên Luru Quang không nói gì mà trực tiếp rút ra một cây Hoàng Cấp thượng giai Huyết Sắc đao.

Gã Luru Quang không nói gì, nhoáng người xoay một cái, vô số đao quang chém ra về phía Trần Tiến, dự định của gã, cho dù tên Trần Tiến này có thực lực ra sao thì chỉ cần ra sát chiêu trong thời gian ngắn là có thể giết chết hắn.

Trông thấy từng ánh đao phóng đến, Trần Tiến cũng thân mình chớp động, nhảy lui về phía sau vì không có pháp khí, nên chỉ có thể sử dụng công pháp mà đối chiêu. Điều này gây ra không ít bất lợi cho Trần Tiến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Quy Tắc Thiên Kiếp

Quả nhiên những hòa cầu thuật của Trần Tiến không thể chống đỡ đao quang phóng ra, không ngờ hơn nữa luồng đao quang này có ma khí. Trần Tiến không thể đỡ đòn trực tiếp liền không chần chừ nhảy lui phía sau mấy trượng.

Được thế tên Luru Quang liền tiến lên, dùng đao pháp của mình phát ra càng ngày càng nhiều đao quang, bỏ nhanh về phía Trần Tiến, bất lợi vì không có pháp khí, Trần Tiến liên tục phải lui về phía sau.

- Tên nhãi ranh, một trận đao quang đã không chịu nổi, để xem Vô Sinh đao pháp của ta người làm sao chống.

Trần Tiến thấy tình thế không ổn rồi, liền quăng ra hơn mười tám quả cầu lửa, ngăn chặn bước tiến của tên Luru Quang. Nhanh chóng bắt tay chấp quyết Lôi Động thuật, tên Luru Quang vừa dùng đao pháp phá tan Hỏa Cầu thì bị từng tia sét đánh thẳng xuống, nhất thời cả kinh.

Cố Tiểu Trầm bên ngoài quan sát thấy tình hình không ổn suy tính vào trợ trận, không ngờ lại thấy màn như vậy cũng cả kinh. Thầm nghĩ:

- “Không ngờ hắn lại vừa sử dụng Hỏa Hệ vừa dùng Lôi Hệ, nhưng chỉ là công pháp Hoàng Cấp sơ kỳ”.

Luru Quang cũng vậy do hơi chủ quan và bất ngờ gã đã đánh mất thế tấn công của mình.

- Không ngờ trên đời này có kẻ vừa dùng Hỏa Hệ vừa dùng Lôi Hệ, không biết người là kỳ tài hay kẻ ngốc nữa.

Tạm thoát khỏi thế công của Luru Quang, Trần Tiến biết rõ cách biệt giữa việc không có pháp khí và công pháp chiến đấu quả thật bất lợi, liền vận dụng sức mạnh của chân nguyên cực mạnh mẽ của mình vận chuyển ra một dòng linh khí trắng bao quanh cơ thể.

Luru Quang cũng không đánh giá thấp một tên Trúc Cơ sơ kỳ lại có thể có chân nguyên kinh khủng như vậy nữa, tên này tuyệt đối là loại giả heo ăn thịt hổ. Gã nhanh chóng dồn sát chiêu của mình vào cây đao, khiến cây đao hóa thành màu đen, nhảy lên bổ về phía Trần Tiến.

Trần Tiến thấy tình huống không ổn, vận pháp quyết tạo ra hơn mười hòa cầu, bao bọc quanh cánh tay đâm thẳng về phía đao chiêu. Không ngờ sức mạnh của đao chiêu quá lớn, Trần Tiến bị phản lại chân nguyên nổ ra, tuy nhiên cũng may mắn đẩy lui lại gã Luru Quang kia.

Tên Luru Quang thấy Trần Tiến bị phản lại chân nguyên, khinh thường nói:

- Sắp chết còn giả dụa, ta sẽ cho người ném mùi đau khổ...

Cố Tiểu Trầm thấy rõ ràng, Trần Tiến nếu đơn thuần so về chân nguyên không hề kém cạnh Luru Quang tí nào, nhưng công pháp tu luyện của hắn quá thấp lại không có pháp khí nào sử dụng ngay từ đầu đã ở thế bị động rồi. Liền lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cây kiếm ném về phía Trần Tiến, hô lên:

- Trần huynh, tiểu muội cho huynh mượn tạm pháp khí, nếu không huynh bại muội cũng sẽ vong mạng!

Trần Tiến không nghĩ ngợi nhiều liền trực tiếp chụp lấy, vừa cầm vào tay có một nguồn nhiệt năng đi vào theo cơ thể, khiến nội thương vừa nãy bị phản chấn lại dần tan biến.

- “Quả nhiên là bảo kiếm”.

Tên Luru Quang thấy Trần Tiến chụp được cây kiếm cũng không thêm quan tâm

- Có thêm pháp khí cũng vậy thôi, thắng bại đã rõ, xem ta giết người rồi cường hiếp con đàn bà thối kia cho thỏa mãn hahaha.

Cố Tiểu Trầm nghe những lời của Lư Quang, không ngờ suýt đánh mất bình tĩnh chuẩn bị tham gia vào cuộc chiến thì bên này Trần Tiến phát ra động tĩnh làm cô phải ngừng lại. Không ngờ bảo kiếm của cô khi trong tay của Trần Tiến lại phát ra một nguồn hỏa diễm hình rồng cực mạnh phóng lên tận trời xanh.

Cô nhớ rằng có một truyền thuyết về cây kiếm mà cô được truyền thừa, đó là cây kiếm đỏ do một Hỏa Long gửi hồn vào trong. Là một trong những vũ khí mà Lạc Long Quân truyền lại ở Thượng Vực trước khi phi thăng Tiên giới. Tuy nhiên, đã hơn mười vạn năm nay cũng không thấy có hồn kiếm xuất hiện bao giờ nên mọi người dần quên lãng và bị truyền xuống Hạ Vực. Nhưng cho dù vậy, nó cũng là một cây lợi kiếm chém sắt như chém bùn sự sắc bén cũng không kém gì các pháp khí Địa Cấp.

Lư Quang bên này cũng bị thu hút bởi hình ảnh đó, không ngờ đó lại là một bảo kiếm chấn động như vậy, tâm trạng của gã càng thêm thêm khát. Giết tên này mình sẽ có được bảo kiếm, không ngừng ngai hấn vận dụng Vô Sinh đao pháp cuốn cuộn quanh mình chém đến.

Trần Tiến cảm nhận nguồn năng lượng phát ra từ cơ thể mình, trong nháy mắt đó nguồn năng lượng tập kết thành một con hỏa long ở mũi kiếm bắn thẳng về phía tên Lư Quang đang lao đến. Hai nguồn năng lượng chạm nhau, không khí trong chớp mắt thoáng ra mùi khét. Vô số đao quang của Vô Sinh đao pháp bị tan biến thành hư vô, ngọn lửa từ cây kiếm Trần Tiến phóng ra tạo thành lốc xoáy tựa như có linh tính tiếp tục điên cuồng đánh thẳng về người của Lư Quang.

Tên Lư Quang không ngờ, sức mạnh chân nguyên phát ra từ Trần Tiến khi kết hợp Hỏa Kiếm không ngờ còn mạnh hơn đao pháp của gã. Gã phun ra một ngụm máu tươi:

- Không thể nào...

Tên Lư Quang còn chưa hết bàng hoàng, thì Trần Tiến tay bắt quyết niệm ra vô số tia Lôi Động, đánh thẳng xuống mục tiêu đang trọng thương. Tên Lư Quang dùng chút sức của mình miễn cưỡng tạo ra chân nguyên bao bọc lấy thân thể. Không ngờ trong các tia Lôi Động, lại có một tia chứa Thiên Kiếp đánh thẳng vào gã.

- Thiên kiếp...

Lư Quang trúng chiêu kinh hoàng lao lên, chưa kịp dứt lời thì đã bị tan nát. Lúc sắp chết này đây gã mới tỉnh ngộ, tên này căn bản không sợ mình. Dù không có bảo kiếm chưa chắc mình đã đỡ nổi Lôi Động có chứa thiên kiếp này. Nhưng gã cũng không biết, đúng là trong tia Lôi Động của Trần Tiến có ẩn chứa quy tắc Thiên Kiếp, nhưng tỷ lệ xuất hiện chỉ là một phần trăm.

Cố Tiểu Trầm ngạc nhiên đến bàng hoàng, cô không ngờ trên đời này lại có một tu sĩ Trúc Cơ nắm giữ quy tắc Thiên kiếp, phải biết rằng chỉ đạt đến tầng thứ Vắn Đinh thì mới bắt đầu hiểu được quy tắc là gì. Cô sống trong một Tông Môn bảy sao, sự hiểu biết là cực kỳ lớn nên lúc này cô không chỉ sợ hãi mà còn kiêng kỵ với những gì Trần Tiến thể hiện.

Một Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ, có chân nguyên và thần thức phát ra cực kỳ khủng bố, còn có cả một tia quy tắc Thiên Kiếp. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì làm sao có ai tin, không ngờ Lâm Quốc này ngoài trừ Sở Huy ra lại có một người đáng sợ như vậy.

Sau khi tên Lư Quang trúng tia quy tắc Thiên Kiếp mà chết, Trần Tiến không hề e ngại lấy nhẫn trữ vật của gã, xoay người đi về phía Cố Tiểu Trầm và trả kiếm. Trần Tiến biết rõ, hấn và Lư Quang này đánh nhau tuy nói là hấn thắng nhưng là may mắn thôi, không ngờ lại vô tình phát ra được Thiên Kiếp, phải biết rằng tỷ lệ xuất hiện theo như Trần Tiến biết chưa đến một phần trăm.

Nhưng điều đó làm Trần Tiến cực kỳ hài lòng với Lôi Động Công Pháp của mình, tuy rằng nó không thể tăng cấp như Hỏa Cầu thuật, nhưng theo thời gian lại hấp thụ Lôi Kiếp để tạo ra quy tắc Thiên Kiếp quả thật kinh khủng.

Đưa kiếm trả lại nguyên chủ cho Cố Tiểu Trầm, trong lòng Trần Tiến cực kỳ khó chịu, hấn rất thích cây kiếm này, cảm giác khi cầm thật sự quá tuyệt vời. Trần Tiến bây giờ đã biết rằng không có pháp khí quả nhiên bất lợi, khi chiến đấu rõ ràng đã thấp hơn đối phương một bậc rồi. Nếu không có may mắn kết quả không thể nói trước được.

Cố Tiểu Trầm nhận kiếm của Trần Tiến, cảm giác khi cầm vào lại làm cô mất đi sự quen thuộc bình thường, cô cảm giác được hình như cây kiếm không còn coi mình là chủ nhân của nó nữa. Cô nghi hoặc:

- “Chẳng lẽ thật sự là hồn kiếm đã chọn chủ”.

Trần Tiến thấy Cố Tiểu Trầm cầm kiếm mà có vẻ là lạ, liền nói:

- Cảm ơn cô nương, may mắn không làm nhục bảo kiếm của cô, đã đánh bại được kẻ địch.

- Không có gì, tôi còn phải cảm ơn huynh thì đúng hơn, nếu không thì cả hai chúng ta đều không an lành gì rồi.

- Cô không nên nói vậy, quả thật cây kiếm của cô nương đã giúp tôi rất nhiều, ước gì tôi cũng có thể có một cây kiếm như vậy.

- Tôi nghĩ không cần nó thì khi huynh phát ra sát chiêu của mình thì trận chiến đã có kết quả rồi. Không ngờ huynh lại lợi hại như vậy, khi thấy huynh tôi phải hổ thẹn rồi.

- Tại sao?

- Một Trúc Cơ sơ kỳ lại có thể đánh bại một Trúc Cơ hậu kỳ, chưa kể còn có quy tắc Thiên Kiếp điều này không thể tin được, trước đây tôi chưa bao giờ thấy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Viêm Long Kiếm

Trần Tiến không ngờ những điều mình thể hiện ra lại quá mức khiến người khác đánh giá cao như vậy, tuy Trần Tiến biết bản thân tu vi cũng phải đạt mức mạnh hơn so với cùng cấp, nhưng không ngờ lại thể hiện ra sự chênh lệch như vậy.

- Thực ra là may mắn thôi, tôi cũng không nắm giữ quy tắc gì cả, chỉ là trong công pháp có tỷ lệ xuất hiện thôi.

Cố Tiểu Trầm nghe vậy liền nghi hoặc:

- Trước đến nay tôi chưa từng nghe qua bao giờ? Không ngờ có chuyện này sao?

- Tôi không có gì phải giấu cô cả, tôi cũng không ngờ nó lại lợi hại như vậy thôi.

- Tôi không phải có ý nghi ngờ anh, nhưng tôi thực sự chưa nghe thấy bao giờ. Nếu không phải tôi là Băng Hệ linh căn thì thực sự muốn luyện thử đó.

- Cô là Băng Hệ linh căn!!

Trần Tiến nghe đến đây liền bàng hoàng, bây giờ có thể xác định được cô gái này đích thực chính là người tình trong mộng Cố Tiểu Trầm của bản thân hắn rồi.

Không chỉ cái tên, bảo kiếm mà đến cả linh căn cũng đã chỉ ra đích xác lai lịch của cô ấy.

Thế nhưng tại sao khí chất và dáng vẻ của cô ấy khác so với miêu tả của “Bạch Hiếu Phưong” vậy nhỉ. Đang suy nghĩ bỗng Trần Tiến chợt nhận ra:

- “Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra, đó là dịch dung thuật. Với năng lực của Thiên Lam Môn chẳng lẽ không có pháp bảo nào cao cấp để dịch dung sao, mình đúng là ngốc mà”.

Cố Tiểu Trầm thì không hiểu suy nghĩ của Trần Tiến thấy Trần Tiến có vẻ kích động trước linh căn của mình, nên nghĩ:

- “Chẳng lẽ linh căn Băng Hệ ở Lâm Quốc hiếm lắm sao”.

Thấy Cố Tiểu Trầm nhìn mình như chờ đợi gì đó, Trần Tiến tim bỗng đập nhanh hơn, ước mơ cả kiếp trước chính là có thể gặp được người con gái này, không ngờ bây giờ không chỉ gặp mà cả hai còn đi chung vài ngày vừa qua nữa.

Trần Tiến vội lấy lại bình tĩnh, tìm một chủ đề để nói:

- Cây kiếm của cô tên gọi là gì? Không ngờ nó lại có Hỏa Lực mạnh như vậy.

Cố Tiểu Trầm thấy cuối cùng Trần Tiến cũng lên tiếng, liền cười trả lời:

- Tên của nó là Viêm Long Kiếm, đó là một pháp khí cao cấp đấy.

- Viêm Long Kiếm, cái tên thật hay. Tôi nghĩ nó ít nhất cũng đạt đến Huyền Cấp thượng phẩm nhỉ.

- Huynh đoán không sai, nó là Địa Cấp tuy nhiên tôi cũng không rõ ràng là Địa Cấp phẩm cấp nào nữa.

- Tôi có một thắc mắc, tại sao cô là Băng Hệ tu sĩ, nhưng lại dùng Hỏa Kiếm?

- Hìhì, chuyện này nói ra thật dài dòng, nhưng pháp khí thật sự của tôi không phải là kiếm.

- Thì ra là vậy, không ngờ một tán tu như cô lại có nhiều đồ tốt như vậy.

Cố Tiểu Trầm nghe vậy mới biết này giờ mình để lộ bảo vật rồi, chắc chắn Trần Tiến đã biết mình không phải một tán tu nữa. đành thật lòng nói:

- Không giấu gì huynh, tiểu muội quả thật không phải là tán tu.

Trần Tiến thấy Cố Tiểu Trầm trả lời cuối cùng cũng chân thật, tâm trạng rất vui vẻ liền nói:

- Không có gì, hành tẩu ở Tu Chân giới này, không giữ mình thì sẽ khó tránh khỏi họa sát thân. Tuy nhiên nếu có lai lịch không phải vẫn sẽ tốt hơn sao?

- Thật ra tôi không phải người của Lâm Quốc, chính xác hơn tôi cũng không phải là người của La Thành Đại Lục.

Trần Tiến đã biết trước nhưng nghe chính Cố Tiểu Trầm xác nhận, vẫn không giấu được vẻ vui vẻ, rõ ràng cô ấy đã không còn xem mình là kẻ đồng hành xa lạ nữa.

- Tứ hải giai huynh đệ, cô nương không cần quá bận tâm việc này, dù sao chúng ta bây giờ chẳng phải là bạn đồng hành sao. Đã bước chân ra Tu Chân giới này, nếu không có người hỗ trợ thì sẽ khó sống lắm.

Cố Tiểu Trầm nghe vậy gật đầu:

- Đúng vậy, cảm ơn huynh đã không nghi ngại lai lịch của tôi.

- Nếu cô nương đã nói như vậy, hay là chúng ta tiếp tục cùng nhau đi đến Hoa Quốc nhé.

- Được thôi, dù sao thời gian qua chẳng phải chúng ta đã đồng hành rồi sao, không có lý do nào lại dừng ở đây.

- Vậy đợi tôi xem chúng ta kiếm được gì từ nhẫn trữ vật của tên Lưu Quang này đã.

Nói xong, Trần Tiến liền phá bỏ cấm chế của Lưu Quang còn tồn tại trên nhẫn trữ vật, lấy đồ từ bên trong nhẫn ra.

- Hơn mười ngàn hạ phẩm linh thạch, kỳ này chúng ta phát tài rồi. Xem tiếp nào.

- Một ít thảo dược cấp một, hai chứng tỏ tên này đang bắt đầu Luyện Đan, hèn chi hắn muốn mua lò luyện đến như vậy.

- Hai quyển công pháp Huyền Cấp sơ kỳ, một đồng pháp bảo pháp khí Hoàng Cấp, điều này chứng tỏ tên này cũng đã cướp đoạt cũng không ít tu sĩ cùng giai.

Lấy hết mọi thứ từ nhẫn trữ vật của tên Lưu Quang ra, Trần Tiến quay qua đưa cho Cố Tiểu Trầm một nửa số linh thạch rồi nói:

- Đây là phần của cô.

Cố Tiểu Trầm ngạc nhiên, không ngờ mình lại có phần nữa.

- Tôi chẳng giúp gì huynh mà?

- Cây Viêm Long Kiếm của cô đã giúp tôi, nếu không có nó tôi đã không còn đứng đây rồi.

- Tôi đã bảo là do huynh, kiếm của tôi không hề giúp gì nhiều mà.

- Được rồi, cô nương đã không nhận thì tôi sẽ giữ lại, nhưng suốt đường đi tôi sẽ giúp cô nương trả lộ phí.

Cố Tiểu Trầm gật đầu:

- Như vậy cũng được.

Trần Tiến thì lại khác, đây là phương pháp thả dây dài câu cá lớn của hắn. Khi đã xác định được Cố Tiểu Trầm này đích thực là “Đệ Nhất Mỹ Nữ” rồi, tại sao không tranh thủ thời gian này mà có được tình cảm của cô ấy. Dù không gần gũi thân thiết, thì sau này cũng có ấn tượng đẹp, trên con đường Tu luyện sẽ có không ít tác dụng.

Cùng lúc này, tại Thần Nhật Tông, Đặng Hùng đang buồn rầu khuyên nhủ Đặng Ngọc Nhi.

- Ngọc Nhi, con ngoan đi, cơ hội được vào Thiết Phiến Học Viện không phải dễ dàng, con phải biết rất khó khăn ta mới có được nó không.

- Con không biết, đã lâu như vậy rồi, tại sao cha còn chưa tìm được Trần Ca Ca. Có phải Cha đã giết huynh ấy rồi đoạt lệnh bài rồi không.

- Không có chuyện này, ta đã thề với con rồi, lệnh bài này do chính tay Trần Ca Ca của con tặng lại cho con. Nó biết giờ chưa xứng với con nên đã đi ra ngoài rèn luyện rồi, đến khi đủ thực lực sẽ đến Thiết Phiến Học Viện tìm con.

- Cha gạt con đúng không?

- Cha đã nói bao nhiêu lần rồi, con có thấy cha gạt con bao giờ không? Rồi khi nào nó có thực lực nó sẽ đến tìm con, con cứ ngoan ngoãn tu luyện ở

Thần Nhật Tông cho tốt, sau này không để thua kém ca ca của con là được.

- Được con tin cha, vậy con sẽ đi Thiết Phiến Học Viện, nếu con biết cha lừa con, con sẽ bỏ nhà đi đó.

Đặng Hùng cuối cùng cũng khuyên nhủ được con bé vào Thiết Phiến Học Viện, phải biết rằng khi Trần Tiến bỏ đi, gã đã phải khó khăn như thế nào để giữ lại suất vào Học Viện vì con gái mình. May mắn thay, khi Ngọc trưởng lão của Thiết Phiến vừa thấy Ngọc Nhi đã thích nên lệnh bài này thành ra lại dư.

Lúc đầu Đặng Hùng tính cho Quý Trần, nhưng không ngờ tên ấy lại từ chối. Không chỉ vậy Nghiêm Hạo cùng Thái Thanh Thanh cũng không muốn đi Học Viện. Cuối cùng Đặng Hùng đành đem nó cho Tiểu Tiêu, vừa tiện bề chăm sóc con gái gã.

Đặng Hùng thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi phòng con gái mình thì thấy Tiểu Tiêu:

- Con gái của ta, trông cậy vào con đó. Con vào Thiết Phiến Học Viện cùng với nó, hy vọng cũng sẽ đạt được thành tựu to lớn.

- Con biết rồi thưa Tông chủ, con sẽ hầu hạ tiểu thư thật tốt. Công ơn Tông chủ đối với Tiểu Tiêu làm sao con quên được.

Thế là, hai ngày sau, Tiểu Tiêu cùng Đặng Ngọc Nhi được tiếp dẫn tổng quản của Học Viện Thiết Phiến đến đón đưa đi. Từ đó, tạo nên một tiểu ma nữ công chúa Đặng Ngọc Nhi và một cô nàng lạnh lùng sắt đá Tiểu Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Con Rùa Vàng

Từ lúc xác định rõ hơn về thân phận của Cố Tiểu Trầm, Trần Tiến trên đường đi không ngừng trao đổi những tâm đắc của mình với Cố Tiểu Trầm.

Thứ nhất, Cố Tiểu Trầm xuất thân từ Thanh Lam Môn, một Tông môn bảy sao, không chỉ thực lực cực kỳ khủng bố, cả La Thành Đại Lục cũng không thể sánh bằng nên chắc chắn kiến thức cũng như kiến giải về tu luyện cũng cực kỳ sâu và rộng.

Thứ hai, thông qua việc trò chuyện như vậy để kéo gần mối quan hệ hảo hữu với người con gái mình mến mộ. Mặc dù Trần Tiến biết rõ mình khó mà lọt vào mắt xanh của nàng, nhưng tâm lý của thanh niên cũng rất lạ chỉ cần ít nhất lưu lại ấn tượng trong tâm trí của nàng ta là được.

Thứ ba, hai người cùng đồng hành mà không trò chuyện quá thật rất buồn chán. Mặc dù con đường tu luyện Đại Đạo là chặt bỏ những thứ tạp niệm của chính mình. Nhưng không phải lúc nào cũng có thể chịu đựng được việc buồn tẻ như vậy.

Trên đường đi, Cố Tiểu Trầm cũng tranh thủ tìm hiểu rõ hơn về Trần Tiến và La Thành Đại Lục. Cô chọn nơi này để rèn luyện chẳng qua là ngẫu nhiên khi đi từ truyền tông trận của Hải Vân Đại Lục đến thôi. May mà cô có ngọc giản giới thiệu sơ qua về nơi này.

La Thành Đại Lục, xếp thứ mười trên mười ba đại lục của Văn Lang Hạ Vực. Thực lực cũng tương đối yếu, tu sĩ mạnh nhất chưa đạt đến Vãn Đinh, lãnh thổ được chia ra bởi ba quốc gia lớn. Ngoài những điều kể trên ra, thì ngọc giản còn nhắc đến một điều đó là ở Lâm Quốc của La Thành Đại Lục, có một tu sĩ dù tìm khắp Tu Chân giới mấy chục vạn năm cũng không có, nhất đại thiên tài của Hạ Vực: Sở Huy. Vì vậy, Cố Tiểu Trầm cũng đã tìm đến Mỹ Sơn Cốc để xem thử phong phạm của người nổi tiếng này thế nhưng cô đã đến trễ. khi Tông Môn Đại Hội kết thúc được ba tuần cô mới đến.

- Tại sao huynh lại mua lò luyện đan, phải chăng huynh cũng là Luyện Đan Sư?

- Không hẳn như vậy, tôi chưa từng luyện qua bất cứ loại đan dược nào. Nhưng tôi cũng đang có dự định luyện chế thử.

- Tôi khuyên huynh không nên như vậy, khi ở hội đấu giá Trúc Cơ, tôi rõ ràng thấy huynh bố trí trận pháp, trình độ ít nhất cũng đã nhị cấp.

- Chuyện này cũng không phải bí mật gì, tôi là một Trận Pháp Sư cấp hai.

- Vậy huynh càng không nên Luyện Đan, tôi biết đa nghệ sẽ giúp ích rất nhiều. Nhưng chính vì vậy, chúng ta không thể đủ thời gian để nghiên cứu và thấu hiểu ảo diệu trong từng chức nghiệp. Chưa kể thời gian tu luyện đối với tu sĩ vẫn là quan trọng nhất, mà chúng ta còn chưa chắc có đủ thời gian tu luyện nữa thì làm sao kiêm tu nhiều thứ được.

"Trần Tiến gật đầu đồng ý với những lý lẽ của Cố Tiểu Trầm, thế nhưng cô không biết rằng Trần Tiến sở hữu hai đại bảo vật vô song, một thứ giúp tinh thần hần phát triển cực đại sự lý giải vạn vật dựa trên chính sự diễn giải của bản thân. Một bảo vật giúp hắn có thể nhận đích chính xác đặc tính cũng như ưu nhược điểm của vạn vật dựa trên tự nhiên.

- Cảm ơn cô nương đã quan tâm, nhưng tôi có suy nghĩ của cá nhân tôi, chưa kể tôi cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Cố Tiểu Trầm thật khó chịu, rõ ràng mình khuyên nhủ là có ý tốt thể mà hắn lại không biết nghe lời, nhưng đang tính nói cô chợt nhớ bây giờ chẳng phải mình đang thể hiện thực lực thấp hơn hắn ta sao. Có lẽ vì vậy mà lời mình nói không có sức thuyết phục. Để khi hắn gặp nạn đi, khi đó mình ra tay cứu hắn, chẳng phải hắn sẽ biết mình nói đúng.

- Thật ra tôi có một chuyện tò mò nhưng không dám hỏi.

Trần Tiến nghĩ:

-“Chẳng lẽ mình bị nàng ta nhìn thấu bí mật rồi sao?”. Tuy vậy, Trần Tiến vẫn bình tĩnh hỏi:

- Có thể!

Nghe lời đồng ý của Trần Tiến cô mới dám nói:

- Anh có phải chính là Trần Tiến của Thần Nhật Tông, người được cho là kỳ tài sánh ngang với Sở Huy.

Trần Tiến nghe lời này trong lòng có chút chấn kinh, không ngờ sự việc lại xảy ra nhanh chóng, không ngờ một cô gái từ Đại Lục khác cũng biết.

- Tôi đúng là Trần Tiến đó, nhưng tôi quả thật cũng không phải như những lời đồn đãi đó.

Cố Tiểu Trầm cười lém lỉnh nói:

- Hóa ra là huynh, tôi đã từng nghe qua tên huynh khi đến Mỹ Sơn Cốc, quả là khiến người khác phải không ngừng ngưỡng mộ. Bài danh thứ nhất cùng với Sở Huy tại Thí Luyện Tháp.

Trần Tiến giờ thì đã hiểu, hóa ra cô nàng đã từng đến Mỹ Sơn Cốc, có lẽ vì thế mà đã nghe qua chuyện của mình. “Dù cho mình lúc đó đúng là có biểu hiện quá cường hãn đi nhưng chẳng phải sau đó mình đã thể hiện bộ mặt vô hại rồi sao? Hay mình còn sơ sót gì nhỉ”.

-Đúng là tôi đã cùng bài danh thứ nhất, nhưng có những chuyện thật khó giải thích.

-Thế huynh có muốn biết mọi người ở Mỹ Sơn Cốc gọi huynh là gì sao?

- Là gì?

-“Con Rùa Vàng”! Vừa may mắn đồng hạng nhất với Sở Huy, vừa nhát gan không dám tham gia thi đấu.

Trần Tiến càng choáng váng hơn, cứ nghĩ rằng lời đồn về việc mình biểu hiện bản lĩnh ngang ngửa với nhất đại thiên tài của toàn Hạ Vực, không ngờ lại là lời đồn về sự vô dụng của mình.

-“Con Rùa Vàng”... Không ngờ lại khó nghe như vậy, nhưng cái tên này cũng khá ngộ nhỉ.

Cố Tiểu Trầm thấy Trần Tiến không phủ định việc mình may mắn và trốn tránh thi đấu thì hơi thất vọng nhưng cũng khá buồn cười với việc hắn còn thích thú khi nghe người khác gọi mình là “Con Rùa Vàng” như vậy nữa.

-Đúng vậy! Tôi thấy huynh cũng không phải là người như mọi người đồn, nhất là sau khi chứng kiến huynh đã bại Lưu Quang, tôi càng tin lời đồn đó là giả.

Tuy Trần Tiến không muốn người khác biết thực lực của mình, nhưng trước mặt người trong mộng thì cũng không thể quá yếu thế được.

- Tôi không quan tâm người khác nghĩ gì về tôi, thế nhưng bây giờ tôi đúng là không thể sánh bằng Sở Huy. Cùng là con người với nhau tôi không tin những gì Sở Huy đạt được, tôi không làm được. Sẽ có một ngày tôi vượt khỏi, sẽ danh chấn thiên địa.

Lời vừa nói, khuôn mặt của Trần Tiến cũng biểu hiện lên ý chí nam nhi, phảng phất đó là sự kiên định nỗ lực.

Không hiểu sao khi thấy cảnh tượng này, tim của Cố Tiểu Trầm đập hơi nhanh, từ khi cô sinh ra cô đã bị so sánh với sư tỷ của mình Cố Tây Hàn. Điều đó khiến cô không ngừng nỗ lực, không để bản thân mình trở thành cái bóng mờ của sư tỷ. Hôm nay, những lời nói này cũng giống như những lời cô đã tự nhủ bản thân hơn hai mươi năm qua.

-Đúng vậy, một khi bản thân mình còn nỗ lực thì tuyệt đối không thể buông bỏ, chưa đi đến cuối con đường chưa ai biết được ai hơn ai. Tôi sẽ là người đầu tiên ủng hộ huynh, hy vọng sẽ được nhìn thấy ngày đó. “Núi cao không phải bởi vì nó cao sừng sững, núi cao bởi vì trong lòng chúng ta nghĩ nó cao”.

Từng lời từng lời của Cố Tiểu Trầm như những liều thuốc kích thích tinh thần mạnh mẽ nhất đang truyền vào từng mạch máu của Trần Tiến. Còn gì tuyệt vời hơn khi được chính người mình mến mộ động viên.

- Được, hôm nay tại nơi đây. Trần Tiến ta hứa với Cố Tiểu Trầm rằng, sẽ cho cô ấy thấy được cái ngày mà ta trở thành Đệ Nhất Nhân chân chính.

Tu luyện Đại Việt Tu Chân Quyết, không chỉ khiến tinh thần của Trần Tiến đạt mức cường đại, mà khi ý chí phát ra mạnh mẽ còn toát lên một huyết chí

nam nhi, khiến Cổ Tiểu Trầm bên cạnh cũng như say như mộng khiến bản thân cũng như hòa vào niềm tin đó.

Cổ Tiểu Trầm cũng không tự chủ được khe khẽ nói:

- Cổ Tiểu Trầm ta đây cũng tin rằng, sẽ có ngày ta chính thức đặt chân lên Thượng Vực, chính thức đánh bại sư tỷ của mình.

Trần Tiến không nghe rõ ràng những lời của Cổ Tiểu Trầm nói, tuy vậy ánh mắt kiên định, khuôn mặt hiện ra vẻ kiên cường đã giúp Trần Tiến dường như hiểu được rằng Cổ Tiểu Trầm cũng có mục tiêu của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trở Thành Luyện Đan Sư

Sau một hồi kích động, cả hai cuối cùng cũng lấy lại được sự bình tĩnh, qua sự việc này cả hai dường như tìm thấy được sự đồng cảm trong lòng đôi phương. Với Cổ Tiểu Trầm là cái bóng của người chị, là những áp lực vô hình mà cô phải chịu đựng suốt hơn hai mươi năm qua. Còn với Trần Tiến chính là cảm giác đối mặt với sinh tử bản thân, là sự thù ghét của Thiên Đạo, lấy Sở Huy chỉ là cách tượng trưng để so sánh với Thiên Đạo, đó mới đích thực là động lực khiến Trần Tiến không thể khuất phục số phận.

Sau khi cả hai rời xa khỏi Tuyên Quang Thành, trong lòng Trần Tiến đã hết sức nôn nóng muốn thử luyện chế đan dược rồi. Từ ngày bắt đầu học luyện đan từ THIÊN THU đến nay, Trần Tiến không hề có cơ hội chính thức sử dụng lò luyện đan.

- Có thể tìm một chỗ nào đó vắng vẻ để ta sử dụng thử Lò Luyện Đan được không?

Cổ Tiểu Trầm cũng muốn thử xem Trần Tiến làm thế nào để luyện đan, hay rồi cũng sẽ phát hiện ra bản thân mình đã đề cao chính mình như thế nào.

- Cũng được, dù sao thời gian cũng không còn sớm nữa, tôi cũng muốn nghỉ ngơi.

Cả hai dừng chân ở một dãy núi, một dãy núi trải dài, bên trong có khá nhiều rừng rậm và hồ nước, có thể nói là một nơi sơn cảnh nguyên thủy. Cổ Tiểu Trầm tiến vào dãy núi thì liền nói:

- Nơi này có lẽ sẽ có yêu thú đó. Tốt nhất, nên dùng thần thức quan sát xung quanh xem để đề phòng.

Trần Tiến vận dụng thần thức dò xét xung quanh, quả nhiên phát hiện ra không ít yêu thú cấp một giống với dãy Hoàng Liên Sơn của Thần Nhật Tông. Tiếp trước bọn chúng có thể gây khó dễ cho Trần Tiến nhưng với thực lực lúc này Trần Tiến không còn lo ngại gì bọn nó nữa.

Tìm một nơi khá rộng rãi, tranh thủ Trần Tiến đánh vài đạo cấm chế đề phòng bất trắc, Cổ Tiểu Trầm cũng không muốn làm phiền Trần Tiến chuẩn bị, nên đứng lên đi qua một khoảng trống khác ngồi thở nạp.

Trần Tiến sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, lại tọa thần thức một lần nữa ra khỏi phạm vi hơn năm mươi dặm của mình, chắc chắn không có gì quá bất thường rồi mới lấy lò Luyện Đan của mình ra, móc từ trong nhẫn trữ vật hàng trăm loại thảo dược cấp một, cấp hai để ngón ngang để dưới đất.

Thấy hàng trăm loại đan dược cấp một hai khác nhau này, Cổ Tiểu Trầm xác định rõ, hóa ra tên này quyết tâm luyện chế đan từ đầu rồi, nếu không cũng sẽ không rảnh rỗi mang theo nhiều loại đan dược phẩm cấp thấp như vậy.

Lấy các loại thảo dược luyện chế Bồi Khí Đan cấp một, cho vào lò Luyện Đan, không ngờ thực hành so với lý thuyết quả nhiên một trời một vực. Dù trước đó Trần Tiến có bao nhiêu là cách thôi diễn khi luyện chế các loại đan dược cấp một, thì khi áp dụng quả thực không phải cách nào cũng hiệu quả.

Hơn mười lần đầu luyện chế, hết hơn nửa ngày nhưng ngay cả phế đan cũng không có một viên. Điều này khiến Trần Tiến đau lòng, thiếu chút nữa bỏ luôn suy nghĩ trở thành Luyện Đan Sư. Tuy nhiên, hấn vẫn thực sự không cam lòng. Từ ngày trọng sinh rồi tu luyện Đại Việt Tu Chân quyết, càng ngày Trần Tiến càng luyện cho mình cái ý chí kiên cường, lòng nhẫn nại vượt lên hơn trước gấp trăm ngàn lần. Thất bại, thì làm lại, dù tư tưởng bỏ cuộc thoáng hiện ra, nhưng nhanh chóng lại bị bác bỏ.

Trần Tiến nhìn số dược thảo vẫn còn khá nhiều vurun vãi phía dưới, liền tiếp tục cầm lấy quặng vào lò luyện, tập trung tinh thần cũng với sự hiểu biết cũng như rút kinh nghiệm từ những lần thất bại quyết tâm điều chế thành công.

Ở bên cạnh, Cổ Tiểu Trầm tuy vẫn thở nạp, nhưng vẫn âm thầm quan sát những gì đã diễn ra. Khi Trần Tiến liên tục thất bại ba bốn lần, cô đã thầm nghĩ:

- “Quả nhiên cũng chỉ đến vậy, cứng đầu không nghe mình khuyên bảo, lần này coi như cho hấn một bài học.”

Thế nhưng khi Trần Tiến vẫn tiếp tục kiên trì, trong lòng cô bắt đầu sốt ruột và lo lắng, ý niệm trong đầu chuyển qua mong muốn hấn sẽ thành công. Đến

lần thứ mười này, khi cô thấy hần dừng lại, cô đã nghĩ hần bỏ cuộc liền thờ dài có chút gì đó thất vọng. Thế nhưng sau đó, Trần Tiến vẫn tiếp tục, điều đó khiến nội tâm cô kích động, không hiểu sao lại có một cảm giác trông mong đến như vậy. Thật tâm trong lòng cô bây giờ, chính là hy vọng hần thành công.

Trần Tiến không biết lúc này quý thần mạch bảo như thế nào, khi tiếp tục khai đỉnh, Trúc Cơ hỏa của Trần Tiến không ngờ lại như có thần trợ giúp, ngọn lửa khi vào Lò Luyện tạo thành một vòng xoáy tỏa ra nhiệt năng rất mạnh, vài khắc sau hỏa năng tan biến, nhưng không ngờ lần này lại thành công rồi, Bồi Khí Đan đã ngưng đan thành công.

Trần Tiến đã có viên đan dược đầu tiên, quá phần chán Trần Tiến bỏ qua ý định nghỉ ngơi, thừa thắng xông lên. Bên cạnh nhìn thấy Trần Tiến thành công, dù chỉ đan dược cấp một thôi cũng đã khiến Cố Tiểu Trầm cũng như hòa chung niềm vui ấy. Cảm giác rộn ràng, xúc động này từ khi con bé đến giờ cô đã không có, không ngờ hôm nay lại vì một nam nhân mà có.

Không phải nói, với kinh nghiệm thành công này, hiệu suất luyện đan của Trần Tiến gia tăng lên hẳn, những lò sau đã có dấu hiệu ngưng đan ở hai thành, ba thành dược liệu. Càng luyện Trần Tiến càng thông hiểu sai sót của lần trước giúp hần càng ngày càng hoàn thiện. Đến khi số vật liệu cấp một cuối cùng, tỷ lệ thành đan đã là bảy phần trong đó có cả viên đan dược loại một. Việc này vạn lần khiến hần không nghĩ tới, nhanh như vậy đã đạt quá mức luyện đan dược cấp hai rồi.

Lúc trước hần biết những người luyện đan rất gian nan, tỷ lệ thành đan cũng cao nhất khoảng bảy phần. Bản thân hần cho rằng mình đạt đến năm phần cũng không tệ rồi, không ngờ còn vượt quá chỉ tiêu.

Trần Tiến hài lòng nhìn thành quả, không gấp gáp tiếp tục luyện đan. Mà dừng lại nghỉ ngơi, dù sao cũng đã hết một ngày thời gian, chân nguyên cơ thể đã tổn hao khá nhiều. Nhìn qua thấy Cố Tiểu Trầm đang nhìn về phía mình trên khuôn mặt là một nụ cười vô cùng rạng rỡ điều đó khiến Trần Tiến toàn thân có một cảm giác khó tả, cho dù đây chỉ là khuôn mặt tâm thường được Cố Tiểu Trầm dịch dung nhưng trước mặt Trần Tiến nó lại như tuyệt sắc giai nhân.

Khi Trần Tiến thân mệt mỏi nhất hần nhìn thấy một người con gái vì hần mà cổ vũ, vì hần thành công mà cảm thấy hạnh phúc. Chính là lúc Trần Tiến biết rằng, dù cho người con gái này không phải là Cố Tiểu Trầm thì hần cũng thật sự rất cảm động. Đã qua hai kiếp người, chưa từng có một người con gái nào đối với hần như vậy, một cảm giác hạnh phúc len lỏi vào tâm trí.

Cố Tiểu Trầm thấy Trần Tiến thành công, không ngờ tâm trạng lại cực kì vui sướng, cô chăm chú quan sát từ những hành động đầu tiên đến bây giờ, nên khi thấy hần thành công trong lòng cô cũng như cô thành công. Tuy nhiên, cô không biết bản thân mình vì một sự kích động cuồng nhiệt đó, đã thật sự làm tan chảy trái tim chàng trai trước mặt cô.

Cố Tiểu Trầm ở Thanh Lam Môn, cô hiểu hơn ai hết muốn bồi dưỡng ra một Luyện Đan Sư không mất thời gian mười đến hai mươi năm cùng một lượng tài nguyên khá dồi dào thì không thể bồi dưỡng ra thể nhưng chàng trai trước mặt không ngờ lại chỉ mất một ngày. Làm sao mà không khiến cô kích động được cơ chứ, giờ thì cô đã hiểu chàng trai này không phải là kẻ may mắn mà quả thật hần chính là kẻ nghịch thiên không kém gì Sở Huy.

Như trình độ lúc này của Trần Tiến, chỉ trải qua một ngày đã có thể luyện chế thành công bảy phần đan dược cấp một thì đã có thể gọi là xếp trên các Luyện Đan Sư cùng cấp khác rất nhiều rồi. Trần Tiến lúc này dĩ nhiên không hiểu, quả thật bản thân mình đã thuận lợi hơn người khác rất nhiều lần rồi.

Trong mắt Trần Tiến lúc này, dường như là một thế giới cực kì hạnh phúc, cảm giác thành công khi luyện đan thành công, cảm giác hạnh phúc khi được người mình yêu mến cổ vũ. Trong thoáng chốc, Trần Tiến quyết định khi luyện chế thành công đan dược cấp hai, sẽ bắt tay luyện chế Trúc Nhan Đan để tặng cho Cố Tiểu Trầm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tặng Đan

Trần Tiến đứng lên, tiến đến gần phía Cố Tiểu Trầm rồi đưa ra một đồng Bồi Khí Đan rồi nói:

- Cô cầm lấy số này đi, tuy không giúp ích gì với việc gia tăng tu vi của cô khi ở Trúc Cơ, nhưng có thể phục hồi vài phần chân nguyên khi cần thiết.

Cố Tiểu Trầm cũng không từ chối cầm lấy, vì cô biết một khi Trần Tiến đã chính thức trở thành Luyện Đan Sư nhất phẩm, thì số đan dược này cũng không còn tính là trân quý nữa.

- Không ngờ huynh có thể luyện đan thành công, tuy đây chỉ mới là nhất phẩm nhưng hy vọng huynh sẽ tiếp tục phấn đấu trở thành một Đan Vương.

- Đan Vương là gì?

- Huynh chưa nghe qua bao giờ sao? Cũng đúng chính tôi cũng chưa từng gặp Đan Vương bao giờ. Đan Vương chính là những người có thể luyện chế

đan được thất phẩm trở lên và có thể xuất hiện đan được loại một.

- Còn có chuyện này sao, vậy mà trước giờ tôi cứ nghĩ luyện chế đan được cấp bảy thì được gọi là Luyện Đan Sư Thất Phẩm.

- Huynh nói không sai, nhưng vấn đề ở chỗ Luyện Đan Sư thất phẩm quả thực rất hiếm hoi, cả Hạ Vực cũng không quá năm người, chính vì vậy họ được giới tu sĩ tôn kính gọi là Đan Vương.

Trần Tiến quả nhiên cảm giác sự khác biệt giữa mình và Cố Tiểu Trầm là rất lớn, quả nhiên kiến thức về Tu Chân giới của Trần Tiến lúc này chẳng khác gì phần nổi của tảng băng, còn những phần chìm thì còn lâu hần mới đủ tư cách biết.

Trần Tiến thầm hạ quyết tâm, một khi bản thân đã đi vào con đường tu đạo này, phải bắt buộc sống dưới áp lực xuất hiện sự truy sát bất cứ lúc nào của Thiên Đạo thì chỉ có không ngừng phát triển mới là cách sinh tồn tốt nhất. Trần Tiến quyết định tiếp tục dành thời gian luyện đan. Dù sao những đan được cấp hai cũng giúp ích khá nhiều cho việc đột phá Trúc Cơ sơ kỳ của hần lúc này.

Cố Tiểu Trầm thấy Trần Tiến lại tiếp tục ngồi xuống luyện đan, liền nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Kiên trì là tốt, nhưng huynh cũng không cần quá cố chấp, "dục tốc bất đạt", nóng vội là đại kỵ của người tu luyện.

Trần Tiến gật đầu ra hiệu hiểu ý của Cố Tiểu Trầm, nhưng vẫn hạ quyết tâm tiếp tục đột phá Đan đạo của mình, liền vận dụng chân nguyên tiếp tục luyện đan, nhanh tay cho những đan được cấp hai vào Lò Luyện Đan Sơ Khởi. Trần Tiến có Thiên Thụ nên trong quá trình luyện đan không ngừng thôi diễn và bù đắp những thiếu sót trong suốt quá trình, nên mức độ hiểu biết và khống chế hoá được của hần không ngừng được đề thăng.

Bên này nhìn cảnh Trần Tiến luyện đan trong lòng nghi hoặc không thể tưởng tượng nổi.

- "Chẳng lẽ tên này thật sự là thiên phú Luyện Đan sao, hay thực sự Luyện Đan không khó như người ta hay nói".

Không biết được sự nghi hoặc đó, Trần Tiến lúc này đang chuyên tâm vào lò đan được Đại Hoàn Đơn này, lọ đan được này khá trân quý với tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, khi nó giúp tỷ lệ mở rộng kinh mạch cơ thể, gia tăng chân nguyên cơ thể đề thăng, giúp cơ hội tăng cấp trung kỳ cũng nhiều hơn hai thành. Được liệu tương đối là quý hiếm, nếu không phải lần trước ở Cúc Phưong Lâm, Bạch Liên Hồ đang tịnh dưỡng chờ đối phó kẻ thù, thì Trần Tiến đã không dễ dàng thu thập được những dược liệu đó.

Lò luyện đan đầu tiên đã hoàn thành, quả nhiên không ngoài tiên liệu của Trần Tiến, chỉ chưa đến hai thành thành công, nhưng vẫn khiến hần hài lòng so với lần trước hơn mười lò phế đan. Cố Tiểu Trầm ngây ngốc rồi, cô chưa thấy ai tiến cấp từ tầng một lên tầng hai luyện đan nhanh như vậy. Cô tự hỏi:

- "Có khi nào hần đã là luyện đan sư cấp hai rồi, nhưng cố tình tỏ vẻ mới học để lừa gạt mình không nhỉ, không...không thể nào, theo cách hần luyện đan khi này rõ ràng không phải giả."

Cô cũng không biết rằng, nếu tính theo mức độ hiểu biết về cách phối dược liệu, khống chế đan hoá thì Trần tiến cũng phải tương đương tam cấp đan sư rồi. Nên quả thật cô cũng không nghĩ oan cho hần.

Lại một ngày nữa trôi qua, cuối cùng Trần Tiến cũng chính thức thuần thục việc luyện chế đan được cấp hai, đã hơn chục lọ đan được cấp hai các loại, từ loại gia tăng chân nguyên, đến phục hồi chân nguyên, hay kích thích sức mạnh bản thân đã xong. Tỷ lệ đã trên sáu thành, Trần Tiến hoàn toàn hài lòng với kết quả này, đây có lẽ cũng là lúc nên đột phá trùng kích Trúc Cơ sơ kỳ, khi mà số đan được đang có khá nhiều rồi.

Cố Tiểu Trầm nhìn một đống các loại bình đan được đặt trên mặt đất, cô khóc không ra tiếng, cảm giác trí tuệ mình hai mươi năm qua đã bị triệt để tan biến, trên đời này có loại người nghịch thiên như vậy sao. Chỉ khoảng hai mươi, Trúc Cơ sơ kỳ tu sĩ có thần thức, chân nguyên không kém hậu kỳ, đã vậy còn là Trận Pháp Sư cấp hai, mà kinh ngạc hơn là Luyện Đan Sư cấp hai. Loại người như vậy, dù là ở Thượng Vực tìm đồ mất cũng chưa chắc ra được một người.

Trần Tiến dĩ nhiên không biết sự rối loạn của Cố Tiểu Trầm, vẫn đem qua một nửa số dược liệu đưa cô.

- Đây là các đan được giúp ích cho việc tiến giai Trúc Cơ của cô, hãy cầm lấy đi.

Lần này thì Cố Tiểu Trầm buộc phải từ chối rồi, không chỉ việc cô đã là Trúc Cơ Đại Viên mãn mà còn nếu nhận lấy thì những dược liệu trước mặt này cũng là một tài sản không nhỏ với Trần Tiến lúc này rồi. Cô khó mà nhận lấy, dù sao từ ngày cùng nhau hành tẩu, cô cũng chưa hề mang lại lợi ích gì cho hần ngược lại có vẻ còn được trợ giúp khá nhiều.

Thấy Cố Tiểu Trầm lắc đầu, không nhận Trần Tiến cũng không ép, vì hần cũng rõ những đan được này tác dụng với cô quả thực không phải lớn. Lại móc ra một viên đan được đưa cô.

Cố Tiểu Trầm vẫn không có ý nhận nên nói:

- Cảm ơn huynh, những đan được này quá trân quý rồi, tôi quả thực không dám nhận.

- Ý tôi cũng không phải làm khó dễ gì cô nương, nếu cô nương không nhận tôi xin giữ lại nhưng viên đan được này tôi xin kính tặng cô.

- Kính tặng tôi?

Cố Tiểu Trầm ánh mắt tỏ vẻ nghi hoặc nhìn chăm chăm vào viên đan dược, từ trong lòng cô sinh ra chút ảo giác thêm muốn không nên lời.

Trần Tiến thấy vậy mỉm cười, chậm rãi giải đáp nghi hoặc của Cố Tiểu Trầm:

- Đúng vậy, không biết cô đã từng nghe qua Trú Nhan Đan chưa?

Vừa nghe ba từ “Trú Nhan Đan” toàn thân Cố Tiểu Trầm cũng tự nhiên run rẩy, một loại xúc động cực mạnh tràn lên từ thức hải cô một cách không tự chủ.

- Sao...Sao... Đây là Trú Nhan Đan, loại đan dược trong truyền thuyết sao?

Trần Tiến thấy vẻ kích động quá mức bình thường vốn có của Cố Tiểu Trầm cũng đành gạt đầu nói:

- Tôi cũng không rõ công hiệu nó có như trong truyền thuyết không, nhưng nó đúng thật là Trú Nhan Đan tôi vừa luyện thành.

Lúc này Cố Tiểu Trầm đã mất vẻ bình tĩnh của mình, cũng may cô đã dịch dung nếu không đáng vẻ xuất chúng như tiên nữ của cô mà còn phải kích động đến run rẩy như vậy, sẽ khiến người ta giật mình đấy.

Cô không ngờ mình lại được chàng trai chưa quen đây một tháng này tặng một viên đan dược trân quý như vậy. Nếu cô không dịch dung cô sẽ nghĩ rằng người này chỉ lấy lòng vì nhan sắc và thân phận mình thôi. Nhưng ở đây rõ ràng cô đã dịch dung, cũng như chắc chắn cả cái La Thành Đại Lục này không ai biết thân phận mình.

Cô thực sự đã cảm động rồi, ở thế giới người ăn thịt người này, không ngờ lại có một người không có kị gì đem kỳ trân dị bảo để tặng cho một người bạn đường, chưa kể Trú Nhan Đan này là đan dược truyền thuyết, đủ làm điên cuồng mọi nữ giới của Tu Chân Giới này.

- Tôi cảm ơn... Nhưng... nhưng quả thật tôi càng dám nhận.

Cố Tiểu Trầm cũng không giữ vẻ thân thiện vốn có nữa, mà là có pha chút rối loạn.

Thấy vẻ mặt kiên quyết từ chối của Cố Tiểu Trầm, Trần Tiến thờ dãi nói:

- Nếu cô nương đã không nhận, tôi chỉ đành lòng vứt viên đan dược này vậy. Nó có tác dụng nghịch thiên, nhưng với tôi nó là nguồn gốc tai họa, nếu không phải tôi xem cô như bằng hữu, tôi đã không đem ra tặng cô như vậy rồi.

Nghe những lời này, sao Cố Tiểu Trầm không hiểu, đây không chỉ là bảo vật nghịch thiên mà còn là nguồn gốc tai họa, không ít phụ nữ sẵn sàng trả mọi giá để đạt được nó. Thấy vẻ dứt khoát của Trần Tiến, cô cũng sợ rằng hẳn thật sự sẽ vứt bỏ, như vậy quả thật sẽ để lại tiếc nuối của cô mà hình thành tâm ma đành cản chặt rằng nhận lấy.

- Được rồi, lần này tôi nợ huynh một ân tình. Tôi cũng không biết dùng lời nào để cảm tạ huynh đây quả là báu vật trân quý nhất.

Nói xong Cố Tiểu Trầm cầm lấy viên đan dược, trong lòng cô kích động không thôi, nếu không phải có Trần Tiến tại đây cô đã hét lên trong sung sướng. Từng mạch máu của cô cũng kích động hơn. Cũng phải thôi, trên đời này sẽ không có người phụ nữ nào không chế được tâm trạng trước Trú Nhan Đan này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đan Dược Cẩn Trả

Sau khi bình ổn tâm tình, nhanh chóng Cố Tiểu Trầm cũng nhanh chóng ngồi xuống thổ nạp và phục dụng Trú Nhan Đan, thời gian Đan Dược hòa tan trong cơ thể Cố Tiểu Trầm chưa đầy một canh giờ. Từng kinh mạch trong cơ thể được duy trì bởi một làn hơi ấm từ đan dược truyền vào, làn da cũng trở nên trơn láng hấp thu dưỡng chất từ đan dược.

Cố Tiểu Trầm sau khi thổ nạp đứng dậy, cảm nhận toàn bộ sự khác lạ trong cơ thể mình, không thể nào tự chủ được đưa hai tay sờ lên mặt mình tuy vẫn còn một lớp dịch dung nhưng cô vẫn cảm giác được sự mềm mại mịn màng trên mặt.

Con gái không bao giờ từ chối cái đẹp, Cố Tiểu Trầm cũng vậy. Cả tinh thần cô tràn đầy niềm sung sướng, cô từ khi biết đến sự tồn tại của Trú Nhan Đan thì nó đã trở thành một vật mà cô ao ước có được, hôm nay không ngờ khi vừa rời Tông Môn đi lịch lãm lại có thể lập tức có được bảo vật tiên thiên này.

Cùng lúc này, Trần Tiến cũng tranh thủ đã tọa hấp thụ linh dược của Đại Hoàn Đơn. Dược lực phát tán mạnh mẽ chỉ trong chốc lát một cỗ liệt hỏa tiến

đến đan điền của Trần Tiến, luồng nhiệt hỏa thiêu đốt khắp các kinh mạch của Trần Tiến. Điều này khiến Trần Tiến cảm thụ nhiệt lượng rõ ràng trong cơ thể.

Nhưng điều này lại không kéo dài quá lâu, chỉ trong vài phút ngắn ngủi nó biến mất vô ảnh vô tung, như hòa tan toàn bộ vào các kinh mạch của Trần Tiến. Hẩn nghĩ hoặc sắc mặt không dám chậm trễ, vận dụng chân nguyên khắp toàn thân để phòng bất trắc.

Sự đau đớn sau đó lại xuất hiện liên tục nhưng mức độ của nhiệt năng như giảm dần, còn bây thành, năm thành rồi từ từ chỉ còn hơi ấm. Dù vậy, mồ hôi trên người Trần Tiến cũng vẫn tuôn chảy không ngừng. Không ngờ phục dụng đan dược lại đau đớn như vậy, cũng may cơ thể không hiểu sao lại có vẻ rất thích hấp thụ loại nhiệt lực của đan dược như vậy.

Trần Tiến bỗng nhớ về hình ảnh con chim Phượng Hoàng trong Thí Luyện Tháp, thì thảo tự nói:

- “Chẳng lẽ bản thân mình thật sự đã hấp nạp năng lượng của Phượng Hoàng Lửa, nên mới cảm thấy thích thú với các loại năng lượng nhiệt như vậy?”

Trần Tiến không thêm đề ý nữa, điều hắn đề ý chính là đột phá tu vi hiện tại, hiện tại hắn đã bắt đầu gia tăng sự hấp nạp linh khí xung quanh, điều này khiến Cổ Tiểu Trầm đang lạc vào mê trận của Trúc Nhan Đan cũng phải chú ý.

- Sao linh khí hấp nạp xung quanh huynh ấy lại khủng khiếp đến như vậy chứ?

Với Đại Việt Tu Chân quyết trong cơ thể, khả năng hấp nạp linh khí của Trần Tiến không chỉ lớn hơn bình thường gấp nhiều lần, mà tốc độ cũng vượt xa tu vi hiện tại. Điều này dĩ nhiên đối với Cổ Tiểu Trầm hoàn toàn không thể lý giải được.

Rất nhanh, Trần Tiến phát hiện được lực trong đan dược đã hết, mà tu vi thì vẫn chưa tiến lên được một cấp mà chỉ gia tăng lên một ít thôi. Nếu là người khác có lẽ lúc này sẽ chọn cách bế quan thêm một đoạn thời gian, tính tiến tu vi rồi tiếp tục nạp linh khí để đột phá, nhưng Trần Tiến không giống vậy. Hắn vẫn còn vài viên đan dược, chưa kể đối với hắn thứ quan tâm nhất hiện nay chính là tu vi.

Không hề kiên nhẫn nữa, hắn đem hết những viên còn lại bỏ hết vào miệng. Sự cản trở của dược lực cực kì khủng bố, phải lớn hơn lần trước gấp mấy chục lần, toàn thân như bị kiến bò làm Trần Tiến vô cùng thống khổ. Cũng may nhiệt lượng của đan dược lại kích thích và làm ấm cơ thể hắn, khiến bản thân hắn một lúc trải qua đến hai cảm giác trái ngược nhau.

Thấy tu vi đã đạt đến bình cảnh Trúc Cơ trung kỳ và có dấu hiệu đột phá, Trần Tiến vui mừng tiếp tục đẩy nhanh hấp thụ linh khí, mới hơn hai tháng trước đột phá Trúc Cơ nên chân nguyên hắn vẫn đang ở mức trống rỗng, không ngờ sau khi phục dụng hơn sáu viên Đại Hoàn Đơn lại giúp hắn gắn kết chân nguyên lại, đạt đến bình cảnh.

Không dừng lại, vận chuyển chân nguyên khắp cơ thể, dược lực của Đại Hoàn Đơn giúp tẩy tủy lại gân cốt, chuyển hóa thành nguyên khí giúp chân nguyên không ngừng khai thông. Bên cạnh đó, hắn không ngừng đề cao hấp nạp linh khí khiến trên đầu hắn hình thành một luồng lốc xoáy linh khí.

Cẩn rằng một cái, Trần Tiến hét lớn lên:

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...

Một tiếng bùng nổ ra, làm Trần Tiến lâm vào trạng thái hôn mê. Cổ Tiểu Trầm thấy vậy vội chạy lại đỡ hắn dậy. Phát hiện Trần Tiến cuối cùng cũng đã đột phá đạt đến Trúc Cơ trung kỳ.

- Không ngờ hắn lại liễu lĩnh như vậy, tiếp tục đi với hắn chỉ vài ngày nữa chắc mình phải tự ti về bản thân mình mất.

Đúng một ngày một đêm, Trần Tiến từ trong cơn hôn mê tỉnh lại, liền kinh hi phát hiện ra hắn đã đột phá thành công, tiến nhập đến Trúc Cơ trung kỳ.

Trần Tiến vừa mừng vừa sợ, lập tức ngồi dậy, kiểm tra lại toàn bộ kinh mạch, chân nguyên trong cơ thể mình. Nhưng vừa kiểm tra xong, hắn lại bị dược lực cản trở ngã ra đất, thì ra vì hấp tấp đột phá hắn đã nuốt một lần quá nhiều đan dược nên toàn thân đau đớn, nguy hiểm đến tính mạng.

Thấy hắn như vậy, Cổ Tiểu Trầm liền giải thích:

- Huynh một lần dùng quá nhiều đan dược, lần này có thể nói may mắn đột phá thành công, nếu không thì đã bị cản trở toàn thân kinh mạch nổ tung rồi. Thật là quá nguy hiểm. Bây giờ huynh nên tìm một nơi nào đó, bạo phát kinh mạch của bản thân mình đi.

Nghe Cổ Tiểu Trầm nói, Trần Tiến không dám chậm trễ liền chạy ra ngoài phát táng nội lực. Đột phá Trúc Cơ trung kỳ thành công, Kinh Dương Vương quyết cũng tự gia tăng theo người sử dụng chính thức đạt cấp hai. Mỗi chiều số Hỏa cầu tâm thường lúc này phát ra có uy lực tuyệt đối có thể uy hiếp tính mạng của tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ.

Nếu lúc này Lưu Quang gặp Trần Tiến, thì không cần lời động tia Thiên kiếp, thì uy lực của Hỏa cầu cũng đủ đánh bại gã rồi. Hỏa Cầu thực lực của Hoàng Cấp trung kỳ nhưng uy lực lại được Kinh Dương Vương quyết gia tăng gấp bốn. Quả thật trên đời này không người nào có thể tương đương nổi.

Sau khi bạo phát hoàn toàn dược lực còn sót lại trong kinh mạch, Trần Tiến rút cuộc cũng phục hồi trạng thái bình thường, nghĩ lại bản thân mình quả thực liễu lĩnh quá mức rồi, khiến hắn cũng lập tức không thể cao hứng nổi.

Đang đứng cảm thụ lại nguy hiểm sinh tử vừa trải qua thì Cổ Tiểu Trầm đi đến bên cạnh.

- Chúc mừng huynh đột phá thành công, tiểu muội giờ mới biết câu “Thiên ngoại hữu thiên” là gì.
- Cô nương quá khen, tại hạ cũng chỉ may mắn đột phát thôi, không ngờ lại làm cô nương chê cười rồi.
- Muội nào dám, huynh không chỉ có khả năng hấp thụ tu vi cực nhanh mà ngay cả pháp thuật thông thường khi huynh thi triển lại có sức mạnh vượt xa bình thường, nếu không phải muội chính thức nhìn thấy cũng sẽ không tin.

Trần Tiến nghe được xong vội cả kinh, mình vốn dĩ không hề đề phòng trước mặt cô ấy. Điều này có thể trở thành chí mạng của mình nếu một ngày cô ấy trở mặt.

Cố Tiểu Trầm dường như hiểu rõ suy nghĩ của Trần Tiến liền mỉm cười nói:

- Muội biết ai cũng sẽ có bí mật của riêng mình nhưng muội không có hứng thú với những thứ đó. Chưa kể huynh còn tặng cho muội một viên Trú Nhan Đan loại đan dược trong truyền thuyết này, muội còn chưa kịp đền đáp.

Nghe những lời này, Trần Tiến liền tự trách mình, mình đúng là đoán già đoán non mà, nếu cô ấy muốn ám hại mình có lẽ đã làm từ lâu rồi. Chưa kể cô gái này còn có sự kiêu ngạo của chính mình, làm sao dễ dàng ham muốn bí mật của người khác.

Trần Tiến gãi đầu nói:

- Không dám giấu gì cô nương, quả thật ta không có bí mật gì cả, nhưng đúng là công pháp tu luyện ta có hơi khác người một chút.
- Không sao, cũng chỉ là muội phỏng đoán thôi, đi cùng huynh bao lâu phát hiện ra huynh không có vũ khí chiến đấu cũng như công pháp công kích, ở đây muội có hai món xem như thích hợp để tặng huynh.

- Tặng ta, tại sao?

- Vì chúng ta ít nhất còn cùng nhau đi một đoạn, huynh thêm sức mạnh thì càng thêm sự trợ giúp. Chưa kể vì viên Trú Nhan Đan của huynh nữa.

Nói xong Cố Tiểu Trầm lấy từ nhẫn trữ vật của mình ra một thanh hắc kiếm đen dài chưa đến nửa thước cùng một ngọc giản công pháp.

- Đây là Hắc Tiên Kiếm, tuy không quý giá gì nhưng cũng là Huyền Cấp hạ phẩm pháp khí hy vọng huynh không chê bai. Còn công pháp là Lục Huyền Kiếm thuật, uy lực tương đối lớn nhưng không phù hợp muội tu luyện nên đành tặng huynh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Rèn Luyện Từ Thất Bại

Dưới tình huống này, Trần Tiến dù muốn dùng không cũng khó lòng từ chối hảo ý của Cố Tiểu Trầm, không chỉ giải quyết vấn đề trước mắt không có pháp khí của mình, còn là đáp trả lễ vật của mình đã tặng.

Cầm thử Hắc Tiên Kiếm trong tay, truyền chân nguyên vào kiếm lập tức thanh kiếm tỏa ra ánh hào quang nhạt, thử vung tay chém xuống một luồng chân khí phóng ra uy lực tương đối lớn. Trần Tiến ngoại trừ việc dùng Viêm Long Kiếm của Cố Tiểu Trầm khi giao đấu với Lưu Quang ra thì đây là pháp khí lợi hại nhất mà từng sử dụng nên không khỏi thích thú.

Hắc Tiên Kiếm, hình dáng như tên gọi là một thanh kiếm ngắn cán màu đen, có khả năng hấp nạp chân nguyên người dùng để phóng thích ra kiếm khí. Tuy kiếm màu đen nhưng luồng chân nguyên lại tỏa ra hào quang nên được gọi là Hắc Tiên Kiếm. Là một bảo kiếm của một Trúc Cơ hậu kỳ tu sĩ bị Cố Tiểu Trầm đánh bại khi còn ở Hải Vân Lục Địa thu được.

Lục Huyền Kiếm thuật, một công pháp tu kiếm đạt cảnh giới Huyền Cấp sơ giai, gồm sáu thức mỗi thức chứa chín chiêu biến ảo khôn lường. Có khả năng tự động phóng ra kiếm khí công kích, uy lực tương đối lớn. Ba thức đầu tu sĩ Trúc Cơ có thể luyện, còn ba thức sau thì phải đạt đến cảnh giới Kết Đan. Đây có thể xem là một công pháp có uy lực. Trong chiêu có biến chiêu, có thể đánh bại đối thủ nhờ bất ngờ.

Hôm nay quả là một ngày có nhiều niềm vui với Trần Tiến, không chỉ thăng cấp thành công mà còn có thêm một pháp khí và một công pháp chiến đấu cần thiết. Khuôn mặt cũng trở nên rạng rỡ, bao muộn phiền về được lực trong cơ thể cũng tan biến. Lúc này đây, Trần Tiến quả thật không khác gì một thiếu niên thật sự vừa mới kiếm được niềm vui, tâm trạng pha lẫn kích động và sung sướng.

Cố Tiểu Trầm thấy vậy đề nghị:

- Hay là huynh thử luyện kiếm thuật và sử dụng pháp khí đi, sau đó chúng ta giao chiến thử, sau đó hẵng lên đường.

- Tốt, huynh cũng không thể chờ đợi được.

Nói vừa dứt lời, Trần Tiến đã nhanh chóng tìm một nơi rộng rãi trong rừng, tìm các yêu thú cấp một để thử chiêu. Có Đại Việt Tu Chân quyết và Thiên Thư trong người, luyện đến đâu chiêu thức trôi chảy đến đó. Không chỉ vậy, còn có thể thôi diễn ra bao nhiêu biến hóa khôn lường, so với bản nguyên gốc có lẽ còn phức tạp hơn rất nhiều. Kinh Dương Vương quyết còn gia tăng sức mạnh thêm gấp bốn lần, đám yêu thú cấp một bị Trần Tiến giết đến nỗi bỏ trốn khỏi địa bàn khu vực mình, con nào con nấy đều tâm lý sợ hãi.

Trần Tiến chìm đắm trong loại tư vị tuyệt vời này, vài ngày trôi qua hắn cũng giảm được cảm giác trải nghiệm này. Giờ đây hắn đã vô cùng thành thục ba thức đầu tiên của kiếm quyết, đã vậy còn cảm giác chân nguyên tăng vọt vậy là được lực cơ thể hắn đã được hấp thụ hoàn toàn, chính thức cùng Cổ Trúc Cơ tầng bốn này.

Bên này Cổ Tiểu Trầm cũng bị hòa vào tâm lý tu luyện của Trần Tiến mà cũng tự mình cảm ngộ, sau một thời gian bên cạnh Trần Tiến cô dường như hiểu rõ hơn con đường tu đạo của bản thân mình. Nhìn những cố gắng và liều lĩnh cũng như hết mình phấn đấu của Trần Tiến, cô không thể không tự ti. Bản thân hai mươi năm qua cô không rời bỏ được cái bóng của chị mình, đã khiến cô không thể phát huy khả năng đích thực của bản thân. Hôm nay cô đạt đến bình cảnh của Trúc Cơ hoàn toàn có thể tự đột phá Kim Đan rồi, nhưng cô vẫn chưa muốn cô muốn đột phá, cô muốn mình hiểu rõ hơn nữa, thấu hiểu hơn nữa nhân sinh trước khi Kết Đan.

Cả hai như ước hẹn, Cổ Tiểu Trầm liền thử giúp Trần Tiến thử chiêu, lần này cô đã tăng chiến lực mình thành Trúc Cơ tầng hai với lời giải thích đã sử dụng đan dược của Trần Tiến đưa cho.

Trần Tiến cũng không nói nhiều lời, vì hắn biết rõ tu vi của Cổ Tiểu Trầm, chỉ là cảm thán một chút.

- Có vẻ hai chúng ta khá hợp nhau đấy, đi cùng nhau chưa đến một tháng cả hai đều thăng cấp.

Nghe những lời này, chợt Cổ Tiểu Trầm có chút đỏ mặt, dường như suy nghĩ đến một việc gì đó, liền nhanh tay:

- Động thủ đi, để muội xem thử huynh tiến bộ thế nào.

Viêm Long Kiếm trong tay, Cổ Tiểu Trầm thi triển kiếm thuật của mình, từng chiêu từng thức như lay động lòng người. Có nhanh có chậm, trong chiêu có biến hóa, trong biến hóa có cả hư chiêu. Trần Tiến lần đầu đối mặt với chiêu số lợi hại như vậy, nhất thời bị rơi vào thế hạ phong.

Cổ Tiểu Trầm tuy là chỉ đang so chiêu nhưng mức độ tập trung tinh thần vô cùng lớn, mỗi kiếm phát ra tuy chỉ uy lực Trúc Cơ tầng hai nhưng chiêu thức hoàn toàn tinh thuần Địa Cấp công pháp. Dù Trần Tiến rơi vào thế hạ phong, nhưng với tu vi cao hơn cũng giúp hắn nhiều lần thoát khỏi trong đường tơ kẽ tóc.

- Quả nhiên công pháp cao cấp vẫn có điểm lợi hại, hỏi sao những tên trong “Thập Bát Kiệt” đều là danh môn vọng tộc.

Không chịu thua kém, Trần Tiến liền tung ra thức đầu tiên của Lục Huyền Kiếm Pháp phản công, “Kiếm Quang Tinh Chiếu” sáu luồng kiếm bay ra, từ sáu luồng tỏa ra thành ba mươi sáu kiếm, bắn về phía Cổ Tiểu Trầm. Cổ Tiểu Trầm không ngờ còn có pháp bảo phòng ngự hộ thân, một chiếc thuẫn hiện ra ngăn cản toàn bộ công kích.

Điều đó làm Trần Tiến bất ngờ, không kịp đề phòng liền bị Cổ Tiểu Trầm tiến đến đưa lưỡi gươm đến trước cổ.

Trần Tiến đành cười khổ nhận thua:

- Quả nhiên, tài không bằng người, ta xin nhận thua vậy!

Cổ Tiểu Trầm thắng cũng không kiêu mồm cười nói:

- Chẳng qua kiếm pháp huynh tu luyện vài ngày vẫn chưa tinh tiến và thấu hiểu hết huyền cơ, nếu không sao muội có thể thắng. Chưa hết chúng ta so tài chỉ dùng kiếm pháp, nếu là pháp thuật người bại là muội.

- Ta thấy cũng chưa chắc, rõ ràng muội vẫn còn pháp bảo phòng ngự, có lẽ phẩm chất cũng không hề thấp nếu không không ngăn chặn chiêu kiếm dễ dàng như vậy.

- Đúng vậy, muội chỉ thắng nhờ ngoại lực có thể xem như hôm nay chúng ta hòa.

- Không! Lần này là ta bại, nhưng cũng nhờ muội ta mới biết bản thân phải lường trước mọi việc, kẻ thù sẽ không để yên cho ta mặc sức chém giết, chưa tới phút cuối thì không được lơ là, sát chiêu của kẻ thù vẫn là nguy hiểm nhất.

Cổ Tiểu Trầm khá hài lòng, chỉ là một trận thực chiến khảo nghiệm, không ngờ Trần Tiến lại thấu hiểu ra mọi việc như vậy, phải nói ngộ tính rất cao rồi. Đối với cô, một người trong Tông môn bảy sao đã gặp biết bao nhiêu nhân tài kiệt xuất, nhưng mấy ai lại chịu học hỏi từ những khảo nghiệm nhỏ nhặt nhất. Điều chi là những kẻ mất đề trên đỉnh đầu.

Trần Tiến đã biết rõ yếu điểm của mình, dĩ nhiên càng lâm vào cảm ngộ sâu sắc hơn, hắn biết thứ hắn đối mặt phía trước còn hung hiểm gấp trăm vạn lần. Không ngừng trui rèn, không ngừng học hỏi và nỗ lực thì sẽ có ngày mình chết trên tay người khác chứ nói gì đến Thiên Đạo vô tình.

Trần Tiến lại tò mò muốn biết về bảo vật của Cố Tiểu Trầm, không nhịn được hỏi:

- Không biết pháp bảo của muội tên gọi là gì?

- Trúc Lâm Thuần!

Cố Tiểu Trầm nhanh chóng trả lời đáp án của Trần Tiến không chút do dự, cô bây giờ đã không hề có kị việc trên người mình có những tài liệu cấp cao với Trần Tiến. Có lẽ với cô không món gì trên người có thể sánh bằng Trúc Nhan Đan nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Dừng Trông Mặt Mà Bắt Hình Dạng

- Quả là pháp bảo phòng ngự lợi hại, sau này nhất định huynh cũng kiếm một cái.

Ở Tu Chân giới này, thì pháp bảo phòng ngự và pháp bảo phi hành chính là hai thứ cực kì hiếm có. Giá trị tương đối lớn so với các pháp bảo cùng cấp khác.

Trần Tiến thấy Cố Tiểu Trầm tuy xuất thân danh môn nhưng đem theo nhiều bảo vật trên người như vậy khi một mình rèn luyện ở Tu Chân giới này thì không phải cũng quá nguy hiểm sao.

- Muội mang theo nhiều vật phẩm cấp cao như vậy, chẳng hay gặp những kẻ tu vi cao cường thì chẳng phải khiến mình mang họa sao?

Cố Tiểu Trầm có chút cảm động, cô có thể cảm nhận được từ lời nói Trần Tiến đó là một sự quan tâm thật lòng.

- Muội có phương pháp bảo vệ bản thân mình. Cảm ơn huynh đã quan tâm, muội cứ nghĩ Tu Chân giới này không thể không đề phòng ai nhưng từ khi gặp huynh thì muội cũng cảm thấy quả thật vẫn có những người đáng tin tồn tại.

Nếu Cố Tiểu Trầm biết mình thật ra cũng trong tính kế tạo mối quan hệ của Trần Tiến thì không biết cô nằng nghi gì nữa. Mặc dù vậy, không thể phủ nhận Trần Tiến bây giờ càng ngày càng có cảm tình với Cố Tiểu Trầm. Lúc ban đầu, là do ngưỡng mộ từ tiền kiếp, bây giờ là sự mến mộ với tính cách con người cô.

Tiếp theo, cả hai quyết định tiếp tục tiến về Hoa Quốc, cả hai còn cách Hoa Quốc chỉ một đoạn đường. Vài ngày sau, giữa biên giới của Lâm Quốc và Hoa Quốc có một thành thị tương đối lớn tên là Lâm Hoa thành, một thành thị nghe nói được tọa trấn bởi Nguyên Anh kỳ tu sĩ.

Cả hai quyết định dừng chân tại Lâm Hoa thành chuẩn bị một ít tài liệu sau đó sẽ đi đến Hoa Quốc. Ngọc giản của Đặng Hùng đưa cho Trần Tiến không hề ghi rõ ràng về nơi này, chỉ chú thích là một thành thị thuộc về La Thành Vực chủ.

Khác với Tuyên Quang thành, thành thị này mọi người có thể tự do ra vào không chịu bất kỳ việc kiểm tra hay trả phí nào. Cả hai nhanh chóng tiến vào thành, trong thành khá tập nập do là thành thị biên giới nên lượng giao thương hàng hóa cực kì lớn.

Kiến trúc của tòa thành khá đồ sộ, bên ngoài thành có một trận pháp cực lớn giúp linh khí trong thành cực kì sung túc. So với những nơi Trần Tiến đi qua, nơi này phải nói là thành thị cực kỳ to lớn và trù phú. Đi lại hai bên đường gồm rất nhiều Luyện Khí và Trúc Cơ tu sĩ, nhưng thỉnh thoảng vẫn thấy Kết Đan.

Trần Tiến lần đầu đến nơi nhìn thấy nhiều tu sĩ đẳng cấp như vậy, nên mức độ cảnh giác cũng cao hơn nói:

- Quả nhiên là thành thị biên giới, không chỉ to lớn mà ngay cả tu sĩ trong này cũng nhiều không kể xiết, có cả những người huynh không nhìn thấy tu vi nữa.

Cố Tiểu Trầm quen thuộc với những nơi như vậy nên không có gì ngạc nhiên nhưng nghe thấy Trần Tiến nói thì cũng gật đầu đồng ý, nâng cao mức độ cảnh giác hơn.

Cả hai đi một lượt, mới phát hiện ra chi phí ở đây so với Tuyên Quang thành đắt đỏ vô cùng, pháp khí, pháp bảo mắc đến dọa người. Trần Tiến cảm thấy khó thở rồi, lập tức nghĩ đến chiến lược đem số đan dược của mình luyện chế còn dư dự tính đem bán để kiếm thêm ít linh thạch.

Đi vài vòng, cuối cùng Trần Tiến cũng thấy một tòa Đan Các tương đối lớn tên là “Liên Dược Các”, đứng bên ngoài quan sát Trần Tiến thấy số lượng người ra vào tương đối tập nập, chứng tỏ nơi này làm ăn cũng khá tốt. Hầu hết đều là Luyện Khí và Trúc Cơ tu sĩ, rất phù hợp để tiêu thụ các loại thảo dược của mình nên Trần Tiến quyết định sẽ đem đan dược đến bán ở đây.

Bước vào Liên Dược Các, mùi của các loại thảo dược xông thẳng vào mũi Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm.

Cố Tiểu Trầm lên tiếng nói:

- Quả là một Đan Các tốt, mùi thảo dược thật nồng đậm!

Trần Tiến cũng gật đầu phụ họa theo:

- Đúng vậy, nơi này quả thật mùi đan dược thật nồng đậm, bên trong hẳn có không ít vật liệu tốt.

Trần Tiến bước đến bên chỗ chuông quầy của Liên Dược Các. Nhìn sơ qua, đó là một gã chuông quầy béo ú, có hai hàm râu hai bên mép thân hình khá chậm chạp, nhưng Trần Tiến không dám xem thường vì tu vi của gã đã Kim Đan trung kỳ so với Trần Tiến thì lớn hơn nhiều lắm.

- Không biết nơi này của mình có thu mua đan dược không?

Nghe giọng của Trần Tiến, tên chuông quầy béo ú liếc mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới của Trần Tiến rồi cất lên cái giọng the thé nói:

- Đan dược như thế nào?

- Ích Nguyên Đan một lọ, Đại Hoàn Đơn một lọ và Đại Bồi Nguyên Đan một lọ. Tất cả đều là loại một.

Tên béo ú không chút biểu tình lộ ra đến khi nghe chữ loại “một”. Điều đó biểu thị điều gì, chính là người luyện những đan dược này cũng có thể luyện chế đan dược cấp ba.

- Đầu mau lấy ra hết xem, người còn nữa không?

- Vâng, chỉ có nhiêu đó thôi?

Tên béo ú cảm ba lọ đan dược lên nhanh chóng mở ra xem, vừa mở ra gã đột nhiên run rẩy trong vài giây, xong biểu lộ trên mặt cực kỳ phức tạp. Vội vàng hỏi:

- Đây là các đan dược cấp hai loại một, do chính tay người luyện chế?

Trần Tiến cảm thấy tên chuông quầy béo ú này có vẻ như không tin tưởng lắm về những đan dược của mình đưa ra thì phải. Hắn muốn bán đan dược trước hết vì chúng đã không còn cần thiết ngoài ra còn muốn tìm một chút cơ duyên từ việc này. Đây là câu lợi ích từ trong nguy hiểm, ít ra hắn muốn thăng cấp cần thêm những tài liệu luyện chế khác, mà bây giờ bản thân hắn cũng không có quá nhiều thời gian để bỏ ra đi tìm chúng.

Chỉ có thể đổi ra từ việc lộ ra tin tức mình là Luyện Đan Sư thì từ đó mới có người tìm mình để luyện chế, lúc đó mình mới tích lũy được được liệu trong thời gian ngắn. Luyện Đan Sư cấp hai không phải hiếm nhưng Luyện Đan Sư cấp ba trở lên thì cực kì quý hiếm rồi.

Khá nhiều tu sĩ Trúc Cơ xung quanh nghe nói đan dược cấp hai loại một đều nhìn qua về phía này với ánh mắt thiêu cháy. Rõ ràng sức hút của các loại đan dược đối với các tu sĩ luôn rất cần thiết, chỉ vài phút sau đã chật ních người đứng xung quanh bọn người Trần Tiến.

Thái độ của tên béo ú với Trần Tiến cũng lập tức thay đổi, nhã nhặn hơn nhúc nhích cái thân đầy mỡ của mình mà tiến tới nắm lấy cái tay của Trần Tiến rồi cười xuê xòa:

- Cậu trai trẻ đừng hồng lửa gạt tôi, cậu chưa quá hai mươi cho dù đã là một Luyện Đan Sư cấp hai thì cũng khó có thể nào luyện chế ra được loại một cao cấp như vậy. Mà theo màu sắc và hương liệu từ viên đan dược tỏa ra thì chỉ luyện chế chưa quá ba tháng.

Nghe những lời này của tên chuông quầy, Trần Tiến không ngờ kiến thức về đan dược của gã lợi hại như vậy, chỉ cần nhìn qua một lần liền biết thời điểm luyện đan. Nếu không có kiến thức về đan dược phong phú và giàu kinh nghiệm làm sao có thể làm được.

Trần Tiến chưa kịp tìm câu trả lời thích hợp tên béo ú lại nói tiếp:

- Có phải đan dược này do sư phụ cậu luyện chế ra không? Sau đó nhờ cậu đem đi bán chúng có phải không?

Trần Tiến cùng Cố Tiểu Trầm không ngờ được cái tên béo ú này lại có trí tưởng tượng phong phú đến như vậy, đem một gã sư phụ không biết từ đâu chui ra gắn lên người của Trần Tiến.

Trần Tiến tâm tư cũng xoay chuyển nhanh, cảm thấy hình như mình mà tuyên bố mình là Luyện Đan Sư cấp ba chắc thật sự không ổn mắt, rõ ràng tuổi mình còn quá trẻ đi mà. Thảm thân trong bụng:

- “Đúng là trông mặt mà bắt hình dong mà”.

- Quả thật không dám giấu gì ngài, tại hạ thật ra đúng là có một sư phụ và những đan dược này của sư phụ cho tại hạ phòng thân, nhưng do vấn đề chi phí nên đành đem ra bán.

Đám đông nghe vậy thì khá thất vọng, ở Lâm Hoa thành này, Luyện Đan Sư cấp hai thì nhiều lắm nhưng Luyện Đan Sư cấp ba thì chỉ có một. Đó là Đan

Sư Tam Phẩm Mã Nguyên nhưng tên này thì chi phí cực kì đắt đỏ, muốn nhờ luyện chế đan dược cấp ba thì phải mất đến tám phần vật liệu. Chưa kể đến muốn luyện chế đan dược thăng cấp lên Kim Đan là Cửu Huyền Chân Đan thì ngoài trừ tám phần vật liệu còn phải thêm một ngàn trung phẩm linh thạch nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Huyết Hồn Đơn

Tên béo ú nghe thấy quả thật sư phụ tên thanh niên trẻ tuổi này luyện chế, liền nghĩ rằng có khi không phải chỉ là Luyện Đan Sư tam phẩm, cũng có thể cao hơn. Dù sau gã cũng bồi dưỡng ra một tên đệ tử chỉ mới hai mươi đã Trúc Cơ trung kỳ thì không phải tầm thường rồi, có khi mình nên tìm cách tạo mối quan hệ.

Gã nhanh chóng căng hết da mặt ra, nở một nụ cười ha hả:

-Cậu trai trẻ, xin thứ lỗi cho tôi thân thiết với người quen sơ, thấy cậu tuổi cũng còn trẻ mà đã tu vi cao như vậy, không biết cậu có thể cho tôi biết sư phụ cậu là Luyện Đan Sư mấy phẩm rồi không?

Sự tình đã đến nước này, nếu Trần Tiến không hiểu ý tứ của tên chàng quỳ béo ú này nữa thì có khi tay trắng chuyển này rồi. Dĩ nhiên hẳn hiểu cái giá mình đưa ra phải tương xứng với mong muốn của tên béo lúc này.

-Đúng vậy, tôi hiện chỉ là Luyện Đan Sư nhị phẩm, nhưng sư phụ tôi là Luyện Đan Sư tứ phẩm.

Câu đầu của Trần Tiến nói ra không bao nhiêu cân lượng nhưng câu sau lại như sét đánh ngang trời, toàn bộ sảnh của Liên Dược Các mọi người đều ngơ ngác. Một Luyện Đan Sư tứ phẩm đại biểu cho điều gì, đó là người có thể giúp mọi người tăng lên Nguyên Anh, dù đi đến bất cứ nơi đâu cũng sẽ nhận được sự chào đón.

-Cái gì...sư...phụ...anh lại là Luyện Đan Sư tứ phẩm

Tên béo ú cũng trở nên run rẩy, lời nói cũng lắp bắp. Phải biết ở Lâm Quốc này, tứ phẩm Luyện Đan Sư nếu không trực hệ các Tông môn hay Học Viện lớn thì thuộc về Hoàng Triều, rất hiếm thấy một Luyện Đan Sư tự do nào. Điều đó khiến cho rất nhiều tán tu hay tu sĩ các Tông môn nhỏ khó có cơ hội gặp được để xin giúp đỡ họ luyện chế Hóa Anh Đan để thăng cấp Nguyên Anh, bởi điều này dẫn đến khá nhiều tu sĩ Kim Đan Kỳ tán tu.

Trần Tiến thấy vậy gật đầu, hẳn cũng không nghĩ mình khoác lác. Hiện tại, rõ ràng hẳn chưa thể luyện chế ra đan dược cấp ba nữa nhưng hẳn tin nếu cho hẳn thời gian một năm thôi hoàn toàn có thể đạt đến cấp bốn cũng chưa chắc là vấn đề.

Tuy vậy, hình như hẳn không biết rõ hẳn đã giới thiệu hoành tráng đến cỡ nào, điều này khiến các tu sĩ xung quanh trở nên đặc biệt nhìn hẳn với ánh mắt thêm ngưỡng. Nếu làm quen được đệ tử của một Luyện Đan Sư tứ phẩm không phải cơ hội sau này luyện chế đan dược tứ cấp cao hơn sao.

Chỉ có Cố Tiểu Trầm người biết rõ Trần Tiến hoàn toàn không có cái gì gọi là sư phụ, nên hoàn toàn kinh ngạc. Khuôn mặt hơi đầm chiêu lộ rõ suy nghĩ:

-“Không ngờ hẳn lại là một người dối trá như vậy, chẳng lẽ mình nhìn lầm sao. Mà không đúng có thể hẳn thật sự là Luyện Đan Sư tứ phẩm thật sự, dù sao hẳn luyện chế đan dược phẩm chất rất cao là tận mắt mình thấy, hay hẳn có sư phụ thật sự”.

Lúc này mọi người tranh nhau vây quanh Trần Tiến, ai nấy cũng muốn tranh thủ làm quen khiến Trần Tiến một phen hoảng sợ. Thấy tình huống vậy, tên mập đầu dê cho người khác tiếp cận con mồi hái ra tiền của mình, liền hét lên một tiếng.

-Tất cả tránh raaaaaaaaaaaaaaa!

Thanh âm của tu sĩ Kim Đan quả thật rất khủng bố, không phải những tu sĩ Trúc Cơ có thể dễ dàng chịu được, nên vài người bị chấn lui. Ngay cả Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm bên cạnh cũng cảm thấy váng đầu trước tiếng hét không dễ chịu chút nào.

Tên chàng quỳ béo ú liền nhìn về phía mấy tên Trúc Cơ đang đeo bám làm quen to giọng nói:

-Hôm nay Đan Các nghỉ sớm, đề nghị các khách hàng hôm sau ghé lại sau.

Nói xong, lão ra hiệu cho các nhân viên của mình dọn dẹp sắp xếp đóng cửa tiệm. Rồi quay qua nở nụ cười đầy thân thiện với hai người Trần Tiến.

-Mời! Hai vị vào trong chúng ta cùng bàn bạc.

Trần Tiến tuy hơi vội vàng hấp tấp gây ra hỗn loạn nhưng cũng may mục đích quan trọng thu hút được sự chú ý cũng đạt được, nên cũng không để ý có

nguy hiểm hay không liền theo tên chuông quầy béo ú vào bên trong.

Bên trong Đan Các là một dãy nhà bài trí khá đẹp, trong sân là một vườn dược thảo nhỏ được bố trí nuôi dưỡng bởi những Tụ Linh trận để duy trì linh khí cho dược thảo. Điều này chứng tỏ thực lực của Liên Dược Các cũng không tầm thường.

Bước vào trong phòng có cái bàn nhỏ, tên chuông quầy béo ú mời hai người Trần Tiến ngồi xuống, bỗng nhiên gã đưa tay ra nắm lấy tay Trần Tiến giọng nói khẩn trương:

-Chàng trai trẻ, không biết làm sao mới có thể gặp sư phụ của cậu?

Trần Tiến quá bất ngờ với tình cảnh này, nhưng cũng thần nhiên đáp:

-Tôi cũng không rõ thời gian là khi nào, người thường xuất hiện vô ảnh vô tung.

Nghe những lời này ánh mắt của tên chuông quầy lóe lên sự thất vọng, dường như hy vọng của gã vừa dập tắt lại vừa vụt mất. Thấy vậy cũng có vẻ không ổn, Trần Tiến liền nói:

-Ít nhất là hai năm nữa, sư phụ tôi sẽ đến Hoa Quốc, tôi cũng đang trên đường đến đó có khi tôi sẽ gặp được người.

-Hai năm, tốt, tốt, tốt.

Tên chuông quầy không ngờ nói ra liền tiếp mấy chữ tốt, liền mới nhìn rồi vội nói với Trần Tiến:

-Cậu thanh niên, không phải tôi đánh chủ ý gì lên sư phụ cậu, mà thật sự tôi có chuyện nhờ cậy, muốn cậu giúp cho tôi. Tôi không thể chờ được nữa rồi.

Trần Tiến nghi ngờ nhìn tên chuông quầy nói:

-Xin lỗi ông, nhưng tôi không biết ông cần gì làm sao có thể giúp?

-Cậu trai trẻ cho hỏi cậu tên gì, để tôi tiện xưng hô. Tôi tên là Chi Dung là chuông quầy của Liên Dược Các này.

-Tôi tên là Tiến Trần.

Tên béo ú Chi Dung sau đó lại trầm mặc một hồi, khiến không khí ở trong phòng trở nên quỷ dị, sau đó giây lát cuối cùng gã cũng phá vỡ sự yên lặng nói:

-Không biết cậu đã từng nghe qua Huyết Hồn Đơn.

Trần Tiến chưa từng nghe qua nên lập dừng thần thức dẫn vào đan điền để THIÊN THU cho hắn thông tin, Huyết Hồn Đơn là loại đan dược cấp bốn, không dùng gia tăng chân nguyên hay tăng cường tu vi nhưng lại giúp phục hồi trạng thái chìm vào hôn mê hoặc người bị trọng thương cực kì nghiêm trọng ảnh hưởng đến thần thức.

-Có tôi đã từng nghe sư phụ nhắc qua, đó là một loại đan dược trị liệu thần thức hoặc trong trạng thái chết giả.

Nghe những lời này tên Chi Dung gật đầu tỏ vẻ tin tưởng, rất ít người biết loại Đan dược này, thứ nhất vì nó cực kì quý hiếm, thứ hai tài liệu luyện chế vô cùng phức tạp. So với các đan dược cấp sáu bảy còn khó tìm ra hơn vạn phần.

-Đúng vậy, tôi muốn tìm sư phụ cậu vì cần tìm người luyện chế ra Huyết Hồn Đơn đó.

-Tại sao lại là sư phụ tôi, ông không tìm một Luyện Đan Sư tứ phẩm khác, Lâm Quốc này không phải không có tứ phẩm Đan Sư chứ.

-Đúng là tôi có thể tìm một Đan Sư tứ phẩm, nhưng người có thể luyện chế Huyết Hồn Đơn còn có một điều kiện cực kì khác nghiệt, đó là phải có Chân Hòa Thuần Khiết, mà từ đan dược sư phụ của cậu tôi có thể cảm thấy nó được luyện chế qua luồng chân hòa cực kì tinh thuần.

Trần Tiến không ngờ được, rõ ràng mình chỉ dùng Trúc Cơ hóa thôi, làm sao lại thành Chân Hòa Thuần Khiết được. Còn Cố Tiểu Trâm hiểu biết càng nhiều thì tâm tư càng phức tạp, không ngờ lại là Chân Hòa Thuần Khiết, loại chân hòa dùng để luyện chế đan dược tốt nhất có thể sánh ngang với các môi lửa Thiên Cấp chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Cô không tự chủ được ánh mắt nhìn về phía Trần Tiến như một yêu thú siêu cấp.

-Tại sao ông biết đó là Chân Hòa Thuần Khiết, tôi chưa từng nghe sư phụ nói qua?

-Vi để tìm người luyện được Huyết Hồn Đơn, tôi đã đọc qua tất cả các tài liệu về Chân Hòa Thuần Khiết, nên khi vừa nhìn viên đan dược liền khiến tôi nhận ra.

Trần Tiến thầm nghĩ không ngờ người trong thiên hạ, người hiểu biết quả nhiên rất nhiều không ngờ từng phút từng giây mình hoàn toàn có thể để lộ sơ hở rất nhiều thứ.

Chương 43: Bảo Vật Truyền Thừa

Trần Tiến thấy sự gấp gáp của Chi Dung cũng đoán được gã thật sự cần thiết đan dược nên hỏi:

- Không biết ông cần đan dược để làm gì?

Nghe câu này, không hiểu sao từ khóe mắt của gã lại chảy ra hai hàng nước mắt. Lúc này so với khi còn ở sảnh của Liên Dược Các quả thật khác nhau một trời một vực. Chi Dung miễn cưỡng nói:

- Con gái tôi đã bị người khác hạ độc thủ khiến cho thần thức bị tổn thương nghiêm trọng, hơn mười năm nay tôi không ngừng đi tìm các tài liệu cần thiết để luyện chế Huyết Hồn Đơn, nhưng dù tài liệu đủ cả nhưng vẫn không tìm ra được Luyện Đan Sư tứ phẩm trở lên có Chân Hỏa Thuần Khiết.

Dứt lời, gã Chi Dung cũng thở một hơi dài mang đầy vẻ khổ não, rõ ràng gã tốn không ít tâm tư vào những loại vật liệu này rồi. Qua đó cũng thấy được tình cảm gã dành cho con gái lớn như thế nào. Điều đó khiến hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng bị cảm động theo.

Một người đàn ông ít phút trước còn thái độ ngạo nghễ, mặt mày kiêu căng thì giờ lại một khuôn mặt rầu rĩ, như hai người hoàn toàn khác nhau. Không ngờ, ông lại quỳ xuống trước Trần Tiến:

- Hy vọng cậu có thể nhờ sư phụ cậu giúp tôi, đã hơn mười năm nay tôi luôn tìm kiếm người có thể luyện chế đan dược cho con gái mình, tôi có thể trả bất cứ giá nào.

Trần Tiến thấy vậy vội nâng đỡ ông dậy rồi nói:

- Ông đứng lên đi, chắc chắn tôi sẽ giúp ông.

Ông ta thấy vậy cũng bớt đi sự run rẩy lấy lại được chút bình tĩnh.

- Cậu đã hứa rồi đấy nhé, tôi đã đợi điều này suốt mười năm rồi.

- Tôi đã hứa nhận định sẽ giữ lời, hai năm sau nếu gặp sư phụ mình tôi sẽ nhờ ông ấy luyện đan cho ông.

Nghe được điều này Chi Dung rất vui mừng, gã đã có một liều thuốc an thần cho vấn đề khúc mắt bao năm nay của mình. Liên mới nhớ ra này giờ mình đã thất thố, liền chỉnh lại y phục lau gạt đi nước mắt.

Cố Tiểu Trầm tò mò không hiểu tại sao con gái của ông ta bị hạ độc thủ liền hỏi:

- Tại sao chị ấy lại bị người khác hạ độc thủ như vậy.

Chi Dung cũng trầm lặng một hồi rồi dường như nhớ lại quá khứ xa xưa:

- Năm xưa con gái tôi lúc đó vừa tiến cấp Kim Đan khi chưa đầy bốn mươi tuổi, nó đã trở thành niềm tự hào của tôi. Sau đó tôi đã để nó ra ngoài lịch lãm, để rèn luyện thì nó đã quen được với một tên tán tu khi đó cũng là Kim Đan sơ kỳ. Nhưng thì ra tên đó tiếp cận con gái tôi chỉ vì gã phát hiện ra tôi có một bảo vật được truyền thừa từ tổ tiên.

- Qua một thời gian tiếp xúc gã đó đã nhận được sự tin tưởng tuyệt đối của cha con tôi. Cho nên trong một lần sơ ý tôi đã vô tình tiết lộ gã đó biết nơi cất giấu bảo vật. Nhưng do tôi đã để chìa khóa nơi mật thất cho con gái mình, nên trong đêm đó gã đã tìm cách đoạt được nó từ con gái tôi.

- Tuy vậy, gã dùng mọi cách vẫn không cách nào lừa được con gái tôi để chiếm đoạt chìa khóa nên trong khi con gái tôi bế quan đã bị hấn tập kích đánh lén, cũng may con gái tôi có pháp bảo phòng ngự nên chặn được một chiêu chí mạng, thế nhưng khi xuất kích toàn lực thì mới phát hiện ra bản thân đã trúng độc nên bị hấn đánh trọng thương nặng đến nỗi thần thức cũng bị hủy.

Cố Tiểu Trầm ghét nhất trên đời chính là lũ đàn ông bạc bẽo liền mắng một câu:

- Vô si.

Trần Tiến cũng hỏi:

- Tiếp theo câu chuyện thế nào?

Chi Dung liền thở dài một hơi rồi nói tiếp:

- Sau khi hấn đánh lên con gái tôi trọng thương ảnh hưởng thần thức, hấn liền xóa bỏ thần thức của con gái tôi trên nhẫn trữ vật rồi lấy chìa khóa. Sau đó hấn đến nơi cất giấu báu vật và lấy nó bỏ đi. Suốt mười năm nay, ngoại trừ việc tìm kiếm thảo dược vì con gái tôi, tôi cũng không ngừng truy tìm dấu vết của hấn.

Cố Tiểu Trầm rất căm phẫn loại người như vậy, thề rằng có ngày gặp tên đó ở đâu nhất định sẽ tận lực ra tay giết chết hấn.

Trần Tiến cũng cảm thấy xấu mặt vì những kẻ bại hoại như vậy, không chỉ lừa gạt tình cảm mà còn nhẫn tâm ra tay liền hỏi:

- Không biết tôi có thể tò mò hỏi bảo vật bị đánh cắp là gì không? Và hấn ta tên là chi?

- Bảo vật của tổ tiên tôi để lại là một bản đồ dẫn đến nơi của một vị cường giả đã phi thăng nhưng thất bại. Nhưng dù thất bại thì tu vi ít nhất cũng đã đạt đến Đại Thừa đại viên mãn, suốt mười vạn năm qua Tu Chân giới chúng ta có bao nhiêu người có thể đạt đến cấp bậc đó. Chính vì vậy đó có thể xem là kho báu cực lớn đối với đa phần các tu sĩ. Còn tên của hấn thì ta làm sao có thể quên hấn chính là Thoát Hoan nhưng suốt mười năm nay ta vẫn không tìm ra tung tích của hấn.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm không hẹn mà cả hai cùng đồng loạt ghi nhớ cái tên này, đối với cả hai người thì loại đàn ông vô sỉ bạc tình như vậy chính là những kẻ đáng hận nhất.

Sau khi cả ba nói chuyện một lúc, Chi Dung cũng bình tĩnh hơn bắt đầu tìm hiểu về sự phụ của Trần Tiến.

- Không biết tên gọi của vị sự phụ của cậu tên gọi là gì? Nếu là một Luyện Đan Sư tứ phẩm ở Lâm Quốc chắc ít nhiều tôi cũng đã từng nghe qua.

Trần Tiến nhất thời không tìm được cách nào giải thích vì hấn làm gì có sự phụ đành trả lời đại:

- Sự phụ của tại hạ thật ra là một Đan Sư mai danh ẩn tích đã lâu, chỉ là nhờ cơ duyên xảo hợp nên vô tình được sự phụ thu nhận thôi, còn tên của sự phụ tại hạ là Hải Thượng Lăng không biết ông đã từng nghe qua.

Chi Dung lắc đầu:

- Thứ cho tôi nông cạn, quả thật chưa từng nghe qua cái tên này.

- Không sao, tôi đã nói rồi mà, sự phụ của tôi là người không thích phô trương nên tên tuổi của ông ấy rất ít người biết đến.

Chi Dung cũng không nghi ngờ, dù sao Tu Chân giới cũng cực kỳ rộng lớn, loại người nào cũng có, nhiều người già ta không biết cũng không phải là lạ. Dù sao thì đan dược của Trần Tiến vẫn là hàng thật giá thật do chính là Chân Hóa Thuần Khiết luyện thành.

Sau đó, Chi Dung không nói thêm gì nữa mà đưa ra cái giá cho Đan dược Trần Tiến đưa đến:

- Cậu Trần này, số Đan dược của cậu đều là loại khá hút hàng ở Liên Đan Các chúng tôi, chưa kể là phẩm chất loại một nữa nên tôi ra giá mỗi lọ một ngàn trung phẩm linh thạch, cậu thấy cái giá thế nào.

- Một ngàn trung phẩm linh thạch!

Trần Tiến liền nghĩ trong đầu, không ngờ lại giá trị như vậy, cả gia tài của hấn từ trước tới nay cũng không đạt đến con số đó nữa. Có số linh thạch này hấn có thể sống khỏe được một đoạn thời gian rồi. Tuy vậy, Trần Tiến cũng không biết, Chi Dung thật ra vẫn đưa ra giá mua bán đúng với số đan dược đó, con người già tuy béo ú nhưng rất rõ ràng chuyện riêng và chuyện tư.

- Sao cái giá đó cậu không hài lòng sao?

Trần Tiến cảm thấy cái giá này tương đối hậu hĩnh rồi, vì số dược liệu này hấn rõ ràng thu thập khá dễ dàng nên làm gì có cái không hài lòng, lập tức nói:

- Không, tôi đã hài lòng với cái giá này rồi.

Chi Dung thấy Trần Tiến cũng không làm cao, nên cũng tăng thêm vài phần cảm tình.

- Được, đây là ba ngàn trung phẩm linh thạch, cậu kiểm tra đi.

Đưa nhẫn trữ vật chứa ba ngàn trung phẩm linh thạch cho Trần Tiến, hấn cũng không do dự làm kiêu vì đây là giao dịch công bằng liền cầm lấy cho vào nhẫn của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Mã Nguyên Đến Tìm

Giao dịch xong, Chi Dung lại đưa ra một nhẫn trữ vật cho Trần Tiến khiến Trần Tiến ngạc nhiên nhìn ông ta.

Chi Dung thấy biểu tình của Trần Tiến lập tức nói:

- Đây là một nửa tài sản tôi dành dụm cả đời gồm một trăm ngàn trung phẩm linh thạch, nếu cậu có thể tìm được sư phụ cậu luyện chế ra Huyết Hồn Đơn tôi sẽ đưa tiếp một trăm ngàn nữa.

Không ngờ Trần Tiến lại nói:

- Cái này tôi không đồng ý được.

Chi Dung hơi sững sốt, thực lòng mà nói khi giao ra số lượng tài sản lớn như vậy ông cũng đã khổ tâm đánh cược một phen rồi. Suốt mười năm qua nhìn con gái phải chịu cảm giác đau đớn từ việc tổn thương thần thức ông đã quá mệt mỏi rồi. Không ngờ lại bị đối phương từ chối.

Thế nhưng Chi Dung dự liệu sai rồi, chính là Trần Tiến không phải chê ít.

- Tôi không dám cầm lấy số linh thạch này, dù sao tôi cũng chưa bảo đảm được điều gì sẽ có đan dược cho ông, ngoài ra cầm số linh thạch này vào rồi, nếu thật sự không tìm được sư phụ của tôi thì tôi chính là kẻ bất tín thế nên tôi tạm thời không thể nhận.

Trần Tiến có sẵn tính toán trong lòng, hẳn chỉ cần hai năm thời gian hoàn toàn có thể đạt được Luyện Đan Sư tứ cấp. Như vậy, số linh thạch này có thể hoàn toàn nằm trong tay rồi, nhưng nếu lấy trước sẽ vô hình chung tạo thành áp lực lên bản thân mình, sẽ khiến mình hấp tấp nóng vội.

Chi Dung hiểu ý, cách nhìn với Trần Tiến cũng khác đi, phải biết rằng số lượng linh thạch này không ít, hoàn toàn có thể đã động lòng tham của rất nhiều người. Một trăm ngàn trung phẩm linh thạch với rất nhiều tu sĩ Nguyên Anh cũng khó khăn chứ đừng nói là tu sĩ Trúc Cơ.

- Được vậy tôi cũng không ép cậu nữa, nhưng nếu không đưa gì tôi cũng sẽ không bảo đảm đã ký kết với cậu.

Trần Tiến cũng không từ chối nữa:

- Được vậy tôi sẽ lấy mười ngàn trung phẩm linh thạch trước, xem như làm vốn.

Thấy Trần Tiến lấy linh thạch, Chi Dung cũng cảm thấy có chút yên lòng. Còn Cố Tiểu Trầm càng ngày càng cảm thấy con người Trần Tiến khá được, làm việc có trước có sau.

Sau khi nói chuyện và giao dịch xong, thì trời cũng tối Chi Dung cũng mời hai người ở lại rồi sai người đi sắp xếp hai động phủ cho hai người nghỉ ngơi. Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng không từ chối thành ý của Chi Dung nên đồng ý ở lại.

Trong động phủ riêng tư, cuối cùng Cố Tiểu Trầm mới được thực sự nhìn ngắm khuôn mặt của mình từ khi sử dụng Trú Nhan Đan. Nội tâm của phụ nữ đôi lúc thật đơn giản, họ cảm thấy chỉ cần bản thân mình đẹp thì mọi việc trên thế gian này đều đơn giản hóa đi. Cố Tiểu Trầm cũng vậy nhìn vào gương thấy gương mặt mình trở nên thuần khiết, khuôn mặt cô cũng xinh đẹp liền tâm tình thật sự rất tốt. Liền cảm thấy lần này ra ngoài này của mình thật đáng giá.

Còn Trần Tiến thì đang nhảy cẫng lên vì sung sướng, chưa bao giờ hắn nắm trong tay nhiều linh thạch như vậy, mười ba ngàn trung phẩm linh thạch. Hắn liền quên luôn nghỉ ngơi lấy số linh thạch ra đếm lại hai ba lần, đúng là đôi lúc tiền tài có sức mạnh thật khủng khiếp dù cho Đại Việt Tinh Thần quyết cũng không khổng chế được sự kích động này,

Cứ như vậy một đêm trôi qua, Trần Tiến cũng đi ra động phủ từ sớm nhưng không ngờ Cố Tiểu Trầm vẫn như thường lệ luôn đã rời khỏi động phủ sớm hơn.

- Cố muội lúc nào cũng dậy sớm, huynh quả thật khâm phục mà.

- Chi là thói quen thôi, không phải huynh cũng vẫn dậy sớm không kém gì muội sao?

Cả hai trò chuyện một ít thì có hạ nhân của Liên Dược Các mời đến thư phòng gặp Chi Dung, cả hai cũng không làm mất thời gian liền đi đến khi đến nơi thì phát hiện trong thư phòng còn có một gã trung niên, hai mắt có cặp lông mày nhọn nhìn như mắt đại bàng. Trần Tiến còn phát hiện ra tu vi của gã này cực cao đã là Kim Đan trung kỳ không kém gì Chi Dung.

Thấy hai người Trần Tiến đến, Chi Dung liền đi đến cười nói và giới thiệu trước:

- Hai người lại đây, hôm nay tôi giới thiệu cho hai người biết đây là Mã Nguyên là Luyện Đan Sư tam phẩm duy nhất của Lâm Hoa thành chúng tôi.

Dĩ nhiên cả hai người không biết tại sao một Luyện Đan Sư tam phẩm lại đến tìm họ, nhưng xét theo ánh mắt không mấy thân thiện khi gã Mã Nguyên này nhìn thì cả hai cảm thấy hẳn không phải có ý gì tốt cả.

Trần Tiến cũng không vì hắn là Luyện Đan Sư tam phẩm mà phải tỏ thái độ nịnh nọt vì cơ bản hắn trên lý thuyết cũng đạt mức đẳng cấp tương đương với

tên Mã Nguyên này. Có Tiểu Trầm thì càng khó nói với cô chỉ trừ những Đan Vương trong truyền thuyết ra, thì những Luyện Đan Sư như tên Mã Nguyên này cô vẫn còn chưa thêm để ý.

Gã Mã Nguyên nhìn thấy thái độ của hai người này đối với mình đều hơi không có chút ý tứ nịnh nọt nào thì trong lòng càng thêm khó chịu. Từ khi lão ta trở thành Luyện Đan Sư tam phẩm thì đã quen với việc đi đâu cũng được săn đón nào đâu phải gặp thái độ lạnh nhạt như vậy. Trong lòng một bụng tức tối, thầm nghĩ:

- “Giỏi lắm bọn nhóc con, nghĩ rằng có một Luyện Đan Sư tứ phẩm chống lưng là không xem ai ra gì sao?”.

Thế nhưng lão ta vẫn làm một điệu bộ như kiểu không quan tâm, Chi Dung sống lâu luyện đã thành tính nhìn thấy tình huống thì biết rõ cả hai bên không hợp nhau rồi, nhưng ông cũng không tiện từ chối lời đề nghị của Mã Nguyên dù sao gã ta cũng là người thường xuyên cung cấp các loại đan dược cho Liên Dược Các của ông ta. Nên lập tức nói:

- Tôi giới thiệu với ông đây là Trần Tiến người có sư phụ là một Luyện Đan Sư tứ phẩm, cùng với đây là bạn của cậu ấy tên là Có Tiểu Trầm.

Nghe được giới thiệu theo phép lịch sự cả hai vẫn gật đầu chào hỏi với Mã Nguyên. Tên Mã Nguyên cũng bày ra một điệu bộ của tiền bối liền phát tay ra hiệu không cần đa lễ. Sau đó, Chi Dung cũng sắp xếp cho ngồi cho hai người ở bên cạnh.

Cả hai vừa ngồi xuống, lão Mã Nguyên đã hỏi:

- Có thể cho ta biết tên danh sư của cậu là gì không? Ở Lâm Quốc này ta cũng thân thuộc không ít tiền bối Luyện Đan có thể chúng ta lại thân quen nhau.

Trần Tiến sao không hiểu gã ta nghi ngờ mình nói bừa vào hôm qua, nên hôm nay tức tốc đến điều tra. Chẳng lẽ sợ mình sẽ ở đây cướp mối làm ăn của gã chắc, đúng là một tên ích kỷ, tham lam mà.

Dĩ nhiên gã Mã Nguyên lo lắng như vậy thật, ở Lâm Hoa thành này lão ta hô mưa gọi gió đã quen rồi nhưng nếu sự xuất hiện của một Luyện Đan Sư cấp cao hơn thì làm gì còn ai cần gã nữa. Chưa hết hôm qua tên này lại ở đây một ngày đêm, không biết có phải đã thương lượng gì với Chi chương quầy không.

- Sư phụ của tại hạ tính ra không phải người của Lâm Quốc nên có thể tiền bối chưa hề nghe qua, tên sư phụ tại hạ là Hải Thượng Lăng.

Mã Nguyên cố lục trí nhớ xem đã từng nghe qua chưa nhưng không tài nào nhớ ra được, vậy chứng tỏ lão chưa gặp người này rồi.

- Quả thật, ta đây chưa nghe qua cái tên này. Thế nhưng, nếu sư phụ cậu là Luyện Đan Sư tứ phẩm hẳn không chỉ đưa cho cậu ít đan dược cấp hai đi bán chứ.

Một câu trọng tâm là đây, lão ta chỉ muốn thể hiện cho Chi Dung biết cẩn thận đừng để bị tên nhóc này lường gạt, lão ta thật sự cảm thấy không vừa mắt với thái độ của Chi Dung. Từ nãy giờ hoàn toàn thân thiện với bọn nhóc mà còn ngờ lơ mình, chỉ là một tên nhóc có sư phụ Luyện Đan Sư tứ phẩm không biết thật giả thôi mà.

- Tại hạ bất tài chưa đạt đến Kim Đan nữa làm sao mà nhận được đan dược cấp bốn, tiền bối cũng biết cũng phải Kim Đan hậu kỳ mới cần những loại đan dược đó mà.

- Hừ!! Ta đây có thể nói các người lừa gạt. Rõ ràng các người có ý đồ xấu muốn làm nhiễu loạn giới tu sĩ của Lâm Hoa thành.

Thái độ ngạo mạn của Mã Nguyên đã khiến Trần Tiến và Có Tiểu Trầm tức giận rồi:

- Sư phụ ta là ai chứ, ở đó đến phiên người biết, người có chứng cứ gì nói ta lường gạt.

- Được! đây là bằng chứng nè.

Lời vừa dứt tên Mã Nguyên không ngờ dám ra tay ngay tại đây, thế nhưng một chuông của lão chưa xuất thủ đã bị Chi Dung chặn lại. Chi Dung nhìn tên Mã Nguyên với ánh mắt căm hận:

- Lão dám ra tay ngay tại đây! Hôm nay vốn dĩ ta chỉ muốn mọi người gặp mặt coi như giao lưu một chút, nhưng lão đã không nể mặt ta thì đừng trách ta khách khí.

Mã Nguyên oán hận nhìn Chi Dung, không ngờ lão ta dám vì hai tên Trúc Cơ vô danh mà trở mặt với mình, phải biết hơn một nửa đan dược của Liên Dược Các do chính tay gã cung cấp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đồi Chiến

Đối với Chi Dung bây giờ, làm gì có tính mạng ai quan trọng hơn Trần Tiến. Dù cho vẫn có chút nghi ngờ nhưng ít ra Trần Tiến mang đến cho hắn chút hy vọng cứu sống con gái mình thì làm sao có thể để tên Mã Nguyên làm hại hắn.

Mã Nguyên mặt mày tím tái, nếu phải chiến đấu với Chi Dung thì hắn cũng không nắm chắc phần thắng vì cảnh giới hai người có thể xem là tương đương nhau. Lão phát tay áo, quay người bỏ đi:

- Được, xem như ta nể mặt ông, nhưng cũng cảnh cáo ông từ nay đừng mong tôi cung cấp đan dược cho ông nữa.

Trần Tiến thấy tên Mã Nguyên này, xem thường mình đến cực điểm, ra tay tính hạ sát mình thì nào có thể để yên được nữa, tận dụng thời cơ Mã Nguyên không thêm quan tâm chú ý mình bỏ đi. Trần Tiến liền phóng ra hàng chục quả cầu lửa đánh lên. Nhưng không chỉ có mình hắn, cả Cố Tiểu Trầm cũng không nhịn được thái độ hống hách đó, từ đâu đã tung ra một chiêu kiếm tập kích.

Bất ngờ trước tình cảnh này, không chỉ tên Mã Nguyên mà con là Chi Dung không ngờ hai tên Trúc Cơ dám liên thủ ra tay đánh lên một Kim Đan cao thủ. Nhưng dù sao Kim Đan vẫn là Kim Đan, tuy bị đánh lên nhưng phản xạ cũng cực nhanh đã kịp phòng thủ phía sau.

- Được được lắm, ta đây đã không muốn ra tay giết các người, các người lại còn không biết điều dám đánh lên ta. Hôm nay tên Chi Dung kia có muốn cản trở thì ta cũng không để yên đâu.

Trần Tiến cũng không muốn kéo theo Chi Dung vào liên quay qua nhìn ông ta rồi nói:

- Ông không cần tham gia, khi này là hắn muốn lấy mạng tôi, vậy thì chuyện này để tôi giải quyết.

Dứt lời khí thế phát ra từ Trần Tiến cực kỳ mãnh liệt, nếu hôm qua đã quyết định tạo hiệu ứng mạnh mẽ, thì hôm nay cũng không thể để kẻ khác xem thường được. Chi Dung không hiểu Trần Tiến lấy sự tự tin ở đâu ra mà liều lĩnh như vậy, nhưng Trần Tiến hiểu rõ hắn không liều mạng. Bây giờ so với Kim Đan hắn vẫn còn cách quá xa, nhưng hắn đã quyết định bản thân không thể chịu thiệt thòi nữa từ khi trọng sinh, nên khi này tên Mã Nguyên ra tay muốn kích sát hắn đã chạm vào vảy ngược của hắn.

Cố Tiểu Trầm thì lại cảm thấy tức giận với thái độ ngang ngược của tên Mã Nguyên này với Trần Tiến, nên dĩ nhiên cô không thể nhịn được mặc dù cô cũng không hiểu sao cô lại cảm thấy khó chịu khi Trần Tiến bị người khác mưu hại và dĩ nhiên cô cũng không sợ tên Mã Nguyên này.

Đối mặt với hai tên Trúc Cơ tên Mã Nguyên không chút nào lo lắng, lão ta chỉ đề phòng Chi Dung hỗ trợ nhưng giờ nghe Trần Tiến nói như vậy. Lão như mở cờ trong bụng cũng không thêm quan tâm rút lấy một thanh đao ra để chuẩn bị đồ sát hai đứa không biết sống chết này.

- Chi Dung, nếu hắn đã không cần ông ra tay thì ông cần gì phải nhiều chuyện, xem tôi lấy mạng hai đứa chúng nó đây,

Mã Nguyên tụ khí vào đao, uy áp phát ra cực lớn lao, liền chém ra một đao về phía Trần Tiến cùng với chân khí tỏa ra trói buộc chân nguyên của Cố Tiểu Trầm. Trần Tiến sắc mặt không hề thay đổi, nháy mắt sử dụng thần hành phù tăng tốc trong giây lát né tránh đường đao. Sau đó vận dụng tốc độ cực nhanh rút ra Hắc Tiên kiếm phối hợp tung Hỏa cầu tấn công tám phía, bên này Cố Tiểu Trầm cuối cùng cũng vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình đạt đến Trúc Cơ Đại Viên Mãn phá tan chân nguyên trói buộc mạnh mẽ đánh một kiếm khí về phía Mã Nguyên.

Mã Nguyên không ngờ hai tên này quả là không tầm thường, một kẻ thì tu vi đã Trúc Cơ Đại Viên Mãn lại sử dụng một thanh bảo kiếm, còn một tên cũng là Trúc Cơ trung kỳ nhưng lại phối hợp nhuần nhuyễn công pháp và pháp khí. Dù chiêu vừa qua, lão ta vẫn kịp thời hóa giải nhưng rõ ràng hai tên này không tầm thường như lão nghĩ.

Chi Dung đứng bên quan sát cũng phải thốt lên:

- Thật bản lĩnh, có lẽ qua trận chiến này ta mới biết rõ hơn về hai người này.

Trần Tiến rất dứt khoát, đòn Hỏa Cầu chỉ là hư chiêu, tranh thủ thời gian tên Mã Nguyên phục hồi hô hấp, liền nuốt lấy viên đan dược Đại Bồi Nguyên Đan, chân nguyên trong cơ thể gia tăng gấp bội trong thời gian ngắn đạt đến Trúc Cơ Hậu kỳ. Mã Nguyên con người cơ rút không ngờ tên nhóc này dám liều lĩnh sử dụng đan dược tăng cấp trong giây lát, phải biết mọi loại đan dược như vậy đều có tác dụng phụ cực lớn nếu không phải giây phút sinh tử thì không ai dùng.

Mã Nguyên phản nộ rồi, không ngờ hai tên nhóc Trúc Cơ này lại có sức ỳ hiếp đến thế. Sát khí cả người đại tăng, lại xuất ra một đường đao bổ xuống đầu Trần Tiến, một đao cực kì lợi hại giữa chừng lại chứa đựng biến hóa lần nữa, hơn trăm đao bổ xuống, mỗi đường đao lại có một sát khí.

Trần Tiến vô cùng kinh ngạc, hắn không ngờ đường đao này lại lợi hại như vậy, hơn nữa lão ta không dùng thần thức mà trực tiếp vung đao xuống chém. Hắn không còn thời gian suy nghĩ nhiều, đành dùng thần thức khống chế Hắc Tiên Kiếm hóa thành trăm vạn mũi kiếm đỡ đao. Bên kia, Cố Tiểu Trầm tay cầm Viêm Long Kiếm, cũng tích tụ chân nguyên toàn thân đâm về phía này.

“Ầm” một tiếng, sức mạnh Kim Đan quả nhiên không phải thứ mà cảnh giới Trúc Cơ so được, hóa ra lão ta vẫn luôn đề phòng Cố Tiểu Trầm nên dùng thần thức khống chế lấy chân nguyên tạo nên lớp thuẫn ngăn cản đường kiếm của Cố Tiểu Trầm.

Cả ba liền vắng về ba hướng khác nhau, Trần Tiến chỉ một chiều đã bị trọng thương, Trần Tiến liền suy nghĩ, quả nhiên Mã Nguyên không phải người mình dễ dàng đối phó nổi. May mà có Cố Tiểu Trầm phân tán tư tưởng nếu không có lẽ mình không kịp sử dụng sát chiêu đã chết.

Mở miệng ra, Trần Tiến liền nuôi lấy viên Ích Nguyên Đan phục hồi chút linh khí, bên kia Cố Tiểu Trầm cũng vậy. Chỉ có tên Mã Nguyên bức dọc, hẳn rõ ràng chủ quan nên không mang theo linh dược bên người lúc này đã bị thiệt thòi to, liền mắng:

- Đồ tiểu nhân, dám sử dụng đan dược khi giao chiến.

Trần Tiến xem thường câu nói này:

- Hừ, vô độc bất trọng phu, chẳng phải người cũng lợi dụng tu vi cao hơn mà muốn ám toán ta sao.

Mã Nguyên nhìn chăm chăm vào Trần Tiến nói:

- Tao đã quá xem thường hai tui bấy rồi, tu vi mộ tên Trúc Cơ tăng hai lại là Trúc Cơ Đại Viên Mãn, còn tên kia chỉ Trúc Cơ Trung kỳ mà lại có chân nguyên, thần thức không kém gì. Có điều tui bấy sẽ nhanh chóng biết khác nhau giữa Kim Đan và Trúc Cơ là gì.

- Có giỏi thì lại đây!

Trần Tiến cảm nhận Đại Bồi Nguyên Đan bắt đầu phát huy hoàn toàn tác dụng rồi, chân nguyên hẳn bạo tăng mấy lần, như vậy với kích thích của Kinh Dương Vương Quyết thì chiêu thức hẳn lại càng mạnh mẽ gấp mấy lần. Mã Nguyên chợt dừng lại khi vừa chuẩn bị phát thế công.

- Không ngờ tên này sau khi phục dụng Đại Bồi Nguyên Đan chân nguyên khủng bố như vậy.

Trần Tiến cũng không để ý câu nói của Mã Nguyên vận dụng chiêu thức thứ hai luyện được từ Lục Huyền Kiếm thuật tổng công kích Mã Nguyên, vô số ánh kiếm bao lấy Mã Nguyên, rồi mỗi ánh kiếm lại tách ra, xong lại gộp lại về một mục tiêu công kích. Mã Nguyên không chút do dự quăng ra một lá bùa cấp ba, một cái chuông bự hiện vòng quanh người ngăn cản vô số ánh kiếm công kích.

Cố Tiểu Trầm không ngờ lão ta lại có bùa chú phòng ngự cấp cao như vậy, cấp ba có thể chặn các công kích dưới Kim Đan rồi. Nhưng cũng kịp xông lên hỗ trợ Trần Tiến, trong tay cô Viêm Long Kiếm kết hợp Băng Hàn Phong Sương quyết tạo thành một đường kiếm đầy hàn nhiệt. Không gian của đường kiếm chém ra tạo nên sự giãn nở trong không khí, phá tan lá bùa phòng ngự của Mã Nguyên.

Mã Nguyên bất ngờ, đường kiếm vừa rồi lực công kích cực cao cũng may chỉ là tu sĩ Trúc Cơ thi triển, nếu là Kim Đan thì chắc chắn không phải chỉ tan nát Kim Chung Trảo của lão, mà trực tiếp hạ sát lão rồi. Lúc này lão hoảng sợ rồi, lai lịch của cô nàng này rõ ràng không nhỏ, nếu không sao trong tay có cả pháp khí Địa Cấp, và công pháp cũng Địa Cấp.

Nhưng giờ nghĩ gì cũng muộn rồi, lão ta sắc mặt thay đổi, hét một tiếng dài dáo trong tay xoay tròn như cánh quạt, biến thành vô số lốc xoáy đánh tan kiếm khí của Trần Tiến.

Trần Tiến thầm mừng, trong lòng cũng có tính toán riêng, chiêu kiếm của Trần Tiến lại như lọt xác thêm lần nữa, hóa thành một luồng kiếm quang đáng sợ mà lạnh lẽo vung về phía cánh quạt đó sự va chạm khiến nổ ra từng tiếng đùng đùng.

Mã Nguyên không ngờ lực của Trần Tiến có thể nói hiện tại không thua kém gì lão ta, khiến ông không dám tin, dù hẳn có dùng Đại Bồi Nguyên Đan thì làm sao tu vi lên đến hậu kỳ có thể sánh với Kim Đan trung kỳ như ông.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Liên Hoa Phong Tỏa

Hiện tại nếu không phải sự việc đang xảy ra trước mắt, chắc chắn tên Mã Nguyên sẽ không tin. Mặc dù ông ta là một tu sĩ Kim Đan kết đan nhờ sử dụng đan dược để thăng cấp, chân nguyên có thể nói không sánh bằng được so với mọi người cùng cấp, nhưng rõ ràng so với Trúc Cơ hậu kỳ cũng phải mạnh hơn gấp mấy lần. Chưa kể bên này cô gái Trúc Cơ Đại Viên Mãn kia chân nguyên theo hẳn thầy cũng không bằng tên Trần Tiến này.

Càng nghĩ càng sợ hãi, Mã Nguyên quyết tâm rồi phải tiêu diệt bằng được tên nhóc này, nếu không sau này tên này chỉ cần là Kim Đan người chết chắc chắn sẽ là mình. Không còn quan tâm gì nữa, Mã Nguyên cũng dồn hết toàn bộ sức mạnh của mình, đôi mắt đỏ ngầu lên không khí xung quanh cũng trở nên biến hoá.

Khí thế từ người gã bốc lên hùng hục như muốn nuốt chửng Trần Tiến phía đối diện, đã từ rất lâu rồi từ khi thành Luyện Đan Sư tam phẩm gã mới phải chiến đấu kịch liệt với một người khác như vậy, không chút do dự tung ra tuyệt chiêu sát thủ của mình.

Lập tức thi triển ra đao chiêu thành danh của mình, cũng là độc bài sát thủ "Đao Biến" của lão, cùng đó là một loạt lá bùa công kích cấp ba được tung ra tấn công Trần Tiến, lão ta hiện tại chỉ muốn cảm chân chờ cho Trần Tiến hết hiệu lực của đan dược sẽ tấn công để có thể nhất kích tất sát. Còn bản thân nhanh chóng đánh bại Cổ Tiểu Trầm trước vì dù sao với gã sự uy hiếp từ cô gái này cũng không hề đơn giản.

Nhưng lão ta tính sai rồi, lúc này Trần Tiến tuyệt đối điên cuồng liều mạng tấn công lão vì hắn biết nếu để thuốc mất đi tác dụng thì cơ hội chiến thắng sẽ không còn. Còn Cổ Tiểu Trầm đã rời khỏi vòng chiến, cô không phải sợ lão ta mà trước đó cô cảm nhận được nếu mình tham gia tiếp có lẽ chính là cản trở cơ hội thực nghiệm của Trần Tiến, rất rõ ràng sau bao ngày đi cùng nhau cô rõ ràng hắn tuy tu vi khá cao nhưng kinh nghiệm chinh chiến khá ít. Đối đầu với một tên cũng dựa vào đan dược tăng tu vi có lẽ là cơ hội tốt để rèn luyện.

Ba chiêu kiếm của "Lục Huyền Kiếm Pháp" mới là sát chiêu thực sự của Trần Tiến, lúc này tiếp tục chiêu thứ hai, một luồng kiếm khí phân ra ngăn cản sự tấn công bằng phù lục của Mã Nguyên. Nhất thời tên Mã Nguyên không có mục tiêu tấn công, liền chỉ biết dùng đao phòng ngự.

Gạt đi hàng loạt kiếm khí của Trần Tiến tên Mã Nguyên xuất sát chiêu ra, luồng biến ảnh từ đao chiêu tạo ra như hàng ngàn đường đao đồng loạt với chân nguyên của Kim Đan kỳ khiến đất đá xung quanh cũng bị ảnh hưởng đến nổi nứt ra, áp lực tạo ra vô cùng khủng khiếp, đây chính là Đao Biến mà tên Mã Nguyên thành danh, trong mũi đao có biến hóa không chỉ vậy lực sát thương còn cực kỳ khủng khiếp, mỗi mũi đao đều là một đòn công kích của Kim Đan kỳ tu sĩ.

- Vô công huyền cấp sơ kỳ có khác quả nhiên cực kỳ lợi hại.

Trần Tiến đối mặt với đao chiêu lợi hại như vậy trong thâm tâm cũng phải khen ngợi, quả nhiên so chiêu với Kim Đan nguy cơ sinh tử so với lúc đầu chiêu với tên Lưu Quang thì lớn hơn rất nhiều. Mã Nguyên vận dụng chân nguyên của mình đẩy tốc độ, sức mạnh của chiêu thức đến cực hạn, rõ ràng hắn đã quyết ăn thua đủ với Trần Tiến rồi.

Biết rõ bản thân mình khó có thể chống lại chiêu này, Trần Tiến cũng buộc phải vận dụng toàn bộ sức mạnh chân nguyên đẩy lên cực hạn, làm cho cả bản thân của hắn như bùng cháy, nhiệt huyết trong người biến thành chân nguyên bao trùm lấy toàn bộ không gian xung quanh.

Nhiệt năng đó làm không gian xung quanh trở nên nóng hơn bao giờ hết, dù ở bên quan sát cuộc chiến thôi thì Cổ Tiểu Trầm và Chi Dung cũng không tránh khỏi phải đổ mồ hôi. Mã Nguyên ở đối diện toàn thân còn nóng hơn gấp bội, nhưng gã là một kẻ cảnh giới Kim Đan rồi, đâu thể để luồng nhiệt huyết này áp đảo, vận dụng thần thức phát ra một luồng hàn khí giảm cái nóng.

Đây có thể xem là lần đầu, Trần Tiến sử dụng năng lượng "nhiệt năng" của chính mình công kích đối thủ. Không ngờ lại bị đối thủ phá vỡ công kích khá đơn giản. Tuy rõ ràng sự chênh lệch này bởi khoảng cách tu vi tạo ra, nhưng không thể phủ nhận tên Mã Nguyên này là đối thủ hơi quá tầm với Trần Tiến.

Nhưng sát chiêu vẫn còn, Trần Tiến nhảy lên cầm lấy Hắc Tiên Kiếm tích tụ toàn bộ sức lực dồn vào chiêu cuối này thức thứ ba của Lục Huyền Kiếm pháp, "Liên Hoa Phong Toả" đánh về phía Mã Nguyên.

Mã Nguyên hét lớn một tiếng, sử dụng toàn bộ sức mạnh công kích:

- Muốn chết hả con.

Hàng ngàn mũi đao biến ảo va chạm với toàn bộ kiếm khí không gian nổ tung ra, không ngờ Đao Biến tên sao chiêu vậy, hàng ngàn mũi đao không ngờ còn tự sinh diễn ra trận pháp, tạo nên sự thay đổi đường biến hóa, đánh tan luồng kiếm khí của Trần Tiến, những luồng đao khí thoát khỏi kiếm khí của Trần Tiến càng lúc càng nhiều tấn công hắn làm hắn phun ra một ngụm máu tươi.

Thấy vậy, Mã Nguyên càng thêm khoái trá, vận dụng chân nguyên đẩy mạnh biến hóa tấn công Trần Tiến, với Trần Tiến đây là lần đầu phải vừa dùng chân nguyên vừa dùng thần thức chiến đấu, quả nhiên không hề dễ dàng. Chân nguyên cơ thể nhanh chóng hao hụt, toàn thân bắt đầu có trạng thái rệu rã, con người cũng có rút lại.

Đang trên đà thắng tên Mã Nguyên bỗng trầm mặc lại, không hiểu sao những đao khí của gã mất đi thế công, Đao Biến của gã là một chiêu thức vô cùng kỳ ảo, tuyệt đối là sát chiêu mạnh nhất của gã. Gã tỉnh thần hơi hoảng hốt vì với gã không thể nào một tên tu sĩ Trúc Cơ lại có thể chặn được, vốn thấy mình bị Trần Tiến ép phải dùng đến chiêu này là đã quá mất mặt rồi.

Trong khoảng khắc bất thường này, cuối cùng tên Mã Nguyên đã cảm nhận được sự bất thường này từ đâu rồi. Biết tình thế không ổn, gã quăng ra lá bùa phòng ngự cấp cao nhất của mình ra là bùa cấp bốn "Khải Nghê Giáp" tạo thành một lớp giáp cực kỳ chói lóa.

Từng đường kiếm khí của Trần Tiến thì ra sau khi va chạm với đao khí không phải biến mất mà như những bông hoa nở ra, từng bông hoa nở ra hàng trăm cánh hoa. Không ngừng diễn sinh ra vô cùng vô tận.

Điều này nằm ngoài tưởng tượng của mọi người, chính Cổ Tiểu Trầm cũng không ngờ kiếm pháp này huyền diệu đến như vậy. Dĩ nhiên, có được sự biến hóa như vậy chính là quá trình luyện tập Trần Tiến với THIÊN THU trong đan điền đã giúp hắn diễn sinh ra thêm sự biến hóa trong kiếm pháp nên Cổ Tiểu Trầm không hề nhận ra.

Hàng ngàn luồng kiếm khí diễn sinh ra công kích vào Khải Nghê Giáp, tạo ra tiếng ầm ầm liên hồi cuối cùng cũng làm nứt nó.

"Rắc" một tiếng, cuối cùng Nghê Giáp cũng vỡ ra, Mã Nguyên không còn cách nào chống đỡ nữa. Cầm tức gào lên một tiếng:

- Tao phải giết màyyyyyyyyy!

Nhưng Trần Tiến cũng không dừng lại, cảm Hắc Tiển Kiếm trong tay đâm tới Trần Tiến, Mã Nguyên vô cùng hoảng sợ tình thế này của lão đã là ngàn cân treo sợi tóc rồi, sau khi Dao Biến của gã bị đánh tan còn bị hàng ngàn kiếm khí đánh vỡ bùa phòng ngự khiến bị trọng thương nghiêm trọng. Giờ đối mặt với đường kiếm này nữa gã không còn khả năng chống cự lập tức trong phút chốc loé lên là sự tuyệt vọng và không cam lòng.

Tường chùng sinh mạng của lão ta đã không còn, thì lúc này khí huyết của Trần Tiến cũng bị phản chấn vì hiệu quả của Đại Bồi Chân Đan. Máu từ khoe miệng học ra, Trần Tiến không kịp ra chiêu cuối cùng mà ngã rạp xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cổ Tiểu Trầm Ra Tay

Thấy Trần Tiến ngã rạp xuống đất, tên Mã Nguyên như được hồi sinh, tinh thần chợt bừng tỉnh, nhanh chóng thở phào rồi gắng gượng đứng dậy sợ rằng tên Trần Tiến này kịp tỉnh lại. Không kịp hồi khí, gã Mã Nguyên quệt vệt máu nơi khoe miệng, dùng dao đỡ lấy cơ thể từ từ đứng dậy. Khi đứng lên rồi gã thấy tên Trần Tiến vẫn nằm đó, với gã khoảng khắc này còn sáng khoái hơn khi gã thành công thành Luyện Đan Sư tam phẩm.

- Haha, cuối cùng người chiến thắng là ta, hãy chết đi tên oắt con.

Vừa dứt lời, thân thể lão ta đột nhiên buốt lạnh, tê tái. Trong khoảng khắc, Cổ Tiểu Trầm từ đâu xuất hiện vận dụng Băng Hàn Phong Sương truyền vào mũi kiếm đâm gã từ phía sau. Thanh Viêm Long Kiếm kết hợp với Băng Hàn Phong Sương một công kích vừa nóng vừa lạnh đâm thẳng gã từ phía sau.

Gã phụt cả ngụm máu tươi, một kiếm kích phát xuyên tim này xuất ra khi gã không hề đề phòng hay có chân nguyên hộ thể. Gã ngo ngắc không nói nên lời nữa, rõ ràng chỉ vài giây trước còn như cái tử hồi sinh thì bây giờ cảm giác tuyệt vọng đó lại hiện về. Lần này không còn kỳ tích gì nữa rồi.

Cổ Tiểu Trầm lạnh lùng rút kiếm ra, máu tươi từ chỗ bị kiếm đâm phun ra, Mã Nguyên hai chân gục xuống, đôi mắt vẫn đang bàng hoàng chưa kịp thích ứng với sự việc vừa diễn ra có thể nói là gã chết không nhắm mắt.

Cổ Tiểu Trầm gương mặt không hề biến đổi, chỉ lạnh lùng nói một câu duy nhất:

- Người quên rằng người vẫn đang một chiến hai sao? Nếu người đã quên thì xem như một kiếm này ta tặng người để nhắc người nhớ.

Thấy bình thường Cổ Tiểu Trầm vẫn luôn khá trầm tĩnh bên cạnh Trần Tiến không ngờ khi ra tay lại quyết đoán như vậy khiến một người là Kim Đan cao thủ như Chi Dung cũng không phát giác ra sự việc kịp thời phải rùng mình.

Lúc này, Trần Tiến đang lâm vào hôn mê, toàn thân quần áo đã rách nát chân nguyên cơ thể đang đảo lộn do tác dụng phụ của Đại Bồi Nguyên Đan. Rõ ràng nếu không nhờ sử dụng đan dược thì trận chiến này tỷ lệ thắng của Trần Tiến có thể nói hầu như không có, sự chênh lệch cấp độ giữa Trúc Cơ và Kim Đan quả nhiên không phải dễ dàng san lấp.

Chi Dung hồi tưởng lại trận chiến vừa xảy ra, một cao thủ Kim Đan trung kỳ tương đương mình đã nằm xuống bởi hai người trẻ tuổi Trúc Cơ này, gã cũng phải nuốt lấy nước bọt trọng cở họng nghẹn không nói nên lời chỉ có thể thầm đánh giá:

- Anh hùng xuất thiếu niên!

Tuy vậy, Chi Dung càng cảm giác phức tạp hơn khi nhìn thấy Cổ Tiểu Trầm, một cô nàng cực kì đáng sợ, lạnh lùng có, tàn nhẫn có, quyết đoán cũng có thừa. Bất giác, Chi Dung cảm thấy mình không dùng sức mạnh hay những biện pháp đề tiện nào mà dùng lễ đối đãi thật là sáng suốt. Ngay cả gã bây giờ cũng cảm giác mình không thể chiến với hai người này. Chưa kể gã rất rõ ràng pháp khí và công pháp của cô gái này cực kì không đơn giản. Có lẽ thân phận của cả hai xuất thân không hề đơn giản như lời giới thiệu.

Lâm Hoa thành từ hôm nay chính thức xem như không còn Luyện Đan Sư cấp ba, điều này có thể xem là tổn thất không nhỏ đối với thành thị biên giới này. Chi Dung lại phải đau đầu tìm kiếm gấp người cung cấp đan dược mới, nếu không Liên Đan Các hoàn toàn có thể rơi vào trạng thái khủng hoảng.

Hôn mê hai ngày liền, cuối cùng Trần Tiến cũng tỉnh dậy. Toàn thân hắn vẫn bị ê ẩm, dư âm của Đại Bồi Nguyên Đan không tầm thường, tạm thời tu vi của Trần Tiến chỉ còn Trúc Cơ sơ kì tầng hai. Cổ Tiểu Trầm vào phòng thấy Trần Tiến đã dậy nên hỏi:

- Cuối cùng huynh cũng đã tỉnh dậy rồi sao?

Trần Tiến lúc này không thể ngồi lên được, chỉ khó khăn nhìn Cổ Tiểu Trầm để trả lời:

- Ủ, huynh vừa mới tỉnh. Không ngờ lại đau đến như vậy, cảm giác toàn thân chân nguyên vẫn chưa vận chuyển được, các cơ đau không tả nổi. Huynh nằm đây vậy tên Mã Nguyên lão ta đâu rồi?

- Dĩ nhiên là huynh đã đánh bại lão già kia, nếu không huynh có thể nằm yên đây tĩnh dưỡng sao?
- Cũng phải, huynh hồ đồ mất rồi nếu gã không chết thì sao huynh có thể nằm đây. Nhưng huynh nhớ mình vẫn chưa tung nhất chỉ mạng mà sao lão ta bị đánh bại được?
- Muội thay huynh tung ra nhất kiếm chí mạng rồi.

Cố Tiểu Trầm thân nhiên trả lời, Trần Tiến mới nhớ mơ hồ đến tình cảnh khi mình chìm vào hôn mê. Im lặng giây lát tuy không rõ ràng tình huống lắm, nhưng nếu Cố Tiểu Trầm nói vậy, chắc cô ấy đã cứu mình.

- Cảm ơn muội.
- Tại sao?
- Vì muội đã thay ta đâm nhất kiếm đó thôi.
- Chính lão ta từ đầu đã muốn chiến với hai người chúng ta mà, muội ra tay không hoàn toàn thay huynh đâu.

Trần Tiến hiểu Cố Tiểu Trầm, cô hoàn toàn không xem trọng chuyện đã giết tên Kim Đan trung kì, nên dĩ nhiên cô cũng không cần nhiều lời hay vòng vo giải thích làm gì. Hắn tiếp tục nằm xuống nghỉ ngơi để nhanh chóng phục hồi lại chân nguyên, chứ nếu phải nằm một chỗ như thế này cảm giác có phần không thoải mái.

Cố Tiểu Trầm thấy biểu tình của Trần Tiến hiểu mọi chuyện đến đây là đủ rồi, liền quăng một cái nhãn trừ vật cho Trần Tiến.

Trần Tiến dĩ nhiên muốn từ chối rồi.

- Nhãn này muội cứ giữ lấy đi, người kết thúc là muội. Tính ra nếu không có muội người ở đây nằm không phải là huynh rồi.

Cố Tiểu Trầm lắc đầu:

- Muội nói rồi, cuộc chiến đó muội cũng có phần phải tham chiến. Còn nhãn trừ vật này muội giao cho huynh. Không phải đến giờ huynh vẫn không hiểu đối với muội những thứ này là vô giá trị sao.

Trần Tiến buộc phải nhận lấy chiếc nhãn trừ vật này, tiện thể nghỉ ngơi kiểm tra xem tài sản của gã Mã Nguyên này ra sao, dù sao cũng là Luyện Đan Sư số một của Lâm Hoa thành, chắc tài sản không ít.

Tuy vậy tên Mã Nguyên này đúng là keo kiệt mà, làm Đan Sư lại không mang nhiều thứ ra ngoài, vài lọ đan dược không có mấy lợi hại, đến cả linh thạch cũng không quá năm ngàn trung phẩm. Điều này làm hắn cực kỳ phẫn nộ, quên đau ré lên một câu:

- Tại sao lại có lão quý quái trong nhãn không hề chứa chút tài sản nào chứ.

Cố Tiểu Trầm thấy vậy, miệng cười khê. Không ngờ vài giây trước còn thấy hắn đang nằm đó với vẻ đau đớn khá đáng thương. Không ngờ giờ lại có sức đề kháng như vậy.

“Cốc, cốc” tiếng gõ cửa từ bên ngoài vọng vào khiến Trần Tiến nhớ ra mình đang trong phủ của người khác. Vội ổn định tâm tình.

- Vào đi, cửa cũng không có khóa.

Người vào hóa ra là Chi Dung, hai ngày nay gã cũng khá bận rộn với việc Mã Nguyên bị sát hại ngay trong phủ của mình. Bị thành chủ Lâm Hoa thành phái người đến điều tra, gã đầu óc đâm chập chờn.

Lý do gã Chi Dung đưa ra cho việc tên Mã Nguyên tử vong cực kỳ bất hợp lý nhưng ở Tu Chân giới này kẻ mạnh luôn là công lý thì mọi việc đều giải quyết ổn thỏa. Sau khi Mã Nguyên chết một ngày, lập tức có người đến tìm gã để điều tra, tưởng chừng lần này gã gặp rắc rối to rồi.

Gã tìm cách đưa ra lý do tên Mã Nguyên này sinh sự với thiếu niên có sư phụ là Luyện Đan Sư tứ phẩm, ai ngờ sư phụ cậu ta ở đây nên bị đánh chết. Dĩ nhiên người quản lý Lâm Hoa thành không tin, đang quanh co một hồi. Thì Lâm Hoa thành như có người thông báo tin tức gì, sau khi tên quản sự nghe xong, liền không nói gì nữa. Mà chỉ xác nhận.

- Mã Nguyên cướp bóc người khác nên bị giết chết. Đây cũng là sự trừng phạt thích đáng.

Sau đó lập tức rời khỏi, để lại Chi Dung ngu ngu ngơ ngơ. Nhưng gã dường như càng sợ hãi hơn vì điều đó chứng tỏ thân phận hai người này không hề tầm thường rồi. Ít nhất so với thành chủ cũng không kém gì.

Chương 48: Thái Độ Của Thành Chủ

Chi Dung thấy Trần Tiến tỉnh dậy liền mỉm cười nói:

- Cậu đã tỉnh dậy rồi sao.
- Đúng vậy, cảm ơn ông đã cho tôi nơi để tịnh dưỡng.
- Không có ơn huệ gì cả, cậu là người duy nhất có hy vọng cứu chữa con gái tôi. Những chuyện này không đáng gì.
- Ông tìm tôi có việc gì sao?
- Có người muốn đến thăm cậu, không biết có thể không?

Lời nói của Chi Dung bất giác trở nên có phần cung kính, ông ta thấy không phải ngẫu nhiên mà tên quân sự của Lâm Hoa thành rời đi vì có việc, mà hoàn toàn có thể vì lai lịch của hai người này.

Trần Tiến không hề quen biết ai ở Lâm Hoa thành này, nên nghi hoặc không biết ai, nhưng nghĩ đến cũng mặc kệ vì dù sao người ta cũng đến thăm mình mà.

- Không có việc gì đâu, có thể mời người đó vào.

Nghe Trần Tiến đồng ý, Chi Dung cũng nhanh chóng ra mời người đó vào. Bước vào phòng là một người đàn ông trung niên, dáng vẻ khoảng hơn năm mươi trông hết sức phong độ và bên cạnh là hai người đàn ông theo sau một người để râu có lẽ nhìn chỉ hơn bốn mươi còn người còn lại là một ông lão đã tóc bạc trắng. Khiến cả Trần Tiến lẫn Cố Tiểu Trầm kinh ngạc chính là không thể nhìn thấy tu vi của người trung niên đã ngoài năm mươi này. Từ điều đó cả hai có thể phỏng đoán người này ít nhất cũng đã Nguyên Anh. Còn hai người bên cạnh cũng đã Kim Đan hậu kỳ rồi.

Người đàn ông trung niên vừa bước vào, nhìn thấy hai người liền nhiệt tình, vẫy tay chào hỏi:

- Xin chào cậu Trần, cô Cố, thật sự là xin lỗi không ngờ hai thanh niên trẻ đến thành Lâm Hoa lại gặp phiền phức, tất cả cũng do sự bảo an của chúng tôi không tốt, tôi là thành chủ Lâm Hoa thành Hoà Minh cùng hai trưởng lão đích thân đến đây tạ lỗi, mong hai người bỏ qua cho.

Trần Tiến vô cùng ngạc nhiên trước thái độ của thành chủ đối với mình, ở Lâm Hoa thành này tuy cũng có khá nhiều thế lực nhưng rất rõ ràng không ai có thể chạm đến ngưỡng uy hiếp đối với thế lực của Hoàng Triều tại Lâm Quốc này. Trần Tiến hoàn toàn được "thụ sung nhược kinh" rất rõ ràng hẳn không nghĩ mình đủ khả năng để mời một thành chủ hạ cố đến đây để cáo lỗi như vậy khi mà rõ ràng người giết người là mình.

Nhưng chợt nhớ đến lai lịch Cố Tiểu Trầm dường như Trần Tiến đã hiểu rõ tại sao thái độ của thành chủ Hoà Minh lại khách khí đến như vậy rồi.

Trần Tiến chưa kịp trả lời, thành chủ đã quay qua chào hỏi với Cố Tiểu Trầm:

- Chẳng hay cô nương có phải chính là Cố Tiểu Trầm.
- Đúng vậy, tôi chính là Cố Tiểu Trầm, không biết tại sao thành chủ lại biết tên tôi?

Dễ dàng nhận thấy thái độ của thành chủ đối với Cố Tiểu Trầm hoàn toàn lớn hơn so với Trần Tiến, có lẽ đến thăm Trần Tiến là phụ mà đến để làm quen với Cố Tiểu Trầm có khi mới là chính.

Từ khi nghe tin Mã Nguyên bị sát hại gã rất phần nộ lập tức cho thuộc hạ đi điều tra làm rõ. Thế nhưng bên này phái người đi chưa bao lâu thì ở bên khác đã nhận được tin tức từ Hoàng Triều truyền xuống, cô gái tên Cố Tiểu Trầm đang cư ngụ ở Lâm Hoa thành có lai lịch đặc biệt không thể làm phật lòng.

Vội vàng nhớ đến một trong hai người có hiềm nghi giết gã Mã Nguyên chính là cái tên đó, ông ta vội vàng sai thuộc hạ khác đến rút lui kéo mang họa. Tên Hoà Minh này làm người rất thực tế, với những người có thực lực hay thế lực to lớn nào đó thì hẳn luôn thể hiện mình rất nhiệt tình, là một người có thể nói là chuyên gia bọ đờ. Nhưng trái lại với những người mà thực lực kém hơn hay không có ai chống lưng thì lại tỏ ra tàn nhẫn và rất biết cách bóc lột.

Thấy tên quân sự trở lại, Hoà Minh mới thở phào nhẹ nhõm, từ lúc nghe được thông báo của cấp trên từ Hoàng Triều gã đã lo lắng không yên rồi. Trong lòng thấp thỏm sợ bị liên lụy, hẳn biết tuy ở Lâm Hoa thành này mình là bá chủ một phương, nhưng so với những cao thủ tiền bối ở Hoàng Triều muốn giết hẳn nào khác giết con kiến đâu.

Hôm nay lão nhận được thông tin Trần Tiến đã tỉnh dậy, liền chuẩn bị sửa soạn đến Liên Đan Các để thăm hỏi, ngoài ra còn thể hiện sự nhiệt tình tận tụy của mình. Trước để tránh làm phật lòng những người đứng sau ông ta ở Hoàng Triều, sau là để nhân cơ hội làm quen để lại ấn tượng tốt.

Tuy vậy, Trần Tiến cũng không dám chậm trễ, nhanh chóng cố gắng ngồi dậy, Cố Tiểu Trầm thấy hắn cố gắng ngồi dậy, liền lại đỡ hắn.

- Không ngờ thành chủ cùng hai vị trưởng lão đại giá quang lâm, thứ cho tại hạ đang trọng thương trong người không tiện lễ lễ.

Hòa Minh cũng chẳng lấy đó làm giận ngược lại còn khách khí nói:

- Nghi lễ chỉ làm thêm phức tạp, chúng ta là người tu đạo hà tất phải đề ý lễ nghi thế tục.

Chi Dung đã ở Lâm Hoa thành này gần mười năm rồi, làm sao không hiểu tính cách con người Hòa Minh này không ngờ hôm nay lại được tận mắt chứng kiến thành chủ này nói như vậy, quả nhiên là kẻ hai mặt mà.

Ngay cả hai vị trưởng lão cũng không rõ ràng lắm tại sao thành chủ của mình lại phải khách sáo như vậy với hai tên trẻ tuổi tu vi Trúc Cơ này. Theo họ rõ ràng nếu không phải có Chi Dung ra tay hỗ trợ làm sao hai tên này có thể giết được một Kim Đan kỳ tu sĩ.

Thái độ của gã thành chủ này khiến Trần Tiến không thích lắm vì rõ ràng gã tới đây không phải vì thật sự quan tâm mà chính là tạo mối quan hệ với thân phận phía sau của Cố Tiểu Trầm. Từ khi ở kiếp trước, Trần Tiến đã ghét nhất hạng người a dua, bợ đỡ, mặc dù một phần do tính cách của hắn không thích thiết thời cũng như cái tôi khá lớn.

Tuy nhiên hiện nay biết rõ bản thân vẫn nằm trong phạm vi thế lực của gã này nếu tỏ vẻ khó chịu thì chỉ mang đến thiết thời trước mắt thôi:

- Để đích thân thành chủ đến chỗ hèn này, Trần Tiến vô cùng cảm động, ba vị mau ngồi đi nếu không tại hạ chịu không nổi sự nóng hậu này.

- Được, cậu Trần đây thật là thẳng thắn, tôi cũng không dài dòng nữa từ nay về sau tôi sẽ xem cậu như là con cháu trong nhà có việc gì thì cứ nói với tôi. Tôi cũng sẽ không hề keo kiệt đâu. Hahaha...

Không cần nói đến Chi Dung, mà cả hai vị trưởng lão theo bên cạnh Hòa Minh mặt mũi cũng ngây ra, thăm cảnh giác bản thân không nên có sự sai lầm gì rất rõ ràng hai người này chắc chắn phải có thế lực chống lưng cực kì ghê gớm mới khiến thái độ thành chủ tận lực kết giao như vậy.

Chắc chính họ cũng không biết, ngay cả Hòa Minh cũng không biết lai lịch thật sự của Cố Tiểu Trầm, gã chỉ nhận được tin từ người bảo hộ hắn ở Hoàng Triều truyền xuống là không được gây ra bất kì sơ sót gì trong thời gian Cố Tiểu Trầm còn ở lại Lâm Hoa thành. Dĩ nhiên gã lập tức nhận định Cố Tiểu Trầm này là loại gã không thể không theo nịnh nọt, khiến người bảo hộ của gã còn phải lo lắng hà tất có ai là tầm thường.

Tình huống diễn ra làm sao Cố Tiểu Trầm không hiểu, rõ ràng là dù mình tự mình đi lịch lãm nhưng chắc chắn vẫn có một người âm thầm hỗ trợ rồi. Điều này khiến cô trong lòng hơi khó chịu, đây đâu thể nào gọi là rèn luyện nữa nếu không thực sự rơi vào cảnh tử thì làm sao mà gia tăng thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Ở Lại Lâm Hoa Thành

Từ thái độ của thành chủ đối với mình, Trần Tiến nghĩ đến việc có một thế lực tồn tại phía sau quả thực cực kì có nhiều lợi ích. Rõ ràng chỉ cần thế lực đủ mạnh những kẻ có âm mưu với mình rõ ràng phải xem xét và suy nghĩ thật kĩ trước khi hành động. Không phải ở Tu Chân giới này có Bách Hiểu Phương sao, nghe đồn cường giả đỉnh phong nhất của Tu Chân Giới là Đại Thừa tu sĩ chính là lão tổ của tổ chức thông tin lớn nhất Tu Chân giới này chính vì vậy mà người của tổ chức đi tới đâu cũng được chào đón cả dù rằng thông tin họ tung ra đôi lúc khiến người khác khó chịu.

Trần Tiến cũng mong muốn mình có một thế lực thuộc về chính mình. Để không còn ai có thể tự do sát hại những người yếu hơn, hiếp đáp những người không có lực hoàn trả và từ tiềm thức hắn vẫn mơ hồ về giấc mơ ở Thí Luyện tháp khi hắn nhìn thấy ngôi làng yên bình đó bị tiêu diệt cảm giác đau đớn từ tận xương tủy đó khiến hắn không thể quên.

Rõ ràng thái độ của tên Hoà Minh thuộc loại biết xem thời thế, gió chiều nào xoay chiều đó. Nếu Trần Tiến tận dụng tốt cơ hội gã đang bị thế lực phía sau của Cố Tiểu Trầm làm kinh sợ, có thể hoàn toàn tạo ra một nền móng thế lực từ nơi biên giới này, ảnh hưởng duy nhất từ Hoàng Triều đã bị áp chế thì trở ngại có lẽ không còn rồi.

Trần Tiến khuôn mặt rung rung nước mắt, không hiểu sao lại ra vẻ như cực kỳ cảm động đến nỗi muốn khóc, nắm lấy bàn tay của thành chủ, run rẩy nói:

- Không ngờ thành chủ lại yêu thương tại hạ như vậy, từ khi còn bé tại hạ đã là một đứa trẻ mồ côi. May mắn được sư phụ thu nhận làm đệ tử truyền cho ít học nghệ. Từ xưa đến nay trừ sư phụ ra, không ai đối với tại hạ thân thiết như vậy, coi như con cháu trong nhà khiến tại hạ thật sự không kiềm nổi sự xúc động của mình.

Vừa nói vừa rung rung nước mắt của Trần Tiến làm mọi người xung quanh bao gồm cả Cố Tiểu Trầm hoàn toàn bị mê hoặc. Hoà Minh thì trong lòng

đang trầm mắng:

- "Không phải ta xui như vậy chứ, nói bừa vài câu lại khiến tên này cảm động đến như vậy rồi."

Trần Tiến không ngừng lại tiếp tục cố gắng nhòe người dậy, vẻ mặt vô cùng khó khăn nói:

- Tấm chân tình này của thành chủ khiến tại hạ thật sự cảm giác hối hận vì đã khiến cho Lâm Hoa thành phải mất đi một vị Luyện Đan sư tam phẩm, không ngờ thành chủ lấy ân báo oán thật là đại nhân nghĩa.

- Chuyện của Mã Nguyên chỉ là hiểu lầm thôi, hiền đệ không cần quá đau buồn như vậy.

- Cảm ơn thành chủ đã tha thứ, nếu thành chủ đã không những không trách phạt mà còn đối với tại hạ tốt như vậy. Tại hạ đã quyết định rồi, sẽ ở lại đây làm chút gì đó xem như báo đáp thành chủ.

- Sẽ...sẽ.. Ở lại đây?

Hoà Minh sợ nhất là chuyện này, gã muốn lôi kéo mối quan hệ với Cố Tiểu Trầm nhưng cũng không muốn bọn người ở đây quá lâu. Gã đã quen làm đại vương một phương rồi, đặt một quả bom nổ chậm bên cạnh như vậy với hần trăm hại không một lợi, nên dù bề ngoài khá nhiệt tình nhưng nếu đối phương muốn đi gã cũng sẽ cảm thán một lúc chứ không thêm giữ lại. Đằng này tên này không chỉ muốn ở lại thêm mà còn mặt dày muốn nói là báo đáp ta.

Cố Tiểu Trầm nghi hoặc, rõ ràng Trần Tiến lúc trước muốn rời xa Lâm Quốc mà, sao tự nhiên bây giờ đột ngột lại muốn ở lại nơi này, chẳng lẽ huynh ấy còn mục đích gì khác. Còn tên Chi Dung mừng thầm nếu Trần Tiến ở đây thì có khả năng lão sư của hần cũng đến đây, vậy cơ hội cứu con gái mình càng lớn nên mặc kệ có mục đích gì thì gã cũng không phản đối.

Trần Tiến cũng không hề bất ngờ trước thái độ của mọi người về những lời mình nói. Tiếp tục hần nhìn thành chủ rồi gật đầu nói:

- Dù cho thành chủ đã không truy cứu về cái chết của Mã Nguyên, những trong thâm tâm tại hạ thấy thật áy náy, tại hạ đã quyết định sẽ mở một cửa hàng luyện đan để thay thế cho sự mất mát này.

Ở Lâm Hoa thành này, là một thành thị biên giới rõ ràng sự xuất hiện các cao thủ là không ít, nhưng nếu chỉ có một Luyện Đan Sư tam phẩm đã có thể hô mưa gọi gió ở nơi đây, có nghĩa ở đây có một vài vấn đề riêng. Trần Tiến bây giờ sau khi sử dụng đan dược biết nó giúp hần giảm không ít thời gian khổ luyện vậy tại sao không sử dụng một danh phận Luyện Đan Sư để giảm thời gian tìm kiếm tài nguyên cũng như dần hình thành thế lực.

Hòa Minh lúc này đã lỡ lời nói ra những điều quá là khách sáo rồi, nếu rút lại thì làm gì còn mặt mũi của mình. Dù sao tình thế Lâm Hoa thành hiện tại không có một Luyện Đan Sư tốt cũng rất khó phát triển nên gã cũng đành đồng ý.

- Được nếu hiền đệ đã có lòng thành như vậy, vậy người làm thành chủ ta sao lại không nhận, sau khi hiền đệ khỏe thì đến gặp quân sự thành Lâm Hoa chúng ta. Ta sẽ cho người để lại một ngàn mẫu đất khuôn viên của tên Mã Nguyên cho hiền đệ.

Trần Tiến không ngờ Hòa Minh ra một lần mạnh tay như vậy, tuy nhiên nếu Hòa Minh chịu bỏ hầu bao ra như vậy bản thân cũng không nên quá khách sáo, sau này cố gắng luyện chế lại đan dược xem là báo đáp vậy.

- Được vậy với thịnh tình của thành chủ như vậy, sau này tại hạ ít nhất phân chia thù lao luyện đan với Hoàng Triều là 7:3.

Trần Tiến đưa ra lời đề nghị này cũng tương đối hậu hĩnh rồi, hần biết rõ thực tế chỗ dựa của mình chỉ là khi còn Cố Tiểu Trầm bên cạnh, nên nếu thực sự không thể hiện rõ khả năng cũng như đưa ra chút lợi ích gì thì làm sao có thể có một vé bảo hiểm chứ.

Hòa Minh trong lòng cũng hài lòng rõ ràng với kết quả này, trước đây tên Mã Nguyên chỉ phân chia 5:5 với Hoàng Triều cũng đã giúp gã có một mớ rồi, giờ tăng thêm hai phần thì chẳng phải gã càng có lợi sao. Không hiểu sao trong tích tắc gã nhìn Trần Tiến càng nhìn cũng càng thuận mắt hơn.

Cố Tiểu Trầm cuối cùng cũng hiểu ý định của Trần Tiến là gì rồi nhưng nếu hần muốn ở lại đây như vậy khác với mục đích của cô rồi, chẳng hiểu sao trong lòng cô có chút không vui và không thoải mái lắm rõ ràng Trần Tiến lợi dụng cô vì việc này.

Chi Dung cũng không ý kiến gì, thực tế mọi giao dịch của gã trước nay đều phải thông qua Hoàng Triều bây giờ cũng như vậy, chỉ khác là người luyện chế thành Trần Tiến thôi.

Hai tên trưởng lão lúc đầu nghe thành chủ nhượng lại phần đất của Mã Nguyên vốn không hài lòng, nhưng với cách phân chia này rõ ràng thể hiện sự biết điều của mình nên thành kiến cũng giảm khá nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Dược Phẩm Đại Việt

Sau khi được thành chủ sang nhượng đất cũng như thỏa thuận xong phân chia thành quả. Hòa Minh cũng hỏi thăm vài câu rồi ra về, chuyến đi này tuy không nói là có thể gây nhiều thiện cảm với Cố Tiểu Trầm nhưng gã cũng biết ít ra mình không đắc tội vô cớ gì đến nên cũng giữ khoảng cách sợ chẳng may “khéo quá hóa vụng”.

Cố Tiểu Trầm thấy bóng mọi người cuối cùng cũng hoàn toàn rời khỏi căn phòng, có chút không vui hỏi:

- Sau này huynh sẽ ở lại đây sao?

Trần Tiến khẽ gật đầu:

- Đúng vậy, huynh biết muội muốn đi Hoa Quốc nhưng phía trước chúng ta nhất định cần một nơi an toàn để trú chân. Nếu cứ chạy tới chạy lui, tu vi sẽ không thể tiến bộ. Huống chi, huynh cũng không dự tính ở đây lâu.

Tâm tình của Cố Tiểu Trầm bỗng khá hơn, từ đây đến ngày cô trở về Thanh Lam Môn còn hơn hai năm nữa, nếu chỉ ở lại đây không lâu thì vẫn đủ thời gian để cô tham gia sự kiện ở Hoa Quốc.

- Vậy huynh tính ở đây bao lâu, thực sự huynh có thể luyện đan như gã Mã Nguyên kia sao?

- Không dám chắc lắm, tuy chưa thử bao giờ nhưng huynh nghĩ bản thân có thể thành công với mức tam phẩm. Mà chúng ta cũng không cần lo lắng về tài nguyên, thành Lâm Hoa này có không ít tu sĩ cần lên cấp Kim Đan, khẳng định chúng ta hoàn toàn có thể tìm được nhiều loại đan dược thích hợp.

- Chúng ta vừa mới tới đây, tuy được hậu thuẫn của thành chủ nhưng làm sao bảo đảm uy tín của huynh mà sẽ có người đến nhờ huynh luyện đan chứ.

- Muội yên tâm, huynh sẽ bắt đầu nhận luyện chế đan cho Chi Dung, chắc chắn gã ta sẽ không từ chối. Liên Đan Các lớn như vậy, dĩ nhiên sẽ là nơi tạo dựng uy tín tốt nhất.

Không hiểu sao Cố Tiểu Trầm càng ngày càng tin tưởng vào Trần Tiến, cô càng ngày càng cảm thấy bản lĩnh của hấn sâu không lường được, ngay cả bản thân cô tự nhận mình là một trong những thiên tài cũng không sánh được.

- Vậy huynh tính kinh doanh đan dược như thế nào.

Trần Tiến mỉm cười nói:

- Kinh doanh đan dược chính là khởi nghiệp, cái huynh muốn chính là có riêng cho bản thân một tổ chức, một thành trì có thể bảo vệ những người yếu đuối và vô tội.

- Huynh... Ước mơ của huynh thật kì lạ, Tu Chân giới là nơi khắc nghiệt như thế nào muội nghĩ huynh hiểu, khó khăn mà có thể thực hiện được.

- Huynh hiểu rõ, nhưng không hiểu sao huynh có một cảm giác gì đó rất kỳ lạ, huynh đã từng nhìn thấy cả một ngôi làng bị tiêu diệt, từng tiếng cười đùa thay bằng tiếng khóc thét, từng tiếng trò chuyện thay bằng tiếng binh đao. Hình ảnh đó như những mũi tên xuyên vào tim huynh, khiến huynh thực sự bị rĩ máu. Từ đó đã thôi thúc huynh thành lập một nơi dành cho những người yếu đuối và vô tội, trả họ một cuộc sống bình yên.

Cố Tiểu Trầm không nói gì nữa, nghe những lời này cô cũng sôi lên một phần nhiệt huyết, giấc mơ của cô trước giờ chỉ là vượt qua cái bóng chị mình, cô bỗng thấy sao mình nhỏ bé như vậy khi đứng trước người con trai này. Tim cô đập từng tiếng rung động, Cố Tiểu Trầm như chìm đắm trong một loại cảm giác sâu thẳm từ trái tim, một cảm giác ngưỡng mộ và kính nể hoàn toàn.

- Không cần biết có thành công hay không. Nhưng muội nhất định ủng hộ huynh, tuy nhiên xây dựng một ngành dược thì cũng cần linh thạch, huynh tính kiếm như thế nào.

- Muội đã quên số linh thạch của Chi Dung đưa huynh rồi sao?

- Đúng rồi ha, muội quên mất tự nhiên lại lãng trí như vậy được cơ chứ. Vậy chúng ta có thể bắt đầu làm ăn rồi.

- Tuy rằng tay trắng khởi nghiệp nhưng huynh tin chắc mình sẽ ăn nên làm ra.

- Muội tin tưởng huynh. Huynh dự định đặt tên ngành dược là gì.

- Huynh đã suy nghĩ kĩ rồi, cái tên Dược Phẩm Đại Việt chính là cái tên a chọn.

- A... huynh tính mở một Dược Phẩm Đại Việt, không lẽ huynh đến từ Thượng Vực sao?

- Dĩ nhiên là không rồi!

Trần Tiến bình thản đáp lại, nhưng không ngờ Cố Tiểu Trầm đoán gần đúng tên ngành dược này có liên quan đến mình rồi. Vô công mình tu luyện chính là Đại Việt Tinh Thần quyết mà.

Sau đó ba ngày, cuối cùng việc san tên lại mẫu đất cũng như đăng kí lưu trú tại thành của Trần Tiến đã hoàn tất. Bây giờ chính thức trở thành ông chủ lớn, Trần Tiến cũng hơi ngạc nhiên với kết quả này. Tiêu tốn hết hoàn toàn một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm để xây dựng, con số này quả thực quá lớn với Trần Tiến nếu không phải may mắn được Chi Dung trả trước một phần thù lao của Huyết Hồn Đơn thì có lẽ hắn cũng không đủ khả năng. Bây giờ khi chính thức bắt tay kế hoạch, Trần Tiến lại chính thức trở thành kẻ nghèo rồi.

Trần Tiến giao lại việc xây dựng cho Chi Dung vì rõ ràng hắn không có chút kinh nghiệm nào trong việc này, Chi Dung cũng không từ chối vì hiện tại nếu Trần Tiến trở thành Luyện Đan Sư của Hoàng Triều thì cũng sẽ là một đối tác của gã chưa kể đây còn là người có thể cứu giúp con gái gã. Cổ Tiểu Trầm cũng góp phần không nhỏ khi chính tay cô bố trí kiến trúc cả ngành dược, mọi người đều khá hài lòng với sự bày trí của cửa hàng.

Vị trí cũng đã có, Trần Tiến lập tức tranh thủ nhờ Chi Dung thu mua và tìm các vật liệu cấp hai để chính thức bắt tay vào luyện chế. Lúc này hắn không rõ ràng lắm khả năng đã luyện chế được cấp ba chưa nên hắn cần phải rèn luyện để thuần thục hơn trong việc điều chỉnh lửa.

Khi Dược Phẩm Đại Việt xây dựng đã thu hút rất nhiều sự chú ý của các tu sĩ Trúc Cơ, Kim Đan của Lâm Hoa thành, không chỉ nó được đích thân thành chủ phê chuẩn cấp cho đất đai, mà còn do hiệu ứng từ việc Trần Tiến có một sư phụ là Luyện Đan Sư trên cấp tứ phẩm, rất rõ ràng nếu không có một Luyện Đan Sư đáng tin cậy thì những nguyên vật liệu bọn họ có tìm được cũng sẽ không thể thành đan dược cho họ phục dụng rồi.

Hiệu ứng này cũng phù hợp với yêu cầu của Trần Tiến, nhưng ngay sau đó Trần Tiến tung ra một quả bom nữa khiến mọi người càng chờ mong hơn ngày khai trương của Dược Phẩm Đại Việt đó là có thể luyện chế đan dược cho cấp Kim Đan, ngay cả Trúc Cơ Đan cũng có thể luyện được nếu đầy đủ nguyên vật liệu và thù lao chỉ là 5:5.

Điều này gây ra một cơn bão không nhỏ với các tu sĩ Kim Đan đang phải đau đầu tìm kiếm người thay thế luyện chế đan dược cho mình, chưa kể giá cả lại vô cùng hợp lý. Sở dĩ Trần Tiến tung tin như vậy, vì hắn cũng muốn có thêm sự chuẩn bị các đan dược cao cấp, hắn biết rõ phải có chí mới mong làm giàu được, chưa kể không có dược liệu cấp ba thì lấy gì hắn có thể thăng lên Luyện Đan Sư tam phẩm.

Bây giờ cái hắn cần là tu vi, phải tích lũy dược cho bản thân một số vốn lớn trong thời gian ngắn, như vậy hắn sẽ có nhiều cơ hội để tu luyện hơn. Chưa kể đã có thành chủ đỡ đầu hắn cũng không sợ gặp sự quấy phá của các tu sĩ Kim Đan khác nên hắn tung ra thông tin này không hề sợ bị sự đe dọa gì từ họ.

Chỉ cần hắn có danh tiếng thì hắn sẽ có nhiều tài chính hơn, qua vài ngày bước ra Tu Chân giới biết rõ không có linh thạch thì không thể làm được gì đã làm nhu cầu kiếm tiền của hắn vô cùng lớn. Tài chính vững mạnh hắn mới thực hiện được mong muốn xây dựng một tổ chức của riêng mình lớn mạnh được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Chính Thức Khai Trương

Ngày hôm nay chính thức là ngày khai trương của Dược Phẩm Đại Việt, từ rất sớm đã có rất nhiều tu sĩ từ Luyện Khí, Trúc Cơ, đến cả Kim Đan cũng đã xuất hiện để đến tham dự sự kiện này.

Dược Phẩm Đại Việt hôm nay nhân dịp khai trương chính thức nhận luyện chế các loại đan dược cấp ba sơ cấp trở xuống với mức phí vô cùng ưu đãi và rất nhiều loại đan dược cấp một, cấp hai có tác dụng dành cho hầu hết các tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ.

Trải qua gần một tháng nhận các loại nguyên liệu cấp hai, có thể nói trình độ luyện đan của Trần Tiến tiến bộ vượt bậc, hắn không chỉ có thể nâng cao hiệu suất tỷ lệ đạt đến chín phần, mà các loại đan dược đều đạt ít nhất loại hai trở lên. Với bản thân bây giờ, Trần Tiến hoàn toàn tự tin vào khả năng luyện chế được đan dược cấp ba, chỉ cần có nguyên liệu phù hợp hắn có thể bắt tay vào luyện chế lập tức tuy nhiên để tránh gây xôn xao quá mức hắn cũng chỉ thông báo dừng ở đan dược tam cấp sơ kỳ.

Chi Dung chịu trách nhiệm phân phối và trở thành đại lý duy nhất ở Lâm Hoa thành từ Dược Phẩm Đại Việt, nên gã có cơ hội tiếp xúc với đan dược của Trần Tiến. Chính điều này làm cho gã hết sức ngạc nhiên vì có lẽ gã đã nhầm lẫn người có thể có Chân Hóa Thuần Khiết không phải sư phụ của Trần Tiến mà chính là bản thân y.

Tuy nhiên, gã Chi Dung này cũng thuộc loại sống lâu thành tinh rồi, gã biết có những chuyện không cần thiết phải biết rõ tường tận chỉ cần quan tâm đến kết quả là sau hai năm nữa con gái gã có khả năng phục hồi không. Trần Tiến có lẽ cũng đoán được Chi Dung đã rõ người luyện chế các loại đan dược khi xưa là mình, nhưng gã vẫn giả như không biết thì không lý nào hắn lại tự khai vì thế việc này cả hai chưa bao giờ nhắc đến nữa.

Đối với tu sĩ Luyện Khí thì Bồi Khí Đan và đặc biệt là Trúc Cơ Đan vô cùng quý giá nhưng hôm nay có thể mua được với giá chỉ bằng một nửa ngày thường là cơ hội cực tốt nên họ đã đến xếp hàng từ vài ngày từ khi đọc được thông báo.

Trúc Cơ tu sĩ thì tuy không có loại Ân Kim Đan giúp thăng cấp Kim Đan xuất hiện ở đây nhưng các loại đan dược có hiệu quả với tu vi hoàn toàn có thể

nờ Trần Tiến luyện chế, với giá thành cho ngày khai trương giảm đến hai thành, như vậy bên Dược Phẩm Đại Việt chỉ lấy ba phần thành quả. Ngoài ra Đại Hoàn Đơn, Ich Nguyên Đan hay Đại Bồi Nguyên Đan đều có bán sẵn trong cửa hàng nên tương đối cũng thu hút rất nhiều sự quan tâm.

Các tu sĩ Kim Đan thì tương đối ít, thứ nhất cửa hàng không có bán sẵn các loại đan dược cấp ba, thứ hai nguyên liệu và đan dược cấp ba không phải dễ dàng mà tìm thấy hay có đủ, và cuối cùng Kim Đan tu sĩ cũng không nhiều kẻ dễ dàng hạ mình đến tìm một Luyện Đan Sư chưa rõ phẩm cấp mà tu vi chỉ có Trúc Cơ để nhờ vả.

Trần Tiến cũng từng nghĩ đến lấy viên Ân Kim Đan ra để gia tăng thêm sự phô trương của Dược Phẩm Đại Việt. Tuy nhiên, hắn cũng phải đề phòng sự an toàn đối với chính tính mạng của mình. “Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn” từ khi trọng sinh, tính mạng đối với Trần Tiến là thứ quan trọng nhất, nếu không phải cần lợi dụng tình thế hắn sẽ không bao giờ để lộ ra những năng lực khiến hắn có khả năng bị uy hiếp đến tính mạng.

Chưa đến một canh giờ, cả cửa hàng của Dược Phẩm Đại Việt đã chật ních các loại tu sĩ. Cô Tiểu Trầm đón tiếp khách ra vào cửa hàng liên tục không kịp có thời gian mà nói chuyện với Trần Tiến. Các nhân viên của Chi Dung cũng đã điều động qua phụ giúp gần như toàn bộ vậy mà số lượng khách vẫn quá đông suốt dẫn đến quá tải.

Cửa hàng của Dược Phẩm Đại Việt Tu Chân rộn ràng hẳn lên với những lời bán tán hay đánh giá của các tu sĩ đến ghé thăm cửa hàng. Dĩ nhiên cũng có không ít tu sĩ cũng chỉ hiếu kỳ mà đến xem cảnh náo nhiệt này thôi.

Trần Tiến hết sức hài lòng với quang cảnh này, mặc dù hắn biết mình giảm giá như vậy sẽ ảnh hưởng đến khá nhiều cửa hàng khác nhưng với sự hậu thuẫn tạm thời từ thành chủ hay đệ nhất đan các của Lâm Hoa thành là Liên Đan Các nên hắn tạm thời không sợ đắc tội với các thế lực khác.

Với chiêu bài giảm giá cũng như giảm đi tỷ lệ thu lại thành quả khiến các tu sĩ hết sức hài lòng và ủng hộ. Từ quá lâu rồi họ phải chịu cảnh cắt cổ do sự độc quyền kinh doanh đan dược của tên Mã Nguyên rồi.

Trong cửa hàng bày trí rất rõ ràng, mỗi tủ kính chứa một loại đan dược phù hợp với khu vực dành cho các tu sĩ loại đẳng cấp đó. Mỗi khu vực như vậy đều có các nhân viên để giới thiệu và giá của các loại đan dược, trong cửa hàng nhìn rõ ràng ra hẳn nhiều nhóm đang đứng và xem qua về các loại đan dược.

Ở một góc phòng là một bàn để đăng ký luyện chế đan dược dành cho những tu sĩ có nguyên liệu cấp ba trở xuống. Chỉ chưa đầy một ngày số lượng tu sĩ Luyện Khí tìm đến để luyện chế Trúc Cơ Đan đã là bốn người. Trần Tiến thầm nghĩ:

- “Quả nhiên mở một cửa hàng đan dược đem lại tương đối nhiều lợi ích, nếu tính theo mức thù lao 5:5 thì hắn đã có số đan dược Trúc Cơ bằng năm năm của Thần Nhật Tông phân phát rồi.”

Chi Dung cũng tròn mắt há mồm với số lượng tu sĩ chen lấn đông đúc như vậy, Liên Đan Các của gã đã thành lập được gần mười năm nay rồi. Tuy sinh ý cũng đạt mức gọi là đông đúc nhưng chưa bao giờ lại đạt được đến mức như vậy, quả nhiên có sự hậu thuẫn có khác.

Cô Tiểu Trầm cũng khá hài lòng dù cảm thấy thành quả này cũng có một tay mình đóng góp. Từ xưa tới nay cô chưa từng đích thân phải làm việc để tìm kiếm linh thạch nhưng cảm giác có thể kinh doanh kiếm linh thạch cũng thực sự khiến cô vui vẻ.

Tuy trong cửa hàng số tu sĩ Trúc Cơ đạt đẳng cấp cao hơn Trần Tiến không ít nhưng sau khi nghe chuyện về Mã Nguyên thì ai dám làm loạn chứ, chưa kể rõ ràng bên cạnh quầy của Liên Đan Các là Chi Dung cũng ở đây chúc mừng chỉ có kẻ điên mới dám làm thế.

Sau một hồi mọi người bắt đầu ổn định hơn rồi, Trần Tiến mới tiến ra giữa sảnh nhìn xung quanh rồi ôm quyền nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Hôm nay tại hạ ở đây khai trương tiếp khách của Dược Phẩm Đại Việt. Tuy nội tình của Dược Phẩm Đại Việt chúng tôi không sâu dày nhưng tôi cũng may mắn học được không ít từ sự phụ của mình đến hôm nay đã là một Luyện Đan Sư bán tam phẩm. Tôi có thể cam đoan chưa đến một năm sau tôi chắc chắn sẽ tiến cấp tam phẩm. Lúc đó chỉ cần có nguyên liệu Ân Kim Đan tôi hoàn toàn có thể luyện chế được.

Một năm sau, với số đan dược thu được này có thể hắn sẽ tiến cấp tới Trúc Cơ hậu kỳ và thuận thực luyện chế cách đan dược tam phẩm, với Kinh Dương Vương quyết và Đại Việt Tinh Thần quyết hẳn tin rằng lúc đó hoàn toàn có thể đấu với những tu sĩ Kim Đan bình thường. Bây giờ phải thả ra một thông tin để không để nhân khí của Dược Phẩm Đại Việt giảm xuống.

- Thôi, không làm phiền mọi người nữa, mọi người tiếp tục tham khảo để mua hay đến quầy đăng ký luyện chế, tại hạ xin cáo lui.

Mỗi một bình đan dược được bán ra, những tiếng bán tán liên truyền ra. Họ phát hiện ra đan dược của Dược Phẩm Đại Việt một bình có trên một nửa đã là đan dược loại một có thể nói so với các cửa hàng khác thì tốt hơn rất nhiều. Chẳng những tạp chất ít hơn hẳn mà còn có hiệu quả cực kỳ lớn nữa chưa kể giá cả vẫn tương đương so với những nơi khác. Hôm nay ngày khai trương lại còn rẻ hơn nữa, nên số lượng tu sĩ tranh nhau mua càng ngày càng đông.

Các loại đan dược giúp tăng tiến chân nguyên hay hồi phục chân nguyên bán ra đắt như tôm tươi, chưa đầy vài canh giờ thì đã hết sạch.

Cả ngày khai trương hôm nay phải nói cực kỳ thành công, doanh thu trong một ngày đã đạt đến mười mấy ngàn trung phẩm linh thạch và sáu bảy chục ngàn hạ phẩm linh thạch. Có thể nói với số lượng này có thể nói là cực kỳ thành công rồi. Trần Tiến sau khi nhận báo cáo doanh thu từ Cô Tiểu Trầm cũng phải cảm thán:

- “Quả nhiên không có chức nghiệp nào có thể hái ra tiền như luyện đan, không chỉ lợi mình lợi người mà còn có thể kinh doanh tốt như vậy.”

Cùng lúc này có một tên thanh niên tuổi chưa đến ba mươi vừa bước vào Lâm Hoa thành, trên khuôn mặt thể hiện tâm trạng cực kỳ hưng phấn.

- Cuối cùng cũng đã trở lại Lâm Hoa thành rồi, sau hôm nay có được Ân Kim Đan ta sẽ chính thức trở thành Kim Đan kỳ rồi. Sẽ có một ngày tiếng tăm ta sẽ lừng lẫy vượt qua cái tên Sở Huy chết tiệt kia.

Chỉ vài khắc hần đã xuất hiện tại Dược Phẩm Đại Việt, nhìn thấy một cửa hàng mới toanh vừa mới khai trương. Hần bàng hoàng không tin nổi vào mắt mình.

- Sao lại là Dược Phẩm Đại Việt, cái tên Mã Nguyên chết tiệt này đâu rồi.

Trong lòng cực kỳ gấp gáp, hần chặn một tên Luyện Khí tu sĩ bên đường lại để hỏi thăm:

- Cho ta hỏi tại sao ở đây lại là Dược Phẩm Đại Việt, còn Mã Dược Phưởng đi đâu rồi.

Tên tu sĩ Luyện khí run rẩy vội hoảng sợ lắp bắp trả lời câu hỏi:

- Dạ...dạ bẩm tiền bối. Mã Nguyên đã chết rồi, hiện nay Dược Phẩm Đại Việt do một tiền bối Trúc Cơ tên là Trần Tiến được đích thân thành chủ cấp cho nơi này để mở cửa hàng đan dược.

Nghe Mã Nguyên đã chết rồi, tên thanh niên này bỗng nhiên giận dữ hét lên một tiếng:

- Không!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng hét phát ra trước cửa hàng Dược Phẩm Đại Việt gây ra sự chú ý của hầu hết mọi người trong cửa hàng. Âm thanh mang theo nội kinh cực kỳ khủng bố không gian xung quanh nó cũng bị bóp méo, tên Luyện Khí ở bên cạnh cũng ngất xỉu vì không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Cô Độc Khách Kỷ Dương

Tiếng hét đã gây chú ý tới mọi người trong Dược Phẩm Đại Việt, mọi người tò mò đi ra ngoài để xem có chuyện gì đã xảy ra. Khi nhìn thấy người thanh niên khuôn mặt đang giận dữ, còn dưới đất là một tu sĩ Luyện Khí đang nằm vì bị kinh lực từ tiếng hét làm ngất xỉu. Trong đám đông dường như có rất nhiều người nhận ra chàng thanh niên vừa phát ra tiếng hét. Từ trong đám đông có người lên tiếng nói:

- Thì ra chính là Kỷ Dương.

Sau khi có người nhận ra chàng thanh niên này, liên tục nhiều tiếng xôn xao khác cũng bàn tán, hầu như tất cả những ai cư ngụ một thời gian ở Lâm Hoa thành này đều nghe qua cái tên này. Kỷ Dương, người nổi danh là đạo soái chuyên đi cướp của giàu chia cho kẻ nghèo.

Hơn một năm trước, hần xuất hiện ở Lâm Hoa thành và gây ra không ít phong ba tại nơi này. Có người đồn rằng hần đã đắc tội một số thế lực của Hoa Quốc nên trốn chạy sang Lâm Quốc và lưu lạc đến Lâm Hoa thành. Tuy nhiên tại đây hần vẫn tiếp tục thể hiện cốt cách của mình thường xuyên thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ. Điều đó khiến hần được rất nhiều tu sĩ trong Lâm Hoa thành này tán thưởng cũng như dành cho hần không ít sự kính nể. Tuy nhiên, bản thân hần tính cách hết sức lập dị nên vẫn độc lai độc vãng từ lúc xuất hiện tới nay.

Vài tháng trước sự kiện Kỷ Dương rời khỏi Lâm Hoa thành để tìm tài liệu luyện chế Ân Kim Đan hầu như ai nấy đều biết. Hôm nay sự xuất hiện của hần trở lại Lâm Hoa thành có lẽ báo hiệu rằng hần đã tìm được tài liệu luyện chế Ân Kim Đan rồi.

Một tên Trúc Cơ hậu kỳ cũng từ trong cửa hàng Dược Phẩm Đại Việt đi ra có vẻ có quen biết nên ra để tìm hiểu sự việc.

- Xin chào Kỷ đạo hữu, tại sao lại đứng trước cửa hiệu của người khác la hét như thế này như vậy thật sự thất lễ.

Kỷ Dương liếc mắt qua nhìn gã Trúc Cơ lạnh lùng đáp:

- Hừ! Ta cũng không rảnh đi làm chuyện nhảm chán như vậy. Chỉ là ta vừa rồi có hơi chút xúc động thôi.

Trần Tiến dĩ nhiên cũng đang đứng trong đám đông nhìn thấy mọi chuyện xảy ra. Vì không ảnh hưởng gì tới Dược Phẩm Đại Việt nên hần cũng không có ý định sẽ xen vào chuyện đã xảy ra. Tuy nhiên, khi nghe có người nhắc đến cái tên Kỷ Dương hần đột nhiên bất động. Ký ức kiếp trước của hần ủa về, cái tên này kiếp trước hần đã nghe qua không chỉ một lần. Kỷ Dương. Cô Độc Khách Kỷ Dương.

Sự chấn động trong nội tâm của Trần Tiến cực kỳ dữ dội, nếu kiếp trước người hần hâm mộ nhất là ai? Người đó chính là cái tên Cô Độc Khách Kỷ

Dương này. Là một tán tu độc lai độc vãng, không dựa vào bất cứ ai chỉ dựa vào bản thân từng bước từng bước nhận được sự thừa nhận của mọi người.

Tuy không được xếp vào “Thập Bát Kiệt” của Hạ Vực ra, nhưng hắn chính là một trong những người trẻ tuổi vô cùng nổi tiếng tại La Thành Đại Lục này. Hai mươi tám tuổi Kết Đan, đối với một tán tu có thể xem là một kỳ tích. Chưa kể vô số chiến tích của hắn tại Lâm Quốc đã khiến tên tuổi hắn trở nên sáng chói nhất, nhận được sự chú ý nhất đối với mọi người sau sự kiện Sở Huy gia nhập Nam Thiên Thượng Vực.

Cái tên Cô Độc Khách cũng vì hắn đã từ chối lời mời của Hoàng Triều và hai Học Viện năm sao của Lâm Quốc khi chỉ làm việc dựa vào chính mình. Bản thân hắn chính là một kẻ cô độc, cả cuộc đời này chính là sống vì sự kiêu ngạo của bản thân. Đạo tâm của hắn chính là lấy cô độc làm chủ, lấy kiếm làm sinh mạng.

Hôm nay được gặp một người mình hâm mộ ở kiếp trước, nhưng sao Trần Tiến thấy tình huống này không biết phải nói như thế nào. Rõ ràng tên này làm việc hình như hơi có phần lỗ mãng quá thì phải, trước cửa hàng người khác khai trương lại la hét như vậy.

Trần Tiến là chủ nơi đây nghĩ đến mình dĩ nhiên phải đứng ra để nói chuyện. Đây cũng là cơ hội để kết giao nên cũng từ đám đông bước ra ôm quyền chào Kỳ Dương:

- Không biết cửa hàng có điều gì khiến đạo hữu không hài lòng hay sao, để đạo hữu phải ở đây mà xúc động như vậy.

Kỳ Dương liếc nhìn qua thấy một thanh niên tuổi còn chưa tới hai mươi đến chào hỏi mình, nhưng Kỳ Dương cũng khá bất ngờ khi nhận ra tu vi của người thiếu niên này cũng đã là Trúc Cơ trung kỳ.

- Không có gì, chẳng là ta nhận được tin tức bất ngờ. Ta thấy người đây cũng rất lạ tại sao lại có thể ở đây mở một cửa hàng được phẩm.

Trần Tiến nhìn từ trên xuống dưới, cảm nhận tu vi của Kỳ Dương lúc này đang là Trúc Cơ đại viên mãn, trong nội tâm bắt đầu có sự toan tính. Nếu đã đạt đến cấp bậc như Kỳ Dương rồi, thì rõ ràng thứ hắn cần nhất lúc này là Ân Kim Đan, nếu mình sử dụng hợp lý có thể nào thu phục được một nhân tài như vậy không.

Mà cũng không đúng, hắn được gọi là Cô Độc Khách có lẽ là người thích làm việc đơn độc, nếu mình vô cớ muốn kết giao hắn phải dùng cách khác rồi.

- Cửa hàng được phẩm của tại hạ được đích thân thành chủ trao tặng, không biết có gì khiến đạo hữu cảm thấy không hài lòng.

Kỳ Dương nghe nói thành chủ trao tặng, trong lòng một mảng nghi hoặc. Hắn ở đây cũng một thời gian không ngắn, hắn biết rõ tính cách của tên thành chủ Hòa Minh. Nếu hắn đã trao tặng nơi của tên Mã Nguyên cho một người khác thì chỉ có hai ý nghĩa. Một là tên này có thân thể cực kỳ lớn, điều đó cũng lý giải được tại sao hắn còn trẻ mà đã có tu vi cao như vậy. Thứ hai chính là hắn có lợi ích cực kỳ to lớn với tên Hòa Minh, mà hắn ở đây mở một cửa hàng Dược Phẩm thay thế Mã Nguyên chẳng lẽ hắn cũng là Luyện Đan Sư.

Kỳ Dương so với cách nghĩ thứ hai dĩ nhiên cũng cảm thấy hơi khoa trương, không thể nào có một Luyện Đan Sư trẻ tuổi như vậy. Tuy hắn làm việc thích đơn độc nhưng cũng không phải là kẻ không hiểu chuyện, chỉ là trước giờ hắn làm việc hoàn toàn không thích mập mờ.

- Cũng không dám giấu gì, ta ra ngoài để tìm kiếm nguyên liệu luyện chế Ân Kim Đan để nhờ Mã Nguyên Đan Sư luyện chế đan dược. Nay nghe tin ông ta bị chết nên nhất thời không kiềm được xúc động.

Quả nhiên như suy đoán trong lòng, Trần Tiến hiện không dám chắc khả năng luyện chế thành công Ân Kim Đan. Nhưng trong tay hắn đang có một viên nếu có thể dùng nó để kết giao với một người ưu tú trong tương lai thì có lẽ không ít lợi ích. Chưa kể chỉ cần có thời gian hắn tin tưởng mình hoàn toàn có thể tự điều chế Ân Kim Đan.

- Thật sự là đạo hữu muốn tìm người để luyện chế Ân Kim Đan?

- Hồi thưa, không phải ta đã nói rõ là tìm kiếm nguyên liệu của Ân Kim Đan sao, nay ta quay trở lại dĩ nhiên là tìm kiếm người có khả năng luyện chế rồi.

Nghe Kỳ Dương nói hắn đã kiếm đủ nguyên liệu của Ân Kim Đan, bao nhiêu con mắt thêm thường của các tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ hay đại viên mãn lóe lên. Nhưng dĩ nhiên không mấy ai dám can đảm có ý nghĩ sẽ cướp được. Vì sức mạnh của Kỳ Dương không hề thua kém Kim Đan sơ kỳ, chưa kể hắn có một thanh kiếm rất kỳ lạ dường như tâm linh tương thông với Kỳ Dương, nên những ai đấu với hắn cũng như đấu với hai người.

Trần Tiến thầm hạ quyết tâm rồi, ông trời mang đến cho hắn cơ hội như thế này nếu không tận dụng thì thật đáng chết mà. Hắn cần phải xây dựng thế lực, và hôm nay là một cơ hội không thể tốt hơn khi có một tán tu đầy tiềm năng xuất hiện trước mặt như thế này.

- Đạo hữu tên gọi là Kỳ Dương phải không?

Kỳ Dương tỏ vẻ khinh thường với câu hỏi vô thưởng vô phạt này đáp:

- Chẳng phải khi nãy đã có người gọi tên ta rồi sao.

- Kỳ đạo hữu đừng nóng!

Cắt lời từ trong tay của Trần Tiến lấy ra mấy bình đan dược:

- Đạo hữu nhìn xem những đan dược này thế nào?

Kỷ Dương cũng tiện tay cầm lấy xem thử tên này giờ trở gì, sau khi xem qua một lượt trên mặt của Kỷ Dương phảng phất vẻ kinh ngạc:

- Tất cả đều là đan dược loại một. Xem ra người luyện chế nó cũng là một Luyện Đan Sư tam phẩm.

Trần Tiến gật đầu:

- Không sai, đích thực là Luyện Đan Sư tam phẩm.

Kỷ Dương vừa nghe đã hiểu rõ ràng:

- Cửa hàng người muốn thay Mã Nguyên luyện chế giúp ta Ân Kim Đan.

- Đúng vậy! Không biết đạo hữu sau khi xem qua số đan dược đó cảm thấy tại hạ có đủ khả năng luyện chế đan dược cho đạo hữu không?

- Người luyện chế!!!

Lời đối thoại này không chỉ đang khiến Kỷ Dương vô cùng kinh nghi, nhìn thế nào thì tên trước mắt cũng chỉ là một thiếu niên chưa quá hai mươi. Còn những người xung quanh lại “ồ” lên một tiếng, giờ thì nhiều người cảm thấy hiểu tại sao thành chủ lại ưu ái một tên Trúc Cơ đến như vậy. Hai mươi tuổi là Luyện Đan Sư tam phẩm vậy thì tương lai còn phát triển như thế nào.

Trần Tiến bây giờ tạm thời rất yên tâm về sự an toàn của mình khi thể hiện rõ ra năng lực của mình. Chưa kể bây giờ trước mặt hắn là một cơ hội để tìm kiếm nhân tài cho kế hoạch thành lập một tổ chức làm sao hắn bỏ lỡ được.

- Không sai, chính tại hạ luyện chế. Đạo hữu có điều nghi ngờ sao?

- Nếu những đan dược này do chính tay người luyện chế, ta hoàn toàn không có gì để nghi ngờ. Nhưng...

- Không biết còn chuyện gì khiến đạo hữu khó xử.

Kỷ Dương không sợ bị gạt, hắn cũng rất vất vả lắm mới tìm kiếm được những tài liệu này. Không chỉ mất một khoảng linh thạch đi đầu giá mà còn tốn thời gian để tìm kiếm đầy đủ nếu giao cho một người mà hắn không rõ có thể luyện thành công hay không thì quá mạo hiểm.

- Dù những đan dược này chứng minh người có thể là một Luyện Đan Sư tam phẩm nhưng chắc người cũng biết luyện chế Ân Kim Đan thì một Luyện Đan Sư tam phẩm cũng không phải muốn là thành công.

Trần Tiến mỉm cười lại đưa ra một lọ đan dược cho Kỷ Dương, lần này Kỷ Dương cũng không mang vẻ bất cần như khi nãy mà cầm lấy viên đan dược mở ra.

Vừa nhìn thấy viên đan dược bên trong sắc mặt của Kỷ Dương biến sắc, không còn giữ được vẻ cao ngạo từ đầu đến giờ nữa. Hắn nhìn Trần Tiến với một ánh mắt đầy khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Thần Quân Di Hỏa

Nhìn thấy vẻ mặt đang thất thố của Kỷ Dương, Trần Tiến dùng truyền âm nói với Kỷ Dương:

- Không cần ngạc nhiên vậy, có gì mời đạo hữu vào cửa hàng rồi chúng ta nói chuyện.

Suy nghĩ trong giây lát, Kỷ Dương cũng gật đầu đồng ý cùng Trần Tiến đi vào Dược Phẩm Đại Việt. Thấy sự việc cũng có vẻ giải quyết xong, đám đông cũng giải tán. Cô Tiểu Trâm bên ngoài nhanh chóng gọi một nhân viên ra khiêng tên Luyện Khí bị ngất xỉu kia đi để tránh ảnh hưởng tới việc buôn bán của cửa hàng.

Một lúc sau, cả hai đã bước vào thư phòng của Trần Tiến, Kỷ Dương không chờ được liền nói:

- Người đưa cho ta lọ đan dược chứa viên Ân Kim Đan này hàm ý là gì?

Trần Tiến khẽ mỉm cười từ tốn mời Kỷ Dương ngồi rồi nói:

- Tại hạ hiểu suy nghĩ trong lòng đạo hữu, nếu ta lấy viên Ân Kim Đan này ra làm tin để đạo hữu tin tưởng thì đạo hữu sẽ đưa ta luyện chế Ân Kim Đan cho đạo hữu chứ?

Kỷ Dương không ngờ tên Luyện Đan Sư này lại thẳng thắn như vậy, liền sáng khoái cười ha ha:

- Được! Nhanh gọn lắm, ta vốn dĩ luôn thích những người mau lẹ. Cái tên Mã Nguyên kia thật lắm quy tắc rắc rối, nếu không phải chỉ duy nhất hắn tại Lâm Hoa thành này có thể luyện được Ân Kim Đan thì ta đã không thèm quan tâm rồi.

Trần Tiến cảm thấy đôi lúc trăm nghe không bằng một thấy, có lẽ tên Kỷ Dương này không đến nỗi là một người cô độc, lập dị mà có lẽ do bản tính hắn khá bất cần mà thôi. Nhưng nghĩ đến Trần Tiến lại lắc đầu, cũng có thể là hắn trong những năm tới có chuyện biến gì ảnh hưởng nữa không biết được chẳng phải bản thân mình là một minh chứng rõ ràng nhất sao.

- Ra đời làm ăn buôn bán, thứ quan trọng nhất là chữ tín. Hiện nay dù sao tại hạ cũng là cửa hàng mới, đạo hữu có phần không tin tưởng dĩ nhiên cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thái độ thành thực của Trần Tiến rất được Kỷ Dương tán thưởng, hắn tuy không thích dây dưa với kẻ khác nhưng rất quang minh chính đại. Chỉ cần người đó thuận mắt hoặc không phải là kẻ đại gian đại ác gì thì hắn sẽ đối đãi một cách quân tử, còn với những kẻ ác bá hay nhìn đáng ghét Kỷ Dương cũng chẳng ngần ngại mà chém giết thẳng tay.

- Được ! Chỉ dựa vào lời này của đạo hữu, ta mới biết mình là kẻ lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử.

Không chỉ thay đổi cách xưng hô, lập tức từ nhân trữ vật Kỷ Dương cũng lấy ra các nguyên liệu luyện chế Ân Kim Đan đặt lên trên bàn. Kỷ Dương lúc này tuy vẫn chưa xác định được rõ ràng là Trần Tiến là Luyện Đan Sư mấy phẩm nhưng nếu hắn đã dám đưa cho mình một viên Ân Kim Đan làm tin thì căn bản có thể thấy hắn có lòng tin vào bản thân.

Dù sao tên Mã Nguyên cũng đích thực là một con quỷ hút máu, cho dù có đưa đồng tài liệu này cho gã thì Kỷ Dương cũng chỉ nhận được hai thành, nên dĩ nhiên hắn không có lý do để từ chối đề nghị này dù sao nếu phải tìm một Luyện Đan Sư mới cũng không phải dễ dàng.

Trần Tiến dĩ nhiên cũng không biết lúc này Kỷ Dương nghĩ gì nên nói:

- Viên Ân Kim Đan đó, đạo hữu cứ giữ lấy. Nếu tại hạ có thể luyện chế thành công Ân Kim Đan thì tỷ lệ như đã thông báo là đạo hữu bảy phần, cửa hàng chỉ giữ lại ba phần. Còn nếu tại hạ thất bại sẽ bồi thường hoàn toàn giá trị của nguyên liệu và viên Ân Kim Đan mà tại hạ đưa đạo hữu.

Lời đề nghị quá chi là hấp dẫn, Kỷ Dương cũng không phải loại dây dưa liến gật đầu đồng ý giao dịch. Trần Tiến thấy mọi việc cũng đã thuận lợi, dù chưa nắm chắc sẽ thành công với Ân Kim Đan nhưng dù chỉ có một thành cơ hội hắn cũng phải thử vì dù sao với hắn một viên Ân Kim Đan cũng chưa chắc bảo đảm hắn đã thăng cấp Kim Đan tốt.

Giao dịch xong, Kỷ Dương cũng không câu nệ hỏi một câu:

- Đạo hữu tại sao lại có thể đạt đến Luyện Đan Sư tam phẩm với tuổi đời như thế, đạo hữu sở hữu dị hỏa sao?

- Dị hỏa?

- Đúng vậy, đạo hữu là Luyện Đan Sư chẳng lẽ không biết các loại dị hỏa sao?

Trần Tiến dĩ nhiên từng nghe THIÊN THU nhắc tới, nhưng hắn vẫn còn rất mơ hồ về việc này dù sao chính bản thân hắn cũng không có cơ hội tiếp cận những thông tin này để mà khai thác.

- Dĩ nhiên là biết, đó đều thứ giúp tăng tiến độ tinh khiết và chất lượng cũng như khả năng thành công khi luyện chế đan dược. Nhưng đáng tiếc đạo hữu đã đoán lầm rồi, tại hạ không hề sở hữu loại dị hỏa nào.

Kỷ Dương cũng không tỏ thái độ gì chỉ trầm lắng một chút nhìn Trần Tiến rồi nói:

- Không biết đạo hữu từng nghe qua cái tên Thần Quân Dị Hỏa, một trong bảy mươi hai địa hỏa tồn tại ở Tu Chân giới chúng ta.

Trần Tiến dĩ nhiên chưa từng nghe qua nên dùng thần thức mở THIÊN THU ra để tìm hiểu về loại dị hỏa này.

Loại dị hỏa này xuất hiện bởi một vị cường giả đại năng tồn tại ngay sau thời kì hỗn độn, ông gặp một chuyện khiến ông cảm động nên từ một chân hỏa bị ông luyện hóa lại và trở thành một loại dị hỏa.

Câu chuyện về một người vợ và hai người đàn ông, một người đàn ông tên là Trọng Cao có một đạo lữ đã song tu tên là Thị Nhi ở với nhau rất lâu nhưng mãi vẫn không thể thăng đến cảnh giới mới khiến ông sinh ra tâm lý buồn phiền. Một lần sau khi đột phá thất bại, gã giận quá đánh đạo lữ của mình, khiến cô ta bỏ đi. Sau khi bỏ đi cô ta gặp được một vị tu sĩ khác tên là Phạm Lang và bằng lòng làm đạo lữ của ông ta. Vị tu sĩ Trọng Cao kia sau khi suy nghĩ lại thì cảm thấy có lỗi nên bị tâm ma phản phệ và ôm thương tích đi khắp nơi tìm đạo lữ của mình. Một hôm ông ta may mắn tìm thấy đạo lữ của mình, ông ta cố gắng giải thích và tỏ lòng ân hận. Chẳng may cô ta đã trót cùng vị tu sĩ Phạm Lang song tu nên không thể trở về cùng ông ta. Dù vậy, Trọng Cao cũng không hề để ý một lòng nấn nỉ Thị Nhi quay về, chẳng may đúng lúc này Phạm Lang lại trở về. Do sợ chồng thấy tình cảnh này sẽ khó giải thích nên cô ta đã dùng pháp bảo của mình là Kim Cang Đầu để Trọng Cao có chỗ trốn vào. Phạm Lang trở về liền tranh thủ vợ mình không để ý lấy Kim

Cang Đầu vội để trong phòng đem ra để chế rượu. Với chân hỏa của tu sĩ Hóa Thân khiến Trọng Cao không thể chịu nổi nên đã bị thiêu chết trong đó, Thị Nhi quay lại biết chuyện liền ân hận vì sự sắp đặt của mình vô tình hại Trọng Cao nên nhảy vào Kim Cang Đầu mà chết theo. Phạm Lang vì đau xót cho đạo lữ của mình, nghĩ rằng vì tật mê uống rượu của mình khiến vợ đau lòng nên tự sát cũng tự nhảy vào chết theo.

Sau khi vị đại năng kia biết chuyện này liền dùng sức mạnh của mình luyện hóa chân hỏa đó thành một dị hỏa để tưởng niệm sự tình nghĩa của ba người này và đặt tên là Thần Quân Dị Hỏa.

Trần Tiến sau khi có được thông tin của loại dị hỏa này thì không nhịn được đành bật cười một phát, rõ ràng cái này là một vớ bĩu hài kịch chứ làm sao có thể gọi là một câu chuyện cảm động kinh thiên được chứ. Tuy nhiên nếu đã là một dị hỏa từ chân hỏa của Hóa Thân do một đại năng luyện hóa và nên dù xếp hạng hơi thấp đứng thứ sáu mươi chín ở bảng xếp hạng dị hỏa nhưng dĩ nhiên cũng không phải tầm thường rồi, nên nhanh chóng đáp:

- May mắn tại hạ từng nghe qua rồi, không biết đạo hữu có ý gì khi nhắc đến nó.

- Lúc trước khi đang trên đường đi tìm kiếm nguyên liệu của Ân Kim Đan, ta vô tình bắt gặp được nơi có chứa một mồi lửa dị hỏa. Dị hỏa đó chính là Thần Quân Dị hỏa này, bởi vì ta không phải là tu sĩ hệ Hỏa cũng như khi đó ta cảm giác hình như vẫn có cấm chế nên ta không mạo hiểm để lấy nó ra.

Nghe được đến đây dù cho đã suy đoán được ý nghĩa trong lời nói của Kỳ Dương thì Trần Tiến vẫn không giấu được sự run rẩy này. Mồi lửa dị hỏa là thứ mà tu sĩ hệ Hỏa yêu thích nhất, nó không chỉ giúp gia tăng uy lực cho công pháp tu luyện liên quan của chủ nhân mà nó còn là thứ phụ trợ rất nhiều cho việc luyện đan.

Dù bản thân có Chân Hỏa thuần khiết thì cũng không thể so sánh được với uy lực khủng khiếp của các loại dị hỏa. Chính vì lẽ đó Trần Tiến không giữ được sự tính toán như trước liền hỏi:

- Dị hỏa đó nó nằm ở đâu?

- Lúc trước ta ngẫu nhiên phát hiện được ở một nơi gọi là Táo Quân Sơn ở phía tây Lâm Quốc.

Nói xong Kỳ Dương quăng cho Trần Tiến một cái ngọc giản để chỉ đường đi tới đó. Trần Tiến hết sức cảm động vì hẳn biết giá trị của một mồi lửa lớn như thế nào. Dù cho Kỳ Dương muốn trả công thì cái thông tin này cũng đáng giá hơn gấp bội rồi.

Kỳ Dương thấy Trần Tiến nhận lấy ngọc giản liền thăm thò dài, cả đời này cái hắn ghét nhất là nợ người khác. Hiện tại bản thân hắn cũng không có linh thạch vì toàn bộ đã đặt cọc cho tên Mã Nguyên chết tiệt và thu mua các loại nguyên liệu rồi. Chưa kể hắn cảm thấy nếu mình cấp cho tên này một cái ân tình như vậy thì sau này có khi lại có một sự bảo trợ tương đối tốt.

- Cảm ơn đạo hữu, ân tình này tại hạ không biết lấy gì để báo đáp. Vậy nên lần này cửa hàng sẽ không nhận một phần thành quả nào từ luyện chế Ân Kim Đan này.

Kỳ Dương đưa tay ra lắc biểu hiện không đồng ý:

- Với ta thứ đó là vô dụng nhưng với đạo hữu lại có giá trị, nên xem như đó là trả công cho việc luyện chế đan dược là được rồi. Dù sao bản thân ta cũng không có linh thạch để bù vào chi phí luyện chế.

- Đạo hữu quả nhiên là một người rõ ràng, được vậy đợt luyện chế này tại hạ nhất định không để đạo hữu phải thất vọng. Phẩm chất đan dược nhất định phải đạt loại hai trở lên như vậy mới xứng với những gì mà đạo hữu đã cấp.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 54: Thử Thách Luyện Chế Ân Kim Đan

Sau khi thương lượng xong việc luyện chế Ân Kim Đan, Kỳ Dương cũng bắt đầu thể hiện ra sự tò mò của mình về Trần Tiến. Rõ ràng một thanh niên chỉ khoảng hai mươi tu vi đã đạt Trúc Cơ trung kỳ đã có thể coi là trọng điểm cần bồi dưỡng rồi, vậy mà hắn lại là một Luyện Đan Sư tam phẩm. Loại người như vậy đặt ở trong bất kỳ Tông môn nào cũng đã là một thiên tài cần được nuôi dưỡng cho tốt rồi, hà cớ gì chạy ra đây để mở một cửa hàng dược phẩm.

- Chẳng may đạo hữu có thể cho ta biết, đạo hữu xuất thân từ danh môn nào hay có danh sư nào không?

Trần Tiến vẻ mặt đầy vẻ thân thiện vẫn mỉm cười nói:

- Tại hạ may mắn được một danh sư chỉ điểm còn tên của người thì tại hạ sợ đạo hữu đây chưa từng nghe qua.

- Có thể đào tạo ra một đệ tử xuất sắc như đạo hữu thì làm sao có thể là một tiền bối vô danh.

Trần Tiến nghĩ Kỳ Dương nói cũng không sai chút nào, sư phụ của mình không chính thức thì cũng là Đặng Hùng, mà ông ta cũng là Tông chủ một tông môn ba sao thì sao là vô danh nhỉ, còn sư phụ chính thức là ĐẠI VIỆT TINH THẦN QUYẾT và BÁCH KHOA HỒN ĐỘN THIÊN THU đều là những loại phải gọi là chỉ tồn tại trong truyền thuyết thì cũng không tính là vô danh được.

- Vậy không biết đạo hữu đã từng nghe qua cái tên Hải Thượng Lãng chưa?

Kỳ Dương nghe cái tên này bỗng mặt trở nên tái mét lộ lên thần sắc hoảng sợ chưa từng có. Biểu hiện bất thường này cũng làm Trần Tiến hơi ngạc nhiên.

-“Đừng nói là ta nói đại một cái tên lại trùng một tiền bối tên tuổi nào chứ”.

Kỳ Dương dường như cũng phát hiện nhanh sự thất thố của mình liền nhanh chóng bình tĩnh lại:

- Có đôi chút thất thố mong đạo hữu bỏ qua.

- Không có gì, đạo hữu từng nghe qua tên sư phụ của tại hạ sao?

- Ta chưa từng nghe qua, nhưng ta cũng không giấu gì đạo hữu ta từng nhìn thấy cái tên Hải Thượng Lãng trên một lọ đan dược đựng Trúc Cơ Đan may mắn ta nhặt được vài năm trước tại một động phủ ở Hoa Quốc.

Trong nội tâm của Trần Tiến bây giờ là sự chấn động mạnh, chẳng lẽ hần lại vô tình “mèo mù vớ cá rán” nói đại một danh xưng lại là đích thực là tên của một cao nhân nào sao. Trần Tiến cười trừ nói:

- Thật là một chuyện trùng hợp, nhưng nếu đã là chuyện vài năm trước thì thật sự tại hạ cũng không rõ ràng vì tại hạ mới bái sư được thời gian gần đây thôi.

Kỳ Dương thì không nghĩ vậy nhưng cũng không thể nào tò mò quá mức vì mỗi người đều có giới hạn riêng của mình. Hần cũng chuyển sang chủ đề khác, cả hai nói chuyện bàn luận thêm một ít thời gian thì Kỳ Dương cũng xin cáo lui:

- Ta đang trú ngụ ở Thái Lai điểm, nếu có việc gì đạo hữu cứ tới đó tìm ta.

Đối với Kỳ Dương hần bây giờ hoàn toàn không hề có nửa điểm nghĩ mình có thể cao ngạo so với người này, rõ ràng địa vị của một Luyện Đan Sư nếu có thể điều chế ra Ân Kim Đan thì so với chính một Trúc Cơ Đại viên mãn thì hơn không biết bao nhiêu lần rồi.

Trần Tiến qua buổi nói chuyện cảm thấy con người này rất được, biết điều cần nói và không nên nói cũng như rõ ràng rất phân minh, mình luyện chế giúp hần. Hần cũng sẵn sàng cho mình một thông tin vô cùng trân quý, nên Trần Tiến cũng ôm quyền nói:

- Được, khi nào hoàn thành Ân Kim Đan ta sẽ đích thân mang qua cho đạo hữu.

Sau đó Trần Tiến đích thân đưa tiễn Kỳ Dương ra khỏi Dược Phẩm Đại Việt. Thấy hai người đã bàn luận xong công việc, Cố Tiểu Trâm cũng tới tìm Trần Tiến.

- Huynh và Kỳ Dương hai người trong thư phòng đàm luận chuyện gì vậy?

Trần Tiến cũng không hề giấu diếm kể lại cho Cố Tiểu Trâm nghe cả quá trình buổi nói chuyện bao gồm cả việc đưa viên Ân Kim Đan ra để làm tin cho việc luyện chế Ân Kim Đan và Thần Quân Dịch Hóa mà không hề cổ ký.

Từ khi Trần Tiến chính thức bước khỏi Thần Nhật Tông đến nay, Cố Tiểu Trâm là người bạn duy nhất của hần, cũng như hần đã xác định trong lòng mình thì ít nhất cô gái này là một người bạn hiếm có nên hần cũng không ngần ngại nói cho cô biết những chuyện này. Tuy nhiên ngoại trừ bí mật về những thứ thuộc về Hồn Độn Đại Năng rồi vì nó quá mức kinh thiên đi.

Cố Tiểu Trâm không ngờ ở đây lại có thể nghe được thông tin về dịch hóa, phải biết nó là một thứ rất quý hiếm. Hàng trăm ngàn vạn tu sĩ Hỏa Hệ nhưng số dịch hóa chỉ tồn tại ở tu chân giới chỉ là bảy mươi hai loại đủ để biết mức độ trân quý như thế này.

Cô ở bên cạnh Trần Tiến một thời gian nên cảm nhận rõ sự chân thành trong mối quan hệ của hần, rõ ràng hần không hề xem cô là người ngoài. Chính vì vậy, dù chỉ cùng nhau quen biết hơn ba tháng nhưng với cô so với các sư tỉ muội đồng môn lại còn thân thiết hơn rất nhiều.

- Vậy huynh tính khi nào luyện chế Ân Kim Đan?

- Hiện tại chính bản thân huynh chỉ nắm chắc ba phần thành công thôi. Nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội này thì cũng rất khó để tìm được các nguyên liệu cấp ba để nâng cao trình độ Luyện Đan của bản thân mình.

- Điều này huynh nói cũng không sai, cái gì cũng cần phải có kinh nghiệm. Dù sao nếu huynh đã đặt cược viên Ân Kim Đan của mình để tìm cơ hội thăng cấp thì cũng không thể chuẩn bị sơ sài được.

- Đúng vậy, đích thực huynh cần có sự chuẩn bị không ít. Muội giúp ta tổng kết lại các đơn hàng hôm nay nhé, ta muốn luyện đan để nâng cao thêm trình độ của mình trước khi chính thức bắt tay vào luyện chế Ân Kim Đan.

- Được! Vậy mau đi ngay.

Sau khi chuẩn bị xong danh sách cũng như tất cả phần tài liệu mà cửa hàng nhận được, Trần Tiến đích thân bắt tay vào luyện chế. Hắn biết rõ việc luyện chế này rất hao tổn thời gian nhưng hắn lại không sợ bản thân mình lãng phí không thể tu luyện. Với ĐẠI VIỆT TINH THẦN QUYẾT, khi hao tổn chân nguyên để luyện đan hắn có thể tranh thủ hấp thu trở lại.

Cùng lúc này, tại một nơi rừng rậm âm u cách Lâm Hoa thành khoảng một trăm dặm, từ trên cao một cô gái xuất hiện đáp xuống, nhìn ngang dọc xung quanh rồi hô to:

- Các người đi ra đi!

Sau khi âm thanh của thiếu nữ vọng ra, cũng từ trong màn đêm đen xuất hiện. Một bà lão tóc bạc trắng nhưng có dáng vẻ như một tông sư đức cao vọng trọng đi cùng với đó là một thanh niên dáng vẻ vô cùng thư sinh tuy nhiên trên đôi mắt toát lên một vẻ cao ngạo, cả hai nhìn thấy cô gái đều đồng thanh đáp:

- Xin chào tiểu thư! Đã lâu không gặp.

Người con gái này không ai xa lạ chính là Cố Tiểu Trầm, thấy hai người này xuất hiện. Cô bấu môi ra vẻ khó chịu nói:

- Tại sao hai người lại đi theo ta, nếu có các người bên cạnh thì làm sao đây có thể xem là một đợt rèn luyện được chứ.

Bà lão tóc bạc nhanh nhẩu đáp:

- Xin tiểu thư thông cảm, đây là mệnh lệnh của Tông chủ lão không thể không theo.

Cố Tiểu Trầm dù sao cũng biết rõ nhưng vẫn cảm thấy khó chịu với chuyện mình luôn có người theo sau âm thầm bảo hộ.

- Nếu ta ra lệnh cho các người rút lui thì sao?

- Không thể!!

Hai người đều đồng thanh đáp.

- Nếu vậy thì đợt này huấn luyện có ý nghĩa gì cơ chứ?

- Tiểu thư không thể nói như vậy được, chúng tôi không hề can thiệp vào việc của tiểu thư và chúng tôi chỉ xuất hiện khi tiểu thư gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

- Hừ, vậy chuyện uy hiếp tới thành chủ Lâm Hoa thành thì là sao?

- Việc đó...việc đó... do chúng tôi sợ phiền phức đến tiểu thư nhưng lại không dám xuất hiện trước mặt tiểu thư ra mặt.

Biết rõ nếu muốn hai người này rời đi thì bản thân mình ít nhất phải đạt được trạng thái an toàn mới khiến hai người họ yên tâm.

- Hai người các người có biết ta đã sử dụng Huyết Hồn Đan chứ?

Nghe ba chữ “Huyết Hồn Đan” cơ mặt của cả hai co giật, dù cho bọn họ đã tu vi đến Hư Thần kỳ thì Huyết Hồn Đan cũng là một đan dược trân quý mà bọn họ không thể nào có được. Trên toàn bộ tu chân giới này cũng chỉ có mười ba viên cùng tồn tại mà thôi.

Bà lão không giấu được vẻ kinh ngạc nói:

- Không ngờ tông chủ lại chu đáo như vậy.

Cố Tiểu Trầm cũng gật đầu:

- Đúng vậy, ngoài ra trên cơ thể ta cũng có đánh dấu thần thức của sư phụ. Chỉ cần không phải tu sĩ đạt mức Hóa Thần tồn thương thì có thể chặn được ba luồng công kích thì làm sao ta có thể gặp nguy hiểm.

Hai người có vẻ khó xử nhưng từ khi Cố Tiểu Trầm còn nhỏ đã luôn được hai người chiều chuộng bởi vậy họ hoàn toàn không có muốn làm trái ý cô tiểu thư xinh đẹp này. Bà lão đành thở dài nói tiếp:

- Chúng tôi thật sự lo lắng cho sự an nguy của tiểu thư, nhưng tiểu thư nói cũng không sai. Nếu một khi đã quyết định dốc thân vào Tu Chân giới thì chúng ta đều biết rõ nguy hiểm luôn rình rập nếu không đối mặt thì làm sao có thể có đột phá. Vậy theo lời tiểu thư bọn tôi sẽ tạm thời không theo dõi hành tung của cô nữa.

Cố Tiểu Trầm lại vui vẻ, nụ cười tỏa ra một cái gì đó rất thu hút người đối diện. Giữa màn đêm u tối nụ cười lại như tỏa ra những tia nắng ấm áp làm động lòng người. Cười xong cô lại ôm lấy bà lão mừng rỡ nói:

- Ta biết mà từ nhỏ Lâm bà bà luôn yêu thương ta nhất, chính vì vậy mới phải luôn bảo vệ ta. Nhưng ta cần phải đi lần này để xác định được đạo tâm của mình, nếu không ta mãi mãi không thể như sư tỷ của mình.

Bà lão cũng nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Cổ Tiểu Trầm nói:

- Tiểu thư là một thiên tài, bà lão này tin chắc sẽ có ngày tiểu thư vượt qua đại tỷ của mình.

Sau một hồi trầm mặc, Cổ Tiểu Trầm cũng rời khỏi lòng bà lão chuẩn bị trở về lại Dược Phẩm Đại Việt.

- Lâm bà bà, Lâm đại ca hai người hãy quay về Thanh Lam Môn trước đi. Ba năm sau kết thúc đợt rèn luyện này ta sẽ trở về cùng các người.

Lời nói vừa dứt, Cổ Tiểu Trầm liền tung người ngự kiếm bay trở lại Lâm Hoa thành, hai người bảo hộ của cô cũng lặng im nhìn theo khuất bóng, đi xa rồi bà lão mới khẽ lên tiếng:

- Tiểu thư hy vọng cô sẽ có được kỷ niệm sâu sắc của bản thân mình trước khi trở về Thanh Lam Môn.

Xong rồi bà lão mới quay qua nhìn thanh niên bên cạnh nói:

- Lâm nhi chúng ta cùng trở về nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Thất Bại

Sau khi đọc xong danh sách luyện chế đan dược, Trần Tiến cũng ngồi trong động phủ bắt đầu miệt mài với dòng thời gian chậm rãi trôi. Trong đầu hần lúc này chỉ tồn tại duy nhất một thứ chính là luyện đan.

Trong tâm trí của hần là một sự tập trung tinh thần đã đạt đến tối đa, dù cho hần có Chân Hóa Thuần Khiết nhưng hần cũng không dám lơ là vì biết rõ rằng đợt luyện đầu tiên này sẽ quyết định danh tiếng của Dược Phẩm Đại Việt.

Nhờ vào Đại Việt Tinh Thần Quyết đã đẩy mạnh sự tập trung tinh thần của hần đến mức độ cực hạn. Trần Tiến liên tiếp luyện đan dược cấp hai ra được mỗi loại đạt từ chín đến mười hai viên so với một đan sư bình thường thì đã đạt tỷ lệ thành công cao hơn ba phần rồi.

Chính nhờ những thành công liên tiếp như vậy, đã khiến lòng tin của Trần Tiến lên đến đỉnh điểm nên hần quyết định lấy ra những nguyên liệu luyện chế Ân Kim Đan, hần tin chắc rằng ít nhất cơ hội luyện thành Ân Kim Đan của hần cũng đạt năm thành. Nhìn những loại nguyên liệu của Ân Kim Đan trước mặt, Trần Tiến cũng có không ít sự hồi hộp. Chỉ cần thành công hần chính thức đạt được một bước tiến lớn trong chức nghiệp đan sư này chính vì vậy tâm trạng cũng có không ít xao động.

Từ kiếp trước hần làm sao có thể mơ đến một ngày mình có thể đạt đến cái ngưỡng này, nhưng hôm nay thì mọi thứ hoàn toàn trong tầm tay. Cuộc đời hần đã đạt được những cơ duyên mà người thường không thể nào có được chính vì vậy hần càng phải sống sao cho xứng đáng, để bù đắp cái kiếp trước “phế vật” của mình.

Trong đầu của Trần Tiến ngập tràn sự kích động, còn hơn so với việc đạt được Trúc Cơ khi trước. Hần chà xát hai tay của mình để chính thức bắt đầu luyện chế. Tuy nhiên, sự tập trung cao độ của hần bỗng nhiên chìm vào ảo giác, tâm trí hần không còn đặt trong những nguyên liệu luyện chế Ân Kim Đan nữa mà chìm vào một hồi ức một cách vô định.

Chìm trong hồi ức hần nhìn thấy kiếp trước của chính mình, tâm trạng bỗng có chút chua xót về cuộc đời tầm thường của chính mình, từng hồi ức về khoảng thời gian sống ở căn nhà tranh ở núi Viên của Thần Nhật Tông, những lúc cùng nói về tương lai với người bạn Đình Sơn. Mọi ký ức dần dần trở nên quen thuộc, khiến hần quên mất rằng bản thân hần đang trong động phủ chuẩn bị luyện đan.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua bên ngoài, thì bên trong hồi ức hần lại cứ như đi ngược về quá khứ. Hần lại nhìn thấy những ngày tháng ở cùng người bố nuôi, cả hai cùng nhau trải qua những ngày nắng cũng như những ngày mưa đầy giá rét. Bỗng nhiên từ trong tim hần như có cảm giác đau thắt lại khi hình ảnh người bố nuôi thân thuộc ra đi.

Nước mắt lăn dài từ khóe mắt hần điên cuồng giãy dụa trong tâm trí:

- Ta không cần gì cả, ta muốn bố nuôi ta có thể sống cuộc sống tốt đẹp hơn. Tại sao ông trời đã cho ta cơ hội trọng sinh nhưng lại không cho ta lựa chọn thời khắc. Nếu có thể ta chỉ muốn là một người bình thường có gia đình bên cạnh, có những người ta yêu thương.

Những tiếng gào thét trong tâm trí vẫn như vô tình làm đau nhói trái tim của Trần Tiến. Đã bao nhiêu lần hắn muốn vứt bỏ cuộc sống nghèo khó này nhưng chính cuộc sống đó đã tạo nên động lực cho chính hắn khi trọng sinh.

Từng tiếng hét vang vọng trong đầu Trần Tiến, những hình ảnh thì lại liên tục quay ngược lại nhưng hắn vẫn không thể thấy được khuôn mặt của bố mẹ thật sự của mình. Những người đã để thất lạc hắn, bao nhiêu lần hắn cố gắng nhớ về họ nhưng định mệnh cứ như lần tránh mỗi khi hồi tưởng đến thời gian này hắn lại không thể thấy được hai người quan trọng nhất với hắn.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy một ngôi làng đã từng tồn tại trong giấc mơ của hắn, cảnh từng người một từng người một liên tục ngã xuống vì bảo vệ ngôi làng của mình, cảm giác này gây ra một sự rung động đến cả tinh thần của hắn. Vỡ vụn hoàn toàn là tâm trí của Trần Tiến, cảm giác yếu ớt bao phủ khắp tinh thần.

Đang thật sự chìm vào trong thế giới mộng ảo, từ giữa trán của Trần Tiến xuất hiện một ấn ký hình bông sen, ấn ký đó lan tỏa ra một làn hơi ấm ngăn cản sự rung động tinh thần của hắn. Trong thế giới nội tâm của Trần Tiến vết rạn nứt đã ngừng lại ngay trước khi nó tan vỡ hoàn toàn. Hắn giật mình mở to đôi mắt ra, không gian rất yên tĩnh, hắn vẫn còn có chút mơ hồ.

Cả người hắn đã ướt đầm mồ hôi, hình ảnh mỗi khi hắn nhớ lại đó khiến hắn như bị chòng lên một ký ức của người nào đó mà không phải của mình. Không phải lần đầu tiên hắn mơ giấc mơ đó, dù cho có Đại Việt Tinh Thần quyết nhưng cũng như không giúp được gì hắn trong chuyện này.

Hắn có cảm giác rõ ràng như mình bị tâm ma quấy nhiễu cũng may mà có một thứ gì đó kịp thời ngăn cản lại. Những dao động trong lòng hắn vẫn đang diễn ra, hắn tự hỏi mình rút cuộc ngôi làng hắn nhìn thấy có quan hệ gì với hắn.

Đó có phải là ngôi làng hắn sinh ra hay không hay chỉ đơn giản là ký ức nhầm lẫn nào đó sai sót khi mình trọng sinh hay không. Cảm giác này khiến hắn mất đi dần đi sức sống, tâm trạng trở nên rối loạn.

Trần Tiến giờ tay phải lên, viết lên đó là một ký hiệu chữ “Hồng” như vô thức. Nét vẽ đó như có phản ứng trong không trung bay thẳng vào cơ thể hắn. Một luồng áp lực vô hình nào đó khiến hắn cảm thụ sự đau đớn. Một tiếng hét dài vang lên:

- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sau đó hắn lại ngất lịm đi mất.

Lúc này, ở một giới diện nào đó, không gian xung quanh chỉ là những miệng núi lửa đang chực chờ mà phun trào. Nhiệt độ nơi đây cực nóng cảm tưởng không có bất cứ sinh vật nào có thể sinh sống nổi. Thế nhưng có một gã đàn ông thân hình vạm vỡ râu ria khắp mặt chỉ mặc đúng một cái khố quần, đang ngồi nhai một đầu yêu thú ngẫu nhiên. Đang nhai trong miệng gã bỗng phun ra ngược nhìn lên bầu trời với khuôn mặt cực kỳ hưng phấn.

- Haha, cái cảm giác này, cái ngày tao chờ đợi đã đến. Đã mấy trăm vạn năm nay rút cuộc mày cũng đã chịu xuất hiện rồi sao.

Dứt lời theo hướng nhìn của gã, gã bay theo với vận tốc mắt thường không thể nhìn thấy được rồi biến mất nhưng tiếng cười vọng lại khùng khiếp vẫn vang xa.

Một ngày đêm sau khi ngất cuối cùng Trần Tiến cũng tỉnh lại. Trong đầu hắn vẫn là một đồng hồ hỗn độn, bản thân vẫn chưa thể hoàn toàn phục hồi, hắn vội vàng xếp bằng lại ngồi thiền định, vận chuyển Đại Việt Tinh Thần quyết để ổn định lại tinh thần. Sau vài vòng luân chuyển, cuối cùng bản thân hắn cũng dần phục hồi.

Nhìn mông lung vào các nguyên liệu đan dược, hắn thở dài một hơi. Trần Tiến không dám nghĩ đến giấc mộng đó nữa, cảm giác chân thực đến nỗi tạo ra trong lòng của Trần Tiến một cảm giác gì đó rất bi thương dẫn đến việc bị tẩu hỏa nhập ma. Nhìn đồng nguyên liệu vẫn đã ở đó, hắn thở phào:

- May mà chưa bắt đầu luyện, nếu đang luyện chế mà bị như vậy thì lành ít dữ nhiều.

Nói ra một câu tự an ủi bản thân xong, Trần Tiến vỗ hai tay lên trán lấy lại tinh thần để bắt đầu công việc luyện chế của mình. Có Chân Hỏa Thuần Khiết hắn liền đánh ra một ngọn lửa và tạo thành hình, một tay nắm giữ Chân Hỏa một tay cho các nguyên liệu vào lò, nhanh chóng phối hợp. Thời gian, độ lửa và cả sự tính toán phân chia được Trần Tiến ghi nhớ để phối hợp một cách nhuần nhuyễn từng chân nguyên liên tục rót vào lò luyện. Trên trán Trần Tiến đã bắt đầu xuất hiện lấm tấm những giọt mồ hôi, độ lửa bắt đầu phân rã các dược liệu làm chúng phối hợp với nhau thành một thể.

Hơn sáu giờ trôi qua, cuối cùng giai đoạn kết tinh thành đan dược cũng đạt đến. Đây là giai đoạn quan trọng nhất quyết định sự thành bại của cả quá trình luyện. Vì nếu thuốc không thành đan thì mọi thứ hắn làm trước đó đều vô nghĩa. Hai mắt của Trần Tiến không hề chớp, hắn sợ bản thân sẽ bỏ qua một khoảng khắc cần thiết nào đó.

Hai tay dồn chân nguyên thành một con lốc xoáy vào lò luyện, dưới áp lực Chân hỏa kết hợp dược liệu dần hình thành và kết tinh.

Đúng lúc quan trọng này thì trong lò luyện đơn xuất hiện dị biến.

Âm thanh từ lò phát ra...Đùng!!!!

Tiếng nổ hất tung Trần Tiến ra xa, luyện đan thất bại rồi. Không ngờ đến giây phút quan trọng nhất Trần Tiến đã không thể khiến nó kết tinh lại thành đan dược.

Cố gắng đứng dậy, nhìn thấy sự cố gắng suốt mấy giờ qua tan thành bọt biển trong lòng Trần Tiến ngập tràn sự ngón ngang. Mọi thứ hắn đều thực hiện tốt thế nhưng giây phút này đã làm chấm dứt mọi thứ, Chân Hoà của hắn không đủ để kết tinh đan dược, nếu bây giờ hắn tu vi của hắn ít nhất Trúc Cơ đại viên mãn thì có thể làm được nhưng hắn chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ.

Phải biết rằng để luyện chế đan dược người Luyện Đan Sư ngoại trừ đủ hiểu biết, khả năng không chế lửa còn phải đủ tu vi để điều chỉnh chân hỏa đạt đủ độ nữa chính vì vậy các loại dị hỏa mới khiến người luyện đan sư thèm muốn. Vì dị hỏa có thuộc tính hỏa cực cao gấp trăm lần so với chân hỏa thông thường nên sẽ giúp các Luyện Đan Sư luyện chế các đan dược cấp cao hơn.

Tinh thần hoàn toàn thất vọng, bản thân hắn hoá ra vẫn chưa được như mong muốn.

Từ lúc hắn đạt được công pháp mọi chuyện luôn nước chảy mây trôi khiến hắn quên mất rằng phải gặp thử thách con người mới tiến bộ. Sự thất bại này khiến hắn cẩn trọng hơn, nhìn lại số nguyên liệu còn sót lại hắn có chút cảm thấy may mắn lúc đầu không vì cao hứng mà cho hết tất cả vào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Đại Hắc Ngô Công

Nhặt lại số nguyên liệu Ân Kim Đan còn sót lại bỏ vào nhẫn trữ vật, thất bại này đã kịp thời cảnh tỉnh sự tự mãn trên con đường đan đạo của Trần Tiến. Hắn tuy tâm trạng không được tốt lắm nhưng cũng may mắn kịp thời phát hiện ra sự kiêu ngạo của bản thân mình.

Chuẩn bị rời khỏi phòng luyện đan, Trần Tiến nở một nụ cười nhẹ, hắn tuy gặp sự thất bại nhưng nó lại một lần nữa mang đến sự giác ngộ cho hắn.

- “Nhờ gặp tâm ma và sự thất bại này, cuối cùng chính ta mới hiểu mình hướng đi trên con đường tu đạo của mình”.

Trên đôi mắt hắn lóe lên một tia sáng, trong đầu chi trong người hắn lại trời dậy. Cảm giác hồi sinh từ chỗ chết giúp hắn như thay da đổi thịt. Hắn bước ra khỏi phòng rồi chợt hét vang lên:

- Từ khi ta xuất đạo tâm của ta chính là sự tin tưởng vào chính bản thân. Lòng của ta chính là muốn tìm thấy rút cuộc ta là ai trên thế giới này. Hôm nay ta thất bại, nhưng lại giúp ta hiểu rõ bản thân mình hơn. Ta không cần tìm ra mình là ai, ta chỉ cần làm được những điều mà ta hướng tới, cái ta cần chưa hẳn là điều ta muốn.

Hắn chính thức không còn là một thanh niên đặt hoài bão thoát khỏi cái bóng kiếp trước nữa. Trần Tiến muốn dựa vào sức mạnh từ kiếp này vén ra bí mật từ giấc mơ của hắn. Bản thân hắn cũng không còn ngại thơ nghĩ rằng có công pháp độc nhất vô nhị trong tay mọi chuyện đều thuận lợi, quan trọng nhất vẫn chính là bản thân có đủ thực lực hay không.

Trần Tiến rời khỏi phòng luyện đan lập tức đến thư phòng cho người thông báo với Cố Tiểu Trầm. Nghe tin Trần Tiến luyện đan xong, cô nàng lập tức rời khỏi động phủ đến thư phòng để gặp mặt. Cô nàng vừa bước tới trước cửa phòng đã nghe thấy tiếng của Chi Dung:

- Cậu muốn đi tìm dị hỏa?

Trần Tiến vẻ mặt nghiêm túc nhìn sự kinh ngạc của Chi Dung rồi nói:

- Tôi đã thất bại trong việc luyện chế Ân Kim Đan, nếu không có dị hỏa trợ giúp thì rất khó luyện được loại đan dược trên cấp ba.

Cố Tiểu Trầm vừa vào phòng cũng vội can ngăn:

- Huynh có biết dị hỏa là bảo vật bao nhiêu người thèm khát không, huynh nghĩ với tu vi yếu ớt này có thể đi được sao?

Trần Tiến thấy Cố Tiểu Trầm đến liền thuật lại cả sự việc cho cô nghe. Cô nghe hắn luyện chế thất bại liền thầm hỏi tiếc nhưng lại khiến trong lòng cô bớt lo lắng, nếu hắn thật sự luyện thành thì bản thân hắn sẽ trở thành bảo vật bị săn lùng khắp Hạ Vực này mất. Một Luyện Đan Sư tam phẩm chỉ mới hai mươi tuổi, cái tin tức này có thể sánh ngang với sự xuất hiện của Sở Huy hơn hai mươi năm trước rồi.

Cố Tiểu Trầm tuy vậy vẫn ngăn cản:

- Huynh vẫn không nên đi, chưa nói đến kinh nghiệm hành tẩu thì cả kỹ năng hay công pháp của huynh vẫn chưa đạt nếu muốn phải dẫn cả muội theo cùng.

Trần Tiến lắc đầu nói:

- Chính vì huynh biết cái huynh thiếu chính là kinh nghiệm hành tẩu nên ngoài việc kiếm dị hóa còn là cơ hội để rèn luyện thêm của huynh. Còn việc dẫn muội theo thì không thể.

- Tại sao lại không thể? Thêm một người không phải thêm một phần sức sao? Nếu muội không được đi huynh cũng sẽ cần phải tăng lên ít nhất Trúc Cơ hậu kì thì muội mới đồng ý.

- Ta không nói muội không khả năng giúp ta, nhưng nếu muội đi rồi ai sẽ chăm sóc cho Dược Phẩm Đại Việt.

Cố Tiểu Trầm nhìn qua Chi Dung với mong muốn gã sẽ đỡ lời để cô không phải vướng vào việc chăm coi cửa hàng này. Vì trước đó cô đã hứa cùng hần quản lý tốt Dược Phẩm Đại Việt nếu bỏ đi lúc này chính là thất hứa, chưa kể cô đã xem cửa hàng như là một phần của mình rồi.

Nội tâm của Chi Dung cũng không yên, gã từ khi biết Trần Tiến là người có Chân Hóa Thuần Khiết thì với gã mạng sống của Trần Tiến đã được ưu tiên đặt lên hàng đầu. Hần cũng xen vào:

- Theo ngu ý của ta, cậu nên cho Cố cô nương đi cùng để giúp đỡ lẫn nhau.

Trần Tiến lạnh mặt quay qua nhìn Chi Dung nói:

- Chuyện gì tôi đã quyết định rồi, không hy vọng phải đổi ý. Mọi người yên tâm theo lộ trình tôi sẽ sớm quay trở về.

Sự kiên quyết của Trần Tiến đã phát ra cùng với sự tự tin của mình để đè ép xuống khí thế của hai người còn lại khiến họ phải đồng ý với phương án của mình. Cố Tiểu Trầm thấy vẻ mặt cương quyết của Trần Tiến nên cũng đành phải nhượng bộ, cô bây giờ tồn tại một sự tin tưởng vô hình đối với Trần Tiến. Chi Dung thấy Cố Tiểu Trầm cũng không nói gì nữa nên cũng biết điều mà không ngăn cản.

Trần Tiến lại nói tiếp:

- Bây giờ thứ chúng ta cần khi tồn tại ở Tu Chân giới này là bản lĩnh, chính vì vậy huynh cũng cần gia tăng tốc độ tu luyện của mình. Lúc này đan dược chính là một loại phụ trợ tốt nhất để gia tăng tu vi.

- Vậy huynh tính khi nào đi và bằng cách nào?

- Cũng nhanh thôi, ngày mai huynh sẽ xuất phát, có lẽ dùng truyền tống trận để rời khỏi Lâm Hoa thành đến trung tâm Lâm Quốc để hành trình gần hơn.

Ngày hôm sau, Trần Tiến thu dọn những vật dụng cần thiết cho vào nhẫn trữ vật rồi lập tức rời khỏi Lâm Hoa thành. Từ Lâm Hoa thành muốn đi Táo Quân Sơn phải đi truyền tống trận đến Hòa Bình thành ở phía tây Lâm Quốc. Sau đó hần phải đi qua một truyền tống trận nhỏ nữa để đến với khi vực cách Táo Quân Sơn mấy trăm dặm. Từ đây hần phải tự phi hành để tiếp cận Táo Quân Sơn.

Xung quanh Táo Quân Sơn là một vùng khá hoang dã tuy nhiên đối với tu sĩ thì nơi đây cũng không có quá nhiều nguy hiểm. Xung quanh mấy chục dặm cũng không có yêu thú gì tính ra chỉ có một vài khí âm u do lâu năm không xuất hiện bóng người hình thành.

Nơi này ngay cả linh khí cũng cực kì loãng, không hiểu tại sao lại có một mối lừa dị hóa tồn tại ở nơi như vậy. Rõ ràng nơi đây không phải là một nơi phù hợp để nuôi dưỡng một dị hóa. Nhìn một lượt xung quanh bỗng hần cảm thấy có cái gì đó không thích hợp cho lắm. Từ khi có Đại Việt Tinh Thần Quyết, giác quan thứ sáu của hần cũng tăng trưởng mạnh mẽ lên không ít.

Loại dự cảm này tuy hơi mập mờ nhưng có thể rõ ràng nhận biết nó có điềm không tốt lắm. Tuy nhiên rõ ràng Kỳ Dương đã ghé qua đây nếu có nguy hiểm thật sự tại sao lại không nhắc nhở. Trần Tiến cũng đành lắc đầu bỏ qua suy nghĩ của mình, đã xác định đến đây rồi không thể bỏ cuộc giữa chừng được thôi thì cẩn thận một chút.

Chậm chậm tiến sâu vào trong hẻm núi, từng tiếng “u hu” phát ra mang theo vẻ u oán. Càng vào trong không khí lại càng quỷ dị, cảm giác chỉ cần không cẩn thận thôi sẽ mất mạng bất cứ lúc nào khác xa với lúc từ bên ngoài nhìn vào.

Càng đi sâu vào bên trong con đường càng ngoằn ngoèo khó đi, tầm nhìn của hần bị hạn chế đi không ít. Sau hai canh giờ, cuối cùng hần cũng đã đi qua được cái hẻm núi đầy quỷ dị đó. Tuy nhiên trên người quần áo cũng không còn được chỉnh tề như lúc ban đầu nữa rồi.

Tuy vậy, cái cảm giác nguy hiểm lại càng xâm chiếm lấy tâm trí của Trần Tiến, nội tâm cảm nhận rõ ràng như có một mối nguy nào đó đang tiến đến gần mà mình chắc chắn không đủ khả năng để chống lại nó.

Vừa cảm nhận được mối nguy hiểm thì từ dưới mặt đất đã xuất hiện vô số vết nứt, điều này khiến Trần Tiến hoảng sợ vội lao nhanh về phía trước. Tuy nhiên tốc độ nứt nẻ cũng không hề chậm lại mà cũng nhanh chóng đuổi kịp Trần Tiến. Thấy vậy biết không thể nào chạy thoát Trần Tiến nhảy luôn vào cái hố từ khe nứt dưới lòng đất tách ra.

Trần Tiến nội tâm hoảng sợ vô cùng, lần đầu tiên hần gặp phải tình huống quỷ dị như vậy. Từ dưới lòng đất chui lên một con rết vô cùng to lớn. Con rết to hơn trăm thước này có gần nghìn chân, cơ thể được hình thành từ hàng ngàn đốt nhỏ, mỗi đốt có hai cái chân đen sì, sắc bén như những con dao. Đầu của con rết có hai cái răng như hai thanh đại đao sắc bén vô cùng, không chỉ to lớn mà còn thể hiện sự dũng mãnh. Hai cái râu của nó ngo ngoáy vô cùng đáng sợ, vừa chui ra khỏi lòng đất nó lắc cái đầu nhìn xung quanh như cảm nhận điều gì đó.

Trần Tiến lúc này thân mình lạnh toát, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn. Từ xưa tới nay hần chưa từng gặp con quái vật nào khủng khiếp như vậy. Con rết này chỉ ít cũng tương đương yêu thú cấp sáu trở lên, có khi cấp bảy.

Con rét lạnh lùng thả ra một khí âm lạnh nhúc nhích thân mình biểu lộ như đang tìm kiếm con mồi xung quanh đâu đó. Trần Tiến thì đang cố gắng trấn áp sự sợ hãi trong thâm tâm, cố gắng nhắm mắt vận chuyển Đại Việt Tinh Thần quyết để cả cơ thể rơi vào trạng thái hư vô, hấn sợ rằng mình chỉ cần không cẩn thận một xíu để con rét phát hiện được thì chắc chắn bỏ mạng rồi.

Con rét quả nhiên dù cấp bậc cao như thế nào cũng chỉ là một yêu thú linh trí chưa khai mở nên nhất thời không phát giác sự khác thường từ khe nứt dưới lòng đất vừa trồi lên mà lết thân mình của mình từ từ khỏi khe nứt tìm kiếm.

Âm thanh phát ra từ con rét vô cùng đáng sợ, lâu lâu miệng con rét lại khạc ra một luồng khí đen lợi hại. Trần Tiến có thể thấy rõ ràng luồng khí đó chắc chắn mang kịch độc, chỉ cần dính phải dù là tu sĩ Hư Thần chưa chắc sống nổi.

Đang lo lắng là thế thì từ trong đan điền của hấn phát ra âm thanh báo hiệu cảnh báo Trần Tiến rằng:

- Đại Hắc Ngô Công yêu thú cấp bảy, linh trí chưa được khai mở. Điểm mạnh là độc tính cực cao với lớp vỏ cực dày và chắc chắn. Điểm yếu là rất dễ bị đánh lừa bởi các âm thanh khác nhau.

Nghe được những lời cảnh báo từ THIÊN THU, hấn vội vàng xác nhận suy đoán của mình quả nhiên là một yêu thú cấp bảy. Hấn đến giờ vẫn không hiểu tại sao Kỳ Dương lại phát hiện ra nơi này trong khi nơi đây tồn tại một yêu thú đáng sợ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Phá Giải Trận Pháp

Đối mặt với một con yêu thú cấp bảy tuy chưa khai mở linh trí thì cũng là một việc nằm ngoài khả năng kiểm soát của Trần Tiến rồi. Phải biết rằng cả khắp cái Hạ Vực này cũng không có bao nhiêu con yêu thú đạt cấp bảy, vậy mà hôm nay hấn lại may mắn gặp phải cái loại khủng bố này. Quả nhiên là phúc không phải họa, mà là họa thì tránh không khỏi.

Giây phút này chỉ cần sơ sẩy một giây phút thì tính mạng này hấn muốn giữ chắc cũng không có khả năng nữa. Một yêu thú cấp bảy chưa khai mở linh trí thì cũng cần một tu sĩ đạt đến mức Hóa Thần mới có khả năng tiêu diệt. Còn hấn ở đây chỉ là một Trúc Cơ trung kỳ thì thoát được khỏi đây cũng xem như là vận may hấn quá tốt rồi.

Trần Tiến bây giờ mới có chút cảm giác hối hận, rõ ràng mình đã hành động quá hấp tấp khi lên đường tìm kiếm dị hỏa ngay mà không xem xét điều tra trước đó. Bản thân hấn nghĩ rằng Kỳ Dương nếu có thể tìm thấy nơi này thì cho dù có nguy hiểm thì hấn vẫn có thể chống đỡ nổi nếu cần thận. Nhưng trông thấy con Đại Hắc Ngô Công này xong, hấn mới biết mình suy nghĩ ấu trĩ như thế nào.

Núp trong khe nứt, Trần Tiến hết sức đau đầu để nghĩ đến cách thoát ra khỏi nơi quỷ quái này. Hiện tại cho dù có nghĩ ra mưu kế gì thì hấn cũng không dám chắc có thể thành công bởi vì đứng trước sức mạnh tuyệt đối thì mọi mưu kế đều trở thành phế phẩm. Trần Tiến chính thức bị giam lỏng tại khe nứt này, ngay cả một hơi thở mạnh hấn cũng không dám vì sợ sẽ làm Đại Hắc Ngô Công phát giác.

Trạng thái lúc này của Trần Tiến có thể khẳng định là vô cùng nguy hiểm, thần thức cũng bị hấn thu hồi lại nên không thể quan sát tình huống bên ngoài mà chỉ có thể dựa vào âm thanh để đoán khoảng cách giữa hấn và Đại Hắc Ngô Công. Hoàn toàn bị bó tay bó chân lúc này, hấn chỉ có thể chờ đợi thời cơ mà thôi.

Đại Hắc Ngô Công sau khi rời khỏi mặt đất lại trở nên bất động như nó bị mất đi mục tiêu khiến nó trôi lên, sau vài giây phút nó lại di chuyển cực nhanh về hướng tây. Cảm nhận âm thanh con rét di chuyển xa khỏi mặt đất Trần Tiến thầm thở phào nhẹ nhõm. Hấn không hiểu suy nghĩ của con rét này nhưng đây quả nhiên là một cơ hội tốt.

Chờ đợi thời khắc không còn cảm nhận được chuyển động của Đại Hắc Ngô Công trên mặt đất nữa Trần Tiến liền phóng hết tốc lực lao ra khỏi khe nứt. Không phát hiện thấy con Đại Hắc Ngô Công ở xung quanh hấn liền thăm kêu may mắn chuẩn bị kiểm ngay đường rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Tuy nhiên sự thật thì luôn ngược trái, chưa kịp bước ra khỏi khe nứt mười nhịp hô hấp, có vẻ như hấn đã bị Đại Hắc Ngô Công cảm nhận được sự có mặt của hấn liền quay ngược lại với tốc độ cực nhanh. Biết mình đã bị phát hiện, Trần Tiến chỉ còn biết tăng hết tốc lực để bỏ chạy thoát khỏi truy đuổi. Tuy nhiên tốc độ của con Đại Hắc Ngô Công vô cùng nhanh chỉ chớp mắt đã đến gần.

Biết nếu chạy tiếp thì không còn kịp nữa rồi, Trần Tiến đành liều phát ra Lôi Động đánh xuống tìm kiếm cơ hội nhất kích tất sát. So sánh giữa chênh lệch Trúc Cơ và Hóa Thần có thể nói là như trời và đất hoàn toàn không có cơ hội nào cho hấn nữa nên hấn chỉ cần rằng làm liều thôi.

Hai tay bắt pháp quyết tung chiêu về phía con rét đã đến gần, một luồng tia sét đánh thẳng xuống. Với sức mạnh Trúc Cơ trung kỳ cả tốc độ lẫn độ lớn của tia sét so với trước kia đã tăng lên rất nhiều. Thế nhưng không có tia thiên kiếp xuất hiện thì tia lôi động so với lớp vỏ rắn chắc của Đại Hắc Ngô Công chỉ như là muỗi đốt không một tổn thương nào xuất hiện kể cả là một vết trầy xước.

Đòn tấn công của Trần Tiến chẳng ăn thua cũng như khiến con rết phải dừng lại vẫn dùng sức mạnh của mình lao về phía hắn với lợi thế về hình thể của mình. Không thể trông chờ vào vận may được nữa Trần Tiến cũng đành cắn chặt răng dùng hết sức lực của mình để thoát khỏi truy sát.

Khoảng cách giữa một người một thú ngày càng rút ngắn lại, chỉ qua vài đợt hô hấp con rết đã đuổi kịp. Nó dùng sức mạnh của mình lách lư cái đầu đánh thẳng vào người của Trần Tiến, biết rằng mình không thể chạy thoát khi tốc độ của con rết này quá nhanh, hắn đành liều quyết đoán chịu đựng cú húc đang lao tới này để dùng nó làm lực để thoát ra khỏi nơi này.

Khi nhìn thấy con rết dùng đầu húc lấy, Trần Tiến vội vàng rút Hắc Kiếm ra chặn cú húc và làm bàn đạp. Thế nhưng sức mạnh của Đại Hắc Ngô Công nằm ngoài tính toán của Trần Tiến một cú húc sức mạnh tương đương Hóa Thần nào chỉ đơn giản có thể chống cự nổi bởi Trúc Cơ tu sĩ.

Lực phản chấn cực mạnh, Trần Tiến tuy đạt được mục đích có thể có lực đẩy để thoát ra xa nhưng miệng hắn đã phun ra một ngụm máu tươi. Con rết vẫn không chịu từ bỏ lao lên với sự hung dữ của một yêu thú đang săn mồi.

Đang cực kỳ hung tàn là vậy nhưng khi máu từ Trần Tiến phun ra bắn lên người con Đại Hắc Ngô Công lại khiến nó có biểu hiện dị thường, nó kêu rít lên những tiếng “hư hư” mà quên đi chuyện tiếp tục truy đuổi.

Trần Tiến tuy bị trọng thương nhưng mục đích đã đạt được là giữ được thêm một khoảng cách, tuy nhiên sự kì lạ của Đại Hắc Ngô Công khiến Trần Tiến không hiểu tại sao nhưng cũng không dám quá chậm trễ mà nuốt một viên đan dược rồi dùng hết tốc lực rời khỏi Táo Quân Sơn.

Lúc này Đại Hắc Ngô Công không còn vẻ điên cuồng kỳ lạ nữa mà sau khi kêu rú lên lại chui lại xuống lòng đất như đã đạt được mục đích của mình. Trần Tiến không dám chậm trễ liên tục bay nhanh để rời xa sự nguy hiểm nơi đây bất chấp thương thế của bản thân.

Liên tục phi hành gần một canh giờ xác định rõ ràng bản thân không bị bám theo bởi con yêu thú Đại Hắc Ngô Công, Trần Tiến mới dám hạ xuống một nơi vắng vẻ nhưng vẫn thuộc Táo Quân Sơn để nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi chưa bao lâu, Trần Tiến phát hiện ra sự khác biệt của nơi này so với lúc khi hắn mới tiến vào Táo Quân Sơn. Cẩn thận truy xét xung quanh Trần Tiến mới phát hiện ra nơi này có một trận pháp tương đối bí mật.

Trần Tiến vui mừng xen lẫn sợ hãi, lại càng thêm cao hứng ở trong lòng. Vừa mới gặp hung hiểm nguy hại đến tính mạng đến đây lại phát hiện một trận pháp bí mật chứng tỏ nơi này có gì đó để che giấu. Có thể chính là Thần Quân Dị Hỏa mà hắn đang tìm kiếm.

Tuy nhiên để biết được bên trong có thứ gì phải có phương pháp phá giải được trận pháp đã được bố trí ở đây. Nuốt vào miệng viên đan dược, Trần Tiến quyết định phải phục hồi thương thế trước rồi mới bắt tay vào việc phá giải trận pháp này.

Sau một ngày cuối cùng nguyên khí trong cơ thể của Trần Tiến cũng đã phục hồi được hơn tám phần. Hắn cẩn trọng quan sát lại trận pháp thì phát hiện ra trình độ bố trí trận pháp của người này đã đạt mức thượng thừa nếu không phải bị năm tháng bào mòn quá lâu dẫn đến sự tồn tại bị ảnh hưởng nghiêm trọng thì hắn không thể nào phát hiện ra được.

Tuy có THIÊN THU trợ giúp thôi diễn cách phá trận và trình độ trận pháp tương đương cấp ba Trần Tiến cũng phải mất gần năm ngày mới hoàn toàn phá giải được nó. Các trận pháp được bố trí chồng chéo lên nhau, hư hư thực thực Trần Tiến phải ghi chép ra để phá giải lần theo từng đầu mối một. Cuối cùng, sự kiên trì đã giúp hắn phá giải được toàn bộ trận pháp được bố trí này.

Khấp Tu Chân giới, số người học tập sử dụng trận pháp có rất nhiều. Nhưng trình độ đạt đến mức thượng thừa mà bố trí ra hơn ngàn vạn trận pháp khác nhau để tạo thành một trận pháp duy nhất thì không phải ai cũng làm được. Trần Tiến trong quá trình phá trận có thể ước tính trận pháp này có niên đại cũng không dưới hai vạn năm. Một người có thể bố trí một trận pháp tồn tại lâu như vậy thì thứ người đó muốn che giấu chắc không thể nào tầm thường được.

Nhưng Trần Tiến cũng lập tức nghĩ đến nếu đã bố trí một thời gian dài như vậy nhưng không đến lấy có thể người bố trí đã không còn tồn tại rồi nếu không sao lại để đồ vật ở đây lâu như vậy. Chính vì thế, hắn không lo sợ mình sẽ gặp phải lão quái nào đến tìm mình đòi đồ nên càng yên tâm sẽ tiến vào tìm kiếm. Nếu là Thần Quân Dị Hỏa thì lại càng quá tốt hắn sẽ không do dự mà lấy nó.

Sau khi phá giải xong trận pháp bên ngoài, hắn cũng tiến vào bên trong để tìm kiếm Thần Quân Dị Hỏa. Bên trong tồn tại một đám mây mù, hắn lập tức phát hiện ra đây là một loại cấm chế ngăn chặn thần thức khiến hắn không thể dễ dàng dò xét xung quanh. Điều này làm hắn vô cùng lo lắng dù sao nếu có thần thức hắn còn nhanh chóng kịp thời ứng phó với tình huống xấu, còn bây giờ hắn chỉ có thể đề cao cảnh giác của mình tăng lên mức cao nhất thôi.

Hít một hơi thật sâu, Trần Tiến quyết định liều lĩnh tiến sâu vào bên trong. Đi dọc hết con đường tiến vào bên trong là một hang động khá rộng lớn có diện tích cũng lên đến hơn chục thước. Hang động đá này quả nhiên là một thạch thất mà người bố trí trận pháp bên ngoài cất giấu bảo vật. Xung quanh Trần Tiến có thể nhận ra rất nhiều tài liệu có cấp độ cao được chủ nhân nơi đây cất giấu.

Tuy nhiên, nếu chỉ bố trí trận pháp để che giấu những tài liệu này thì Trần Tiến không tin. Hắn tìm kiếm xung quanh các bức tường của thạch thất, quả nhiên hắn phát hiện ra phía sau thạch thất có một căn phòng đá. Mở cơ quan ra cánh cửa của căn phòng đá cũng mở ra, Trần Tiến tiếp tục tiến vào thì quả nhiên hắn nhìn thấy một môi dị hoá.

- "Đây là Thần Quân dị hoá?"

Chương 58: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Phát hiện được Thần Quân dị hóa, Trần Tiến nhìn chăm chăm vào nó đang nằm giữa căn phòng đá. Có lẽ đã trải qua năm tháng quá lâu rồi nên màu sắc hết sức ảm đạm chỉ còn một màu vàng nhạt hết sức thiếu sức sống.

Trong thức hải của Trần Tiến, THIÊN THU liên tục truyền đến hần thông tin về dị hóa trước mặt hần lúc này.

- Thần Quân Dị Hóa cấp độ thấp nhất do không được hấp thu linh khí trong một thời gian quá dài. Chính vì vậy có thể dễ dàng thu thập tuy nhiên nếu trong vòng trăm năm không có sự bổ sung yêu đan của yêu thú hỏa hệ cấp ba trở lên thì sẽ hoàn toàn tan biến.

Trong lòng Trần Tiến thầm kêu may mắn:

- May mà trước đây chưa kịp đem Hỏa Viêm Phôi của Hắc Sùng Báo đi hãm nếu không bây giờ phải cực khổ đi kiếm yêu đan hỏa hệ rồi.

Nhanh chóng hần liền thu thập Thần Quân Dị Hóa đang trong tình trạng hấp hối. Tuy nhiên, đang thu lấy dị hóa hần phát hiện ra nơi này còn có một trận pháp công kích được ẩn giấu. May cho hần thời gian tồn tại trận pháp đã quá lâu rồi nên không còn tính sát thương cao nên hần chỉ bị bật ra do tàn lực của trận pháp còn sót lại.

Trần Tiến lại một lần nữa cảm thấy cơ duyên của chính mình quá tốt ba lần bảy lượt tránh được tai kiếp nếu không thì với trình độ hiện nay của hần đã chết không ít lần trong chuyến hành trình này rồi.

Sau khi trận pháp công kích phát động xong, hần không còn gặp trở ngại gì trong việc thu thập Thần Quân dị hóa. Tuy nhiên, bây giờ hần lại đau đầu vì không biết cho dị hóa cắn nuốt Hỏa Viêm Phôi như thế nào để phục hồi lại sức sống.

Hần liên tục trông đợi THIÊN THU sẽ nhắc nhở hần cách sử dụng nhưng một hai canh giờ trôi qua vẫn không có động tĩnh gì. Hần liền từ bỏ tự tìm cách để bổ sung yêu đan cho Thần Quân Dị Hóa cắn nuốt.

Thử mọi cách, đem Hỏa Viêm Phôi cho Thần Quân Dị Hóa đốt hay đem Hỏa Viêm Phôi cùng Thần Quân Dị Hóa kết hợp lại đều không thành công. Rất bức bối nhưng không thể làm được gì, hần liền cất lại Hỏa Viêm Phôi vào nhẫn trữ vật để khi trở lại Lâm Hoa Thành rồi hỏi thăm.

Món đồ quan trọng nhất trong chuyến đi cũng đã đạt được, tâm trạng của Trần Tiến trở nên vô cùng mãn nguyện cũng như hài lòng. Hần trở lại hang động để xem các tài liệu của tên lão quái nào đó cất giấu có khi sẽ tìm được đồ tốt.

Quả nhiên hần cũng không quá thất vọng, hần không chỉ may mắn tìm được tài liệu luyện chế Ân Kim Đan mà ngay cả những nguyên liệu quý hiếm để dùng chế Hóa Anh Đan hay Hư Thần Đan cũng đầy đủ. Bên cạnh đó các loại nguyên liệu để thiết lập trận pháp cũng khá nhiều, với số này hần tự tin mình cũng có thể tiến cấp trở thành Tông Sư trận pháp.

Sự kinh hi này đem đến cho hần một cảm giác như mình vừa chiếm được một kho báu khổng lồ. Nhìn đồng tài liệu này hần làm sao không biết người đã cất giấu đồ trong này không phải loại người hần có thể chống đối. Tuy nhiên, hần vẫn nghĩ rằng chủ nhân của nơi này có lẽ không còn tồn tại nữa nên cũng giảm bớt được đôi chút lo lắng.

Có được một Dị Hóa trong tay lại thêm nhiều tài liệu để luyện chế các loại đan dược trên tam phẩm đến ngũ phẩm hay tài liệu thiết kế trận pháp. Có thể nói với Trần Tiến chuyến đi này là một chuyến đi mang lại thành công cho hần quá nhiều.

Lúc này trong lòng hần vô cùng nôn nóng chỉ muốn rời khỏi đây ngay lập tức để có thời gian nghiên cứu đồng nguyên vật liệu này. Hần biết rõ tu vi mình quá yếu rất cần những lá bài hậu thuẫn đầy mê hoặc này.

Trở ra khỏi hang động lập tức, hần liền kinh hãi vì phát hiện ra nơi đây có không ít sự biến đổi. Có vẻ như việc hần phá giải trận pháp đã khiến cho những con yêu thú tồn tại ở đây đã lâu được giải thoát.

Trước mặt hần lúc này có không dưới chục yêu thú cấp năm, và hàng trăm đến vài ngàn yêu thú từ cấp bốn trở xuống. Tất cả đều đang vây quanh xung quanh hang động, cảnh tượng này khiến Trần Tiến biết mình lành ít dữ nhiều rồi. Chỉ cần một vài yêu thú cấp bốn thôi đã đủ gây ra cho hần sống dở chết dở rồi, đằng này số lượng lại lên đến hàng ngàn thì làm sao hần chống trả nổi.

Trần Tiến trăm cay nghìn đắng mới nắm được trong tay số bảo vật này nên hần không thể nào chết nơi này một cách tức tưởi như vậy. Trong lòng hần tuy hoảng hốt vô cùng nhưng cố gắng lấy lại bình tĩnh để tìm cách sau khi bước ra khỏi hang động này sẽ trốn chạy như thế nào.

Số lượng yêu thú tuy nhiều nhưng đại đa số đều chưa khai mở linh trí chính vì vậy bọn chúng vẫn mang trong mình dã tính và giác quan của thú vật nên vẫn e dè chưa dám xông lên dù cho trận pháp đã bị Trần Tiến phá đi.

Sau vài khắc, Trần Tiến lại rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng. Bọn yêu thú này hầu như tạo thành một thế thập diện mai phục rồi, ngay cả một con muỗi cũng khó mà thoát được. Sự căng thẳng đã đạt đến tột đỉnh, hần chỉ còn có thể lùi lại vào trong hang động mà thôi. Bọn yêu thú thấy hần lùi lại vào trong hang động cũng liền phát ra những âm thanh gào rú hỗn tạp khác nhau.

Lúc này, một con yêu thú cấp năm trông bên ngoài là một con sư tử vàng nhưng có sừng như tê giác như ra hiệu cho vài con yêu thú cấp thấp lao vào trận pháp. Trần Tiến dùng thần thức thấy tình huống này liền kêu không ổn, nếu bọn yêu thú biết trận pháp này không còn ngăn chặn bọn chúng thì với số lượng này hần không cách nào chống trả.

Ngay khi vài chục con yêu thú cấp thấp lao vào, Trần Tiến với tu vi Trúc Cơ trung kỳ của mình không dám chậm trễ cũng lao ra chắn trước cửa trận pháp thiêu đốt chân nguyên của mình tạo ra một quả cầu lửa khổng lồ thiêu trụi đám yêu thú cấp thấp lao vào.

Một đòn tuy đơn giản nhưng tiêu hao rất nhiều chân nguyên của hần, tình thế bây giờ khiến hần không thể lo nghĩ đến quá nhiều mà chỉ có thể từng bước tính từng bước. Hần chưa bao giờ cam tâm phải bỏ tay chịu chết, dù chỉ còn một chút hy vọng cũng phải cố vớt vát.

Chỉ với một quả cầu lửa đã thiêu trụi một đám yêu thú lao vào khiến đám yêu thú xung quanh có chút kiêng dè, dù sao với bọn chúng thì “thực lực vi vương”. Tuy nhiên, vẫn có vài con yêu thú phát hiện ra điều gì đó liền gào rú lên, tiếp tục đột truy kích.

Đúng lúc này một âm thanh đáng sợ xuất hiện từ xa đang lao tới gần, phát hiện điều này đám yêu thú xung quanh từ cái nhìn về hang động hết sức hung hãn liền chuyển qua trạng thái run sợ.

Trần Tiến thấy sự thay đổi tâm trạng quá chóng vánh của bọn chúng liền dùng thần thức tỏa ra xa để quan sát thì hiểu lập tức tại sao bọn chúng lại sợ như vậy. Hóa ra Đại Hắc Ngô Công đang tiến về hướng này, nhanh chóng sự chú ý của bọn yêu thú không còn đặt về phía mình.

Trần Tiến cũng không cần biết mục đích của Đại Hắc Ngô Công là gì khi tiến về hướng này nhưng với một đối thủ quá tầm như vậy hần cũng không dám giành sự quan tâm thêm giây phút nào mà lập tức tìm đường thoát thân. Còn bọn yêu thú cũng trở nên hoảng loạn, có rất nhiều yêu thú cũng nhanh chân bỏ trốn cũng có nhiều con run sợ đến nỗi không dám chuyển động.

Dùng hết tốc lực hần bay nhanh khỏi phạm vi mà Đại Hắc Ngô Công đang tiến đến, có lẽ phát hiện sự khủng bố của con rết đen này đã áp bức khủng khiếp đến tinh thần của đám yêu thú nên hần có thể tự tin mà tỏa thần thức ra để quan sát tìm đường thoát thân.

Khu vực Táo Quân Sơn này vừa hoang vu không ngờ lại có nhiều yêu thú tồn tại như vậy, nhưng có lẽ Đại Hắc Ngô Công chính là chúa tể của khu vực này nên mới khiến nhiều yêu thú hoảng sợ như vậy khi nhìn thấy. Hiểu đạo lý này, Trần Tiến không cần nghĩ nhiều, phát huy hết toàn bộ sức lực của mình, ngoài ra hần còn nuốt vào miệng viên Đại Bồi Nguyên Đan để có thể thêm sức lực bỏ chạy.

Trần Tiến biết rõ việc mình lạm dụng đan dược liên tục như vậy sẽ có vài hậu quả để lại nhưng bây giờ hần một giây thời gian cũng không dám trì hoãn, chỉ có thể cắn đầu mà chạy. Ở cái thế giới Tu Chân cả lớn nuốt cả bé này, mạng sống lúc nào cũng dễ dàng bị tước đoạt thì chỉ cần lơ lửng một khắc cũng đã không còn mạng mà hương rồi.

Duy trì liên tục hơn nửa ngày cuối cùng hần cũng ra khỏi phạm vi của Táo Quân Sơn và chân nguyên hần cũng đã cạn. Hần may mắn phát hiện xung quanh mình không có bất cứ thứ gì bám theo, lúc này có thể thả lỏng tinh thần rồi. Hạ xuống một tảng đá lớn để nghỉ ngơi.

Lúc này nghĩ kỹ lại hần mới cảm thấy Đại Hắc Ngô Công như một yêu thú mang lại phúc lợi cho hần, lúc đầu vì bỏ chạy mà tìm thấy nơi cất giấu Thần Quân Dịch Hóa. Bây giờ lại nhờ nó mà giải vây khỏi đám yêu thú bao quanh.

Trần Tiến càng nghĩ càng cảm thấy may mắn, không còn giữ trong lòng sự sợ hãi nữa mà chuyển qua cảm kích con rết đen khổng lồ này. Thầm hứa trong lòng mình coi như hần nợ Đại Hắc Ngô Công này một món nợ ân tình.

Nghỉ ngơi một đoạn thời gian, phục hồi ít nhiều nguyên khí. Trần Tiến kích hoạt hết lớn lên một tiếng để giải tỏa những ngày qua chỉ biết lâm vào hiểm cảnh bỏ chạy. Có rất nhiều tài liệu tốt trong tay lại có thêm một dị hỏa trong truyền thuyết thì bất cứ ai cũng sẽ kích động mà thôi.

Bây giờ việc đầu tiên sau khi trở về chính là tìm cách để cứu vãn Thần Quân Dịch Hóa đang trong tình trạng hấp hối. Tuy THIÊN THU không chỉ cho hần cách để Thần Quân Dịch Hóa cắn nuốt Hỏa Viêm Phôi nhưng hần tin tưởng Cổ Tiểu Trảm với lợi thế xuất thân danh môn chắc chắn cũng biết ít nhiều nếu không thì tên Chi Dung với kinh nghiệm bán thuốc nhiều năm chắc cũng biết đôi chút.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Khôi Phục Dịch Hỏa

Rời khỏi khu vực Táo Quân Sơn, Trần Tiến di chuyển theo hướng đông bắc để tiến đến Hoà Bình thành để sử dụng truyền tống trận trở về Lâm Hoa thành. Sau hai đợt truyền tống cuối cùng hần cũng đi đến được Lâm Hoa thành, nhìn thấy cửa thành hiện ra trước mặt hần thở một hơi dài cảm thấy nhẹ

nhờ. Từ ngày hấn xuất phát đi tìm dị hoá phải luôn sống trong tình trạng phải bỏ chạy, đối với bản thân hấn có thể nói đây là một trải nghiệm giúp hấn biết rõ thêm việc cần thiết gia tăng tu vi cấp bách như thế nào. Mỗi bước đi đều có nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận mạng sống có thể mất bất cứ lúc nào.

Vừa đến trước cửa thành hấn đã thấy bóng dáng quen thuộc một thiếu nữ mặc lam y thướt tha xuất hiện trong tầm mắt của hấn. Lúc này đây sau khi trải qua những tình huống ngàn cân treo sợi tóc hấn mới cảm thấy hình bóng này đối với hấn đáng quý như thế nào. Cảm giác trái tim hấn có đôi chút bồi hồi cũng như nhịp tim trở nên dồn dập, ánh mắt của hấn nhìn hình bóng thiếu nữ không rời.

Bất chợt, một cơn gió vô tình thổi qua, những cánh hoa không biết từ đâu phất qua như những cơn mưa rơi trúng bờ vai Trần Tiến. Hấn bước đi chậm lại đôi mắt trở nên ngơ ngẩn có chút thấp thoáng niềm vui sướng khi trông thấy thiếu nữ đang nhìn về hướng này. Người con gái mặc lam bào trông thấy Trần Tiến ánh mắt cũng lộ lên vẻ vui sướng, nhanh chóng lao đến nơi mà hấn đang đứng nhìn cô với một chút khấn trương. Cô gái nở nụ cười bên lên lên tiếng nói:

- Cuối cùng huynh cũng đã trở về!

Một lời nói đơn giản nhưng mang theo những chất chứa của sự chờ đợi. Giây phút này hấn cũng trở nên lúng túng, với hấn ngay buổi ban đầu khi biết đến cô chỉ là sự miễn cưỡng từ tiền kiếp nhưng ngày rộng tháng dài những ngày bên nhau từ lúc nào vô tình đã khiến hấn dành cho cô một cảm giác rất đặc biệt. Hấn nở một nụ cười nhẹ hai tay nắm lấy đôi vai của cô khẽ nói:

- Đã để muội phải đợi ta, thực lòng cảm ơn muội.

Cô gái tên Cố Tiểu Trầm tròn xoe đôi mắt nhìn Trần Tiến với vẻ ngạc nhiên:

- Tại sao lại cảm ơn muội?

Lấy hết can đảm, Trần Tiến ghé sát tai của Cố Tiểu Trầm căng thẳng nói:

- Bởi vì kiếp này của ta vẫn có một người chờ đợi.

Lời nói mang quá nhiều hàm ý khiến cho Cố Tiểu Trầm bất ngờ trở nên bị động. Cô đỏ mặt, bối rối trước câu nói này liền sợ hãi nhanh chóng quay lưng lại về phía Trần Tiến bỏ chạy thật nhanh nhưng trong tim lại đang đập liên hồi ngập trong trạng thái không kiểm soát được.

Lần đầu tiên trong hai kiếp làm người Trần Tiến cảm thấy mình mạnh dạn đến như vậy, nhìn thấy bóng của Cố Tiểu Trầm dần xa liền không nghĩ ngợi nhiều nữa đuổi theo nhanh chóng nắm chặt lấy tay cô.

- Muội còn tính chạy đi đâu?

Cố Tiểu Trầm không phải chưa từng được các thanh niên khác hâm mộ và tỏ tình nhưng chưa bao giờ cô có cái cảm giác khác lạ này. Đối với cô từ buổi ban đầu gặp mặt cho tới hôm nay thời gian không tính là dài nhưng Trần Tiến mang lại cho cô một loại tình cảm đặc biệt khiến cô có không ít sự bối rối. Cô bị Trần Tiến thu hút bởi sự bí ẩn đến từ năng lực của hấn, lại cảm giác có một sự an toàn khi ở bên cạnh khiến cô cảm giác an tâm.

Tình cảm của cả hai người đến một cách nhẹ nhàng và âm thầm, nếu không phải có những giây phút xa nhau chắc cả hai cũng không nhận ra từ bao giờ đối phương đã có một vị thế nhất định trong lòng mình.

Cố Tiểu Trầm cũng không biết phải trả lời thế nào, dù sao cô cũng chưa từng trải qua những chuyện như vậy nên đành chọn phương pháp tránh né.

- Muội không có chạy trốn, chỉ là những lời mà huynh vừa nói muội không kịp thích nghi.

Phát hiện ra có lẽ vừa trải qua những ngày giữa ranh giới vào sinh ra tử nên mình có lẽ thất thố, Trần Tiến cũng đành gãi đầu ngại ngại nói:

- Xin lỗi muội, là huynh quá nóng vội.

Không khí bỗng nhiên trở nên càng ám muội hơn, hai người không ai nói với ai câu nào đều đang trải qua những giây phút vô cùng ngượng ngùng. Thấy tình thế không ổn Trần Tiến bèn phá vỡ sự bế tắc:

- Huynh mới đi xa về, chúng ta trở về Dược Phẩm Đại Việt nghỉ ngơi chứ.

Cố Tiểu Trầm cũng gật đầu tán thành ý kiến, bây giờ quả thực cô không biết nên nói như thế nào cho hợp lý nên liền thuận nước đẩy thuyền đồng ý lời nói của Trần Tiến.

- Muội quên mất, huynh vừa mới đi xa về. Nhanh nào chúng ta cùng về Dược Phẩm Đại Việt để huynh còn nghỉ ngơi.

Chỉ mất chưa đầy mười phút sau, cả hai đã trở về Dược Phẩm Đại Việt. Vừa nghe tin Trần Tiến trở về, Chi Dung lập tức qua để thăm hỏi tình hình.

Chi Dung vừa vào động phủ trông thấy Trần Tiến liền cười vui vẻ nói:

- Xin chào! Không biết lần này cậu đi có tìm được thứ mình cần không?

Vừa trở về thấy Chi Dung liền lập tức cầu kiến Trần Tiến có chút cảm động. Điều này không chỉ chứng tỏ gã luôn quan tâm tin tức của mình mà còn lo lắng cho an nguy của hắn. Mặc dù điều này xuất phát từ việc bản thân hắn có thể luyện chế Huyết Hồn Đơn phục hồi lại thần thức cho con gái của gã.

Trần Tiến cũng mỉm cười vui vẻ trả lời nói:

- May mắn có chút cơ duyên, đã đạt được mục đích của mình.

Mặc dù hắn biết lòng người khó đoán có những chuyện không nên cho người khác biết quá nhiều nhưng hắn cảm nhận được một người dành tình cảm to lớn cho con gái của mình là một người tin cậy được. Chính vì vậy Trần Tiến từ đầu cũng chưa hề giấu diếm hắn đi tìm dị hỏa cũng như đã đạt được.

Chi Dung nghe thấy như vậy sắc mặt từ kinh ngạc chuyển qua sợ hãi sau đó nhanh chóng lại vui vẻ:

- Chúc mừng, chúc mừng vậy thì Lâm Quốc chúng ta có thể có một Đan Vương tồn tại rồi.

- Ông quá đề cao tôi rồi, tôi cũng có việc muốn thỉnh giáo?

- Cậu cứ nói, chỉ cần trong khả năng của tôi sẽ trả lời cho cậu.

Không giấu diếm gì Trần Tiến liền nói việc mình đã thu thập được Thần Quân Dị Hỏa tuy nhiên không may dị hỏa đang trong tình trạng hấp hối cần phải cần nuốt yêu đan của yêu thú hỏa hệ tam cấp trở lên.

May mắn, Chi Dung trong một lúc tình cờ đã từng đọc qua cách cho dị hỏa cần nuốt yêu đan để tăng trưởng nên nhanh chóng chép vào ngọc giản để Trần Tiến có thể học.

Sau khi ghi lại ngọc giản cho Trần Tiến. Gã Chi Dung cũng lập tức cáo lui vì gã biết lúc này Trần Tiến cần thời gian để phục hồi dị hỏa nên chủ động cáo từ tránh làm phiền.

Hành động này của Chi Dung càng khiến Trần Tiến đánh giá cao cách đối nhân xử thế của gã. Trong lòng thầm tán thưởng quả nhiên “gừng càng già càng cay”. Hắn cũng tranh thủ thời gian tiến vào mật thất để nhanh chóng phục hồi cho Thần Quân Dị Hỏa.

Không ngờ phương pháp cần nuốt dị hỏa lại đơn giản như vậy. Người sở hữu dị hỏa trực tiếp phục dụng Hỏa Viêm Phôi rồi dùng chính chân nguyên chuyển hóa năng lượng nhiệt rồi dùng nó luyện hóa dị hỏa.

Nuốt trực tiếp Hỏa Viêm Phôi, nhiệt lượng trong cơ thể tăng mạnh trong chốc lát quần áo bị sức nóng cơ thể thiêu rụi. Trong lòng Trần Tiến hoảng hốt, không ngờ nhiệt lượng từ yêu đan của yêu thú cấp bốn lại khủng bố như vậy, dường như chỉ cần thêm chút thời gian chính hắn cũng bị thiêu rụi.

Tình thế cấp bách, Trần Tiến nhanh chóng xoay chuyển triệu hồi Thần Quân Dị Hỏa trực tiếp truyền tải cho nó nhiệt lượng khổng lồ đang cuộn cuộn tồn tại trong cơ thể hắn.

Hơi nóng toát ra từ cơ thể Trần Tiến khiến cả gian phòng cũng trở nên ngột ngạt, đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận cái nóng cực kỳ khủng khiếp như vậy. Sự hỗn loạn trong cơ thể khiến hắn không thể nào dùng từ ngữ diễn đạt tình trạng hiện tại nữa.

Cố gắng truyền tải nhiệt năng mà Hỏa Viêm Phôi phát ra vào dị hỏa để nó cần nuốt giảm bớt sự đau đớn cho bản thân. Chỉ cần hắn cố gắng chịu đựng thêm ít lâu sẽ có thể bảo toàn được mạng sống.

Chưa khi nào hắn cảm giác rõ ràng từng khắc từng giây trôi qua chậm như vậy, hắn không thể nào trụ nổi nữa. Khắp cơ thể hắn đã tỏa ra một làn khói nhiệt năng trông hắn chẳng khác gì đang bị hâm chín lên.

Lý trí của hắn cũng dần tiêu tán thì cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện, một bóng hình “phượng hoàng lửa” hiện ra trên cơ thể hắn như hấp thụ nguồn năng lượng nhiệt dư thừa đang thiêu đốt hắn. Điều này khiến hắn có thể định thần lại thở phào nhẹ nhõm.

Từ sau lần ở Thí Luyện Tháp hắn cảm nhận mình dường như có sự truyền thừa huyết mạch của Hỏa Phượng nên mỗi khi bị thiêu trụi đến cực điểm sẽ có sự xuất hiện của “Hỏa Phượng” trợ giúp hắn.

Vội vàng đẩy hết phần nhiệt năng từ cơ thể còn sót lại cho Thần Quân Dị Hỏa hấp thụ, quả nhiên chẳng mấy chốc màu vàng của dị hỏa trở nên tươi sáng hơn khác hẳn về âm đậm lúc ban đầu.

Với sự biến chuyển này Trần Tiến hiểu rằng hắn đã hồi sinh được Thần Quân dị hỏa, tuy đây chỉ là hình dạng sơ giai nhưng ít nhất cũng là một loại dị hỏa trong truyền thuyết còn hơn trước đây chỉ là một ngọn lửa không chút tác dụng.

Tuy nhiên vừa hồi phục ít nhiều dường như Thần Quân dị hỏa cũng sản sinh ra linh trí khiến Trần Tiến bị giật mình. Nó bỗng nhiên vẫy vùng như muốn thoát khỏi sự trói buộc của Trần Tiến. Trong lòng Trần Tiến làm sao để yên được, bao nhiêu nguy hiểm cực khổ mới sở hữu được nó làm sao để nó thoát được.

Trần Tiến vận dụng toàn bộ chân nguyên cơ thể và thần thức khống chế nó. Tuy nó có một chút linh trí nhưng suy cho cùng nó chỉ vừa phục hồi lại tương đối yếu nên nằm ở thế yếu liền bị khống chế. Tuy nó cố gắng giãy dụa nhưng càng lúc Trần Tiến càng nắm trong tay quyền kiểm soát. Qua hơn nửa canh giờ cuối cùng Trần Tiến đã hoàn toàn kiểm soát được dị hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Đại Hội Đan Sư

Kiểm soát được Thần Quân dị hỏa thì sức lực của Trần Tiến cũng bị hao tổn không ít nhưng với thành quả này thì thứ bỏ ra hoàn toàn xứng đáng. Phải biết rằng những tu sĩ đạt được dị hỏa nếu không trở thành vô địch so với cùng cấp bậc thì cũng trở thành những cao thủ một thời.

Chính vì sự quý hiếm khó tìm mà còn tồn tại vô cùng khó có, mỗi loại dị hỏa đều thu hút ham muốn của người khác. Trần Tiến bây giờ thừa thãi lại bắt đầu lo lắng cho bí mật này. Hắn biết rằng không thể để quá nhiều người biết hắn có dị hỏa nếu không con đường của hắn chỉ là con đường chết.

Vì điều lo lắng đó, hắn xác định rằng mình chỉ có thể luyện đan trong mật thất hoặc tránh tối đa việc để người khác hắn sở hữu dị hỏa. Một khi chưa có đủ thực lực bảo vệ bản thân, hắn tuyệt đối sẽ không để ra những sơ suất không đáng có.

Nghỉ ngơi luôn trong phòng để phục hồi thì Trần Tiến nhận được thông báo có người đến thăm.

Trần Tiến có thể tám phần biết rằng người đến tìm mình là ai. Ở Lâm Hoa Thành này ngoại trừ Chi Dung ra thì chỉ còn Kỳ Dương và cái gã thành chủ kia quan tâm đến việc mình trở về thôi. Nhưng trước đó mình đã hẹn với Kỳ Dương khi nào hoàn thành xong Ân Kim Đan sẽ đến Thái Lai Điểm gặp hắn, nên chắc chắn chỉ còn gã thành chủ Hòa Minh mà thôi.

Ít phút sau, Trần Tiến cũng nhanh chóng ra tiếp đón vị thành chủ đang đợi sẵn trong phòng khách.

Gã Hòa Minh vừa thấy Trần Tiến cũng rất nhiệt tình chào hỏi một cách niềm nở:

- Trần Tiến huynh đệ, một thời gian qua ra ngoài không biết có thu hoạch gì không?

Trần Tiến dĩ nhiên không trả lời thành thật rồi, dù sao thông tin về dị hỏa quả nhiên tuyệt đối đủ gây chấn động cả Hạ Vực này chứ đừng nói riêng về Lâm Quốc.

- Chẳng dám giấu gì thành chủ, tại hạ may mắn kiếm được không ít nguyên liệu có thể giúp ích cho việc kinh doanh Dược Phẩm Đại Việt.

- Đây quả nhiên là việc đáng mừng, nếu người huynh đệ có thể phát triển tốt ở đây thì ta lại càng thêm phần yên tâm.

Trần Tiến cảm thấy ở Lâm Hoa thành đúng thật không tồi, nhưng hắn bây giờ biết rõ hạn yếu đuối như thế nào. Trần Tiến muốn nắm giữ vận mệnh trong tay, điều đó khiến hắn đặt mục tiêu mà nếu ở đây hắn không bao giờ đạt được.

Ngoài ra đại nạn của Tu Chân giới sớm muộn gì cũng đến bắt buộc hắn phải nhanh chóng tìm kiếm hai tàn hồn còn lại của vị Hồn Độn Đại Năng kia nếu không thì trước sau gì kết cục của hắn cũng là chết mà thôi.

- Đa tạ thành chủ đã ưu ái, tại hạ có được những thành tựu thời gian qua cũng may nhờ sự chiếu cố của thành chủ. Ân tình này tại hạ không biết lấy gì báo đáp.

- Báo đáp gì chứ, sự có mặt của Dược Phẩm Đại Việt rất quan trọng cho sự phát triển của Lâm Hoa thành này người nên cảm ơn là tôi mới phải.

Trần Tiến thật sự hơi khó hiểu, thầm nghĩ:

-“Nếu chỉ sợ thế lực đứng sau Cổ Tiểu Trầm thì gã Hòa Minh này cũng không cần niềm nở như vậy chứ hay hắn biết mình có dị hỏa?”

Hòa Minh nghe thấy lời nói của Trần Tiến đối với mình vẫn giữ sự khách sáo nên trong lòng cũng thầm tính toán. Lúc đầu quả thật gã muốn gìn giữ mối quan hệ vì nghĩ đến thế lực phía sau khiến Hoàng Triều cũng lo lắng nên không dám kinh động. Còn lần này gã thật sự có việc phải cần cậy nhờ không thể tạm thời dùng cái uy của thành chủ được.

Trần Tiến trả lời:

- Thành chủ không nên khách sáo như vậy, hiện tại tại hạ đang trú ngụ ở Lâm Hoa thành dĩ nhiên phải góp sức vì nó chứ.

Thái độ tươi cười niềm nở của thành chủ bỗng nhiên thu lại, gã trầm mặc rồi hỏi một câu:

- Không biết cần bao lâu thì cậu có thể chắc chắn điều chế được các loại đan dược tam phẩm trở lên.

Trần Tiến giật mình, trong lòng nghĩ:

-“Bản thân giờ có dị hỏa khả năng thành công đan dược tam phẩm đã lên đến chín phần, nhưng rõ ràng không phải trước đây mình cũng đã thông báo rõ mình là Luyện Đan Sư tam phẩm sao?”.

Trần Tiến cũng không nói ra mình có dị hỏa mà tiếp tục nói:

- Chẳng giấu gì thành chủ, tại hạ quả thật có khả năng đến bảy phần thành công đan dược tam phẩm.
- Tốt! tốt! tốt!

Ba chữ tốt liên tiếp từ miệng thành chủ được phát ra khiến Trần Tiến không hiểu tại sao. Hắn vẫn không rõ ý của gã Hòa Minh là gì nên cũng không vội suy đoán mà tiếp tục nói:

- Không biết thành chủ tại sao lại hỏi như vậy?
- Vốn dĩ ta đây quả thật có việc muốn nhờ cậy Trần huynh đệ, đó là nhờ sự phụ của huynh đệ ra mặt đại diện giúp Lâm Hoa thành chúng ta tham dự một cuộc thi Đan Dược Sư, nhưng nếu Trần huynh đệ cũng ít nhất Luyện Đan Sư tam phẩm thì ta đây cũng không dám làm phiền lệnh sư.

Trần Tiến bất ngờ cũng hết sức bất ngờ với lời đề nghị này, hắn rõ ràng chỉ mới là Luyện Đan Sư tam phẩm đại diện cho một thành cấp bốn thì không có vấn đề gì nhưng rõ ràng thái độ của tên thành chủ cũng không quá quan trọng cuộc thi này.

- Không biết thành chủ cần tại hạ đại diện như thế nào?

Không thấy Trần Tiến nói ra lời từ chối, gã Hòa Minh khẽ cười rồi tiếp tục nói:

- Không biết Trần huynh đệ từng nghe nói về “Đan Sư Nhất Phẩm Đường” chưa?

Trong trí nhớ của Trần Tiến hắn có chút ấn tượng về tổ chức này, một tổ chức tập trung rất nhiều Luyện Đan Sư uy tín và tài năng của Lâm Quốc.

Trần Tiến khẽ gật đầu!

- Vậy chắc Trần huynh đệ đã từng nghe qua cuộc thi “Đại Hội Đan Sư” của Lâm Quốc chúng ta.

Trần Tiến lần này lắc đầu! Hắn hoàn toàn chưa hề nghe qua cái tên cuộc thi này. Hòa Minh cũng không có vẻ bất ngờ lắm nên nói tiếp:

- Đây là một cuộc thi đặc biệt do chính người lãnh đạo “Luyện Đan Sư của Hoàng Triều” đích thân tổ chức. Mỗi một thành sẽ có nhiệm vụ cử ra một người đại diện, chỉ cần người của thành nào thắng cuộc sẽ nhận được rất nhiều lợi ích và bảo vật. Hơn nữa cuộc thi này phải mười sáu năm mới tổ chức một lần nên có thể Trần huynh đệ đây không biết cũng không thành vấn đề.

Trần Tiến nghe thấy vậy cũng có vài phần thích thú nhưng nếu tổ chức ở cả Lâm Quốc này thì hoàn toàn không tiện với hắn. Hắn đích thực là đang muốn rời khỏi đây một cách an toàn tránh sự phát hiện sự lạ thường của hắn từ những người quen biết.

- Cuộc thi quy mô như vậy, tại hạ tự nhận thấy năng lực không đủ để mà tuân theo.

Hòa Minh vẫn giữ nét tươi cười trên mặt tiếp tục nói:

- Trần huynh đệ đừng quá quan trọng thành tích, từ xưa tới nay giải thưởng luôn thuộc về kinh đô của Lâm Quốc chúng ta là Long Thành, còn Lâm Hoa thành chúng ta chỉ cần đạt được trong nhóm ba mươi trong sáu mươi tư thành thôi. Với trình độ đạt đến tam phẩm Luyện Đan Sư của Trần huynh đệ thì ta tin tưởng có thể hoàn thành chỉ tiêu.

Trần Tiến rất có hứng thú nhưng nếu bây giờ nhận lời thì chẳng khác nào việc hắn bỏ trốn khỏi Mỹ Sơn Cốc vô ích nên đành cố gắng chối từ.

Hòa Minh không ngờ mình không gây áp lực thành tích lại thể hiện ra lợi ích của cuộc thi nhưng lại bị Trần Tiến từ chối nên nét mặt bỗng sầm lại.

- Chắc hẳn Trần huynh đệ chưa suy nghĩ kỹ không nên vội từ chối như vậy.

Trần Tiến thấy gã Hòa Minh đang thay đổi thái độ nhanh chóng nên thầm than trong lòng không ổn. Hắn đang phải sống trong thành thị của đối phương, lại còn phải ở đây một thời gian đắc tội thì thật sự không hay.

- Thật sự tại hạ chỉ sợ làm ô danh của Lâm Hoa thành thôi.

Gã Hòa Minh thấy thái độ né tránh của Trần Tiến liền nói ra một tin tức quan trọng để dẫn dụ:

- Lần này ngoại trừ phần thưởng quý báu ra, còn có dành cho nhóm mười người đầu một cơ hội được tự chọn cho mình truyền tống đến một Hạ Vực khác.

Nghe đến đây thì tinh thần của Trần Tiến có chút rối loạn, hắn muốn rời càng xa càng tốt là điều đương nhiên. Thế nhưng hắn cũng hiểu rõ Hoa Quốc là nước láng giềng của Lâm Quốc, hắn hoàn toàn có thể bị người ta biết được sự thay đổi chỉ đi Hạ Vực khác mới là điều hắn quan tâm.

Trông thấy biến chuyển nhẹ trên khuôn mặt của Trần Tiến, gã Hòa Minh nghĩ thầm:

-“Quả nhiên ta đoán không sai, tên này quả thật muốn rời xa nơi này càng sớm càng tốt.”

Trần Tiến biết rằng sự xúc động vừa rồi chắc chắn không qua khỏi tầm mắt của gã cáo già Hòa Minh nên chỉ nói một câu rồi im lặng.

- Tại hạ quả thật rất muốn đến Hạ Vực khác để mở rộng tầm mắt. Nên vừa rồi nghe thành chủ nói đến có chút hiếu kỳ. Vậy nên hy vọng thành chủ cho tại hạ thời gian suy nghĩ.

Gã Hòa Minh dĩ nhiên không tin lời giải thích đó, nhưng mục đích đã đạt được gã cũng không muốn quá đáng.

- Được! Ta chờ tin tốt lành từ Trần huynh đệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Nguồn Gốc Của Đại Hội Đan Sư

Sau khi Hòa Minh rời đi, Trần Tiến cũng nhanh chóng đến tìm Cố Tiểu Trâm.

- Muội đã từng nghe nói đến Đại Hội Đan Sư chưa?

- Đại Hội Đan Sư? Làm sao huynh biết đến nó?

- Là do Hòa Minh, gã ta đến tìm huynh muốn huynh đại diện Lâm Hoa thành tham gia cuộc thi đó.

- Đại diện Lâm Hoa thành?

Đôi mắt của Cố Tiểu Trâm có vẻ ngạc nhiên chăm chú nhìn Trần Tiến với ánh mắt cần thêm lời giải thích. Trần Tiến nhìn vào ánh mắt đó mới chợt nhận ra, hình như cô nàng này hiểu lắm về một cuộc thi khác thì phải.

- Cái Đại Hội Đan Sư mà muội nói có ý nghĩa gì?

- Đó là một Đại Hội được diễn ra ba mươi năm một lần giữa các Hạ Vực với nhau dành cho Luyện Đan Sư niên kỷ không quá một trăm, do chính hai vị Đan Vương tổ chức từ cách đây hơn một ngàn năm. Qua cuộc thi không chỉ tìm kiếm các Luyện Đan Sư nhiều tiềm năng để bồi đắp trở thành Đan Vương mà còn có thể vào được một trong Thập Đại Bí Cảnh của Hạ Vực chúng ta là Phong Nha Động để thu thập dược liệu và tu luyện.

Thông tin này với Trần Tiến lại thêm một tầng ý nghĩa mới, hẳn suy đoán rằng Đại Hội Đan Sư của ở Lâm Hoa thành có thể như một kiểu xét duyệt vòng loại để tìm ra người đại diện của Lâm Quốc.

- Thế trong Phong Nha Động có rất nhiều dược liệu quý hiếm sao?

Cố Tiểu Trâm gật đầu thể hiện đó là điều hiển nhiên.

- Đó là một bí cảnh được ước đoán tồn tại hơn mười vạn năm trước, nhưng nghe nói bị phong ấn bởi một sức mạnh của một cường giả tiên giới đến hơn một ngàn năm trước phong ấn trở nên yếu ớt nên một vị Đan Vương vô tình phát hiện được.

Nghe đến một bí cảnh tồn tại từ thời xa xưa như vậy kích thích không ít tò mò của hắn, lập tức trong đầu hắn hiện ngay đến suy nghĩ phải đến nơi đây xem thử biết đâu có thể phát hiện được tàn hồn của vị đại năng kia.

- Thế tại sao mỗi ba mươi năm thì mới vào bí cảnh đó một lần?

- Dù phong ấn nó yếu ớt nhưng không phải được giải trừ hoàn toàn, mà phải cứ cách ba mươi năm nó mới suy yếu một lần và mỗi lần như vậy chỉ kéo dài hơn mười ngày mà thôi.

- Ra là như vậy, nếu thế những người đi trước thu thập được không ít dược liệu quý hiếm.

- Chuyện này là đương nhiên rồi, tuy nhiên mọi người thật sự vẫn chưa đi hết một phần mười của bí cảnh. Muội nghe đồn rằng bí cảnh này là một động phủ của một tiên nhân nên có rất nhiều cấm chế còn tồn tại chính vì vậy chưa ai đủ thời gian mà khám phá ra hết toàn bộ không gian của bí cảnh. Chưa kể bí cảnh bị giới hạn niên kỷ nên cũng rất hiếm khi có một đại biểu anh tài nào đó để mở rộng phạm vi phát hiện trong bí cảnh.

Quả nhiên thế giới Tu chân quá rộng lớn, đối với Trần Tiến thì hẳn hiện giờ chẳng khác gì một đứa trẻ mới bắt đầu tìm hiểu thế giới dù có mười hai năm trọng sinh thì cũng chẳng giúp ích gì cho hẳn những việc này, cũng may bên cạnh hẳn còn có một Cố Tiểu Trầm nếu không hẳn sẽ bỏ qua cơ hội lần này mất.

Hắn tin tưởng vào suy luận của mình, nên lần này có thể có nguy hiểm nhưng hẳn quyết định sẽ không bỏ qua cơ hội để có thể vào bí cảnh. Trong thâm tâm hẳn là một sự khát khao tìm kiếm tàn hồn vị Hỗn Độn Đại Năng cũng như gia tăng sức mạnh bản thân mình.

Cố Tiểu Trầm sau khi nói sơ qua một lượt về Đan Sur Đại Hội liền thắc mắc Trần Tiến tại sao biết:

- Nói muội nghe tại sao huynh lại biết về đại hội?

Trần Tiến gãi đầu giải thích:

- Chẳng dám giấu gì muội, thành chủ Hòa Minh muốn ta đại diện Lâm Hoa thành tham gia cuộc thi “Đan Sur Đại Hội” diễn ra ở Lâm Quốc.

Cố Tiểu Trầm nghe xong, hết sức phấn khởi liền nói:

- Vậy huynh còn chần chừ gì nữa, đại hội ở Lâm Quốc chính là vòng loại tìm đại biểu của một quốc gia đấy.

- Đích thực là vòng loại của Đan Sur Đại Hội muội nói sao?

- Đúng vậy, ở Hải Vân Đại Lục muội cũng tổ chức để tìm ra nhóm mười Luyện Đan Sur xuất sắc như vậy trước khi Đan Sur Đại Hội toàn Hạ Vực diễn ra ba năm một lần. Theo thời gian muội biết thì Đại Hội lần trước diễn ra là tròn hai mươi bốn năm rồi, có lẽ đây là vòng loại của từng quốc gia trước khi tìm đại biểu cho cả một Đại Lục.

Có lời giải thích hợp tình hợp lý của Cố Tiểu Trầm, hẳn càng tin chắc rằng giữa hai Đại Hội ít nhiều có liên quan. Tuy nhiên, nếu đặt mục tiêu tham gia cuộc thi toàn Hạ Vực thì hẳn biết trình độ bây giờ của hẳn quả thật phi thực tế. Nhưng hẳn tin tưởng mình sẽ tiến bộ thần tốc.

- Tiểu Trầm! Cảm ơn muội nhé, muội cho ta rất nhiều thông tin bổ ích đó.

- Những việc này có là gì? Những thông tin muội nói cũng không phải là bí mật gì để mà huynh phải cảm ơn cả.

Trần Tiến mỉm cười, trong cuộc đời hẳn có lẽ may mắn nhất ngoại trừ việc nhận được cơ duyên trọng sinh thì chính là quen biết Cố Tiểu Trầm đây.

- Dù không phải là bí mật gì nhưng nó cũng giúp huynh đưa ra một quyết định. Huynh sẽ tham gia cuộc thi này.

Cố Tiểu Trầm nhìn thấy gương mặt toát lên vẻ tự tin và tràn đầy quyết tâm của hẳn bỗng cảm thấy có chút dỏ mặt. Từ hôm gặp ở cổng thành đến giờ, trong lòng cô có chút loạn nhịp không giải thích được.

- Huynh hiện tại đã là Luyện Đan Sur cấp ba?

- Vẫn chưa dám khẳng định nhưng có dị hỏa giúp sức thì hoàn toàn có thể luyện chế đan dược cấp ba.

- Dị hỏa! Huynh không thể sử dụng dị hỏa được, với tu vi bây giờ của huynh nếu đem ra cho mọi người biết thì cái chết là chắc chắn.

Cố Tiểu Trầm có chút lo lắng nói:

Trần Tiến hiểu được nỗi lo đó nên cũng thành thật đáp:

- Vốn dĩ từ đầu huynh không hề nghĩ sẽ để người ngoài biết mình sở hữu dị hỏa. Huynh sẽ dùng Chân Hỏa của mình để luyện đan. Sẵn tiện được liệu huynh thu thập được từ Táo Quân Sơn cũng không ít, có thể lấy đó để luyện chế gia tăng kinh nghiệm

- Phải nhớ lời muội, tuyệt đối không lộ ra dị hỏa cho người ngoài biết trước khi huynh đạt đến Hư Thần kỳ.

Trần Tiến cảm thấy mình quả thật quá yếu đuối đi, khiến người con gái bên cạnh mình cũng lo lắng. Nhớ đến khoảng thời gian chỉ biết cắm đầu chạy ở Táo Quân Sơn, hẳn rõ ràng mình đang vị trí nào.

- Tiểu Trầm! Huynh hiểu ý của muội. Muội hãy yên tâm đi, huynh khẳng định sẽ ghi nhớ rõ việc này. Bây giờ muội đưa huynh các đơn đặt hàng để huynh luyện chế đan dược và từ mai giúp huynh nhận các đơn đặt hàng của đan dược tam cấp.

Cố Tiểu Trầm rất cao hứng, lập tức đồng ý:

- Được rồi, huynh cứ yên tâm bề quan đi. Mọi việc cứ để muội lo, nhưng sau khi xong phải có thứ gì cho muội chứ, ví dụ một viên Ân Kim Đan chẳng hạn.

Trần Tiến biết Cố Tiểu Trầm cố ý nói vậy để tăng thêm áp lực để mình tập trung hơn nên cũng gật đầu sáng khoái đồng ý vì nguyên liệu hẳn kiếm được từ mật thất quả thật không ít.

Sau khi trở về phòng, Trần Tiến trực tiếp xem các đơn hàng rồi bắt tay vào luyện chế. Thứ nhất để có thêm sản phẩm cho Dược Phẩm Đại Việt, thứ hai là khởi động cho mục tiêu thành công luyện chế Ấn Kim Đan mà không dùng tới dị hỏa.

Bất cứ người nào nếu quen biết Trần Tiến ở ba năm trước chắc hết sức hoảng sợ khi biết được người thanh niên này bây giờ tu vi không chỉ Trúc Cơ trung kỳ mà còn một Luyện Đan Sư tam phẩm chắc sẽ kinh ngạc và khiếp sợ không ít.

Trần Tiến cũng hiểu rõ nếu không có Đại Việt Tinh Thần quyết và Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư thì đích xác hẳn bây giờ có lẽ Luyện Khí tầng ba cũng chưa tới. Chính vì vậy hẳn biết thành tựu của hẳn trong tương lai cũng sẽ vượt xa suy nghĩ của hẳn bây giờ.

Lấy ra Lò Luyện Đan Sơ Khởi, sau một thời gian hẳn đã thuần tay hơn trong việc sử dụng. Dùng Lò Luyện này giúp cho hẳn không ít dù tỷ lệ đan dược cấp ba tăng lên không đến một thành. Lần này luyện chế Ấn Kim Đan hẳn thân trọng hơn lần trước rất nhiều, kinh nghiệm thất bại lần trước hẳn vẫn chưa quên.

Hắn tập trung thần thức điều khiển lò luyện đan, bắt đầu ném nguyên liệu vào Lò Luyện. Dưới sự điều khiển của thần thức hẳn khống chế mức độ phân chia tỷ lệ hợp lý. Rồi dùng chân nguyên đánh ra một nhóm chân hỏa để chính thức luyện chế đan dược.

Hắn vẫn tập trung cho từng nguyên liệu của Ấn Kim Đan vào lò một cách chuẩn xác. Là một Luyện Đan Sư cần biết rằng chỉ cần sơ sẩy cho nhầm thứ tự vào cũng sẽ khiến luyện đan thất bại nên quá trình này tuy nhìn thì không quan trọng nhưng chính là bước cần lưu ý nhất.

Sắc mặt hẳn trở nên nghiêm túc, thở ra một hơi hẳn ép những dược liệu lại với nhau dần tan ra không có bất kỳ mùi vị nào tản ra. Một canh giờ trôi qua, động tác của hẳn dần chậm lại, cận của những dược liệu cũng bị ép ra khỏi đỉnh.

Những dược liệu còn lại đang được thần thức của hẳn điều khiển phân giải dần để chiết xuất ra trước khi đến bước cuối cùng là hợp đan. Dồn toàn bộ chân hỏa của mình, hẳn lập tức dùng thần thức trộn lẫn nước thuốc từ dược liệu lại với nhau một cách nhanh chóng. Miệng hẳn bắt đầu đọc đan quyết khống chế nó hội tụ và dần thành hình.

Mùi vị của thuốc từ trong Lò Luyện Đan cũng bắt đầu tỏa ra thoang thoang, bỗng một tiếng keng keng kêu lên liên hồi. Hẳn rút kinh nghiệm thất bại lần trước liền tụ lại chân nguyên rồi dùng chân hỏa khống chế lửa từ Lò Luyện Đan đang muốn trào ra.

Chỉ trong chớp mắt hành động đã kết thúc, trên môi hẳn đã có thể nở một nụ cười mãn nguyện. Lần này đích xác hẳn đã thành công, một lò Ấn Kim Đan chính thức hoàn thành.

Vừa nhìn thấy thành quả của mình xong, hẳn thở phào một hơi rồi cũng ngã thẳng nằm xuống dưới đất nhìn lên trần rồi hét lớn lên:

- Cuối cùng thì ta cũng đã thành công rồi

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thật Sư Là Thiên Tài

Thành quả đạt được hôm nay khiến sự tự tin của Trần Tiến gia tăng không ít. Một lò Ấn Kim Đan này có tới bảy viên, bao gồm 4 viên loại hai và ba viên loại một. Đem một viên đưa cho tên Kỷ Dương và một cho Cố Tiểu Trầm thì hẳn vẫn còn năm viên vậy thì sau này chỉ cần đạt đến Trúc Cơ Đại Viên Mãn thì tỷ lệ Kết Đan tăng lên không ít.

Hiện tại đã đạt đến Trúc Cơ trung kỳ còn cách một khoảng cách mới đến viên mãn xa nhưng với tốc độ tu luyện nhanh hơn hẳn người khác và đan dược phụ trợ hẳn tin tưởng trong vòng một năm có thể đạt đến Trúc Cơ đại viên mãn.

Thực lực bản thân mới là thứ đáng tin cậy nhất, nếu không đủ năng lực thì cho dù gặp được cơ duyên thì cũng chưa chắc đã có mạng mà hưởng. Ở Táo Quân Sơn là một bài học kinh nghiệm giúp hẳn hiểu rõ giá trị của hai từ “thực lực”.

Tu luyện đối với mỗi tu sĩ cái gì là quan trọng nhất? Đương nhiên là tài nguyên rồi. Mà ở đây hẳn từ mật thất ở Táo Quân Sơn kiếm được không ít các dược liệu để luyện chế đan dược gia tăng tu vi của hẳn. Thành tựu hôm nay hẳn đã chính thức đạt được Luyện Đan Sư tam cấp thì con đường tới Kim Đan của hẳn cũng nhanh chóng hơn thử hỏi làm sao hẳn không phấn khích được cơ chứ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tiến quyết định sẽ đến gặp Kỷ Dương để đưa Ấn Kim Đan. Theo lẽ thường hẳn là chủ một cửa hàng thì chỉ cần cho hạ nhân thông báo thì người đặt hàng phải đích thân đến lấy nhưng Trần Tiến cảm thấy con người của tên Kỷ Dương này rất khá nên cũng không hề câu nệ tiểu tiết mà đích thân đi gặp y.

Đến Thái Lai Điểm từ sáng sớm thì Trần Tiến đã trông thấy Kỷ Dương đang ngồi uống trà ở một góc của khách điểm. Nhìn thấy Trần Tiến xuất hiện, Kỷ

Dương cũng có chút giật mình liền truyền âm cho Trần Tiến.

- Đạo hữu tới đây tìm tại hạ sao?

- Đúng vậy, quả thật đạo hữu đoán không sai.

Giật mình, ánh mắt của Kỳ Dương có chút kinh hãi hẳn hiểu rằng nếu Trần Tiến đã đến đây vậy thì lý do chỉ có thể là Trần Tiến đã luyện chế xong Ân Kim Đan. Như vậy có nghĩa là tên này thật sự là Luyện Đan Sư tam phẩm tuổi đời chỉ trên dưới hai mươi.

Hắn lập tức đứng phất dậy, có hơi chút bán tín bán nghi lời Trần Tiến vừa nói. Trong nội tâm thì địa vị của Trần Tiến bỗng chốc được đặt lên cao hơn cả những tiền bối Nguyên Anh kỳ. Tuy vậy hắn cũng nhanh chóng khôi phục lại tâm tình bởi vì có Ân Kim Đan rồi hẳn chắc chắn sẽ đạt đến Kết Đan kỳ.

Trần Tiến đi về phía bàn của Kỳ Dương rồi nói:

- Đạo hữu thật sự không mời tại hạ ngồi xuống uống một ly trà sao?

Kỳ Dương nghe Trần Tiến nói vậy lập tức có chút giật mình, liền nhanh chóng mời:

- Thất lễ quá, nào mau ngồi đi. Làm phiền đạo hữu đến đây sao không nhờ người đến thông báo đích thân tại hạ sẽ đến Dược Phẩm Đại Việt mà gặp đạo hữu.

- Chuyện này không quan trọng, trước đó chẳng phải đạo hữu đã nói khi hoàn thành đến gặp đạo hữu ở đây sao.

- Đúng là tại hạ nói vậy, nhưng ý của tại hạ là cho người mời thì tại hạ sẽ đến tận nơi. Nói vậy không lẽ đạo hữu đã luyện chế xong?

Trần Tiến im lặng nhưng gật đầu tỏ rõ sự đồng ý. Kỳ Dương im lặng một lúc không biết đang nghĩ gì lại lập tức nói.

- Vậy thời gian trước đạo hữu rời khỏi thành có phải là nhờ người luyện chế thay cho đạo hữu, tại hạ nghe nói đạo hữu có một sư phụ là Luyện Đan Sư tứ phẩm.

Trần Tiến đoán cũng không sai quả nhiên việc hắn rời khỏi Lâm Hoa thành này không phải là một bí mật nhưng nếu đã có lý do như vậy thì có nên tìm tọc che giấu không. Trần Tiến trầm tư dù chỉ trong khoảng khắc nhưng Kỳ Dương cũng kịp nhận ra.

- Thứ cho tại hạ nhiều lời, nếu khó nói đạo hữu có thể bỏ qua.

- Không có gì đâu, đúng là tại hạ có một sư phụ nhưng Ân Kim Đan lần này là do đích thân tại hạ luyện chế cho đạo hữu và cũng không dám giấu gì đạo hữu tại hạ trước đó đã thất bại trong việc luyện chế Ân Kim Đan nên ra ngoài thu thập một ít tài liệu.

Dù có ít nhiều suy đoán trước nhưng khi chính tai nghe được Trần Tiến nói, Kỳ Dương có không ít kinh ngạc phải mất một lúc tinh thần mới phục hồi liền nói:

- Thiên tài, quả nhiên thế giới này thiên tài đầy rẫy. Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Trước giờ tại hạ là một người rất tự tin vào tư chất của mình nhưng hôm nay tại hạ mới được mở rộng tầm mắt.

- Đạo hữu thật sự quá khen tại hạ rồi, đến bây giờ người như tại hạ nơi đâu mà không có, nếu hai chữ thiên tài thì phải giành cho người khác rồi.

Nói xong, Trần Tiến đưa bình ngọc tới cho Kỳ Dương, theo bản năng Kỳ Dương cầm lấy rồi mở ra xem. Hắn hít một hơi mạnh khi nhìn thấy trong bình ngọc là hai viên Ân Kim Đan cấp một.

- Đan dược tốt, tại hạ quả nhiên không nhờ nhầm người. Coi như tại hạ thiếu đạo hữu một ân tình.

Cầm lấy viên đan dược trong tay, Kỳ Dương bộc lộ đôi chút cảm giác xuất thần. Hắn từ ngày xuất đạo tới nay lần đầu tiên hắn có chút thất thố như vậy. Không phải vì hắn có thể phá vỡ bức tường đạt đến Kết Đan kỳ mà còn vì quả thật hắn đã không chọn nhầm người để tin tưởng.

Phải biết rằng để tìm những dược liệu này hắn hầu như không chỉ dốc hết sạch tài sản mà còn phải chịu nhiều vất vả mới tìm được chúng hoàn toàn. Ban đầu hắn tin tưởng Trần Tiến cũng vì hắn có chút thiện cảm với thái độ dám đương đầu của tên này.

Hắn ở Lâm Hoa thành này một thời gian không phải ngắn, hắn biết rõ tìm một Luyện Đan Sư tam cấp để nhờ luyện chế đan dược phải chịu nhiều uất ức như nào. Vậy mà bây giờ hắn không chỉ được một Luyện Đan Sư tam phẩm đối đãi với hắn khá là chân tình khiến hắn có chút cảm thán.

Trần Tiến rất hài lòng khi nhìn thấy thái độ của Kỳ Dương với viên đan dược. Hắn quyết định phải mượn dịp này kết giao với Kỳ Dương nhân tiện nhờ gã giúp đỡ trông coi cửa hàng trong thời gian hắn bế quan trùng kích lên Trúc Cơ hậu kỳ. Hắn phải nhanh chóng tăng cường thời gian tu luyện để gia tăng tu vi nếu không thì sẽ không kịp rồi.

- Ân tình thì tại hạ không dám nhận, nhưng không biết hay đạo hữu có thể cho tại hạ nhờ một yêu cầu.

- Đạo hữu cứ nói nếu trong phạm vi khả năng của ta dĩ nhiên sẽ không chối rồi.

- Tại hạ muốn bề quan một thời gian không biết đạo hữu có thể tạm thay tại hạ mà quản lý Dược Phẩm Đại Việt không?
- Tưởng gì nếu như vậy cậu cứ yên tâm đi. Bảo đảm với cậu rằng khi cậu xuất quan cửa hàng sẽ không mất bất cứ một tổn thất gì.
- Nếu được vậy tại hạ xin cảm ơn đạo hữu trước.
- Nghe đạo hữu xưng hô cũng thật xa lạ, không biết đạo hữu nghĩ sao nếu chúng ta thay đổi cách xưng hô.
- Vậy ta sẽ gọi đạo hữu là Kỷ đại ca nhé.

Kỷ Dương gật đầu miệng nụ cười hài lòng. Hai người tiếp tục ngồi trò chuyện về những tâm đắc và kinh nghiệm cá nhân về võ học khiến Trần Tiến mở mang không ít. Bởi vì suy cho cùng Trần Tiến không có quá nhiều kinh nghiệm chiến đấu.

- Trần Tiến này, trình độ luyện đan của đệ phải nói cả đời ta đây hiếm thấy, không biết sư phụ của đệ còn khủng khiếp cỡ nào.

Trần Tiến biết rõ nếu không có THIÊN THU thì cả đời này hẳn cũng chẳng mong có thành tựu mạnh mẽ như vậy. Những hẳn vẫn biết rõ sự phát triển này của mình vẫn còn chậm lắm nên vẫn luôn không dám lơ là.

- Huynh đã quá khen, sư phụ của đệ là một người sống tự do phóng khoáng. Thứ mà ông ấy theo đuổi chính là con đường dài và rộng ở một nơi xa xôi nên thật ra cũng không phải quá tài giỏi cho lắm.

Kỷ Dương nghĩ rằng Trần Tiến trả lời để đối phó nên cũng nói qua loa cho qua chuyện. Hẳn biết rõ có những chuyện không cần quá cận kề làm gì.

- Không biết ở Táo Quân Sơn đệ có gặp được cơ duyên tìm thấy dị hỏa không?

Nghe được câu hỏi trong lòng Trần Tiến có chút cân nhắc, cuối cùng hẳn cũng quyết định sẽ nói ra nửa hư nửa thực để đề phòng.

- Đúng vậy, thu hoạch ngược lại còn không tồi ấy chứ.
- Vậy cậu có lấy được dị hỏa?
- May mắn đệ lấy được nó từ một mật thất được giấu kín nhưng đệ cũng có thể hỏi huynh một câu được không?

Kỷ Dương có chút bất ngờ khi Trần Tiến không hề giấu diếm gì mình, nên phản hảo cảm lại tiếp tục tăng thêm không ít.

- Đệ cứ hỏi, huynh sẽ thẳng thắn giải đáp cho đệ.
- Tại sao huynh biết Táo Quân Sơn có dị hỏa?
- Đó là do ta vô tình được một lão quái Nguyên Anh kỳ trọng thương gần chết bỏ chạy ra từ Táo Quân Sơn nói lại. Lão ta biết được bên trong có dị hỏa nên đã đến tìm kiếm ai ngờ không may bị một yêu thú cấp năm giết chết.
- Vậy là trước đó huynh biết bên trong có yêu thú cấp năm.

Kỷ Dương lắc đầu:

- Không phải, sau khi nghe tin ta có vào Táo Quân Sơn tìm kiếm nhưng suốt gần nửa tháng nhưng vẫn không có kết quả tuy nhiên ta thu thập cũng khá nhiều được liệu quan trọng.
- Huynh không gặp yêu thú nào sao?
- Đúng vậy, chính vì vậy huynh mới định ninh rằng vị tiền bối Nguyên Anh đã đồng vu quy tận với con yêu thú cấp năm kia.
- Huynh có biết trong đó còn tồn tại không dưới hàng chục yêu thú cấp năm và hàng trăm yêu thú cấp bốn không?

Nghe vậy mặt của Kỷ Dương chợt biến sắc:

- Không thể nào! Sao lại như vậy được. Đệ nghĩ huynh lừa đệ tới đó sao?
- Ý đệ không phải vậy, chỉ là nơi đó hết sức hung hiểm nên đệ mới nói cho huynh biết để tránh.

Nét mặt của Kỷ Dương hoàn toàn thể hiện rằng hẳn không biết chuyện này. Điều này khiến Trần Tiến cảm thấy có chút kỳ lạ tuy nhiên nếu không phải thì rõ ràng ở đây có vấn đề gì đó. Trong lòng thầm hạ quyết tâm khi đạt đến trình độ cao hơn sẽ đến đó điều tra

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Lựa Chọn Của Sở Huy

Đạt được sự bảo đảm chăm sóc cửa hàng tạm thời của Kỳ Dương, Trần Tiến cũng tranh thủ thời gian tu luyện để gia tăng tu vi bản thân mình. Dù mới tiến cấp lên Trúc Cơ trung kỳ chưa bao lâu nhưng hắn đã rất sốt ruột và mong muốn nhanh chóng tăng cường tu vi. Hiện nay có thể thấy so với những người xung quanh hắn thì tu vi hắn thuộc loại kém nhất.

Cố Tiểu Trầm sau khi nhận được Ân Kim Đan của Trần Tiến cuối cùng cũng quyết định bẻ quan trùng kích Kết Đan kỳ. So với dự định ban đầu để ổn định căn cơ và thấu hiểu nhân sinh rồi mới quyết định đột phá nhưng cô cũng không nỡ từ chối thành ý của Trần Tiến cũng như sau vài chuyện xảy ra cô cũng có khát khao đột phá của chính mình.

Lúc này Kỳ Dương cũng đã dành thời gian bẻ quan để đột phá đến Kết Đan. Trong vòng ba ngày Lâm Hoa thành một lúc đã đón nhận thêm hai tu sĩ Kết Đan và đều có liên quan tới Dược Phẩm Đại Việt. Tin tức này khiến rất nhiều tu sĩ cấp thấp càng khao khát đan dược của Dược Phẩm Đại Việt hơn, khiến việc buôn bán trở nên tấp nập đan dược Trần Tiến chuẩn bị sẵn cũng hết sạch, nếu không có Chi Dung hỗ trợ thì có lẽ Cố Tiểu Trầm cũng không ứng phó nổi.

Suốt một tháng thời gian, Trần Tiến chìm vào tu luyện khắc khổ. Hiện tại công pháp tu luyện của hắn vẫn còn thấp nếu không phải Đại Việt Tinh Thần quyết quá nghịch thiên giúp khả năng hấp nạp của hắn hơn người khác gấp nhiều lần thì cơ hội tăng cấp gần như bằng không. Biết rõ bản thân hiện tại khó tăng trưởng tu vi nên hắn đã dùng cách kích thích bản thân. Đến bây giờ trong lòng hắn vẫn có khúc mắc về huyết mạch Phương Hoàng mà hắn truyền thừa được từ Thí Luyện tháp, chính vì vậy dứt khoát hắn lập tức thử nghiệm đề cấu may từ nguy hiểm.

Không chán chừ, hắn nuốt lập tức ba viên Bồi Chân Đan giúp gia tăng thêm tỷ lệ trùng kích tu vi kết hợp với việc mở thần thức tiến sâu vào thức hải truy tìm cảm giác huyết mạch Phương Hoàng tồn tại trong cơ thể hắn.

Hắn vận chuyển toàn bộ khí huyết bản thân dồn về đan điền khiến trong cơ thể hắn trở nên nóng như lửa đốt. Trên người hắn phát ra một ánh sáng đỏ mờ nhạt, từng nguồn chân nguyên trong cơ thể hắn cũng bị kích phát như đang thiêu đốt chính hắn. Cảm giác bản thân bắt đầu không thể khống chế nổi sự bạo phát từ luồng chân nguyên này nhưng hắn quyết định không từ bỏ tiếp tục dồn nén bản thân. Dần dần ánh sáng đỏ bao quanh cơ thể hắn trở nên chói lóa hơn, khắp người hắn cũng trở nên run rẩy từng đường gân trên cơ thể cũng hiện rõ ra.

Những sợi gân trên cơ thể hắn va chạm khê vào nhau gây ra không ít chấn động tinh thần. Đôi mắt Trần Tiến cũng trở nên đỏ ngầu, đan dược gia tăng sức mạnh kết hợp với huyết mạch kích phát tiềm năng quả thật đáng sợ. Cảm nhận tu vi đã có chút biến chuyển từ Trúc Cơ tăng bốn lên đến tầng năm, trong lòng dù đau rất như vạn tiễn xuyên tâm nhưng hắn biết bây giờ không phải là lúc từ bỏ.

Hồ hấp của Trần Tiến không chỉ trở nên khó khăn mà ngay cả miệng hắn cũng trở nên khô không thể nào nuốt xuống được. Cảm giác này như đang dần lấy đi sức sống của hắn.

Trải qua giai đoạn cực kỳ thống khổ này tưởng chừng hắn sắp không thể nào chống cự nổi. Thì lại có một ánh lửa màu hồng từ mi tâm của hắn bắn ra đem lại cho hắn một cái cảm giác khí huyết hắn dần phục hồi. Cảm nhận được chân nguyên bắt đầu tu lại một cảm giác sôi sục lại tuôn chảy khắp đan điền.

Không thể lý giải nổi sự kỳ lạ vừa diễn ra nhưng cảm nhận được tu vi quả thật đã đạt đến viên mãn tầng năm của Trúc Cơ khiến hắn hết sức hưng phấn. Vậy là chỉ còn một chút nữa thôi là hắn có thể đạt tới ngưỡng Trúc Cơ hậu kỳ.

Chỉ hơn một tầng nhưng Trần Tiến biết rõ nó khó khăn như thế nào. Mặc dù hắn vừa trải nghiệm cảm giác kích phát huyết mạch truyền thừa hắn đạt được ở Thí Luyện Tháp giúp hắn tăng cấp nhưng không có nghĩa là thử lại sẽ thành công. Chưa kể cảm giác đó quả thật quá đáng sợ, so với cái chết còn thống khổ hơn rất nhiều nếu không phải trong cơ thể hắn có một thứ gì đó giúp hắn loại trừ những đau đớn như vậy thì có lẽ hắn phải gục ngã rồi.

Rất nhiều câu hỏi được đặt ra ngổn ngang nhưng Trần Tiến cũng rõ ràng hắn vẫn còn quá nhiều thứ không hiểu được. Chính vì không hiểu nên hắn quy mọi chuyện ra do cái tàn hồn mà hắn hấp thụ được của vị Hỗn Độn Đại Năng tạo ra vì điều đó mới khiến hắn yên tâm.

Cố gắng tranh thủ cùng cố thêm kỹ năng giao tranh và chiến đấu để bù đắp việc tu vi gia tăng mà công pháp thì vẫn dậm chân. Nghiền ngẫm sự ảo diệu từ Lục Huyền Kiếm Thuật, bây giờ hắn chỉ mới luyện được ba thức nhưng sự đáng sợ trong đó không phải ai cũng có thể thấu hiểu.

Chính vì đây là bộ công pháp duy nhất mà Trần Tiến sở hữu nên hắn dành ra rất nhiều tâm huyết để có thể thi triển thuần thục nhất, bên cạnh đó THIÊN THU quả nhiên là Hỗn Độn bảo vật. Sau mỗi thức thi triển thì hắn lại khám phá ra điểm yếu của công pháp, chính vì vậy thời gian này hắn đã dần đưa Ba thức của Lục Huyền Kiếm Thuật trở thành hoàn hảo điều mà có lẽ người sáng tạo ra nó cũng không thể ngờ được.

Sau một thời gian dài bế quan, Trần Tiến khá hài lòng với kết quả này vì rõ ràng hắn cũng thu được kết quả tương đối khả quan. Kết thúc đợt bế quan sau hơn một tháng này, thực lực của Trần Tiến tăng lên không ít.

Lúc này ở Thiết Phiến Học Viện, trong một lầu bích có hai thiếu nữ đang ngồi bên cửa sổ ngắm trăng. Một người thì dáng vẻ thướt tha khoác trên mình một lam y bào,giọng nói ngọt ngào trên mặt đeo một chiếc mặt nạ bằng bạc rất tinh xảo còn một cô bé thiếu nữ ngũ quan xinh xắn, da trắng như tuyết dù chưa đến tuổi trưởng thành nhưng cơ thể đã bắt đầu có dấu hiệu phát triển. Hai người đó chính là Tiểu Tiêu và Đặng Ngọc Nhi.

- Tiểu thư cô lại đang suy nghĩ gì đó?

- Không biết giờ này Trần ca ca đang làm gì, có nhớ ta không?

Tiểu Tiêu đành thờ dài, đã mấy tháng trôi qua ở Thiết Phiến Học Viện nhưng không đêm nào Đặng Ngọc Nhi không nhớ đến Trần Tiến khiến cô cũng bị ảnh hưởng tâm trạng không ít.

- Huynh ấy chắc sẽ nhớ tiểu thư mà tiểu thư yên tâm đi.

- Ta biết điều đó chứ, một cô nương thông minh xinh đẹp như ta ai lại không yêu quý. Mà Tiểu tỷ tỷ giờ cũng Trúc Cơ thành công rồi, tương lai sẽ có cơ hội thành đệ tử hạch tâm.

- Tôi không cần điều đó, chỉ mong muốn ở bên cạnh chăm sóc tiểu thư đó mới là mong muốn của tôi.

- Tại sao tỷ luôn tốt với ta như vậy chứ, giá mà Trần ca ca cũng bên ta như tỷ vậy thì tốt biết mấy.

- Là vì Trần sư huynh phải thực hiện việc mà Tông chủ giao phó nếu không tôi nghĩ nhất định huynh ấy sẽ bên cạnh tiểu thư như tôi.

- Tiểu tỷ tỷ lại xem ta là con nít gạt ta rồi, huynh ấy bỏ đi chắc chắn là do cha ta muốn đổi lấy một danh ngạch để ta gia nhập Thiết Phiến Học Viện này.

Tiểu Tiêu hết sức bất ngờ không ngờ Đặng Ngọc Nhi đã có thể suy nghĩ như vậy, rõ ràng từ ngày ở Thiết Phiến cô nàng đã trưởng thành lên rất nhanh chóng. Hồi sao càng ngày cô ấy càng nhận được sự yêu thích của không ít trưởng lão của Học Viện mà có thể tự do và được cưng chiều hơn cả các học viên hạch tâm.

- Dù cho điều tiểu thư nghĩ là thật thì tiểu thư càng phải cho xứng đáng với danh ngạch này vì đó là tâm huyết của Trần sư huynh.

- Rồi, ta hiểu mà, đừng có mãi xem ta không hiểu chuyện như vậy chứ. Ta sẽ nhanh chóng Trúc Cơ rồi Kim Đan để đi tìm huynh ấy sớm.

- Tôi tin nhất định sẽ sớm thôi, chỉ mới vài tháng tiểu thư từ một người tăng thứ nhất chưa tới nay đã Luyện Khí trung kỳ thì Trúc Cơ cũng không còn bao xa nữa.

Ở trên ngọn núi Biên cao phía Đông của Lâm Quốc. Từ xa nhìn lên ngọn núi người ta sẽ cảm thấy đỉnh nó như chạm tới ánh trăng đem lại cho người ta một cảm giác hùng vĩ và huyền ảo. Đó là nơi tọa lạc của Vọng Nguyệt Tông, một tông môn chỉ ba sao nhưng tồn tại nhất đại thiên tài của Hạ Vực Sở Huy.

Một thiếu niên mặc bạch y đang ngồi thưởng nguyệt tại hoa viên. Từ lần trở về ở Mỹ Sơn Cốc tu vi của y không chỉ gia tăng một cách nhanh chóng mà tâm cảnh cũng trở nên hoàn mỹ hơn. Y đại diện cho Thiên Đạo, là người ở trên đỉnh cao tĩnh mịch và cô độc. Nhưng y cảm nhận được rõ ràng có một người tồn tại dễ khiến y phải nỗ lực hơn trước.

Trong thâm tâm y cái tên Trần Tiến xếp ngang hàng ở Mỹ Sơn Cốc là một đối tượng, y vẫn tin vào trực giác của mình. Chính vì vậy sau khi đạt được Kim Đan trung kỳ từ ba hôm trước, Sở Huy sẽ chính thức rời tông môn để thỏa mãn một lần vì bản thân cái cảm giác đối mặt một người tồn tại uy hiếp y.

Chỉ còn hai năm nữa y phải lên Thượng Vực, đó chính là thời gian để y đi tìm Trần Tiến. Vì Sở Huy biết rằng, nếu khi y đã chính thức đặt chân lên Thượng Vực thì khoảng cách của y so với cái tên Trần Tiến kia sẽ càng lớn hơn rất nhiều.

Lúc này, có một người bước tới bên cạnh Sở Huy nhìn với ánh mắt tràn đầy yêu thương rồi nói:

- Con tin rằng Trần Tiến chính là kẻ có thể sánh ngang với con sao?

Nghe tiếng cha mình nói, Sở Huy khẽ gật đầu với cha y rồi nói:

- Trực giác của con không sai được, nếu trước khi đi Nam Thiên Thượng Vực không tìm thấy hấn con sẽ rất khó chịu.

- Từ nhỏ đến lớn cha luôn tin tưởng con nhưng không hiểu sao lần này cha có linh cảm bất an.

- Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi. Đã bước đi trên con đường nghịch thiên này, mỗi giây mỗi phút đều phải biết tiến lên. Nếu lùi bước thì chúng ta cũng không thể đạt được thành tựu được.

Sở Hoàng im lặng không nói gì nữa, đã hơn hai mươi năm nay lão ta vẫn luôn tự hào nhất về đứa con này. Tuy nhiên, Sở Hoàng lần này dự cảm quả nhiên không sai vì chính quyết định của Sở Huy lần này đã chính thức đưa y và Trần Tiến vào vòng xoáy của định mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Con Gái Của Chi Dung

Trần Tiến lúc này vẫn đang chìm trong giấc ngủ và dĩ nhiên không biết có nhiều người bên ngoài quan tâm hán đến vậy.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tiến đích thân đến phủ của Lâm Hoa thành chủ đề nộp đơn tham gia Đan Sư Đại Hội. Biết được tin Trần Tiến sẽ tham gia, lão thành chủ Hòa Minh trong lòng khá vui vẻ. Lão không trông mong thứ hạng cao ở Đan Sư Đại Hội lần này nhưng nếu không có một đại biểu ra trò thì thật mất mặt. Bây giờ có một đại diện Luyện Đan Sư tam phẩm trẻ tuổi thì dù có bị loại sớm cũng thu được không ít lợi ích, vì vậy tại sao trong lòng lão không vui cho được.

Thời gian này, với sự hậu thuẫn của thành chủ tiếng tăm của Dược Phẩm Đại Việt phải nói gia tăng không ít. So với Liên Dược Các thì quy mô chưa bằng nhưng sinh ý cũng đạt được đến tám phần. Đối với nhiều người sẽ cảm thấy kỳ lạ tại sao Chi Dung lại giúp đỡ đối thủ cạnh tranh của mình nhiệt tình đến như vậy. Điều đó gây ra vô số tin đồn thất thiệt.

Tuy nhiên, Chi Dung bỏ qua mọi lời đồn vẫn ra sức giúp đỡ Dược Phẩm Đại Việt và xem không khác gì nó là do chính tay mình lập nên. Và hôm nay, sau bao nhiêu ngày đợi cuối cùng Trần Tiến cũng đích thân yêu cầu gã dẫn đến để xem tình trạng đứa con gái yêu quý của mình.

Chi Dung dẫn hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đến một gian nhà tranh ở ngoại thành và cách Lâm Hoa thành gần ba trăm dặm. Khung cảnh nơi đây rất yên tĩnh có thể nói là một thế ngoại đào viên. Xung quanh căn nhà trồng rất nhiều cây anh đào khiến không gian như tiên cảnh. Bên dưới được cắt tỉa trông các loài hoa cũng như được thảo khác nhau ngay ngắn.

Không kiềm được Cố Tiểu Trầm cũng phải thốt lên những lời tán thưởng:

- Nơi này thật đẹp.

Chi Dung mỉm cười hài lòng, vì nơi đây chính là thành quả mười năm của gã. Hẳn một lòng hướng tới con gái mình, vì con gái mình bất chấp cả tính mạng. Do đó, khi con gái của gã bị tổn thương thần thức phải nằm ở một chỗ như người thực vật nhưng gã vẫn muốn mang đến cho con gái mình một nơi ở tuyệt vời nhất. Thời gian trôi qua gần mười năm đã được gã dựng nên một khung cảnh tuyệt sắc như vậy.

- Cố cô nương đã quá khen.

- Đây đều là lời thật từ trong tâm của tiểu nữ, ngài không cần quá khiêm tốn.

Đúng lúc này trong gian nhà tranh có một người mặc đồ đen bước ra trông thấy Chi Dung cũng như hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm liền nhanh nhẩu nói:

- Lão gia, người đến sao không báo trước cho thuộc hạ.

Chi Dung phát tay ra hiệu rồi nói:

- Hôm nay ta dẫn hai người khách đến để xem bệnh cho tiểu thư nên ta cũng không muốn gây ồn ào.

Tên mặc đồ đen dùng ánh mắt dò xét một lượt trên mặt vẫn thể hiện nét khó tin vào lời chủ nhân của mình. Chẳng lẽ hai người thoát nhìn trẻ tuổi này chính là người có thể chữa bệnh cho tiểu thư nhà mình.

Thấy vẻ mặt của tên nô tài, Chi Dung không buồn phiền mà còn giải thích:

- Con gái ta đã hôn mê gần mười năm trong lòng ta quá nhiều mệt mỏi rồi, dù thế nào ta cũng phải thử mới được dù cho chỉ là một chút hi vọng.

Tên nô tài trầm ngâm trong giây lát rồi gật đầu nói:

- Lão gia nói đúng thử cũng tốt, nhưng tình huống của tiểu thư có chút khác biệt.

Chi Dung khẽ gật đầu thờ dài một hơi rồi quay lại nhìn Trần Tiến:

- Trần Tiến, trước hết cậu xem qua tình hình của con gái tôi, sau đó mới bàn xem có thể chữa trị được không.

Trần Tiến vốn dĩ cũng tạm thời không có việc gì gấp gáp, chưa kể hắn đã hứa hẹn sẽ chữa trị cho con gái của Chi Dung tất nhiên hắn sẽ đồng ý. Hắn cũng hơi hiếu kỳ vì hắn biết rõ con gái của Chi Dung đã hôn mê gần mười năm nhưng không biết lúc này bộ dạng thế nào.

Vài phút sau, cả Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cùng theo Chi Dung vào bên trong nhà tranh, bên trong có kê một cái giường ngủ khá rộng. Bài trí trong phòng tạo cảm giác ấm áp và thoáng mát, rõ ràng là một khuê phòng của phụ nữ. Bên trên cái giường có một thiếu nữ đang ngủ say.

Nhìn sơ qua có thể thấy cô gái này tuổi chỉ mới hơn ba mươi, trên khuôn mặt tuy không còn nét tươi trẻ và ngây thơ. Thần sắc của cô gái này không

được tốt lắm, khuôn mặt hơi trắng bệch, có phần mệt mỏi. Tuy nhiên, hơi thở của cô gái vẫn chậm rãi nhẹ nhàng như một người bình thường có thể thấy ít nhiều cô gái cũng được Chi Dung cẩn thận bảo trì nội mạch.

Trần Tiến có chút bất ngờ vì rõ ràng cô gái đang nằm đây xét về mặt tổng thể không thể xem là người bệnh đã ngủ say hơn chục năm được. Trần Tiến gần đến bên cạnh cô gái liền cảm thấy có một chút gì không đúng lắm liền đưa tay lên trán của cô gái để thử cảm nhận chân nguyên trong cơ thể cô gái.

Chi Dung nhìn thấy hành động của Trần Tiến cũng không ngăn cản, gã đưa Trần Tiến đến đây cũng vì mục đích chữa bệnh cho con gái mình lúc này gã biết chỉ có thể trông cậy tất cả vào Trần Tiến.

Trong phút chốc, toàn bộ chân nguyên của Trần Tiến truyền vào cơ thể của con gái Chi Dung để tìm mối liên hệ đến thần thức. Tuy nhiên, càng cố gắng tìm kiếm càng vô vọng bởi vì thần thức của cô đã bị tổn thương quá nghiêm trọng không thể nào nhận được bất kỳ liên hệ nào để thức tỉnh.

Quả nhiên chỉ có luyện chế thành công Huyết Hồn Đơn, phục hồi được tổn thương của thần thức thì mới có thể truyền chân nguyên vào cơ thể để thức tỉnh cô.

Khẽ thở dài, Trần Tiến nhìn qua Chi Dung rồi nói:

- Tình trạng quả nhiên như ông nói trước đó, hiện tại chỉ có thể luyện chế Huyết Hồn Đơn thì mới có thể phục hồi thần thức sau đó mới có thể tỉnh tiếp.

Chi Dung có chút thất vọng nhưng kết quả này có lẽ hẳn cũng biết trước nên không ử rủ quá lâu mà lập tức nói:

- Vậy là tôi yên tâm rồi, không biết cậu cần bao lâu để đạt đến Tứ Phẩm Luyện Đan Sư.

- Không chắc lắm, nhưng chắc chắn trong vòng hai năm tôi hứa sẽ chữa trị khỏi cho con gái ông.

Cố Tiểu Trầm có chút lo lắng liền tiến đến bên cạnh Trần Tiến rồi nói:

- Bệnh tình của cô ấy nghiêm trọng như vậy, hy vọng huynh có thể giúp cô ấy. Nhưng thời gian hai năm có phải quá gấp gáp không?

- Dĩ nhiên không rồi, huynh tính toán rồi chắc chắn hai năm huynh sẽ đạt được Tứ Phẩm Luyện Đan Sư.

- Thật sự!! Muội tin tưởng vào huynh.

Sau khi xem bệnh cho con gái Chi Dung xong, Cố Tiểu Trầm bỗng nhiên nổi hứng muốn ngắm hoa nên Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm hai người cùng lang thang ở khu vực đào hoa nguyên này.

- Nơi này thật đẹp, những lá cây anh đào rơi trong gió đem lại cho người đi dưới những bóng cây cũng có chút cảm giác xao xuyến.

- Đúng vậy, cuộc đời của những cánh hoa anh đào này rất ngắn ngủi nhưng ít ra trước khi nó rơi xuống cũng để chúng ta có thể thưởng thức được vẻ đẹp của nó. Chỉ như vậy nó đã may mắn hơn so với rất nhiều người rồi, cả cuộc đời họ chỉ âm thầm rơi rụng mà không một ai quan tâm.

Cố Tiểu Trầm bỗng đưa bàn tay cao lên phía trước rồi nói:

- Nếu chúng ta đều không muốn một cuộc sống tịch mịch vậy tại sao chúng ta không thử trở nên rực rỡ.

Hình ảnh của Cố Tiểu Trầm lúc này như in sâu vào tâm trí của Trần Tiến. Mỗi cử chỉ mỗi lời nói dường như vô tình nhưng lại cũng hữu ý. Hắn đành phải im lặng mà cảm nhận giây phút này, không phải bởi vì hắn nín thở mà bởi vì trong lòng hắn không thể nào dùng bất kỳ lời nào để diễn tả.

Trong lòng cả hai luôn có những mục tiêu riêng cùng theo đuổi, hai con người vô tình gặp nhau ở bên nhau. Không biết tự lúc nào trong tim hắn có một chút gì đó vẩn vương nhưng hắn biết rõ lúc này khoảng cách giữa nàng và hắn xa vời vợi. Trong lòng nàng cũng thế, những cảm xúc ban đầu dần trở thành tình cảm sâu lắng trong tim, chỉ là những hành động nhẹ nhàng những câu nói bình thường nhưng lại khiến trong tim nàng rộn ràng. Cũng như hắn, nàng cũng biết khoảng cách hiện giờ của cả hai cách nhau xa như thế nào.

Giữa cơn mưa anh đào rơi điên đảo

Hai người đi trong cơn gió quay cuồng

Những ước mơ vẫn còn đang dang dở

Đá kia thì đâu dễ hóa thành vàng

Chuyện không muốn nhớ lại càng thêm nhớ

Bao nhiêu năm trái tim đang ngủ say

Bao giờ mới hết thổn thức vì ai.

Giây phút Trần Tiến thất thần đó lọt vào mắt của Cố Tiểu Trầm khiến nàng có chút ngượng ngùng liền lập tức đổi chủ đề:

- Đột bể quan vừa qua của huynh thế nào?
- Kết quả tương đối khả quan, huynh đã đột phá lên cấp rồi. Tuy nhiên, so với việc gia tăng hẳn một bậc như muối thì không đáng gì.
- Tất cả đều là nhờ đan dược của huynh thôi, nếu không có Ân Kim Đan của huynh thì muối chưa chắc đã dám Kết Đan sớm như vậy.
- Suyt thì quên mất huynh đã chỉnh sửa lại hoàn chỉnh Lục Huyền Kiếm Thuật, huynh thật muốn trả thù lần ti thí trước nào.
- Được, nếu huynh muốn lấy lại thể hiện thì tới đây nào.

Dứt lời Cố Tiểu Trầm liền lùi nhanh về phía sau, trong tay lập tức triệu hồi vũ khí tư thế sẵn sàng quyết chiến.

Trần Tiến cũng không chịu kém, hắn rút từ trong túi trữ vật ra cây Hắc Tiên Kiếm chính thức tiếp chiêu của Cố Tiểu Trầm.

Cả hai duy trì trạng thái cân bằng đến hơn chục hiệp nhưng uy lực từ vũ khí của Cố Tiểu Trầm dần giúp cô chiếm được lợi thế.

Trần Tiến cảm thấy kinh hoàng trước sức mạnh của Cố Tiểu Trầm phát ra. Nếu không phải có sức mạnh hỗ trợ khá nhiều thì hắn đã thất bại từ rất sớm. Cuối cùng chưa đầy một ngàn chiêu lợi thế dần thuộc về Cố Tiểu Trầm, và sau hơn năm ngàn chiêu Trần Tiến đã trở thành người thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Sư Phụ Kiếp Biến?

Sau màn tỷ thí Trần Tiến cũng không bị quan vì rõ ràng mức độ cả hai hiện tại khá là chênh lệch. Giữa Kim Đan tăng một và Trúc Cơ Đại viên mãn cũng đã là giữa trời và đất rồi chứ nói chi hần chi mới là một Trúc Cơ trung kỳ.

Sau một ngày cả ba người trở lại Lâm Hoa thành. Trần Tiến vừa trở về đã nhận được một mớ dược liệu được gửi đến từ gã thành chủ Hòa Minh để Trần Tiến có thể dựa vào đó gia tăng không ít kỹ năng luyện chế.

Dĩ nhiên món quà lớn này khiến Trần Tiến hết sức hào hứng càng lúc càng cảm thấy mình quyết định tham gia cuộc thi này chưa hẳn là không có lợi. Thời gian thấm thoát trôi qua được nửa tháng, Trần Tiến hầu như cũng phó mặc cho Chi Dung quản lý mà dồn toàn bộ tâm huyết vào Luyện Đan. Thành quả của thời gian qua không hề nhỏ, không chỉ thành thực điều chế được các loại đan dược tam cấp mà chính Trần Tiến cũng có không ít đột phá về lĩnh ngộ.

Chính điều đó đã khiến trong lòng Trần Tiến càng biết điều cấp bách khi luyện đan chính là dược liệu để mà thực hành. Điều đó không chỉ giúp hắn có thể gia tăng kỹ năng mà còn có nhiều kinh nghiệm hơn khi luyện đan. Nếu chỉ dựa vào THIÊN THU thì Trần Tiến hoàn toàn không có cái lĩnh ngộ của bản thân mình nhưng nếu có nhiều dược liệu để thử nghiệm như vậy thì hắn cũng không ngần ngại sáng tạo và đột phá từ những phương pháp cũ.

Cùng với việc lĩnh ngộ được luyện đan theo phong cách của chính mình thì tu vi của Trần Tiến cũng có một chút biến chuyển đáng kể. Bây giờ hắn đã tiệm cận được Trúc Cơ tầng sáu khoảng cách để tiến đến hậu kỳ lại được rút ngắn. Nếu không phải đạt được lợi ích từ quá trình luyện chế đan dược thì hắn không thể dễ dàng nào tăng trưởng tu vi được.

Cuối cùng ngày lên đường tham gia Đan Sư Đại Hội cũng đến, Trần Tiến cùng Cố Tiểu Trầm được đích thân Hòa Minh đưa đi tham dự. Vì là một thành viên giới nên quy mô cũng không quá lớn, chỉ có một thành chủ một thành phó và hơn mười cao thủ Kết Đan đi cùng.

Long Thành nơi tổ chức đại hội là Thành Thị Trung Tâm của Lâm Quốc, cách Lâm Hoa thành rất xa đến hàng triệu dặm đường. Đoàn người của Lâm Hoa thành thông qua bốn truyền tống trận rồi ngồi linh khí phi hành mất ba ngày mới có thể đến Long Thành.

Trên suốt cả đoạn đường đi, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm luôn ở trong động phủ của mình và không tiếp xúc với nhóm người của Hòa Minh gây ra không ít sự bất mãn của họ. Trong lòng họ với tu vi cao hơn hẳn hai người nên ngay từ đầu đã không có thái độ tôn trọng cũng làm Trần Tiến lười phải tạo mối quan hệ.

Kỳ lạ thay, Hòa Minh gã ta cũng không quan tâm lắm đến thái độ lạnh nhạt của Trần Tiến khiến mọi người trong đoàn cũng không dám vô lễ hay gây sự với Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm. Chính điều này lại dẫn đến mối quan hệ của Hòa Minh và Trần Tiến có chút cải thiện. Dù sao quan hệ giữa hai người cũng là quan hệ lợi ích, nếu không tạo ra ảnh hưởng gì xấu đến điều đó thì cả hai cũng không cần trở mặt nhau.

Lâm Hoa thành cũng là một thành thị lớn rồi nhưng khi đặt chân đến Long Thành. Trần Tiến mới biết cái gì là mở rộng tầm mắt bởi chỉ riêng về mức độ lĩnh ngộ đã dày hơn Lâm Hoa thành không biết bao nhiêu lần.

Chỉ quan sát một thời gian ngắn, số lượng tu sĩ Kim Đan qua lại đã rất nhiều rồi ngay cả tu sĩ Nguyên Anh cũng không phải không có. Chưa hết, chỉ nhìn

từ trên nhìn xuống hẳn đã thấy diện tích của Long Thành chắc ít nhất cũng phải gấp mười lần Lâm Hoa thành.

- Quả nhiên là thành thị trung tâm, không phải là nơi mà những nơi khác có thể so sánh được.

Trần Tiến có chút cảm thán, đây là lần đầu tiên sau hai kiếp người hẳn có cơ hội được đặt chân đến Long Thành. Không chỉ là nơi ngọa hổ tàng long mà còn là nơi tập trung hầu hết cao thủ cũng như nguyên vật liệu quý hiếm của cả Lâm Quốc.

Khi linh khí phi hành vừa hạ xuống, một tu sĩ từ xa lao đến trong tầm mắt của Trần Tiến. Vừa nhìn thấy, nội tâm của Trần Tiến có chút rối loạn bất ổn theo bản năng muốn quay đầu bỏ chạy.

Người đang đứng ở nơi cổng thành kia chính là Vạn Hạnh, đích thực là một tiền bối Hư Thần kỳ hàng thật giá thật, Trần Tiến dù đã nghe qua tiền bối là sư phó của thiếu chủ La Thành đại lục sao. Nếu bây giờ đề lão nhìn thấy mình và nhận ra thì không biết bản thân mình có gặp nguy hiểm gì không.

Thấy một chút khác thường của Trần Tiến, Cố Tiểu Trâm liền truyền âm nói:

- Tiền bối Hư Thần kia huynh biết sao? Ở Lâm Quốc này muội cũng không ngờ có thể gặp một cao thủ như vậy.

- Tiền bối đó là một người huynh từng gặp ở Mỹ Sơn Cốc, huynh vẫn nhớ như in cái cảm giác khi bị tiền bối nhìn dường như mọi bí mật của huynh bị phơi bày ra.

- Nếu vậy huynh nắm lấy tay muội nào tiền bối ấy sẽ không nhận ra huynh.

Vừa dứt lời theo bản năng Trần Tiến đưa tay nắm lấy bàn tay ngọc ngà của Cố Tiểu Trâm nhưng vẫn không quên thắc mắc hỏi:

- Giờ chúng ta làm gì nữa?

- Huynh cứ nắm lấy tay muội rồi tự nhiên là được, muội có một bảo vật có thể khiến người đối diện bị đánh lừa thần thức.

Quả nhiên một phút sau, có một luồng thần thức cực mạnh quét ngang qua đám người của Lâm Hoa thành. Nguồn uy áp cực mạnh khiến không ít tên phải có chút rung mình.

Thấy mọi người như vậy, gã Hoà Minh liền giải thích:

- Người vừa dò xét chúng ta chính là Vạn Hạnh tiền bối. Tiền bối là người của La Thành đại lục chúng ta nên nhiệm vụ của tiền bối là dò xét đánh giá những kẻ nào khả nghi hoặc có mưu đồ không tốt trà trộn vào La Thành đại lục của chúng ta. Nghe nói tiền bối chuẩn bị trở thành Hư Thần hậu kỳ rồi, hôm nay tiền bối xuất hiện ở đây, ta đây tin rằng chắc chắn là vì Đan Sư Đại Hội rồi.

Trần Tiến liền kinh ngạc, nếu như vậy chắc chắn sẽ có những lão già khác sẽ xuất hiện ở Đại Hội. Nếu như vậy chỉ cần mình sợ ý một chút thì hoàn toàn có thể sẽ không toàn mạng mà rời khỏi đại hội.

Hoà Minh nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Trần Tiến lại nghĩ rằng do hắn lần đầu tiếp xúc với các vị tiền bối nên có phần sợ hãi nên trong lòng cũng không nghĩ nhiều tiếp tục nói:

- Lần này may mắn gặp được một tiền bối Hư Thần kỳ đều là cơ duyên của mọi người không cần quá sợ hãi, biết đâu sau này chúng ta lại có thể có kỳ ngộ nhờ được chiêm ngưỡng phong thái của tiền bối. Chưa kể tất cả mọi người đứng đây đều không ai quá hơn trăm tuổi nên con đường tu đạo còn rất nhiều sẽ có một ngày mọi người cũng có cơ hội đạt tới Hư Thần thôi.

Mọi người trong đoàn cùng nhau gật đầu tán thán, vì dù sao Vạn Hạnh tiền bối cũng đã gần ba trăm tuổi. Mà đâu ai biết hơn hai trăm năm nữa bọn họ có kỳ ngộ gì hay không biết đâu lại đạt đến Kiếp Biến hay Hoá Thần rồi.

Đang nói chuyện bỗng Hoà Minh quay qua hỏi Trần Tiến:

- Không hay sự phụ của tiểu huynh đệ tu vì thế nào.

Trần Tiến từ xưa đến giờ vẫn chưa đề cập sự phụ của mình tu vì thế nào nhưng có thể đào tạo một người trẻ tuổi như vậy đạt tới Trúc Cơ trung kỳ và Luyện đan Sư tam phẩm thì cũng khiến những người xung quanh có chút phỏng đoán. Trần Tiến biết rõ ràng mình không có sự phụ nhưng nếu không khẳng định chắc chắn thực lực của sự phụ giả này thì rất khó có được sự tán thán của gã Hoà Minh.

- Kỳ thực thì thực lực của sự phụ tôi như thế nào tôi không rõ nữa. Những khẳng định không dưới Vạn Hạnh tiền bối ban nãy. Vì uy áp của Vạn Hạnh tiền bối chỉ khiến tôi nhận ra sự phụ tôi có thể cũng đã Kiếp Biến.

Lời này vừa dứt mọi người xung quanh lại nhìn Trần Tiến với ánh mắt nghi kỵ nhất là những người có thái độ xem thường hắn khi cùng đi đến tham dự đại hội. Không phải không có người nghi ngờ lời nói của hắn mà bởi vì nếu muốn đào tạo một nhân tài tuổi trẻ như vậy nếu không ở một Tông Môn hay Học Viện năm sao trở lên thì rất khó.

Một tu sĩ Kiếp Biến đại biểu cho điều gì, một cường giả đỉnh phong mà cả Lâm Quốc cũng không có quá năm người. Một cường giả có thể hô mưa gọi gió tung hoành ngang dọc tại Hạ Vực này. Chẳng một ai tự nguyện đi trêu chọc một người có năng lực như vậy.

Trái ngược với thái độ hơi nghi kỵ của mọi người, Hòa Minh gã ta cảm thấy mình lựa chọn nâng đỡ tên Trần Tiến này lại trở nên vô cùng hợp lý. Ban đầu là vì lời thông báo từ Hoàng Triều mà gã ta bỏ qua cho cái chết của tên Mã Nguyên vốn là một cỗ máy kiếm linh thạch của gã. Rồi lại nhận ra thực lực phải nói là anh hùng xuất thiếu niên của hắn mà lựa chọn bảo vệ cuối cùng cũng mang lại một tin tức tốt lành.

Chỉ cần nắm chặt Trần Tiến trong tay vậy thì Lâm Hoa thành của hắn sẽ có một tu sĩ cường đại bảo vệ. Phải biết rằng cái cột trụ bảo vệ hắn ở Lâm Quốc này cũng chỉ là một tiền bối Hư Thần trung kỳ mà thôi. Giờ có một cơ hội để tạo cầu nối với một tiền bối Kiếp Biến làm sao gã ta có thể bỏ lỡ.

Hòa Minh nhanh nhẩu hỏi:

- Không biết vị tiền bối sư phụ của tiểu huynh đề xưng hô thế nào?
- Ta cũng không rõ tên thật của người là gì, nhưng người thường được ta gọi bằng cái tên Hải Thượng Lăng.

Trần Tiến từng nghe qua câu chuyện lùm được đan được để thăng cấp Trúc Cơ của Kỳ Dương. Nếu quả thực chuyện mình bịa một cái tên sư phụ trùng hợp như vậy thì mình cũng không ngại mà tiếp tục tái diễn dù sao thì lai lịch của vị tiền bối này chưa chắc đã nhỏ.

- Hải Thượng Lăng???

Hòa Minh ngạc nhiên liền nhanh chóng lục lại ký ức của mình đều không thấy cái tên này. Tuy nhiên, mười ba Hạ Vực hết sức rộng lớn gã liền nghĩ có lẽ đó là một tiền bối từ đại lục khác chưa hẳn gã đã biết hết. Mặc dù vậy, gã nhanh chóng ghi nhớ cái tên này vì ít ra biết qua một vị tiền bối Kiếp Biến chỉ có lợi không có hại

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Cá Cược Của Lâm Hoa Thành

Sau khi vào thành rồi thuộc hạ của Hòa Minh cũng nhanh chóng sắp xếp một phòng khách sạn để mọi người nghỉ ngơi. Sau khi sắp xếp phòng cho mọi người thì gã Hòa Minh cũng biến mất giữa đám người. Trần Tiến cũng không quan tâm gã Hòa Minh làm gì liền cùng Cố Tiểu Trâm cùng về phòng của mình nghỉ ngơi.

Sự biến mất của Hòa Minh chính là vì gã phải tham gia tiếp nhận thông tin và đăng ký tham gia Đan Sư Đại Hội. Tâm trạng của gã cũng khá lo lắng dù biết Trần Tiến đích thực là một Luyện Đan Sư cấp ba nhưng để đạt được thành tích vào nhóm ba mươi hai người đứng đầu cũng không đơn giản.

Địa điểm đăng ký thông tin là một tòa nhà ngay trung tâm của Long Thành bề ngoài có thể nói là nguy nga tráng lệ. Hòa Minh vừa bước vào cửa để chuẩn bị đăng ký thì ngay lập tức có một gã râu ria lồm cồm đáng người thì lùn gương mặt vô cùng xấu xí nhảy vào đứng chen hàng.

- Haha, xin lỗi người nhé Hòa Minh ta sẽ đăng ký trước người đây.

Sự xuất hiện của gã lùn kia lập tức khiến gương mặt của Hòa Minh có phần khó chịu.

- Tường là ai, hóa ra là người!! Lâm Viễn lão già lùn nhà người vẫn không biết xấu hổ.
- Ta không biết xấu hổ thì sao chứ, vẫn hơn cái tên chỉ giới nịnh bợ nhà người. Nếu không phải năm đó người chơi lên sau lưng ta thì ta có phải bị đưa đến một nơi khi ho cò gáy như Linh Sơn để làm thành chủ không.
- Haha, ra là lão già nhà người vẫn còn canh cánh chuyện đó. Làm người thực lực không chưa đủ mà còn phải có chỗ dựa nữa.
- Ta tự nhận bản thân không vô sỉ được như người.
- Giờ lão già người có nói gì cũng vô ích. Ở thời đại thực lực vi tôn này nếu không có trong người một ít thủ đoạn thì làm sao mà tồn tại.

Gã lùn ném ánh mắt đầy vẻ khinh thường lên người tên Hòa Minh rồi hần học nói:

- Giới cho câu thực lực vi tôn, lần này ở Đại Hội Đan Sư nếu không cho Lâm Hoa thành các người mất mặt đi về thì ta không tên là Lâm Viễn nữa.

Đối với Hòa Minh thì gã ta luôn tự tin vào thực lực và quyền lực của những người che chở cho mình nên đó giờ cũng không tận lực hết mình vào các cuộc thi như vậy mà chỉ đăng ký cố gắng hoàn thành cho đúng thủ tục. Lúc này, bị cái nhìn khinh thường của tên lùn Lâm Viễn này gã ta bỗng hiện lên chiến ý.

- Xem ai sợ ai. Ta đây cũng không tin một nơi như Linh Sơn có thể xuất ra loại cao nhân nào.

Trên mặt của gã Lâm Viễn có chút xuân phong đắc ý lại bồi tiếp:

- Người tự tin như vậy thì có ngại cược cùng ta một phen không.

Hòa Minh cũng là một con cáo già cảm thấy tên Lâm Viễn bỗng nhiên lại tự tin như vậy nên thăm cảnh giác nhưng cũng không muốn rơi xuống thế hạ phong liền nói:

- Được thôi nhưng ta có một điều kiện, nếu người không đáp ứng được thì ta sẽ không đánh cược với nhà người.

- Người yêu cầu điều kiện gì?

- Bởi vì người ta mang đến là một anh tài xuất thiếu niên lại chỉ mới hai mươi tuổi. Nên nếu người dự thi của người không được quá hai mươi lăm tuổi.

Nghe được đại biểu của Lâm Hoa thành chỉ mới hai mươi tên Lâm Viễn có hơi chút ngần ra. Không ngờ gã Hòa Minh này lại dám đem một thiếu niên đi dự thi, nhưng nhìn lại chính mình chẳng phải cũng đích xác đáp ứng đúng yêu cầu đó sao. Trong lòng liền thầm sáng khoái nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra hơi kinh ngạc và có chút do dự. Hòa Minh thấy vẻ mặt cũng xác định điều kiện này khó mà tên lùn này có thể đáp ứng không phải lúc nào cũng có sẵn một Luyện Đan Sư cao cấp mà tuổi đời còn trẻ.

- Thật trùng hợp, ta đích thực mang theo một Luyện Đan Sư chỉ mới hai mươi bốn tuổi thôi.

Hòa Minh nghe thấy bỗng dự cảm có điều không ổn tuy nhiên lời nói đã nói ra thì làm sao có thể thay được.

- Vậy người muốn đánh cược gì? Linh thạch, mật tịch hay thiên tài địa bảo?

- Người nghĩ ta cần những thứ đó sao? Nếu ta thắng thì người phải làm cho ta một việc còn nếu ta thua sẽ chấp nhận phục vụ người trong vòng một trăm năm.

- Người cũng ít có tính toán quá nhỉ, nếu người bắt ta đi chết hoặc tự tán đi tu vi thì chẳng phải quá hời sao.

- Hừ!! Lão già nhà người nghĩ ta dễ tiện như người sao. Việc đó hoàn toàn nằm trong khả năng thực hiện và không tổn hại đến sinh mệnh cũng như tu vi của người.

Hòa Minh cảm thấy nếu điều kiện như vậy hoàn toàn không có gì không ổn coi như cũng cần kết cái nhân quả câu chuyện năm xưa.

- Được thôi ta và người cứ thế mà làm.

Nói xong hai gã chấp tay chưởng vào nhau như chứng nhận lời cá cược này.

Trong thành phải nói linh khí dày đặc gấp nhiều lần nhưng Trần Tiến biết mấy ngày cũng không tiến bộ gì nhiều với tu vi Trúc Cơ tầng sáu của mình. Tranh thủ sau khi sắp xếp phòng mình xong hắn rủ Cố Tiểu Trâm đi tham quan Long Thành.

Chỉ còn cách ba ngày nữa là đến Đan Sư Đại Hội nên không khí thành vô cùng tấp nập và sầm uất. Nơi mọi người tập trung đông nhất chính là các Bảo Lâu tập trung các kỳ vật hay thiên tài địa bảo hoặc các đại hội đấu giá thu hút mọi thành phần từ Luyện Khí tu sĩ đến Nguyên Anh tu sĩ.

Quy mô và tầm vóc ở đây lại một lần nữa khiến Trần Tiến phải hâm mộ không thôi.

- "Đúng là đi một ngày đằng học một sàng khôn mà".

Cố Tiểu Trâm nghe Trần Tiến nói vậy cũng khẽ cười mỉm rồi đáp:

- Huynh đi càng nhiều sẽ càng thấy Tu Chân giới này to lớn như thế nào. Có những nơi mà Long Thành so với nó cũng chỉ như nông thôn và thành thị thôi.

- Huynh sẽ đi đến những nơi đó, không chỉ có vậy. Dù là Thượng Vực hay xa hơn nữa là Tiên Giới chắc chắn huynh cũng đều sẽ có ngày đi qua.

Hai mắt của Trần Tiến toát lên vẻ kiên định đầy chắc chắn.

"Tiên Giới" hai chữ này thật sự khiến Cố Tiểu Trâm có sự rung động mạnh mẽ từ trong tâm thần. Cô xuất thân từ Thanh Vân Môn, cô hiểu rõ Tiên Giới là một thế giới nào. Đã hơn mười vạn năm qua bao nhiêu nhân tài kiệt xuất đã xuất thế nhưng chân chính phá toái hư không phi thăng Tiên Giới thì lại không có một ai.

Vậy mà hôm nay từ miệng một thiếu niên chỉ mới Trúc Cơ nhưng lại khiến cô thấy trong đó có một sự tin tưởng tuyệt đối. Cố Tiểu Trâm dường như cảm thấy lời nói này không phải là "Điếc không sợ súng" mà đích thực là một dạng niềm tin kiên định.

- Huynh có biết không, đã mười vạn năm rồi vẫn chưa có một ai có thể phi thăng Tiên Giới. Theo ngọc giản truyền lại thì cặp đôi đạo侣 Lạc Long Quân Âu Cơ chính là người cuối cùng thành công tiến đến Tiên Giới.

Ầm ầm! Những lời này như sét đánh ngang tai của Trần Tiến hắn bỗng cảm thấy con đường tìm kiếm tàn hồn của vị Hỗn Độn Đại Năng như bị đóng sập lại một cách tàn nhẫn.

Đã gần mười vạn năm đã không có ai phá được hán không nghĩ mình lại có thể làm được, mà nếu làm được thời gian chắc ít nhất cũng vài vạn năm như vậy Tà Ác Đại Năng xuất thế hủy diệt cả Tu Chân giới rồi.

Nhưng nghĩ đến thứ mình sở hữu hán lại nhanh chóng khôi phục ý chí. Bản thân có hai hỗn độn chỉ bảo trong người, lại có tâm giáp gia tăng công lực chỉ Tiên Giới may ra mới có thì có lẽ chuyện người khác không thể hán ngược lại có thể rút ngắn bớt nhiều thời gian.

Cố Tiểu Trầm dĩ nhiên không biết những suy nghĩ trong lòng của Trần Tiến, tiếp tục nói:

- Hiện nay thì huynh còn kém rất xa việc đó, có ý chí kiên định là tốt nhưng để nó không chế sẽ trở thành tâm ma.
- Huynh hiểu rồi, với tu vi hiện tại của huynh nói ra những lời vừa này chắc nực cười lắm nhỉ.
- Không hề, ngược lại mọi cảm thấy sẽ có ngày đó. Tuy nhiên, đúng như huynh nói cứ gia tăng tu vi hằng ngày mới là việc lúc này. Thượng Vực hay Tiên Giới đều là nơi thực lực vi tồn.

Lúc này có một thanh niên cũng chỉ chạc hơn hai mươi mặc hắc bào cũng đang ở trong Long Thành đi dạo trông thấy Trần Tiến.

- Hán ta không phải Trần Tiến của Thần Nhật Tông sao? Tại sao ở nơi đây được, chẳng lẽ hán cũng tham gia Đan Sur Đại Hội.

Một cự hán thấy ánh mắt bất ngờ của hắc bào thanh niên liền hỏi:

- Sao thế tiểu đệ người thấy gì sao?
- Không, đệ chỉ thấy hình như vừa gặp được người quen.
- Đại Hội Đan Sur lần này diễn ra quy mô cả Lâm Quốc nếu gặp vài người quen biết cũng không phải có gì lạ như vậy chứ.

Hắc bào nhân cũng gật đầu, thăm hỏi:

- Có lẽ chỉ là tình cờ hán đến đây mở rộng tầm mắt. Dù sao hán cũng chỉ là một gã may mắn tại Thí Luyện Tháp ngày đó thôi.

Trở lại hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cả hai quyết định đến Dược Phẩm Phường để mở rộng tầm mắt và quy mô để có thể cải thiện việc làm ăn của Dược Phẩm Đại Việt.

Quả nhiên đan dược thì ở bất cứ đâu cũng thu hút sự chú ý của nhiều tu sĩ nhất, bên trong tập nập các tu sĩ phân đông vẫn là Trúc Cơ kỳ. Giai đoạn nhận được sự trợ giúp mạnh nhất từ các loại đan dược cũng như đạt được hiệu quả tốt nhất.

Vì đang diễn ra Đan Sur Đại Hội nên cửa hàng còn bán thêm các công thức phối chế từ cấp một đến cấp ba.

Cố Tiểu Trầm quan sát một đoạn mới nói:

- Ở đây rất nhiều người tập hợp nhưng chủ yếu đều tu vi tương đương học thấp hơn chúng ta. Có lẽ những người Kim Đan trở lên sẽ được mời đến những nơi khác có loại đan dược tốt hơn.

Một tên trong cửa hàng nghe thấy vậy liền chen vào nói:

- Cô nương quả nhiên quan sát rất tốt, ở Long Thành này chỉ có những người tu vi dưới Kim Đan mới ghé các cửa hàng dược phẩm như chúng tôi. Còn những người cấp Kim Đan trở lên nếu muốn tìm đan dược phải đến cửa hàng do chính Hoàng Triều là chủ quản mới có thể có đan dược như ý.
- Như vậy không phải là quá độc tài sao?
- Bên ngoài các Luyện Đan Sur cao cấp rất khó để tìm tài liệu hay nguyên liệu mà Hoàng Triều hoàn toàn có thể cung cấp cho họ những điều đó nên thu hút được họ

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Khảo Nghiệm

Cố Tiểu Trầm không ngờ ở Lâm Quốc này lại có chuyện độc quyền kinh doanh như này. Ở Hải Vân đại lục của nàng chính là chế độ “Hải nạp bách xuyên” mọi thể lực, môn phái đều phải cạnh tranh để đạt được lợi ích lớn nhất.

- Vậy làm sao chúng tôi có thể đến các cửa hàng đó? Trên đường đến đây chúng tôi không hề thấy?

- Quý khách từ xa đến nên chắc có điều không biết. Muốn đến các cửa hàng Hoàng Triều các vị đều có thể thông qua các cửa hàng như chúng tôi.
- Chỉ đơn giản vậy thôi sao?
- Dĩ nhiên không rồi, quý khách phải đáp ứng được ba điều kiện của chúng tôi.
- Gồm ba điều kiện gì?
- Thứ nhất, ít nhất tu vi phải là Kim Đan sơ kỳ. Ở đây tại hạ có thể nhận ra tu vi của vị cô nương này đã đủ điều kiện nên xem như hai vị vượt qua điều này.
- Vậy điều kiện thứ hai?
- Chính là trả lời được câu hỏi mà cửa hàng chúng ta đưa ra?

Cố Tiểu Trầm hơi nhướn mày một xiu nhưng vẫn gật đầu mời hỏi:

- Xin đọc câu hỏi?
- Câu hỏi rất đơn giản, nếu một ngày giữa mẫu thân và người yêu của quý khách cùng gặp nguy hiểm mà quý khách chỉ cứu được một người quý khách sẽ làm gì?

Câu hỏi nói ra cả Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đều không hợp mà cùng nghĩ rõ ràng là một câu có đáp án. Nếu cứu mẫu thân là người không có tình, nếu cứu người yêu là kẻ không có hiếu.

Tuy vậy, cả hai cũng biết không thể nào người khác đưa ra một câu hỏi không có câu trả lời được. Đang suy nghĩ bỗng nhiên Trần Tiến nhớ đến cảm giác bất lực mình từng thấy trong giấc mơ, từng người từng người một trong ngôi làng bị sát hại. Từng tiếng kêu khóc của những đứa trẻ, sự chống trả yếu đuối của những người phụ nữ và những giọt nước mắt chảy trên gương mặt của những người đàn ông không thể bảo vệ người mình yêu thương.

Cố Tiểu Trầm đang đứng cạnh chợt nhận ra có chút xao động phát ra từ Trần Tiến, cảm nhận được nội tâm của hắn có gì đó đang thay đổi.

- Cảm ngộ!! Có thể ngộ được điều gì từ câu hỏi sao?

Biểu tình “ngộ đạo” của Trần Tiến khiến gã nhân viên cũng cực kỳ kinh ngạc. Lúc này từ trong phòng làm việc có một lão bà tóc bạc trắng cũng cảm nhận được có một tia khí tức “ngộ đạo” xuất hiện trong cửa hàng liền phóng thần thức ra quan sát.

Trần Tiến chìm vào một trạng thái “ngộ” cũng bất chợt ảnh hưởng Cố Tiểu Trầm. Cô là một cô gái thông minh trác tuyệt, cô đã thấu câu trả lời ẩn chứa trong câu hỏi. Xong rồi cô quay qua nhìn tên nhân viên nói:

- Tôi đã có câu trả lời.

Gã nhân viên biểu tình khá bất ngờ trên mặt vẫn còn nét bàng hoàng về việc chàng thanh niên có thể tự nhiên mà nhập “đạo”. Đừng xem thường tu vi của gã chỉ Luyện Khí trung kỳ nhưng do môi trường làm việc khiến hắn tiếp xúc nhiều nên sự nhạy bén và hiểu biết hơn rất nhiều tu sĩ khác. Chưa hết bất ngờ, lại giật mình cô gái lại từ cảm ngộ của đạo hữu mình mà thông tuệ.

- Xin mời quý khách nói.
- Đáp án chính là không có đáp án.
- Tại sao?

- Tu tiên trên cơ bản chính là chặt đứt tình để nghịch thiên mà đi. Thế nhưng đứt tình không phải là từ bỏ vì đó là cội nguồn. Mà câu hỏi chỉ muốn đặt ra trường hợp mà đã nghịch thiên chắc chắn mỗi người chúng ta phải gặp những chuyện không còn nằm trong sự khống chế của chính mình. Để không gặp trường hợp đó chính là chúng ta phải có đủ thực lực bảo vệ người thân yêu chúng ta hoặc khiến kẻ thù không có khả năng làm điều đó.

- HAY! HAY! HAY!

Một bóng người từ trong phòng bước ra liên tục thốt lên ba chữ “hay” để tán thưởng. Không ai xa lạ chính là bà lão tóc bạc vừa dùng thần thức quan sát sự việc bên ngoài này.

Cố Tiểu Trầm phải đánh giá bà lão một phen với vẻ cung kính. Rõ ràng từ bà lão thân hình hơi gù phải chống theo cây gậy, mái tóc đã bạc trắng, trên mặt cũng nhiều vết tàn nhan nhưng từ bà lão tỏa ra vẻ tang thương qua nhiều năm tháng mà không phải ai cũng có được kể cả những tiền bối ở Thanh Vân Môn của cô.

Cố Tiểu Trầm nhanh chóng khép tay lại cúi chào lão bà:

- Kính chào tiền bối, được lời khen ngợi của tiền bối là vinh hạnh của vãn bối.

Bà lão nở một nụ cười hiền từ đáp lại lời nói:

- Câu trả lời của người rất khiến ta hài lòng, chưa kể trên cơ thể người ta cảm nhận có một nguồn năng lượng cực mạnh bảo vệ. Chắc cô bé người đến từ bên ngoài La Thành Đại Lục của chúng ta.

Cố Tiểu Trầm có chút kinh ngạc phải biết rằng từ khi đặt chân đến La Thành Đại Lục này thì bà lão trước mặt là người đầu tiên thấy được lực lượng ẩn chứa mà trường lão Tông Môn đặt trên người nàng.

- Cô bé không cần kinh ngạc như vậy, ta cũng có chút cơ duyên mới có thể nhận ra được lực lượng đó. Còn theo ta biết không quá mười người ở La Thành Đại Lục này có thể phá vỡ nó.

Nghe được điều đó gã nhân viên cũng càng ngày càng hoang mang rõ ràng hôm nay gã ta gặp không chỉ là một cô gái thông minh mà thân phận cực lớn, bất giác hần nhin qua bên cạnh nhìn Trần Tiến. Chẳng trai này có thể vì một câu hỏi mà “Ngộ Đạo” cũng trở nên dễ chấp nhận hơn.

Cố Tiểu Trầm tâm tư linh động, rõ ràng không có sát khí của bà lão nên cô cũng giảm bớt sự cảnh giác. Đúng lúc này Trần Tiến đã vượt qua tâm cảnh của mình. Hần chợt choàng tỉnh khiến Cố Tiểu Trầm, bà lão và những người xung quanh cũng chú ý.

Trên cơ thể hắn vừa phát ra một luồng ánh sáng nhạt nhòa. Mở mắt ra chợt Trần Tiến nhìn xung quanh thấy bao anh mắt nhìn mình với đủ loại sắc thái.

Bà lão là người đầu tiên lên tiếng:

- Không ngờ một chàng trai tu vi Trúc Cơ, công pháp tầm thường mà lại có thể tỏa ra một luồng chân khí tinh thuần đến như vậy.

Trần Tiến vừa thoát khỏi trạng thái “Ngộ Đạo” liền hết sức ngạc nhiên trông thấy thêm một bà lão xuất hiện. Dù vậy hắn ta vẫn nhớ hình như vẫn đang trả lời câu hỏi liền quay qua nhìn nhân viên cửa hàng đáp:

- Ta không biết.

Nghe câu này cả ba người đều mắt tròn mắt dẹt nhìn một lượt qua Trần Tiến. Không nhịn được cười, Cố Tiểu Trầm liền quay qua nói:

- Câu hỏi đã xong rồi, nhưng không ngờ huynh lại có thể vừa “Ngộ” vừa nghĩ câu trả lời như vậy.

- Huynh khi nghĩ đến câu hỏi liền nhớ đến một giấc mơ cũ, ở trong đó huynh có chút cảm ngộ nên không biết tại sao rơi vào trạng thái như vậy. Tuy nhiên bây giờ tâm trạng lại vô cùng sáng khoái.

- Dĩ nhiên rồi, huynh vừa củng cố tâm cảnh của mình lên không ít đấy. Ít nhất mọi người có thể cảm nhận được trong người huynh gia tăng không ít độ thuần thực của tu vi.

Bà lão cũng chen vào:

- Nhìn tu vi của chàng trai trẻ này cũng không thấp, với độ tuổi này thì có thể xem như là thiên tài rồi, không chỉ vậy còn có thể có chân nguyên độ tinh thuần hoàn hảo như vậy. Dù có gia tăng thêm một hai thành vẫn không thành vấn đề về việc xuất hiện tâm ma.

Cố Tiểu Trầm biết những lời của bà lão này có độ tin cậy rất cao nên cũng mừng thay cho Trần Tiến. Trần Tiến khi nghe như vậy còn không kìm nổi sự sung sướng trong lòng phải biết hắn là một Luyện Dược Sư. Hắn hoàn toàn có thể gia tăng tu vi nhờ đan dược nhưng tâm cảnh là thứ không tự nhiên có được mà nó phải tích lũy theo năm tháng. Mặc dù bản thân có Đại Việt Tinh Thần Quyết giúp hấp thụ, gia tăng thần thức và tinh thần nhưng sự trợ giúp đến ổn định tâm cảnh không đáng kể.

Trần Tiến gật đầu cảm ơn lời giải thích của bà lão liền hỏi:

- Tiền bối nhìn là có thể biết trạng thái của văn bối, vậy văn bối mạo muội được hỏi cao danh quý tánh của tiền bối chứ?

- Hahaha, lúc đầu ta bị hấp dẫn bởi tia khí tức thuần khiết phát ra từ người, sau đó ta lại phát hiện cô gái này có lực lượng bảo hộ rất mạnh. Cả hai khiến ta hoàn toàn rất hiếu kỳ về xuất thân của hai người. Ta cũng tự giới thiệu ta là chủ cửa hàng nơi đây cũng là người sẽ viết một bức thư giới thiệu để hai người có thể đến Hoàng Triều được phẩm Phưởng. Còn cả hai có thể cho lão bà ta đây biết một chút gì không?

Trần Tiến thần cảm thấy có chút gì không ổn, tuy nhiên lập tức phát giác rõ ràng lão bà vừa sử dụng thần thức quét qua kiểm tra cơ thể mình liền nhanh chóng đáp:

- Tiền bối xuất thân tầm thường từng là đệ tử củ Thần Nhật Tông thừa tiền bối.

- Thần Nhật Tông? Ta biết tông môn này, chẳng phải đối với một tông môn như vậy, tu vi củ người ít nhất cũng đại biểu mình là người xuất sắc tại sao lại lưu lạc như vậy?

- Xin lỗi tiền bối, văn bối có việc bất đắc dĩ nên bị sự phụ trực xuất thừa tiền bối.

Bà lão dường như cũng không còn hứng thú vì lão ta rõ ràng không nhận thấy điều gì đặc biệt nữa từ hắn. Rõ ràng công pháp tâm pháp đều là hạ cấp

nhưng bà lão cũng có chút thương thức khả năng tăng trưởng của hắn về tâm cảnh.

Bà lão lại nhìn qua Cố Tiểu Trầm, đoán chắc chín phần tu vi của Trần Tiến bây giờ hoàn toàn có thể do cô nàng này mang lại cho hắn nên cuối cùng bỏ qua không quan sát Trần Tiến nữa.

- Hai người các người đã thông qua khảo nghiệm. Đây là ngọc giản đến Hoàng Triều Dược Phẩm tặng cho các người.
- Cảm ơn tiền bối!

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Mục Tiêu Ở Đại Hội

Sau khi hai người rời khỏi, tên nhân viên mới quay qua hỏi bà lão:

- Chúng ta không phải còn một bước khảo nghiệm nữa sao?
- Không cần đâu, hai người bọn họ hoàn toàn đủ khả năng vượt qua. Chưa kể ta có thể nhận thấy lực lượng bảo vệ cô ấy cũng khiến ta muốn kết giao với loại nhân vật như vậy.

Hai người đi ra khỏi Dược Phẩm Phường, bắt đầu tiến về Hoàng Triều Dược Phẩm. Trên đường đi vẫn gặp nập người qua lại, nhịp sống ở Long Thành dường như bất tận, những người thường hay tu sĩ đi lẫn vào nhau như đã trở nên quen thuộc với tất cả.

Hai người đến trước một cửa hàng, khác với tưởng tượng ban đầu của họ không ngờ trước cửa hàng Hoàng Triều Dược Phẩm lại vắng lặng như vậy. Phía trước cửa hàng chỉ có một biển hiệu nhỏ không thu hút người qua lại. Điều này làm Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng có chút kinh ngạc, rõ ràng cả hai không nghĩ nó thiếu quy mô như vậy.

Thế nhưng, cả hai đều rõ chắc bên trong có nội tình nên cũng không ngần ngại bước vào. Khi vào trong hai người đều gặp một đàn ông trung niên bề râu khá dài, thấy hai người bước vào trong chớp mắt một luồng thần thức lướt qua đánh giá. Sau giây đó, gã đàn ông liền mỉm cười nói:

- Tôi có thể giúp gì hai vị.

Trần Tiến liền thắc mắc:

- Xin chào tiền bối, có thể cho vấn bối hỏi Hoàng Triều Dược Phẩm là nơi đây.

Gã đàn ông không nói gì chỉ nhìn vào đôi nam nữ rồi nói:

- Ngọc giản?

Thái độ hoàn toàn không quan tâm gì đến hai người đang tồn tại trước mặt. Trần Tiến khó mà tiếp thu nổi thái độ kiêu ngạo đó, quay qua nói với Cố Tiểu Trầm.

- Huỳnh và muội không cần phải vào.

Cố Tiểu Trầm không phản đối trong mắt nàng sự kiêu ngạo của lão già này khiến nàng khó chịu. Phải biết nàng xuất thân từ Thanh Vân môn so ra không biết mạnh gấp bao nhiêu lần Hoàng Triều. Thế mà một tên trông coi cửa hàng lại có thái độ như vậy.

Hai người quay ra cũng không thêm nói câu nào. Gã đàn ông trung niên thấy vậy liền “hừ” một tiếng rồi đưa tay ra tung một chưởng về phía hai người.

Phản ứng của hai người không tệ, liền lập tức nhẹ nhàng né tránh. Trần Tiến không nhịn được lớn tiếng mắng:

- Trên đời này có loại người vô lý như người sao, hai chúng ta muốn vào thì kiêu ngạo, chúng ta không muốn vào thì đánh giết?
- Người tưởng có thể qua mặt ta sao? Bằng vào tu vi một tiểu cô nương Kim Đan tầng một và Trúc Cơ tầng sáu như người có thể có thể bài từ Dược Phẩm Phường, chắc chắn là các người dùng thủ đoạn nào đó cướp của người khác.
- Vô lý, người chỉ nhìn vào tu vi mà xem là chúng ta không thể sao. Được vậy thì ta cũng không ngại cho lão già như mi biết tại sao ta có được ngọc giản.

Không nhiều lời Trần Tiến liền vận chân nguyên dùng Lôi kỹ của mình tấn công. Chỉ là một loại pháp kỹ Hoàng Cấp lão già không để vào mắt liền cương

ngành dùng chân nguyên Kim Đan trung kỳ của mình để chống đỡ.

Như có một sự hiểu ẩn ý ngầm nào đó, Cổ Tiểu Trầm chỉ đứng lược trận, ngày xưa khi hai người tu vi chưa đến hiện tại đã đánh bại được tên Mã Nguyên thì lần này nàng càng tự tin Trần Tiến sẽ không nguy hiểm, nếu có gì nàng hoàn toàn có thể can thiệp. Chỉ là nơi đây là Lâm Quốc nơi mà Hoàng Triều là tổ chức độc tôn nếu có gì sai sót hậu quả cũng có thể khá lớn.

Gã trung niên râu dài cũng lướt qua trong chớp mắt vị trí của Cổ Tiểu Trầm, gã không ngờ cô nàng này dám đứng yên lược trận mà không tham chiến như là tin tưởng rõ ràng vào tên nhóc này. Gã không phải là đầu óc chỉ để trang trí, cảm thấy có điều không ổn liền nhanh chóng thu hồi chân nguyên lại, nói:

- Đến đây đủ rồi, ta có nhiệm vụ phải trông coi cửa hàng, tránh cho các thành phần gian trá hay lừa đảo xâm nhập. Nay qua một chiêu giao đấu ta có thể xác nhận hai người đủ thực lực.

Trần Tiến không phải ngốc, tuy hắn không sợ tên râu dài này nhưng nơi đây vẫn là địa bàn của người ta. Dù bên mình chắc chắn có tiền bối cao thủ nào đó bảo vệ Cổ Tiểu Trầm nhưng không đảm bảo mình sẽ an toàn. Bây giờ có một bậc thang để xuống nên hắn cũng không quá háo hức.

- Ta không muốn vào nữa, có thể đi chứ?

Gã râu dài liếc qua vị trí của Cổ Tiểu Trầm vẫn là thái độ như không có gì xảy ra, cũng không muốn tự nhiên có phiền phức nên gã khá thức thời.

- Cứ tự nhiên.

Cổ Tiểu Trầm khá khó hiểu nguyên nhân nhưng nếu tránh được tránh được cũng không phải là xấu.

Hai người cũng không còn hứng thú đi đâu, đành trở về khách sạn. Tên đàn ông râu dài sau khi thấy hai người đi cũng nhanh chóng gọi một gã tùy tùng đến kêu tên đó đi đến Dược Phẩm Phường xác nhận.

Quay về khách sạn, Trần Tiến nhận được lời mời của Hòa Minh. Thấy đáng vẻ có phần gấp gáp của tên thuộc hạ, Trần Tiến dường như thấy có chuyện xảy ra.

Vừa vào phòng thấy đáng vẻ có phần gấp gáp của Hòa Minh, hắn liền hỏi:

- Không biết ngài mời tôi tới đây gấp như vậy có chuyện nghiêm trọng gì xảy ra không?

Lúc này Hòa Minh mới chú ý dường như bản thân có hơi chút khẩn trương:

- Lần trước khi ta có mời cậu tham gia cuộc thi có nói thứ hạng không quan trọng nhưng bây giờ có một chút thay đổi.

Trần Tiến nghe xong hơi nhíu mày, hắn không rõ đã xảy ra chuyện gì trong lúc gã thành chủ này đi đăng ký và báo danh nhưng có lẽ không phải chuyện gì tốt lành.

- Chẳng hay có chuyện gì, xin thành chủ cứ nói thẳng để tôi có thể hay biết.

- Cậu nắm chắc bao nhiêu khả năng luyện chế được đan dược cấp bốn.

Đan dược cấp bốn? Trần Tiến dù biết chính mình có sự trợ lực cực lớn từ Hỗn Động Thiên Thư thế nhưng hắn không phải kẻ ảo tưởng mình có thể vạn năng.

- Chuyện này thứ cho tôi xin nói thật, tôi chưa từng luyện chế được đan dược cấp bốn. Dù cho có luyện chế được thì tôi cũng không đủ chân nguyên để không chế hóa lực để luyện chế thành công.

Hòa Minh có chút thất vọng, tuy nhiên gã biết mình đòi hỏi quá cao rồi. Trên Lâm Quốc này tìm một Luyện Đan Sư cấp ba cũng ít rồi chứ đừng nói thêm dưới hai mươi lăm nên cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

- Với những loại đan dược khó như Dẫn Thần Đan thì sao?

Dẫn Thần Đan là một đan dược cấp ba, tuy nhiên độ khó của nó phải đạt trên mức cấp bốn vì ở khả năng không chế độ lửa cũng như thời gian luyện chế. Chỉ cần không chính xác một phần triệu cũng khiến đan dược trở nên mất đi hoàn toàn công hiệu.

Trần Tiến trầm ngâm một chút, hắn chưa từng thử luyện chế Dẫn Thần Đan nhưng hắn đích xác bản thân có thể mười thành điều chế thành công nó do sự kiến giải của hắn với đan dược với sự trợ giúp của Hỗn Động Thiên Thư giúp hắn đạt sự tự tin cực lớn.

- Nếu trong phạm trù đan dược cấp ba tôi rất tự tin vào khả năng của mình.

Câu trả lời khiến Hòa Minh rất thỏa mãn, cười lớn rồi nói:

- Trước đây ta nói với người anh em cuộc thi này chỉ cần cố gắng vào nhóm ba mươi hai người đầu là đủ rồi. Nhưng giờ ta hy vọng cậu có thể đạt thành tích cao hơn, càng xuất sắc càng tốt. Ta sẽ dành cho Dược Phẩm Đại Việt của cậu rất nhiều ưu đãi. Ngoài ra, ta sẽ tiễn cậu đến Hoàng Triều, mỗi

Luyện Đan Sư thuộc Hoàng Triều đều có địa vị cực cao ở Lâm Quốc này.

Nghe qua điều kiện hết sức hấp dẫn này quả thực Trần Tiến có chút động lòng. Nhưng chợt nhớ tới thái độ của tên ở Hoàng Triều Dược Phẩm, hắn cũng nguội lạnh ý định này. Chính sự độc quyền, tập trung quyền lực về một mối vô tình khiến những kẻ chỉ biết cậy quyền hiếp đáp kẻ khác có chỗ dựa để làm bậy.

- Tham gia cuộc thi này tôi sẽ cố hết sức để giúp đỡ Thành chủ, còn lợi ích mà thành chủ hứa với tôi cứ để sau đi.

Hòa Minh cũng hiểu ý tứ, lấy trong túi ra một tấm thẻ bài chứng nhận tham gia cuộc thi, một ngọc giản chứa quy tắc thi đấu. Trần Tiến cũng tranh thủ cáo từ để nghiên cứu ngọc giản.

Trong ngọc giản nói rõ cuộc thi chia làm bốn giai đoạn, vòng một là vòng loại lấy ra từ danh sách sáu mươi bốn thí sinh đứng đầu. Vòng hai là vòng thực lực lấy ba mươi hai người và đến vòng đối đầu loại trực tiếp với nhau. Cuối cùng còn tám người cùng thực hiện một đề bài luyện chế. Chọn ra người đứng đầu quốc gia dưới trăm tuổi tham gia cuộc thi Đan Sư Đại Hội cấp Hạ Vực.

Trần Tiến rất quyết tâm với Thập Đại Bí Cảnh vì theo hắn suy đoán, chỉ có đến những nơi bí ẩn và hiểm địa mới có thể tìm thấy được tàn hồn bị phân tách của Hồn Độn Đại Năng.

Sau khi xem xong quy tắc cũng như điều lệ cuộc thi hắn cũng yên tâm hơn nhiều. Rất rõ ràng hắn chỉ cần có thứ hạng nhóm đầu thì sẽ được Đan Sư Nhất Phẩm Đường chú ý. So với Hoàng Triều ở Lâm Quốc thì không bằng nhưng nếu về quy mô trên toàn bộ La Thành đại lục thì vượt trội.

Điều kiện tham gia Đan Sư Đại Hội không ngờ ngoại trừ con đường do các thành chủ tiến cử còn có đăng ký thi cá nhân. Trần Tiến giờ mới hiểu tại sao còn có vòng loại, nếu số lượng thi đấu quá đông nếu không có vòng loại hạn chế thì không biết thi đấu đến bao giờ

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Vòng Loại Bắt Đầu

Ngày thi đấu, Hòa Minh dẫn theo đám người của Lâm Hoa Thành và hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trâm cùng đến quảng trường của Long Thành. Nhóm người khởi hành từ rất sớm thế nhưng cả quảng trường đã chật kín người.

Ở cạnh bên có giọng một nữ tử kêu lên:

- Nhiều người quá.

Có không ít người có cùng tâm lý như nữ tử trên, có thể nói đại hội năm nay số lượng người tham gia cực đông hơn hẳn mọi lần.

Từ trên nơi cao nhất của quảng trường bỗng xuất hiện một người đàn ông mặc hắc y. Từ uy ông ấy xuất hiện cả quảng trường đều im lặng.

- Ta là một trong những vị giám khảo đầu tiên của cuộc thi hôm nay. Các thí sinh tham gia có nửa canh giờ chuẩn bị trước khi ta công bố quy tắc của vòng một.

Lời vừa dứt thân ảnh của vị giám khảo cũng biến mất. Ở gần phái đoàn Lâm Hoa Thành, có một gã đeo mặt nạ khi nhìn về hướng Lâm Hoa Thành có một chút kinh ngạc.

- Tại sao Trần Tiến hắn xuất hiện ở đây?

Trần Tiến là người đại diện của Lâm Hoa Thành nên cũng nhanh chóng từ biệt mọi người mà hòa cùng đám đông. Lúc này, Hòa Minh cũng tranh thủ quan sát về hướng của nhóm người đến từ Linh Sơn của tên Lâm Viễn. Thấy tên nhóc đại diện cũng hết sức tầm thường khiến cho lòng gã tự tin tăng mạnh. Ở chiều ngược lại, Lâm Viễn lúc đầu trông thấy Cố Tiểu Trâm vị cô nương nhỏ tuổi đứng trong hàng ngũ của Lâm Hoa Thành không ngờ là một Kết Đan kỳ tu sĩ có chút sợ hãi nhưng giờ bước vào thi đấu lại là một tên nhóc Trúc Cơ trung kỳ nên cũng yên tâm phần nào. Vì dưới hai mươi lăm mà Kết Đan quả thực quá dọa người đi, ở Lâm Quốc này cũng chỉ mới nghe qua Sở Huy đạt được điều đó.

Trần Tiến thầm cảm thán quy mô cuộc thi này quả nhiên so với cuộc thi Đại Hội Tông Môn rõ ràng có sự chênh lệch rất lớn. Mặc dù không thấy sự xuất hiện của vị giám khảo nào khác nhưng các đại biểu xung quanh đều có tu vi tương đối cao. Rất nhiều tiên bối Nguyên Anh, Hư Thần xuất hiện, lúc này Trần Tiến mới biết thực lực Lâm Quốc cũng không tầm thường.

Ở cùng lúc này, cũng có hai ba người nhận ra Trần Tiến, có người ngạc nhiên có người tỏ ra không chút quan tâm gì. Mọi người tập trung chờ vị giám khảo công bố cuộc thi vòng một.

Qua nửa canh giờ, có bốn trăm ba mươi người tất cả tham gia cuộc tranh tài này đã được xác minh. Vị giám khảo cũng xuất hiện.

- Các thí sinh đã ở đây, cũng không muốn mọi người mất nhiều thời gian. Đề bài lần này là hãy bước vào truyền tống kia mỗi người chọn cho mình mười loại dược liệu khác nhau để ghi vào ngọc giản tham gia cuộc thi. Sáu mươi bốn người biết được mười loại càng quý hiếm nhưng có thể điều chế cùng nhau sẽ được chọn.

Lời vừa dứt đã có một lượng lớn nhóm người tiến vào truyền tống trận. Trần Tiến cũng không vội vàng hẳn biết chưa hẳn đã chọn được dược liệu quý hiếm và trên hết hẳn chưa nắm bắt được ý nghĩa của vòng này.

Đang trầm tư miên man, một giọng nói quen thuộc tiến lại bên cạnh Trần Tiến.

- Là Trần Tiến đạo hữu?

Trần Tiến cũng quay qua nhìn người thanh niên đang gọi mình là một chàng trai trông khá thư sinh, hẳn có chút ấn tượng với chàng trai này. Nếu không có sự xuất hiện của chính bản thân hẳn, đệ nhị nhân của Đại Hội Tổng Môn ở Mỹ Sơn Cốc chính xác là y Thi Sách.

Thi Sách gương mặt tương đối thể hiện cốt cách một thư sinh, đôi mắt của y như đang cười gây sự ám áp cho người đối diện. Sự tuấn lãng của Thi Sách không chỉ nằm ở vẻ ngoài, mà nó còn nằm ở bên trong do sự cương trực và chính nghĩa của bản thân y tạo nên.

- Uhm! Huynh là Thi Sách của Thái Thượng Môn?

Không ngờ Trần Tiến vẫn nhận ra mình, Thi Sách trong lòng khá vui vì y biết lúc gần như kết thú, hẳn không hề chú ý đến y.

- Đúng là tại hạ, không ngờ ở đây có thể gặp được huynh. Huynh đại diện địa phương hay tư cách cá nhân.

- Địa phương! Còn Thi huynh?

- Tại hạ nửa tháng trước có việc nên xuất hiện ở Long Thành, nhân sự kiện Đan Sư Đại Hội mà tại hạ lại có biết chút đan thuật nên đăng ký tham gia với tư cách cá nhân.

Ở phía xa cũng có một ánh mắt thâm trầm nhìn về vị trí của Trần Tiến và Thi Sách. Chính là một thanh niên tầm thường đến từ Lĩnh Sơn, sau đó hẳn cười mỉm quay người bước vào truyền tống trận. Lúc này khá nhiều thanh niên cũng tranh thủ bắt đầu xuất phát.

Nhóm cuối cùng bước qua truyền tống chính là gồm hai người Trần Tiến, một cô gái phục trang khá lỳ lạ tuy nhiên khá xinh đẹp dù có che đi diện mạo bằng một cái khăn che mặt. Một gã trung niên gương mặt đen đôi mắt hết sức hung tàn.

Cùng với Thi Sách, Trần Tiến tiến vào truyền tống trận rồi bị dịch chuyển đến một khu rừng. Kỳ hoa dị thảo quả nhiên khá nhiều. Thế nhưng khi vừa thu thập nó liền biến mất. Điều này không chỉ xảy ra với hai người mà là hầu hết mọi người xung quanh.

Mọi người đang hoang mang thì thanh âm của vị giám khảo vang lên:

- Tất cả các thí sinh không cần lo lắng hiện tượng vừa rồi, nơi đây là một khu dược viên ảo cảnh do một Hư Thần kỳ tạo ra. Nên mọi thứ các bạn thấy chỉ là ảo cảnh, chỉ là các bạn có thể dựa vào màu sắc hình dáng hương vị để phán đoán loại dược liệu mà các bạn lựa chọn.

Dường như có vài người không có chút ngạc nhiên nào về vấn đề này giống như họ đã biết trước. Có một vài người biết là ảo cảnh nên không ngại ngần tiến vào trong.

Trần Tiến cũng đang tính tiến vào thì Thi Sách kéo tay lại nói:

- Đừng đi, có nguy hiểm!

- Nguy hiểm?

- Đúng vậy!

Thi Sách gật đầu, tiếp tục nói:

- Tôi vừa nghe có tiếng hét từ phía những tu sĩ đi hướng đó. Nếu đoán không sai dược viên này có dược liệu là giả nhưng nguy hiểm là thật.

- Vậy chúng ta đi hướng ngược lại?

Trần Tiến hỏi ý Thi Sách, Thi Sách lắc đầu rồi nói:

- Không nên, chúng ta nên tìm thêm một vài người thì hơn.

- Như vậy cũng được.

Xong rồi Thi Sách quay qua đám người vẫn đang tập trung điểm truyền tống chưa xuất phát nói to:

- Tôi không ngại nói cho mọi người biết phía trước có nguy hiểm, tôi và một người bạn muốn tìm thêm vài người thành một nhóm không biết có ai muốn

gia nhập không?

Một vài người lướt qua có vẻ họ nhận ra Thi Sách nên khá tin tưởng. Một vài người quen nhau cũng tự lập ra một nhóm để đi cùng. Có vài người tiến đến nhóm của Trần Tiến.

Một ông lão tóc tên Hoàng Văn bạc tu vi Kim Đan sơ kỳ tỏ ra khá thân thiện, một tên nhìn khá sắc sảo mang vẻ khát máu nhưng bên cạnh lại mang một chiếc quạt như một hương soái tu vi cũng Kim Đan sơ kỳ tên Nguyễn Thông và cuối cùng là một chàng trai cũng trạc tuổi của hai người tu vi chỉ mới Trúc Cơ tăng bốn tự giới thiệu hần tên Trần Mạnh Đức.

Dù cùng một vài người muốn gia nhập nhóm nhưng Thi Sách thấy như vậy cũng đủ rồi bèn ra hiệu với mọi người xuất phát. Trần Tiến thì với ba người này lại đặc biệt cảm giác không tốt khi nhìn Trần Mạnh Đức. Rõ ràng tu vi hần yếu nhất nhưng nội tâm khiến Trần Tiến cảnh giác.

Từ khi luyện xong Đại Việt Tinh Thần Quyết, hần đặc biệt mẫn cảm với nguy hiểm hướng về phía mình. Chính vì vậy khi tiến lên hần lại lựa chọn trở thành người đi cuối cùng của năm người, bản thân hần không dám xem nhẹ giác quan của mình.

Đọc đường đi, xuất hiện khá nhiều được liệu tuy nhiên cả nhóm năm người đều không ai thu thập loại được liệu nào. Có lẽ cả năm đều đánh giá đi càng sâu vào bên trong thì sẽ càng nhiều loại tốt.

Cả năm đang đi bỗng có một thanh niên chạy từ hướng ngược lại hét lên:

- Phía trước nguy hiểm, chạy mau.

Gã thanh niên đó chưa kịp nói tiếp lời thì một chưởng của Thi Sách đánh thẳng vào giữa trán gã, Trần Tiến là người duy nhất giật mình với hành động này của Thi Sách. Còn ba người còn lại đều ít nhiều chuẩn bị xuất chiêu.

Gã thanh niên sau khi bị một chưởng đánh chết ngay tại chỗ liền biến thành một con khi lông vàng có mặt người. Đây là loại yêu thú cấp hai có tên Khi Đầu Người, rất thích giả dạng thành con người thừa dịp tu sĩ không chú ý ra tay sát hại.

Thi Sách thấy phản xạ của Trần Tiến liền truyền âm nói:

- Nếu không phải công pháp của Thái Thượng Môn đặc biệt cảm ứng với yêu thú thì tôi cũng như huynh sẽ không kịp phản ứng.

Trần Tiến rõ Thi Sách an ủi mình, nhưng hần cũng học được một bài học về sự cảnh giác của bản thân mình vẫn quá thấp. Hần cũng gạt đầu cảm tạ thịnh tình của Thi Sách.

Hai tên Kim Đan thấy vậy cũng không tỏ vẻ gì trước hành động của Thi Sách, chỉ có Trần Mạnh Đức nói vài câu nịnh nọt tỏ vẻ ngưỡng mộ một chưởng vừa rồi của Thi Sách.

Chưa kịp tiếp tục hành trình thì từ khu rừng một loạt yêu thú nhảy ra, nhìn hình dáng là cùng một loại với yêu thú vừa bị Thi Sách giết. Dù chỉ là yêu thú cấp hai nhưng lực chiến đấu của những con này phải tương đương Trúc Cơ trung kỳ trở lên. Số lượng lại không hề thấp, năm người đối phó cũng không phải dễ thở.

Quả nhiên sức chiến đấu của hai tên Kim Đan hoàn toàn vượt trội so với hai Trúc Cơ trung kỳ. Trong khi Trần Tiến và Trần Mạnh Đức hết sức chật vật trước đòn đánh liều mạng của đám yêu thú thì hai tên Kim Đan mỗi chiêu phát động không chỉ uy lực cực kỳ khủng bố mà mỗi chiêu còn tắt đoạt mạng của yêu thú. Tuy vậy, số lượng của chúng không phải ít lại dùng chiến thuật liều mạng khiến hai gã Kim Đan hết sức chật vật do tiêu hao nguyên khí.

Còn phần Thi Sách là kẻ bị đám yêu thú lao vào dữ dội nhất. Tuy nhiên y vẫn bình tĩnh ứng phó quả nhiên thể hiện được phong độ của một đại biểu thiên tài

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 70: Đệ Nhất Thí Sinh?

Gần nửa canh giờ trôi qua, nhóm năm người tiêu diệt cũng không hề ít bọn yêu thú này. Tuy nhiên, việc này không phải là cách hay thể lực và nguyên khí càng lúc càng giảm mà bọn yêu thú dường như không có dấu hiệu giảm bớt.

Biết nếu tiếp tục kéo dài chưa hẳn là cách hay, Thi Sách đành hét lên với mọi người:

- Tiếp tục như vậy chúng ta sẽ có nhiều bất lợi, ở đây tôi có một tuyệt kỹ có thể giải vây nhưng lại hao tổn rất nhiều chân nguyên, nếu không đạt đến Kim Đan kỳ thì vị trí thoát thân không xa. Nếu các vị tin tưởng, tôi có một bí thuật tạm thời mượn chân nguyên của người khác thành của mình trong tức thời, mỗi người hãy truyền cho tôi một ít chân nguyên để mở ra “Hành trình kỳ diệu” thoát khỏi bọn này.

Hai tên Kim Đan kỳ vọng đưa mắt nhìn nhau trao đổi, hiện tại ở đây hai người bọn hắn thực lực cao nhất nhưng quả thực đam yêu thú này làm họ hao tổn thực lực khá nhiều. Nếu chỉ hỗ trợ chút chân nguyên với họ không thành vấn đề, nhưng hai tên Kim Đan này đều là kẻ tiểu nhân thế nên bọn họ không thêm đánh giá tình hình trước mắt mà chỉ lo ngại nếu tên Thi Sách sau khi gia tăng tu vi có quay lại ra tay đối phó với họ không.

Ngược lại, Trần Tiến và Trần Mạnh Đức lại cảm thấy nếu có cơ hội thoát thân thì phải tận dụng, họ vốn có thể cầm cự được nhưng như vậy sẽ mất nhiều thời gian ở nơi này và không thể tìm kiếm loại dược thảo để vượt qua vòng loại này. Bên cạnh đó, cả hai đều có chung nhận định rằng lúc này đoàn kết mới quan trọng nếu khư khư giữ mình chỉ thêm phiền phức.

Đầu tiên, Trần Tiến lập tức vận chuyển một phần chân nguyên từ cơ thể đẩy qua cho Thi Sách, tiếp đó Trần Mạnh Đức cũng không do dự vận chuyển một phần. Lúc này Thi Sách đã tạm thời đạt đến trạng thái Trúc Cơ Đại Viên Mãn.

Thi Sách nhìn qua bên hai người thăm gặt đầu tỏ ý cảm ơn. Rồi quay qua nhìn hai gã Kim Đan.

Gã Hoàng Văn sau khi nhìn thấy hành động không chút do dự của hai tên tiểu bối Trúc Cơ cũng có chút dao động nên cũng rút một phần chân nguyên ra vận chuyển qua cho Thi Sách mượn.

Giờ đây thêm chân nguyên nữa gia tăng tu vi cho Thi Sách tuy nhiên hắn vẫn chưa đột phá được lên Kim Đan kỳ để thi triển tuyệt kỹ của chính mình.

Thấy tình hình này, gã Hoàng Văn lập tức nín thở tên Kim Đan còn lại.

- Người còn tính giữ lại một ít chân nguyên làm gì, mau truyền qua cho hắn để chúng ta thoát thân.

Tình thế giờ khiến tên Nguyễn Thông bất buộc cũng truyền ra một ít chân nguyên vì nếu không vô hình chung gã trở thành tên cá biệt của nhóm.

Nhận được phần chân nguyên này, lập tức đan điền của Thi Sách kết đan kinh mạch cũng cố với tốc độ nhanh chóng. Thấy bản thân đạt đến trạng thái cần thiết, Thi Sách không do dự thi triển bí thuật lập tức.

Một cánh cổng màu vàng hiện ra, trước cửa có một trận pháp kỳ lạ. Thi Sách thở ra một hơi thăm cảm ơn trời, không ai biết đây là lần đầu hắn thi triển thuật này. Chính y cũng không chắc tỷ lệ thành công là bao nhiêu.

Lập tức Thi Sách dẫn đầu đi vào Hành Trình Kỳ Diệu nó dẫn y ra một không gian khác trong dược viên. Thấy y biến mất, hai gã Kim Đan cũng nhanh chóng dùng lực đẩy lùi bọn yêu thú rùi nhảy qua cánh cổng. Trần Tiến và Trần Mạnh Đức cũng tương tự không dây dưa với đám yêu thú nữa mà nhảy luôn qua Hành Trình Kỳ Diệu.

Quả nhiên, đây là một tuyệt kỹ kết nối không gian có điểm đến cùng nhau. Sau khi Thi Sách đáp xuống thì lần lượt bốn người còn lại cũng xuống theo tại một điểm là một nơi chính là khu vực an toàn của dược viên.

Bên cạnh nhóm của Thi Sách, cũng có khá nhiều người tập hợp lại thành từng nhóm để vượt qua khu rừng bằng các con đường khác nhau. Dĩ nhiên mỗi ngã đều được giám khảo sắp xếp các cạm bẫy hoặc nguy hiểm để thử thách thí sinh.

Lúc này, tại điểm truyền tống một gã mặc đồ sắc sỡ trên gương mặt có một vết xăm hình con bò cạp trên má phải mới bắt đầu di động. Trái ngược với những người đi trước kết thành nhóm, gã dường như không hề có ý định đó nên xuất phát cuối cùng. Dường như mọi việc hoặc nguy hiểm phía trước cũng không ảnh hưởng đến gã.

Khi không còn một tên thí sinh nào đứng ở điểm truyền tống dược viên, hắn mới bắt đầu chuyển động. Cảm giác cơ thể hắn bao trùm một trạng thái vô vị, hắn tham gia cuộc thi này mà không có chút gì khiến hắn bận tâm, lo lắng hay lo ngại việc gì dường như mọi việc đều không ảnh hưởng đến hắn. Lúc này không còn ai hắn mới nở một nụ cười biến thái điên cuồng nhìn về hướng mà nhóm Trần Tiến đã đi qua khi này.

Từ cơ thể hắn phát ra một luồng chân nguyên cực kỳ bá đạo nó bao trùm khắp cơ thể. Luồng chân nguyên này không một thí sinh nào khác có thể tạo ra được, có thể nói hắn chính là tồn tại mạnh nhất trong số những người tham gia. Không ngờ các thí sinh tham gia lại có một kẻ đã đạt đến Nguyên Anh kỳ.

Quả nhiên, gã Nguyên Anh này không coi lũ yêu thú ở dược viên ra gì. Gã chỉ nhẹ nhàng bước đi trên chính con đường mà nhóm Trần Tiến đi qua. Từ cơ thể gã phát ra một luồng nguy hiểm cao độ khiến bọn yêu thú theo bản năng chỉ dám bỏ chạy. Chúng biết rằng một khi bọn nó xông ra chắc chắn chỉ có chết. Khí thế bá đạo phát ra từ người gã như những con bọ cạp đầy nọc độc sẵn sàng giết chết bất kỳ kẻ địch nào.

Quay về với nhóm Trần Tiến, sau khi đi qua Hành Trình Kỳ Diệu đến nơi an toàn của dược viên, bọn họ tranh thủ an toàn nuốt đan dược rồi tĩnh tọa phục hồi chân nguyên.

Yêu cầu của vòng loại này thực ra hết sức đơn giản, yêu thú và cạm bẫy trong dược viên chủ yếu chỉ là loại bỏ những Luyện Đan Sư thực lực quá kém và không có sự phối hợp hoặc quan sát. Chính vì vậy, chỉ khoảng nửa ngày số vượt qua dược đã bắt đầu xuất hiện khá đông đảo ở điểm an toàn trong dược viên. Từ hơn bốn trăm ba mươi người rút xuống còn ba trăm mười bảy người.

Trần Tiến và mọi người sau khi phục hồi thể lực cũng bắt đầu cũng chia ra để bắt đầu tự mình đánh giá các loại thảo dược. Rõ ràng số lượng còn rất nhiều nếu chỉ lấy một trăm hai mươi tám người thì ở đây ai cũng là địch thủ nên tất cả đều tự mình hành động.

Thi Sách tuy cũng có thiện cảm với hai người Trần Tiến và Trần Mạnh Đức nhưng cũng biết ý nên tách ra để hoạt động. Còn gã Nguyên Anh cũng dường như chẳng quan tâm gì đến việc tìm hiểu các kỳ trân dị thảo hay tài liệu về đan dược mà chỉ ngồi yên một chỗ. Các tu sĩ nhìn thấy gã cũng chỉ né qua một bên vì vẻ ngoài dị hợm, dường như không mấy ai để ý đến so với đám người đang tồn tại ở đây gã đã vượt trội hơn hẳn. Mặc dù vậy, vẫn có vài

người âm thầm quan sát gã từ khi gã đặt chân đến khu vực an toàn này mà chỉ đi một mình.

Ở bên ngoài của cửa truyền tống, Hòa Minh cảm thấy yên tâm. Hóa ra các thí sinh bị loại trong được viên không hề mất mạng thật sự mà chỉ bị truyền tống ra ngoài. Trông thấy trong đám người này không hề có Trần Tiến nên bản thân hắn có chút hài lòng. Tuy vậy, cái gã đến từ Linh Sơn cũng không trở ra có nghĩa là các cuộc của hắn và tên Lâm Viễn vẫn chưa biết được người thắng cuối cùng là ai.

Y nhìn lên trên thành phần ban giám khảo, gã có chút ngưng trọng khi có quá nhiều nhân vật tên tuổi đã xuất hiện cho Đại Hội Đan Sư lần này. Ngoại trừ vị giám khảo vòng loại gã không nhận ra được, thì gã còn nhận ra được ba người gồm Nguyễn Thái Hòa tiền bối một luyện đan sư ngũ phẩm tu vi cũng đã vượt đến Hư Thần trung kỳ, Lê Mạnh cũng là một luyện đan sư ngũ phẩm tu vi tương đương Thái Hòa tiền bối, và đặc biệt vị Luyện Đan Sư đứng đầu của La Thành đại lục Lương Minh Nhật lục phẩm đan sư tu vi đã là Hư Thần đại viên mãn.

Theo trí nhớ của gã, mười sáu năm trước cuộc thi cũng không thu hút được sự xuất hiện của vị tiền bối Minh Nhật này. Chính vì vậy gã cảm thấy cuộc thi này ngoài trừ việc tuyển chọn người cho Lâm Quốc và La Thành Đại Lục tham dự Đan Sư Đại Hội của mười ba Hạ Vực thì dường như còn có ý nghĩa khác.

Không chỉ mình Hòa Minh phát hiện được sự quan trọng của cuộc thi lần này mà còn có những thành chủ hoặc nhóm người khác.

Trên đài chỗ các vị giám khảo đang ngồi quan sát các thí sinh trong được viên thông qua ảnh cầu. Tiền Bối Lương Minh Nhật nở nụ cười hài lòng nói:

- Lần này các thí sinh đều có chất lượng tương đối tốt. Không những vậy không ngờ còn xuất hiện một tên có tu vi không chỉ đạt đến Nguyên Anh kỳ, mà còn gần tiệm cận viên mãn.

Nghe những lời này sắc mặt của các vị giám khảo khác hơi đổi sắc. Nếu chưa đến một trăm tuổi nhưng mà Nguyên Anh kỳ đại viên mãn thì phải là loại quái vậy gì. Chưa kể hắn còn có khả năng luyện đan nữa. Mà luyện đan thì tiêu tốn bao nhiêu thời gian mới có thể đạt thăng lên một cấp, nếu nói vậy hắn chỉ chuyên tâm tu luyện thì không phải Hư Thần rồi sao. Mặc dù nói tăng cấp trước Hóa Thần thì căn cơ duyên và đan dược phụ trợ cũng hỗ trợ rất nhiều nhưng không phải một người đơn giản không có lai lịch lớn có thể làm được.

Ở dưới một trăm tuổi ở La Thành đại lục này để có tu vi Nguyên Anh khi tuổi chưa tới một trăm không nhiều, mà ở Lâm Quốc đặc biệt chỉ có 2 tên đạt đến trình độ đó. Thứ nhất, thủ lĩnh của Cẩm Quân Hoàng Triều Trịnh Dương, còn người thứ hai chính là Thái Tử của Hoàng Triều Đình Hoàng. Mà người này lại không phải hai người đó khiến vị giám khảo có chút coi trọng. Lần này Đan Sư Đại Hội quả nhiên có thu hoạch ngoài ý muốn.

Phải biết rõ người tổ chức Đan Sư Đại Hội là do nhóm Luyện Đan Sư đến từ mười ba Hạ Vực tổ chức nên dù Hoàng Triều có mạnh đến đâu ở Lâm Quốc cũng không dám chọc vào họ. Nên nếu họ có thể tìm kiếm được các nhân tài và chiêu mộ đó là một chuyện khiến các vị giám khảo hết sức cao hứng. Hầu hết các vị giám khảo sau khi lướt qua gã Nguyên Anh kỳ để bắt đầu đánh giá, nếu hắn có khả năng luyện chế đan dược tứ phẩm thôi thì đích xác chính là đệ nhất thí sinh kỳ này không thể nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Cửu Lộ Hoàn Hoa Đơn

Cùng lúc với Đan Sư Đại Hội đang diễn ra, ở một nơi cực nam của Lâm Quốc có một thiếu niên thân mặc áo bào trắng. Con người y toát nên nét cô độc đến kỳ lạ như một cánh bèo trên mặt nước. Xung quanh y là một màu u uất, lạnh lẽo đến vô tình.

Ánh nắng của chiều hoàng hôn hắt lên cơ thể y như một màu đỏ của máu. Y ngẩng đầu lên nhìn từng dòng chữ khác trên núi.

Kiểm khí tung hoành tam vạn lý

Nhất kiếm quang hàn thập thất châu.

Đôi mắt y chăm chú vào hai dòng chữ này, từng hình ảnh không biết đã xảy ra bao lâu rồi như những đoạn phim tua lại hiện ra trong tâm trí y. Hai vị tuyệt thế kiếm giả tồn tại đỉnh cao của Tu Chân giới đang quyết đấu sinh tử. Người đang chìm đắm trong chấp niệm mạnh mẽ của hai vị cường giả đó không ai khác chính là Sở Huy.

Nơi này chính là nơi quyết đấu của hai tuyệt đỉnh cường giả Kiếm Vương Đại Thừa Dương Đình Nghệ và Kiếm Ma Đại Thừa Lê Hoàn. Hai vị kiếm khách yêu kiếm như sinh mệnh, vì kiếm mà thành và cũng vì kiếm mà vong. Cả hai tồn tại đỉnh phong trở thành truyền thuyết của khắp Tu Chân giới. Định mệnh như tạo ra hai con người để trở thành địch thủ của nhau, một người là vương giả của các kiếm sĩ, một người là ma vương trong lòng các kiếm ma. Từ ngày hai người cùng nhau xuất đạo, bản thân họ đã mong đợi cuộc chiến này hơn bất kỳ ai. Bởi họ biết, chỉ có đánh bại kẻ còn lại thì người kia mới có thể đột phá cực hạn của bản thân.

Trên ngọn núi mà Sở Huy đang đứng, y đang cảm thụ chiến ý của cả hai. Y có thể cảm nhận rõ cái thống khổ bi thương của cả hai người. Dù họ chính là tồn tại đỉnh cao của thời đại họ, nhưng danh vọng càng cao cô độc càng lớn. Không ai hơn chính họ biết kẻ mà họ đang quyết tử cũng là tri kỉ duy nhất của họ những kiếm sĩ. Sở Huy cũng tự hỏi lòng mình.

- Cuộc đời này, ta sẽ mãi cô độc hay tìm được một kẻ có thể là địch thủ của ta.

Những suy nghĩ trong lòng y bỗng đứt mạch bởi hình bóng một người. Trần Tiến, cái tên đứng ngang hàng với y tại Mỹ Sơn Cốc ngày đó. Y lại thì thầm:

- Liệu hắn có phải là kẻ đó.

Hai tháng trước, Sở Huy nghe theo tiếng gọi từ Thuận Thiên Kiếm đi đến nơi này. Bản thân y cũng không ngờ, khi đến đây y tuy không đạt được bất cứ truyền thừa nào nhưng lại có thể cảm ngộ kiếm ý của cả hai vị Kiếm Khách cao thủ đỉnh cao nhất của Tu Chân giới mười vạn năm qua. Tu vi của y không như người khác, y không có bình cảnh nhưng không có nghĩa tâm cảnh với y không quan trọng. Mà nó còn cực kỳ có ý nghĩa với y. Chỉ trong một thời gian ngắn, bản thân y không biết từ khi nào đã đạt đến Nguyên Anh kỳ.

Tu vi của y tăng nhanh như vậy chính là do từ ngày nhận được Thuận Thiên Kiếm, đối với y nó không chỉ là một thanh tuyệt thế vũ khí nữa. Mà dần dần nó trở thành người bằng hữu duy nhất, kết nối duy nhất của chính y. Nhân kiếm hợp nhất, bốn chữ đó mới khắc họa được sự liên kết của y và kiếm của mình.

Thoát khỏi chấp niệm của hai dòng chữ, Sở Huy trên khuôn mặt vẫn băng lãnh không chút biểu tình hi vọng ái ố. Y tiếp nhận kiếm ý của cả hai người nhưng lại không có ý định học nó, mà y có sự kiêu ngạo từ trong xương tủy. Dựa vào đó y sáng tạo ra cho chính mình, kiếm của chính y. “Thiên Mệnh Thập Thất Kiếm”

Quay trở lại nơi Đan Sư Đại Hội, thời gian kết thúc vòng loại không còn nhiều. Những thí sinh đều lựa chọn được cho mình các đan phương thích hợp dựa vào số dược liệu xuất hiện trong dược viên.

Lúc này, Trần Tiến vẫn đang cố gắng tìm loại nguyên liệu thích hợp cho lựa chọn của mình. Từ HỒN ĐỘNG THIÊN THU, hắn nhận ra được gần như tất cả các loại dược liệu có trong dược viện này. Thế nhưng, hắn cũng cố gắng cẩn thận lựa chọn cho mình những vật liệu tương đối dễ xuất hiện. Trực giác hắn mạch bảo, dường như ngoại trừ việc luyện chế một loại đan dược phẩm chất càng cao càng tốt mà còn phải có độ thông dụng và tiện ích cao.

Giữ suy nghĩ như vậy, nên bản thân hắn lựa chọn cho mình một phương pháp mới vận dụng các dược liệu để tìm để tạo phương thuốc trị liệu cấp tốc. Loại đan dược phục hồi thương thế lập tức hiệu quả dành cho các tu sĩ Kim Đan kỳ trở xuống.

Lập tức lựa chọn các loại đan dược phù hợp hình thành đan phương. Hải lòng với lựa chọn của mình, hắn cũng ghi lại đan phương rồi nộp lên cho ban giám khảo rồi truyền tống ra ngoài.

Phương thuốc là thứ cần được kiểm chứng, nhưng với số lượng thí sinh nhiều như vậy chắc chắn ban giám khảo sẽ không cách nào kiểm chứng được hiệu quả của tất cả đan phương. Tuy nhiên, hắn biết phương thuốc của dựa trên cơ sở hắn thôi diễn được từ HỒN ĐỘNG THIÊN THU hơn nữa hắn viết cũng rất rõ ràng phương pháp để luyện chế thành công.

Bản thân hắn là một Luyện Đan Sư hắn biết để tiết lộ một đan phương mới là việc hết sức ngu ngốc, tuy vậy hắn cũng không coi trọng lắm loại đan dược chỉ có hiệu quả đối với Kim Đan kỳ vì mục tiêu hắn còn vượt xa cái trước mắt này nhiều lắm. Đồng thời, hắn cũng biết có lẽ vị giám khảo cũng chưa hẵn đã phải chính xác đan phương một trăm phần trăm.

Loại đan phương mà hắn sáng tạo là một đan dược tam phẩm có tên “Cửu Lộ Hoàn Hoa Đơn” có thể lập tức hồi phục hai phần chân nguyên đã tiêu hao ngay lập tức đối với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, hiệu quả tăng dần đối với các tu sĩ cấp thấp hơn. Bên cạnh đó, không hề có tác dụng phụ nào đối với tu sĩ phục dụng trừ việc không thể dùng hai lần liên tiếp trong khoảng một tháng trời.

So với các loại đan dược cùng phẩm chất khác thì “Cửu Lộ Hoàn Hoa Đơn” này có hiệu quả tương đối lớn. Đặc biệt là ở việc phục hồi lập tức hai phần chân nguyên, giả sử khi bạn phải đối mặt với kẻ địch cùng cấp đến giai đoạn sinh tử chỉ định đoạt trong phút chốc. Lúc này bạn phục dụng “Cửu Lộ Hoàn Hoa Đơn” thì bạn có thêm hai phần cơ hội sống sót. Chỉ riêng tác dụng như vậy đủ khiến bao nhiêu Kim Đan phải đỏ mắt rồi.

Ra đến bên ngoài, lập tức nhóm người của Lâm Hoa thành liền tiến đến để tìm hiểu tình hình đã xảy ra bên trong dược viên. Trần Tiến cũng sơ lược kể qua tình hình xảy ra bên trong và việc lựa chọn đan phương. Đám người Lâm Hoa thành nghe nói có loại đan dược như vậy cũng nháo nhào quan tâm. Phải biết, trừ Hòa Minh đạt đến Nguyên Anh trung kỳ thì tất cả mọi người còn lại cũng chỉ cao nhất là Kim Đan đại viên mãn.

Riêng Cố Tiểu Trầm độ cả kinh con cao hơn, cô xuất thân từ Hải Vân đại lục, một trong các đại lục đứng đầu Hạ Vực. Thế nhưng tìm mỗi con mắt cũng không thể nào có một thiếu niên nào có thể tự mình dựa vào các dược phẩm cơ bản mà tạo nên một loại đan dược mới được.

Cố Tiểu Trầm kéo Trần Tiến qua một bên rồi nói:

- Đan phương này không thể tùy tiện nói là do huynh tạo ra được.

- Tại sao? Huynh đã nghĩ kỹ rồi dù đan phương này có thể gây chấn động nhưng hiệu quả lúc này vẫn chỉ dành cho Kim Đan hậu kỳ trở xuống đâu phải quá khủng khiếp.

- Huynh sai rồi, mặc dù Kim Đan quả thực tồn tại rất nhiều trên khắp Tu Chân giới nhưng huynh có nghĩ chỉ cần số lượng Kim Đan đó cũng đủ điên cuồng một trận rồi. Nhất là các tông môn, môn phái hay tổ chức, họ cần bồi dưỡng rất nhiều tinh anh. Thêm một viên đan dược là thêm một phần sinh cơ cho những người đó.

- Vậy muội quên rằng thân phận ta còn có một sự phụ thân bí sao?

- Đó cũng chỉ là cách tạm thời thôi, nếu những người này muốn truy tìm sự phụ đó của huynh không phải sẽ càng rắc rối hơn sao?
- Tu chân giới, chính là nơi nói lợi ích. Huynh biết lần này mạo hiểm rất lớn, nhưng như vậy có thể là một cách an toàn để hợp thức hóa sự bất thường của huynh.

Cố Tiểu Trầm là người gần gũi nhất bên cạnh Trần Tiến. Cô biết chắc hẳn trên người hắn có một bí mật to lớn nào đó liên quan đến tu vi và năng lực của hắn. Cô chưa bao giờ tò mò về điều đó, cũng không hề có ý định đó vì cô biết mỗi người đều có những điều không thể nói. Chỉ đơn giản giữa hai người chính là một sự tin cậy vô hình một cách tự nhiên mà thôi.

Trên đài cao, vị giám khảo của vòng loại này đang dùng thần thức của mình quét qua các đan phương đến từ các thí sinh. Các thí sinh cũng đều tranh thủ đứng ở khu vực mình để quan sát vị giám khảo làm việc.

Thi Sách do tham gia với tư cách cá nhân nên cũng lại khu vực của Lâm Hoa thành chào hỏi. Đến khi chạm mặt Cố Tiểu Trầm, gã có chút biến sắc trên khuôn mặt. Không ngờ cô gái thoát nhìn thủy my, không có chút sức lực nào lại tu vi Kim Đan kỳ trên cả mình. Trần Tiến cũng mỉm cười trước tình huống này, không phải ai cũng chịu được cái đả kích này. Nếu hắn không rõ lai lịch của Cố Tiểu Trầm có lẽ hắn cũng giống hầu hết đa số người gặp qua cô.

Vị giám khảo quét thần thức tương đối nhanh. Sự hài lòng thể hiện rõ trên khuôn mặt khi chất lượng các thí sinh tham gia rõ ràng không tệ. Ông ta đặc biệt chú ý đến đan phương của gã Nguyên Anh kỳ. Quả nhiên ông ta không phải thất vọng, một loại đan phương tứ phẩm dùng để lưu thông kinh mạch khi tắc nghẽn trong quá trình vận chuyển chân nguyên. Đến phương thuốc của Trần Tiến ông ta cũng chỉ nhìn qua một lượt, tuy vậy ông ta chợt khựng lại không tiếp tục nhìn đan phương kế tiếp.

- Đây là loại đan phương gì đây? Tại sao trước đây ta chưa từng thấy. Với những loại dược liệu này có thể điều chế như vậy được sao. Không được phải cho Minh Nhật sư thúc xem qua mới được.

Thậm nói xong, ông ta lập tức truyền âm cho sư thúc của mình.

- Sư thúc, con có việc cần tham khảo ý kiến ngài?
- Chuyện gì? Chẳng lẽ người gặp vấn đề khi kiểm tra đan phương.
- Đúng vậy, có thể dùng Dẫn Dược Thảo và Huỳnh Liên... để tạo thành một loại đan dược tam phẩm phục hồi nguyên khí ngay lập tức không?
- ....

Im lặng trong giây lát, ông ta lập tức nói:

- Nhanh, đem đan phương đó lên cho ta kiểm tra.
- Dạ vâng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Liên Tiếp Chấn Động

Ngay lập tức, đan phương đã được đưa đến tay vị lục phẩm đan sư Lương Minh Nhật. Ông ta nhìn qua một lần rồi lại một lần, không chỉ trong đây ghi rõ các loại dược liệu có thể sử dụng được mà còn có cả phương pháp để luyện chế hết sức tỉ mỉ và hợp lý.

Ông ta im lặng một hồi rồi chuyển qua cho hai vị sư đệ của mình là hai vị ngũ phẩm đan sư Nguyễn Thái Hoà và Lê Mạnh xem qua đan phương của Trần Tiến.

- Hai vị sư đệ hãy nhìn qua đan phương này xem?

Hai người từ lúc nhìn thấy hắc bào giám khảo đem đan phương đến giao tận tay cho sư huynh của mình đã biết có gì không ổn. Bây giờ đích danh sư huynh đưa ra nghi vấn cho mình thì trong lòng càng thêm tò mò. Có loại đan phương nào có thể gây chấn động vị sư huynh là Đan Sư đệ nhất của La Thành đại lục này.

Lê Mạnh vừa cầm đan phương xem qua dược liệu và phương pháp liền vô kinh hi hô lên:

- Thiên tài! Không thể tin được. Nếu chỉ dựa vào các loại dược liệu này thì không chỉ có sản xuất số lượng nhiều mà mỗi tu sĩ Kim Đan coi như có thêm hai phần chân nguyên dự trữ.

Nguyễn Thái Hòa cũng gật đầu tán thành:

- Nếu phương thuốc này có thể thực sự luyện chế thì nó chắc chắn sẽ gây chấn động đến toàn bộ tu sĩ Kim Đan trở xuống của cả Tu Chân giới này.

Ngay cả vị đệ nhất đan sư của La Thành là Lương Minh Nhật cũng không có ý phản đối trước lời nói có phần khoa trương này của vị sư đệ mình. Ông ta rất hài lòng với thí sinh có thể tạo ra đan phương này. Bây giờ chỉ còn việc kiểm chứng xem nó có thực sự điều chế hiệu quả hay không mà thôi.

- Lần này có thể chúng ta bắt được không chỉ một tên Luyện Đan Sư tứ phẩm trẻ tuổi mà còn có thể là một Luyện Đan Sư có sự đột phá và liễu lĩnh trong việc thử nghiệm các phương thuốc mới. Phải biết Hạ Vực của chúng ta đang ngày càng khan hiếm các loại tài nguyên cao cấp.

Nhận được sự tán đồng của cả ba vị sư thúc, giám khảo áo đen lập tức quay lại chỗ của mình tiếp tục kiểm tra các đan phương của các thí sinh khác. Các đan phương của các thí sinh sau đều là những đan phương không quá nổi trội nên ông ta cũng bớt đi sự mong chờ. Đúng lúc tưởng không còn bất ngờ, ông ta lại thấy một đan phương có một ý tưởng hết sức đột phá.

Cầm đan phương trong tay với sự run rẩy, thâm tâm ông ta không thể bình tĩnh được nữa.

- Rút cuộc Lâm Quốc là nơi trú ngụ của Ngọa Hồ Tàng Long sao? Lần này là một phương thuốc dựa trên đan phương cũ nhưng lại đột phá bằng cách điều chế mới về phục hồi hư tổn linh căn.

Thứ một tu sĩ quan trọng nhất là gì, chính là linh căn. Để đánh giá một thiên tài ngoài trừ sự cố gắng tu luyện, tư chất tuyệt đỉnh còn cần linh căn hỗ trợ nữa. Thế nên rất nhiều tông môn hoặc tổ chức đều tìm kiếm và bồi dưỡng nhân tài dựa trên linh căn của họ. Đan phương này tuy không mới, đã tồn tại từ rất lâu rồi để giúp những nhân sĩ giai đoạn bắt đầu tu tiên bị khuyết hoặc hư linh căn có thể phục dụng để tái tạo linh căn. Thế nhưng vấn đề là phương pháp đưa lại lại giảm tải được một phần ba lượng nguyên liệu và gia tăng thêm hai thành tỷ lệ thành đan. Phải biết loại đan dược “Phục Linh Đan” này dù chỉ là tam phẩm nhưng cực kỳ trân quý và khó kết đan hơn bất kỳ loại nào cùng phẩm cấp.

Hắc bào giám khảo lại một lần nữa phải hội họp với các vị giám khảo khác về đan phương này. Đệ nhất đan sư Lương Minh Nhật lại một lần nữa phải cảm thán.

- Không ngờ đại hội lần này thiên tài không chỉ hai người. Cái tên Trần Mạnh Đức này ta nhất định phải ghi nhớ mới được.

Lê Mạnh cũng phụ họa theo:

- Chỉ riêng hai đan phương này thôi thì lần này chúng ta đã đạt được thu hoạch không thể nào mong đợi hơn. Mặc dù độ kiểm định hiệu quả nó chưa đạt đến chắc chắn nhưng những Luyện Đan Sư dám nghĩ dám làm này mới là tương lai của Tu Chân giới chúng ta.

Lúc này bên dưới nhiều thí sinh cũng như những người quen nhau đã tụ họp thành nhiều nhóm và thảo luận về cơ hội của những thí sinh được lựa chọn. Gần bên Lâm Hoa thành đang có một nhóm người bàn luận khá sôi nổi.

Một tên có đôi mắt điều hầu ra vẻ hiểu biết đang nói:

- Theo như ta đánh giá tuy đây là vòng loại nhưng mười người dẫn đầu chắc hẳn là những thí sinh có tiềm năng cao nhất đứng đầu bảng xếp hạng.

Một đám người đứng bên cạnh tỏ vẻ khinh thường với lời nhận xét liền đáp trả:

- Nhà người không thấy câu trả lời ban nãy hết sức vô nghĩa sao? Nếu không có tiềm năng sao mà viết được loại đan phương xếp đầu và phương pháp điều chế.

Cũng không ít người đối lại:

- Theo ta thấy cũng chưa hẳn, chỉ là vòng loại thôi chắc chắn rất nhiều người vẫn ẩn tàng cho mình ắt chủ bài.

Rất nhiều lời tranh luận của khán giả cũng nổ ra trong thời gian chờ đợi ban giám khảo công bố. Đến lúc này một thanh niên dáng người cao ráo bước ra trên tay còn cầm một cây quạt dáng vẻ trang nhã có thể nói là điển hình của tên tiểu bạch kiểm. Hắn ta mỉm cười nhìn đám đông xung quanh rồi giọng điệu hết sức kiêu ngạo nói:

- Rõ ràng vị trí dẫn đầu không thể nào ngoài biểu ca của ta.

Có một người đứng bên vội chen vào hỏi:

- Biểu ca của người là thằng nào mà dám hống hách?

Một người kế bên dường như nhận ra tên mặt trắng vừa nói là ai liền chụp mồm bằng hữu mình lại rồi nói:

- Nhà người mù sao, không nhận ra đó là Lê Công Minh sao? Biểu ca hắn nói chắc chắn đệ nhất tài tử của Long Thành Lê Công Trí rồi.

Đám người xung quanh nháo nhào, có vài tên vội lại nín thở, tán thưởng.

- Lê công tử chắc chắn là đệ nhất bài danh lần này rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Trong đám đông dường như có vài người không biết liền hỏi thăm những người xung quanh.

- Lê công tử là ai? Y lợi hại lắm sao?

- Nhà người từ xa mới đến phải không? Nhưng không lý nào người ở Lâm Quốc chưa từng nghe qua cái tên Lê công tử được.

- Quả thực tại hạ éch ngồi đây giềng mong huynh giúp tại hạ mở rộng hiểu biết.

Cuộc đối thoại cũng thu hút rất nhiều tu sĩ quan tâm, vì ai mà không muốn biết thêm những chuyện để sau này thêm kiến thức mà tán gẫu.

- Ở Long Thành chúng ta mỗi thế hệ luôn có một người nắm giữ vị trí Đệ Nhất Tài Tử. Lê Công Trí chính là người nhận được danh hiệu này từ tay của Thái Tử Hoàng Triều hiện tại Đình Hoàng vào mười năm trước. Y không chỉ hùng tài đại lược đều xuất sắc mà làm việc hết sức quang minh lỗi lạc. Nghe đồn mười năm trước đã tu vi Kim Đan kỳ khi mới hai mươi lăm tuổi.

- Lợi hại vậy sao? Thật đáng ghen tỵ mà.

- Đệ Nhất tài tử? Nếu thế chẳng phải Sở Huy còn trên cả Đệ Nhất sao?

Lời vừa dứt mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía của cái tên vừa dứt lời ấy. Ở Lâm Quốc này dĩ nhiên không một ai dám không thừa nhận chàng trai ấy là Đệ Nhất thiếu niên, vừa chào đời đã được Nam Thiên Thượng Vực chào đón. Tuy nhiên, đây là Long Thành ai mà không biết bất cứ thiếu niên thiên tài nào ở cả Hạ Vực này mà không ghen ghét với Sở Huy. Vậy mà gã này lại nói ra lời có tính khiêu khích như vậy.

- Tên nào vừa nói tên Sở Huy còn trên biểu ca của ta.

Tên Lê Công Minh hét lên, lập tức nhấc chân đạp thẳng tên tu sĩ Luyện Khí ngốc nghếch vừa lỡ lời kia.

Đám đông thấy vậy cũng không ai đứng ra ra mặt cho y. Ở Long Thành này, ngoài huyết mạch hoàng tộc Đình gia ra thì ai dám so sánh với gia tộc họ Lê.

Sự việc xảy ra một giọng nói lạnh lùng từ phía sau đám đông vang lên:

- Ý mạnh hiếp đáp kẻ yếu.

Tên Lê Công Minh nghe vậy ánh mắt hiện lên tia căm tức quay về hướng giọng nói lạnh lùng đó rồi lớn giọng nói:

- Kẻ nào dám lên tiếng.

Lúc này một nữ tử mặc áo hồng phấn đi ra tiến về phía đám đông chỉ thẳng ngón tay vào mặt tên Lê Công Minh:

- Là ta!! Sao người muốn đánh ta phải không.

Một vài tên tính dựa hơi của nhà họ Lê định lên cho cô gái này một bài học thì chợt khựng lại khi nhận ra dấu hiệu trên trang phục cô gái đang mặc lập tức từ bỏ ý định. Tên Lê Công Minh cũng không phải ngốc hèn nhìn ra được ký hiệu đó đến từ Thiên Tà Học Viện. Một trong hai Học Viện đứng đầu Lâm Quốc, không phải là thứ hèn có thể dễ dàng trêu chọc.

Lê Công Minh liền lập tức thể hiện thái độ lịch thiệp của mình, trái ngược hoàn toàn với thái độ kiêu ngạo ban nãy của hắn. Hắn chấp tay nói với cô gái này:

- Không biết vị sư tỷ này là ai trong Tam Tài của Thiên Tà Học Viện.

Thấy tên này dường như cũng không phải tên không có kiến thức, có thể nhận ra được lai lịch của mình. Cô gái mặc áo hồng phấn vẫn thản nhiên nói:

- Ý vào thực lực của biểu ca của mình ở đây làm loạn. Ta trên đời này khinh bỉ nhất loại người như vậy. Chưa chắc biểu ca của người đã đạt được đệ nhất. Dù cho gã có giỏi cỡ nào cũng không thể nào bằng sư muội Thu Phương của ta đâu.

Một vài người dường như nhận ra cái tên Thu Phương liền bắt đầu xôn xao. Lập tức có người giải đáp thắc mắc.

- Người được chọn làm song tu đạo侶 với Thái Tử Hoàng Triều Đình Hoàng. Đệ Nhất mỹ nữ của Thiên Tà Học Viện Lý Thu Phương.

Những người nghe xong liền giảm đi độ kính ngạc với thái độ nhường nhịn của tên Lê Công Minh, đơn giản lai lịch của cô gái này dường như còn muốn cao hơn hẳn không chỉ một hai bậc.

Lê Công Minh cũng không dám hống hách nhiều liền phát tay ra lệnh cho người đỡ tên Luyện Khí kỳ bị mình đập đưa đi chữa trị. Còn mình đích thân đứng đây nhận lỗi với cô gái này. Lúc này cô gái áo hồng phấn tên là Lý Thu Thủy vẫy vẫy tay gọi:

- Thu Phương sư muội, qua đây nhanh.

Lập tức ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về hướng đó nơi một thiếu nữ mặc váy đỏ đang đi tới.

Trần Tiến cùng đám người Lâm Hoa thành này giờ vẫn đang một bên xem câu chuyện cũng quay qua nhìn theo hướng của thiếu nữ áo hồng phấn vẫy gọi vị sư muội của mình.

Khi cô gái tên là Lý Thu Phương đi về phía này, trong thâm tâm của Trần Tiến cũng có chút đánh giá. Cô gái này quả thực rất đẹp, tuy so với Đặng Ngọc Nhi của mười năm sau không thể sánh bằng nhưng cũng có thể gọi là mỹ nữ tuyệt sắc.

Làn da trắng như tuyết, đôi môi anh đào, đôi lông mày kẻ đen tô điểm hai bên má điểm hồng tự nhiên. Mái tóc dài phía sau bay phấp phới tô thêm nét đậm thắm yêu kiều của một thiếu nữ tuổi thanh xuân.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Mười Người Dẫn Đầu

Lý Thu Phương nhẹ nhàng đi tới về phía vị sư tỷ của mình là Lý Thu Thủy.

- Lý sư tỷ, tỷ tìm em sao.

- Thu Phương sư muội, hãy nói cho đám người này biết lần này muội sử dụng đan phương nào để tham gia vòng thi đấu loại đi.

Nói xong, Lý Thu Thủy không quên lờm nhẹ một cái về phía tên Lê Công Minh khiến hắn có chút ón lạnh.

Lý Thu Phương im lặng trong giây lát rồi chỉ mỉm cười đáp:

- Không dám giấu gì sư tỷ, muội chỉ sử dụng loại đan phương tứ phẩm thông thường mà thôi.

Trần Tiến, Thi Sách và những thí sinh khác đứng ở khu vực xung quanh nghe thấy những lời của cô nàng này nói xong bất giác thấy mình thật kém cỏi. Đại đa số ở đây đều chỉ là Luyện Đan Sư tam phẩm trở xuống.

Trần Tiến trong lòng hết sức thán phục, về nhan sắc có thể cô gái này không sánh bằng vị tiểu oa oa Đặng Ngọc Nhi hại nước hại dân kia nhưng về trí tuệ và thiên tư chắc phải hơn không biết bao nhiêu lần đây. So với chính bản thân hắn nếu không phải hắn gặp được đại cơ duyên, sở hữu HỒN ĐỘN THIÊN THU thì đừng nói tới đan phương tam phẩm, ngay cả loại đan dược phẩm chất sơ đẳng nhất hắn cũng không biết nữa.

- Ngưỡng mộ, ngưỡng mộ!

Giọng của một hán tử vang lên thán phục.

- Biểu ca, không ngờ gặp huynh ở đây.

Lê Công Minh vội lên tiếng khi nhìn thấy vị hán tử từ từ bước tới.

Người xuất hiện chính là Đệ Nhất Tài Tử Long Thành Lê Công Trí. Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào vị nhân vật nổi danh này. Ngay cả Lý Thu Thủy lúc đầu không xem y ra gì cũng có chút chấn động.

Một hán tử tuổi hiên ngang khí phách, khí chất ngọc thụ lâm phong cuốn hút người đối diện ngay từ lần đầu gặp mặt. Ở trên người y có khí chất bất phàm. Trần Tiến có thể nhìn ra tu vi của y đã đạt đến Kim Đan tầng năm so với vị Lý Thu Phương kia còn cao hơn một cấp.

Đến trước mặt mọi người, Lê Công Trí lập tức chấp tay chào hỏi hai tỷ muội của Thiên Tà Học Viện.

- Thất lễ, vị tiểu đệ của ta đôi lúc hành xử lỗ mãng hy vọng hai vị không trách tội.

Lý Thu Thủy tuy có chút ánh mắt đánh giá lại về tên Lê Công Trí này nhưng cũng vẫn lạnh lùng không thèm trả lời mà chỉ “hừ” nhẹ một tiếng. Ngược lại, vị sư muội Lý Thu Phương cũng chấp tay chào lại y.

- Không biết bài thi của Lê sư huynh như thế nào?

- Không dám giấu gì Lý cô nương, tại hạ cũng chỉ như cô nương sử dụng đan phương tứ phẩm loại thông thường thôi.

Nhất thời lời đối thoại của cả hai khiến xung quanh cũng trở nên bình ổn. Hầu hết mọi người đều cảm thấy ghen tỵ với tài năng cũng như tư sắc của cả hai.

Cố Tiểu Trầm sau khi nhìn một lượt qua Lê Công Trí cũng ghé sát tai lại nói với Trần Tiến:

- Huynh nếu vòng trong gặp y hãy cẩn thận. Tên này không đơn giản đâu trên người y có yêu khí.

Trần Tiến hết sức kinh ngạc, không ngờ Đệ Nhất Tài Tử Long Thành trên người lại có yêu khí, nếu không phải Cố Tiểu Trầm nói với hắn thì thật không thể nào dám tin.

Cuối cùng sau một khoảng thời gian chờ đợi kết quả, thì cũng có một tiểu đồng lên chính thức thông báo:

- Cuộc tranh tài của Đan Sư Đại Hội vòng loại chính thức kết thúc. Trên đây sẽ là danh sách sáu mươi bốn thí sinh được lựa chọn theo thứ tự từ vị trí cuối cùng đến đầu tiên, những ai có tên thì sẽ đi lên trên đây để chuẩn bị cho vòng tiếp theo. Ngoài ra khác với mỗi kỳ, lần này mười người dẫn đầu sẽ được đặc cách cộng thêm một điểm thưởng. Những người không có tên thì có nghĩa đã bị loại.

Lời của tiểu đồng vừa dứt gây xôn xao cho tất cả mọi người bên dưới. Không ngờ vẫn như mọi lần chỉ lấy đúng sáu mươi bốn người sau vòng loại thứ nhất.

- Mọi người im lặng để ta đọc tên.

Vị tiểu đồng lên tiếng chấm dứt toàn bộ âm thanh bên dưới, mọi người đều lo lắng và nín thở chờ đợi số phận mình chỉ trừ vài người cá biệt.

Vị trí sáu mươi tư, Lâm Nhật.

Vị trí sáu mươi ba, Lý Quảng.

Vị trí sáu mươi hai, Trần Thiện Nhân.

Vị trí sáu mươi một, Dương Ni.

.....

Mỗi một cái tên xướng lên thì những người không có tên lại càng thêm căng thẳng. Trần Tiến chờ đợi mãi vẫn chưa thấy tên mình cũng trở nên sốt ruột.

- “Đừng nói mình bị loại chứ”.

Có những người có tên vào vòng trong thì hí hửng, có cả người không kiềm chế được cảm xúc mà vội hét lên. Thấy Trần Tiến có chút lo lắng, Cố Tiểu Trầm an ủi:

- Có lẽ bài thi của huynh nằm ở nhóm dẫn đầu cứ chờ xem.

Trần Tiến cũng khẽ gật đầu đáp. Dĩ nhiên lúc này không phải chỉ có riêng hắn lo lắng mà đến Hòa Minh cũng đang như ngồi trên đống lửa. Gã chờ mãi vẫn chưa thấy cái tên Trần Tiến xướng lên khiến gã có chút hồi hận. Gã không nghĩ rằng người của mình có thể tiến vào nhóm mười người dẫn đầu nên khi đến thí sinh hạng thứ mười ba gã bắt đầu thất vọng. Tuy nhiên, tên của kẻ đại diện cho Linh Sơn cũng không có khiến gã có chút an ủi.

Đến tên mười người cuối cùng, vị tiểu đồng chợt dừng lại nói:

- Bây giờ là tên mười người cuối cùng, đặc biệt nhóm này sẽ không sắp xếp theo thứ tự nữa. Có nghĩa người đọc đầu tiên chưa hẳn đã hạng mười mà có thể là hạng đầu hoặc hạng hai trong vòng loại. Dĩ nhiên, so với những người còn lại họ được cộng thêm một điểm thưởng cho các vòng sau đó là một lợi thế tương đương nhau nên đọc trước hay sau không quan trọng nữa.

- Mười cái tên dẫn đầu lần này là... Lý Thu Phương, Lâm Bách Nhật, Thi Sách, Trần Tiến, Lục Linh Lan, Dương Thiên Yết, Mai Anh, Lê Công Trí, Nguyễn Xuân Kiên và Trần Mạnh Đức.

Trần Tiến nghe được có tên mình trong nhóm mười người dẫn đầu nhất thời ngơ ngẩn. Hắn không ngờ mình lại nằm ở thứ hạng cao như vậy, hắn biết mình không kém mấy người ở cuộc thi này nhưng sau khi nghe qua cuộc đối thoại của Lý Thu Phương thì tự tin của hắn có chút suy giảm.

Hòa Minh nghe thấy tên của Trần Tiến lúc đầu là bất ngờ lúc sau là kinh hi. Gã tuy tu vi Nguyên Anh kỳ sống cũng hơn trăm năm nhưng cũng không kiềm nén được sự vui sướng. Hy vọng kiếm thêm nhiều lợi ích của gã lại có thêm cơ sở. Chưa kể còn cuộc cá cược với tên Lâm Viễn đáng ghét nữa.

Thi Sách vội vàng quay qua nhìn Trần Tiến rồi nói:

- Tôi không nghe lầm chứ, cả tôi và huynh đều trong nhóm mười người dẫn đầu. Thật không thể tuyệt hơn được.

Trần Tiến cũng nhanh chóng không chế được cảm xúc của mình nói:

- Xem ra vận khí của tôi không tệ không ngờ lại may mắn đến thế.

Đứng gần đó một tên thí sinh không nghe thấy tên mình, tâm trạng vô cùng khó chịu nên nghe được ngay cạnh mình có kẻ không ngờ lại nói mình vào vòng trong là nhờ may mắn, lập tức khó chịu nói:

- Kiêu ngạo, không ngờ chỉ dựa vào may mắn lập tức không biết mình là ai.

Trần Tiến hay Thi Sách cũng không thêm chấp nhặt y, lúc này bọn họ dường như cũng không muốn làm tổn thương thêm nỗi đau của y.

Từ đằng xa, có một gã mặc đồ đen nhìn về phía bên này, ánh mắt y có chút ghen tỵ với thành quả của hai người bọn họ. Y nắm chặt tay mình lại kiềm nén sự tức giận, nếu hai người Thi Sách và Trần Tiến chú ý có thể sẽ nhận ra người này là ai.

Bên phía Lĩnh Sơn họ cũng đang ăn mừng cho thành tích của đại diện cho bọn họ là Trần Mạnh Đức. Tên Lâm Viễn vỗ vai y rồi nói:

- Cậu quả nhiên không khiến tôi thất vọng

Tôi tin chắc cuộc thi này chúng ta sẽ đạt được nhiều lợi ích.

Những thành chủ hoặc trưởng lão của các thí sinh không được vào vòng trong hoặc ngoài nhóm mười người dẫn đầu cũng đang dùng ánh mắt ghen tỵ nhìn những nhóm người có đại diện dẫn đầu ăn mừng.

Một lão già trong lòng phải thầm than:

- Không ngờ trừ Lê Công Trí và Lý Thu Phương. Nhóm mười người lại có đến mấy tên nhóc thiếu niên, chẳng lẽ chất lượng thực sự giảm.

Đám người của Lê Công Trí hay Lý Thu Phương cũng hết sức ngạc nhiên. Không ngờ hai người bọn họ không phải là những người trẻ nhất đạt thành tựu là vào nhóm dẫn đầu.

Lý Thu Phương vẫn có chút không quan tâm trên mặt không chút cảm xúc vẫn nguyên nét lạnh lùng. Nhưng gã Lê Công Trí thì khác, từ xưa giờ gã đã quá quen với cảm giác mình được người khác chú ý và tung hô. Không ngờ lần này tại Đan Sư Đại Hội lại xuất hiện nhiều kẻ làm lu mờ gã đến như vậy.

Không ít những khán giả cũng tranh thủ lại làm quen với những thí sinh trong nhóm dẫn đầu. Đầu phải khi nào cũng có dịp kết giao với các Luyện Đan Sư. Tuy nhiên, những ai có ý định tiến về phía Dương Thiên Yết đều phải từ bỏ ý định đó.

Từ lúc trong được viên cho đến khi ra bên ngoài, con người hắn vẫn mang dáng dấp của một tên biến thái điển hình. Nếu không phải hắn là một trong nhóm những người dẫn đầu thì có lẽ không một tu sĩ nào nguyện ý tiếp cận hắn.

Có không ít thí sinh bị đào thải buồn bã rời khỏi hội trường. Những người vào vòng trong cũng tranh thủ tiến lên đài cao để tiếp tục cho vòng thi thứ hai.

Trần Tiến không ngờ mình lại có thể vượt chỉ tiêu đến như vậy. Nhưng khi nhìn qua thấy cùng nhóm dẫn đầu cũng có mặt tên Trần Mạnh Đức thì hắn cảm thấy quả thực trực giác mình đánh giá tên này không sai. Quả nhiên hắn không hề tầm thường.

Hai tên tu sĩ Kim Đan sơ kỳ kết nhóm chung với Trần Tiến ở được viên là Nguyễn Thông và Hoàng Văn tuy cũng lọt được nhóm sáu mươi bốn nhưng khi nhìn thấy ba người còn lại dù tu vi kém hơn mình nhưng vị trí lại cao hơn mình khiến bọn họ nổi lên chút tâm tư nhỏ nhen

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Vòng Hai Đại Hội(1)

Chuẩn bị cho vòng thi đấu thứ hai, sáu mươi bốn thí sinh cũng di chuyển lên đài cao. Trần Tiến dĩ nhiên cũng song hành cùng Thi Sách để đi lên phía trên cao. Mọi ánh mắt của khán giả và mọi người dường như đều quan tâm đến nhóm mười người dẫn đầu. Đặc biệt là Lý Thu Phương, vẻ xinh đẹp của cô ấy đã kéo theo bao nhiêu là ánh mắt hâm mộ của rất nhiều tu sĩ có mặt ở đây.

Lúc này có một người tiến về phía Trần Tiến, không ai xa lạ chính là Trần Mạnh Đức.

- Không ngờ tất cả chúng ta lại cùng vào vòng trong, chưa kể lại còn là mười người cùng nhau dẫn đầu nữa.

Thấy vẻ tươi cười của Trần Mạnh Đức, Thi Sách cũng nhanh chóng bắt chuyện đàm luận. Dù sao sau sự việc ở được viên, y cũng có chút hảo cảm với chàng trai này. Bên cạnh đó không ngờ y cũng như mình đều có thể lọt vào nhóm mười người. Trần Tiến tuy luôn cảnh giác với sự xuất hiện của y nhưng

không thể nào không đáp lại đối phương bằng sự thân thiện được vì rõ ràng đến bây giờ gã cũng không hề gây ra điều bất lợi nào cho hắn.

Dương Thiên Yết gã này đem đến cho người khác cảm giác không muốn tiếp cận. Trên người hắn bộc lộ lên một khí chất hết sức kỳ lạ, cảm giác như một tên hề biến thái gây ra sự khó chịu cho rất nhiều tu sĩ đứng gần hắn. Chỉ có những vị giám khảo là chú ý đến hắn mà thôi, một Luyện Đan Sư tứ phẩm tu vi Nguyên Anh tầng chín chưa quá một trăm tuổi. Với năng lực như vậy, đừng nói là đang ở Hạ Vực dù là Thượng Vực cũng khiến bao nhiêu tổ chức, tông môn thèm muốn chiêu mộ.

Trong nhóm mười người còn có một cái tên đến từ nhóm người của gã thanh niên áo đen quen biết với cả hai người Trần Tiến và Thi Sách. Một cự hán khá oai phong, tóc đuôi ngựa, trên cánh tay có xăm hình một con đại bàng. Tên gã là Lâm Bách Nhật tu vi cũng đã Kim Đan tầng sáu. Nhóm còn lại ngoại trừ Lê Công Trí hết sức nổi bật thì cũng có vài thí sinh được khá nhiều người nhận ra.

Trong lúc chờ đợi giám khảo, sáu mươi bốn thí sinh trên đài cũng bắt đầu hình thành nhiều nhóm. Có vài người quen biết nhau nên tụ tập, cũng có những kẻ chỉ theo sau để bợ đỡ người khác, cũng có vài người thăm liếc trộm các mỹ nữ xinh đẹp và cũng có kẻ độc lai độc vãng trên đài.

Được một ít thời gian, vị Luyện Đan Sư ngũ phẩm Lê Mạnh bước lên trước.

- Xin chào các thí sinh, mọi người có mặt ở đây đều có nghĩa đã trải qua vòng thi đầu thứ nhất chuẩn bị cho vòng thứ hai. Ta là Lê Mạnh sẽ chủ khảo vòng này, mọi người yên lặng chuẩn bị nghe đề mục thi đầu vòng này. Ở vòng trước, mọi người trải qua chính là đề đánh giá sự quan sát, thực lực cũng như trình độ hiểu biết và phối hợp các loại đan dược của mọi thí sinh. Còn ở vòng thi đầu này, chúng ta sẽ tìm ra những Luyện Đan Sư xuất sắc nhất dựa trên sự phân giải và độ hiểu biết và thấu hiểu từng loại dược phẩm của mọi người. Ở đây có sáu mươi bốn khóa đan dược đã được luyện chế xong chia cho sáu mươi bốn thí sinh. Mọi người hãy phân giải đan dược này ra rồi ghi lại tất cả thành phần đan dược có trong đó, cùng với phương pháp điều chế lại thành phần đan dược bên trong nó càng tỉ mỉ càng tốt.

Đề mục này gây xôn xao cho tất cả mọi người từ thí sinh đến khán giả. Không ngờ lại có cả phương pháp này để thi đầu nữa. Trần Tiến lúc này lại trái ngược với những người khác, hắn hết sức hài lòng với đề mục này. Có HỒN ĐỘN THIÊN THU thì bất cứ dược liệu nào mà hắn không nhận ra được chứ.

Dứt lời, bắt đầu các thí sinh được chia ra mỗi người bước đến một bàn dược đánh dấu tên của mình để bắt đầu vòng hai. Trần Tiến còn phát hiện trên bàn có một tiểu trận pháp nhỏ để đề phòng bị người khác quan sát nhìn trộm. Sau đó các tiểu đồng đem các khóa đan dược giao đến tay các thí sinh. Bọn họ có một nén nhang thời gian để phân tách và ghi lại dược liệu và phương pháp.

Trần Tiến cảm lấy đan dược trên tay, nó có một mùi nồng đậm hết sức thư thái. Chỉ cảm lên ngửi thôi cũng khiến tinh thần trở nên sáng khoái. Trần Tiến có thể nhận ra viên này là Tinh Thần Hoàn một đan dược cấp hai chuyên hỗ trợ cho các tu sĩ cấp thấp chống căng thẳng mệt mỏi khi bế quan thời gian dài. Trần Tiến nghĩ hoặc nếu chỉ đơn giản như vậy thì làm sao có thể mang tính thử thách trong cuộc thi được. Không chỉ Trần Tiến, tất cả thí sinh đều nghĩ vậy, họ liền lập tức tách viên đan dược kiểm tra thành phần của nó.

Phân tách ra Trần Tiến quả nhiên phát hiện, đan dược này không được luyện chế theo cách thông thường. Bình thường loại đan dược này chỉ có năm loại dược liệu cơ bản, không ngờ ở trong này còn có thêm bốn loại dược liệu là Mê Nhĩ, Cúc Anh Hoa, Liên Sinh Thảo và Dẫn Dược Thảo. Nếu không phải Trần Tiến mất hết gần một năm để đọc về đặc tính các loại đan dược vào thời gian bế quan lúc ở Thần Nhật Tông thì hắn không biết được ba trên bốn loại này. Còn Dẫn Dược Thảo là loại đan dược cực quý hiếm phẩm chất đạt đến cấp bốn như vậy đan dược này tương đương với trình độ Luyện Đan Sư tứ phẩm rồi.

Tuy vậy, Trần Tiến cảm thấy dường như phương thuốc này có điều gì không ổn. Trực giác của hắn từ khi học Đại Việt Tinh Thần quyết cực kỳ chuẩn xác. Hắn cũng không vội tin hiểu phương pháp thành đan của loại đan dược này mà suy nghĩ đến lý do tại sao mà ban giám khảo lại yêu cầu thí sinh viết ra phương pháp luyện chế nó.

Đột nhiên, hắn có một suy nghĩ táo bạo, phải chăng các vị giám khảo muốn mọi người phân tách ra rồi từ đó dựa vào dược liệu đấy để luyện chế ra loại đan dược mới.

Ngẫm lại thấy hợp lý, Trần Tiến cũng tính toán nếu mình dựa vào điểm thưởng và sự chính xác của chín loại đan dược có lẽ chưa chắc mình bị loại. Còn nếu suy nghĩ hắn là đúng thì cơ hội lọt sâu vào vòng trong và được chọn đi đến bí cảnh Phong Nha Động tăng lên không ít. Không hiểu sao hắn luôn có tâm lý lo sợ thực lực bản thân không đủ và thời gian với hắn dường như thiếu thốn.

Lập tức bắt tay vào hành động, hắn suy nghĩ đến điểm chung của chín loại đan dược này để hy vọng từ đó sẽ tìm ra cách để phối hợp thuộc tính của nó một cách hiệu quả. Tuy nhiên, nếu điểm qua các loại đan dược cấp bốn hình như không có loại nào phù hợp và thuộc tính tám loại còn lại đủ để thành đan. Mặc dù bây giờ chỉ viết phương pháp nhưng dĩ nhiên nếu không luyện chế được sẽ khó mà viết được đan phương chính xác và tỉ mỉ như vậy sẽ xối hồng bóng không.

Hắn biết rõ bản thân mình chỉ mới đạt đến trình độ Luyện Đan Sư cấp ba vài tháng khoảng cách còn rất xa mới hiểu được và khống chế các loại đan dược cấp bốn.

- Nếu viết ra một loại đan dược cấp ba phù hợp thì sao? Thế nhưng Dẫn Dược Thảo là đan dược khá quý hiếm không lý nào ban giám khảo lãng phí như vậy. Dẫn Dược Thảo... Dẫn Dược...

Lập tức trong đầu Trần Tiến lóe ra một loại đan dược phù hợp, chỉ là đan dược tam phẩm nhưng mức độ trân quý cũng cực cao. Nếu gia tăng khả năng hiệu quả tăng trưởng tu vi của Dẫn Đan Đơn bình thường chỉ có tỷ lệ một thành lên gấp mấy lần với Dẫn Dược Thảo thì loại đan dược này không phải cực kỳ giá trị sao. Hiện tại hắn chỉ muốn thăng một cấp Trúc Cơ cũng khó thế nào, thì biết mức độ tăng cấp của Kim Đan còn khó bao nhiêu.

Trên đài các vị giám khảo đang thảo luận với nhau về cuộc thi.

Vị ngũ phẩm đan sư Lê Mạnh nói với sư huynh của mình là Nguyễn Thái Hòa.

- Không rõ có bao nhiêu thí sinh có thể nhận ra hết tất cả các thành phần trong đan dược và hiểu rõ dụng ý của huynh. Đề mục lần này của huynh quả thực khiến chính đệ cũng phải nhũn mày.

- Ban đầu thực sự ta cho rằng đề mục này đáng lẽ chúng ta nên đưa ra vào vòng chung kết. Nhưng khi thấy thực lực và trình độ các thí sinh tại vòng loại lập tức cảm thấy đề mục này nên xuất hiện sớm.

Vị lục phẩm đan sư Lương Minh Nhật cũng tỏ rõ sự đồng ý của mình với quyết định này của vị sư đệ.

- Thật sự chính bản thân ta cũng rất mong chờ hai tên nhóc Trần Tiến và Trần Mạnh Đức kia sẽ không khiến ta thất vọng. Ngoài ra những người nhận biết được chín loại dược phẩm cũng chứng tỏ họ có một trình độ nhất định.

- Vậy không biết hai vị sư huynh nghĩ nếu bọn họ không thấy được đề thi ẩn dựa trên các dược liệu thì sẽ như thế nào không?

Lương Minh Nhật đan sư vuốt râu mình cười nói:

- Ta hỏi đệ là đệ thi có thể nghĩ ra không?

- Đệ có thể nhưng với trong một nén nhang thời gian thì bất khả thi.

- Chính đệ với gần ba trăm năm luyện đan cũng không thể lập tức nghĩ ra thì vốn dĩ huynh cũng không trông mong bọn họ nghĩ ra. Nhưng đây cũng là một cuộc thi, sau này bọn họ sẽ hiểu được bí mật ẩn giấu đó nó sẽ giúp họ rất nhiều.

- Đệ hiểu rồi.

Vị giám khảo còn lại là Nguyễn Thái Hòa cũng cười rồi chen vào nói:

- Không hiểu sao đệ lại nghĩ sẽ có người nhận ra đề thi ẩn của ba người chúng ta.

- Không ngờ huynh lại lạc quan như vậy, hay ba chúng ta thử đánh cuộc nhé.

- Haha, được đã lâu rồi ba người chúng ta cũng không tìm được gì thú vị khác ngoài việc luyện đan. Vậy coi như huynh ở giữa làm trọng tài cho cả hai đệ vậy.

Cả hai vị ngũ phẩm đan sư đều tán thành, họ luôn dành sự kính trọng cho vị sư huynh của mình.

- Vậy sư đệ lựa chọn trước đi.

Nguyễn Thái Hòa nói với vị sư đệ Lê Mạnh của mình.

- Cung kính chỉ bằng tuân mệnh, đệ vẫn giữ vững lập trường là sẽ không thí sinh nào có thể nhận ra đề thi ẩn.

- Được! Vậy huynh sẽ lựa chọn tin tưởng. Nếu ai thua sẽ luyện cho người kia một lò ngũ phẩm đan dược “Linh Thủy Đan” nhé.

- Được vậy có Lương sư huynh ở đây làm chứng, đánh cược hình thành. Lần này thì huynh chuẩn bị bề quan luyện đan một phen đi.

- Đệ không nên vui mừng sớm, chưa đến lúc có kết quả thì vẫn chưa biết được ai hơn ai đâu

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Vòng Hai Đại Hội(2)

Trần Tiến vẫn đang tập trung tìm phương pháp để sử dụng Dẫn Dược Thảo để điều phối Dẫn Đan Đơn. Khi bắt đầu sáng tạo một loại đan dược mới, một Luyện Đan Sư cần phải thử nghiệm cũng như có biết bao nhiêu kinh nghiệm mới có thể phân tích, dung hợp các thuộc tính dược liệu với nhau để tạo ra thành phẩm. Bên cạnh đó cần thời gian mới có thể kiểm chứng được khả năng thành công và có tác dụng phụ nào hay không.

Thế nhưng thứ Trần Tiến sở hữu chính là HỒN ĐỘN THIÊN THU giúp hắn có thể thôi diễn sự việc, phân tích tình hình cũng như đánh giá tình huống nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Dù vậy, một nén nhang thời gian cũng là quá sức với bản thân hắn vì hắn cũng chỉ có kinh nghiệm luyện đan vài tháng mà thôi. Cuối cùng, hắn quyết định liều lĩnh ghi ra đan phương mà theo hắn tính toán có khả năng thành công nhất, còn thật sự thành công hay không chính bản thân hắn cũng không biết được. Phương pháp của hắn chính là sử dụng tám loại dược liệu ban đầu phối chế làm dược dẫn, cuối cùng mới sử dụng Dẫn Dược Thảo làm môi kích hoạt tính chất của các loại dược liệu kia và hấp thụ nó phụ trợ thêm cho Dẫn Đan Đơn. Thông thường nếu một Luyện Đan Sư nếu chỉ viết đan phương theo ý kiến chủ quan của mình thì sẽ không thể tiến xa được, thế nhưng Trần Tiến quyết định đánh cược một lần. Lúc này hắn cũng không còn thời gian để quan tâm nữa.

Không ngờ chỉ viết một đan phương thôi, nhưng trán hắn đã tứa mồ hôi khác ngược với rất nhiều thí sinh khác. Phải nói rằng Lý Thu Phương, Lê Công Trí hay cả tên Lâm Bách Nhật cũng đều hoàn thành phần thi mình từ rất lâu rồi nên mới có thời gian quan sát những thí sinh khác. Rất nhiều người đang ngạc nhiên với sự mệt mỏi và đầy cố gắng của Trần Tiến đang diễn ra vì hắn là một trong mười người dẫn đầu của vòng một không ngờ lại gặp khó như vậy ở vòng này. Lúc này trong nhóm mười người dẫn đầu không ngờ vẫn còn tới tận ba người vẫn đang hoàn tất bài thi.

Trần Mạnh Đức và Dương Thiên Yết tuy không lộ ra sự mệt mỏi như Trần Tiến, nhưng có vẻ như bọn họ vẫn đang chạy đua với thời gian hết sức vội vàng. Phát hiện ra sự việc này, trừ khán giả và các thí sinh ra thì trên đài cao các vị giám khảo đang rất hài lòng.

Ông lão Lương Minh Nhật đang vuốt râu, thần thức vẫn không ngừng quan sát Trần Tiến.

- Ta nghĩ lần này có lẽ Lê sư đệ phải tốn hao không ít công phu luyện đan rồi. Haha.

- Cũng có thể hắn không nhận ra được cách điều phối.

Lê Mạnh đáp lời vị sư huynh của mình với chút lo lắng.

Vị Nguyễn Thái Hòa cũng không quên xen lời:

- Theo huynh thấy khả năng đệ phải tốn công là rất lớn rồi, nếu Trần Tiến đệ cho là hắn đang gặp khó khăn vậy đệ nghĩ tên Dương Thiên Yết một đan sư tứ phẩm lại gặp khó với việc nhận biết các dược liệu sao?

Ông lão Lương Minh Nhật quét thần thức qua cả ba người một lần trước khi thời gian một nén nhang vừa kết thúc.

Thông báo hết giờ, Trần Tiến cũng vội buông ngọc giản ghi lại bài thi của mình. Hắn chỉ kịp thở một hơi dài trong một nhọc, hắn vẫn chưa chính thức hoàn tất đan phương. Còn Trần Mạnh Đức tuy không có vẻ mệt nhọc như Trần Tiến nhưng gã cũng khá chật vật. Chỉ có tên Dương Thiên Yết không biết gã như thế nào, chỉ thấy khi hoàn tất đề thi phong thái gã vẫn ung dung, vuốt mái tóc của mình lên rồi ngược nhìn về phía ban giám khảo hét lên:

- Ông lão quan sát đủ rồi chứ. Đừng nói đã phải lòng ta rồi. Nhưng xin nói trước, ta không thích các ông lão đâu.

Lời nói khiến bao nhiêu người phải bùm miệng lại cố nhịn cười, không ngờ trên đời này vẫn có thí sinh dám chọc giận giám khảo như vậy. Chính vị giám khảo Lương Minh Nhật cũng phải giật mình không ngờ rằng thần thức của mình bị gã kỳ dị này phát hiện ra cũng đành cười trừ thu hồi thần thức.

Sáu mươi bốn thí sinh cũng tranh thủ nộp lên bài thi của mình sau đó trở về quảng trường. Trần Tiến cũng mệt mỏi trở về vị trí đám người Lâm Hoa thành. Thấy dáng vẻ của Trần Tiến, gã Hòa Minh có chút lo lắng.

- Loại đan dược đó khó phân tích lắm sao?

Trần Tiến không còn hơi sức trả lời, nên bèn ra dấu hắn muốn nghỉ mệt. Cố Tiểu Trâm ở một bên đỡ hắn qua một bên ngồi nghỉ ngơi tịnh dưỡng. Hòa Minh cũng không tiện hỏi nhiều, liền dời câu hỏi qua bên Thi Sách.

Y thấy Trần Tiến đại diện cho Lâm Hoa thành, còn vị này lại là thành chủ chưa kể từ đầu đến giờ y vẫn đứng chung với mọi người nên cung kính đáp.

- Thưa Hòa Minh tiền bối, đan dược không phải không phân tích được, mà tại hạ nghĩ có lẽ Trần huynh đệ mệt mỏi vì việc khác.

- Chỉ là loại chó ngáp phải ruồi thì dĩ nhiên chỉ đến thế.

Người vừa nói ra là gã Hồ Nhật Long tu vi Kim Đan tầng bốn ở vòng loại chỉ đoạt vị trí thứ mười một nên rất căm tức những người nhóm dẫn đầu. Mà đặc biệt gã trông thấy sự mệt mỏi của tên Trần Tiến ở vòng hai càng thêm khinh bỉ.

Trần Tiến dù sao cũng là đại diện của Lâm Hoa thành nên gã Hòa Minh khi nghe người khác sỉ vả cũng không nhịn được đang chuẩn bị muốn ra tay để dạy cho kẻ này một bài học. Thi gã thấy sau lưng kẻ này còn có một người, không ngờ lại là người gã quen.

- Lưu Hà sư thúc.

Hòa Minh lấp bắp kinh hãi khi nhìn thấy người này.

Một gã mặc bộ quần áo đạo sĩ, khuôn mặt nhọn hai mắt nhỏ trông hết sức kì dị đi cùng gã Hồ Nhật Long.

- Khi này ta nhìn qua thấy có chút quen mắt, hóa ra là Hòa Minh sư đệ. Cũng hơn bốn mươi năm rồi chúng ta không gặp nhau nhỉ.

Gã Hòa Minh có vẻ rất sợ sệt trước vị sư thúc này của mình. Thái độ cũng trở nên khúm núm, gã chấp tay.

- Từ ngày rời khỏi tông môn quả thực sư diệt chưa bao giờ dám quên sư thúc.

- Hừ, vậy tại sao người không quay lại Lung Linh Môn. Theo ta biết người không phải đã đầu quân cho Hoàng Triều để trở thành một thành chủ rồi sao. Còn dám ngụy biện với ta.

- Sư thúc xin lượng thứ, sư diệt làm như vậy vì bất đắc dĩ thôi.

- Được lắm, vậy sau Đan Sư Đại Hội này ta muốn xem thử lời nguyền biên của người. Giờ ta đã biết người ở Lâm Hoa thành, nếu người dám chạy đùng trách ta độc ác. Chưa hết, tên này chính là tam đệ tử của ta Hồ Nhật Long xem như là sư đệ của người.

Gã Hòa Minh tâm tư xoay chuyển rất nhanh, so về thực lực gã chỉ là Nguyên Anh trung kỳ, còn sư thúc gã bốn mươi năm trước đã Nguyên Anh hậu kỳ thực lực cách biệt là không thể chối cãi. Thái độ của gã cũng trở nên nhún nhường rất nhiều.

- Không thể ngờ có thể gặp sư thúc và sư đệ ở đây. Chắc chắn sư diệt sẽ dành thời gian để bái phỏng sư thúc.

Gã sư thúc của Hòa Minh cũng rất thức thời, ở đây gây sự có nghĩa đối địch với Hoàng Triều và Đan Sư hội nên gã cũng không gây khó dễ cho đám người Hòa Minh. Thế nhưng tên Hồ Nhật Long thì lại không như sư thúc gã.

- Các người có phải gian lận không, một gã Trúc Cơ tăng sáu, một tên tăng chín mà có thể lọt vào nhóm mười người sao?

- Sư đệ đừng nghi oan cho bọn chúng, chỉ là may mắn thôi.

- Dĩ nhiên, nếu không thì làm sao mà những tên như vậy có thể xếp trên ta. Một lũ vô dụng chỉ phân tích đan dược mà đã hao tổn tâm cơ như vậy rồi.

Bópppppp! Một cái tát như trời giáng vào mặt của tên Hồ Nhật Long. Còn người ra tay lại là Cố Tiểu Trầm. Mọi thứ diễn ra quá chóng vánh khiến ngay cả tên sư thúc gã đứng ngay đó cũng không kịp phản ứng.

Hồ Nhật Long sau khi kịp định thần lại, không ngờ mình lại bị một thiếu nữ đánh trước mặt bao nhiêu người như vậy.

- Tên tiện nhân nhà người dám đánh ta.

Gã tung một đám mưu tính trả đũa thì Thi Sách cũng lập tức nhảy vào để hóa giải chiêu thức thay cho Cố Tiểu Trầm. Thấy đệ tử mình ra tay bất thành, lão Lưu Hà lập tức tính rút kiếm ra để trừng trị hai tên nhóc này.

- Dừng tayyyyyyyyyy!

Âm thanh đến từ vị Lục phẩm Đan Sư Lương Minh Nhật. Dứt lời, ông ta đã đáp xuống trước mặt của gã Lưu Hà.

- Các người tính làm loạn ở đại hội này sao.

Gã Lưu Hà dĩ nhiên không dám đắc tội với vị giám khảo này. Lập tức chấp tay cúi mình.

- Xin lỗi tiền bối, do bọn trẻ chưa hiểu chuyện nên mới xảy ra xích mích này.

Ông lão không nói năng gì mà nhìn qua tên Hồ Nhật Long.

- Nếu còn làm loạn nữa thì hủy bỏ tư cách dự thi.

Tên Hồ Nhật Long thấy phía mình yếu thế đành nuốt cục tức này vào trong. Tuy nhiên, hắn không quên hung hăng nhìn Cố Tiểu Trầm một cái rồi bỏ đi. Gã Lưu Hà cũng không muốn dây dưa nữa, nhìn gã Hòa Minh nói.

- Nhớ hẹn ước của chúng ta.

Nói xong gã cũng quay người bỏ đi cùng với vị đệ tử của mình.

Náo động ở nơi này thu hút sự chú ý của rất nhiều người. Không mấy người nghĩ rằng xích mích nhỏ của các thí sinh được đích thân vị tiền bối Lương Minh Nhật giải quyết.

Lý do khiến đích thân vị Lương Minh Nhật này phải tự mình ra tay chính bởi vì đan phương của vòng thi thứ hai này của Trần Tiến. Không ngờ rằng hắn không chỉ nhận ra đề thi ẩn, mà còn đột phá luôn trong suy nghĩ so với suy nghĩ ông ta còn mạnh hơn.

Quay ngược lại vài phút trước, sau khi nhận được bài thi của sáu mươi tư thí sinh. Cả bốn vị giám khảo đều chia nhau quét thần thức ra kiểm tra đáp án của các thí sinh.

Quả nhiên phần nhiều thí sinh nhận biết được tám loại dược liệu, và hơn mười người có thể biết chính xác chín loại. Tuy vậy, có bốn người khiến các vị giám khảo phải chú ý.

Đầu tiên là Lê Công Trí, y có thể biết chính xác chín loại dược liệu và còn có đột phá trong việc tạo ra hiệu quả của Tinh Thần Đan lên gấp mười lần. Có thể phục dụng cho cả tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ.

Thứ hai chính là gã Dương Thiên Yết, tên này hoàn toàn có thể chỉ ra chín loại dược liệu trong đan dược, cách phối chế. Quan trọng hơn nữa, gã sử dụng một phương pháp cực kỳ dễ dàng để luyện đan không chỉ nâng cao phẩm chất Tinh Thần Đan mà còn có thể phân tích ra thêm một loại đan dược mới phục hồi tinh thần sau khi bị đả kích bởi tâm ma khi độ kiếp loại hiệu quả mà Tinh Thần Đan không thể có.

Kế tiếp, gã Trần Mạnh Đức còn gây kinh ngạc hơn, gần như gã tiệm cận được suy nghĩ là dùng các loại dược liệu đó để điều phối đan dược mới. Ý định của gã chính xác tương tự sự đệ của ông ta là Nguyễn Thái Hòa là dùng Dẫn Dược Thảo làm chất dẫn. Tuy nhiên, gã vẫn thiếu kinh nghiệm và năng lực nên cuối cùng trừ sự nghi hoặc trên bài thi về việc nên hình thành loại đan dược cao cấp dựa trên Dẫn Dược Thảo ra thì gã cũng như những người khác chỉ phân tích dược liệu và gia tăng phẩm chất của Tinh Thần Đan

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Vòng Hai Đại Hội(3)

Cuối cùng, người khiến cho tất cả các giám khảo phải mặt mày biến đổi, hoàn toàn bị đả kích vào sự tự tin rất lớn. Một thiếu niên tuổi tầm hai mươi chỉ là một Trúc Cơ nho nhỏ lại có thể nhìn thấy đề thi ẩn trong bài thi. Chưa hết sự ngạc nhiên còn nằm ở đan phương mà hắn nghĩ ra cũng hoàn toàn vượt xa dự liệu của cả vị ngũ phẩm đan sư Nguyễn Thái Hòa khi đưa ra Dẫn Dược Thảo vào đề thi.

Ban đầu, Dẫn Dược Thảo chính là cố ý để nhắc nhở hướng các thí sinh hiểu ra đề thi ẩn. Ở đây có Trần Mạnh Đức có thể phát hiện ra nhưng thật sự thấu hiểu đến nỗi tạo ra một đan phương riêng biệt cho Dẫn Dược Thảo chỉ có một đó là chàng trai thoát nhìn bình thường không có một nét nổi bật nào đang phải tĩnh tọa vì hao tổn tinh thần.

Đan phương của hắn suy nghĩ táo bạo, vượt xa cả người cho đề thi vì ban đầu vốn dĩ Dẫn Dược Thảo chính là được Nguyễn Thái Hòa lựa chọn làm vật dẫn cho tám loại kia tăng cường thuộc tính mà chế ra “Ích Nguyên Đan” tăng thêm tốc độ vận chuyển kinh mạch trong tu luyện. Không ngờ Trần Tiến làm ngược lại, lấy tám loại dược liệu để làm vật dẫn cho loại Dẫn Dược Thảo này độ thành công không chỉ thấp hơn mà chưa chắc đã có khả năng sẽ thành công.

Một Luyện Đan Sư cơ bản thì phải hiểu rõ thuộc tính các dược liệu. Loại cao cấp mới có thể bổ sung đủ thuộc tính cho loại thấp hơn, chứ loại thấp hơn không bao giờ đủ để cung cấp thuộc tính cho loại cao hơn. Thế nhưng, phương pháp Trần Tiến nghĩ ra thật sự là một bước đột phá lớn, dùng tám loại kia hút thuộc tính của nhau để tăng cường thuộc tính đủ để trở thành dược liệu làm vật dẫn cho Dẫn Dược Thảo.

Mặc dù độ hiệu quả như thế nào thì mọi người ở đây lúc này chưa kiểm chứng được. Nhưng suy nghĩ mới mẻ này quả nhiên nổ ra một cuộc tranh cãi giữa hai vị sư đệ của ông. Vị Lê Mạnh sư đệ không ngờ lần này lại đứng về phe ý tưởng của Trần Tiến. Ông ta cho rằng đây là một bước đột phá, thay cũ lập mới với tình trạng thiếu tài nguyên cao cấp nghiêm trọng hiện nay nếu phương pháp hấp thụ thuộc tính này thành công thì toàn bộ Tu Chân giới sẽ điên cuồng. Ngược lại Nguyễn Thái Hòa lại nghi kỵ chuyện này, đây chỉ là lý thuyết nếu thật sự làm được thì tại sao trải qua mấy trăm vạn năm chẳng lẽ các Luyện Đan Sư chưa từng thử qua.

Dù đúng hay sai thế nào, Trần Tiến chắc chắn đã trở thành người được ông ta xem trọng nhất. Không chỉ ở vòng loại mà cả vòng này đều đột phá trong tư duy và phương pháp. Nên khi vừa nhận ra nơi này có chút biến động, ông ta lập tức ra tay.

Thấy Lục Phẩm Đan Sư Lương Minh Nhật ra mặt giúp cho Lâm Hoa thành rất nhiều tu sĩ cũng trở nên xôn xao hướng về khu vực này. Gã Hòa Minh cũng rất nhanh tìm cách để kết thân với vị đệ nhất đan sư này. Không phải lúc nào cũng dễ dàng có cơ hội kết thân với một tiền bối đức cao vọng trọng. Nó sẽ giúp đỡ gã khá nhiều trong tương lai, trên hết tạm thời gã đang có rắc rối không nhỏ khi gặp phải vị sư thúc đáng ghét kia.

- Cảm ơn tiền bối, phiền tiền bối đã ra mặt vì sự việc của những tiểu bối.

Ông lão mỉm cười vuốt lấy râu của mình cũng không thèm đáp lại sự nhiệt tình của gã Hòa Minh. Đầu tiên là lão nhìn qua bên Thi Sách gật đầu hài lòng, quả nhiên là một nam nhân lỗi lạc sau lướt qua bên cạnh nhìn vị tiểu cô nương đây cá tính. Khi lướt qua nhìn ông dường như thấy trên người cô nàng này có gì đó khác lạ không thể nào giải thích được.

- Quả là những người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết. Thế nhưng không được làm loạn ở Đại Hội.

Dứt lời vị Lương Đan Sư cũng trở về vị trí của mình. Đám đông xung quanh thấy rõ ràng thái độ đối xử của vị tiền bối với hai nhóm khác nhau rõ ràng, lập tức có nhiều lời đồn đoán. Tuy nhiên, mọi người đều chỉ tập trung vào Thi Sách.

- Quả nhiên nhóm mười người dẫn đầu có sự ưu ái từ vị Lương tiền bối mà.

- Nói thừa, điều đó chỉ chứng tỏ bọn họ có năng lực nên được coi trọng thôi.

- Thi Sách của Thái Thượng Môn dù sao cũng là một anh tài được chút ưu ái là đúng rồi.

- Cũng không hẳn, nếu tính ra tên Hồ Nhất Long tiềm năng còn muốn cao hơn mà. Ở đại hội môn phái bốn sao, hẳn lọt vào nhóm tứ cường còn gì.
- Các người nhiều lời thật, làm sao các người có thể biết suy nghĩ của vị tiền bối.
- Vị cô nương vừa rồi lạ mắt thật tu vi lại cao như vậy, không biết là ai. Ta thấy đi chung với nhóm người Lâm Hoa thành, chắc là liên quan đến bọn họ. Có lẽ lần này không để Linh Lung Môn bỏ qua đâu.

...

Lời bàn tán xôn xao bị cắt đứt bởi âm thanh từ trên đài cao.

- Cuộc tranh tài ở vòng hai đại hội chính thức kết thúc. Mọi người chuẩn bị nghe công bố kết quả, ở vòng này thứ hạng sẽ dựa trên điểm số của từng người.

Hạng sáu mươi tư, Dương Ni sáu mươi điểm

Hạng sáu mươi ba, Liên Bích sáu mươi một điểm.

Hạng sáu mươi hai, Lê Văn Long sáu mươi một điểm.

Nhiều người không ngờ được rằng vòng thi này lại được chấm điểm gắt đến như vậy. Giám khảo không ngờ lại chấm đến từng điểm. Tuy nhiên hiện giờ những người có tên đã biết mình bị loại đang hết sức thất vọng. Còn những người chưa có tên vẫn đang hết sức hồi hộp, hy vọng hạng càng cao càng tốt.

...

Hạng ba mươi hai, Lý Quảng bảy mươi tư

Hạng ba mươi một, Vân Linh bảy mươi sáu

Hạng ba mươi, Đỗ Hoàng Phúc bảy mươi sáu

...

Những người có tên trong nhóm còn lại đang ăn mừng vì chắc chắn họ sẽ tiếp tục vào vòng trong rồi. Lúc này Hòa Minh thở phào nhẹ nhõm, như vậy có nghĩa Trần Tiến đã hoàn thành chỉ tiêu vào vòng ba. Tuy nhiên, không ngờ được cái gã Lâm Viên cũng kiếm được một tên nhóc có năng lực như vậy.

...

Hạng mười, Thi Sách tám mươi hai

Hạng chín, Hồ Nhất Long, tám mươi ba

Hạng tám, Lục Linh Lan, tám mươi ba

Hạng bảy, Nguyễn Xuân Kiên, tám mươi bốn

Hạng sáu, Lâm Bách Nhật chín mươi hai

Hạng năm, Lý Thu Phương chín mươi ba

...

- Tên Hồ Nhất Long quả nhiên thực lực cao nếu không phải nhóm mười người dẫn đầu được cộng điểm thì vị trí của hắn đã cao hơn rồi.

- Chỉ còn bốn người thôi, Lê Công Trí chắc chắn dẫn đầu rồi.

- Không ngờ trừ Lê Công Trí ba cái tên còn lại lạ hoắc.

Hòa Minh cười không thể nhặt được mồm, người của gã hai vòng liên tiếp trở thành người đứng nhóm đầu, sau vòng này hẳn chắc chắn nở mày mở mặt rồi. Cảm thấy lựa chọn ngày xưa của mình quả nhiên không sai mà càng nghĩ hắn càng cảm thấy mình may mắn.

Lý Thu Thủy không ngờ rằng vị sư muội tài năng của mình chỉ hạng năm. Đáng rằng thua tên Lê Công Trí không nói, đẳng này còn tận ba người nữa. Riêng Lý Thu Phương dường như hiểu ra mình tại sao đứng thứ năm, cô di chuyển ánh mắt về Trần Tiến đang tỉnh tóa.

- “Chẳng lẽ có bí mật nào đó trong đề thi sao?”.

Tên Lê Công Minh thấy vị trí của biểu ca mình chắc chắn xếp trên cô nàng xinh đẹp Lý Thu Phương liền nhìn qua bên Lý Thu Thủy rồi cười châm chọc

khiến cô nàng tức tối mà dậm chân.

...

Bốn người còn lại: Lê Công Trí, Trần Mạnh Đức, Dương Thiên Yết và Trần Tiến đều tròn một trăm điểm. Giữ bốn vị trí đứng đầu.

Bốn người cùng dẫn đầu, gây nên một sự náo động lớn với tất cả từ khán giả, thí sinh đến cả bốn nhân vật chính.

Trên đài cao các vị giám khảo đang thảo luận với nhau về điểm số của các thí sinh.

- Ba vị sư thúc thật sư cảm thấy sắp xếp như vậy hợp lý không?

Đan sư Lương Minh Nhật nói:

- Đây là cách bảo vệ Trần Tiến, nếu thật sự xuất hiện một thiên tài đỉnh cao không hợp lý như vậy sẽ khiến hắn thành đối tượng bị công kích. Sự việc của tên Hồ Nhất Long là một ví dụ.

- Đúng vậy, đệ cũng đồng ý với cách xử lý này của huynh. Tài năng thật sự của chàng trai này quả nhiên làm người ta phải ngưỡng mộ. Tự hỏi đệ hơn ba trăm năm trước cũng xem là một tài năng đáng kiêu ngạo nhưng so với chàng trai này quả là tự hổ thẹn.

Lê Mạnh lắc đầu cười khổ nói.

- Ba người kia cũng rất xứng đáng đạt điểm tuyệt đối. Thế nên kết quả này là lưỡng toàn kỳ mỹ rồi. Dù sao vẫn còn hai vòng nữa có lẽ lúc đó chúng ta thật sự đánh giá chính xác được khả năng của Trần Tiến như thế nào. Thế còn Trần Mạnh Đức sư huynh đánh giá thế nào?

Nguyễn Thái Hòa liền đặt nghi vấn cho vị sư huynh mình.

- Chàng trai này quả nhiên gây bất ngờ, nhưng khi ta quét thần thức qua phát hiện trên người cậu ta có khí của một người quen.

- Người sư huynh quen là ai?

- Các đệ cũng biết đấy thôi, Lục Phẩm Đan Sư của Liêu Quốc Hoàng Nhan Liệt.

- Chẳng phải lão ta đã bị sư phụ chúng ta tiêu diệt hai trăm năm trước rồi sao.

Lương tiên bối gật đầu.

- Đúng vậy, nhưng ta nghĩ có lẽ hắn ta may mắn đạt được truyền thừa luyện đan. Tương lai cũng là một Đan Sư có tiền đồ. Hy vọng cơ duyên như vậy sẽ không đi lầm đường lạc bước. Về phần Lê Công Trí ban đầu chính ta nhận định thực lực của y là Luyện Đan Sư tứ phẩm quả nhiên không sai biệt. Còn trẻ như vậy đã thành tựu như thế, chứng tỏ Lê gia cũng hao tổn không ít bao nhiêu tâm huyết.

- Vậy còn Dương Thiên Yết thì sao sư thúc?

- Tên này... không đơn giản nhìn sơ qua hắn hành động cực kỳ dị hợm, thế nhưng rõ ràng hắn luôn rõ hành động của mình. Giữa bao nhiêu người vậy vẫn không ai phát hiện được thực lực của hắn. Mặc dù nổi bật nhất nhưng cũng khiến người khác chán ghét nhất.

- Sư huynh quả nhiên tinh mắt, như vậy bốn người này đều có điểm đặc biệt cũng may là danh ngạch tham dự cuộc thi Đan Sư Đại Hội mười ba Hạ Vực của hai năm sau có tới năm suất cho Lâm Quốc nên cũng không bỏ sót người nào.

Nguyễn Thái Hòa dường như càng ngày càng hài lòng với những người này. Phải biết rằng ba mươi hai năm trước, ông ta là giám khảo cuộc thi này ở Lâm Quốc. Cả năm người được chọn đều khiến y thất vọng không một ai có thể vượt qua vòng một Đan Đạo ở cuộc thi mười ba Hạ Vực. Lần này, những thí sinh này đều đem lại hy vọng cho y tránh phải mất mặt với các vị sư huynh đệ hay tiền bối của Đan Sư hội.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đề Thi Dành Cho Một Người

Khán giả bên dưới trở nên bàn tán hết sức sôi nổi. Không ngờ ở một cuộc thi quy mô như vậy lại có thể có đến bốn người cùng xếp ở vị trí đầu tiên. Ánh mắt của mọi người hướng về bốn nhân vật chính tỏa sáng nhất ở vòng hai này. Nếu nói Lê Công Trí giành vị trí đầu như một sự thật hiển nhiên thì ba người còn lại ngay từ đầu đều không được ai theo dõi.

- Không biết có gian lận trong điểm số không? Không lí nào cả bốn người đều một trăm điểm.
- Người dám nói bấy bạ sao, vị Lương Đan Sư tiền bối là vị tiền bối có danh vọng nhất La Thành Đại Lục chúng ta nên gian lận là không thể rồi.
- Vậy tại sao liên tục có tên những tên vô danh kia chứ. Nhất là tên Trần Tiến ông có thấy về mặt mũi của hắn sau khi kết thúc vòng hai không?
- Người nói cũng có lý.

...

Hàng trăm lời bán tán nổ ra giữa các khán giả và nhiều thí sinh. Cô nàng Lý Thu Thủy cũng đang hết sức bức bối nhất là sau khi bị tên Lê Công Minh cười đùa.

- Muội xem, ta thấy rõ ràng lão già kia thiên vị cho tên Trần Tiến. Hắn như thế nào lại xếp vị trí thứ nhất được.

Lý Thu Phương vẫn đang trầm tư suy nghĩ điểm khác biệt giữa cô và bốn người kia. Rõ ràng cô làm rất tốt theo yêu cầu đề thi. Tại sao họ đạt điểm tuyệt đối còn cô thì không. Chính vì vậy nhất thời vị sư tỷ Lý Thu Thủy bị chính cô sư muội yêu kiều của mình bỏ lỡ.

- Muội, nói gì đi chứ. Thật là tức chết mà.

Bên kia tên Lê Công Trí dù bài danh thứ nhất nhưng hắn thật sự không hề nở nụ cười chỉ vì bên cạnh hắn chính là xuất hiện đến ba cái tên khác. Từ khi hắn xuất đạo đã luôn giữ trong mình lối suy nghĩ mình là đệ nhất, bản thân hắn không thể hài lòng với kết quả này. Ánh mắt hắn xuyên suốt quan sát tên Dương Thiên Yết, trong lòng hắn nhận định so với hai tên kia có lẽ có chút xảo thuật, thì cái gã kỳ dị này tu vi sâu không lường được mới là địch thủ đáng quan tâm.

Không ít người đang tranh thủ tiếp cận nhóm người Lê Công Trí để tung hô, bợ đỡ.

Bên Lĩnh Sơn cũng được không ít người vây quanh để chúc mừng. Gã Lâm Viễn cũng tranh thủ cơ hội để kết giao với các thế lực khác. Gã cai quản Lĩnh Sơn một nơi hẻo lánh, nếu không phải một năm trước may mắn phát hiện tài năng của Trần Mạnh Đức thì làm sao gã có thể trở mình đến vậy vào hôm nay. Mặc dù lần cá cược này gã vẫn chưa thắng được do không ngờ gã Hòa Minh cũng như gã có một trợ thủ tài giỏi.

- Mạnh Đức tiểu đệ, đệ đánh giá tên Trần Tiến như thế nào?

- Đệ thật không biết, chỉ là cảm thấy tên này khá cẩn thận khi ở vòng loại dường như có chút đề phòng đệ. Nên đến giờ hắn và đệ cũng không trao đổi nhiều.

- Không sao, ta tin tưởng tiểu đệ lần này sẽ phong quang sáng lạng. Trước đây ta đã nói sẽ giúp đệ đạt được danh vọng giờ đệ thấy không ở đây bao nhiêu người đã phải nhìn đệ với ánh mắt ngưỡng mộ rồi.

- Cám ơn huynh, không có huynh thì đến giờ đệ vẫn chỉ là một kẻ lang thang không nơi nương tựa thôi.

- Giữa huynh đệ ta tại sao đệ còn nói như vậy. Cố gắng đánh bại tên Trần Tiến là đệ đã trả ơn ta rồi.

- Đệ đã hiểu rõ.

Gã Dương Thiên Yết vẫn lạnh lùng kì lạ ngồi ở sảnh. Rất nhiều ánh mắt tu sĩ chú ý đến, lúc này nhiều người phát hiện tên này tu vi không hề tầm thường khi hắn có thể phát hiện thần thức của vị Lương Đan Sư. Tuy nhiên, mọi người đều từ bỏ ý định kết thân khi tiến lại gần hắn.

- Các vị tiểu ca ca, tiểu muội muội muốn ngủ với ta sao. Ta không ngại, không ngại sùng hạnh tất cả đâu. Hé hé.

Những lời biến thái đó thôi đã khiến hắn trở thành kẻ lập dị nhất ở đại sảnh này. Cho nên chẳng ai nguyện ý mà tiếp cận hắn dù hắn đang là đệ nhất của Đại Hội.

Còn về phần Lâm Hoa thành, cũng không ít người kéo đến làm quen. Rõ ràng sức hút của đệ nhất không phải nhỏ. Thấy Trần Tiến đã phục hồi lại, gã Hòa Minh cũng mừng thầm trong lòng. Từ khi nghe được kết quả đến giờ tay chân gã trở nên run rẩy kích động. Cả Thi Sách ở bên cũng bị mọi người gộp chung là một nhóm. Nhất thời danh tiếng nổi lên như cồn, một thành trì biên giới lại có đến hai người trong nhóm mười, còn cả một tiểu cô nương còn trẻ mà tu vi đã Kim Đan sơ kỳ.

Ở đằng xa, nhóm của Lâm Bách Nhật, một thiếu niên áo đen tức tối. Ánh mắt ganh tỵ nồng đậm, - Thi Sách, Trần Tiến hai người các người hay lắm. Sẽ có ngày ta bắt hai gã các người phải quỳ rạp dưới chân ta.

Lâm Bách Nhật thấy ánh mắt của sư đệ mình hướng về phía Lâm Hoa thành, còn tưởng gã đang ngưỡng mộ những kẻ kia liền an ủi:

- Đệ không nên như vậy, tương lai đệ sẽ rất rực rỡ. Chính sư phụ đã khẳng định điều đó, lần này đưa đệ đến đây là để đệ mở rộng tầm nhìn thôi.

- Vâng sư huynh, đệ biết rồi.

Thoát khỏi suy nghĩ miên man của chính mình, Lý Thu Phương lập tức đi đến trước mặt Trần Tiến. Hành động này kéo theo bao nhiêu cặp mắt theo dõi và nghi hoặc của mọi người xung quanh.

- Có phải đề thi có điểm bí ẩn bên trong?

Lý Thu Phương kiêu ngạo hỏi. Lòng tự tôn của cô ta không cho phép chính mình thua kém bất kỳ ai. Chính vì vậy cô hết sức khó chịu khi mình phải đứng sau tận bốn gã nam nhân. Năm xưa khi Hoàng Triều cầu thân cô, đây là cuộc liên hôn rất được hai bên coi trọng nên hết mực thúc đẩy. Tuy nhiên, cô vẫn ngoan cường phản đối cô muốn người nam nhân của cô phải khiến cô tâm phục khẩu phục. Hết cách, Viện trưởng của Thiên Tà Học Viện cũng chỉ đành thỏa hiệp, nếu cô lên đến Nguyên Anh hoặc Đỉnh Hoàng đột phá Hư Thần mà cô vẫn chưa tìm được nam nhân khác ưu tú hơn thì cuộc hôn nhân này phải được thành.

Trần Tiến vừa phục hồi xong, tâm trạng vẫn không thoải mái lại gặp cô nàng này hỏi mình với giọng điệu không chút thân thiện. Hắn cũng lười trả lời.

- Đúng vậy.

- Đó là gì? Tại sao tôi nghĩ mãi vẫn không ra.

- Vậy cô cứ ở đó nghĩ tiếp đi đừng phiền tôi.

- Người... người...

Lý Thu Phương tức tối với thái độ lạnh nhạt này của Trần Tiến. Cô vốn dĩ xinh đẹp nên từ nhỏ đến giờ chưa khi nào cô phải nhận sự lạnh nhạt của người khác. Cô thật sự không phải người ngạo mạn nhưng sự tự cao nó nằm hằn trong cốt cách của cô. Còn Trần Tiến, kiếp trước hắn đã chứng kiến sự bá đạo của tiểu công chúa Đặng Ngọc Nhi rồi, nên với hắn những cô nàng xinh đẹp có lẽ tâm lý không ổn định, thích hành hạ người khác nên không có nhiều thiện cảm mà cô nàng Lý Thu Phương này khiến hắn có cùng cảm giác đó. Chưa kể bên cạnh hắn bây giờ lại là nữ thần trong mộng của hắn Cố Tiểu Trầm dù bây giờ hắn chưa kiểm chứng được dung nhan thật sự của cô ấy nhưng qua thời gian đồng hành, tình cảm dành cho cô ấy từ ngưỡng mộ đã thành quý mến cho nên hắn chẳng còn tâm tư đâu mà quan tâm các cô nàng khác dù theo đánh giá của chính hắn cô nàng này cũng thuộc loại mỹ nhân hiếm có.

Thấy Lý Thu Phương vẫn còn dây dưa với Trần Tiến. Cố Tiểu Trầm bèn đứng ra ngăn cản.

- Sao cô còn chưa đi?

- Cô là ai?

- Tôi là ai không quan trọng, cái quan trọng là chỗ này không hoan nghênh cô.

- Cô biết tôi là ai không?

- Không biết và cũng không muốn biết. Xin mời!

Cố Tiểu Trầm lạnh lùng dứt khoát đáp trả trước thái độ ương ngạnh này của nữ tử này.

Hòa Minh bên cạnh thì toát hết mồ hôi, gã thấy Lý Thu Phương lại gần đang muốn tranh thủ đôi đũa lễ nghĩa không ngờ hai tên nhóc này lại không ngưng đuổi khách. Gã chỉ hận không thể bóp cổ chết hai tên nhóc này, rõ ràng không muốn kết giao thì thôi đâu cần lạnh nhạt như vậy. Lập tức lại gần nói:

- Lý cô nương đợi đã, hai người này tuổi còn trẻ khí thịnh nên lời nói có chút quá đáng mong cô thứ tội. Có gì có thể cùng nhau nói.

Lý Thu Phương lạnh lùng quay lại nói:

- Vậy ông giải đáp được điều tôi muốn hỏi?

- Điều này... điều này không thể?

- Vậy xin lỗi tôi cũng không muốn mất thời gian vô bổ.

Lý Thu Phương đi xa dần rồi, tên Hòa Minh mới hần giọng nói:

- Còn tưởng mình là ai sao, không có Thiên Tà Học Viện chống lưng thì chỉ là tên nhóc Kết Đan kỳ mà dám giờ giọng.

Không khí lại tiếp tục lắng xuống, khi vị tiểu đồng thông báo.

- Xin mời ba mươi hai thí sinh có mặt ở vòng ba di chuyển lên đây chuẩn bị tiếp nhận đề thi thứ ba.

Ba mươi hai người lập tức đi di chuyển nhanh chóng theo sự sắp xếp của các vị tiểu đồng. Sự chú ý của cả quảng trường bây giờ dành cho bốn người đạt điểm tuyệt đối ở vòng hai, chỉ một phần nhỏ là vẫn theo dõi vị mỹ nữ tuyệt sắc Lý Thu Phương mà thôi.

Sau khi nhận được hiệu lệnh các thí sinh cũng nhanh chóng ổn định vị trí của mình. Lúc này vị giám khảo Nguyễn Thái Hòa bước lên bục để công bố đề

thì vòng ba.

- Đề thi thứ ba này các thí sinh sẽ dựa vào vòng thi thứ hai để thi đấu. Mỗi người sẽ nhận lại đan dược mà mọi người đã phân giải ở vòng trước rồi dựa vào đó điều chế lại đan dược. Thời gian điều chế là hai canh giờ, ngoài ra mọi người có thể tự do sử dụng các loại đan phương tham khảo.

Đề thi này lại một lần nữa khiến mọi người xôn xao. Nhiều người đều nghĩ rằng đề thi vòng hai là lý thuyết, còn vòng này là chính thức là thực hành khả năng luyện đan của các thí sinh. Chỉ có các vị giám khảo mới biết đề thi này thật ra chỉ áp dụng chỉ duy nhất cho một người đó là Trần Tiến. Các vị giám khảo thật sự rất muốn kiểm chứng cái lý thuyết mà Trần Tiến nêu ra ở vòng hai có khả năng thành công hay không.

Dù thành công hay thất bại thì vị trí đệ nhất của Trần Tiến trong lòng ba vị giám khảo không thể nào thay đổi được. Từ sự đột phá táo bạo, đến vận dụng sự kết hợp các đan dược một cách hợp lý không một ai khác so sánh được với hắn ở Đại Hội này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Từ Lý Thuyết Đến Thực Hiện

Những Luyện Đan Sư thông thường lập tức bắt tay vào luyện đan, kết quả lần này chính là dựa vào luyện chế đan dược mà bọn họ điều chế như thế nào. Họ cho rằng thực hành lần này mới chân chính là thử thách của một đan sư. “Tĩnh Thần Đan” cũng không phải là loại đan dược làm khó những người đã đến vòng ba này, nên bọn họ cố gắng cẩn thận trong mọi giai đoạn luyện đan để nâng cao phẩm chất đến mức tốt nhất.

Chỉ một vài cao thủ cảm thấy đề thi lần này rõ ràng còn một tầng ý nghĩa khác, không phải là chỉ luyện lại “Tĩnh Thần Đan” một cách đơn giản nên vẫn chưa lập tức ra tay. Còn Lý Thu Phương không luyện đan mà cô đến giờ vẫn canh cánh tại sao mình thua kém bốn tên kia.

- Sự khác nhau nằm trên chín loại dược liệu này sao? Hay còn có điều gì mà mình chưa nắm.

Cô chăm chú đánh giá các loại dược liệu một thời gian.

- Đúng rồi, tại sao ta không nhận ra. Chín loại dược liệu này có thể không nhất thiết là Tĩnh Thần Đan, mình có thể luyện một loại đan dược tương đương nhưng hiệu quả gấp nhiều lần hoặc gia tăng thêm thuộc tính mới.

Vấn đề luyện đan cũng thuộc về ngộ tính, có lẽ so với Lê Công Trí, Lý Thu Phương thua ở khả năng phân tích nhưng ở việc kiên trì tập trung và sáng tạo thì chứng tỏ cô không hề thua kém. Cách nghĩ của cô còn cao hơn phương pháp của Lê Công Trí một chút.

Lê Công Trí, Dương Thiên Yết và Trần Mạnh Đức đều đạt điểm tuyệt đối, nên họ cũng rất tự tin phương pháp của mình đi đúng hướng lập tức cũng đã bắt đầu luyện đan.

Trần Tiến vẫn chưa bắt đầu, nếu dựa vào điểm của vòng hai để thi đấu chứng tỏ bài thi hắn đã được các giám khảo chấp nhận. Phương pháp của hắn bắt buộc hắn phải chiết xuất dược tính chất của tám loại đan dược kia để làm vật dẫn cho Dẫn Dược Thảo, hay nói cách khác đây chính là bước quan trọng nhất quyết định thành bại của phương pháp này.

May mắn cho hắn chính là mỗi thí sinh vòng này đều được sử dụng Lò Luyện của Đan Sư hội cung cấp chứ Lò Luyện Sơ Cấp của hắn chắc chắn sẽ thất bại là không thể nghi ngờ.

Vấn đề bây giờ hắn suy nghĩ, bản thân mình sử dụng đan hỏa có đủ nhiệt năng để mà thành công hay không. Nếu có thể sử dụng Dịch Hóa Thần Quân thì tỷ lệ thành công sẽ tám phần rồi nhưng giờ nếu bại lộ mình sở hữu mồi lửa Dịch Hóa thì hắn cũng không cần sống tiếp nữa. Ở đây mấy ngàn cặp mắt đang theo dõi nhất cử nhất động của hắn, chưa kể còn vài lão quái vật khủng khiếp giết hắn dễ dàng như giết con kiến vậy đó.

Đành liệu một phen, chân hỏa của hắn dù sao theo Chi Dung nhận định cũng là loại thuần khiết. Biết đâu vẫn có thể chiết xuất ra loại tinh chất đủ để làm vật dẫn cho Dẫn Dược Thảo thành đan.

Thấy đan hỏa của Trần Tiến lấy ra dùng để chiết xuất đan dược các giám khảo có chút thất vọng. Phải biết trong phương pháp điều chế của hắn thì bước chiết xuất đan dược là quan trọng nhất nhưng là Trúc Cơ đan hỏa thì làm sao đủ nhiệt năng chiết xuất loại dược liệu cấp ba.

Nhìn qua bên Lê Công Trí, không ngờ gã sở hữu cho mình một mồi lửa Dịch Hóa cấp còn cao hơn Thần Quân Dịch Hóa của Trần Tiến. “Hỏa Cốt Đan Tâm” mồi lửa địa hỏa xếp hạng năm mươi ba của Tu Chân Giới. Từ khi Lê Công Trí lấy nó ra cả khán đài dường như hắn trở thành nhân vật chính. Thứ quý hiếm nhất đối với một Luyện Đan Sư rõ ràng chính là dịch hỏa, ngay cả các vị giám khảo cũng có chút kích động vì trừ vị Lục Phẩm Đan Sư Lương Minh Nhật sở hữu một mồi lửa địa hỏa hạng sáu mươi hai “Liên Hỏa Hoang Địa” thì cả hai vị sư đệ ông ta đến giờ vẫn chỉ dùng chân hỏa của chính mình.

- Quả nhiên dòng họ Lê ra sức đào tạo không ít cho đứa con cưng của bọn họ. Ngay cả bảo vật truyền thừa cũng đã đem cho Lê Công Trí rồi.

Trên khán đài có một vị khán giả đang bình phẩm với người ngồi cùng. Đáng về ông ta mang một chút khí chất bất phàm tuy nhiên cơ thể lại không dao động chút linh lực nào.

Cố Tiểu Trầm không ngờ rằng ở đây trừ Trần Tiến ra lại có một người sử dụng dị hỏa. Cô hiểu rõ hơn ai hết, dù Trần Tiến cũng sở hữu cho mình thứ dị hỏa đó nhưng huynh ấy sẽ không bao giờ lấy ra ở nơi như thế này. Tuy vậy, cô có chút lo lắng trong lòng vì dù sao từ vòng loại đến giờ Trần Tiến của cô vẫn luôn xếp nhóm đầu, nên trong lòng cô tâm tư tranh cường đã nổi lên. Ai mà không muốn người con trai mà mình mến mộ có thể đạt được danh vọng

Quay trở lại với Trần Tiến, hắn dùng đan hỏa của bản thân đang chiết xuất ra tinh chất của các loại đan dược. Có lẽ chính hắn cũng không biết từ khi hắn thu phục được Dị Hỏa thì huyết mạch Hỏa Phụng của hắn cũng tiếp thu thêm không ít hỏa năng của Dị Hỏa. Điều đó vô tình giúp hắn chiết xuất tinh chất dược liệu không ngờ lại vô cùng dễ dàng hơn sự tưởng tượng của hắn rất nhiều. Chưa tính đến, thuộc tính hắn thu được phải nói là thuần khiết tuyệt đối khiến hắn kinh hi không thôi.

Tiếp theo hắn đem tinh chất của tám loại dược liệu quăng vào Lò Luyện dùng chân hỏa kết tinh nó lại trước khi dùng nó để làm vật dẫn cho Dẫn Dược Thảo. Tốc độ này rất chậm vì hắn phải giữ được mức cân bằng các loại tinh chất dược liệu rồi gia tăng dần lên. Do chỉ mới vài tháng kinh nghiệm hắn không thể nào biết chắc chắn các mảnh khốe luyện đan so với các cao thủ khác nên hắn đành lựa chọn từng bước một.

Hắn vẫn luôn dùng hai tay để dẫn dược liệu cho Dẫn Dược Thảo hấp thụ, còn dựa vào thần thức của mình để khống chế mức độ trong lò luyện đan. Hai việc phối hợp một lúc hết sức tỉ mỉ và cẩn thận. Bản thân hắn rất coi trọng cuộc thi này nhất là cơ hội đến Phong Nha bí cảnh, trong cơ thể hắn luôn có một thứ gì đó thúc đẩy hắn phải không ngừng tìm kiếm, không ngừng gia tăng sức mạnh.

Phương thuốc này hoàn toàn do chính hắn tự mình sáng tạo ra cho nên thật lòng mà nói còn quá nhiều bước rườm rà và không cần thiết khiến bản thân hắn cũng lâm vào khốn đốn. Bây giờ thì Dẫn Dược Thảo đã tiếp thu được tinh chất tám loại dược kể tiếp hắn cần phải thành đan mới có thể gọi là mỹ mãn được.

Không nhanh không chậm, hắn dùng thần thức để điều khiển chân nguyên của mình đưa vào Lò Luyện để đẩy nhanh tốc độ thành đan. Trên người hắn lúc này mồ hôi đã ra như tắm, cơ thể bắt đầu có dấu hiệu mệt mỏi, không muốn bỏ cuộc giữa chừng hắn nuốt vào viên đan dược “Hồi Nguyên Đan” để duy trì chân nguyên trong giai đoạn thành đan quan trọng này. Thành hay bại tất cả cũng chỉ trong gang tấc. Lúc này cả ba vị giám khảo thật ra đều dùng thần thức quan sát toàn bộ hành động của Trần Tiến. Mặt của bọn họ chuyển qua lại từ bất ngờ đến kinh hi rồi chuyển sang sợ hãi.

Cuối cùng vị Lê Mạnh đan sư không nhịn được đành hỏi:

- Trúc Cơ đan hỏa thật sự có thể đủ nhiệt năng chiết xuất ra được tinh chất của đan dược cấp ba sao.
- Điều này là không thể tin được, nếu không phải hôm nay thấy tận mắt đệ còn nghĩ chuyện này là trò đùa của bọn tâm thần.
- Hai đệ không cần bất ngờ như vậy, hơn bốn trăm năm tu luyện và nghiên cứu đan đạo chính ta cũng không biết hay chưa bao giờ nghe có loại Trúc Cơ hỏa nào tạo ra nhiệt năng như vậy. Càng ngày ta càng có hứng thú với chàng trai này rồi, hai đệ nghĩ sao nếu ta muốn thu nhận hắn làm đệ tử?

Cả hai vị Đan Sư đồng thanh:

- Đệ cũng muốn!!
- Ba người chúng ta từ khi thành danh đến nay quả thực cũng chưa từng nhận đồ đệ, huynh có ý này nếu hắn quả thật chưa có danh sư thì ba chúng ta sẽ thay nhau làm sư phụ hắn. Với sở học của cả ba chúng ta mỗi người một điểm mạnh sẽ giúp hắn không ít.
- Cứ nghe theo ý sư huynh vậy. Đệ đã chờ đợi hơn hai trăm năm nay một người như y xuất hiện rồi. Cả đời này đệ khó đột phá được nữa nếu có thể truyền sở học cả đời cho một thiên tài như y quả là mãn nguyện.
- Lê Mạnh sư đệ đừng bi quan.
- Nguyễn sư huynh không cần an ủi đệ, từ khi bị trúng Vạn Cổ Tầm đệ biết thọ nguyên của mình như thế nào.

Ba vị giám khảo không ngờ từ một chuyện đáng lẽ là kinh hi dần chìm vào chút phiền muộn.

Cùng lúc này đa số các thí sinh đều đã vào giai đoạn thành đan. Với Dị Hỏa của mình tốc độ thành đan của Lê Công Trí là nhanh nhất, hắn đã hoàn tất cho mình đan phương mà hắn ghi chép ở vòng hai. Sau đó cũng lần lượt các thí sinh luyện “Tinh Thần Đan” hoàn tất.

Dương Thiên Yết vẫn như mọi vòng trước. Ngay khi hoàn tất bài thi, hắn lại cười một cách chói tai như thể hiện rằng hắn ta vừa thỏa mãn dự vọng của mình xong. Nếu có danh hiệu thí sinh bị chán ghét nhất chắc chắn là hắn thứ hai không ai thứ nhất

Tên Trần Mạnh Đức không thể đột phá phương pháp luyện mới như suy nghĩ của hắn. Cuối cùng, hắn đành tạm hài lòng với lò Tinh Thần Đan cao cấp đột phá của mình để hoàn tất vòng thi này. Hắn thật ra có tốc độ luyện đan phải nói cao nhất trong những người có mặt ở đây. Trong thời gian hai nén nhang hắn đã hai lần thử nghiệm phương pháp mới thất bại. Phát hiện gần hết giờ, hắn đành luyện chế một lò Tinh Thần Đan cao cấp nên thoạt nhìn thấy hắn vừa hoàn thành nhưng sự thật hắn chỉ dùng một phần ba thời gian so với người khác.

Lý Thu Phương sau khi trầm tư suy nghĩ, cuối cùng cũng thử nghiệm phương pháp dùng Dẫn Dược Thảo kích thích tám loại dược liệu còn lại. Luyện ra được một lò Tinh Thần Đan hiệu quả không chỉ có thể phục dụng cho Nguyên Anh kỳ mà còn có thể ổn định tâm trạng sau độ kiếp lên Nguyên Anh.

Trần Tiến cũng đã bước vào giai đoạn kết thúc. Từ khi luyện đan đến nay chưa bao giờ hắn gặp một lò đan được khó khăn đến như vậy. Toàn bộ tinh thần lực, thể lực hắn đã vận dụng hết. Đến khi thành đan hắn cũng không còn hơi sức mà kiểm tra thành quả của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Thành Công Thật Sao

Ba vị giám khảo vẫn luôn dùng thần thức quan sát lò luyện đan của Trần Tiến. Ngay khi hắn vừa kết thúc bài thi của mình có một lốc xoáy thoát ra từ Lò Luyện Đan dấu hiệu thường thấy của việc thành đan đã hình thành. Điều này khiến cho ba vị giám khảo hết sức vui mừng trông đợi sự thành công của phương pháp mới này.

Vẫn một hình ảnh trái ngược với tất cả thí sinh khác khi vừa kết thúc vòng thi, cơ thể hắn đổ mồ hôi ướt cả áo, chân nguyên cạn kiệt, cơ thể rệu rã do việc vận dụng thần thức kết hợp với chân nguyên để luyện đan khiến hắn lâm vào kiệt sức.

Đến khi vị tiểu đồng đến thu thập đan dược, hắn mới gắng sức tranh thủ liếc qua lò luyện đan của mình. Ánh mắt hắn trùng xuống khi nhìn thấy những viên đan dược của mình.

- Thất bại!!!

Hắn thở dài một hơi, bây giờ chính hắn cũng không còn sức lực để mà ủ rũ việc thất bại này.

Nhận được đan dược của ba mươi hai thí sinh, ba vị giám khảo để cho sự diệt của mình kiểm tra đan dược của ba mươi một thí sinh kia. Riêng của Trần Tiến cả ba quyết định cùng nhau kiểm chứng. Bọn họ gấp đến nỗi không thể nào chờ đợi được vị tiểu đồng mang đến mà cả ba cùng bay tới lấy khay đựng đan dược của Trần Tiến.

Khi nhìn thấy hình dáng của đan dược cả ba có chút thất vọng.

- Thất bại rồi, quả nhiên từ lý thuyết đến thực hành là như trời với đất.

Nguyễn Thái Hòa chán nản với kết quả trước mắt.

- Có lẽ chúng ta đã kỳ vọng quá nhiều vì dù sao cậu ta vẫn là một thanh niên trẻ mà.

Lê Mạnh cũng lên tiếng tự an ủi bản thân.

Thế nhưng vị Lục Phẩm Đan Sư Lương Minh Nhật dường như có phát hiện khác. Ông ta lấy tay cầm viên đan dược lên. Khi nhìn thấy viên đan dược này ông ta lập tức kinh hi.

- Hai vị sư đệ nhìn xem, không phải thất bại chỉ là phẩm cấp quá thấp thôi.

Nghe lời vị sư huynh của mình, hai vị sư đệ tranh nhau cầm lên những viên đan dược của Trần Tiến để khám phá.

- Thật quá tốt, tốt rồi. Thì ra không phải thất bại hoàn toàn.

Lê Mạnh quên mất việc giữ hình tượng, nhảy cẫng lên trong sự trở mắt của mấy vị tiểu đồng.

- Thiên tài, không ngờ sống mấy trăm năm rồi ta vẫn không giữ được bình tĩnh như vậy nữa.

- Thật không ngờ Dẫn Đan Đơn phiên bản cải tiến hắn đã làm được. Đại Hội này hắn chắc chắn là đệ nhất rồi.

Nguyễn Thái Hòa tâm tình cũng kích động nói với vị sư đệ của mình.

Lương Minh Nhật cũng không thể trách hai vị sư đệ mình được. Ông cũng không thể hài lòng hơn với những điều đang xảy ra. Điều này quá đổi kỳ tích đi, không một ai làm được cho dù là sư phụ của bọn họ một Đan Vương cũng không thể vậy mà ở nơi đây một cái quốc gia Ngũ cấp lại có thể xuất hiện một thanh niên kỳ tài như vậy.

Nội tâm ông ta càng thêm kiên định.

- Nhất định phải bảo vệ và giúp đỡ hắn phát triển. Chỉ khi hắn phát triển đầy đủ thì mới là phần phước của cả Tu Chân Giới.

Hóa ra lò đan của Trần Tiến xuất ra được tất cả chín viên, tỷ lệ thành công là ba viên. Ba viên thành công cũng chỉ là loại ba nhưng như vậy cũng hình thành cơ sở để tạo thành một lối đi mới cho các Đan Sư trong tương lai.

Sau khi thất vọng vì mình thành đan thất bại, Trần Tiến cũng di chuyển về nơi của nhóm người Lâm Hoa thành. Cố Tiểu Trầm thấy vẻ mặt của hắn liên quan tâm.

- Huynh không sao chứ, muội phát hiện huynh phải dùng đan được phục hồi chân nguyên. Dù quyết tâm như thế nào nhưng huynh vẫn phải gìn giữ sức khỏe chứ.

Trần Tiến cảm thấy thật sự ấm áp, từ lúc ở cùng Cố Tiểu Trầm không cần biết hắn làm gì, chỉ cần hắn có mặt hay phiên muộn thì cô ấy vẫn luôn nhẹ nhàng quan tâm hắn. Trần Tiến nở nụ cười cảm động đáp.

- Huynh không sao, dụng lực quá độ thôi. Nghỉ ngơi một chút sẽ đỡ hơn nhiều.

Lê Công Trí khi trở về vị trí của mình thật sự khiến bao nhiêu người hâm mộ và kêu gào như một thần tượng mới. Với khán giả khi y lấy ra Dịch Họa của mình luyện đan thì y chính là đối tượng được quan tâm nhất của Đại Hội này. Một Luyện Đan Sư tứ phẩm trẻ tuổi, sở hữu Dịch Họa trong tay thì khắp cái Lâm Quốc này có được người thứ hai sao? Câu trả lời là Không.

Lúc này tất cả mỹ tửu dùng để diễn tả sự hoành tráng của y cũng không đủ. Ngay cả cái tên biểu đệ Lê Công Minh cũng nở mày nở mũi. Chỉ có cô nàng nữ tử Lý Thu Thủy của Thiên Tà Học Viện càng ngày càng nhìn càng chướng mắt với gã này. Với cô vị sư muội mình thật hoàn hảo không ngờ ở Đại Hội này liên tiếp thất bại trước gã này.

Lý Thu Phương lại không quan tâm cả quảng trường đang chú ý đến Lê Công Trí mà cô đi thẳng về phía Trần Tiến.

Ánh mắt hiên ngang, khí thế bất tục của cô quả nhiên là lực sát thương với bao nhiêu nam nhân ngay cả một thiếu niên anh tuấn như Thi Sách cũng không ngoại lệ

- Có phải người đã nhận ra từ đầu rồi phải không?

Cố Tiểu Trầm thật sự khó chịu với cô nàng này. Không biết cô đối với cô gái Thu Phương này không có thiện cảm không biết là do cô ấy cứ liên tục làm phiền Trần Tiến hay do cô ấy kiêu ngạo xem thường người khác.

- Ban nãy tôi đã nói là nơi này không hoan nghênh cô mà.

- Tôi không nói chuyện với cô. Nếu còn cứ xen vào việc của tôi đừng trách tôi.

Lý Thu Phương cũng có tâm tư ghen ghét với Cố Tiểu Trầm. Dù rằng xét về dung nhan cô gái này không bằng mình thế nhưng tại sao mình lại bị khí chất của cô ấy lấn át. Có chút gì đó mình cảm giác tự ti khi đối mặt.

Dĩ nhiên Cố Tiểu Trầm cũng đâu chịu nhường bước.

- Việc của cô không liên quan tôi, nhưng chuyện của Trần huynh thì không đến lượt cô.

- Cô... cô... có tư cách gì chứ.

Lý Thu Phương chịu hết nổi, đành lấp bắp nói.

Cố Tiểu Trầm nhất thời cũng bối rối. Cô cũng không biết mình là gì đối với Trần Tiến, chỉ biết từ ngày đầu tiên gặp nhau cô đã nguyện ý đồng hành cùng hắn. Cô có ba năm tu luyện bên ngoài, không ngờ cô vì người con trai này mà chấp nhận cùng hắn đi khắp nơi. Đúng lúc này, Trần Tiến đứng dậy đỡ lấy một bên vai của Cố Tiểu Trầm lạnh lùng nhìn Lý Thu Phương nói:

- Cô ấy là đạo lữ của tôi, cô nghĩ cô ấy có đủ tư cách không.

Cố Tiểu Trầm run rẩy, trong lòng cô có sự kích động. Người con trai này không ngờ trước mặt mọi người nói rằng mình là đạo lữ của y. Những lời này là dành cho cô, cho Cố Tiểu Trầm hiện tại không phải là Cố Tiểu Trầm của Thanh Vân môn. Đôi mắt của cô không giấu được vẻ vui sướng, có lẽ đôi lúc tình cảm chỉ thật đơn giản đó là sự thừa nhận từ đối phương.

Lý Thu Phương ngờ ngác không kịp phản ứng. Cô không ngờ những lời của chàng trai này nói ra rất bình thường nhưng ánh mắt hạnh phúc lóe lên của cô gái này khiến cô ganh tỵ. Trong lòng cô có một câu hỏi.

- "Đây là hạnh phúc của yêu sao".

Không thể chịu đựng nổi nữa, liên tiếp bị lời nói của tên này lạnh lùng đánh thẳng vào kiêu ngạo của cô. Cô không biết tại sao lại vô tình hạ giọng nói.

- Tôi chỉ muốn biết đáp án mà thôi.

Trần Tiến cũng không muốn làm khó cô gái này.

- Đúng là tôi cảm thấy đề thi có điểm huyền bí. Chính vì vậy đã tự tạo ra đàn phượng khác.

Lý Thu Phương gật đầu.

- Cảm ơn.

Nói xong cô nhanh chóng bỏ đi dường như cô rất sợ thấy hai người trước mặt cô biết rằng cô đang có cảm giác hâm mộ Cố Tiểu Trầm.

Cố Tiểu Trầm lúc này cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, quay đầu mỉm cười nói.

- Đổng kịch thế đủ rồi, cô ấy đi rồi chắc tạm thời không phiền huynh đâu.

Thế nhưng Trần Tiến vẫn đang dùng ánh mắt đầy nhìn cô, có ám áp có yêu thương.

- Đó là lời thật lòng của huynh.

Âm thanh không lớn chỉ vừa đủ để Cố Tiểu Trầm nghe thấy. Cô đỏ mặt trái tim lại đập mạnh liên hồi phải nói lúc này cô không còn chút đáng về thông minh nào nữa mà chỉ đích thực là một cô gái tuổi thanh xuân. Cô quay người bỏ đi rồi giọng vang vọng lại.

- Muội có chút việc ra ngoài chút.

Nói xong cô ấy cũng nhanh chóng biến mất trong đám đông người mặc cho Trần Tiến chưa kịp đáp gì.

Trong nhóm người ở Lâm Hoa thành dường như không ai kinh ngạc với việc này. Dường như theo họ nghĩ hai người này quả thực là đạo lữ của nhau. Chỉ có Thi Sách dường như vẫn nghi hoặc.

- Không ngờ Trần huynh xa cách vài tháng không gặp đã có đạo lữ. Cố Tiểu Trầm không chỉ là cô nương tốt mà còn hết sức tài giỏi.

Trần Tiến cũng đành cười trừ, cũng không biết giải thích sao. Càng giải thích sẽ càng rắc rối.

Hòa Minh cũng không phải người quản cuộc sống riêng tư của người khác. Cái gã ta quan tâm là lợi ích mà Trần Tiến mang lại, mà bây giờ Trần Tiến ít nhất đang thể hiện được giá trị của mình nên khiến gã rất hài lòng. Chưa tính đến, thân thể của hai người này hình như cũng không hề nhỏ nên gã cũng không muốn vô duyên vô cớ đắc tội người khác. Các thành viên khác của Lâm Hoa thành cực kỳ phấn kích. Cơ hội để vinh danh thành trì nơi họ sống quả là ngàn năm có một. Từ khi lịch sử Lâm Hoa thành thành lập đến nay giờ cũng chưa từng một ai đưa vị trí của nó lên đệ nhất ở bất kỳ lĩnh vực gì.

Tuy nhiên, gã cũng đang rất phiền lòng với vụ cá cược với tên Lâm Viễn. Không ngờ cái tên Trần Mạnh Đức nhìn vẻ ngoài tầm thường nhưng lại lợi hại như vậy, không chỉ liên tiếp qua vòng mà còn đạt thứ hạng tương đương đại diện của gã.

Tâm trạng giống y hệt Hòa Minh chính là gã Lâm Viễn, khi bắt đầu vụ đánh cuộc này gã rất tự tin vì gã nắm được thông tin đại diện của Lâm hoa thành chỉ là một tên thiếu niên. Mà từ khi gã gặp được Trần Mạnh Đức thì với gã không thể có kẻ nào sánh ngang được với tên nhóc này ở việc luyện đan. Không ngờ tên Trần Tiến lợi hại như vậy, từ đầu tới giờ tỏ ra không thua gì đại diện của Linh Sơn của gã.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Kết Quả Bất Ngờ

Lúc này vị giám khảo áo đen đứng trên đài đồng dạng nói:

- Kết quả vòng thi thứ ba đã có. Mười sáu người đứng đầu của cuộc thi này sẽ tiếp tục tranh tài ở vòng cuối cùng. Những người bị loại ở vòng này sẽ được nhận lại đan dược chính mình đã luyện ở vòng ba.

Ba vị giám khảo trên đài vẫn đang cầm trên tay khóa đan dược của Trần Tiến. Cả ba người đều đang nâng niu nó như là bảo vật, sự kiện này nếu có người khác ở đây thấy cảnh này sẽ cảm thấy kỳ dị. Ba Luyện Đan Sư cao cấp tu vi đều đã đạt đến Hư Thần trung kỳ trở lên lại đang kích động vì những viên Dẫn Đan Đơn.

Vị Lương Minh Nhật Đan Sư nhìn hai vị sư đệ mình rồi nói:

- La Thành đại lục của chúng ta mặc dù tài nguyên thật sự không dồi dào nhưng đó không phải là điều quan trọng nhất dẫn đến việc chúng ta luôn thua kém những đại lục khác như Hải Vân, An Khê, Lô Giang... mà nguyên nhân trực tiếp chính là do chúng ta không có nhân tài kiệt xuất, thiên tài tuyệt

đỉnh mà dù có chúng ta cũng không giữ được như Sở Huy là ví dụ.

Dừng một nhịp, ông ta vuốt bộ râu trắng của mình nhìn các vị sư đệ rồi nói tiếp:

- Các đệ cũng như ta chắc chắn đều đồng ý, Trần Tiến người có thể viết ra loại đan phương đầy sáng tạo này chính là một báu vật chúng ta cần phải bảo vệ và đào tạo. Hẳn không chỉ có ý nghĩa với tương lai của Đan Sư hội chúng ta ở La Thành đại lục này mà còn có ý nghĩa vực dậy niềm tin của tu sĩ chúng ta. Các đệ chắc vẫn không quên lý do tại sao sư phụ và đại sư huynh của chúng ta phải tự bạo mà chết chứ.

- Các đệ nào dám quên.

- Năm xưa vì sự tự tôn của La Thành chúng ta, sư phụ và đại sư huynh của chúng ta thà chết không hàng để đầu nhập đến Quảng Đường đại lục. Chính là vì gìn giữ truyền thống, gìn giữ cái gọi là tinh thần dân tộc quê hương. Các đệ cứ nghĩ xem nếu sư phụ chúng ta là người của Hải Vân đại lục có bị bức ép như vậy không.

Ánh mắt của cả ba đã trở nên đỏ hoe, sự kiện hai trăm năm đã trôi qua nhưng với họ vẫn như trước mắt. Họ kiên cường sống, cố gắng phục vụ ở Đan Sư hội chi nhánh La Thành chính là để hy vọng một ngày, một ngày vì La Thành đại lục mà chân chính phát huy toàn bộ sức lực. Năm xưa khi Sở Huy ra đời, cả ba người họ đều hết sức vui mừng thế nhưng hy vọng lập tức dập tắt khi biết tin Nam Thiên thượng vực đã truyền tin sẽ thu nhận y.

- Trần Tiến... cả ba chúng ta đều quyết định đặt cược vào cậu.

Đan Sư Lương Minh Nhật cầm viên Dẫn Đan Đơn trên tay rồi lập tức bóp nát.

- Hai đệ cũng hãy mau làm như ta, rồi xóa hết dấu vết về đan phương hôm nay của cậu ta đi. Bí mật này càng ít người biết càng tốt, nếu không sẽ không có lợi cho tương lai của hân.

Hai vị sư đệ của ông cũng nhanh chóng tiêu hủy những viên đan dược còn lại.

Hội trường bên dưới vẫn đang im lặng để chờ vị giám khảo áo đen công bố kết quả. Cả quảng trường lặng im như tờ, kết quả vòng này liên quan rất lớn đến thứ hạng chung cuộc.

Hạng ba mươi hai, Trương Thanh Hải tổng điểm một trăm hai mươi bảy.

Hạng ba mươi mốt, Lý Quảng tổng điểm một trăm hai mươi chín.

Hạng ba mươi, Lý Đình Trung tổng điểm một trăm ba mươi.

...

Những người có tên nằm ngoài danh sách vào vòng trong thì tâm trạng vô cùng nặng nề, cũng có những thí sinh dường như hải lòng với kết quả này. Còn những người nằm trong nhóm vào vòng chung kết thì rất nhiều người đang ăn mừng như điên.

....

Hạng mười sáu, Long Phi Vân tổng điểm một trăm năm mươi bảy.

Hạng mười lăm, Mai Anh tổng điểm một trăm năm mươi chín.

...

Hạng mười, Thi Sách tổng điểm một trăm sáu mươi sáu.

Hạng chín, Nguyễn Xuân Kiên tổng điểm một trăm sáu mươi bảy.

Hạng tám, Lục Linh Lan tổng điểm một trăm bảy mươi.

Hạng bảy, Hồ Nhất Long tổng điểm một trăm bảy mươi.

Hạng sáu, Lâm Bách Nhật tổng điểm một trăm bảy mươi hai.

Đến đây vị giám khảo áo đen bỗng dừng lại một chút không tiếp tục đọc thứ hạng khiến rất nhiều người hồi hộp nhất là năm người còn lại chưa có tên.

Hầu hết mọi người đều nhận ra nhóm mười người so với vòng hai không có nhiều sự thay đổi. Điều đó thể hiện rằng họ đều thể hiện phần thi luyện đan của mình vô cùng xuất sắc. Đặc biệt gã Hồ Nhất Long có số điểm tăng lên so với chính hân ở hai vòng trước.

- Xin cáo lỗi để mọi người đợi lâu, ta sẽ đọc tiếp thứ hạng của các thí sinh sau vòng ba.

Cuối cùng thì âm thanh vị giám khảo tiếp tục lên tiếng phá tan không khí căng thẳng của quảng trường.

Hạng năm, Trần Mạnh Đức tổng điểm một trăm tám mươi một.

Hạng tư, Trần Đức Tiến tổng điểm một trăm tám mươi tư.

Hạng ba, Lý Thu Phương tổng điểm một trăm tám mươi tám.

Hạng hai, Lê Công Trí tổng điểm một trăm chín mươi.

...

Khi cái tên Lê Công Trí được xướng lên cả khán đài chột náo động. Tất cả mọi người đều không thể tin được vị Luyện Đan Sư tứ phẩm sở hữu mồi lửa Dị Hỏa chỉ xếp vị trí thứ hai.

- Không thể nào... không thể kết quả như vậy được.

Đã có khán giả la lớn ở bên dưới.

- Kết quả tại sao lại như vậy được, nhất định có nội tình.

- Mau mau, xem lai lịch của cái tên Dương Thiên Yết như thế nào. Không có chuyện một Đệ Nhất Công Tử của Long Thành vô duyên vô cớ vị đánh bại được.

Ngay cả chính Lê Công Trí cũng sửng sốt với kết quả này. Ngay từ đầu gã luôn cẩn trọng với tên Dương Thiên Yết kì quái này. Chính vì lẽ đó hắn không tiếc dùng lấy Dị Hỏa để luyện đan không ngờ được rằng hắn vẫn bị người khác qua mặt. Ánh mắt căm thù của hắn đã dán lên gã Thiên Yết, ánh hào quang của hắn đã bị tên này lấy mất.

Thấy bên dưới quặng trường trở nên ồn ào, vị giám khảo áo đen bắt buộc phải dùng sức mạnh của mình hét lên để mọi người trật tự bớt bàn tán xôn xao.

- Im mau!! Để ta còn có thể công bố kết quả.

Âm thanh của vị giám khảo quả nhiên có tác dụng, ngay lập tức cả khán đài đều nhanh chóng trở về trạng thái tĩnh lặng.

Hạng nhất, Dương Thiên Yết tổng điểm một trăm chín mươi lăm.

Sau khi giám khảo công bố xong kết quả. Sự hoài nghi nhanh chóng lan ra khắp mọi nơi, vô số cuộc tranh cãi diễn ra.

- Nếu tính điểm số vòng này không như vậy Lý Thu Phương và Dương Thiên Yết cả hai đều cao hơn Lý công tử rồi.

- Ta không tin có gian lận đâu, uy tín của Lương tiền bối như thế nào cả Lâm Quốc chúng ta đều biết mà.

- Chẳng lẽ thật sự có nội tình.

Cô nàng Lý Thu Thủy lần này có thể trút được giận rồi, cô rất vui khi thấy có kẻ gặp nạn. Dù tính ra sư muội mình vẫn đang xếp sau gã Lê Công Trí nhưng điều đó vẫn không phủ nhận được. Ở vòng thi thực hành này vị sư muội của cô đạt điểm cao hơn cái tên Lê Công Tử gì đó.

Bên nhóm Lê Công Trí, gã Lê Công Minh đang muốn đòi lại công bằng cho biểu ca của mình. Một người sử dụng Dị Hỏa không thể nào luyện đan điểm số lại kém hơn hai người kia được. Đang bước lên trước, gã bị chính biểu ca mình chặn lại.

- Đệ không cần lên, nếu muốn thách thức phải là ta.

Lê Công Trí quả không hổ là một người nhận được trọng điểm bồi dưỡng của Lê gia. Dù trong nội tâm hắn đang cực kỳ bùng nổ, hắn không chấp nhận được hắn có kết quả thua kém người khác. Thế nhưng bên ngoài hắn vẫn giữ được sự điềm đạm và bình tĩnh của mình.

Hắn bước lên chấp tay cúi chào vị giám khảo rồi lập tức đặt câu hỏi.

- Không biết thí sinh có thể thách thức về kết quả cuộc thi được không?

Câu hỏi của hắn thu hút sự chú ý của tất cả mọi người có mặt theo dõi cuộc thi hôm nay.

Vị giám khảo áo đen dường như biết trước câu hỏi của Lê Công Trí. Y không trực tiếp trả lời mà lấy ra hai viên đan dược từ hai lô luyện đan của hai người Lý Thu Phương và Dương Thiên Yết rồi phóng qua cho hắn.

- Người xem đi rồi sẽ rõ.

Cầm trên tay hai viên đan dược, Lê Công Trí nhất thời thất kinh. Hắn không phải kẻ ngốc, rõ ràng vòng thi này hắn đã thua rồi. Hắn quá chủ quan vào kết quả của mình giành được ở vòng hai mà không ngờ rằng phẩm cấp và thuộc tính đan dược vẫn có thể tiếp tục đột phá thêm tính năng.

- Xin tiền bồi thứ lỗi, hậu bồi hành xử lỗi mắng. Chỉ là nhất thời có chút kích động nên làm việc thiếu suy nghĩ.

Vị giám khảo áo đen cũng không muốn truy cứu vấn đề nên khoác tay rồi nói.

- Đây là cuộc thi dân chủ, nếu có thắc mắc đều có thể nói. Cho nên cậu không cần phải lo lắng, giờ thì về vị trí đợi vòng thi chung kết đi.

Thấy nhân vật chính không tiếp tục truy cứu nữa, các khán giả lại bắt đầu xôn xao về thân thế của Dương Thiên Yết. Có người nói hắn đến từ đại lục khác, có người lại nói hắn vừa nhận được truyền thừa, lại cũng có người đồn đoán rằng hắn được một danh sư nào đó chỉ điểm hoặc đến từ tông môn, tổ chức nào đó.

Nhưng dù tất cả lời đồn đoán như thế nào chung quy lại cũng nói về một chuyện không ai biết rõ về hắn. Mặc dù tất cả đều có thể khẳng định rằng Dương Thiên Yết già chắc chắn sau một ngày sẽ trở nên nổi tiếng ở Lâm Quốc này.

Còn gã kẻ đang tạm xếp vị trí dẫn đầu của cuộc thi vẫn thái độ hết sức ung dung đó. Không một ai bước đến chúc mừng hay làm quen vì những kinh nghiệm của những người trước vẫn quá rõ ràng. Dương Thiên Yết đã thu hút hết sự chú ý của tất cả mọi người và đây thật sự chính cái vỏ bọc hoàn hảo để các vị giám khảo bảo vệ Trần Tiến.

Ở vị trí thứ tư, điểm số của Trần Tiến cũng giúp hắn có thể giữ được mình ở vị trí tốt để hơn hai năm sau có thể đại biểu Lâm Quốc và La Thành đại lục tham gia Đan Sư Đại Hội giữa các đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đan Dược Của Lục Phẩm Đan Sư

Sau khi công bố các vị trí ở vòng ba, có thể nói gã Hòa Minh là một trong những người có tâm trạng hưng phấn nhất trong quảng trường. Theo như vị trí trên bảng xếp hạng thì đại biểu của Lâm Hoa thành dù không còn giữ vị trí dẫn đầu. Tuy nhiên, ngay từ đầu gã chưa bao giờ trông mong vị trí đó, với gã thứ hạng càng cao dĩ nhiên càng tốt nhưng điều quan trọng nhất vẫn là vượt mặt đại diện Linh Sơn.

Ở vòng thi này, Trần Tiến đã làm được điều đó khiến ông không chỉ hài lòng mà tâm trạng cũng trở nên kích động. So với ba vị giám khảo khi nhận được đan dược của Trần Tiến cũng không hề thấp hơn. Càng ngày gã ta nhìn Trần Tiến càng thuận mắt.

- Trần Tiến cậu quả là quý nhân của ta.

Các thành viên khác của Lâm Hoa thành đều tưởng rằng vị thành chủ của mình vì thành tích của Trần Tiến mà cao hứng, nên cũng hòa chung niềm hứng khởi mà liên tục kẻ xướng người họa chiến tích của Trần Tiến.

- Quả là anh hùng xuất thiếu niên mà.

- Ta đã nói trước rồi, lần đầu mới gặp qua Trần Đan Sư ta đã thấy anh ta có điểm đặc biệt. Bây giờ thì đã chứng minh ta không sai mà.

- Đúng, đúng có Trần Đan Sư ở Lâm Hoa thành sau này đan dược chúng ta không phải lo rồi.

...

Trần Tiến cũng không tỏ ra vui mừng khi nhận được khen ngợi. Chính hắn vẫn đang suy nghĩ không ngờ mình vẫn giữ được vị trí thứ tư khi thành đan thất bại.

- Tôi chỉ cố gắng hết sức, nhất định vòng sau sẽ làm tốt hơn để không phụ mọi người tin tưởng. Tôi cũng còn phải đền đáp việc Thành Chủ tạo cho tôi cơ hội tham dự lần này.

Cố Tiểu Trầm lúc này cũng đã quay trở lại, nghe được những lời ca ngợi của mọi người với Trần Tiến cô không cảm thấy nó quá khoa trương. Vì cô rõ hơn ai hết cái mà Trần Tiến làm được còn nhiều hơn thế. Một chàng trai mà vài tháng trước còn mới lần đầu học cách luyện đan, hôm nay đã là một Luyện Đan Sư nổi bật. Cô ở tông môn chứng kiến cũng không ít người sau một đêm có thể đột phá mấy cấp tu vi, hoặc trở thành một đan sư cao cấp nhanh chóng nhưng đó đều là do truyền thừa hoặc tài nguyên Tông Môn cung cấp không phải tự thân họ đạt được.

Thời gian bên cạnh Trần Tiến, cô có thể thấy rõ mọi thứ hắn có được đều do chính mình đạt lấy. Nỗ lực, kiên định, hoài bão và quyết đoán, đó là những thứ mà cô có thể cảm giác được khi ở bên cạnh hắn. Cũng có lẽ vì điều khác biệt đó đã thu hút cô khiến cô nguyện ý ở bên hắn.

Thấy Cố Tiểu Trầm quay lại, Trần Tiến khẽ mỉm cười chào đón. Bất giác mặt cô hơi ửng đỏ vội xoay người đi. Bây giờ trong cô hơi có chút lúng túng khi đối mặt với hắn. Còn Trần Tiến cũng nghech mặt ra không hiểu tại sao này giờ Cố Tiểu Trầm có vẻ không để ý mình.

Mấy người xung quanh thấy hai người đang lúng túng, đều là lão già thành tinh sống bao lâu nên cũng rất biết điều hợp tác di chuyển qua một bên để lại hai người một nam một nữ đứng một góc ở quảng trường.

Ở chiến tuyến bên kia, Lâm Viễn trên mặt thấp thoáng có chút lo lắng với kết quả này. Gã biết Trần Mạnh Đức có truyền thừa về đan đạo nên luôn cho rằng trừ vài kẻ quá hùng mạnh như Lê Công Trí, Lâm Bách Nhật thì hẳn ta sẽ dễ dàng chiếm lấy vị trí cao. Gã bày ra cuộc cá cược này cũng vì tin tưởng vào hắn, thế nhưng không ngờ gã Trần Tiến này đích thực cũng biến thái không kém gì Trần Mạnh Đức.

- “Hay hẳn ta cũng có truyền thừa như tên họ Trần này. Không thể nào, truyền thừa chứ có phải bó rau ngoài chợ đâu mà muốn là đạt được.”

Gã Lâm Viễn đang lăm băm suy đoán.

Cũng như bên phía Lâm Hoa thành, nhóm người của Linh Sơn cũng bu quanh Trần Mạnh Đức chúc mừng. Bọn họ đều đến từ vùng hẻo lánh, đạt được vị trí mười người dẫn đầu cũng khiến họ vui sướng rồi chứ đừng nói đến thứ năm như hiện nay. Gã Trần Mạnh Đức tuy không hài lòng lắm với việc mình bị tụt xuống, nhưng hắn biết rõ nguyên nhân tại sao nên vẫn rất lạc quan cho vòng thi kế tiếp.

Lâm Viễn sau khi suy tư một lúc, rồi bắt mọi người lui ra riêng mình thì truyền âm với Trần Mạnh Đức

- Cậu nắm chắc bao nhiêu cơ hội đánh bại được tên Trần Tiến.

Thấy vị Thành Chủ của mình có vẻ quan tâm đến sự hơn thua của mình và Trần Tiến nên hắn lập tức trấn an.

- Huynh đừng thấy tiểu đệ vừa kém điểm hẳn ở vòng hai rồi hiểu lầm. Vòng hai điểm đệ thấp vì chỉ có thể tận dụng một phần ba thời gian, đệ tin nếu đầy đủ thời gian đệ hoàn toàn đứng trên hắn.

- Có chuyện như vậy sao?

Lâm Viễn nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy, huynh chẳng lẽ không tin tưởng đệ.

- Không, nếu đệ nói như vậy thì ta làm sao có thể nghĩ như vậy nữa. Hy vọng vòng sau đệ có thể đánh bại hắn đoạt ngôi đệ nhất.

- Nghĩa huynh hãy yên tâm, đệ sẽ không sơ suất nữa đâu.

Lâm Viễn giải tỏa được khúc mắc trong lòng sự tự tin lại trở lại đưa ánh mắt khiêu chiến về hướng Lâm Hoa thành. Hòa Minh cũng vừa đúng lúc nhìn qua. Hai ánh mắt đều tóe lên ánh lửa, như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đối diện.

Sau khi phát hiện phương pháp luyện đan của mình đạt được điểm số cao nhất ở vòng ba thì sự tự tin, cao ngạo lại trở về trên con người Lý Thu Phương. Tuy chưa trực tiếp vươn lên nhưng cô đã vượt qua cái tên đáng ghét Trần Tiến. Khi nghe qua điểm số của Trần Tiến không một ai biết rằng Lý Thu Phương đã nói thầm một câu.

- “Thì ra người chỉ đến thế, vậy mà dám xem thường ta.”

Lúc này ba vị giám khảo đang bàn bạc đề thi kế tiếp. Bởi vì bọn họ đã dùng chính đề thi của vòng cuối cùng để thi đấu vòng hai nên bây giờ phải nghĩ ra đề thi mới.

Đan Sư Lương Minh Nhật vẫn như mọi lần, vuốt chòm râu của mình rồi hỏi hai vị sư đệ.

- Các đệ có đề thi đề đưa ra cho vòng này chứ.

Lê Mạnh nhanh chóng trả lời vị sư huynh của mình.

- Không dám giấu sư huynh, đệ nhất thời không nghĩ ra đề thi phù hợp rõ ràng các thí sinh năm nay thực lực và tiềm lực cao hơn mọi lần nên nhất thời đệ không có đề thi phù hợp.

Nghe vị Lê Mạnh sư đệ trả lời, Lương Minh Nhật quay qua nhìn Nguyễn Thái Hòa sư đệ của mình. Ông ta trầm tư một chút rồi đáp:

- Huynh nghĩ sao về đề thi tại Đan Sư Đại Hội mười ba Đại Lục ba mươi hai năm trước.

Lương Đan Sư kinh ngạc trước ý kiến của sư đệ mình. Ông ta năm đó tuy không có mặt nhưng vẫn rõ ràng đề thi đấu năm đó. Cũng không cần nhắc nhiều, ông ta nhanh chóng ông ta đồng ý sử dụng đề thi năm đó.

- Đề thi đó rất hay, lại rất phù hợp trình độ của tất cả thí sinh hôm nay.

- Ý kiến lần này của huynh thật tốt, như vậy chúng ta có thể thử nghiệm thêm một vài vấn đề với Trần Tiến.

Ba vị giám khảo sau khi nhất trí thì bắt đầu thực hiện đề thi của vòng cuối rồi giao cho vị giám khảo áo đen để ông ta công bố bắt đầu vòng thi đấu cuối

cùng.

Thấy vị giám khảo áo đen xuất hiện, mọi người đều biết vậy là vòng chung kết chuẩn bị bắt đầu. Tất cả khán giả cũng như mười sáu người cuối cùng đều đang hết sức hào hứng mong đợi.

- Cuộc thi đến lúc này đã trải qua ba vòng thi đấu hết sức gay cấn và hấp dẫn. Đã có những người thất bại nhưng vẫn còn những người vẫn tiếp tục. Và đây họ chính là những người đáng được chờ đợi nhất cho tới lúc này, mười sáu người tài giỏi nhất sẽ tiếp tục tranh tài để tìm ra Đệ Nhất Luyện Đan Sư của Lâm Quốc.

Lời nói của vị giám khảo đã hâm nóng bầu không khí của cả quảng trường cũng như các thí sinh còn lại.

- Mời mười sáu người lọt vào vòng chung kết bước lên đây để chuẩn bị nhận đề thi của vòng đấu này.

Nhanh chóng tất cả những người có tên đều có mặt, trên gương mặt của họ có nhiều sắc thái khác nhau người thì lo lắng, người thì tự tin, người thì mong đợi.

- Tất cả thí sinh hãy lắng nghe cho rõ. Vòng này là vòng thử đan, mỗi người sẽ nhận được một viên đan được bí ẩn do chính vị sư thúc của ta cũng là Lương Đan Sư luyện chế. Mỗi người phục dụng xong viên đan được có một canh giờ thời gian để ghi lại hiệu quả của viên được, tên gọi và thành phần có trong nó.

Bao nhiêu khán giả bên dưới khi nghe đề thi đều "ồ" lên, phải nói là hết sức ghen tỵ với những thí sinh này. Phải biết đan được của Lục Phẩm Đan Sư chế ra có giá trị lớn đến cỡ nào, nói nó gây ra một trận huyết chiến cũng không phải không thể.

Bên dưới khán đài có bao nhiêu là cao thủ Kim Đan, Nguyên Anh ngay đến Hư Thần cũng phải thêm muốn chỉ hận không thể nhảy lên khán đài thi đấu hoặc cướp đoạt lấy nó.

Lúc này các tiểu đồng đã mang đan được đến cho tất cả thí sinh. Khi Trần Tiến bắt đầu mở hộp bạch ngọc ra, một mùi hương nhẹ thoang thoảng bay vào mũi của hắn rất ngọt ngào và mê hoặc.

Viên đan được có màu nâu đen trông không khác các loại khác. Cầm nó trong tay Trần Tiến cảm thấy có chút hơi nóng tỏa lên lòng bàn tay, cảm giác vô cùng khoan khoái dễ chịu. Trần Tiến thật sự có chút nuối tiếc nếu nuốt lấy nó, vì suy nghĩ của hắn lúc này khá đơn giản. Đây là một viên đan được do một Luyện Đan Sư lục phẩm luyện ra, có nghĩa có tác dụng tốt với cả những tu sĩ dưới Kiếp Biến. Còn hắn hiện tại chỉ Trúc Cơ trung kỳ phải nói cực kỳ lãng phí, chưa tính đến hắn tin tưởng mình sẽ hoàn toàn tự luyện đan cho chính mình được khi mình đã ở cấp độ đó.

Dù vậy, hắn có lẽ là thí sinh duy nhất suy nghĩ như vậy. Tất cả thí sinh còn lại sau khi cảm nhận bằng khứu giác và thị giác lập tức phục dụng viên đan được. Ngay cả Lý Thu Phương, Lê Công Trí cũng không ngoại lệ vì dù là Lê gia hay Thiên Tà Học Viên cũng chỉ có Luyện Đan Sư cấp bốn mà thôi nên cơ hội này quả là ngàn năm có một. Chỉ có tên Dương Thiên Yết dường như đang suy nghĩ gì đó nhưng cũng nhanh chóng tận dụng cơ hội nuốt lấy viên đan được.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Băng Hỏa Thiên Cấp Đan

Viên đan được nhanh chóng bị hòa tan trong miệng của Trần Tiến, một cỗ hương nồng đậm từ trong miệng hắn lan tỏa ra. Đến khi hoàn toàn phục dụng viên đan được, từng mạch máu chạy trong cơ thể của Trần Tiến trở nên sôi sục. Vô số luồng nhiệt lưu toát ra từ khắp cơ thể nhưng cũng nhanh chóng tan biến mất trong không khí.

Chờ đợi một phút thời gian, Trần Tiến có chút nghi hoặc ở trong lòng.

- “Tại sao lại không có cảm giác gì nữa?”.

Tiếp tục hít một hơi thật sâu, hắn cố gắng tìm manh mối của loại đan được này từ những cảm giác của bản thân. Tuy nhiên, hắn vắt hết óc suy nghĩ vẫn không đoán ra được loại đan được mình vừa phục dụng thật sự có tác dụng gì.

Tương chừng bản thân mình đang rơi vào bế tắc thì từ đan điền truyền lên một luồng hàn lưu khiến hắn buốt giá. Toàn thân hắn trở nên run rẩy vì lạnh. Dù vậy, chính cái buốt lạnh này giúp hắn nhận ra được tên của loại đan được mình vừa phục dụng là gì.

“Băng Hỏa Thiên Cấp Đan”, loại đan được ngũ phẩm cực kỳ giá trị. Người phục dụng loại đan được này ban đầu sẽ trải qua cảm giác nóng sau đó sẽ trở nên lạnh bất thường. Mặc dù gây ra khổ sở cho người sử dụng nhưng hiệu quả mang lại tương đối lớn. Công dụng của đan được chính là gia tăng tối đa dự trữ chân nguyên đang tồn tại trong cơ thể, người tu luyện chỉ cần sau đó bế quan tu luyện để làm đầy chân nguyên trong kinh mạch thì tu vi sẽ tăng trưởng lên gấp đôi.

Trần Tiến thở ra một hơi sâu, trước khi phục dụng đan dược hắn cứ ngỡ chính mình thật sự không cần thiết phải dùng loại đan dược do vị Lục Phẩm Đan Sư luyện chế để tránh sự lãng phí nhưng bây giờ có bất hủ trả lại thì hắn thà cần rằng chịu chết chứ nhất quyết không ỏi ra. Hắn thầm than trong lòng:

- “Không ngờ Lục Phẩm Đan Sư lại giàu có như vậy, tùy tiện cũng có thể xuất ra mười sáu viên “Băng Hỏa Thiên Cấp Đan”. Đúng là ở Tu Chân giới này không có chức nghiệp nào dễ làm giàu hơn luyện đan mà.”

Thế nhưng có lẽ chính hắn cũng không ngờ trong tất cả mười sáu thí sinh ở đây chỉ có riêng mình hắn được phục dụng loại đan dược cao cấp quý giá này. Những thí sinh còn lại thật ra chỉ được Lương Đan Sư cấp cho đan dược tứ cấp thượng phẩm “Đông Trùng Thảo” thôi. Dĩ nhiên sự ưu ái bí mật này không chỉ vì quý mến tài năng của hắn, mà còn vì “Băng Hỏa Thiên Cấp Đan” vị Lương Đan Sư trước đó chỉ đủ dược liệu luyện chế có đúng một viên mà thôi.

“Băng Hỏa Thiên Cấp Đan” loại đan dược này Trần Tiến đã từng đọc qua trong HỒN ĐỘN THIÊN THU nên tất cả những dược liệu luyện đan, công dụng của nó hắn đều thuộc nằm lòng trong tay. Chưa bao giờ mà hắn cảm thấy sở hữu THIÊN THU lại giống như một trò gian lận đến như vậy. Mọi kiến thức, sự hiểu biết của hắn đều đến từ nó.

Có thể nói so với những thí sinh khác dù hắn gặp loại đan dược cao cấp nhất nhưng lại là thí sinh đầu tiên hoàn tất bài thi của mình. Ngay khi cầm chế chỗ bàn dự thi của Trần Tiến vừa mở ra liền thu hút sự chú ý của tất cả mọi người ở quảng trường.

- Nhìn kia có người vừa hoàn tất phần thi.

- Ta nhận ra hắn, là Trần Tiến người đang giữ vị trí thứ tư.

- Wow!! Hai vòng trước liên tục là người cuối cùng không ngờ lần này hắn lại thành người đầu tiên.

- Tại sao hắn hoàn tất nhanh như vậy, có phải gian lận không?

- Có khi nào hắn bỏ cuộc không?

- Không sai có thể lắm...

...

Những lời tiên đoán, nhận xét khác nhau trên khắp khán đài dành cho hành động kết thúc phần thi của Trần Tiến. Các vị giám khảo khi quan sát thấy tình huống cũng đang hết sức bất ngờ.

Ông lão Lương Minh Nhật còn giật mình tới nỗi đứng dậy kinh ngạc, hơn ai hết ông ta biết đan dược mà Trần Tiến thử đan có mức độ phức tạp như thế nào. Chưa từng phục dụng sẽ không biết rõ sự hiệu quả của nó và chưa từng luyện chế khó mà biết chính xác được thành phần bên trong.

Hai sư đệ của ông cũng đang cố gắng kiềm chế tâm tình. Hai người bọn họ cũng biết rõ loại đan dược mà Trần Tiến thử đan là gì đó là loại đan dược mà chính họ thèm khát cũng không hẳn luyện chế được. Vậy thì làm sao hắn ta có thể giải đáp được nhanh chóng đến thế.

Vị giám khảo áo đen thấy ba vị sư thúc mình liên tiếp thất thố, liền nói:

- Ba vị sư thúc có muốn xem qua ngọc giản bài thi của Trần Tiến luôn không? Sư đệ sẽ lấy nó đưa cho ba vị sư thúc xem.

Lương Minh Nhật cũng gật đầu.

- Được, thật lòng ta cũng rất tò mò hắn nhận ra được những gì. Hy vọng không phải là bỏ cuộc.

Nguyễn Thái Hòa Đan Sư lập tức không đồng tình với lời sư huynh nói:

- Đề nghị hắn không phải loại người dễ từ bỏ. Từ lúc bắt đầu quan sát hắn đến giờ, đệ có thể khẳng định hắn là loại người kiên định không dễ bỏ cuộc.

- Lần này đệ cũng có cùng quan điểm với Nguyễn sư huynh.

Lê Mạnh Đan Sư cũng phụ họa cho nhận xét của vị sư huynh của mình.

Bên dưới nhóm người của Lâm Hoa thành từ đầu luôn chú ý đến động tĩnh đại biểu Trần Tiến của bọn họ. Khi hắn vừa gỡ bỏ cấm chế hoàn thành bài thi mọi người lập tức nhao nhao nghị luận về bài thi của hắn.

- Ông xem Trần Đan Sư đã hoàn tất bài thi rồi kia. Quả nhiên là thiếu niên xuất chúng, còn là người đầu tiên.

- Lần này Lâm Hoa thành chúng ta quả là có đại khí vận rồi.

- Nhưng sao lại sớm như vậy, có khi nào hắn ta thử đan không thành không.

- Người nói cũng có lý, dù Trần Đan Sư tài giỏi ra sao cũng chỉ là Đan Sư tam phẩm làm sao dễ dàng nhận ra đan dược của Lương Đan Sư nhanh như vậy.

...

Đôi lời nhận xét tiêu cực cũng ảnh hưởng cực lớn đến tâm tư của Hòa Minh. Lão ta khi thấy Trần Tiến hoàn tất bài thi đương nhiên ban đầu là hân hoan, tuy nhiên khi ngẫm lại lão ta thấy có gì đó không đúng.

- “Hay là... hấn thật sự bó tay.”

Chỉ có Cố Tiểu Trầm một lòng tin tưởng vào khả năng của Trần Tiến. Ánh mắt chất chứa niềm tin khi nhìn về hướng Trần Tiến đứng, không biết từ bao giờ trong lòng cô, hấn là người mà cô đặt niềm tin lớn nhất. Cho nên khi những người xung quanh dù có chút suy nghĩ tiêu cực nhưng không hề có chút nào ảnh hưởng cô.

Có chút lo lắng, Hòa Minh liền nhẹ giọng hỏi Cố Tiểu Trầm.

- Cố tiểu thư, cô nghĩ Trần Tiến kết thúc sớm như vậy có phải do bỏ cuộc không?

- Ông không tin huynh ấy?

Cố Tiểu Trầm đưa ánh mắt không hài lòng về phía Hòa Minh tỏ thái độ. Ánh mắt khiến gã có chút giật mình dường như mình vô tình chọc giận cô ấy.

- Tôi tin, dĩ nhiên tin chứ nếu không sao đề cử cậu ấy đại diện cho Lâm Hoa thành.

- Vậy thì ông đợi kết quả đi, tôi cũng không muốn mất thời gian với ông.

Cố Tiểu Trầm thờ ơ đáp trả lại gã.

Hòa Minh trong bụng thầm tức tối trước sự khó chịu của Cố Tiểu Trầm dành cho gã.

- @\$%\$, nếu không phải có người chống lưng thì cái thứ Kim Đan sơ kì có thể lên mặt với ta sao.

Bên kia tên Lâm Viễn khi nhìn thấy Trần Tiến hoàn thành xong bài thi sớm. Gã ta thở dài nhẹ nhõm một hơi, gã tin chắc rằng Trần Tiến nhất định chịu thua mới ra sớm như vậy. Gã cho rằng tên Trần Tiến không thể nào giỏi hơn Lê Công Trí được. Trong khi Lê Công Trí vẫn phải đang thử đan thì hấn ta không thể nào hoàn thành sớm như vậy. Nghĩ như vậy nên gã đưa mắt hướng qua bên phía Lâm Hoa thành, đợi đến khi gã Hòa Minh phát hiện ra, liền nở một nụ cười châm chọc.

Sau khi nộp lấy ngọc giản kết quả Trần Tiến quay trở lại khu vực thí sinh để chờ đợi. Khác với ba vòng thi trước, vòng này tất cả thí sinh sẽ phải nán lại trên khán đài để chờ giám khảo công bố kết quả.

Thứ nhất, để tiện cho việc trao các phần thưởng của Đại Hội. Thứ hai, để các thí sinh có thể khiếu nại với giám khảo nếu có khúc mắc. Thứ ba, chính là để các thí sinh có thời gian giao lưu kể bạn với nhau.

Khi nhận được ngọc giản ghi chép bài thi của Trần Tiến cả ba vị giám khảo đều tranh nhau quét thần thức để xem kết quả.

“Băng Hỏa Thiên Cấp Đan” là đan dược ngũ phẩm. Được hình thành dựa trên hai dược liệu chủ yếu Băng Linh tồn tại chỉ ở cực bắc Văn Lang Hạ Vực, Hỏa Hồn tồn tại cực hiếm nơi hoang địa. Mỗi loại dược liệu cần phải trải qua ít nhất hai ngàn năm tuổi mới có thể đem đi luyện đan. Mà đan dược “Băng Hỏa Thiên Cấp Đan” này là dùng dược liệu ba ngàn năm trăm tuổi mà luyện thành. Thời gian phối chế trong lò cũng phải mất hơn ba ngày và nhiệt hóa phải tồn tại liên tục...

....

Những ghi chép hết sức rõ ràng về dược liệu, phương pháp luyện đan và cả tác dụng đối với người sử dụng khiến cho ba vị giám khảo há hốc mồm. Mặc dù không đúng hoàn toàn một trăm phần trăm nhưng nó còn đầy đủ và chi tiết hơn bản Đan Thư mà sư phụ bọn họ truyền lại.

Chính vì quá chi tiết, nội tâm của Lương Minh Nhật không còn hân hoan như lúc ban đầu nữa.

- Các đệ không biết có cùng suy nghĩ như ta.

Nguyễn Thái Hòa trầm ngâm đôi chút rồi cũng gật đầu biểu thị sự đồng ý.

- Đệ cũng nghĩ giống sư huynh.

Lê Mạnh nghe hai vị sư huynh của mình đối thoại, nghi hoặc nói.

- Hai huynh nghĩ rằng hấn ta đạt được siêu cấp truyền thừa hay hấn có một sư phụ vô cùng lợi hại.

Lương Minh Nhật mỉm cười rồi đáp.

- Nếu hấn có sư phụ lợi hại, thì tu vi bây giờ cũng Kim Đan rồi mới đúng. Chưa hết, hấn thể hiện ra đôi lúc khá non nớt ở góc độ luyện đan như một kẻ

dựa vào thiên bẩm nhiều hơn. Cuối cùng, ở La Thành đại lục này không tồn tại người nào lợi hại hơn chúng ta mà không bề quan, các tiền bối đều không màng thế tục. Còn nếu nói hần từ đại lục khác đến thì càng không thể vì mỗi đại lục đều có tự tôn riêng của mình nhất là các vị tiền bối sẽ không để học trò của họ dự thi nơi khác.

Nguyễn Thái Hòa tán thành nhận xét của sư huynh mình.

- Vậy hần được truyền thừa?

- Trên cơ thể hần huynh có kiểm tra qua không có dấu vết của khí tức nào khác tồn tại. Chỉ có điều...

- Điều gì?

- Khi huynh dùng thần thức kiểm tra hần, phát hiện các kinh mạch trong cơ thể hần vận chuyển nhanh và sâu hơn tu sĩ bình thường rất nhiều. Chính vì vậy huynh mới không tiếc dùng “Băng Hòa Thiên Cấp Đan” cho hần dùng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Hệ Thống Chi Thể

Hai vị sư đệ của Lương Minh Nhật hết sức tò mò khi nghe những lời của vị sư huynh mình vừa nói.

- Còn có chuyện như vậy sao, càng ngày đệ càng hứng thú với chàng trai này rồi. Không chỉ phương diện luyện đan là thiên tài mà còn có thân thể nghịch thiên như vậy sao.

- Ta lúc đầu cũng không tin, còn tưởng mình nhìn lầm, nên ta liền lập tức kiểm tra lại mới dám xác định chuyện này là thật.

Lê Mạnh tiếp tục tán thưởng:

- Thì ra Lâm Quốc này trừ Sở Huy là thiên tài sở hữu Vô Dục Chi Thể còn có một thiên tài khác sở hữu Song Mạch Chi Thể. Tương lai của La Thành đại lục quả nhiên có thể quật khởi rồi.

Nguyễn Thái Hòa trầm ngâm một hồi rồi đáp.

- Chúng ta cần phải tìm cách che giấu cho hần, nếu lộ ra tin tức này chưa hần đã tốt cho hần. Nhất là ở Lâm Quốc này mọi người đều biết Hoàng Triều rất đố kỵ người tài. Một khi họ phát hiện ra một là chiêu mộ hai là sẽ tiêu diệt. Nhưng chúng ta đều biết Hoàng Triều bây giờ thối nát đến thế nào mà dù gia nhập vẫn không đảm bảo hần sẽ phát triển tốt.

Lương Minh Nhật tán thành với những lời nói của sư đệ mình.

- Đệ có nhớ năm xưa sư phụ đã cho ta một viên Hư Mạch Đan không?

- Đệ nhớ chứ... chẳng lẽ huynh tính...?

- Không sai, thật sự huynh càng ngày càng vừa mắt hần. Dù đan dược này rất quý hiếm và là kỷ vật của sư phụ nhưng huynh lại cảm thấy cái giá này xứng đáng.

- Nếu huynh đã quyết định như vậy rồi đệ không có gì ngăn cản.

Vị Đan Sư Lương Minh Nhật cũng nhìn về phía Lê Mạnh trung cầu ý kiến của ông ta. Lê Mạnh cũng nói ra ý kiến của mình.

- Thật ra dù huynh không nói đệ cũng có ý định đó. Viên Hư Mạch Đan là đan dược lục phẩm nhưng với chúng ta lại vô giá trị. Nhưng những người sở hữu Hệ Thống Chi Thể lại khác, sư phụ giao cho chúng ta ngoài việc nó quý giá còn có hàm ý chúng ta cần bảo vệ người sở hữu Hệ Thống Chi Thể đừng như đại sư huynh chúng ta.

- Quả nhiên sinh thời, đệ đúng là người được sư phụ thương yêu nhất. Có thể nhìn ra dụng ý của sư phụ.

- Hệ Thống Chi Thể cũng như thuần linh căn thuộc tính. Phải vận vận người may ra có một. Điểm khác biệt với linh căn là linh căn có thể kiểm tra và ai cũng sở hữu dù là thuần hay tạp chất, còn Hệ Thống Chi Thể rất khó nhận biết và chỉ những người có huyết mạch đặc biệt, thiên đạo ưu ái hoặc cơ duyên ăn được thiên tài địa bảo mới hình thành được.

- Đệ nói đúng năm xưa đại sư huynh của chúng ta cũng vô tình nuốt được “Huyết Yểm Cáp” linh dược tiên thiên mà hình thành “Yểm Nguyệt Chi Thể” đó thôi. Nếu không vì như vậy đâu phải bị sự truy sát của bọn Quảng Đường đại lục sao.

Cả ba người lại chợt nhớ lại những kỷ ức năm xưa của họ và sự phụ. Sự phụ họ là Đan Sư Lục Phẩm Lê Hựu Trắc là đệ nhất đan sư của La Thành đại lục, ông thu nhận bốn người họ làm đệ tử lần lượt là Võ Thế Trung, Lương Minh Nhật, Nguyễn Thái Hòa và Lê Mạnh. Cả bốn người đều là nhân tài về đan đạo, đặc biệt là tiểu sư đệ Lê Mạnh. Ông ta chưa đầy hai trăm tuổi đã là Ngũ Phẩm Đan Sư bằng với ba vị sư huynh. Còn vị đại sư huynh do cơ duyên mà có “Yểm Nguyệt Chi Thể”- khi có ánh trăng thì khả năng chiến đấu tăng gấp bội, mà tu luyện cũng nhanh gấp bội.

Bốn người đều thân thiết như tay và chân, cùng nhau nghiên cứu, cùng nhau luyện đan, cùng nhau bế quan... nên được người dân La Thành đặt biệt hiệu là Tứ Dược Thần, và là niềm tự hào và mục tiêu của bao nhiêu Luyện Đan Sư ở La Thành đại lục.

Thành tựu của họ vô cùng huy hoàng thế nhưng điều đó đã dẫn đến thảm kịch cho chính bọn họ. Sư đệ Lê Mạnh bị ám toán trúng Vạn Độc Tẩm không thể nào tăng trưởng chân hỏa, thọ nguyên bị hút dần nếu không có Đan Dược Bát Phẩm “Giải Hoàn Đôn” thì chỉ sống không quá sáu trăm năm còn tu vi đình trệ. Mà Đan Dược Bát Phẩm là thứ thuộc về truyền thuyết rồi tìm được như mò trăng trên sông, có thể nói mạng sống của ông ta không còn bao lâu.

Sau đó, lần lượt là Sư Phụ và Đại Sư Huynh của họ gặp nạn. Bị rơi vào cạm bẫy của Quảng Đường đại lục cho rằng sư huynh họ đánh cắp “Huyết Yểm Cáp” của họ mà vĩnh bất siêu sinh. Cuối cùng, họ đành gia nhập Đan Sư hội để bảo toàn mạng sống để chờ ngày phục thù và hoàn thành di nguyện của sư phụ họ trước khi mất.

- “Ba người các con nhất định phải sống, như vậy mới có ngày trả thù được cho ta và sư huynh các con. Phải tìm được một người có thể quét khỏi La Thành, đại lục này có thể phụ chúng ta, nhưng chúng ta không thể phụ đại lục này. Ta biết bọn họ cũng chỉ thân bất do kỷ mà thôi.”

Mặc dù vậy họ vẫn rất hận La Thành đại lục, nhưng cũng càng yêu quý nơi đây. Hận vì khi sư phụ họ chết không một tiền bối nào hiện thân giải vây, không một ai vì sư phụ họ mà nguyện ý đối đầu với Quảng Đường đại lục hùng mạnh. Yêu quý vì nơi đây là quê hương bọn họ, là nơi sư phụ họ gìn giữ, dùng mạng sống của mình vẫn quyết không từ bỏ.

- “Thà chết làm ma đất La Thành, còn hơn làm vua nơi Quảng Đường”.

Những lời vì sư họ nói năm xưa đã trở thành kim chỉ nam cho sự tồn tại của họ.

Trầm tư một lúc, Lương Minh Nhật liền an ủi:

- Chuyện cũng đã trôi qua hai trăm năm rồi, chúng ta cần phải thực hiện di nguyện đó. Hư Mạch Đan này năm xưa sư phụ kiểm cho đại sư huynh, chưa kịp dùng đã bị đám người Quảng Đường đại lục truy sát. Mà nó có lẽ có duyên với hắc, ta tin Trần Tiến sẽ là người thực hiện ước vọng của vị sư chúng ta.

Hai người sư đệ họ cũng thoát khỏi những kỷ ức xưa cũ. Lại mỉm cười ấm áp nhìn về vị trí Trần Tiến đang đứng, ánh mắt chất chứa nhiều niềm tin và khát vọng.

Trở lại với cuộc thi, các thí sinh khác cũng đã lần lượt hoàn tất bài thi của mình. Lần này người thứ hai hoàn thành là Lý Thu Phương, lần lượt tiếp theo ba người Trần Mạnh Đức, Dương Thiên Yết, Lê Công Trí gần như cùng một lúc hoàn tất bài thi.

Đi qua vị trí của Trần Tiến, Lý Thu Phương nhìn hắc với một ánh mắt nhiều nghi hoặc. Trong lòng cô rất nhiều tò mò với hắc.

- “Hắc thật sự hoàn thành nhanh như vậy hay là hắc chỉ ra về thôi?”.

Nhanh chóng cô trấn an bản thân lấy lại bình tĩnh của mình.

- “Tại sao mình phải bận tâm hắc, hắc chỉ là kẻ đứng sau mình thôi không cần quan tâm. Cái mình cần quan tâm là gã Lê Công Trí và Dương Thiên Yết mới đúng chứ.”

Trần Mạnh Đức cũng dùng ánh mắt căm ghét nhìn qua vị trí của Trần Tiến. Hắc biết sư huynh của mình có thù oán với thành chủ của Lâm Hoa thành nên hắc cũng không có thiện cảm với Trần Tiến. Vô hình chung, thâm tâm gã tên Trần Tiến đã trở thành kẻ địch chính.

Còn tên Lê Công Trí lại chẳng quan tâm mấy đến việc Trần Tiến hoàn thành đầu tiên, hắc chỉ nhìn qua bên Lý Thu Phương rồi chào hỏi.

- Lý cô nương quả nhiên xứng danh Tam Tài của Thiên Tà Học Viện, Lý mỗ bội phục.

Lý Thu Phương cũng không để tâm đến lời xã giao này của gã Lê công tử này.

- Không dám nhận, Lê công tử cũng không phải hư danh.

- Lý cô nương quá khen, danh xưng chỉ là hư ảo thôi. Không biết bài thi của Lý công nương như thế nào.

- Cũng may mắn làm không tệ.

Thấy Lý Thu Phương thái độ quá lạnh lùng, gã cũng rất khôn khéo nhanh chóng rời đi. Đi về vị trí của mình chờ đợi kết quả.

Dương Thiên Yết cũng rất quy củ hắc cũng chẳng thèm quan tâm ai, đi đến đúng vị trí của mình. Sau đó các thí sinh khác cũng hoàn thành bài thi của

mình rồi đến vị trí chờ đợi công bố kết quả.

Khi tất cả mười sáu thí sinh hoàn thành bài thi, khán giả bắt đầu tiên đoán kết quả chung cuộc. Nhiều người, nhiều dự đoán và tranh cãi gây xôn xao khắp quảng trường.

- Chắc chắn là Lê Công Trí sẽ đạt ngôi đệ nhất rồi. Một Luyện Đan Sư tứ phẩm sở hữu Dịch Họa nếu không chiến thắng sẽ là tội ác đó.

- Hừ!! Lý Thu Phương vòng hai vô cùng xuất sắc leo lên vị trí thứ ba kìa. Chưa kể cô còn hoàn tất sớm hơn Lê công tử.

- Lý Thu Phương là đệ nhất Tam Tài của Thiên Tà Học Viện, đứng trên Lê Công Trí cũng không lạ. Nhưng các người quên gã dẫn đầu là Dương Thiên Yết sao?

- Hắn ta hoàn thành sau hai người kia mà, nên nhớ nếu đáp án như nhau ai nộp sớm hơn sẽ cao hơn.

- Nói như vậy thì Trần Tiến hần mới là thứ nhất vì nộp đầu sao?

....

Quá nhiều tranh cãi, ai cũng có lý lẽ cho riêng mình. Dù vậy, dễ dàng nhận ra vị trí đệ nhất chỉ xoay quanh ba cái tên Lê Công Trí, Lý Thu Phương và Dương Thiên Yết.

Thấy những người đứng xung quanh mình khá nhiều người trẻ tuổi, Trần Tiến cũng có chút cảm thán:

- “Lâm Quốc chỉ là một nước nhỏ mà tồn tại bao nhiêu đây là nhân tài kiệt xuất, vậy những nước, những đại lục lớn mạnh hơn thì sẽ còn khủng khiếp như thế nào.”

Bất giác hắn suy nghĩ đến Sở Huy, kẻ mà năm xưa là thần tượng của hắn.

- “Không biết so với các kẻ ở đây y bây giờ ra sao? Kiếp trước khi y đến với Thượng Vực cũng chỉ là Kim Đan hậu kỳ tu sĩ, bây giờ chắc hắn cũng đã Kim Đan trung kỳ rồi. Ôi, vẫn còn khoảng cách xa quá.”

Nếu ở kiếp trước nếu phải gặp những người như vậy. Hắn chỉ có thể tự ti và hết sức hâm mộ, nhưng ở kiếp này thì khác hắn không hề có cảm giác đó, mà còn có chút tin tưởng sẽ có một ngày hắn vượt lên trên tất cả. Bây giờ, hắn cũng đang xếp vị trí dẫn đầu nên không còn cảm giác họ quá xa tầm với nữa.

Những vòng trước hắn không chút quan tâm gì đến các thí sinh khác. Vì mục đích thi đấu của hắn chỉ là cơ hội tiến đến bí cảnh thần bí ‘Phong Nha Động’. Một trong những bí cảnh mà hắn đã nghe Cổ Tiểu Trầm kể lại.

Phong Nha Động một hang động của tiên nhân từng làm động phủ. Mà ở Tu Chân giới này, chỉ cần một dụng cụ bình thường của tiên nhân thôi cũng đủ làm náo động. Hắn rất muốn đến nơi ấy, dựa vào HỒN ĐỘN THIÊN THU' hắn tin mình hoàn toàn đạt được những thứ người thường không nhận biết được nếu có cơ hội tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Kết Quả Cuối Cùng

Vị giám khảo áo đen xuất hiện trên bục lập tức thu hút tất cả ánh mắt của các khán giả và thí sinh.

- Có lẽ các thí sinh và khán giả đều chờ đợi quá lâu rồi phải không? Nhưng yên tâm đi ngay sau đây tôi sẽ lập tức công bố kết quả.

Dứt lời vị giám khảo nở nụ cười hài lòng với tất cả thí sinh, y thật sự cảm thấy tiềm năng cực lớn của bọn họ cho nên khi nhìn thấy từng người đều tâm trạng cảm thấy rất sáng khoái.

- Vòng chung kết này tổng số điểm sẽ được tính là hai trăm. Cách tính điểm sẽ dựa vào thời gian hoàn thành bài thi, nội dung chính xác của đan phương, khả năng phân đoán phương pháp luyện đan và cuối cùng là điểm ấn tượng.

Vừa dứt lời, lập tức có một thí sinh đưa tay muốn hỏi ý kiến. Vị giám khảo cũng không từ chối mà gật đầu để thí sinh bày tỏ thắc mắc của mình.

- Thừa tiền bối, vậy điểm ấn tượng là gì.

Một nam tử hán râu ria đưa ra câu hỏi.

Vị giám khảo nhanh chóng trả lời.

- Điểm ấn tượng là trạng thái khi các bạn dùng đàn được, sự chính xác tuyệt đối của ba cách tính trên cùng với đó là tư chất.

Trong đầu của mỗi người khi nghe qua đều có những suy nghĩ giống nhau. Gã Lê Công Trí liếc mắt nhìn về Lý Thu Phương và Dương Thiên Yết trong lòng gã chỉ có hai người này mới sánh được với tư chất với gã.

Lý Thu Phương và Trần Mạnh Đức cùng suy nghĩ về một người là Trần Tiến.

- “Nếu mình thua hắn, vậy là tư chất thấp hơn hắn.”

Trong khi đó hầu hết thí sinh còn lại đều tập trung so sánh mình với Lê Công Trí. Duy nhất ba người là Thi Sách, Dương Thiên Yết và Trần Tiến hầu như không quan tâm vấn đề này.

- Hiểu rõ rồi vậy ta sẽ lập tức công bố kết quả mà tất cả mọi người chắc đang chờ đợi.

Hạng mười sáu, Mai Anh tổng điểm ba trăm mười ba.

Hạng mười lăm, Nguyễn Xuân Kiên tổng điểm ba trăm mười tám.

...

Hạng mười một, Thi Sách tổng điểm ba trăm hai mươi tám.

Hạng mười, Long Phi Vân tổng điểm ba trăm ba mươi tư.

...

Hạng bảy, Hồ Nhất Long tổng điểm ba trăm bốn mươi.

Hạng sáu, Lâm Bách Nhật tổng điểm ba trăm bốn mươi mốt.

Hạng năm, Trần Mạnh Đức, tổng điểm ba trăm sáu mươi.

...

Thanh âm vị giám khảo rất rõ ràng, từng chấn động trong lòng Trần Mạnh Đức cực kỳ dữ dội. Hắn đạt hạng rất cao vượt chỉ tiêu hắn hứa hẹn với sư huynh Lâm Viễn là nhóm mười người. Nhưng hắn biết kết quả này của hắn đã làm Lâm Viễn thất vọng về mình.

- Ta phản đối... nếu tính điểm như vậy điểm của ta phải cao hơn Trần Tiến chứ. Ta tuyệt đối có tư chất hơn hắn. Vì ta là...

- Im ngayyyyy!!!

Tiếng hồng phát ra từ vị giám khảo áo đen gây chấn động cả quảng trường. Sức mạnh của tu vi Hư Thần quả không thể xem thường được, không chỉ làm rung chuyển đất trời mà còn làm Trần Mạnh Đức sợ hãi đến run rẩy.

Lâm Viễn thấy một màn đó cũng kinh sợ, gã ta khi biết tin Trần Mạnh Đức chỉ hạng năm. Tâm trạng đã vô cùng chán nản, hắn trong lòng đã ôm mối hận ba mươi năm với gã Hòa Minh, hôm nay lại nợ chồng thêm nợ. Lại nghĩ đến màn cá cược của mình với tên Hòa Minh, con người gã như thế nào tên Lâm Viễn rất rõ ràng không hành hạ mình thì mới lạ. Nhất thời cũng cảm thấy ớn lạnh nơi sống lưng khi nghĩ đến chuỗi ngày cực khổ.

Dĩ nhiên kẻ khóc của người này là niềm vui của người khác. Hòa Minh đang rất muốn cuộc thi kết thúc lập tức, gã từ lúc rời sư môn thi đã gặp tên Lâm Viễn và hai người luôn cạnh tranh nhau mọi thứ. Hôm nay cơ hội đến làm sao gã dễ dàng buông thả cho việc này. Trong đầu gã đã hiện ra đủ trăm ngàn cách chỉ chờ thực hiện.

Ngay sau chút sự cố đến từ Trần Mạnh Đức, nhanh chóng giám khảo áo đen hẳn giọng lại mới nói tiếp.

- Tiếp tục sẽ là vị trí kế tiếp.

Hạng tư, Lê Công Trí, tổng điểm ba trăm tám mươi.

...

Một lần nữa, khán đài như muốn nổ tung vì sự huyền ảo của khán giả. Rất nhiều người không tin vào tai mình “Đệ Nhất Công Tử” của Long Thành chỉ hạng tư.

Lê Công Trí nghe được thanh âm giám khảo bỗng phụt ra một ngụm máu tươi. Đạo tâm của y là lấy đệ nhất để làm tiên lộ, kết quả này đem theo một vết thương cho tự tôn của y. Những thanh âm thông báo của giám khảo và huyền nãi xung quanh đã làm y bị nội thương. Một con người cao ngạo, bề ngoài luôn hành xử khiêm tốn, chuẩn mực nho nhã nhưng bên trong ẩn chứa tham vọng cực kỳ lớn.

- Hạng tư... tại sao là hạng tư...

Tiếng hét vừa dứt hẳn liền ngắt xui, biểu đệ y là Lê Công Minh thấy vậy liền sợ hãi nhanh chóng chạy lên đỡ lấy biểu ca mình. Phát hiện y đã bất tỉnh và có dấu hiệu bị tâm ma cản trở liền đưa đi ngay gặp đan sư. Một màn vừa rồi làm toàn bộ khán đài phải im lặng, quá nhanh quá bất ngờ đó là tâm trạng của họ trước sự việc vừa xảy ra.

Trên hàng ghế khán giả, một nam tử trung niên không hề có chút nào khí tức của người tu tiên nhưng lại đang cười nhạo về sự việc vừa rồi.

- Lê gia lần này không ngờ tay trắng rồi, có lẽ danh xưng Đệ Nhất đã đến lúc đổi chủ.

Nói xong điềm đàm uống lấy tách trà, hành động đơn giản nhưng thể hiện phong thái của một người ngồi trên đỉnh cao thiên hạ.

- Chủ nhân nói không sai.

Bên cạnh nam tử trung niên đó không ngờ lại là một ông lão trông rất yếu ớt, cảm giác chỉ một cơn gió cũng có thể thổi bay ông ta. Tuy nhiên khí lực phát ra quanh người ông ta cực lớn.

Trong đám người khán giả cũng có không ít kẻ đang vui sướng khi thấy người gặp nạn. Họ không ngừng bỏ đá xuống giếng khiến chẳng mấy chốc danh xưng Đệ Nhất Công Tử cũng bị bóp méo. Còn cô nàng Lý Thu Thủy vốn không ưa gì đám người Lê Gia nhưng cũng có chút thấy gãi ta đáng thương.

Những người của Lê gia có mặt trên khán đài cũng quên mất cuộc thi đang diễn ra mà tranh nhau đi theo tên Lê Công Minh để nắm bắt tình hình của viên ngọc quý của họ Lê, Lê Công Trí.

...

Sau khi sự việc Lê Công Trí nhanh chóng được xử lý. Vị giám khảo cũng nhanh chóng trấn an quảng trường.

- Vừa rồi là một sự cố đáng tiếc xảy ra, tuy nhiên chúng ta vẫn phải tiếp tục công bố kết quả.

Lúc này chỉ còn ba người chưa đọc tên, nên mọi người bây giờ sẽ chỉ xem như cuộc đua tam mã mà phần thắng không phải Lý Thu Phương thì cũng Dương Thiên Yết.

Hạng ba, Lý Thu Phương tổng cộng ba trăm tám mươi ba.

Lại một bất ngờ nữa thiếu nữ tài năng nhất của Thiên Tà Học Viện lại xếp thứ ba chỉ xếp thứ ba.

...

- Quả nhiên kỳ này bất ngờ liên tiếp qua các vòng thi.

- Hai tên đứng đầu lại lịch ra sao.

- Không ngờ từ một thành thị biên giới và một tán tu lại lợi hại như vậy sao.

- Đây quả là cuộc thi bất ngờ nhất ta từng chứng kiến đây.

...

Bên cạnh các thanh âm hỗn tạp, thì trong lòng của rất nhiều người làm sao để chiêu dụ được hai người đứng đầu. Đặc biệt là tên Dương Thiên Yết, tuy gãi có chút lập dị nhưng tên nào có tài mà không có chút kỳ lạ, hẳn lại là tán tu nên đã trở thành tâm điểm.

Lý Thu Phương khi nghe kết quả tâm trạng vô cùng rối loạn, cô thì thảo trong lòng.

- “Ta thua hẳn sao, tư chất ta không bằng hẳn sao.”

Đối với cô kết quả thật sự không quan trọng, cô không cần hư danh nhưng cô luôn cho rằng không có người nào tư chất cao hơn mình ở lĩnh vực Luyện Đan của Lâm Quốc này.

Hạng hai, Trần Tiến tổng điểm ba trăm tám mươi tư.

Hạng nhất, Dương Thiên Yết, ba trăm tám mươi lăm.

- Như vậy Đệ Nhất Đan Sư kỳ này sẽ là Dương Thiên Yết. Còn năm người lần lượt là Trần Mạnh Đức, Lê Công Trí, Lý Thu Phương, Trần Tiến và Dương Thiên Yết sẽ đại diện Lâm Quốc trở thành những người tham gia Đan Sư Đại Hội mười ba đại lục vào hai năm sau.

- Không ngờ ba người chỉ cách nhau một điểm. Nếu vậy chỉ tính riêng vòng ba Trần Tiến hẳn là đệ nhất rồi.

- Đúng rồi người nói ta mới để ý, phải điều tra lai lịch hần ta ngay.
- Hình như hần có hút quen mắt, ta hình như từng nghe qua cái tên Trần Tiến ở đâu.
- Không ngờ có người đạt điểm tuyệt đối ở vòng chung kết.
- Hình như trước giờ chưa từng ai làm được điều đó. Chúng ta nhất định phải kết giao với y.

...

Lại hàng trăm lời bàn tán, dù sao thì kết quả này khiến họ không thể chấp nhận được. Tuy nhiên không một ai dám nghi ngờ sự công tâm của ba vị Đan Sư.

Thật ra họ hoàn toàn không gian lận, đối với họ Trần Tiến đáng được điểm tuyệt đối ở cả ba vòng nhưng ở vòng ba luyện đan, đan được của hần quả thực thất bại hết hai phần ba. Cho nên họ buộc lòng để hần chỉ có tám mươi tư điểm. Một là vì họ thật sự coi trọng cuộc thi và tôn trọng các thí sinh khác, hai là vì bọn họ cũng cảm thấy ngôi vị đệ nhất hiện thời hần không nên giữ.

Kết quả công bố ra đám người đến từ Lâm Hoa thành hết sức vui mừng quên mất bản thân mà điên cuồng nhảy múa. Tuy rằng chỉ hạng hai nhưng như vậy là thành công ngoài mong đợi của bọn họ. Ngay cả gã Hòa Minh cũng phải lập tức suy nghĩ đổi sách để giữ chân Trần Tiến ở lại Lâm Hoa thành. Gã rất rõ ràng với thành tích của hần hôm nay, bất cứ nơi nào cũng nguyện ý chào đón hần.

Lý Thu Thủy hết sức hoang mang vì với cô vị tiểu muội của mình luôn tuyệt đối hoàn hảo trong mọi việc. Tưởng qua vòng ba đã vượt lên không ngờ ở vòng cuối vị tiểu muội cô lại thua hai gã nam nhân kia.

- “Không ngờ được mình đã nghĩ ít nhất sư muội thứ hai, không ngờ lại ở vị trí thứ ba.”

Có suy nghĩ như Lý Thu Thủy là hầu hết mọi người ở đây, không ai đoán được hai kẻ đứng đầu lại hoàn toàn vô danh trong giới Luyện Đan.

Cổ Tiểu Trầm có chút nét cười trên gương mặt, ngày hôm nay cuối cùng huynh ấy đã tạo được thành tích cho riêng mình. Đối với thành tích hạng nhì cô có chút tiếc nuối.

- “Nếu không phải vòng hai thành tích không tốt thì ngôi vị đệ nhất là của huynh ấy rồi. Nếu huynh ấy là đệ nhất Luyện Đan Sư không biết sư phụ có chấp nhận huynh ấy không?”

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Tranh Nhau Kết Giao

Sau khi công bố xong kết quả của cuộc thi Đan Sư Đại Hội, vị Lục Phẩm Đan Sư Lương Minh Nhật cũng thay mặt Đan Sư Hội trao giải thưởng cho tất cả thí sinh.

- Chúc mừng những người còn trụ lại ở vòng chung kết này, mỗi người các bạn đứng đây đều chứng tỏ được một chuyện, các bạn là những Luyện Đan Sư xuất sắc nhất.

Nói xong ông dùng nụ cười gằn gù của mình mà nhìn lần lượt các thí sinh.

- Phần thưởng cho các bạn sau khi kết thúc cuộc thi này chính là trừ năm vị trí dẫn đầu hai năm sau tham dự Đan Sư Đại Hội của mười ba đại lực thì mỗi người các bạn sẽ nhận được một thẻ bài do chính Đan Sư hội cấp.

Cầm thẻ bài đưa lên mọi người xem, một tấm thẻ hình chữ nhật, có màu đen ở giữa chỉ có một dấu X. Giữa tấm thẻ có chạm khắc một biểu tượng hình ngôi sao đại diện cho Đan Sư Hội.

- Các bạn thấy rồi chứ? Có thể bài này trong tay các bạn sẽ có thể nhận được các thông tin cần thiết về đan dược, sự hỗ trợ của các thành viên khác, danh tiếng và đặc biệt quyền di chuyển và nghiên cứu tại một số địa điểm đặc quyền. Dĩ nhiên khi các bạn không thích có thể vứt nó đi hoặc bán cho người khác, chỉ có một điều những ai đã từng là thành viên của Đan Sư Hội vĩnh viễn không được cấp cái thẻ thứ hai. Cũng có rất nhiều Luyện Đan Sư quý nó hơn cả mạng sống.

Những lợi ích của thẻ bài Đan Sư hội khiến các thí sinh trở nên cuồng nhiệt hơn. Trần Tiến cũng không ngoại lệ, đây chẳng phải tấm thông hành rất có giá trị đối với hần sao. Chưa tính Đan Sư Hội lại là một trong ba tổ chức trải dài khắp Văn Lang Hạ Vực cùng với Tổ chức tin tức Bách Hiệu Phưởng, và Liên Minh Tu Chân (tổ chức liên hiệp các tông môn và học viện).

- Bây giờ xin theo thứ hạng tôi đây sẽ đọc tên để lên nhận thưởng.

Các thành viên có mặt ở đây dĩ nhiên có người hài lòng với thứ hạng mình đạt được, cũng có kẻ ganh ghét kẻ khác vì thứ hạng mình thấp hơn. Cũng có người dường như không quan tâm lắm đến vị trí của mình dù cao hay thấp.

Hai gã Hồ Nhất Long và Trần Mạnh Đức chính xác đã đưa Trần Tiến vào danh sách kẻ thù. Với Hồ Nhất Long chính là sự ganh ghét xuất phát từ lòng dạ nhỏ nhen của gã. Gã cho rằng mình tu vi cao hơn, xuất thân cao hơn không lý nào lại kém một tên vô danh tu vi tầm thường chỉ là kẻ theo đuôi tên phản đồ của sư môn là Hòa Minh mà thôi.

- “Để xem khi rời khỏi đây người còn mạng mà hưởng thụ không, chỉ cần loại bỏ hắn và tên Trần Mạnh Đức thì ta sẽ thay thế vị trí bọn chúng hai năm sau, haha..”

Gã Hồ Nhất Long lóe lên suy nghĩ độc ác trong lòng. Bản thân hắn là Kim Đan trung kỳ, hậu thuẫn lại là Tông Môn bốn sao Lung Linh Môn nên không chút kiêng dè hai gã Trúc Cơ.

Còn tên Trần Mạnh Đức xuất phát điểm chính là sự ghen tỵ với thành tích của Trần Tiến và chút lo lắng vì khiến nghĩa huynh mình thất vọng vì bại trận.

Lê Công Trí vì gặp chút sự cố nên không thể nào tiếp nhận phần thưởng, nên được đại biểu khác của Long Thành lên tiếp nhận.

Lý Thu Phương khi nhận giải khá bình tĩnh, dường như không ai có thể nhìn ra sự thất vọng về thứ hạng bản thân của cô. Vẫn giữ gương mặt với cốt khí cao ngạo khiến người khác phải say mê nhưng nội tâm cô thì vẫn đang trống rỗng.

Đến lượt Trần Tiến lên nhận thưởng hắn có chút hoan hỉ. Thật ra sống hai kiếp người rồi lần đầu hắn mới có thể nhận lấy một phần thưởng gì đó. Nhớ lúc ở Mỹ Sơn Cốc hắn cũng đạt ngôi vị quán quân ở Thí Luyện Tháp nhưng thời điểm đó hắn lại phải bỏ trốn trong lúc giải đấu diễn ra.

Bước lên nhận lấy phần thưởng từ vị Lương Đan Sư, hắn có phần vui sướng cả nét cười cũng biểu lộ ra mặt. Lương Minh Nhật không chỉ tặng phần thưởng cho hắn mà còn truyền âm.

- Sau cuộc thi ta sẽ ở tổng bộ của Đan Sư hội ở Long Thành, nếu cậu có chút thời gian thì đến tìm ta. Sẽ có lợi ích không nhỏ cho cậu lúc này.

Nghe được truyền âm của vị Lục Phẩm Đan Sư lại nhận thấy vẻ ân cần trong lời nói. Trần Tiến có chút động dung liền truyền âm lại.

- Cảm ơn tiền bối mời, văn bối sẽ lập tức đến thăm sau khi kết thúc.

- Tốt !!!

Nói xong Lương Minh Nhật tiền bối tiếp tục vuốt ve bộ râu mình rồi mời Dương Thiên Yết, đệ nhất đan sư kỳ này lên nhận thưởng.

Đến khi Dương Thiên Yết lên nhận giải thì cũng vui ít nhiều sự cuồng nhiệt của khán giả. Tuy nhiên hắn dường như không hứng thú với việc mình sẽ nổi tiếng hay không nên không buồn đáp.

Lương Minh Nhật tiền bối khi vừa trao thưởng cho gã Dương Thiên Yết, lập tức phát hiện tên này dường như cũng không hề hứng thú với giải thưởng cho lắm. Cảm giác đối diện hắn chính là sự nhạt nhẽo, sự vô vị của hắn khi nhận thưởng.

Trên khán đài vị nam tử trung niên không có khí tức tu tiên kia dường như khá hứng thú với Dương Thiên Yết liền nói.

- Đã tra được lại lịch của tên kia chưa?

Ông lão bên cạnh hết sức cung kính đáp.

- Vẫn chưa, hắn dường như từ dưới đất chui lên không tìm được bất cứ tư liệu và thông tin về hắn.

- Một Nguyên Anh kỳ hậu kì dưới một trăm không phải dễ dàng, không lý nào chúng ta không biết chút gì về y.

- Thuộc hạ đã lập tức sai người tiếp tục tìm hiểu, có thể hắn là kẻ đến từ đại lục khác.

Gã nam tử suy nghĩ chuyện gì đó rồi lại chóng cảm nói với ông lão.

- Còn Trần Tiến người điều tra ra sao?

- Thừa chủ nhân, đã tra được xuất thân của hắn, là đệ tử Nhật Thần Tông sau đó bỗng nhiên mất tích đến hôm nay mới xuất hiện trở lại, đã từng náo loạn Mỹ Sơn Cốc khi xếp đồng hạng với Sở Huy.

- Có thể đứng ngang hàng với Sở Huy sao?

- Theo tin báo lại thì dường như gã chỉ vô tình đi vào cơ quan nào đó bị mắc kẹt lại chứ chưa hề đến tầng bảy mươi hai.

- Người nghĩ tư chất hắn thế nào?

- Tương đối tốt, hai mươi tuổi Trúc Cơ tầng sáu có thể vào nhóm có thể đào tạo. Nhưng hắn là Luyện Đan Sư tam phẩm nghĩ lại cũng không có gì lạ.
- Ông suy nghĩ như vậy sao? Ở một tông môn ba sao có thể đào tạo ra một Luyện Đan Sư tam phẩm sao?

Lời nói chột khiến ông lão bùng tỉnh, đã ở trên cao quá lâu khiến ông không ý thức được tiềm năng của những nhân vật nhỏ mà ông dễ dàng bóp chết. Ai mà không từng trải qua giai đoạn đầu chỉ là những Luyện Khí, Trúc Cơ. Nhưng trong điều kiện không đầy đủ vừa là một Luyện Đan Sư tam phẩm vừa là Trúc Cơ tầng sáu thì lại khác.

- Tôi đã hiểu rồi thưa chủ nhân, tôi sẽ lập tức phái người tiếp xúc với cậu ta.

Nam tử trung niên hài lòng mỉm cười gật đầu. Trong đại hội lần này ông ta cũng chỉ cảm thấy hứng thú với nhóm năm người đứng đầu. Trừ Lý Thu Phương và Lê Công Trí ông ta không muốn chiêu mộ, ba người còn lại đều khiến ông ta hứng thú. Tuy nhiên, Trần Mạnh Đức đã tự loại mình ra khỏi khi không giữ được bình tĩnh mà làm loạn khi công bố kết quả.

...

Đại hội lần này có rất nhiều tổ chức, tông môn đến không phải để tham gia mà là để kết giao hoặc mời chào với những Luyện Đan Sư tương lai. Chính vì vậy, ở các khu vực mà các thí sinh trong nhóm lọt vào vòng chung kết số lượng người vây quanh tấp nập.

Bên Lâm Hoa thành, có thể nói là nơi tập trung đông nhất ở quảng trường lúc này. Hầu hết các tu sĩ đều muốn được kết giao với một Đan Sư đạt điểm tuyệt đối ở vòng chung kết. Những câu hỏi về Trần Tiến dồn dập đến với các thành viên trong đoàn của Lâm Hoa thành.

Tuy nhiên, chính bọn họ cũng không rõ về Trần Tiến nên khi họ trả lời lại ba hư bầy thực khiến đám tu sĩ kia đều nghĩ trong lòng bọn họ có tình che giấu thân phận của Trần Tiến. Thấy số lượng người đến kết giao ngày càng nhiều, Hòa Minh lão cáo già này có chút tính toán.

- “Đây là cơ hội để mình kiếm lợi và ghi điểm với tiền bối đỡ đầu, chắc tiền bối sẽ có hứng thú với tên Trần Tiến này. Nếu đem vận mệnh Dược Phẩm Đại Việt gắn liền với Lâm Hoa thành thì chắc chắn sẽ giữ chân được hắn.”

Lập tức ông ta nghĩ đến Cố Tiểu Trầm, ông biết hai người dường như có quan hệ không tầm thường, nếu muốn giữ chân hắn thì phải có chút hảo cảm từ cô nàng này. Cố Tiểu Trầm thấy Hòa Minh chủ động tiến về bên mình để trò chuyện.

- Chúc mừng Cố tiểu thư.
- Tại sao lại chúc mừng tôi?

Cố Tiểu Trầm nghi hoặc hỏi.

- Hôm nay Trần Tiến đã tỏa sáng rực rỡ, điều đó chắc chắn sẽ khiến danh tiếng Dược Phẩm Đại Việt bay lên như điều gặp gió. Mà Cô cũng là một trong hai người chủ của nó không phải tôi nên chúc mừng sao.

- Thì ra là như vậy, cảm ơn ngài đã quan tâm.

Thái độ không xa không gần của Cố Tiểu Trầm làm cho gã Hòa Minh thẫn thán.

- “Sau này phải tạo mối quan hệ tốt với bọn họ không thì khó lòng mà lợi dụng được gì.”

Hòa Minh cũng không muốn phí thời gian nên nhanh chóng đổi chủ đề. Cố Tiểu Trầm cũng không tiện quá thất lễ nên câu chuyện trở nên nhàm chán.

Trần Tiến bước trở lại vị trí của Lâm Hoa thành thì đã bị vô số người bao quanh.

- Chào cậu, tôi là Lâm Trí Hiền của Nhiên Thiên Môn, không biết có thể kết bạn với cậu không.
- Trần tiền bối, tôi từ Tứ Thánh Môn muốn mời tiền bối ghé thăm tệt xá không biết có thể...
- Trần Đan Sư, ông có thể cho tôi chút thời gian giao lưu tâm đắc về luyện đan không...

....

Vô tình chính Trần Tiến không biết phải từ chối đám người này như thế nào. Trải qua hai kiếp người đây là lần đầu hắn được chú ý đến như vậy.

- Xin lỗi các vị, do phải trải qua các vòng thi đấu liên tục nên có chút mệt mỏi. Hiện tôi không tiện đón tiếp, nếu có chuyện gì có thể gặp thành chủ của tôi nói chuyện.

Nhanh chóng đá rắc rối qua cho gã Hòa Minh để đến chỗ Cố Tiểu Trầm. Dù sao cũng thi đấu với danh nghĩa đại diện Lâm Hoa thành cơ mà, cũng nên cho gã thêm cơ hội kiếm lợi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 86: Nguyên Anh Đấu Hư Thần

Trần Tiến vừa trở về lập tức được sự chào đón của tất cả mọi người trong đoàn. Hắn mỉm cười đáp trả lại tất cả, dù sao thật sự họ đang hòa chung niềm vui với hắn.

Nhưng bỏ qua tất cả, người mà hắn muốn gặp nhất lúc này dĩ nhiên là Cố Tiểu Trầm. Khi đi qua đám người kia nhìn thấy cô gái này trong hắn có thể nghe rõ nhịp đập nơi trái tim mình. Trước giờ hắn chưa từng tự ti đứng trước mặt cô, nhưng hắn biết rõ khoảng cách của bản thân và cô ấy dường như rất xa xôi.

Dù vậy, hôm nay hắn cũng đã có cho mình một chiến tích đầu tiên “Đệ Nhị Đan Sư Đại Hội”. Hắn chỉ muốn lập tức mang đến cho nàng vinh quang mà hắn đạt được. Thấy Tiến Trần đi tới, Cố Tiểu Trầm vẫy tay chào, trên mặt cũng nở một nụ cười rạng rỡ.

Hắn chưa từng biết cảm giác này trước đây, cũng chưa bao giờ hiểu được. Nhưng nụ cười trước mặt hắn bây giờ cũng đủ khiến hắn đánh đổi tất cả.

- Chúc mừng huynh !! Muội luôn tin huynh sẽ không để muội phải thất vọng đâu.

Cố Tiểu Trầm cười khanh khách, không nén nổi bản thân mình cũng đang vui vẻ.

- Cảm ơn muội, lúc nào cũng quan tâm và tin tưởng. Chỉ là thiếu chút nữa sẽ trở thành Đệ Nhất Luyện Đan Sư rồi.

- Hi, chỉ cần là thứ hai cũng đủ để muội có thể hãnh diện vì huynh rồi. Muội tin sau này huynh còn vươn xa hơn nữa.

Lấy ra từ trong túi trữ vật, thẻ bài của Đan Sư Hội. Trần Tiến đưa cho Cố Tiểu Trầm.

- Tặng muội.

Cố Tiểu Trầm có chút ngạc nhiên.

- Tặng muội ư !!

Trần Tiến ôn nhu gật đầu.

- Cảm ơn huynh!

Cố Tiểu Trầm biết lệnh bài này rất đáng giá nhưng cô cũng không muốn từ chối món quà này. Nó có ý nghĩa thật đặc biệt đối với Trần Tiến và với cô.

- Nơi đây thật ồn ào, chúng ta ra ngoài thành một chút nhé.

Cố Tiểu Trầm khẽ gật đầu.

Sau đó hai người cũng lặng lẽ đi ra khỏi quảng trường để kiếm một nơi yên tĩnh nói chuyện. Mọi người ở Lâm Hoa thành rất biết ý đều ngăn đám người đến kết giao để họ có thể tự do nói chuyện. Mọi người muốn kết giao cứ trực tiếp gặp thành chủ của họ là được.

Ngay sau Trần Tiến vừa đi ở quảng trường xảy ra một sự kiện hết sức náo động.

Dương Thiên Yết là Đệ Nhất Luyện Đan Sư nên bất chấp hắn có kỳ dị như thế nào thì cũng không bớt đi sự quan tâm của những người ở đây. Từ các tông môn nhỏ tới các tông môn lớn hầu như ai cũng phái người đến làm quen.

Thế nhưng sự việc xảy ra khiến không một ai nghĩ đến. Dương Thiên Yết thấy có quá nhiều người làm phiền, tâm trạng của hắn bỗng dưng bất thường. Hắn quay lên hỏi vị giám khảo áo đen.

- Nếu bây giờ tôi giết người có bị hủy kết quả không?

Vị giám khảo áo đen hết sức sững sốt khi hắn hỏi như vậy.

- Điều này không có trong luật... bất quá...

Giám khảo áo đen chỉ vừa dứt câu “không có” thì một màn máu tanh đã diễn ra ngay trước mắt ông. Một màn huyết tẩy trong phạm vi ba trượng xung quanh Dương Thiên Yết diễn ra trong một nhịp thở không một ai kịp nhìn thấy hắn ra tay như thế nào chỉ thấy những người xung quanh tứ chi đã phân thành trăm mảnh.

Đến khi mọi người định thần lại lập tức bỏ chạy.

- Tên này rõ ràng là một con ác quỷ mà.
- Nguyên Anh kì!!!
- Hắn đã “cường hóa” chân nguyên bản thân trong vòng tròn đó để giết họ.
- Hắn là một tên điên sao? Dám giết người ở đây.
- Mau trả thù cho mọi người nào !!

...

Những tiếng la hét tán loạn gây sự chú ý của tất cả mọi người trong quảng trường.

- Kè nào dám làm loạn!!!

Thanh âm vừa phát ra đến từ vị tiền bối bảo hộ cuộc thi này Vạn Hạnh tiền bối.

Lập tức tất cả tu sĩ oán hận chỉ vào tên Dương Thiên Yết.

- Là hắn, chính hắn đã giết người!!
- Vạn Hạnh tiền bối, mong người lấy lại công đạo cho sư huynh đệ chúng vân bối.
- Giết hắn đi...

Dương Thiên Yết khi thấy sự xuất hiện của Vạn Hạnh tiền bối dường như càng thêm phấn khích.

- Ông muốn mình sẽ như bọn họ thì đến đây.

Nghe những lời khiêu khích mặt của Vạn Hạnh tiền bối cũng đỏ lên vì tức giận.

- Tiểu tử ngông cuồng xem ta trị người như thế nào.

Nói rồi tay của Vạn Hạnh tiền bối biến hóa, dòn chân nguyên cường hóa nơi bàn tay một luồng hỏa diễm

- Khoan đã!!

Vị giám khảo áo đen lập tức lên tiếng.

- Hai người nếu muốn đánh nhau thì di dời địa điểm đi, ở đây chỉ liên lụy người vô tội.

Vị giám khảo áo đen tiếp tục nói, theo lý ông ta nên giúp Dương Thiên Yết vì hắn cũng xem như thành viên của Đan Sư Hội. Nhưng rõ ràng hành vi của hắn chính là quấy rối trật tự, ông ta cũng không thể xen vào việc này. đành nghĩ cách lưỡng toàn mà thôi.

Vạn Hạnh tiền bối nhìn xung quanh có rất nhiều tu sĩ, quả thực nếu không may sẽ hại bọn họ nên gạt đầu.

- Người có dám theo ta ra ngoại thành không?

Dương Thiên Yết không thèm trả lời mà lập tức “thuấn di” ra bên ngoài.

- Hào cho một tiểu tử ngông cuồng.

Nói xong Vạn Hạnh tiền bối cũng lập tức “thuấn di” theo phía sau. Cũng rất nhiều tu sĩ hiếu kỳ đạp không theo phía sau.

Vị nam tử trung niên trên đài nhìn thấy liền lập tức phái ông lão bên cạnh đi theo.

- Nếu có chuyện gì hãy lập tức ra tay mạng hắn đi, không ngờ tên này ngông cuồng như vậy. Nguyên Anh kì lại khiêu khích Hư Thần.
- Tuân lệnh chủ nhân.

Nói xong ông ta cũng lập tức “thuấn di” theo hướng của hai người.

Lúc này Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cùng kiếm một phiến đá tương đối bằng phẳng rồi ngồi xuống. Xung quanh là những cánh đồng bạt ngàn, khi ngồi ở đây cả cơ thể dường như hòa mình với thiên nhiên.

- Cố muội!!

Cố Tiểu Trầm bữu môi rồi lườm hần một cái.

- Ở đây cũng không có người ngoài, huynh cũng có thể gọi muội là Tiểu Trầm mà.

- Tiểu Trầm!!

Nói xong từ trong tay của Trần Tiến lấy ra một đóa hoa trao cho Cố Tiểu Trầm.

Thiếu nữ nào thấy hoa mà chẳng thích, Cố Tiểu Trầm cũng không ngoại lệ, lập tức mừng rỡ hỏi.

- Huynh lấy ở đâu ra vậy, suốt đoạn đường đi muội làm gì thấy có nơi nào trồng hoa.

- Bí mật.

- Vậy muội không thèm hỏi nữa.

Cố Tiểu Trầm quay mặt đi về hướng khác, chẳng để ý gì tới hần. Nhưng trên tay vẫn đang thích thú nghịch lấy đóa hoa vừa nhận được.

Trần Tiến cũng mỉm cười im lặng ngồi cạnh bên miệng hướm vài tiếng sao. Bỗng từ đâu có hai con chim nhỏ đậu xuống trước mặt Cố Tiểu Trầm, đập đôi cánh nhỏ rồi hót líu lo vài tiếng.

Hình ảnh một nam một nữ cùng sánh vai trên phiến đá vui vẻ nghe tiếng chim hót khiến cả hai trong nội tâm có một chút gì đó vừa nhẹ nhàng vừa ngọt ngào chẳng thể gọi thành tên.

Trần Tiến ngẩng đầu nhìn bầu trời, từng áng mây xanh trôi nhẹ, trong lòng êm đềm đến hạnh phúc. Tựa như khung cảnh xung quanh mệnh mông ấy chính là sự tự do tự tại khiến hần không còn cô đơn.

Kiếp trước hần không có gì cả, cuộc sống vô cùng nhạt nhẽo, hần của hôm nay được trao cho cơ hội trọng sinh. Hần quý trọng biết bao những thứ mà nỗ lực đạt được, những thứ hần truy cầu để có thành tựu. Và người con gái đang ở cạnh hần, cũng là thứ quý giá nhất mà ông trời ban cho. Hần thỏa mãn cảm nhận giây phút êm ái này.

Cố Tiểu Trầm cũng gác lại bao nhiêu phiền muộn của bản thân. Từ ngày đầu tiên hiểu chuyện, cô đã sống trong bao nhiêu là áp lực từ mọi người, sống trong cái bóng quá lớn của vị sư tỷ thiên tài. Đôi lúc cô thật sự muốn từ bỏ, muốn chạy trốn. Cô nhất quyết đòi đi rèn luyện bên ngoài lần này cũng vì muốn tìm được sự tự do ít ỏi của bản thân mình.

Nhờ vậy mà bây giờ cô gặp được hần, hần không bằng những người cô quen khi còn ở Tông môn, nhưng cô thấy ở hần sự nỗ lực vươn lên, trách nhiệm với mơ ước của mình. Cô bị hần ảnh hưởng bởi sự kiên định, bởi mơ ước của hần. “Tung hoành Tu Chân giới, phá toái hư không để thăng thiên.” Bây giờ cô không còn sợ hãi với những áp lực nữa, cô cũng sẽ như hần vượt lên tất cả, tu luyện ý chí kiên định của bản thân.

Giây phút này, cô cũng rũ bỏ mọi thứ hòa mình vào cảnh vật xung quanh, lắng nghe tiếng chim hót. Và nhẹ nhàng dựa vào người con trai này để xua tan đi bao nhiêu gánh nặng. Ước gì lúc này thời gian có thể ngừng lại.

Một nơi hoang vắng phía bắc Long Thành, hai người đang đứng đối mặt nhau là Dương Thiên Yết và Vạn Hạnh tiên bối.

- Để ta hôm nay trừng trị cái tên hậu bối vô tri nhà người.

Dứt lời ông ta lập tức lao lên. Trong tay xuất ra một cây Pháp Trượng, vũ khí Huyền Cấp thượng giai tên là Lưu Ly Trượng đánh tới.

Tên Dương Thiên Yết không kịp né, trực tiếp ăn một đòn của ông ta, còn mình văng ra hơn mười thước.

Tuy nhiên, tên Dương Thiên Yết khi vừa đứng lên liền lấy tay lau vết máu vừa chảy nơi khóe miệng. Rồi lập tức cười sáng khoái.

- Đã quá, giờ ta sẽ đánh thật sự đây.

- Ngông cuồng. Đòn kế tiếp đừng hòng ta nương tay.

Vạn Hạnh lại lao lên tốc độ nhanh hơn trước, tốc độ cực nhanh dường như khiến ông phân ra hai ảo ảnh. Một cú đánh từ bên trái được “cường hóa” chân nguyên vào vũ khí đánh qua, Dương Thiên Yết lách mình né tránh cực nhanh. Lập tức lại một đòn từ phải qua đánh trúng mặt hần khiến hần ngã quỵ.

Trong phút giây té xuống, hần chỉ kịp nghĩ.

- “Ảo ảnh sao, rõ ràng mình đã né được.”

Thấy bản thân bất lợi, hần nhảy về phía sau. Chân nguyên hần tăng lên bao phủ toàn thân tỏa ra cực lớn. Vạn Hạnh nhìn thấy hần còn trẻ mà đã mạnh mẽ như vậy phải thầm khen trong lòng.

- “Hắn còn lợi hại hơn Đinh Hoàng nữa”.

Thấy lão già lại không xông lên tấn công khi mình thất thế. Tên Dương Thiên Yết lại tiếp tục khiêu khích.

- Lão già, đánh nhau mà còn giữ lại sức lực sao. Sợ mình đêm về không còn đủ lực phục vụ lão bà ah, haha.

Lần này Vạn Hạnh thật sự bị những lời khiêu khích của Dương Thiên Yết làm nóng đến cực điểm. Tu vi Hư Thần được ông ta phát ra triệt để, không gian xung quanh bị bóp méo trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt do lực tác động.

Đánh tới lần này ảo ảnh xuất ra không phải một mà đến bốn hư ảnh. Phía trước, sau, trái phải liên tục đánh đến khiến Dương Thiên Yết không kịp trở tay. Lập tức hắn ngã xuống rồi thổ huyết dù đã vận dụng chân nguyên hình thành “kiên” bao bọc các yếu điểm. Tuy nhiên lực công kích của Hư Thần tu sĩ không phải Nguyên Anh có thể đỡ được.

- Người thật sự muốn chết khi vẫn chưa hiểu chuyện gì phải không?

Cố gắng giương đứng dậy, Dương Thiên Yết hỏi một câu.

- Do ta tưởng tượng phải không? Trong giây phút đó ông biến mất chứ không phải do ảo ảnh. Không đúng, hình như ta bỏ sót gì đó. Nhưng dù như vậy dường như ông vẫn không đủ khả năng giết ta nhỉ.

- Người không cần ngại mạn, bây giờ ta sẽ lập tức giết người vì thói ngông cuồng.

Cất lấy vũ khí đi, Vạn Hạnh dùng chân nguyên của mình vận dụng ra tuyệt kỹ thành danh của ông với quyết định tiêu diệt tên này mà không còn là trù trừ nữa.

Cánh tay ông đưa ra lập tức vô số hỏa diễm bao bọc lấy xung quanh. Chân nguyên hóa thành lửa lan tỏa ra phạm vi hơn mười trượng, bất kỳ sinh vật nào trong phạm vi đó đều tan biến hết.

Từ xa quan sát ông lão được vị nam tử phái theo để cứu lấy Dương Thiên Yết cũng giật mình.

- “Lão già này chơi thật rồi, phải ra tay thôi. Nếu không một Nguyên Anh kỳ có thể sống nổi trước Huyết Hỏa công pháp Địa cấp này nổi sao.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Vạn Năng Chi Thể

Càng lúc ngọn lửa càng lớn, nhiệt năng tỏa ra từ hỏa diễm của Hư Thần tu sĩ thật sự không thể dùng lời để diễn tả, nó dường như đang thiêu cháy cả thiên địa. Đến khi nhận thấy đạt được một độ khủng bố nhất định, ông ta lập tức phóng ngọn lửa tới bên Dương Thiên Yết.

Ông lão thần bí có nhiệm vụ cứu Dương Thiên Yết bay tới cực nhanh nhưng vẫn không kịp, thảm kêu. “Chạm mắt rồi”.

Thì trong giây phút đó ông phát giác mục tiêu của ngọn hỏa diễm biến mất.

Cả Vạn Hạnh cũng giật mình sau khi chiêu thức của mình đánh vào không khí.

- “Chẳng lẽ vừa nãy là ảo ảnh không đúng ta vẫn cảm thấy đó là thực thể, hắn động thổ sao?”

Vạn Hạnh không giải thích được hiện tượng vừa xảy ra, chỉ nghi hoặc trong lòng.

Quét thần thức trong phạm vi năm mươi trượng cũng không thấy Dương Thiên Yết nhưng lại vô tình phát hiện ra ông lão thần bí. Vạn Hạnh nhận ra tu vi đối phương còn thâm sâu hơn mình liền chủ động ôm quyền nói.

- Xin cho tại hạ hỏi cao danh quý tánh của đạo hữu, xuất hiện ở đây chẳng hay là vô ý hay có việc?

Ông lão thần bí vốn dĩ xuất hiện khi nhận thấy tình trạng nguy hiểm của Dương Thiên Yết vừa nãy, do quá hoảng sợ Dương Thiên Yết sẽ bị cháy rụi trong Huyết Hỏa nên đã để đối phương phát giác. Biết mình bị phát hiện cũng không né tránh mà đáp.

- Tại hạ vô tình đi ngang qua, trông thấy vị đạo hữu tu vi thật sự cao thâm khó lường nhưng lại đang đấu với một tên tiểu tử Nguyên Anh nên hiếu kỳ đứng xem mà thôi.

Vạn Hạnh nghi ngờ động cơ xuất hiện trùng hợp đến như vậy của đối phương, sợ đây là đồng bọn với tên Dương Thiên Yết nên thăm vãn chân nguyên cường hóa lên để đề phòng. Ông lão thần bí thấy thái độ của Vạn Hạnh đối với mình đề phòng, cũng ngưng trọng trong lòng tránh trường hợp mình bị rơi

vào thế bị động

- Hết sức lợi hại, ta cần phải nghiêm túc rồi.

m thanh khiến cả hai ông lão chú ý, thì ra là Dương Thiên Yết xuất hiện ngay sau lưng Vạn Hạnh tuy nhiên toàn bộ quần áo của hắn đã nát tươm.

Vạn Hạnh và ông lão thần bí đều không ngờ hắn có thể bình an vô sự sau chiêu thức của Vạn Hạnh phải biết đó là đòn công kích của một tu sĩ Hư Thần đối với Nguyên Anh, chưa kể không biết tại sao hắn có thể quý dị như vậy dường như là biến mất lúc này lại xuất hiện phía sau.

- “Nếu hắn thuận di phải có đạo động chân nguyên rồi chưa kể còn cần điều kiện không có công kích, ở đây không một chút cảm ứng nào dao động chân nguyên.”

Cả hai người không hẹn mà cùng nhìn Dương Thiên Yết mà thắc mắc trong lòng.

Vạn Hạnh có chút bối rối hiện ra trên mặt, trầm nghĩ.

- “Hắn chắc chắn có mảnh khóc gì đó”.

Tên Dương Thiên Yết dường như không hề khiếp sợ sau đòn tấn công vừa rồi của Vạn Hạnh lại tiếp tục chủ động khiêu khích.

- Có phải ông đang thắc mắc tại sao ta đứng đây đúng không?

- Chỉ là trò bịp thôi, lần này xem đây.

- Dù ông tấn công bao nhiêu lần vẫn vậy thôi, dù mạnh như thế nào cũng không đủ năng lực giết ta đâu. Haha

Vạn Hạnh không thể để mắt mất được, bất chấp có sự tồn tại của một tên Hư Thần khác. Ông cũng đẩy mạnh sức mạnh của mình lên tuyệt đối, chân nguyên lần nữa kết hợp Huyết Hòa. Lần này là một con măng xà lửa bay vọt lên tận trời cao từ trong lòng bàn tay, không gian xung quanh đã bị thiêu đốt thêm lần nữa, lần này còn kinh khủng hơn dường như không khí trong không gian này đều cạn kiệt.

Ông lão thần bí tuy rằng rất muốn ngăn cản Vạn Hạnh để tránh lấy Dương Thiên Yết gặp nguy, nhưng chính ông cũng không phủ nhận được rằng ông ta vẫn tò mò làm sao hắn có thể né được đòn tấn công ban nãy. Ông thấy trong mắt hắn ta là một sự tự tin khi tiếp chiêu này, nên cũng tiếp tục đứng bên ngoài quan sát. Theo ông cảm nhận dường như hắn có suy nghĩ của một kẻ điên.

Ngon lửa hình măng xà điên cuồng lao tới phía Dương Thiên Yết, lần này hắn chính thức dụng chân nguyên chống lại. Dựng lên phía trước là một bức tường phòng thủ bằng chân nguyên, thế nhưng chưa đầy ba nhịp thở lập tức bức tường bị phá nát.

Khi ngọn hỏa diễm hình măng xà trực tiếp đánh thẳng vào người Dương Thiên Yết, hắn lập tức bị thiêu rụi trong sự ngạc nhiên của cả Vạn Hạnh và ông lão thần bí.

- “Hắn không thể chịu nổi một chiêu sao?”

Vạn Hạnh cũng đang ngạc nhiên trước sự chống trả yếu ớt như vậy.

Còn phần ông lão thần bí đã há hốc mồm ra vì chấn động, dù mức độ sức mạnh chênh lệch giữa Hư Thần kỳ và Nguyên Anh kỳ thật sự như trời với đất, nhưng chỉ một chiêu đặc thủ lập tức như vậy thì sự tự tin ban nãy hắn lấy đâu ra.

- “Làm sao mình ă nói với chủ nhân đây.”

Ông lão thần bí phải ôm đầu bức tức. Lập tức dùng cái nhìn đầy sát khí đối với Vạn Hạnh, đổ lỗi mọi việc xảy ra cũng do cái tên già này ra tay quá tuyệt tình.

Vạn Hạnh cảm giác được sát khí chỉ thẳng vào mình, cũng không dám chậm trễ nuốt một viên đan dược để tạm thời phục hồi một ít chân nguyên. Hai lần liên tiếp sử dụng Huyết Hòa cũng tiêu hao của ông ta không ít, nếu giờ đầu tiếp thì bản thân sẽ rơi vào thế bất lợi.

Khi hai tiền bối Hư Thần kỳ đều chuẩn bị vào trạng thái lâm trận đối chiến thì điều kỳ dị lại xảy ra. Vô số mảnh vụn nát của tên Dương Thiên Yết đang từ từ hợp thể lại với nhau, việc này làm cho hai người bị thu hút mà giảm hẳn chiến ý.

- “Đây là chuyện quái quỷ gì.”

Vạn Hạnh dù có tu vi Hư Thần kỳ cũng phải đang đổ từng giọt mồ hôi run rẩy vì sự kiện xảy ra. Ông lão thần bí cũng không kém phần nhốn nháo trước sự việc này.

Khoảng vài phút trôi qua, sau khi những mảnh vụn hợp thể với nhau xuất hiện ra một hình thể hoàn chỉnh không ai khác chính là gã Dương Thiên Yết. Mặc dù trông thấy bộ dạng hắn cũng có chút chật vật nhưng có thể khẳng định sau khi bị thiêu rụi hắn lại tái sinh.

Tận mắt nhìn thấy tình huống này lập tức, tiềm thức ông lão thần bí nhớ ra một câu chuyện. Ông ta đã từng nghe qua một câu chuyện về một tu sĩ sở hữu cho mình Vạn Năng Chi Thể. Người sở hữu loại Chi Thể này có cấu tạo thân thể vô cùng đặc biệt, chỉ cần còn chân nguyên cho dù có bị đánh nát thành

vạn mảnh cũng không bị chết, có thể nói người có Chi Thể này dường như bất tử.

- “Tên này ta bắt buộc phải mang hấn về cho chủ nhân.”

Mắt ông ta lóe lên sự thèm khát nhìn về Dương Thiên Yết.

Dương Thiên Yết sau khi xuất hiện trở lại vẫn là một thái độ tuyệt đối ngạo mạn.

- Ta để ông tấn công đủ rồi, giờ đến lượt ông xem đây.

Rút từ trong người ra một chiếc phi đao, hấn phóng về phía Vạn Hạnh.

- Chi là một thanh phi đao, người nghĩ đủ sức vượt qua “kiên” của ta để khiến ta tổn thương sao.

Không thèm né tránh, Vạn Hạnh ý vào tu vi của mình để cương ngạnh chống lại phi đao. Đúng khoảng khắc đó, Dương Thiên Yết đã áp sát ông ta tung ra một cú đâm thật mạnh ngay giữa mặt khiến lão ta choáng váng.

- Thể thuật!!

Ông lão thần bí quan sát cuộc chiến đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- “Hắn ta không chỉ có Chi Thể vô cùng hiếm có, mà còn luyện cả thể thuật sao.”

Vạn Hạnh choáng váng ngã về phía sau, sự tự tin của ông ta hôm nay đã bị đá kích rất nghiêm trọng. Hai lần dốc toàn lực tung chiêu vẫn không gây tổn hại đối phương được. Không những vậy còn bị đối phương đâm thẳng vào mặt khiến té ngã.

Không dừng lại, Dương Thiên Yết liên tục tung ra những cú đâm lên khuôn mặt Vạn Hạnh khiến ông ta tối tăm mặt mũi. Cả khuôn mặt của ông ta cũng dường như bị biến dạng méo mó, nếu không phải có chân nguyên hộ thể thì có lẽ đầu của ông ta đã bị chấn nát.

Ông lão thần bí nhìn thấy Vạn Hạnh không ngờ bị một tên tiểu bối đánh cho không kịp thở cũng bất giác rung mình.

- “Tên này đúng là điên mà.”

Vạn Hạnh rơi vào thế hạ phong nhưng tôn nghiêm ông ta không cho phép ông ta bị hành hạ như vậy. Ông ta lập tức nén cái đau, vận ra một nguồn chân nguyên từ trong cơ thể tạo ra áp lực đẩy Dương Thiên Yết văng ra. Thấy Dương Thiên Yết bị văng ra xa, ông ta không lập tức lùi lại mà thừa thế lao đến tung vô số pháp quyết tấn công trực diện hấn. Ông ta từ ngày thăng cấp lên Hư Thần kỳ chưa bao giờ phải chịu nhục như hôm nay, bị một tên Nguyên Anh kỳ đánh mặt mũi không thể nhận ra nữa. Điên cuồng đáp trả bằng vô số cú đâm lửa, dù Dương Thiên Yết có Vạn Năng Chi Thể cũng sợ bị đánh cho không còn một mảnh vụn.

Vạn Hạnh thiêu đốt toàn bộ cơ thể mình, lúc này xung quanh ông ta đã bao bọc bởi một luồng hỏa diễm. Không chỉ thúc đẩy toàn bộ sức mạnh tu vi Hư Thần kỳ mình mà còn thiêu đốt luôn cả sinh cơ bản thân. Ông ta lúc này chỉ muốn lập tức kết liễu sinh mạng của tên Dương Thiên Yết này.

Ông lão thần bí thấy tình cảnh này biết bây giờ không ra tay thì không được nữa rồi. Cũng lập tức lao vào tham chiến, đứng trước mặt của tên Dương Thiên Yết.

- Vạn Hạnh đến đây đủ rồi, không lẽ ông thật sự muốn thiêu đốt sinh mệnh chỉ để giết một tên nhóc tu vi Nguyên Anh kỳ.

- Cuối cùng cũng lộ ra các người là đồng bọn, mà cho dù như vậy thì hôm nay không giết tên kia ta không tên là Vạn Hạnh nữa.

- Vậy thì ta đành xin lỗi ông vậy.

Ông lão thần bí dứt lời liền phóng ra một lá bùa tấn công khiến Vạn Hạnh phải né tránh. Tranh thủ thời khắc này, ông quay qua ôm lấy Dương Thiên Yết bỏ chạy. Không phải ông không đánh lại Vạn Hạnh, mà bản thân ông ta không muốn gặp rắc rối ở Lâm Quốc này.

Dù ít nhiều Vạn Hạnh cũng là một trong các sự phụ của thái tử Hoàng Triều Đình Hoàng nếu quả thực hôm nay ông ta bỏ mạng thì tội này sẽ quy cho kẻ đã giao đấu với ông ta là Dương Thiên Yết, còn nếu ông ta sống cũng sẽ chẳng dám hó hé với ai về tình huống của cuộc chiến hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Truyền Thuyết Đan Vương

Trần Tiến và Cố Tiểu Trâm lúc này đang tận hưởng những giây phút có thể nói là êm đềm và ngọt ngào nhất của họ từ khi hai người gặp được nhau. Thế

nhưng thứ gì càng đẹp càng mong manh, thời gian tươi đẹp nhanh chóng kết thúc. Không gian tình cảm đã bị phá vỡ bởi những vị khách không mời mà đến. Xuất hiện trước mặt hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm là một nhóm năm người. Dẫn đầu là một ông lão có vết sẹo hình chữ thập ngay trên mặt, trên trán đã xuất hiện nhiều nếp nhăn do tuổi tác. Đứng phía sau ông là bốn tên bịt mặt trông vô cùng bí ẩn. - Xin lỗi đã làm phiền hai người !! Nhưng tôi có thể mời Trần Đan Sur dành chút ít thời gian để gặp gỡ với chủ nhân của chúng tôi. Ông lão dẫn đầu khá khách khí nói. Trần Tiến thật khó mà có thời gian riêng tư để có thể ở cạnh bên người con gái mình yêu thương thế mà bị nhóm người này phá hỏng tâm trạng vô cùng bức dọc. - Xin lỗi, bây giờ tôi đang bận. Mời các ông đi cho. Ông lão khuôn mặt vẫn tươi cười nhưng không nói nhiều lập tức chụp lấy vai của Trần Tiến. Động tác của ông lão rất nhanh, đến nỗi Trần Tiến không kịp phản ứng. Sau đó lập tức ông lão đánh vài đạo cấm chế lên người hắn để phòng hắn trốn thoát. Cố Tiểu Trầm thấy Trần Tiến bị chế phục, lập tức rút kiếm ra nhưng sau đó bốn gã áo đen cũng nhanh chóng bao vây lấy cô. - Chúng tôi chỉ muốn mời Trần Đan Sur đi, sẽ không gì nguy hiểm nếu cô động thủ chúng tôi không ngại khách sáo. Một tên áo đen lớn tiếng nói. Giờ phút nguy hiểm liên quan đến an nguy của Trần Tiến, cô mới ý thức được rằng việc mình không cần người bảo hộ bên cạnh ngu xuẩn đến như thế nào. Tu chân giới vẫn là nơi người ăn thịt người, kẻ yếu chỉ có thể làm nơi mài gươm cho kẻ mạnh mà thôi. Bốn tên này tên thấp nhất cũng đạt cấp độ Kết Đan đại viên mãn, phần thắng của cô quả thực rất nhỏ nếu không muốn nói là không thể. - “Đành liệu thôi, không thể để bọn người này đưa huynh ấy đi.” Ông lão áo đen nghĩ rằng mình đã đắc thủ, lập tức nói. - Chúng ta đi thôi, cô nương yên tâm. Trần Đan Sur bảo đảm sẽ không mất cọng tóc nào khi trở về. Chưa kịp rời khỏi thì năm người hoảng sợ khi nhìn thấy một bóng người xuất hiện ngay sau lưng họ. Người đó không ai khác chính là vị Đan Sur Ngũ Phẩm Lê Mạnh. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh ông lão chấp tay. - Không biết tiền bối giá lâm, không biết có chuyện gì cần sai bảo. Lê Mạnh không đáp lời ngón tay chỉ thẳng về phía Trần Tiến. - Ta muốn hắn. Nhóm người lộ rõ chút do dự, bọn họ biết nếu làm cứng là không thể nhưng nếu thả người bọn chúng không dám. Thấy đám người đó còn chút do dự, Lê Mạnh không nhiều lời dùng khí thế của một Hư Thần tu sĩ đàn áp bọn chúng. - Ba tên Kết Đan, hai gã Nguyên Anh mà dám làm loạn. Một cái phát tay mang luồng uy áp cực kỳ kinh khủng giáng xuống khiến đám người hắc y nhân không còn chút phản kháng, không còn chút ý định nào bắt giữ người. Sau đó, Lê Mạnh giải cấm chế cho Trần Tiến rồi dẫn cả hai cùng đi. Ông ta cũng không muốn phải bận tay để giải quyết đám sâu bọ đó. Thấy Lê Mạnh giải cứu Trần Tiến đi, bọn người hắc y nhân cũng không dám ở lâu lập tức biến mất vô ảnh vô tung. Một lúc sau, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm được Lê Mạnh tiễn bồi đưa về tổng bộ của Đan Sur Hội ở Long Thành. Đến nơi, Trần Tiến lập tức ôm quyền cảm tạ ơn cứu giúp của Lê Mạnh tiền bối. - Hôm nay, cũng may có tiền bối giúp đỡ nếu không vẫn bồi thật sự không biết sẽ thế nào. - Cậu không cần khách sáo, dù cho không có việc nhờ cậy thì tôi cũng không thể trở mặt nhìn người của Đan Sur Hội bị ức hiếp. Hắn lập tức nhớ tới lời mời của Lương Minh Nhật tiền bối với mình. Tâm trạng cũng thả lỏng đôi chút, dù sao sự việc vừa xảy ra tuy có thể không nguy hiểm tính mạng nhưng cũng cảnh báo hắn biết hiện tại bản thân hắn vẫn quá yếu. Trở về tổng bộ một lúc thì hai vị Đan Sur còn lại cũng đã xuất hiện. Hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm nhanh chóng cúi chào hai vị tiền bối. - Văn bối bái kiến hai vị tiền bối. - Hai người không cần khách sáo. Lương Minh Nhật xua tay thái độ hết sức thân thiện đối với cả hai. Bất giác từ tận đáy lòng Trần Tiến sinh ra hảo cảm đối với ba vị tiền bối này. Ba người họ ai mà không uy danh hiển hách thế nhưng lại hết sức bình dị và gần gũi. - Chẳng hay tại hạ có thể tò mò không biết tại sao tiền bối lại mời văn bối đến đây. - Người ngay không nói lời xảo trá, thật ra mời cậu đến đây vì muốn cậu giải đáp những thắc mắc trong lòng của ba người chúng ta. Trần Tiến trong lòng thầm kêu không ổn. - “Không lẽ bản thân đã quá sơ sót khi hoàn tất các vòng thi.” Dù sao cũng là lão tiền bối ánh mắt dĩ nhiên tuyệt đối chính xác, phát hiện hắn dường như có chút bối rối nên lập tức nói rõ nguyên nhân. - Cậu không cần lo lắng, tôi chỉ muốn biết vài vấn đề cơ bản thôi. Nếu cậu không muốn nói tôi cũng không ép nhưng chắc chắn chúng tôi có thứ cậu cần. - Văn bối nào dám nghi ngờ tiền bối, xin mời tiền bối cứ hỏi? Nếu biết văn bối sẽ lập tức trả lời. Lương tiền bối cũng rất hài lòng với câu nói này lại liên tục vuốt chòm râu của mình. Rồi nhẹ nhàng hỏi. - Thuật luyện đan của cậu không biết do danh y nào? Trần Tiến không quá bất ngờ với câu hỏi này, đây là lần thứ ba hắn được nghe người khác hỏi chuyện này. Nếu không có một danh sư làm sao có chuyện một tên nhóc hai mươi tuổi lại có thể là Luyện Đan Sư tam phẩm được. - Văn bối thật sự may mắn được một vị cao nhân chỉ điểm, tuy nhiên chưa chính thức bái sư. Những lời này của Trần Tiến dĩ nhiên là thật rồi, hắn rõ ràng có cả một kho tàng HỒN ĐỘN THIÊN THU chỉ điểm, không phải cũng coi như là cao nhân chỉ điểm sao và hắn thật sự chưa từng bái sư. Câu trả lời khiến Lương Minh Nhật hết sức hứng khởi, hắn chưa có sư phụ. Có nghĩa mình vẫn hoàn toàn có thể thu nhận hắn. - Không biết vị cao nhân mà cậu gặp tên là gì? - Văn bối cũng không rõ chỉ biết vị cao nhân đó từng để lại một bình ngọc có Trúc Cơ Đan khắc ba chữ Hải Thượng Lăng. Ba chữ “Hải Thượng Lăng” vừa phát ra từ miệng của Trần Tiến khiến cả ba vị đan sư biến sắc. Là một người nghiên cứu đan đạo có ai mà không biết hay nghe qua danh xưng này. Truyền thuyết của Văn Lang Hạ Vực, vị Đan Vương đứng đầu Hạ Vực của một vạn năm trước. Hải Thượng Lăng Đan Vương Bát phẩm. Tương truyền vì để độ phá lên Cửu Phẩm ông đã đi đến Thượng Vực để truy cầu cảnh giới. Tuy nhiên, trong một lần tìm kiếm được thảo cứu cấp Mạn Đà Quả mà biến mất từ đó không rõ tung tích. Dù đã sống mấy trăm năm tu vi cũng Hư Thần cảnh giới nhưng tin tức này khiến cho vị Đan Sur không giữ được bình tĩnh nắm chặt lấy hai tay của Trần Tiến nói. - Thực sự cao nhân chỉ điểm người là Hải Thượng Lăng. Dựa vào sự kích động hiện tại của ba người và câu chuyện bình ngọc chứa Trúc Cơ đan của Kỳ Dương. Hắn có thể liên hệ đây quả là một tiền bối cao nhân không tầm thường, không ngờ bản thân vô tình “thấy sang bắt quàng làm họ” với một tiền bối vô cùng khủng bố rồi. đành cười trừ mà gạt đầu trước câu hỏi của vị tiền bối. - Không sai, chính là cái tên này. - Giờ thì ta đã hiểu rồi, tự hỏi làm sao trình độ hiểu biết và am tường được thảo của cậu lại cao minh như vậy. Thì ra cậu được một vị Đan Vương Bát Phẩm chỉ điểm, mà không có lẽ một vạn năm trôi qua có thể tiền bối đã là Đan Vương Cửu Phẩm rồi. Cả hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm khi nghe nhắc đến cái tên mà hắn bịa ra có thể là một Đan Vương Cửu Phẩm lập tức tay chân bun rùn. Theo như Cố Tiểu Trầm từng kể là một Luyện Đan Sư cấp bảy trở lên sẽ được coi như là một Đan Vương. Nhưng ngay cả ở Hải Vân Đại Lục cũng chỉ có không quá năm người đạt danh hiệu Đan Vương. Vậy mà cái tên hắn chỉ vô tình nói ra lại có thể có cấp độ gây chấn động như vậy. Nhìn thấy biểu tình đang sợ hãi không thể tin được của Trần Tiến. Ông lão Lương Minh Nhật không chút nghi ngờ hành vi lúc này của hắn. Với bất kỳ ai cũng sẽ trở nên phấn khích khi biết được mình từng được chỉ dạy bởi một tiền bối có thể là Đan Vương Cửu Phẩm. - Cậu chưa từng nghe qua câu chuyện về tiền bối Hải Thượng Lăng sao? Trần Tiến lắc đầu, dùng ánh mắt nhìn về bên Cố Tiểu Trầm. Cô cũng nhún vai để thể hiện cô cũng không biết. - Tiền bối có thể giúp văn bối mở mang kiến thức không? - Được chứ, tuy nhiên những chuyện này ta cũng chỉ nghe sư phụ kể còn xác thực hay không chỉ các bậc tiền bối mới biết được. Hải Thượng Lăng là một Luyện Đan Sư đến từ Hải Dương Lục Địa. Theo truyền thuyết hơn một vạn năm trước, khi ông hai mươi tuổi đã trở thành Luyện Đan Sư nhất đẳng của Hải Dương Lục Địa. Sau đó bốn ba khắp các Hạ Vực để không ngừng truy cầu đan đạo. Trong vòng chưa đầy ngàn năm đã trở thành một Đan Vương, và đứng đầu Đan Sur của Hải Dương lục địa. Không chỉ thăng tiến trên con đường đan đạo mà ông cũng đã không ngừng sáng tạo ra các cách chế luyện đan dược, “Phá cũ lập mới” chính mà sự suy nghĩ điên cuồng đó khiến ông ta trở nên khó gần do có quá nhiều mâu thuẫn với các tiền bối khác. Đến khi ông trở thành Đan Vương Bát Phẩm ông mới hơn ba ngàn tuổi, trở thành Đan Vương Bát Phẩm trẻ nhất của Văn Lang Hạ Vực. Tuy nhiên, trôi qua thêm ba ngàn năm ông vẫn không thể tiến thêm một bước trên con đường đan đạo. Chính vì vậy, ông mới đi lên Đại Việt Thượng Vực nhưng chưa đầy một ngàn năm thì ông đã biết mất.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Mối Quan Hệ Bất Ngờ

Được nghe câu chuyện về Đan Vương Hải Thượng Lăng, Trần Tiến có chút chột dạ trong lòng. Rõ ràng hắn không bao giờ ngờ được cái tên mình vô tình nghĩ ra lại có một lai lịch khủng khiếp đến như vậy.

- “Tính ra như vậy lại hay, bây giờ không ai dám chắc được ngài Đan Vương còn sống hay đã tạo hóa rồi, nếu vậy thì những năng lực của mình thể hiện lúc này sẽ dễ dàng được ba vị tiền bối chấp nhận hơn.”

Hắn nghĩ thâm trong bụng, tuy có chút cảm giác tội lỗi vì nói dối nhưng hắn càng không thể để lộ được những thứ hắn đang sở hữu.

- Tuy nhiên, vẫn bối cũng không dám chắc lắm có thể chỉ là trùng tên.

- Dựa vào tư chất và trình độ luyện đan như cậu một chàng trai chỉ hơn hai mươi tuổi. Tôi có thể tin tưởng rằng người này tám phần là Đan Vương Hải Thượng Lăng thật sự.

Thấy thái độ khẳng định của vị Lương Đan Sư, hắn cũng đành coi như đó là sự thật, nếu càng tìm cách chối thì càng không ai tin mà thôi. Ở trên đời này đôi lúc lại như vậy, sự thật thì không ai tin, còn lời nói dối thì người khác tin sái cổ.

Vị Đan Sư Nguyễn Thái Hòa dùng ánh mắt đầy ý vị đối với Trần Tiến. Trước đây ông tuy bị thuyết phục hoàn toàn bởi tư chất và kỳ tích trong việc luyện đan của hắn, nhưng ông vẫn lo sợ chỉ là kiểu huy hoàng rồi vụt tắt nhanh chóng nên luôn nghĩ ra cách để đích thân mình chỉ bảo hắn. Bây giờ biết được, hắn từng được vị Đan Vương trong truyền thuyết chỉ điểm thì ông cảm thấy những suy nghĩ của mình thật đáng xấu hổ.

Không chỉ ông, cả hai người còn lại cũng có cùng suy nghĩ đó. Đối với họ bây giờ, tương lai của Trần Tiến ắt hẳn còn phải phát triển rất xa và rất dài.

- Giờ thắc mắc trong lòng tôi đã được giải trừ, đáng lý ba người chúng tôi còn muốn nhận cậu làm đệ tử nhưng bây giờ thì có lẽ không cần nữa.

Vị Lương tiền bối ôn hòa nói với Trần Tiến.

Thấy ba vị tiền bối đều dùng ánh mắt ngập tràn tình cảm đối với mình, hắn tin tưởng câu vừa rồi mà Lương tiền bối nói hoàn toàn là thật tâm. Thế nhưng điều này hoàn toàn hợp ý hắn, bản thân hắn sở hữu THIÊN THU việc có sư phụ hay không cũng không quan trọng. Thứ hắn cần bây giờ chỉ là thể lực phía sau hoặc chỗ dựa vững chắc thôi, nghĩ đến đây hắn thậm chí toán trong lòng.

- “Bây giờ ba người họ đã hoàn toàn tin mình rồi, có nên kéo mối quan hệ để có một chỗ dựa không? Nếu không những chuyện khi nãy sẽ còn xảy ra rất nhiều, một khi chưa chính thức trở thành một người có thể tự định đoạt số phận của mình thì nguy hiểm lúc nào cũng sẽ rình rập.”

Tuy nhiên, cũng ngay lập tức hắn phủ định suy nghĩ ích kỷ đó trong lòng.

- “Không được, họ đối với mình là thành tâm mình không nên lợi dụng họ. Dù sao bản thân đã ở Tu Chân giới rồi, thì không bao giờ được phép cho mình suy nghĩ ý lợi, điều đó sẽ khiến bản thân đánh mất đi khát vọng của sức mạnh.”

- Cảm ơn ba vị tiền bối đã có thiện ý, nhưng sự thực thì vẫn bối cũng quen tiêu điều tự tại rồi.

Hắn cũng đáp lại tình cảm của ba vị tiền bối.

- Vậy ta sẽ hỏi vấn đề kế tiếp nhé?

Lần này đến lượt vị Lê Mạnh tiền bối nói.

- Xin tiền bối cứ hỏi.

- Cậu có biết gì về Hệ Thống Chi Thể?

Đây là lần đầu tiên hắn nghe qua bốn chữ này dĩ nhiên không biết dụng ý của vị Lê tiền bối nên lắc đầu, nói.

- Thừa Lê tiền bối, vẫn bối thật sự chưa nghe qua bao giờ.

Lê Mạnh có chút cảm khái quả nhiên tên này vẫn là một tên nhóc chỉ hơn hai mươi thiếu niên thức đầy đủ ở cái thế giới rộng lớn này. Là loại “ngọc trong đá” cần được mài dũa thêm.

- Đó là một loại năng lực phát triển bên trong cơ thể, những người sở hữu nó đều có thể nói hùng bá một phương. Phải vạn vạn người may ra mới có một người sở hữu được nó. Chắc cậu đã từng nghe qua Sở Huy sở hữu Vô Dục Chi Thể.

Trần Tiến lập tức gật đầu, hắn từng nghe qua Vô Dục Chi Thể nhưng đây là lần đầu hắn mới biết nó còn có cả một Hệ Thống.

- Vậy cậu có biết chính cậu cũng sở hữu một loại chi thể?

Từng lời nói của vị Lê tiền bối khiến Trần Tiến tinh thần chấn động. Hắn sở hữu loại Chi Thể mà vạn vạn người có một, khuôn mặt hắn ngáy ra vẻ điều

đó.

Cố Tiểu Trầm nghe vị Lê tiên bối nói, cũng một mảng tâm tư phức tạp.

- “Huynh ấy sở hữu Chi Thể, nếu mình mang huynh ấy về Thanh Lam Môn chắc chắn cũng sẽ trở thành trọng điểm được bồi dưỡng”.

- Thừa Lê tiên bối, ngài có thể nói rõ hơn cho văn bối biết được không?

Trần Tiến hết sức quan tâm vấn đề này nên đưa ra thắc mắc.

- “Dù sao hần sở hữu loại Chi Thể tại sao từ đó giờ không nghe ai nói đến hoặc được THIÊN THU trong cơ thể mình nhắc nhở chút nào chẳng lẽ THIÊN THU này chưa được cập nhập thông tin này.”

- Hệ Thống Chi Thể là một loại năng lực được phát triển bên trong cơ thể bản thân. Nó có thể phát triển theo dạng tự nhiên, do phục dụng thiên tài địa bảo hoặc trong một môi trường nào đó ảnh hưởng đến bản thân sẽ hình thành. Đây là ngọc giản có nói chi tiết về nó, cậu cầm lấy từ từ xem.

Nói xong ông quăng một cái ngọc giản tóm tắt về Hệ Thống Chi Thể cho Trần Tiến.

- Cảm ơn tiền bối, vậy theo tiền bối nói tôi có Hệ Thống Chi Thể, vậy tôi thuộc loại nào?

- Cậu là loại Chi Thể gia tăng kinh mạch, tên là Song Mạch Chi Thể. Tác dụng của nó là trong kinh mạch của cậu có độ sâu và rộng hơn gấp đôi so với người bình thường, có thể nói cậu tu luyện chậm hơn người khác nhiều nhưng so với người cùng cấp mạnh gấp đôi.

Nghe những lời của Lê Mạnh tiền bối, Trần Tiến giờ đã hiểu tại sao mình tiền kiếp tu luyện chậm như vậy, hóa ra mình cần phải hấp thụ linh khí và tu luyện gấp đôi người khác. Nếu không phải bây giờ mình có Đại Việt Tinh Thần quyết thì làm sao có thể có tốc độ tu luyện nhanh như vậy.

Cuộc nói chuyện này không ngờ mở mang cho hần quá nhiều kiến thức quý báu.

- Cảm ơn tiền bối, những kiến thức này nếu không có tiền bối chỉ bảo thì văn bối thật không thể nào biết được.

- Cậu có thể cho ta biết ở những vòng thi vừa qua cậu đã tung hết thực lực chưa?

Trần Tiến trầm mặc một lát rồi nói:

- Hiện tại đây là toàn bộ thực lực của văn bối, nhưng văn bối tin chắc rằng nếu có thêm thời gian chắc chắn văn bối sẽ còn vượt xa hơn nữa.

Cả ba vị tiền bối đều hài lòng gật đầu. Lê Mạnh tiền bối lại nói tiếp.

- Cậu có biết nếu thật sự ngôi vị đệ nhất chắc chắn thuộc về cậu không?

Nghe như vậy cả Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đều cả kinh trong lòng, không biết điều này có ý nghĩa gì.

- Tiền bối nói sao?

Lê Mạnh tiền bối dường như rất bình tĩnh đáp:

- Ở vòng ba cậu đã thể hiện khiến chúng tôi hết sức kinh ngạc. Có thể luyện chế thành công Dẫn Đan Đơn từ những dược liệu có sẵn có thể nói là từ cổ chí kim chưa ai làm được.

- Văn bối đã thành công sao? Rõ ràng trước khi kiệt sức văn bối nhìn thấy mình thất bại.

- Cậu thành công được ba trên chín viên đan dược, nhưng như vậy cũng đủ gây kinh ngạc rồi. Bên cạnh đó ta biết cậu là một người thông minh, trong cuộc tranh tài vẫn không dùng lấy Dịch Hóa của mình. Nếu sử dụng Dịch Hóa có lẽ tỷ lệ thành công của cậu đã cao lên gấp đôi.

Trần Tiến vô cùng kinh hãi khi nghe Lê tiên bối nói như vậy, rõ ràng chuyện hần lấy được Dịch Hóa chỉ có một số ít người biết thôi. Tại sao vị tiền bối này có thể biết.

Thấy thái độ kinh hãi của Trần Tiến, Lê Mạnh nhanh chóng lên tiếng để trấn an:

- Chuyện cậu có Dịch Hóa, thật sự không phải ai cũng có thể biết được. Trừ khi có tu vi Đại Thừa trở lên nếu không thì vô phương cảm ứng được.

Nghe những lời này Trần Tiến có chút bình tĩnh trở lại, dù vậy hần vẫn hết sức căng thẳng trong lòng. Nếu một ai khác cũng biết như vậy chẳng phải sẽ nguy hiểm tính mạng mình sao. Hần không phải là Lê Công Trí có một gia tộc phía sau bảo vệ, chỉ cần sơ sẩy mất mạng lúc nào không hay.

Lê Mạnh tiền bối giải thích:

- Thật ra ta biết cậu có Dịch Hóa bởi loại Dịch Hóa cậu sở hữu chính là của sư phụ chúng ta trước đây sử dụng, nên chúng ta đặc biệt cảm ứng được.

- Là của... sư phụ tiền bối?

- Đúng vậy, Thần Quân Dị Hòa là loại dị hòa sư phụ chúng ta đã sử dụng, tuy nhiên chính sư phụ của chúng ta đem cất nó ở Linh Sơn không biết tại sao đã đến tay cậu.

- Nếu là của vị sư phụ các vị tiền bối, tại sao lại không truyền thụ cho ba vị.

- Đây là một câu chuyện rất dài, chúng ta và nó không có duyên. Mà cậu đạt được nó chứng tỏ đây là duyên phận giữa cậu và sư phụ chúng tôi.

Trần Tiến nghe như vậy liền khấu đầu cảm tạ.

- Cảm ơn ba vị tiền bối không những không trách tội vẫn bồi xâm phạm trái phép.

Cậu đừng nói vậy, cậu sở hữu Dị Hòa của sư phụ chúng ta. Xem như cậu cũng nhận một phần truyền thừa từ sư phụ, nếu vậy xem ra vai vế chúng ta là sư huynh đệ đấy.

- Văn bối không dám.

Trần Tiến vội vàng nói, hẳn dù rất quan tâm đến việc có các mối quan hệ nhưng nếu nhận các ông lão bốn năm trăm tuổi làm sư huynh đệ thì có lẽ không đúng lắm.

- Có gì mà không dám, ở Tu Chân giới này chỉ nói đến thực lực. Dựa vào tiềm lực và cơ duyên của cậu tương lai sẽ còn phát triển rất nhiều. Sợ rằng khi đó người không xứng là ba huynh đệ chúng ta hahahaha.

- Văn bối nào dám nghĩ vậy, nhưng nếu các vị tiền bối tin tưởng như vậy. Vậy nếu đến ngày văn bối đạt đến cấp độ như ba vị tiền bối nhất định sẽ xưng huynh gọi đệ với các vị.

- Được lắm, sáng khoái!!

Nói xong ba vị tiền bối đều cười ha hả tỏ ra rất hài lòng.

- Còn một vấn đề cuối cùng, không biết công pháp của cậu đang dùng là loại gì? Đường như trên cơ thể cậu không có dấu hiệu tồn tại loại công pháp nào cao cấp.

Trần Tiến gật đầu, nói rõ.

- Bản thân văn bối xuất thân từ một nơi tên là Thần Nhật Tông và rồi sư môn từ sớm nên công pháp cũng chỉ là loại phẩm chất thấp.

Lúc này đến lượt Đan Sư Nguyễn Thái Hòa kinh ngạc.

- Cậu đích thực Trần Tiến của Thần Nhật Tông? Người đã sánh ngang với Sở Huy ở Mỹ Sơn Cốc.

Trần Tiến có chút xấu hổ mà gật đầu.

- Đúng là văn bối.

- Quả là sơ sót của tôi, thông tin này tôi chỉ vừa nhận được cách đây chưa lâu. Lúc đầu tôi còn bán tín bán nghi nhưng bây giờ thì tôi có thể hoàn toàn tin tưởng rồi. Cậu quả thực tư chất và tiềm năng đều không phải ai cũng sánh bằng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Nỗi Lo Của Hòa Minh

Càng nhận được những lời khen ngợi của ba vị tiền bối, Trần Tiến trong lòng có chút linh tính dường như họ đang kỳ vọng vào bản thân mình điều gì đó. Khiến vô tình hắn cũng có chút áp lực.

- Bây giờ cuộc thi đã kết thúc cậu dự tính làm gì?

Lương Đan Sư tò mò hỏi.

- Hiện văn bối cũng chưa có dự tính gì, có lẽ là trở lại Lâm Hoa thành để xem tình hình kinh doanh của Dược Phẩm Đại Việt.

- Được Phẩm Đại Việt?

- Không giấu gì tiền bối, đó là một cửa hàng đan dược mà văn bối đã mở ra.

- Nếu chúng tôi muốn giữ cậu lại đây một thời gian không biết có ảnh hưởng gì đến cửa hàng không?

Trần Tiến không rõ mục đích của vị Lương tiền bối là gì nhưng hẳn biết họ chắc chắn không có ác ý.

- Hiện tại tình hình kinh doanh của Dược Phẩm Đại Việt cũng đã đi vào ổn định, cùng với việc văn bối có chút may mắn đem về thành tích cao cho Lâm Hoa thành chắc chắn sẽ được thành chủ chú ý và quan tâm hơn. Vì vậy, có lẽ tại hạ có thể dành chút thời gian cho các vị tiền bối.

Nói xong hắn đưa mắt nhìn về phía Cố Tiểu Trâm một cái, rồi lại tiếp tục nói với vị Lương Đan Sư.

- Chẳng hay ngoài trừ văn bối ra, người bạn này của văn bối cũng ở lại được chứ.

Ba vị tiền bối nhìn qua hai người một lượt cũng hài lòng nói.

- Dĩ nhiên là được, chúng ta rất hoan nghênh.

- Chẳng hay ba vị tiền bối giữ văn bối ở lại có điều gì chi bảo không?

Trần Tiến đem nghi hoặc trong lòng ra hỏi.

Lương Đan Sư cũng nói thẳng vấn đề mà ông muốn giữ hắn ở lại.

- Cậu ở Thần Nhật Tông đã học được những gì về công pháp, cách tu luyện, hay vận dụng chân nguyên rồi?

Trần Tiến trầm ngâm giây lát rồi lắc đầu, từ kiếp trước cho đến kiếp này khi hắn ở Thần Nhật Tông cũng không được tính là đệ tử nòng cốt. Những thứ vận hành chân nguyên hay công pháp sử dụng đều dựa theo suy nghĩ của hắn và những kiến thức cơ bản hắn học lỏm được.

- Thật sự thì văn bối đối với những thứ này hoàn toàn xem như con số không.

- Vậy cậu sẽ không từ chối nếu chúng tôi muốn dạy cậu những thứ đó chứ.

- Tiền bối, ngài nói thật sao. Chuyện này vốn dĩ văn bối cầu còn không được sao lại chối từ.

Nghe Lương tiền bối muốn dạy hắn, hắn lập tức mừng rỡ. Dù sở hữu Đại Việt Tinh Thần Quyết hay Kinh Dương Vương quyết đều là những công pháp độc nhất vô nhị nhưng nếu không có đất để thi triển toàn bộ những thứ này đều chẳng khác nào dùng dao mổ trâu giết gà.

Thấy thái độ mừng rỡ của Trần Tiến, Lương tiền bối cũng mỉm cười nói.

- Cậu quá thật thà, cậu phải biết ở Tu Chân giới này không gì nguy hiểm hơn việc để đối phương nắm rõ được thực lực của mình. Lúc nào cũng phải luôn khiến kẻ địch nghĩ rằng mình còn lá bài tẩy nếu không thì khi chiến đấu với người khác cậu sẽ nhanh chóng mà đi vào tử lộ.

Hắn lập tức trùng xuống, việc dễ dàng để lộ cảm xúc của bản thân đúng như lời Lương tiền bối nói chính là điểm yếu chí mạng. Bản thân đã quá tin tưởng vào cảm giác thân thiện của ba vị tiền bối mà dễ dàng nói ra khả năng yếu kém của mình. Nếu gặp những kẻ nham hiểm thì chắc chắn mình không thể nào thoát được.

Lương tiền bối ôn hòa nhìn hai người rồi nói.

- Hôm nay cũng trễ rồi, ta sẽ cho thư đồng sắp xếp phòng cho cậu và vị tiểu cô nương này. Sáng mai chúng ta sẽ bắt đầu hướng dẫn cậu.

- Cảm ơn ba vị tiền bối.

Cả hai đồng thanh nói. Rồi theo sự sắp xếp của Lương tiền bối mà về phòng.

Cùng lúc này, Lâm Hoa thành sau khi ăn mừng thì cũng rời khỏi hội trường quay về khách sạn.

- Các người có thấy Trần Tiến và Cố Tiểu Trâm đâu không?

Hòa Minh sốt ruột hỏi.

- Tôi thấy hai người họ sau cuộc thi đã cùng nhau đi ra ngoài, có lẽ họ muốn tìm nơi yên tĩnh để tâm sự thôi, hahaha.

- Hừ, mau đi tìm họ về đây nhanh lên.

Hòa Minh có chút lo lắng.

- “Bây giờ hần là con gà đẻ trứng vàng của mình, cần phải nhanh chóng tìm cách giữ hần bên cạnh, tốt hơn hết là trói buộc được bản thân hần với vận mệnh của mình mới được.”

Đang suy nghĩ phương pháp như thế nào để giữ lại Trần Tiến thì có hai vị khách không mời mà tới tìm gã.

- Sư diệt, có thể cho ta chút thời gian để trò chuyện không?

Giọng nói phát ra từ một gã mặc đồ đạo sĩ là sư thúc của gã Hòa Minh, đi cùng chính là gã Hồ Nhật Long.

Thấy sự xuất hiện của gã đạo sĩ này, Hòa Minh mới chợt nhớ đến rắc rối này của mình. Chỉ vì quá tận hưởng cảm giác thắng lợi từ Đan Sư Đại Hội mà gã vô tình quên mất.

Cái tên Hồ Nhật Long dường như không quan tâm đến gã sư huynh hờ của mình, dùng thần thức quét một vòng khách sạn rồi lớn tiếng nói.

- Cái gã Trần Tiến và con nhóc đi cùng hần ta đâu rồi.

Thấy thái độ hung hăng càn quấy của tên Hồ Nhật Long này, nếu không phải bản thân cân nhắc không phải đối thủ của vị sư thúc mình thì gã Hòa Minh đã ra tay trừng trị ngay lập tức rồi.

- Hai người đó hiện không có ở đây, sư đệ có chuyện muốn gặp họ sao? - Hòa Minh cười nói

- Nói thừa nếu không ta đến đây làm gì.

Hồ Nhật Long vốn là trọng điểm bồi dưỡng của Lung Linh Môn nên tính tình ngang tàng hống hách, lại được vị sư phụ Luru Hà của mình cưng chiều nên vốn dĩ cũng không để vị sư huynh này vào trong mắt.

Luru Hà không những không trách mắng thái độ của đệ tử mình mà còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn đến gã Hòa Minh.

- Ở đây cũng không tiện nói chuyện, sáng mai ở ngoại vi phía bắc của Long Thành người hãy đến gặp ta. Yên tâm nếu người nhắm có thể chạy trốn thoát khỏi thì cứ việc chạy.

Sau đó quay qua nhìn vị đồ đệ của mình rồi nói.

- Chúng ta trở về nghỉ ngơi nào, hôm nay con cũng thi đấu mệt rồi. Nếu đã không có hai tên nhóc kia thì chúng ta không cần ở đây.

- Chúng ta ra về vậy sao sư phụ? - Gã Hồ Nhật Long khó hiểu nhìn sư phụ mình.

Gã Luru Hà không nói gì mà gạt đầu đi ra khỏi khách sạn, tên Hồ Nhật Long thấy sư phụ không trả lời cũng không nói gì tiếp mà chạy đi theo.

Gã Hòa Minh vẫn đang trong tình trạng căng thẳng, hai tay đã ướt đầm mồ hôi. Nếu phải làm căng bây giờ thì gã không nhắm chắc được sẽ đánh lại vị sư thúc mình. Đúng lúc này gã nhớ đến vụ cá cược với tên Lâm Viễn.

- “Đúng rồi, phải tìm tên Lâm Viễn hần còn nợ mình một vụ đánh cược. Một mình ta không thể nhưng nếu hai người liên thủ hoàn toàn có thể.”

Sau khi ra khỏi khách sạn, gã Hồ Nhật Long vẫn cảm thấy có gì đó không đúng nên hỏi sư phụ gã.

- Tại sao sư phụ lại tha cho tên ấy dễ dàng như vậy. Không phải sư phụ muốn tìm phản công pháp còn sót lại của sư bá sao?

- Hừ, ta cảm nhận được có ánh mắt theo dõi từ xa. Tu vì chắc chắn không dưới ta, mà người này còn để lộ cho ta biết rằng hần đang quan sát. Vì vẫn khi không rõ mục đích người này là gì nên ta không dám mạnh động.

- Lợi hại vậy sao?

- Dù sao ở đây cũng là Long Thành, nơi ngoại hủ tàng long cẩn thận thì vẫn hơn. Nhất là người tính tình lúc nào cũng vội vàng hấp tấp không biết kiềm chế.

- Đệ tử biết.

Thấy sư phụ luôn yêu thương mình buông lời trách móc, Hồ Nhật Long không dám cãi lời nhưng trong lòng đồ lỗi hết tất cả cho đám người Hòa Minh.

Ngay khi thấy gã Luru Hà và tên sư đệ đáng ghét bỏ đi, Hòa Minh nhanh chóng căn dặn thuộc hạ nếu gặp hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trâm thì đưa họ về khách sạn còn bản thân mình thì lập tức đi tìm tên Lâm Viễn.

Lúc này, gã Lâm Viễn đang hết sức u oán vì phải thực hiện điều cá cược thì không ngờ tên oan gia Hòa Minh lại đến nhanh như thế. Biết tên này rất háms lợi sẽ tìm mình nhưng theo suy nghĩ của gã lúc này là thời gian mà tên Hòa Minh này đang đi tìm kiếm lợi ích từ việc kiếm được thứ hạng tốt của cuộc thi.

- Cái lão già người, không ngờ lại nhanh đến đòi nợ vậy sao.

Thấy thái độ của gã Lâm Viễn đối với mình có phần mỉa mai, nhưng Hòa Minh cũng không câu nệ, dù sao bây giờ gã mang trong lòng việc quan trọng.

- Thiếu nợ trả tiền, việc hết sức tự nhiên. Chẳng lẽ người muốn trốn, nếu không muốn nhiễm nhân quả thì người cứ việc không tuân theo đánh cược.
- Ai nói sẽ trốn, đừng mang bụng tiểu nhân ra đo lòng quân tử.
- Nói hay lắm, không ngờ lão già lùn như người có khí phách đó. Vậy từ bây giờ coi như người là chân chính hầu cận của ta.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng nghe hai chữ “hầu cận” cũng khiến gã Lâm Viễn máu dồn lên mặt, suýt nữa thổ huyết. Nếu luận về thực lực, cả hai có thể nói kẻ tám lạng người nửa cân vậy mà hôm nay vì một sai lầm mà khiến bản thân rơi vào tình cảnh nhục nhã.

- Ta chỉ nói là phục vụ cho người trong trăm năm không có nói sẽ làm người hầu cận cho lão già nhà người.
- Cứ cho không phải hầu cận đi, phục vụ có nghĩa là làm việc cho ta đúng không. Nếu ta có việc cần thì người có nghĩa vụ phải thực hiện nó.
- Cũng có thể cho là như vậy.
- Vậy được rồi, sáng mai người hãy đến khách sạn nơi ta đang ở. Ta có việc muốn người thực hiện.
- Đó là việc gì?
- Chuyện gì tới ngày mai sẽ biết. Nhưng người cứ yên tâm, ta không để người phục vụ không công đâu sẽ có thứ bồi hoàn xứng đáng.
- Hừ, có quý mới tin người. Nếu tin được người thì heo nái cũng biết leo cây.

- Lão già lùn nhà người vẫn là mồm miệng chua chát như vậy. Ta phải về chuẩn bị cho ngày mai, nhớ đấy nếu người không đến xem như chính người phản ước sẽ nhiễm lấy nhân quả đấy.

Thấy gã Hòa Minh nói xong liền lảng không rời đi nhanh chóng, gã Lâm Viễn biết rõ tính cách của tên này liền biết chuyện lần này hết sức nghiêm trọng trong lòng cũng một phen cảnh giác.

- “Cố lẽ ngày mai có thể có nhiều nguy hiểm, mình có lẽ cũng nên an bài một chút. Lần này không thắng được cá cược, không thể lợi dụng tên này đến phá vỡ hoàn toàn cấm chế còn sót lại của động phủ Hoàng Nhan Liệt mà còn phải bán mạng cho gã. Thật là không bắt được gà còn mất nắm thóc.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Nhập Môn Tu Chân

Sáng sớm hôm sau, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đã đến bãi phóng ba vị tiền bối. Ba người đều cảm thấy hài lòng trước thái độ ham học hỏi và cầu tiến của hần nên rất vui vẻ.

- Bái kiến ba vị tiền bối, mới sáng sớm chúng tôi đã đến làm phiền. - Trần Tiến chấp tay cúi chào khi trông thấy ba người.

Lương Minh Nhật trước thái độ cung kính của hai người cũng gật đầu.

- Đầu là người tu chân, thời gian với chúng ta cũng chỉ coi như là một vòng quay có gì mà sáng sớm hay chiều muộn. Chẳng qua ta muốn cậu nghỉ ngơi vào đêm qua để biết rằng có nhiều việc nếu gấp gáp quá sẽ không tốt.

- Hahaha, sư huynh lại cứ vòng vo. Chẳng phải huynh muốn kéo dài thời gian để lược giản phương pháp tu luyện giúp cho hần có thể tiếp thu ngắn gọn nhưng vẫn đầy đủ sao- vị Lê Mạnh nghe thấy sư huynh mình nói không nhịn được xen vào.

- Đệ còn nói nữa, đệ không phải còn nhiệt tình hơn cả ta sao?

- Đệ cũng như huynh mà thôi, thật sự đều mong đợi việc này rất lâu rồi. - Lê Mạnh thản nhiên nói.

Nghe được hai vị tiền bối nói chuyện, Trần Tiến có chút cảm động trong lòng. Chưa bao giờ hần cảm giác có những người quan tâm và yêu thương hần đến như vậy, dường như tất cả mọi việc họ làm đều như muốn có lợi cho bản thân hần.

- Tấm lòng của ba vị tiền bối đối với vãn bối, vãn bối không biết lấy gì để mà đền đáp.

- Muốn đền đáp cho chúng ta, cậu chỉ cần cố gắng học cho tốt những gì chúng ta chỉ dạy cậu.

Vị Lương Đan Sư nói.

Sau đó, hai người đi theo ba vị tiên bối đến một căn phòng mật thất. Bên trong mật thất khá đơn giản ngoại trừ có một cái bàn nhỏ có một ấm trà thì không còn gì cả.

Lương Minh Nhật đứng trước mặt hai người Trần Tiến và Cổ Tiểu Trầm rồi đưa cho hai người họ ngọc giản mà ông ta đã ghi vào tối qua.

Chân nguyên chính là loại khí được sinh ra từ bên trong cơ thể chúng ta. Nó bộc phát lớn hay mạnh dựa vào tu vi của bản thân, còn có thể dùng những loại đan dược phụ trợ thêm.

Những kỹ năng cơ bản của chân nguyên chính là nhằm để tăng cường sức mạnh khi sử dụng công pháp, để chiến đấu hoặc năng lực bản thân. Các kỹ năng cơ bản mà một người có chân nguyên có thể dùng là: tạo một chân nguyên bao quanh người như một bộ giáp bảo vệ bản thân chống công kích người khác, dùng chân nguyên để che dấu khí tức của bản thân để theo dõi người khác, khi công kích có thể dùng chân nguyên để thi triển pháp thuật, chiêu thức để gia tăng sức mạnh và lực công kích lên nhiều lần, cuối cùng chính là gia tăng giác quan bản thân lên mức tối đa. Bên cạnh đó, cái quan trọng nhất của người tu luyện chính là thần thức. Đó là loại đại biểu ý chí bản thân một người, thần thức càng mạnh thì có thể hủy diệt người khác.

- Không có gì tốt hơn thực hành, cậu không phiền nếu tôi sẽ giết cậu lúc này chứ.

Lương Minh Nhật nghiêm nghị nói.

- Văn bối biết tiên bối sẽ không làm thật đâu nên dĩ nhiên không phiền.

Trần Tiến mặc dù ngạc nhiên với lời của Lương tiên bối nói nhưng vẫn nghĩ chỉ là thử nghiệm.

Lương đan sư hiền hòa nở nụ cười nhìn hắn, thế nhưng chỉ trong tích tắc khi nụ cười của vị tiên bối vừa tắt một cảm giác đáng sợ bao trùm lên tâm trí của Trần Tiến. Toàn thân hắn chỉ qua một giây mờ hồ đã ướt đầm lưng, toàn thân trở nên run rẩy. Ngay cả ở bên cạnh Cổ Tiểu Trầm cũng bị lây cảm giác đó mà toàn thân sồn gai óc không tự chủ được lùi lại.

Chỉ trong một khoảng khắc thôi, nhưng cũng đủ để hắn biết cảm giác cận kề cái chết không thể phản kháng là như thế nào. Trần Tiến vô thức sợ hãi.

- “Tất cả những cao thủ có thể dễ dàng giết mình như vậy sao. Nếu vậy có khác gì sinh mệnh của mình vẫn phải nằm trong tay người khác.”

- Cậu thấy rồi chứ, đó là sự lợi hại của thần thức. Thần thức càng mạnh thì càng gây ảnh hưởng đến tinh thần đối phương càng lớn, đôi lúc không cần ra tay cũng có thể giết chết đối phương. Dĩ nhiên quá lạm dụng thần thức nếu gặp đối thủ mạnh hơn sẽ phản tác dụng, chính mình sẽ bị thiệt hại. Cho nên không nên sử dụng thần thức khi chưa chuẩn bị tinh thần hợp lý.

Được rồi, thứ mà hai người cần tập luyện bây giờ chính là tinh thần và tâm lý để hình thành dấu chí của bản thân càng lớn mạnh càng tốt. Một khi đã có ý chí vững chắc rồi sẽ không còn những trường hợp như lúc này bị đẩy lùi chỉ vì một ánh nhìn.

Bản chất thực sự của những thứ này cũng xuất phát từ tu vi của bản thân nữa. Điều này thì chắc cậu cũng hiểu rõ, tu vi càng tăng cao thì phạm vi thần thức, chân nguyên cơ thể cậu càng lớn. Nhưng để đánh giá khả năng tu luyện và hấp thụ được chân nguyên thì có hai cách. Cách thứ nhất chính là dùng đan dược kích thích và cách thứ hai chính là tổ chất.

- Tổ chất?

- Đúng vậy, và để đánh giá tổ chất thì cậu lại đây.

Lương Đan Sư lại bên cái bàn ở trong mật thất rồi chỉ tay vào ấm trà.

- Có lẽ cậu cũng từng kiểm tra qua về linh căn của cơ thể. Đó chính là phương pháp cơ bản nhất của việc tìm một người phù hợp để tu luyện. Thông thường thì một người thuần linh căn thì tốc độ tu luyện loại công pháp phù hợp không chỉ thăng tiến tu vi nhanh mà sức mạnh cũng phát huy được toàn bộ. Tuy nhiên đó không phải tất cả.

Trần Tiến nghi hoặc nhìn ấm trà ở trên bàn rồi nói.

- Vậy ấm trà này có tác dụng gì với việc kiểm tra tổ chất sao?

- Đúng vậy hai người đến đây rồi đặt hai bàn tay lên ấm trà sử dụng chân nguyên truyền vào nó.

Nghe lời của vị tiên bối hắn đưa tay lên ấm rồi truyền chân nguyên bản thân của mình vào ấm trà. Hiện tượng kỳ lạ xuất hiện, dường như ấm trà đang tự động rung chuyển nước từ trong bình cũng tràn ra ngoài.

- Nước tràn ra ngoài rồi.

- Khá lắm - Vị Lương Đan Sư hài lòng nói.

- Hiện tượng này xảy ra có nghĩa là gì vậy thưa tiên bối?

- Chưa hết đâu, cậu hãy rót một ly trà uống thử xem.

Trần Tiến cũng rót trà uống thử thì liền cảm thấy có chút vị ngọt trong ly trà.

- Ly trà cũng có vị ngọt nữa.

- Điều đó chứng tỏ khi cậu sử dụng chân nguyên truyền vào ấm trà khiến nó thay đổi không chỉ về lượng mà còn về chất.

- Tại sao có hiện tượng như vậy?

- Đó là do thuộc tính trong chân nguyên của cậu tạo thành. Một người không chỉ sở hữu linh căn để vận dụng công pháp phù hợp mà còn có lưu lượng chân nguyên dựa trên tổ chất bản thân. Sự thay đổi lượng và chất của nước trong ấm trà chứng tỏ chân nguyên của cậu vừa uyển chuyển vừa cường hãn.

- Thì ra là như vậy. - Trần Tiến sau khi được giải thích đã hiểu tác dụng của ấm trà.

- Có cô nương, cô cũng thử đi. - Lương tiền bối nói với Cố Tiểu Trầm.

- Dạ vâng tiền bối.

Cố Tiểu Trầm cũng bắt đầu truyền chân nguyên vào ấm trà, khác với sự rung động khi Trần Tiến thử. Ấm trà lần này chỉ kêu lên vài tiếng rồi bốc khói chứng tỏ ấm trà đã sôi.

- Thừa tiền bối, hiện tượng vậy có nghĩa là gì? - Cố Tiểu Trầm tò mò hỏi.

- Đó thể hiện thuộc tính của cô nương là sự kiểm soát lưu lượng chân nguyên tương đối tốt khi sử dụng công pháp. Bây giờ cả hai chắc cũng đã hiểu tương đối rõ về chân nguyên và tổ chất phù hợp của bản thân mình rồi chứ.

- Vâng, cảm ơn tiền bối đã chỉ giáo rất nhiều.

Lúc này ở Thiết Phiến Học Viện, hai lão già đang ngồi uống trà với nhau một người chính là Thủy Hoàng Viện Trưởng, người còn lại chính là Đại trưởng lão Học Viện Dương Thiện và cũng chính là sư phụ của Đặng Ngọc Nhi.

- Viện trưởng không biết đã nhận được tin chưa. Đệ Nhất Tài Nữ của Thiên Tà Học Viện Lý Thu Phương chỉ xếp thứ ba tại Đan Sư Đại Hội thôi.

- Ông nói thật sao? Quả là tin vui hahaha. Sở dĩ lần này ta không cho người nào đi thi thử chính là vì sự xuất hiện của cô nhóc này. Chỉ có điều không ngờ Đan Sư Đại Hội kỳ này ngoại trừ tên nhóc Lê Công Trí còn có người có thể xếp trên cô ta.

Dương Thiện trầm ngâm trong giây lát rồi thở dài. Thấy thái độ kỳ lạ của Đại trưởng lão, Thủy Hoàng ngạc nhiên nói.

- Tại sao ông lại thở dài? Người đứng thứ hai có gì đặc biệt sao?

- Không chỉ người đứng thứ hai có gì đặc biệt, mà Đại Hội lần này cực kỳ đặc biệt.

- ???

- Đệ Nhất Công Tử Long Thành chỉ xếp thứ tư mà thôi. Hai vị trí dẫn đầu lần lượt là hai cái tên cực kỳ xa lạ với Lâm Quốc chúng ta nhưng lại có một cái tên cực kỳ quen thuộc với chúng ta.

- Xa lạ với Lâm Quốc nhưng quen thuộc với chúng ta? Càng ngày ông càng làm khó tôi rồi đấy?

- Đệ Nhất kỳ này là một người có tên Dương Thiên Yết.

- Dương Thiên Yết? Lai lịch người này ra sao?

- Theo tình báo thì không rõ lai lịch như thế nào, chỉ có điều hần ngang nhiên tại Đại Hội ra tay giết hết những người tiếp cận hần. Còn dám thách thức với Vạn Hạnh một cao thủ Hư Thần.

- Hào, tên này rõ ràng có khí phách. Nhất định phải tìm kiếm thông tin về hần, loại cao thủ có phong phạm như vậy chúng ta đúng là đang thiếu. Vậy còn người xếp thứ hai thì thế nào?

Thủy Hoàng khá thích thú với những tên có tính cách ngang tàng như vậy, chưa kể việc hần có thể đánh bại Lý Thu Phương gây sự hứng thú cực lớn với ông ta,

- Người này tôi nói ra có lẽ ngài sẽ bắt ngờ lắm.

- Còn ai ở Lâm Quốc này có thể cùng lúc đánh bại hai người Lý Thu Phương và Lê Công Trí ở lĩnh vực luyện đan này?

- Hần tên là Trần Tiến.

- Trần Tiến, cái tên này thật là lạ. Sao, Trần Tiến... cái thằng nhóc vô dụng chưa đến Trúc Cơ ở Mỹ Sơn Cốc mấy tháng trước sao?

Thủy Hoàng vừa nhớ đến rót luôn cả ấm trà mình đang cầm.

- Đúng vậy chính là hắn thưa ngài. - vị Đại Trưởng Lão khẳng định.

- Không lý nào lại vậy, nếu hắn là một Luyện Đan Sư cao cấp tại sao trước đó hắn không hề có chút nổi bật nào ở Thần Nhật Tông. Tin này chính xác được bao nhiêu.

- Là chính xác tuyệt đối, hiện tại cũng có rất nhiều người biết được tin này. Có lẽ hắn trong thời gian tới sẽ được không ít nơi tranh đoạt.

- Vậy còn chờ gì nữa, lập tức phái người đến tìm hắn. Mà không đích thân ông đi đi, lần này không thể sai sót được.

- Tôi sẽ đi ngay. - Dứt lời vị đại trưởng lão cũng rời khỏi ghế mà nhanh chóng đi tìm Trần Tiến.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chìa Khóa

Lúc này ở khách sạn trú chân của nhóm người Lâm Hoa thành, Lâm Viễn đã đến để gặp Hòa Minh.

- Lão già nhà ngươi hôm qua đến nhờ ta sáng sớm hôm nay có mặt gấp là có chuyện gì?

Lâm Viễn không nhịn được tò mò hỏi.

- Ngươi thua cả cuộc trở thành người phục vụ cho ta trăm năm chẳng lẽ nhà ngươi tính nuốt lời?

- Dĩ nhiên là không nhưng cũng đâu có ấn định khi nào ta phải trở thành người phục vụ lão già ngươi. Nếu lão già ngươi vẫn giấu thì hôm nay đừng hòng ta đi theo.

Lâm Viễn thể hiện thái độ kiên quyết. Gã ta biết việc này tám chín phần là bất lợi đối với tên Hòa Minh. Chính lẽ đó gã tranh thủ chiếm đoạt tiên cơ để tìm lợi ích.

- Nói đi, điều kiện của ngươi.

Hòa Minh không phải gã ngốc, gã biết tên Lâm Viễn này muốn tìm chút lợi lộc từ việc này.

- Sáng khoái lắm! Như vậy đi, sau khi xong việc giảm một nửa thời gian phục vụ.

- Được, ta đồng ý với nhà ngươi.

Hòa Minh cũng không mất thời gian suy nghĩ mà lập tức đồng ý. Điều này cũng khiến cho gã Lâm Viễn có chút bất ngờ, không ngờ lại dễ dàng như vậy.

- Dĩ nhiên ta đáp ứng điều kiện của ngươi, nhưng ngươi phải lấy “đạo tâm” ra mà thể toàn tâm toàn ý phục vụ ta trong khoản thời gian này.

- Được.

Lâm Viễn lập tức dùng “đạo tâm” của mình để thể.

- Ta Lâm Viễn, hôm nay thể rằng sẽ toàn tâm toàn ý trở thành người phục vụ Hòa Minh trong năm mươi năm. Nếu trái lời thể thì tu vi mất sạch, ngàn vạn năm bị tâm ma khống chế.

Nghe thấy Lâm Viễn cũng dứt khoát thể độc, Hòa Minh cũng không giấu diếm gã ta việc hôm nay của mình.

- Không ngờ ngươi lại dứt khoát như vậy, vậy ta cũng sẽ nói cho ngươi rõ nguyên nhân ta nhờ cậy ngươi hôm nay. Ta trước đây xuất thân từ Linh Lung Môn nhưng có nguyên nhân bốn mươi năm trước ta đã rời khỏi sư môn, không ngờ lần này tại Đan Sư Đại Hội lại gặp vị sư thúc năm xưa từng truy sát ta sau khi ta rời khỏi sư môn.

- Linh Lung Môn, đó chẳng phải một trong số ít các Tông Môn hàng đầu của Lâm Quốc chúng ta sao? Hóa ra người cũng xuất thân từ danh môn cơ đấy.

- Ngươi không cần nói móc ta, lần này ta muốn ngươi cùng ta đối phó với lão sư thúc đó.
- Sư thúc ngươi? Nếu vậy ít nhất gã cũng phải mạnh hơn người chứ, tu vi lão ta là gì?
- Bốn mươi năm trước lão ta đã là Nguyên Anh hậu kỳ, bây giờ thì ta không nắm chắc nhưng cao nhất cũng chỉ là Nguyên Anh viên mãn thôi.

Lâm Viễn lập tức trầm ngâm rồi nói.

- Nếu là Nguyên Anh hậu kỳ thì dựa vào hai người chúng ta tu vi Nguyên Anh trung kỳ có thể cầm cự được nhưng nếu đã là Nguyên Anh viên mãn thì...
- Ta biết nỗi lo của ngươi, nếu thực sự lúc đó không địch lại thì người có thể chạy, ta sẽ ở lại chặn lão ta. Với tu vi của ngươi thì trốn thoát không thành vấn đề rồi.
- Nhưng lần này nếu như vậy không phải cũng khiến ta dấy vào nhân quả với Linh Lung Môn các người sao? Ta muốn có thêm lợi ích.

Hòa Minh khuôn mặt trở nên phẫn nộ.

- Ngươi đúng là biết cách chấy nhà rồi đến hôi của. Người đừng tưởng mình có quyền ra điều kiện với ta.
- Khoan, khoan. Ta chưa nói xong cơ mà. Nhà ngươi không ngờ lại nóng nảy đến như vậy.
- Hừ, được thôi. Nói ta nghe xem ngươi muốn gì.
- Sau khi xong việc, ta muốn ngươi cùng ta đi làm một việc. Dĩ nhiên việc này có lợi ích cho cả ta và ngươi.

Hòa Minh cảm thấy lời nói của gã Lâm Viễn dường như vẫn có ẩn ý. Tuy nhiên, lúc này cái gã cần là một trợ thủ nên tạm bỏ qua suy nghĩ chuyện này.

- Nếu việc đó đem lại lợi ích cho cả ta nữa thì ta cũng không ngại gì mà từ chối.
- Được vậy cứ quyết định vậy đi. Ta sẽ theo ngươi gặp tên sư thúc gì đó của ngươi.

Lập tức, Lâm Viễn đi theo Hòa Minh cùng xuất hiện tại điểm hẹn với tên Lưu Hà. Tuy nhiên, khi hai người đến nơi thì lão ta vẫn chưa xuất hiện.

- Không có ai ở nơi đây cả, chúng ta sẽ chờ ở đây sao?

Lâm Viễn cảm thấy khó chịu khi phải chờ đợi liên hồi.

- Không còn cách nào khác chỉ đành chờ vậy.
- Rõ ràng là lão già kia hẹn ngươi nhưng nếu lão ta không đến trước thì chúng ta cần gì mà phải khách sáo đợi lão.

Lời nói vừa dứt thì tên Lưu Hà cũng đồng thời xuất hiện, theo sau lão vẫn là tên đệ tử đắc ý của lão Hồ Nhật Long.

- Tên nào vừa nói ra lời ngông cuồng đó. - Lưu Hà hần giọng nói

Ánh mắt sắc lạnh của lão nhìn về phía hai người Hòa Minh và Lâm Viễn. Nhất thời cũng khiến hai người cảm thấy có chút run sợ. Thấy tình thế vừa gặp mặt đã giương cung bạt kiếm Hòa Minh nhanh chóng tiến đến chào hỏi tên Lưu Hà để không khí bớt căng thẳng.

- Bái kiến sư thúc.

Lưu Hà cũng không nhiều lời lập tức nói với Hòa Minh.

- Không ngờ dám mời thêm trợ thủ, tuy vậy ta cũng không thêm quan tâm người đem theo bao nhiêu người. Bây giờ thì mau giao cho ta vật đó.
- Thừa sư thúc, sư đệ không hiểu ý của sư thúc là gì?
- Người còn giả mù sa mù? Bốn mươi năm trước chính ngươi dám đánh cắp đi “chìa khóa” rồi trốn khỏi sư môn. Nếu hôm nay không chịu giao ra thì chịu chết đi.

Vừa dứt lời lão Lưu Hà cũng đánh một chưởng vào vai của gã Hòa Minh. Rất nhanh Hòa Minh cũng kịp thời lùi lại tránh né, nếu không đã hứng trọn một chưởng công kích đó.

- Sư đệ hoàn toàn không hiểu lời sư thúc nói.

Hòa Minh tỏ vẻ dường như thật sự không biết đến vật mà lão sư thúc mình nói.

- Đừng tưởng ta không biết, bốn mươi năm trước người được sư phụ của ngươi đem “chìa khóa” giao lại cho ngươi.

Sau lưng Hòa Minh đã đổ mồ hôi lạnh, gã ta biết chuyện này không thể giấu được những kẻ có dã tâm ở trong Tông Môn. Sự việc này khiến gã ta nhớ lại bốn mươi năm trước, cũng chỉ vì sự phụ hân vô tình nắm giữ được “chìa khóa” mà bị cả Tông Môn vây hãm. Gã ta bốn mươi năm nay vẫn luôn cố gắng tìm cách phá giải bí mật “chìa khóa” nhưng đến nay vẫn không thể dù vậy theo tâm nguyện của sự phụ gã chắc chắn sẽ không bao giờ giao nó ra cho đám đồng môn lòng lang dạ sói này.

Tại Linh Lung Môn trước đây, Hòa Minh là một trong những lớp đệ tử đầy tiềm năng. Sự phụ của gã ta là Bạch Thế Vũ là một trong song tuyệt của Tông Môn, nhận được rất nhiều điều kiện tu luyện và sự hỗ trợ từ Tông Môn. Trong một lần cơ duyên xảo hợp, Bạch Thế Vũ đã vô tình tìm ra được nơi bế quan bế độ kiếp phi thăng của một tu sĩ dù vậy vị tiền bối đó đã phi thăng thất bại. Tuy là phi thăng thất bại, nhưng một đời hiểu biết của một Đại Thừa tu sĩ cũng là thứ mà toàn bộ Tu Chân giới này thèm khát. Về phần vị tiền bối kia sau khi phi thăng kia để lại túi trữ vật của mình, tuy nhiên bên trong chỉ chứa đúng một chiếc chìa khóa và một ngọc giản ghi “Mở được động phủ, tiến đến chân tiên”.

Những dòng chữ này hiện ra trong đầu của Bạch Thế Vũ khiến ông ta biết được bản thân mình có cơ hội đạt được cảnh giới mà mười vạn năm qua chưa ai từng tới được. Hết sức hưng phấn và kích động ông lập tức ngày đêm nghiên cứu về chiếc chìa khóa. Thấm thoát, mọi thứ dần trôi vào ngõ cụt khi không có bất kỳ manh mối nào khác bên cạnh chiếc chìa khóa. Tuy nhiên, Bạch Thế Vũ vẫn biết bí mật này hết sức trọng đại nếu tiết lộ ra là đại họa sát thân nên chưa bao giờ có ý định truyền ra ngoài. Sau gần năm mươi năm tìm hiểu cuối cùng ông ta cũng đành bỏ cuộc trở về lại Tông Môn.

Đáng lẽ mọi chuyện chỉ đến đây là kết thúc nếu không phải trong một lần vui vẻ cùng các vị đồng môn nhân dịp đại lễ song tu của tiểu sư muội. Bạch Thế Vũ đã không dùng tu vi áp chế men rượu mà cùng say xura với các đồng môn sư huynh đệ vô tình nói ra chuyện này dấy lên một phen bão tố của Linh Lung Môn.

Sau khi tỉnh lại phát hiện mình đã lỡ lời, Bạch Thế Vũ lập tức biết mình lỡ lời nhiều nên nhanh chóng dùng sắp xếp đem giấu chìa khóa đi. Quả nhiên, ngay lập tức vị Tông Chủ Linh Lung Môn là Lý Công Luật đến tìm Bạch Thế Vũ để hỏi chuyện về chiếc chìa khóa. Bạch Thế Vũ nói là mình uống say nên khoác lác nhưng điều đó càng khiến không ai tin. Lập tức ông ta bị chính vị Tông Chủ của mình đánh cấm chế lên người và giam lỏng.

Đúng lúc này, Hòa Minh lại trở về Tông Môn sau khi trùng kích bế quan lên được Nguyên Anh kỳ và tương lai sẽ trở thành một trong các vị trưởng lão của Tông Môn. Hết sức phấn khởi với điều này gã ta lập tức đến tìm sư phụ của mình là Bạch Thế Vũ nhưng gã ta không ngờ khi mình trở về đã lập tức bị thần thức của Tông chủ một Hư Thần kỳ theo sát rồi.

Lúc Bạch Thế Vũ nhìn thấy Hòa Minh lập tức đuổi Hòa Minh đi và không muốn gặp vị đệ tử yêu quý nhất này, ông ta biết nếu mình thân thiết với Hòa Minh như trước sẽ liên lụy đến vị đệ tử này. Hòa Minh không rõ tình huống tưởng rằng bản thân mình đã vô tình làm phật ý sư phụ nên bên ngoài cửa động phủ chờ đợi suốt hai mươi bảy ngày.

Con người nào phải hòn đá mà không có cảm tình, huống chi lại chính là đệ tử mà chính mình yêu thương nhất. Bạch Thế Vũ cuối cùng cũng không kiềm lòng được mà bước ra gặp Hòa Minh. Dù biết là có gian kế nhưng ông ta cũng chấp nhận, có những thứ dù biết phía trước là cạm bẫy nhưng bản thân vẫn phải đạp qua đó mà đi.

- Đồ nhi, tại sao người đứng chờ ở đây suốt hai mươi bảy ngày qua mà không chịu từ bỏ.

- Bởi vì con là đệ tử của người. Mạng sống này của đệ tử cũng chính là của người, nếu người đã đuổi đệ tử đi thì phải cho đệ tử một lý do khác để tồn tại.

Bạch Thế Vũ liền thở dài, nhớ lại hơn trăm năm trước vô tình phát hiện được một cậu bé tư chất tương đối khá liền thích thú nhận lấy làm đệ tử. Dạy cậu bé đó bước chân vào con đường tu tiên, dạy cho cậu bé đó về đạo lý làm người, cách đối nhân xử thế và trên hết chính là “đạo tâm”. Chính những lúc đó đã xây dựng nên tình cảm thầy trò ngày hôm nay giữa hai người. Chính bản thân Bạch Thế Vũ cũng không cách nào xóa bỏ được.

- Được, ta không đuổi người đi nữa. Động phủ của ta người vẫn có thể vào như trước.

- Thật sao sư phụ. - Hòa Minh vui mừng nói.

- Người xem, bản thân đã hơn trăm tuổi rồi mà tại sao vẫn như một đứa trẻ vậy.

- Đó là bởi vì đồ nhi đang đứng trước mặt người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Phối Hợp Hoàn Mỹ

Ngay khi Hòa Minh bước vào động phủ, Bạch Thế Vũ lập tức vung tay đánh ngắt đệ tử của mình. Sau khi tỉnh dậy Hòa Minh thấy mình đang ở một nơi hoang vắng nằm ngoài phạm vi của Tông Môn. Nhìn xung quanh Hòa Minh phát hiện ra một ngọc giản của sự phụ để lại, gã lập tức dùng thần thức để xem qua.

“Đồ nhi của ta, có lẽ lúc người xem được ngọc giản này của vi sư thì có lẽ ta cũng không còn sống nữa. Ta hy vọng người có thể ngay lập tức rời khỏi

nơi đây và trốn đến một nơi xa nhất có thể. Ta bây giờ không có nhiều thứ để cho người, chỉ có thể đem thứ mà ta cho là quý giá nhất truyền lại cho người. Đó là một chiếc chìa khóa, đây là vật mà ta tìm được từ một tu sĩ phi thăng tiền giới thất bại. Nơi mở ra động phủ từ chiếc chìa khóa này chắc chắn chứa rất nhiều bảo vật quý hiếm. Tuy nhiên đáng tiếc ta dùng năm mươi năm cuộc đời cũng chưa tìm ra được manh mối để sử dụng chiếc chìa khóa này. Ta gửi đến người là cơ duyên nhưng cũng là nguy hiểm đến mạng sống của người cho nên vì sự xin gửi đến người lời xin lỗi. Đồ nhi của ta hãy bảo trọng, không cần nghĩ đến chuyện trả thù cho ta.”

Đọc xong những gì Bạch Thế Vũ để lại, Hòa Minh nhanh chóng ổn định lại tâm trạng đau thương của mình. Gã ta không phải kẻ ngốc, gã biết sư phụ đem mình tới đây nhất định đã gặp chuyện rồi. Bản thân mình phải nhanh chóng bỏ đi nếu không ngay cả tâm nguyện của sư phụ mình cũng không thực hiện nổi. Quả nhiên một thời gian sau, Hòa Minh nghe ngóng được thông tin sư phụ của mình đã chết. Giấy phút đó gã ta đã quyết tâm thề rằng, một khi đủ thực lực gã ta sẽ dùng Linh Lung Môn để tể bái sư phụ mình. Đáng lẽ gã ta quyết định rời khỏi La Thành đại lục để trốn khỏi sự truy sát của Linh Lung Môn. Tuy nhiên, trong một đêm vô tình ở khi đang trốn tránh ở Lâm Hoa thành, Hòa Minh vô tình thấy chiếc chìa khóa phát ra cảm ứng. Chính vì điều đó gã ta tìm đủ mọi cách để có thể ở lại Lâm Hoa thành kể cả việc gia nhập Hoàng Triều. Sau cùng Hòa Minh bất chấp thủ đoạn kể cả việc phải dùng kế để Lâm Viễn một người bạn của mình từ khi rời khỏi Linh Lung Môn bị loại khỏi vị trí ứng viên thành chủ.

Mọi chuyện cứ thế trôi qua, chính bản thân Hòa Minh cũng dần quên mất chuyện “chìa khóa” trong tay mình. Không ngờ hôm nay gặp lại sư thúc năm xưa mọi ký ức lại bất chợt ùa về.

Quay trở về thực tại, lúc này Luru Hà đã phát tán sát khí đối với Hòa Minh.

- Nếu người không chịu nói “chìa khóa” ở đâu, ta sẽ giết người trước rồi bất chấp tổn hại tu vi mà sưu hồn mi.

Biết tình thế lúc này dù có muốn cứu vẫn cũng không thể nữa rồi, Hòa Minh cũng không tiếp tục tỏ ra mình yếu thế cũng vận chân nguyên đồng thời kêu gọi Lâm Viễn nhập cuộc.

- Lâm Viễn, giúp ta đối phó lão già này.

Lâm Viễn cũng nhanh chóng vận dụng chân nguyên để đánh tới hỗ trợ cho Hòa Minh. Thấy hai người cùng lao vào đối phó với sư phụ mình tên Hồ Nhất Long bên ngoài lớn tiếng mắng chửi.

- Hai người các người dám ý đồ ăn hiếp ít, có phải là quân tử không.

Lâm Viễn dùng ánh mắt khinh miệt đối với tên nhóc Kim Đan kỳ này.

- Người đi hai người, chúng ta cũng chỉ có hai người nào phải ý đồ ăn hiếp yếu. Nếu người nhảy vào giúp sư phụ nhà người không phải thành hai đầu hai rồi sao hay người chỉ được cái miệng thôi tên tiểu tử thôi.

Nhất thời bị gã Lâm Viễn mắng chửi, Hồ Nhất Long không biết ứng đối sao, chỉ có thể quay qua tung hô sư phụ của mình.

- Dù cho hai người các người liên thủ, sư phụ ta cũng dư sức ứng phó. Ta không việc gì phải nói nhiều với các người.

Luru Hà nghe thấy những lời qua lại của đệ tử mình và tên lùn hỗ trợ cho gã Hòa Minh lập tức cười lớn.

- Đệ tử ta quả nhiên nói đúng, dù cho hai tên nhà người cùng liên thủ cũng không làm gì được ta đâu.

Luru Hà nhanh chóng đẩy nhanh chân nguyên trong cơ thể, lão ta vốn là Kim thuộc tính nên sức mạnh cơ thể không chỉ vô cùng rắn chắc mà lực của chiêu thức cũng vô cùng mạnh mẽ. Lại sở hữu công pháp Huyền Cấp thượng phẩm Kim Cương Phá uy lực phải nói cực kỳ kinh khủng. Lão xuất ra một quyền tay phải đánh về phía Hòa Minh.

Một quyền vừa xuất ra không chỉ khiến không gian xung quanh bị bóp méo mà phạm vi vài dặm cũng bị ảnh hưởng. Mặt đất của Hòa Minh tạo thành một lỗ hổng lớn do áp lực truyền xuống, chỉ nhiều đó đủ biết đòn vừa rồi uy lực khủng bố như thế nào.

Thấy Hòa Minh đỡ được một chiêu của mình, Luru Hà cũng hết sức kinh ngạc. Tuy nhiên ánh mắt càng thêm cay độc, lập tức tính tung thêm một quyền từ tay trái để đánh gục Hòa Minh.

Không chần chừ được nữa, Lâm Viễn mất thấy Luru Hà chuẩn bị tung thêm một đòn về phía Hòa Minh. Nếu gã ta bị đánh bại thì bản thân ở ngoài cũng không yên lành nên cũng chính thức nhập cuộc chiến. Lâm Viễn là Phong thuộc tính lập tức dùng tay mình chém ra một luồng Trảm Phong Dao.

Cảm ứng được tên Lâm Viễn cũng đã tham chiến, Luru Hà cũng không dám chậm trễ liền ngừng truy kích Hòa Minh rồi dùng tay trái để đỡ một chiêu của Lâm Viễn. Dao chiêu không tính là quá cường hãn nhưng tạm thời cũng ngăn được lượt công kích kế tiếp của tên Luru Hà đối với Hòa Minh.

Hòa Minh cuối cùng cũng thấy Lâm Viễn ra tay, liền nhìn qua phía gã rồi gật đầu cảm tạ. Đáp trả lại chỉ là một ánh mắt có phần chán ghét của tên Lâm Viễn.

- Ta ra tay chỉ vì ta thôi, không phải vì người đâu.

Luru Hà thấy mình bị tên Lâm Viễn chặn đòn công kích kế tiếp cũng bắt đầu phần nộ.

- Hay cho hai người các người, hôm nay ta sẽ cho người biết sự cách biệt giữa Nguyên Anh đại viên mãn và Nguyên Anh trung kỳ là thế nào.

Dứt lời dùng tốc độ cực kỳ nhanh lão ta đã tiến sát hai người, hai tay hần liền đâm vào bụng của cả hai. Rồi liên tiếp tung ra những quyền cực kỳ cường hãn khiến cả hai nếu không kịp thời dùng chân nguyên bảo vệ lấy những bộ phận yếu hại trên cơ thể thì đã không thể nào trụ vững nổi. Tuy vậy cả hai bị những đòn công kích liên tiếp cũng khiến lực phủ ngũ tạng bị đảo lộn mà thổ huyết.

Cảm thấy bị đè nén không thể ra chiêu được, cuối cùng Lâm Viễn phải dùng đến tuyệt chiêu của mình là Gió Mùa để đẩy lùi đợt tấn công liên tục từ Luru Hà. Gã Luru Hà bị hất văng ra một khoảng khá xa. Lão ta nhìn thấy sự chật vật của hai tên Hòa Minh và Lâm Viễn liền cười ha hả.

- Để xem hai người các người có thể cầm cự được bao lâu.

Hòa Minh vốn là một thuộc tính nên hoàn toàn bị khắc chế bởi sự cường hãn của Luru Hà nên bộ dạng trông hết sức chật vật. Còn Lâm Viễn tuy vậy cũng không khá hơn mấy chân nguyên không thể công kích chỉ có thể dùng bảo vệ thân thể.

Hồ Nhất Long bên ngoài thấy vị sư phụ mình chiếm ưu thế liền lớn tiếng cổ vũ.

- Sư phụ quả nhiên lợi hại, muốn đối đầu với sư phụ của ta sao. Các người đợi kiếp sau đi haha.

Bị những lời châm chọc bên ngoài của tên Hồ Nhất Long chọc giận. Hai người càng trở nên phần nộ, dẫu sao tu vi của họ cũng không phải quá kém nếu thực sự so với chênh lệch giữa hai bên. Chỉ vì chính bản thân họ luôn nghĩ do có trợ thủ nên chưa bao giờ thực sự dùng hết khả năng của bản thân mình. Lúc này đây nghe những lời chế giễu đó khiến lòng tự ái trong người họ nổi lên.

Hòa Minh và Lâm Viễn lấy túi trữ vật ra nuốt vào là một viên đan dược “Phục Anh Đơn” loại đan dược tứ phẩm khá quý hiếm có tác dụng phục hồi một phần chân nguyên cho tu sĩ Nguyên Anh viên mãn trở xuống. Luru Hà trông thấy hai gã cùng phục dụng hai viên đan dược tứ phẩm, ánh mắt lộ vẻ tham lam. Không ngờ cả hai tên trước mặt đều sở hữu cho mình loại đan dược tứ phẩm tên Luru Hà cũng có chút oán hận.

- “Không ngờ hai tên này có cả đan dược tứ phẩm để phục dụng, phải giết bọn chúng rồi cướp đoạt túi trữ vật mới được.”

Tuy nhiên tên Luru Hà cũng không biết rằng đó cũng là viên đan dược duy nhất mà cả hai có. Hai viên đan dược này chính là năm xưa khi hai người cùng làm việc trong Hoàng Triều được một vị tiền bối trao tặng. Liếc nhìn qua thấy Lâm Viễn cũng như mình lấy ra viên Phục Anh Đơn để sử dụng, Hòa Minh có chút thổn thức.

- “Không ngờ ngay cả viên đan dược này gã ta cũng sử dụng lúc này để giúp ta.”

Lâm Viễn cũng cùng thời điểm thấy Hòa Minh phục dụng viên đan dược, bản thân gã ta nhớ đến thời điểm năm xưa của hai người bọn họ. Tuy nhiên nghĩ đến việc mình bị dính kế của Hòa Minh nên phải đến vùng đất Linh Sơn xa xôi mọi hoài niệm lập tức tan biến.

- “Giải quyết lão già khốn kiếp này trước, ân oán với người ta sẽ tính sau.”

Luru Hà cũng không thêm để cả hai có thời gian phục hồi, lại tiếp tục dùng chân nguyên cường hóa sự cường hãn của bản thân liên tiếp tung ra chiêu để đánh tới.

Lúc này, Hòa Minh trong tích tắc trao đổi ánh mắt với Lâm Viễn. Cả hai lần đầu tiên sau ba mươi năm lại chính thức tác chiến cùng nhau. Hòa Minh lập tức lao lên để đối kháng với Luru Hà, phía sau lưng Lâm Viễn tạo ra một cuồng phong cực kỳ lớn mạnh đâm thẳng tới vị trí của tên Luru Hà.

Sức mạnh giữa Luru Hà và Hòa Minh tuy có chênh lệch nhưng Hòa Minh cũng đã kịp thời giữ chân được lão ta trong một giây thời gian. Chính trong khoảng khắc đó một chiêu Đâm Gió từ Lâm Viễn phóng tới đánh thẳng vào người tên Luru Hà.

Lão ta không có thời gian né tránh lập tức dính phải một đòn đau lùi lại rất xa, đến khi dừng lại đã thổ huyết. Lão ta không ngờ chân nguyên của Nguyên Anh viên mãn lại bị một đòn Đâm Gió từ một kẻ Nguyên Anh trung kỳ gây ra trọng thương. Lão ta cũng không hiểu được tại sao trong nhất thời khi so chiêu với Hòa Minh, bản thân không thể di chuyển được trong một giây ngắn ngủi khiến bản thân bị trúng chiêu.

Thực ra chính trong cái khoảng khắc mà lão lao tới tấn công thì đã bị Hòa Minh dùng Mộc Thuật trói buộc lão trong một giây, đây là một chiêu thức hết sức kỳ lạ của Hòa Minh. Nó không có lực sát thương đối thủ, nhưng sẽ khiến đối thủ bị định thân trong một thời gian, chênh lệch sức mạnh càng lớn thì thời gian trói chân càng lâu.

Dĩ nhiên sát chiêu này của Hòa Minh thì Lâm Viễn cũng biết nên rất kịp lúc vận dụng toàn bộ sức mạnh của mình để thi triển công pháp tấn công. Chiêu Đâm Gió có lực sát thương cực lớn nhưng lại có một nhược điểm chí mạng là phải tốn thời gian để thi triển nên chiêu thức này của Hòa Minh có thể nói phối hợp với Đâm Gió của gã thực sự hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Sát Chiêu

Lưu Hà thấy không ngờ mình bị rơi vào tình huống bất lợi, tuy nhiên trong lòng lão vẫn tràn ngập tự tin. Dù sao lão vẫn còn trong tay hậu chước, cho nên chiến ý không những không hề giảm sút mà còn gia tăng lên.

- Khá khen cho hai người các người phối hợp rất tốt có thể khiến ta bị thương, nhưng chắc các người cũng hiểu tình huống khi này tám phần do sự chủ quan của ta mà tạo ra.

Những lời của Lưu Hà quả thực không sai. Tình huống bất ngờ đã qua đi nếu bây giờ muốn phối hợp tác chiến đánh bại Lưu Hà thì cả hai đều phải có sát chiêu khác. Lâm Viễn dĩ nhiên còn sát chiêu tối thượng nhưng gã đến giờ từ khi gặp lại Hòa Minh dĩ nhiên vẫn mang trong lòng nỗi phần uất của năm xưa nên dĩ nhiên không bao giờ muốn đem hậu chước của mình sử dụng trong cuộc chiến này. Hòa Minh lại khác, gã rất muốn tung ra sát chiêu của mình nhưng gã biết tung ra thì vẫn còn thiếu uy lực để dứt điểm vị sư thúc của mình. Cái gã cần chính là thời điểm thích hợp và sự hỗ trợ của Lâm Viễn.

Hòa Minh dùng truyền âm đến với Lâm Viễn.

- Người có thể thay ta cầm cự với lão ta nửa canh giờ không? Ta vẫn còn độc chiêu có thể đánh bại lão.

Lâm Viễn bất ngờ trước truyền âm của Hòa Minh, thế nhưng gã ta đến giờ vẫn mang trong lòng oán hận năm xưa. Lại sợ gã Hòa Minh muốn đem mình ra làm chột thí nên lập tức đáp.

- Không thể, tu vi hiện nay của ta kém xa lão ta. Tối đa cũng chỉ có thể cầm cự được hơn trăm nhịp thở.

Chính vì sự tương phản trong suy nghĩ đó cho nên khó có cơ hội cả hai có thể phối hợp tốt như đợt tấn công vừa rồi. Hòa Minh lòng trầm xuống khi nghe được Lâm Viễn nói như vậy, vậy là gã sẽ không có đủ thời gian và không gian để triển triển Mộc Nhân Cuồng Chiến một chiêu thức đạt đến cấp độ Địa Cấp sơ giai.

Lưu Hà lúc này tuy chiến ý tăng lên nhưng sự thận trọng cũng không giảm. Sau đòn đau vừa rồi lão ta quyết định phải phá vỡ sự phối hợp của hai người này. Kim Cương Phá lại được thi triển, lần này khắp người lão ta vô cùng rắn chắc cũng như mỗi đòn tấn công đều vô cùng cường hãn tiến đến tấn công liên tiếp đẩy hai người vào thế bị động.

Hòa Minh xác định nếu tình hình cứ tiếp tục diễn ra như vậy, chín phần gã ta sẽ bỏ lại mạng nơi đây. Gã ta dĩ nhiên không cam tâm, suốt bốn mươi năm qua chưa bao giờ gã ta quên đi ý định trả thù cho sư phụ mình, luôn cố gắng từng bước tăng cường tu vi. Thế nhưng hôm nay trước mặt gã chỉ là một cường địch mà đã có thể đánh gã không thể hoàn thủ khiến tâm ý gã bắt đầu thất vọng.

Lâm Viễn tuy cũng rơi vào thế hạ phong nhưng từ đầu gã vẫn luôn chừa lại cho bản thân mình cơ hội để có thể trốn thoát. Tuy vậy, do đang liên thủ với Hòa Minh, gã lập tức phát hiện ra có sự khác lạ từ phía Hòa Minh. Gã ta dần phát hiện ra chiến ý của Hòa Minh đang dần giảm sút. Điều này vô tình khiến gã ta nhớ đến hoài niệm của hơn ba mươi năm trước.

Hơn ba mươi năm trước, trong một lần thực hiện nhiệm vụ cho Hoàng Triều. Cả hai người bọn họ cũng rơi vào thế thập diện mai phục, họ càng chiến đấu thì đối thủ lại càng cường hãn khiến họ rơi vào tình cảnh cái chết đã liền bên. Lúc đó, gã cũng trở nên mệt mỏi chiến ý cũng dần nguội lạnh không còn muốn chống trả mà chỉ muốn đồng vu quy tận với kẻ địch. Thế nhưng chính và lúc đó, Hòa Minh đã động viên và kích thích chiến ý của gã. Dùng đủ mọi cách bất kể sinh mệnh để một mình lôi gã ta ra từ giữa vòng vây địch. Máu của tên Hòa Minh khi đó đã chảy, chân nguyên gã ta đã cạn nhưng nhiệt huyết của gã vẫn đang cùng gã quay cuồng trong trận chiến. Chứng kiến sự việc đó đã làm hồi sinh chiến ý của bản thân Lâm Viễn và kỳ tích đã xuất hiện giúp hai người họ cầm cự đến khi cứu viện tới.

Hôm nay đến lượt Hòa Minh là người đang mất dần chiến ý, Lâm Viễn vào giây phút này quên đi cái gọi là ân oán. Gã hạ quyết tâm.

- “Coi như lần này ta trả ơn cho tên này năm xưa.”

Lâm Viễn lập tức lấy tay kéo Hòa Minh rồi ném gã về phía sau rồi hét lớn.

- Huynh đệ, bây giờ ta là người phục vụ người. Cho dù không cầm cự được nửa canh giờ thì cũng phải được. Chỉ hy vọng người đừng làm ta thất vọng hãy cho ta thấy cái gọi là sát chiêu của người đi.

Đang trong giây phút tuyệt vọng, âm thanh của Lâm Viễn như kéo Hòa Minh trở về với thực tại. Những lời nói đó như kích thích lại chiến ý của Hòa Minh. Không dám chậm trễ mặc kệ vết thương, gã lập tức vận chuyển chân nguyên để triển triển Mộc Nhân Cuồng Chiến.

Lâm Viễn dùng tốc độ cực nhanh của mình, liên tục dùng Trảm Phong Đao để tấn công Lưu Hà, thế nhưng dường như nó không đem lại nhiều khó dễ cho Lưu Hà. Lão ta nhìn tên Lâm Viễn rồi vô cùng khinh miệt mà nói.

- Người chỉ là con chó của gã phản đồ mà cũng đòi chiến đấu với ta. Hãy chịu chết đi.

Lâm Viễn cũng không vừa trước thái độ khinh thường của lão ta.

- Người cứ đợi xem. Ta sẽ cho người biết thế nào là không bằng một con chó.

Lâm Viễn lợi dụng ưu thế về tốc độ tấn công liên tục nhưng đúng là các loại công pháp Huyền Cấp tầm thường không thể đã thương được tên Lưu Hà. Dù sao cơ thể của lão ta cũng được tăng cường bởi Kim Cương Phá, cho nên ngoại trừ Đâm Gió là một công pháp Huyền Cấp thượng giai ra thì đúng là Lâm Viễn lúc này cũng không còn chiêu nào khác để khiến lão ta phải sợ hãi.

Lưu Hà mặc dù chiếm ưu thế tuyệt đối nhờ tu vi cao hơn nhưng đúng là lão ta cũng tạm thời không thể dứt điểm với tốc độ khá nhanh của Lâm Viễn. Bên cạnh đó lão ta cũng dùng thần thức cảnh giác với tên Hòa Minh. Lão biết gã ta không tham chiến đương nhiên là để thi triển công pháp cực kỳ cường hãn nào đó. Dù sao vừa rồi ăn đòn đau bất ngờ bởi chiêu Đâm Gió của Lâm Viễn lão ta vẫn ghi nhớ.

Gần nửa canh giờ, chân nguyên trong cơ thể của Lâm Viễn đã cạn kiệt. Lúc này tốc độ của gã ta cũng không còn gây khó dễ cho Lưu Hà nữa. Liên tiếp những cú đâm liên tiếp vào người Lâm Viễn làm gã ta vô lực hoàn thủ.

Biết bản thân thực sự cảm cực không nổi nữa rồi, Lâm Viễn chỉ còn cách hét lớn lên.

- Người chuẩn bị xong chưa, ta hết chịu nổi rồi.

Hòa Minh thấy Lâm Viễn quả thực sắp chịu không nổi nữa, thế nhưng công pháp của bản thân gã vẫn chưa hoàn chỉnh nếu đem ra lúc này thực sự không nắm chắc phần thắng. Nhất thời trong suy nghĩ của Hòa Minh do dự, khoảng khắc đó không thoát khỏi thần thức quan sát của Lưu Hà.

Lý do Lâm Viễn có thể kéo dài lâu như vậy, một phần cũng vì Lưu Hà vẫn luôn âm thầm dùng thần thức quan sát Hòa Minh khiến bản thân lão cũng có chút phân tâm. Bây giờ nhìn thấy chút do dự trong thái độ của Hòa Minh, lão ta quyết định lập tức hạ sát tên này để có thể yên tâm mà giết tên Hòa Minh.

Ngay giây phút lão Lưu Hà dùng sát chiêu của mình, thì Hòa Minh cũng đã quyết định dù không nắm chắc phần thắng cũng phải cứu Lâm Viễn trước.

Gã ta lao lên tung một đám về phía Lưu Hà, lão ta cũng ngừng tấn công trên người Lâm Viễn mà né tránh. Thế nhưng điều bất ngờ lại ở phía sau, một mộc nhân khổng lồ xuất hiện từ phía sau cũng công kích lão ta y như Hòa Minh vừa thi triển. Một đám này hất văng lão ta đi một khoảng khá xa.

Hồ Nhất Long nhìn thấy hình ảnh Hòa Minh đang ngự không phía sau có một mộc nhân khổng lồ bảo hộ nhất thời kinh hãi, quên mất việc đỡ lấy sự phụ của mình.

Lưu Hà không ngờ rằng tên sư đệ lại còn có sát chiêu kinh khủng như vậy. Tuy nhiên, lão ta không phải không còn sát chiêu cho nên sự khiếp sợ trước mộc nhân này cũng nhanh chóng tiêu tan.

Lâm Viễn lúc này phải nói như ngọn đèn trước gió, cũng may mà Hòa Minh nhanh chóng tung ra chiêu thức nếu chỉ thêm vài đòn nữa có lẽ gã ta thật sự phải về đoàn tụ với ông bà rồi. Thế nhưng, gã ta vẫn còn hơi sức để mà kinh ngạc trước sức mạnh mà Hòa Minh vừa phát ra, phải nói chính xác là của mộc nhân vừa phát ra, có thể đánh bật một cao thủ Nguyên Anh viên mãn thì không thể nào tầm thường được.

Mộc nhân phía sau Hòa Minh to lớn như một ngọn đồi hoàn toàn sừng sững tạo ra cảm giác khiếp đảm cho địch nhân. Lưu Hà biết đây chắc chắn là sát chiêu cuối cùng của Hòa Minh, chỉ cần đánh bại gã ta và mộc nhân thì việc này coi như xong.

Tên Lưu Hà hết dù vừa bị ăn một đòn từ mộc nhân nhưng vẫn vô cùng cao ngạo, chỉ thẳng về phía Hòa Minh nói.

- Người khá lắm, đã gần trăm năm rồi ta chưa từng phải sử dụng lại chiêu này để chiến đấu. Hôm nay ngươi là người đầu tiên.

Lưu Hà đang đứng bỗng nhiên chân nguyên toàn thân hóa thành màu vàng bao phủ. Đây là công pháp cấp bậc Địa Cấp sơ giai tên là Kim Thân Bạo Phá. Toàn thân không chỉ được bảo vệ bởi một luồng chân nguyên hóa thành một lớp phòng ngự trước mọi đòn công kích. Mà còn gia tăng thêm sức mạnh vào mỗi chiêu thức có thể một quyền lập tức đánh tan một ngọn núi.

Hồ Nhất Long trông thấy sự phụ sử dụng sát chiêu cũng là lần đầu tiên, tâm trạng từ sợ hãi chuyển qua hưng phấn trông khuôn mặt hân lúc này hết sức kỳ dị.

Hòa Minh dù thấy Lưu Hà sử dụng ra công pháp mạnh nhất cũng không hề mấy may run sợ. Bởi vì Mộc Nhân Cuồng Chiến này chính là công pháp đặc biệt nhất mà sư phụ gã Bạch Thế Vũ truyền thụ trước khi gã đi trùng kích Nguyên Anh. Và trong lần đó, gã ta đã chứng kiến sức mạnh cực kỳ khủng bố của mộc nhân dù khi ấy gã ta chỉ cấp bậc Kim Đan viên mãn cho nên gã hoàn toàn tự tin mộc nhân này có thể áp chế được lão ta.

Lưu Hà từ đầu đến giờ vẫn luôn giữ thế chủ động, lập tức lao lên tung một quyền về phía Hòa Minh. Một quyền này phải nói mang theo thế công cực kỳ bá đạo, cảm giác chỉ cần bị đánh trúng sẽ lập tức vỡ nát toàn thân. Hòa Minh cũng không run sợ, mộc nhân lao lên phía trước cũng tung một đám về Lưu Hà.

Hai quyền cực mạnh chạm nhau, gây ra tiếng nổ cực lớn giữa không trung. Phạm vi xung quanh mười dặm bị kinh lực ảnh hưởng khiến mọi thứ tan nát trong nháy mắt. Hồ Nhất Long may mà nhanh chân chạy thoát ra xa khỏi tầm ảnh hưởng, còn Lâm Viễn không còn khí lực nào mà chạy bị dư chấn thổi bay ra xa may mà Lâm Viễn vẫn còn chút chân nguyên bảo vệ bản thân nếu không có lẽ cũng đã tan xương nát thịt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Triệt Ngộ Và Đột Phá

Sức mạnh của Hòa Minh nhị chương hợp nhất giữa bản thân gã và mộc nhân không chỉ san lấp được việc tu vi thấp hơn mà còn có phần chiếm ưu thế khi đẩy lùi Luru Hà vắng ra xa, núi đá ở xung quanh cũng sụp đổ theo lão.

Luru Hà không ngờ rằng tuyệt chiêu mà mình tự hào không chỉ bị phá mà bản thân lão còn bị trọng thương.

- “Thật đáng sợ, không ngờ quyền này lại uy lực như vậy.”

Hồ Nhất Long từ đằng xa nhìn thấy sư phụ của mình bị đánh bại vô cùng sợ hãi.

- “Sao lại có thể mạnh đến như vậy, chẳng phải gã ta chỉ mới Nguyên Anh trung kỳ thôi sao.”

Hòa Minh sau một chiêu đánh lùi Luru Hà, vẫn đang ngự không dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Luru Hà rồi nói.

- Sức mạnh của chiêu này không chỉ có vậy đâu, ta đã mất hết ba mươi năm để có thể kết hợp sức mạnh hoàn toàn giữa bản thể ta và mộc nhân trong cùng cấp độ không ai có thể đánh bại được ta.

Những lời Hòa Minh nói ra khiến Luru Hà chấn động, sau khi nếm qua uy lực vừa rồi của Mộc Nhân Cuồng Chiến lão ta dường như không cho rằng Hòa Minh đang hư trương thanh thế. Tuy nhiên uy nghiêm của lão không thể nào cho phép bản thân lùi lại.

Hòa Minh cũng tranh thủ thời cơ đang chiếm ưu thế lao lên tấn công tiếp.

- Hãy nếm thử nhất chiêu tứ quyền mà ta dùng ba mươi năm để nghiên cứu.

Một đám kết hợp sức mạnh giữa Hòa Minh và mộc nhân lao thẳng tới ngay giữa ngực Luru Hà. Lão ta phải dùng cả hai tay để chặn đứng. Tuy nhiên lập tức Hòa Minh tung ra chiêu “Đoạn Đầu Trảm” làm cho Luru Hà phải chật vật tránh né. Chân nguyên chỉ xệt ngang qua mặt của Luru Hà đã khiến lão cảm nhận được trên mặt mình có vết thương.

Tiếp tục là đệ tam quyền, “Thiên Quyền Chương” một cú đâm cực mạnh cực nhanh đâm từ bên trái vị trí mà Luru Hà vừa né Đoạn Đầu Trảm. Luru Hà trông thấy cú đâm cực nhanh này biết bản thân vô phương mà né nên cũng cường ngạnh đối kháng.

Dùng tay đỡ lấy đệ tam quyền của Hòa Minh, không ngờ kinh lực lại quá mạnh khiến lão ta phải hộc máu. Tình thế không thể tin nổi, từ khi sử dụng Mộc Nhân Cuồng Chiến Hòa Minh chiếm hẳn ưu thế trước Luru Hà.

Hồ Nhất Long chứng kiến tình cảnh này cũng trở nên rối loạn, hẳn ta không ngờ được vị sư phụ của mình lại đang rơi vào thế hạ phong dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể bại trận. Khuôn mặt hắn trở nên trắng bệch ra chỉ vô thức hét lên.

- Sư phụ cô lên. Người không thể thất bại được.

Thế nhưng lúc này Luru Hà ngay cả chính mình cũng khó mà lo được cho bản thân bởi tiếp ngay sau đó chính là đệ tứ quyền của Hòa Minh tung ra. Một chiêu Vô Tâm Chương đánh bật Luru Hà ra xa hơn mười thước khiến lão ta bất tỉnh.

Chứng kiến sư phụ mình không ngờ lại bại trận, Hồ Nhất Long quá hoảng sợ mà quay đầu bỏ chạy. Dĩ nhiên Hòa Minh trông thấy tình huống đó, nhưng trong lòng gã ta một tên nhát gan sợ chết như hắn ta không đáng để bản thân phải bận tâm.

Lâm Viễn nằm một bên quan sát cuộc chiến cũng phải kinh ngạc trước những gì Hòa Minh thể hiện.

- “Không ngờ Hòa Minh còn giữ át chủ bài lợi hại như vậy, nếu mình thật sự trở mặt với gã thì có thể nào chống lại mộc nhân đó không?”

Hòa Minh sau khi đánh bại Luru Hà, cũng nhanh chóng tiến lại gần dùng thần thức kiểm tra một lượt xem lão ta có thực sự bị bất tỉnh chưa. Dù sao bản thân gã ta cũng không dám chắc là mình có thể trực tiếp đánh bại Luru Hà.

Sau khi kiểm tra tình hình đúng là lão ta đã bị mình đánh bại, Hòa Minh nhanh chóng đánh lên người lão vài đạo cấm chế để phong bế tu vi của Luru Hà. Dù sao gã ta cũng cần biết tình hình của sự việc bốn mươi năm trước một cách cận kề nên lúc này không thể nào trực tiếp hạ sát lão lúc này được.

Nhìn về phía xa thấy Lâm Viễn cũng nằm một chỗ trọng thương rất nặng, Hòa Minh cũng tiến tới mà đỡ gã ta đứng dậy.

- Lần này cảm ơn người, nếu không có người trong giờ phút quan trọng thức tỉnh ta thì có lẽ ngày nay năm sau đã là ngày giỗ của ta. Điều kiện của người ta sẽ đáp ứng, người chỉ cần phục vụ ta năm mươi năm và ta cũng đáp ứng người làm một việc.

Lâm Viễn lúc này dù đầu óc cũng vẫn tỉnh táo nhưng quả thực hơi sức không còn, gắng gượng mãi mới có thể trả lời Hòa Minh.

- Được rồi, rời khỏi nơi đây mau đi. Ta cũng còn phải tranh thủ mà điều tức.

Hòa Minh hai tay một bên ôm Luru Hà, một bên ôm lấy gã Lâm Viễn rồi phi hành trở lại Long Thành. Cuộc chiến hôm nay tiêu tốn của gã gần như cạn kiệt chân nguyên nên gã không còn hơi sức để mà thuận di trở về cho nhanh chóng được đành phải dùng ít ỏi chân nguyên còn lại mà ngự không.

Hồ Nhất Long khi thấy sư phụ thảm bại thì không ngờ lại cao bay xa chạy, hẳn chỉ sợ tên Hòa Minh sẽ đuổi theo nên dùng hết tốc lực để bỏ chạy càng xa càng tốt, đến cả việc quay lại Long Thành hắn cũng không thêm quan tâm.

- “Ta phải trở về Linh Lung Môn lập tức, nhờ các vị sư thúc bá và Tông chủ phân xử việc này. Nhưng mình nên ăn nói thế nào về việc bỏ chạy của mình đây.”

Lúc này ở bên trong mật thất của Đan Sư Hội, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đang tranh thủ cùng nhau bế quan để cảm ngộ những điều mình vừa học được từ sự chỉ giáo của ba vị tiền bối.

Thời gian thấm thoát trôi qua từ Đan Sư Đại Hội cũng đã hơn một tháng, cả hai người từ ngày đó đến nay vẫn chưa hề thoát ra khỏi trạng thái tĩnh tọa. Cũng may ngay từ đầu ba vị tiền bối đoán trước rằng Trần Tiến khi bắt đầu cảm ngộ thời gian sẽ tương đối lâu nên đã cho người đến khách sạn của Lâm Hoa thành để thông báo nếu không sợ rằng gã Hòa Minh vì sốt ruột mà lục tung cả Long Thành tìm kiếm hắn.

Sau khi nghe những lời của ba vị tiền bối giảng dạy, Trần Tiến đã hiểu ra tinh thần của hắn cũng bắt đầu đạt tới cảnh giới triệt ngộ. Hắn nhập vào chính là tâm của hắn, nhập vào trạng thái đi tìm con đường tu tiên mà hắn theo đuổi.

Hiện nay thứ hắn ngộ không phải là đạt cảnh giới mới, không phải là sự thấu hiểu của đạo mà chính là cách vận hành chân nguyên thực sự. Hiểu được cách vận hành thì bản thân hắn mới có thể tu được tiên đạo. Trước đây hắn mờ mịt, mọi thứ đều dựa vào suy nghĩ trong đầu mà đạt được đột phá, đó cũng là một tạo hóa của hắn nhưng rõ ràng con đường đó là một con đường không ổn định.

Lúc này, toàn thân hắn chấn động, trong thâm tâm hắn là một cảm giác rung động cao độ. Những điều đó khiến hắn quên đi cả thời gian, quên đi cả không gian. Trần Tiến dung nhập vào chân nguyên của bản thân mà đi qua từng đoạn kinh mạch trong cơ thể, hắn cảm nhận được bản thân ngay lúc này đã hòa vào cùng với thiên địa.

Trong thế giới của hắn lúc này, mọi thứ đều vô cùng yên tĩnh. Hắn có thể nghe cả tiếng tim đập của chính mình, hơi thở của chính bản thân hắn.

Dần dần trong tiềm thức của hắn phát ra cho hắn một cảm giác. Hắn có thể cảm nhận được “Đại Việt Tinh Thần Quyết” đang phát ra tiếng gọi hắn.

- “Tập trung tinh thần, chính thức trúc cơ. Tham ngộ công pháp, sáng tạo tiên lộ.”

m thanh từ tiềm thức này giúp hắn biết được giai đoạn này đây hắn mới chính thức bước vào con đường tu tiên của chính mình. Hắn cần phải sáng tạo ra một con đường của bản thân. Suy nghĩ của hắn bây giờ kỳ thực rất đơn giản, đó là hắn muốn là chính mình, tạo ra một con đường tu chân mà chính mình lựa chọn. Năm xưa ở Thí Luyện tháp, bản thân hắn đã bị Thiên Đạo ruồng bỏ, hà cớ gì hôm nay hắn không lựa chọn cho mình một lối đi riêng.

Khát vọng đạt được đỉnh cao của tu tiên khiến hắn nhìn thấy một cuốn công pháp, thế nhưng hắn lựa chọn bỏ qua vì hắn đã có trong tay Đại Việt Tinh Thần Quyết. Khát vọng sinh tồn khiến cho hắn nhìn thấy một con đường có sinh mệnh lực, tuy nhiên hắn cũng lựa chọn bỏ qua vì hắn biết rõ chỉ có cận kề tử vong thì khát vọng cầu sinh mới là lúc con người mạnh nhất. Khát vọng sự thật về những chuyện hắn đã thấy ở Thí Luyện Tháp khiến hắn nhìn thấy một con đường về mộng, nhưng hắn cũng lắc đầu vì thứ hắn muốn chính là sự thật.

Cứ như thế hắn vẫn cứ ngồi đó tĩnh tâm, tìm một con đường cho riêng mình. Thời gian cứ chậm chậm trôi qua từng ngày từng ngày. Cho đến ngày thứ ba mươi ba Trần Tiến mở đôi mắt mình ra thì người đầu tiên hắn nhìn thấy chính là Cố Tiểu Trầm.

Cố Tiểu Trầm ngồi một bên đang chăm chú nhìn hắn, khi nhìn thấy hắn mở mắt tỉnh lại cô vô cùng mừng rỡ lập tức mỉm cười nói.

- Cuối cùng huynh cũng đã triệt ngộ xong.

Thế nhưng Trần Tiến cũng không phản ứng lại vì lúc này trong cơ thể hắn tràn ngập một sự bình tĩnh, đó là một tinh thần cương quyết và tĩnh lặng khiến cho Cố Tiểu Trầm cũng có chút ngạc nhiên, dường như chàng trai trước mặt mình trời đất có sụp đổ lúc này cũng không khiến y phải mấy may động lòng.

Bỗng từ bên ngoài có một thanh âm quen thuộc của tiền bối Lương Minh Nhật vang lên.

- Trong tĩnh có động, trong động có tĩnh. Quả nhiên thứ cậu triệt ngộ thực không tầm thường.

Trần Tiến lúc này vẫn không hề quan tâm đến lời của cả hai người Lương Minh Nhật và Cố Tiểu Trầm mà vẫn tiếp tục im lặng. Ngay chính giây phút này, toàn thân hắn có một sự biến đổi cực kỳ lớn.

Chân nguyên trong cơ thể hắn vận chuyển liên tục, trực tiếp đột phá cực hạn trong cơ thể của hắn. Tu vi của hắn lúc này từ Trúc Cơ tầng sáu đạt thăng đến Trúc Cơ tầng chín. Một lần triệt ngộ này không chỉ giúp bản thân hắn đi đúng con đường tu luyện mà còn giúp tu vi hắn đột phá cực kỳ lớn.

Bản thân hắn sở hữu trong mình loại công pháp cấp bậc Hỗn Độn như Đại Việt Tinh Thần Quyết, cho nên khi hắn tu luyện không chỉ đột phá nhanh hơn người thường mà còn tích lũy một lượng lớn chân nguyên. Nếu không phải do bản thân hắn còn sở hữu Song Mạch Chi Thể thì giây phút này có thể hắn đã chuẩn bị đột phá Kim Đan kỳ cũng nên.

Tuy nhiên, sự đột phá này của hắn cũng giống như việc bản thân hắn vốn tích trữ mọi thứ quá dư thừa rồi chỉ là chưa tìm được chìa khóa thích hợp để mở ra cánh cửa sử dụng cái tích trữ đó. Lần này hắn thấu hiểu được cách vận dụng chân nguyên nên bản thân cũng tự thể mà đột phá.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Sáng Tạo Tiên Lộ

Sau khi bản thân không ngờ triệt ngộ rồi đột phá, Trần Tiến từ từ thanh tỉnh lại. Hắn ngẩn ra trong giây lát rồi về mặt vô cùng hải lòng với kết quả của mình lúc này. Trần Tiến lập tức đứng dậy hành lễ với vị Lương tiên bối đang quan sát hắn.

- Cảm ơn tiên bối chỉ điểm, nhờ vậy mà lúc này vẫn bối có thể đột phá nhanh như vậy.

Lương Minh Nhật lúc này vẫn đang chăm chú quan sát Trần Tiến thăm kinh ngạc trong lòng.

- “Cậu ta tiến cấp nhanh như vậy, tại sao ta không thấy trên cơ thể cậu có dấu hiệu của việc chênh lệch giữa tu vi và đạo tâm. Chẳng lẽ cậu cũng như Sở Huy có Vô Dục Chi Thể. Không đúng, cậu ta có Song Mạch Chi Thể rồi nên tuyệt đối không thể nào sở hữu thêm Vô Dục Chi Thể.”

Thấy vị tiên bối chăm chú quan sát mình không đáp lại, Trần Tiến cũng đánh kiên nhẫn mà chờ đợi. Một lúc sau, Lương Minh Nhật cuối cùng cũng thoát khỏi trạng thái suy nghĩ lại thấy Trần Tiến đang đợi mình mới cười ha hả rồi vuốt râu nói.

- Thất lễ rồi, ta mãi lo suy nghĩ về một chuyện quá mà quên mất cậu.

- Không sao thưa tiên bối, dù sao trước đó tiên bối cũng đã đợi vẫn bối triệt ngộ từ khá lâu mà.

- Sau khi trông thấy cậu triệt ngộ mà gia tăng tu vi, ta có một điểm thắc mắc không thể lý giải được?

Nghe những lời của tiên bối Lương Minh Nhật nói, Trần Tiến có chút lo lắng. Hắn không biết trên người mình có điều gì bất ổn.

- Tiên bối cứ nói, vẫn bối xin được lắng nghe.

- Tu vi cậu gia tăng quả thực rất nhanh, chỉ trong vòng hơn ba mươi ba ngày đã có thể đột phá tiến đến Trúc Cơ tầng chín. Dù ở các Tông Môn cấp cao hay ở Thượng Vực cũng phải nói là tương đối hiếm. Ngoài ra, ta không nhìn thấy trên người cậu có dấu hiệu “đạo tâm” không vững, chứng tỏ tâm cảnh của cậu đã vượt trên tu vi hiện nay rồi.

Trần Tiến bây giờ mới vỡ lẽ ra sự lo lắng của tiên bối dành cho mình hóa ra lại đến từ việc này. Hắn biết rất rõ tại sao bản thân mình lại có thể có tâm cảnh vượt trên tu vi như vậy, tất cả đều đến từ Đại Việt Tinh Thần Quyết. Tuy nhiên hiện tại đến cả Cố Tiểu Trầm hắn cũng chưa từng kể qua thì làm sao có thể kể ra trước mặt vị Lương tiên bối được.

- Điều này xin tiên bối đừng quá lo lắng, thật ra không phải tâm cảnh của tại hạ vượt trời so với tu vi. Mà do trước đây vô tình được sư phụ điểm hóa nên đạo tâm có phần vững chắc nên ở giai đoạn tu vi này không gặp vấn đề.

Lương Minh Nhật cũng gật đầu tán đồng.

- Nếu do Hải Thượng Lăng tiên bối điểm hóa thì ở cấp độ này quả thực không ảnh hưởng gì đến cậu. Vậy mà khi này ta còn lo lắng cậu tiến cấp quá nhanh sẽ gây ra tình cảnh tâm cảnh không theo kịp như vậy hậu quả khá nghiêm trọng. Nhẹ thì bị tâm ma cản trở rút xuống một hai thành tu vi, nặng thì có thể không thể nào tiến bộ được nữa.

Trần Tiến mặt có chút biến sắc, không ngờ hậu quả lại nghiêm trọng như vậy. Lại thêm kêu may mắn, Đại Việt Tinh Thần Quyết là công pháp tu luyện về tâm cảnh trước cho nên tình trạng này thật sự có thể nói là khó xuất hiện trên người hắn.

- Sau này vẫn bối nhất định chú ý đến tình trạng này.

- Cậu cố gắng ghi nhớ điều này là tốt. Bây giờ cậu vừa mới đột phá ta cũng không tiện quấy rầy, có gì ta sẽ quay lại sau.

Lương Minh Nhật tiên bối nói xong, lại quay qua nhìn Cố Tiểu Trầm nở nụ cười nhu hòa rồi rời khỏi mặt thất. Lúc này trong mặt thất chỉ còn lại hai người không khi cũng có chút trầm lắng.

Trần Tiến trong đôi mắt có chút dịu dàng nhìn về phía Cố Tiểu Trầm nói.

- Tiểu Trầm, muội thật vất vả.

- Không, muội không vất vả. - Cố Tiểu Trầm có chút e thẹn đáp.

Trần Tiến cảm nhận được sự ấm áp lan khắp toàn thân, hắn từ lúc thức tỉnh đã nhìn thấy Cố Tiểu Trầm rồi. Không biết rõ cô xuất hiện từ bao giờ nhưng chắc chắn cô ấy đợi mình không ngắn hơn thời gian của Lương tiên bối. Điều này là một loại quan tâm, một cảm giác hắn không thể nói thành lời.

- Có đôi lúc chỉ cần cảm giác có muội bên cạnh, ta sẽ cảm thấy thế giới này dường như thật ấm áp, tràn đầy cảm xúc. - Trần Tiến lấy tay mình vuốt lên tóc Cố Tiểu Trầm.

Cố Tiểu Trầm tìm đập mạnh, mặt đỏ lên trước hành động của Trần Tiến. Dẫu cả hai từ lâu đã biết rằng đối phương có tình ý với mình nhưng thật sự chưa bao giờ nói ra bằng lời mà chỉ âm thầm quan tâm và bên cạnh nhau.

- Muội...muội cũng cảm thấy những lúc có huynh bên cạnh đó là thời gian hạnh phúc nhất. Đúng rồi, đã mấy ngày rồi huynh chưa nghỉ ngơi, hay là... hay là huynh tranh thủ nghỉ ngơi đi.

Cố Tiểu Trầm ngại ngừng nói.

- Huynh sẽ đi nghỉ ngơi, nhưng lúc này huynh chỉ muốn nói. Huynh nhớ muội.

Ba chữ thốt ra tuy đơn giản nhưng hàm chứa bao cảm xúc dạt dào và chân tình. Cố Tiểu Trầm từ lúc tu đạo đến nay chưa từng rơi vào tình trạng bối rối đến như vậy. Chính cô lúc này thực sự cũng không biết mình nên nói gì hay làm gì.

- Muội...muội cũng thật sự nhớ huynh, sau khi cảm thấu được những điều mà vị tiên bối chỉ điểm muội đã lập tức đến đây để chờ huynh.

Trần Tiến trên mặt lộ chút ý cười, bản thân hẳn biết rõ giữa mình và Cố Tiểu Trầm vẫn còn một khoảng cách rất xa. Nhưng sau khi triệt ngộ xong, hẳn hẳn ngập sự tự tin trong lòng, một ngày nào đó hẳn sẽ đến Thanh Lam Môn để chính thức cầu thân nàng. Chính vì vậy lúc này đây, hẳn không ngại ngừng thổ lộ sự nhớ nhung của bản thân hẳn đối với Cố Tiểu Trầm.

- Sau khi huynh triệt ngộ được con đường tu tiên, ta mới hiểu rõ tâm tình bản thân. Huynh biết con đường tu chân này rất khắc nghiệt. Đoạn tình không vương bận mới là cách tốt nhất để có thể đi đến đỉnh cao của tu chân. Thế nhưng chính bản thân huynh vẫn có chút vướng vướng đối với thứ thứ cảm xúc hỗn mang ở trong giấc mộng không thể từ bỏ được thì chẳng lẽ với thứ tình cảm mà huynh có thể cảm nhận được rõ ràng từ trái tim huynh lại chặt đứt.

Những thời thổ lộ bất ngờ này khiến cho Cố Tiểu Trầm sững sốt một lúc, trong lòng cũng dâng trào lên một niềm hạnh phúc vô hình.

- Huynh ở trong lòng muội thật ra... thật ra...

Lời nói từ miệng Cố Tiểu Trầm chưa nói ra đã bị Trần Tiến chặn lại.

- Bây giờ muội không cần nói, huynh có thể cảm nhận được điều đó. Thế nhưng đến một ngày hãy để huynh là người xứng đáng nhận lấy những lời này của muội.

- Muội tin huynh, ở trên con người huynh muội có một niềm tin mãnh liệt rồi sẽ có ngày thứ huynh sáng tạo nên sẽ là kỳ tích. Những điều huynh làm được không phải ai cũng có thể hình dung.

Trần Tiến nhẹ nhàng tiến đến rồi ôm lấy Cố Tiểu Trầm vào lòng. Tâm tư của hẳn lúc này đã hạ xuống một quyết tâm cả cuộc đời này sẽ luôn yêu thương và bảo vệ một mình nàng. Hẳn của lúc này đây không là gì cả, nhưng hẳn lại biết cô cho dù là hiện tại hay tương lai đều hết sức rồ nhưng lại chấp nhận lựa chọn tình cảm dành cho hẳn. Chỉ cần điều này thôi cũng đủ khiến hẳn cảm động vì thứ tình cảm lúc này đây mới là thứ tình cảm thuần khiết nhất đơn thuần nhất.

Trải qua những giây phút tình cảm nhẹ nhàng, Trần Tiến cũng nhớ đến mà buông Cố Tiểu Trầm ra.

- Muội triệt ngộ thời gian bao lâu?

- Cũng không lâu lắm, hình như khoảng mười sáu ngày.

- Mười sáu ngày... Vậy không phải muội đã ở đây đợi ta mười bảy ngày rồi sao. Tại sao muội có thể ngốc như vậy chứ.

- Từ thời khắc huynh nói với muội những lời sau Đan Sư Đại Hội, muội cảm thấy nếu có thể nguyện cùng huynh ở một chỗ là tốt nhất.

Những lời nói ngọt ngào, những câu từ đơn giản nhưng lại khiến Trần Tiến trầm mặc. Đến lúc này hẳn dường như mới là người không xứng đáng với tình cảm của cô ấy.

- Cảm ơn muội. Không ngờ huynh trong lòng muội lại quan trọng như vậy.

- Vậy chẳng lẽ chỉ có muội xem huynh quan trọng, huynh không như vậy sao?

- Huynh... Dĩ nhiên là có chứ.

- Vậy thì được rồi, muội cũng đâu có lỗi trong chuyện này.

- Là huynh không đúng khi nói như vậy.

- Tha cho huynh đó. - Cố Tiểu Trầm lém lỉnh nói.

Trần Tiến khi này có mặt của Lương tiên bối không tiện nói đến vấn đề này, bây giờ chỉ còn hai người hẳn cũng lập tức nói.

- Trong khoảng khắc triết ngộ, huynh đã cảm ngộ được những con đường tu tiên khác nhau thế nhưng huynh đều lựa chọn từ bỏ.
- Tại sao, huynh không biết giai đoạn lựa chọn đó rất quan trọng cho con đường tu luyện sau này của huynh sao?
- Huynh biết điều đó, thế nên huynh mới muốn nói với muội một chuyện.
- Chuyện gì?
- Không biết muội đã từng nghe qua “con đường tu tiên trước hết phải tu tâm, tu tâm để hiểu được tạo hóa, dùng tạo hóa sáng tạo tiên lộ của chính mình”.

Những lời của Trần Tiến đang nói với Cố Tiểu Trầm chính là con đường mà Đại Việt Tinh Thần quyết đã dẫn dắt hần trong quá trình triết ngộ.

Cố Tiểu Trầm nghe thấy những lời của Trần Tiến nói, dựa trên tư chất của cô dĩ nhiên là hiểu rõ. Tuy nhiên, ngay từ khi sơ nhập tu tiên, giai đoạn quan trọng nhất chính là Trúc Cơ cô đã được Tông Môn định sẵn một lộ trình cho nên những lời này căn bản đã đến với cô muộn mất mười năm.

- Những lời này như đánh động đến tâm cảnh của muội, thế nhưng đã quá trễ rồi. Bởi vì con đường tiên lộ của muội ngay từ khi chuẩn bị Trúc Cơ đã được Tông Môn lựa chọn.
- Chẳng lẽ không còn cách khác sao?

- Còn chứ. Có hai cách thứ nhất hủy đi tu vi tu lại từ đầu, thứ hai vượt qua Hóa Thần lựa chọn lại con đường tu tiên. Cách thứ nhất nghĩ thì đơn giản nhưng muội lại không làm được, vì sau khi hủy tu vi sẽ ảnh hưởng rất lớn đến con đường tu luyện sau này của bản thân muội, tệ nhất chính là muội không thể nào tu luyện lại được. Cách thứ hai tuy khó, nhưng muội sẽ có ngày đạt đến tu vi đó.

- Huynh hiểu rồi. Hóa ra ở trong Tông Môn cũng có điểm bất lợi so với tán tu nhi.
- Đúng là như vậy, nhưng như huynh thấy đây làm tán tu cũng không hẳn đã tốt. Ít nhất nếu không có một sư phụ thì con đường phía trước là hư vô mờ mịt.

Trần Tiến gật đầu hoàn toàn đồng ý với điều này. Bản thân hần chính là ví dụ rõ nhất, nếu không phải may mắn được vị Lương tiên bối chỉ điểm thì có thể xem như hần lúc này vẫn chưa hoàn toàn thấy hiểu tu tiên là gì.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Di Tích Cổ

- Bây giờ huynh tính làm gì? - Cố Tiểu Trầm dịu dàng hỏi.
- Nhất thời huynh cũng không rõ, có lẽ là trở về Lâm Hoa thành để xem tình hình của Dược Phẩm Đại Việt.
- Nếu vậy chúng ta cùng đi Hoa Quốc nhé, trong lúc huynh vẫn đang triết ngộ ba vị tiên bối có đến gặp và nói với muội rằng họ muốn sắp xếp cho chúng ta đi một chuyến đến Hoa Quốc chỉ đợi huynh tính lại rồi hỏi ý kiến.
- Trần Tiến khi trước chính là tránh ánh mắt của người khác nên ban đầu đích thực là tính trốn đến Hoa Quốc, cơ duyên xảo hợp mới dừng chân ở thành trì biên giới Lâm Hoa Thành. Bây giờ có ba vị tiên bối sắp xếp hần đi Hoa Quốc thì tại sao hần lại từ chối được.
- Huynh không thành vấn đề, nhưng ba vị tiên bối tại sao muốn chúng ta đi Hoa Quốc.
- Muội cũng không rõ lắm, Lê Mạnh tiên bối có nói qua là ba vị tiên bối từng phát hiện một di tích cổ ở Hoa Quốc. Tuy nhiên kết giới ở đó không phù hợp để ba vị tiên bối xâm nhập vào, mà chỉ tu vi dưới Nguyên Anh kỳ mới có thể đi vào trong đó.
- Ba vị tiên bối muốn chúng ta xâm nhập vào di tích đó sao?
- Đúng vậy, ba vị tiên bối từng nói rằng họ đã xem xét kết giới đó. Quả thực trận pháp của người tạo ra vô cùng cao thâm ít nhất cũng đã đến cấp bảy Trận Pháp Sư cho nên trong đó có lẽ có bảo vật tốt.
- Tu tiên chính là cầu cơ duyên trong hiểm nguy, nếu ba vị tiên bối có lòng đưa chúng ta cơ hội tìm được những bảo vật tốt thì chúng ta cứ đi thôi.
- Bây giờ huynh vừa mới thoát khỏi trạng thái triết ngộ hãy tạm thời tĩnh dưỡng trước đi. Qua ngày mai rồi hãy đến bái kiến ba vị tiên bối sau.
- Vậy huynh nghe lời muội tạm thời nghỉ ngơi trước đã.

Cố Tiểu Trầm cũng không phiền Trần Tiến nữa mà quay về phòng của mình để lại Trần Tiến một mình ở trong mặt thất.

Một tháng qua xảy ra khá nhiều sự việc, đầu tiên là gia tộc họ Lê tuyên bố Lê Công Trí từ chức Đệ Nhất Công Tử của Long Thành. Thay thế Lê Công Trí là một thiếu niên từ hai mươi bốn tuổi tu vi cũng Trúc Cơ tầng tám tên là Dương Minh Hải. Có thể thấy việc thất bại tại Đan Sư Đại Hội ảnh hưởng khá lớn đến gia tộc họ Lê.

Long Thành cũng một phen rung chuyển, không ít thế lực tìm kiếm Dương Thiên Yết nhưng không biết tại sao hắn lại biến mất giống như chưa hề tồn tại. Hầu hết mọi người đều cho rằng cái ngày mà gã họ Dương làm loạn đây đã bị Vạn Hạnh tiên bối xử lý. Cũng có khá nhiều người thăm mừng vì chuyện này, cũng rất nhiều người tiếc nuối cho một chàng trai mới nổi. Thế nhưng chẳng có ai dám đi tìm Vạn Hạnh tiên bối để tìm hiểu rõ về chuyện của Dương Thiên Yết biến mất.

Hòa Minh sau khi trở về Lâm Hoa thành lần này còn dẫn theo tên Lâm Viễn và Lưu Hà. Trần Mạnh Đức được Lâm Viễn sắp xếp trở về lại Linh Sơn để sắp xếp cho phó thành chủ tạm thời quản lý Linh Sơn. Ngoài ra còn một chuyện đó là gã không muốn Trần Mạnh Đức tiếp xúc với Hòa Minh. Tâm tư của gã khá cẩn mật, gã sợ sẽ lộ ra chuyện về động phủ của Lục Phẩm Đan Sư Hoàng Nhan Liệt.

Lý Thu Phương sau khi trở về Thiên Tà Học Viện lập tức tuyên bố bế quan. Thi Sách cũng từng chờ đợi Trần Tiến ở khách sạn nhưng sau khi cùng nhận được thông báo Trần Tiến đang ở tổng bộ của Đan Sư hội cũng cáo từ trở về tông môn.

Còn gã Hồ Nhất Long, trước khi trở về Linh Lung Môn đã tự đánh mình trọng thương để dễ bề ăn nói với các vị tiền bối, trưởng lão Tông Môn. Sau khi nghe được Hồ Nhất Long kể lại tình hình có thêm mắm thêm muối rất nhiều khiến lão Tông Chủ lập tức nổi giận. Thế nhưng vì tạm thời chuyện chìa khóa vẫn là bí mật nên lão ta không muốn trực tiếp tìm đến Lâm Hoa thành mà muốn tạm thời yên ắng xuống. Với lão ta cái mạng của Lưu Hà không có giá trị, cái lão ta quan tâm chính là chìa khóa.

Trần Tiến sau khi nghỉ ngơi xong cũng lập tức đến tìm Cố Tiểu Trầm để cùng đi tham kiếm về chuyến đi Hoa Quốc mà ba vị tiền bối nhắc đến.

Tuy nhiên, khi đến tìm Trần Tiến mới biết hóa ra hai vị tiền bối Lê Mạnh và Nguyễn Thái Hòa đã có công việc nên rời khỏi trước. Chỉ có Lương Minh Nhật tiền bối là ở lại đây chờ đợi họ.

Trần Tiến có chút cảm kích, dường như sự quan tâm của họ giành cho mình thật sự như là người nhà.

- Thật là làm phiền Lương tiền bối chờ đợi bọn văn bối.

Lương Minh Nhật ôn hòa nói.

- Có gì mà chờ với đợi, thật ra gần đây cuộc sống của ta rất là vô vị nhưng từ khi ta gặp cậu dường như mục tiêu của ta ngày xưa như được quay trở lại.

Trong lời nói của vị tiền bối ẩn chứa rất nhiều kỳ vọng, bất giác hắn sờ mũi mình mà cảm thấy xấu hổ.

- Văn bối nào có tài cán gì để gánh vác mục tiêu của tiền bối chứ.

- Cậu được, chắc chắn được. Ta rất tin vào khả năng nhìn người của chính mình.

Những lời khẳng định chắc chắn của Lương Minh Nhật khiến Trần Tiến không thể phản bác được mà thầm kêu khổ trong lòng.

- “Bộ dáng của ta đáng tin lắm sao, hết Hồn Độn Đại Năng xem ta như người sẽ thay đổi vận mệnh tương lai của cả thế giới tu chân này. Đến lượt Lương tiền bối xem mình như người sẽ hoàn thành giấc mơ của ông ấy.

Thấy hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng chuẩn bị đầy đủ cho chuyến đi rồi, Lương Minh Nhật cũng không muốn tốn nhiều thời gian liền nói.

- Trước khi lên đường đi Hoa Quốc, ta sẽ bảo vệ cậu và vị cô nương này đến nơi mà huynh đệ chúng ta tuy nhiên đến khi vào bên trong di tích cổ chính ta cũng không thể nói trước được có hiểm nguy hay không.

- Tiền bối cứ yên tâm, bản thân văn bối cũng từng có kinh nghiệm đi thu thập Thần Quân Di Hóa nên chắc chắn sẽ cảnh giác khi tiến vào bên trong.

- Nếu cậu đã nói như vậy ta cũng yên tâm, nhưng không thể không cẩn thận được. Cậu cảm lấy những thứ này đi.

Nói xong, Lương Minh Nhật đưa ra cho hai người hai tấm phù ngũ cấp và một pháp khí khá kỳ lạ. Nhìn thấy những vật này Cố Tiểu Trầm tâm tình trở nên kích động, lập tức từ chối.

- Những món đồ này quá quý giá, văn bối xin tiền bối hãy giữ lại.

Thấy thái độ kỳ lạ của Cố Tiểu Trầm, Trần Tiến bèn quay qua hỏi Lương tiền bối

- Những thứ này đáng giá lắm sao thưa tiền bối.

- Cũng không đáng giá lắm chỉ là hai tấm phù lục ngũ cấp và một pháp bảo ngũ cấp thôi.

- Ngủ...ngủ cấp sao.

- Hai người đừng lo, những thứ này ta còn nhiều lắm. Cho nên hai người cứ nhận lấy tự nhiên đi.

Lương Minh Nhật mỉm cười giải thích.

Cổ Tiểu Trầm có chút kỳ quái nhìn vị Lương tiên bối nhưng cũng đành nhìn không tiếp tục truy hỏi vì cô biết những thứ này ngay cả ở Tông Môn cô cũng khá quý hiếm làm sao có thể có nhiều được. Trần Tiến thì nghe thấy thế cũng không khách sáo nhận lấy, vì theo hần nghĩ nếu trong di tích đó kiếm được gì tốt cũng sẽ đem chia cho ba vị tiên bối có ơn với mình.

Phù lục mà Lương Minh Nhật đem cho hai người bọn họ có tên là Thiên Quân phù, một loại phù lục sử dụng cấp tốc và chỉ tác dụng một lần. Khi sử dụng nó sẽ tạo ra một thiên quân cấp bậc cực cao nghe theo lệnh người sử dụng, tuy nhiên nó chỉ tồn tại trong vòng mười nhịp thở. Còn pháp bảo kia chính là Phong Linh Bảo Giáp so với Trúc Lâm Thuần mà cô sở hữu còn cao hơn một cấp.

Hai người cùng vị Lương tiên bối lên đường đi đến Hoa Quốc. Trải qua ba cái truyền tống trận thì mới chính thức rời khỏi Lâm Quốc, tính ra chi phí đi lại cho ba người tương đối hao tổn. Nếu không phải có vị Lương Đan Sư tài trợ thì quả thật năng lực tài chính lúc này của Trần Tiến không kham nổi.

Sau khi đặt chân đến Hoa Quốc, cảm nhận đầu tiên của Trần Tiến là nơi này tương đối nóng. Tuy nhiên cảm giác linh khí tương đối lớn, so với Lâm Quốc có một chút chênh lệch. Theo sau sự dẫn dắt của Lương tiên bối, cả ba cũng liên tục di chuyển qua thêm hai truyền tống trận ở tại Hoa Quốc mới có thể đến được Nam Lâm Thành.

Cả ba cũng không dừng lại mà tiếp tục phi hành đến một nơi tương đối hoang sơ. Khắp nơi đều là núi rừng, dùng thần thức quét ra xa cũng không cảm nhận được sự sống.

Vậy là sau gần hai tháng di chuyển, cả ba cũng đã đến được nơi di tích mà Lương tiên bối nhắc đến. Trong thời gian di chuyển này, Lương tiên bối cũng tranh thủ giải thích khá nhiều cho cả hai về những tâm đắc tu luyện của tiên bối. Hiện giờ tu vi của Trần Tiến cũng đã vững chắc là Trúc Cơ tầng chín, còn Cổ Tiểu Trầm cũng chuẩn bị đột phá lên Kết Đan tầng hai.

Lương tiên bối dùng thần thức của mình kiểm tra một lượt quanh ngọn núi.

- Đi theo ta, bên trong có khá nhiều yêu thú tồn tại. Tuy nhiên, giác quan của chúng rất mạnh có thể cảm ứng tu vi của chúng ta. Cho nên bây giờ ta sẽ tỏa ra tu vi Hư Thần của mình để khiến bọn chúng không dám lại gần tránh thêm phiền phức.

Quả thực dưới áp lực đáng sợ của tiên bối Hư Thần kỳ suốt dọc đường trên núi không có bất kỳ sự nguy hiểm hoặc có con yêu thú nào dám tiến gần bọn họ. Cả ba dừng lại trước một hang động, dấu tích của trận pháp tỏa ra tương đối yếu.

- Không ngờ ở nơi hẻo lánh như vậy mà tiên bối cũng có thể phát hiện ra một di tích cổ.

Trần Tiến có chút khâm phục nói.

- Thật ra chúng ta phát hiện nơi này rất tình cờ, khoảng một trăm năm trước ta trên đường đi tìm được liệu đã vô tình thấy nó. Tuy nhiên không cách nào gỡ bỏ được trận pháp hạn chế để đi vào, lại không có ứng viên thích hợp để tiến vào cho nên đành bỏ qua việc này.

Trần Tiến tuy chưa đến mức gọi là Đại Sư trận pháp nhưng vẫn có thể nhìn ra, trận pháp cấm chế nơi đây vô cùng tinh xảo. Có đến hơn ngàn loại trận pháp chồng chéo lên nhau, tuy nhiên đều có một điểm chung đó là tu vi càng cao lại càng không thể vượt qua được nó. Điều này cũng khiến Trần Tiến có chút tò mò bên trong rút cuộc là như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Hoàng Tinh Thạch

Lương Minh Nhật ở một bên quan sát thấy Trần Tiến đang nghiên cứu trận pháp cấm chế trước mặt.

- Cậu cũng có hứng thú với trận pháp sao.

Nghe Lương tiên bối nói như vậy, Trần Tiến gật đầu nói.

- Cũng có một chút, hiện nay cấp bậc Trận Pháp Sư có lẽ cũng tam phẩm rồi.

- Sao!!!

Lương Minh Nhật có chút thất thố, ông ta không thể tin được lại có người không chỉ tinh thông trận pháp mà còn có thể luyện chế đan dược. Chỉ cần tồn

thời gian vào một trong hai chức nghiệp này cũng đã tiêu hao rất nhiều thời gian cho nên không ai lựa chọn đa nghề.

- Cậu nói thật chứ?

- Văn bói sao lại phải nói dối với tiền bói chứ.

Lương Minh Nhật lại có chút trầm ngâm, rồi nói.

- Làm một tu sĩ không nên để bản thân mình quá phân tâm. Muốn thành đại đạo thì chỉ có thể dùng “ngộ” để chứng đạo, muốn thành một Đan Vương thì cũng phải “ngộ”, mà trở thành một Tông Sư trận pháp cũng là một chữ “ngộ”. Không biết cậu có hiểu ý của ta không?

Trần Tiến đương nhiên hiểu, nhưng hắn đúng là không thể giải thích được tình huống này với Lương Minh Nhật được. đành phải cười khổ nói.

- Cảm ơn tiền bói chỉ điểm, sau này văn bói sẽ không tham lam như vậy nữa.

Nghe được Trần Tiến nói, Lương Minh Nhật có chút an tâm, dù sao ông ta đối với Trần Tiến có một sự coi trọng rất lớn dĩ nhiên hắn càng có thành tựu ông càng vui mừng.

Chỉ có Cố Tiểu Trầm dường như biết chàng trai này vốn dĩ rất tham rồi, từ lúc mới quen đã thấy hắn quyết tâm cả từ luyện đan đến tu luyện. Cho nên bắt hắn từ bỏ một chức nghiệp nào là chuyện không thể xảy ra rồi.

Sau một hồi quan sát, Trần Tiến cuối cùng cũng có thể đưa ra kết luận.

- Đây rõ ràng là một trận pháp phòng ngự, cho nên nếu có thể có cùng lúc bảy vị Hóa Thần tu sĩ cùng lúc công kích thì may ra mới có thể phá vỡ được nó. Còn nếu không đúng là hiện tại chỉ có thể dưới Nguyên Anh mới có thể đi qua mà thôi.

Lương Minh Nhật gật đầu tán thành, ông ta cũng từng suy xét vấn đề này. Nhưng ở đâu ra tìm được bảy vị tiền bói Hóa Thần để phá vỡ phong ấn chứ, cho nên đành bỏ qua di tích này gần trăm năm. Đúng là Lương Minh Nhật không có tìm hiểu về trận pháp nhưng đã đạt đến cấp bậc như Hư Thần kỳ rồi thì dĩ nhiên một chút kiến thức liên quan không thể nào không biết.

Trần Tiến sau một hồi dùng thần thức quan sát, khẳng định mình và Cố Tiểu Trầm hoàn toàn có thể đi qua được trận pháp hạn chế này nên cũng quay qua cáo biệt với Lương Minh Nhật tiền bói.

- Văn bói đã xem qua một lượt trận pháp, quả nhiên rất xảo diệu. Tuy nhiên do không có sự hạn chế đối với hai người văn bói nên bây giờ thỉnh tiền bói để hai người văn bói tiến vào di tích.

- Được, ta sẽ ở đây chờ các cậu.

- Không cần đâu tiền bói, điều này sẽ trở nên thời gian vàng bạc của tiền bói. Hai năm sau văn bói nhất định xuất hiện để đến tham gia Đan Sư Đại Hội mười ba Hạ Vực.

- Quả thực đúng là ta có công chuyện cần phải xử lý không thể ở lâu. Như vậy đi, hai năm sau chúng ta sẽ gặp lại. Ở đây có một ngọc giản bản đồ Hoa Quốc cậu cầm lấy đi.

Trần Tiến nhận lấy ngọc giản rồi cảm tạ Lương Minh Nhật, dù sao những vật như là bản đồ tương đối trân quý và quan trọng nên hắn cũng cẩn thận giữ lấy.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm quyết định đi vào bên trong di tích cổ. Lương Minh Nhật cũng đứng một bên chờ hai người tiến vào rồi mới rời đi còn vắng vắng lại thanh âm.

- Hãy nhớ mạng sống quan trọng, nếu có nguy hiểm lập tức rút lui.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm sau khi đi qua trận pháp một cách dễ dàng liền thấy phía bên trong là một con đường dài tuy nhiên lại tối đen như mực. Dù dùng thần thức quan sát phạm vi cũng không quá mười mét.

- Để huynh đi trước, muội đi phía sau huynh. - Trần Tiến có chút quan tâm nói.

Cố Tiểu Trầm cảm thấy thật ấm áp, lúc này dù cho tu vi của cô có cao hơn hắn. Nhưng cảm giác được chàng trai của mình bảo vệ đối với bất cứ cô gái nào cũng hết sức hạnh phúc.

Cứ thế Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đi một quãng đường khá dài bên trong di tích cổ. Con đường không chỉ dài và ngoằn ngoèo mà còn tương đối hẹp chỉ có thể một người chui lọt.

Cuối cùng sau một thời gian nửa nén nhang, hai người cũng đi khỏi con đường dài đó tiến đến một mật thất bên trong. Bên trong mật thất lại không có gì chỉ có hai thi thể là những bộ xương khô không có một chút sức sống nào, cũng như đã mục rữa xem ra đã chết từ rất lâu rồi.

Trần Tiến cảm thấy kỳ lạ,

- “Con đường dài đó chỉ dẫn đến mật thất này nếu vậy tại sao hai người này không rời khỏi đây. Chẳng lẽ... bọn họ tu vi trên Nguyên Anh nên không thể nào xông qua trận pháp kia.”

- Muội có cảm thấy mật thất này khá kỳ lạ không? - Trần Tiến quay qua để tham khảo ý của Cố Tiểu Trầm.

Cố Tiểu Trầm tâm tư tương đối nhanh nhạy, cô cũng đã phát hiện sự bất thường của việc có hai thi thể ở đây.

- Huynh nhìn xem hai thi thể tuy quần áo đã mục nát nhưng bên trong cả hai đều có pháp bảo hộ giáp bên trong chứng tỏ tu vi khi hai người này còn sống không hề tầm thường.

Lúc này Trần Tiến mới dùng thần thức nhìn kỹ qua thi thể nằm bên dưới.

- Quả nhiên là pháp bảo hộ giáp, có vẻ phẩm chất cũng tương đối cao.

Giá trị của bộ giáp tương đối cao nên Trần Tiến cũng lập tức cởi ra khỏi người bộ xương, tiện tay hắn cũng lấy trong túi trữ vật một cái áo dự phòng mặc cho bộ thi thể. Cảm lấy bộ giáp trong tay, hắn lập tức nhét vào túi trữ vật mà không nhìn qua thêm.

Thấy hành động của Trần Tiến đem cất hộ giáp vào túi trữ vật, cô hỏi.

- Sao huynh không sử dụng, hộ giáp này sẽ giúp đỡ huynh rất nhiều.

- Thôi tha cho huynh, vốn dĩ tính huynh đã không thích dùng chung đồ với người khác. Bây giờ lại mặc hộ giáp của người đã chết đến mức thôi rửa thì huynh chịu không nổi. Nhưng nếu bỏ đi thì quá tiếc, sau này cứ đem nó đi bán đấu giá kiếm thêm ít tinh thạch còn có lý hơn.

Cố Tiểu Trầm nhìn thấy bộ dạng tính toán của Trần Tiến liền tủm tỉm cười rồi nói.

- Trên thi thể cũng còn nhẫn trữ vật, cả hai chúng ta cùng mở ra xem thử bên trong có gì?

- Huynh không có ý kiến về chuyện này.

Nhẫn trữ vật của thi thể đầu tiên không ngờ bên trong lại có rất nhiều linh thạch ước chừng cũng phải năm chục ngàn linh thạch hạ phẩm hơn mười ngàn trung phẩm linh thạch, một viên đá và một vài quyển công pháp Huyền cấp.

- Lần này phát tài rồi, không ngờ lại nhiều linh thạch như vậy.

Trần Tiến hết sức mừng rỡ, dù sao đến giờ hắn là chủ một cửa hàng đan dược nhưng so với số lượng ở trong túi trữ vật này quả là hơn xa. Những công pháp này tuy Huyền cấp từ trung giai đến thượng giai đủ cả nhưng không đủ khiến hắn để tâm hắn cảm qua đưa cho Cố Tiểu Trầm xem có cái nào hữu dụng thì giữ lại còn không đem cất sau này bán đấu giá hết.

Còn viên đá hắn chạm vào lập tức từ trong thức hải hắn truyền ra thanh âm quen thuộc của Bách Khoa Hỗn Độn Thiên Thư.

- “Hoàng Tinh Thạch, tài liệu luyện khí cấp chín. Cực phẩm trong cực phẩm một trong các tài liệu để luyện chế vũ khí cấp độ Thiên Cấp.”

Sự rung động của Trần Tiến khi nghe những lời này làm cho hắn nhất thời run rẩy. Cố Tiểu Trầm cũng nhận ra phản ứng lạ của hắn khi vừa cầm vào viên đá.

- Huynh làm sao vậy, viên đá này có gì đặc biệt sao? Muội nhìn cũng có chút quen mắt.

Trần Tiến cố gắng hít thở thật mạnh áp chế sự kích động của mình, quay qua hỏi.

- Muội nhận ra viên đá này?

- Nhất thời thì muội không nhớ ra, nhưng hình dáng của nó thì quả nhiên có chút quen thuộc. Là một loại tài liệu cao cấp.

- Đúng là cao cấp mà không phải cao cấp bình thường nữa, lần này chúng ta mèo mù vớ cá rán rồi, đây là Hoàng Tinh Thạch.

- Hoàng Tinh Thạch? Há... Hoàng Tinh Thạch tài liệu luyện khí cấp chín, muội nhớ ra rồi.

Cố Tiểu Trầm bình thường hằng ngày đáng về luôn thanh lịch không ngờ đến khi gặp chuyện cũng có đáng về thất thố như vậy nhất thời Trần Tiến cũng quên mình cũng vừa thất thố mà phì cười.

- Muội nhìn xem, sao lại ngạc nhiên như vậy chứ. Đã nói đây là di tích cổ có được bảo vật là hiển nhiên. Chỉ là không ngờ lại có bảo vật như vậy.

- Huynh nói xem, có phải hai người này bị giam cầm ở đây vì viên đá này không?

- Theo huynh nghĩ dường như là không phải, nếu đã vì viên đá này tại sao sau khi lập trận pháp hạn chế xong không tìm cách vào đây đoạt bảo. Dường như còn nguyên nhân sâu xa khác.

- Huynh nói cũng có lý, lần này huynh quả thực may mắn nhưng thật đáng tiếc.

- Tại sao?

- Vì nếu chỉ có Hoàng Tinh Thạch không hẳn không đủ để luyện chế vũ khí Thiên cấp, nhưng nếu lộ ra tin tức huynh có Hoàng Tinh Thạch thì sẽ lãnh ít dữ nhiều.

- Muội yên tâm, huynh biết đạo lý người thì không có tội, bảo vật mới có tội mà. Cái này chúng ta sẽ xử lý sau, giờ xem nhãn trữ vật của thi thể thứ hai xem có gì nào.

Nhãn trữ vật thi thể thứ hai lại cực kỳ nghèo nàn, linh thạch hạ phẩm chưa đến mười ngàn. Trần Tiến có chút thất vọng khi trông thấy số linh thạch ít ỏi như vậy. Ngoài ra một vài tài liệu luyện khí và công pháp không có giá trị.

Xem xong nhãn trữ vật của hai người này Trần Tiến có thể kết luận:

- Hai thi thể này đều có tài liệu luyện khí trong người, có lẽ khi còn sống là một Luyện Khí Sư, linh thạch không nhiều và công pháp đều ở mức Huyền Cấp, tu vi có lẽ từ Nguyên Anh kỳ đến Hư Thần Kỳ. Nhưng nếu chỉ là như vậy thì tại sao lại có người lập trận pháp đến cấp bảy để giam cầm họ, huynh nghĩ có lẽ còn có bí mật gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ngao Du Hoa Quốc

Cố Tiểu Trầm cũng đồng ý với quan điểm của Trần Tiến.

- Hay là chúng ta thử tìm hiểu xung quanh xem, biết đâu vẫn còn manh mối nào khác.

- Cũng được, mật thất này khá nhỏ nếu có bí mật gì thì chúng ta cũng dễ dàng biết được.

Dù vậy cả hai người mất cả một ngày trời tìm kiếm vẫn không thấy điểm nào khác thường bên trong. Trần Tiến cuối cùng cũng đành bỏ cuộc rồi nói.

- Có lẽ chúng ta đã quá đa nghi, có lẽ bọn họ tuy tu vi không cao nhưng do gặp kẻ địch là một Đại Tông Sư trận pháp nên đã bị nhốt ở nơi đây.

Cố Tiểu Trầm cũng không hề thấy bất kỳ vấn đề nào ở mật thất, nhưng do là con gái tính tình vốn tỉ mỉ và đa nghi nên vẫn cảm thấy dường như mọi chuyện quá đơn giản đến bất hợp lý. Dù vậy, do không phát hiện được điểm bất thường kế tiếp nào cho nên cô cũng đành chịu.

Cuối cùng Trần Tiến quyết định rời khỏi đây.

- Không ngờ lại đơn giản như vậy, chúng ta rời khỏi đây đi.

Cố Tiểu Trầm gật đầu tán thành với chuyện này dù sao chính cô cũng không phát hiện được sự bất thường nào nữa.

Cả hai cũng đi ngược lại con đường tối đen như mực để ra đến hang động. Nhưng cả hai cứ đi mãi đi mãi lại không thấy điểm ra như lúc ban đầu. Cảm thấy cực kỳ quái lạ Cố Tiểu Trầm liền đem thắc mắc mình nói với Trần Tiến.

- Huynh có thấy con đường này mình đi ngược trở ra có vẻ dài hơn trước không?

- Huynh cũng thấy vậy, có cảm tưởng mình đã đi khá lâu rồi, so với lúc vào thì phải ra rồi mới đúng chứ. Cứ thử tiếp xem sao.

Tiếp tục lại đi tiếp một quãng thời gian nữa nhưng vẫn không thấy điểm ra.

- Có sự bất thường rồi, chúng ta quay ngược trở lại mật thất xem?

Đi ngược trở lại vào mật thất quả nhiên chỉ mất một khoảng thời gian tương đối ngắn.

- Chúng ta có lẽ rơi vào ảo trận rồi. - Trần Tiến có chút uể oải nói.

- Có lẽ hai người này cũng bị ảo trận này nhốt không thể thoát ra được. - Cố Tiểu Trầm liếc nhìn hai thi thể nằm ở dưới mặt đất.

- Dù là ảo trận nhất định cũng có điểm để phá, có lẽ nó nằm trong mật thất này. Tất cả là lỗi của huynh, sự việc này giúp huynh hiểu rõ mình vẫn còn quá non nớt.

Trần Tiến lại tiếp tục tìm kiếm xem ở mật thất này có thông đạo hoặc điểm gì kỳ lạ không nhưng kết quả vẫn không thay đổi. Cuối cùng hắn nghĩ đến một điểm bất thường.

- “Phải chăng do Hoàng Tinh Thạch mà mình gặp ảo cảnh.”

Cầm lấy viên đá từ túi trữ vật ra hắn ngắm một lượt, nhưng điểm bất thường hắn hoàn toàn không nhận ra. Tuy nhiên cũng hết cách hắn đành nói với Cố Tiểu Trầm.

- Lần này chúng ta để lại viên Hoàng Tinh Thạch thử xem, có còn gặp ảo cảnh vừa nãy không?

Cố Tiểu Trầm gật đầu với quyết định của hắn. Sau khi để lại viên đá cả hai lại tiếp tục theo con đường tối tăm ở phía trước để đi ra. Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau một lúc cả hai đã ra được cửa di tích.

- Quả nhiên ảo cảnh tạo ra bởi Hoàng Tinh Thạch.

Trần Tiến có chút thất vọng nói.

- Người đặt ra trận pháp này rõ ràng là hướng đến Hoàng Tinh Thạch rồi, vậy suy đoán của chúng ta lúc đầu có lẽ sai rồi. Dù sao ở trong di tích từ thi thể của hai người đó chúng ta cũng thu hoạch không ít. Đáng tiếc so với Hoàng Tinh Thạch vô giá những thứ khác đều không thể sánh bằng. - Cố Tiểu Trầm tâm trạng cũng có chút đồng cảm.

- Có lẽ sẽ có phương pháp phá trận nào đó, dù sao trận pháp đã trải qua một thời gian dài sức mạnh thế nào cũng không còn như lúc ban đầu.

- Mọi người không hiểu lắm về trận pháp nhưng dù sao chúng ta cũng có thể thử.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm lại trở vào trong mật thất, hắn cố gắng ghi nhớ từng chi tiết bên trong để xem sự khác lạ gì khi hắn cầm Hoàng Tinh Thạch đi. Thế nhưng mọi thứ đều không thay đổi, chỉ có con đường trở ngược ra là cứ đi mãi như bắt tặc. Cứ như vậy lặp đi lặp lại ba lần, Trần Tiến cảm giác bản thân mình hết sức bất lực trước trận pháp hạn chế này.

Cố Tiểu Trầm thấy thần thái của Trần Tiến có chút không cam lòng, cũng bèn phải khuyên nhủ.

- Dù sao như huynh đã nhận xét, trận pháp này có lẽ là trận pháp cấp bảy. Cho nên chúng ta không thể tìm thấy điểm mấu chốt để phá giải cũng không nên tự trách mình.

- Đúng là huynh có chút cảm giác khó chịu khi thứ đã ở trong tay mình mà mình lại đánh mất. Khoảng khắc đó khiến huynh ngộ ra “cuộc sống không có gì là tuyệt đối”, rất rõ ràng chúng ta đã cầm lấy Hoàng Tinh Thạch trong tay nhưng rút cuộc lại không thể mang nó ra ngoài. Nhưng tuyệt đối không phải huynh đang tự trách mình, sẽ có lúc huynh quay lại đây lấy nó.

Nói xong, Trần Tiến lấy ra khoảng năm ngàn linh thạch, bổ sung nguồn năng lượng đã thất thoát theo thời gian của trận pháp. Lại dùng tiếp năm ngàn linh thạch để làm một trận pháp ẩn giấu, rất hiển nhiên hắn đã xem viên Hoàng Tinh Thạch bên trong là tài sản của hắn trong tương lai nên cần phải che giấu cẩn thận.

Cố Tiểu Trầm ở một bên cũng phải mặc cảm.

- “Có thể trâu bò đến vậy sao, luyện đan, trận pháp cái gì cũng thành thực như vậy.”

Chớp mắt cũng bảy ngày trôi qua, Trần Tiến cũng đã xong xuôi mọi chuyện. Cả hai đang bắt đầu tính toán bước kế tiếp nên làm gì.

- Dù sao chúng ta cũng đã đến Hoa Quốc, hai năm thời gian này cùng nhau ngao du sơn hải chứ.

- Huynh có nhớ lần đầu mọi người gặp huynh không, mọi người quả thực có ý định đi Hoa Quốc để mở rộng tầm mắt.

Thế là cả hai quyết định bỏ lại Hoàng Tinh Thạch tạm thời trong di tích để đi du ngoạn ở Hoa Quốc dù sao thì họ cũng có được một số vốn linh thạch và bảo vật nếu đem đi đấu giá thì hai người họ có thể tính là tương đối giàu có.

Cả hai đi ngược lại phương hướng của Lâm Minh Nhật tiền bối để ghé đến Nam Lâm Thành, một thành trì mà trước đó họ đã đi qua.

Nam Lâm Thành cũng chỉ là một thành trì cấp ba ở Hoa Quốc, tuy nhiên diện tích tương đối lớn hơn so với Lâm Hoa Thành. Cũng dễ hiểu vì dù sao Hoa Quốc cũng có số lượng tu sĩ đông đảo nhất trong ba nước ở La Thành Đại Lục.

Phía bên ngoài có một trận pháp tự linh khí đây chính là điểm khác biệt so với Lâm Hoa thành, trận pháp này tương đối hao tổn linh thạch để duy trì cho nên mỗi tu sĩ đều phải nộp lệ phí nếu muốn ở lại thành này.

Cấp độ càng cao thì lệ phí lại càng lớn. Luyện Khí phí từ năm mươi đến hai trăm linh thạch hạ phẩm, Trúc Cơ thì từ ba trăm đến năm trăm linh thạch hạ phẩm, Kim Đan thì từ tám trăm đến một ngàn năm trăm linh thạch hạ phẩm, Nguyên Anh thì từ ba ngàn đến bốn ngàn linh thạch hạ phẩm trong bảy ngày.

Đứng trước cửa thành Nam Lâm, Trần Tiến cũng một phen hoảng hốt với cái giá siêu mắc như vậy. Nếu không phải do hắn hiện tại tương đối tích lũy nhiều linh thạch thì chắc hẳn thà quay về nơi rừng rú sơn lâm chứ không dám bước chân vào thành.

- Không ngờ chi phí ở một thành trì cấp ba của Hoa Quốc lại mắc như vậy, không biết bên trong có được bao nhiêu tu sĩ Luyện Khí đây.

Trần Tiến ở một bên than vãn.

- Dù sao bên ngoài thành này có bố trí một tụ linh trận pháp, muối tin rằng có rất nhiều tu sĩ Luyện Khí cần rã bỏ ra số lớn linh thạch để vào bên trong tu luyện.

- Chi phí ở đây mắc như vậy, có lẽ chúng ta sẽ kiếm được một khoản từ những công pháp ở di tích cổ đây.

- Huynh không sợ người lập nên trận pháp kia sẽ có được manh mối từ những công pháp này sao?

- Muối cứ yên tâm, người lập trận pháp không hề lấy Hoàng Tinh Thạch có nghĩa những người đó không mở được nhẫn trữ vật của hai thi thể kia ra. Cho nên sẽ không biết được bên trong đó có gì.

- Điểm nghi vấn đó đến giờ vẫn khiến muối canh cánh trong lòng.

- Chuyện gì cũng có cách giải quyết, chưa kể trận pháp đã được bố trí khá lâu rồi. Cho dù bây giờ còn sống loại tu sĩ như vậy cũng không ở thành trì cấp ba này đâu.

- đành vậy.

Cả hai cùng tiến vào thành, trải qua bước kiểm tra tu vi để nộp lệ phí. Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm đều không dự tính ở đây lâu nên chỉ đóng lệ phí bảy ngày. Tổng hai người phải nộp là một ngàn ba trăm linh thạch.

Bước vào bên trong thành, trái với suy đoán của Trần Tiến, số lượng tu sĩ Luyện Khí và Trúc Cơ tương đối nhiều. Còn đang mải quan sát một thanh niên Luyện Khí đến gần hỏi.

- Hai vị có phải lần đầu đến Nam Lâm Thành.

Trần Tiến quan sát thanh niên này, tuổi tác của người này dường như còn lớn hơn hai người bọn họ, tuy nhiên tu vi của anh ta chỉ là Luyện Khí tầng tám. Gương mặt cũng hết sức khắc khổ, điều đó ít nhiều chứng tỏ anh ta trải qua cuộc sống có lẽ khá nhiều gian nan.

Trần Tiến gật đầu trả lời anh ta.

- Không giấu gì anh, chúng tôi đúng là lần đầu đặt chân đến đây.

Chàng thanh niên bỗng nhiên cười rất vui vẻ lại nói tiếp.

- Nếu vậy, anh phải cần một hướng dẫn viên rồi. Tôi ở đây đã hai năm tất cả các nơi buôn bán, đấu giá hay thông tin gì tôi đều nắm rõ.

Trần Tiến lập tức trầm nghĩ trong lòng:

- “Ở đây còn có dịch vụ như vậy sao.”

Tuy vậy Trần Tiến cũng không tình nguyện lắm, hấn vốn dĩ trước giờ khi đến đâu đều cũng chỉ cùng Cố Tiểu Trầm tự tìm hiểu. Nhưng hấn lại nhớ đến việc ở Tuyên Quang Thành. Nơi đây lại là Hoa Quốc, ít nhiều cũng cần cảnh giác hơn liền nói.

- Thật may, tôi cũng cần một người như anh, anh ra giá đi?

- Thấy hai vị còn trẻ như vậy nên tôi lấy rẻ thôi, một trăm hạ phẩm linh thạch một ngày.

- Không, chỉ năm mươi thôi, nếu làm tốt tôi sẽ thưởng thêm. - Trần Tiến dứt khoát nói.

- Một trăm không mắc đâu, không có bất kỳ ai ở đây nhận giá này rẻ hơn tôi. Nếu cậu không tin có thể đi hỏi thử.

Trần Tiến im lặng một lúc không nói, hấn biết cái giá này nếu trừ đi so với thời gian phải nộp lệ phí thì khá hậu hĩnh rồi. Nhưng có lẽ không phải lúc nào cũng kiếm được một người mới như mình cho nên chắc chắn sự cạnh tranh vô cùng khốc liệt.

- Nếu vậy tôi cũng đành chịu. Không thể thuê anh được.

Chàng trai có chút lo lắng, anh ta đã chuẩn bị hết thời gian ở Nam Lâm Thành rồi, mà đây là giai đoạn để anh ta có thể tiến vào tầng chín, cho nên không thể bỏ qua được đành cắn răng đáp.

- Đồng ý với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Trường Minh Hội

Sau khi đạt thành hiệp định với anh chàng hướng dẫn ở Nam Lâm Thành, cả hai cùng theo anh ta và nghe anh ta kể một số thông tin ở thành này.

Nam Lâm thành đã có lịch sử hơn một vạn năm, do một vị cao thủ Hư Thần xây dựng nên. Trải qua bao nhiêu năm vẫn là một thành trì cấp bốn, cho đến khoảng năm trăm năm trước mới bị giáng xuống thành thành trì cấp ba.

Thành chủ hiện tại là một cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ tên là Phan Thế Danh, là một người bảo thủ cho nên cũng không hề có mong muốn mở rộng thành trì nhưng lại được lòng rất nhiều tu sĩ đang cư ngụ bên trong thành.

Điều này mặc dù có hơi mâu thuẫn, nhưng nếu mở rộng phạm vi hoạt động thì dễ xảy ra xung đột lợi ích hay đắc tội với nhiều thế lực khác cho nên việc bảo thủ này vô tình mang lại sự yên ổn rất lớn cho Nam Lâm thành từ khi Phan Thế Danh được đề cử làm thành chủ đến nay.

Ngoài ra, Nam Lâm thành này còn được bảo hộ bởi một tông môn cấp năm, thực lực tương đối mạnh mẽ tên là Thiết Ảnh Môn. Chính vì những điều đó có thể nói đây là một thành trì yên bình, có thể an cư lạc nghiệp.

Sau khi giới thiệu sơ lược qua một chút về Nam Lâm Thành. Anh chàng hướng dẫn này lại bắt đầu luyện thuyết về các cao thủ tọa trấn trong thành. Trần Tiến không muốn nghe những điều này, nên cũng chuyển đề tài.

- Tính ra cũng hơn nửa ngày rồi, tôi vẫn chưa biết tên anh?

Nghe Trần Tiến hỏi vậy, anh ta có chút bối rối lại xoa đầu cười nói.

- Thật là vô ý quá, xin lỗi cậu. Tôi tên là Trương Tiểu Xuân. Cũng không biết hai vị tên gì?

- Tôi là Trần Tiến. - Trần Tiến đáp.

- Tôi là Cố Tiểu Trầm.

Sau khi biết tên của người hướng dẫn mình là Trương Tiểu Xuân, Trần Tiến lại hỏi.

- Ở đây nếu muốn đấu giá hoặc mua bán vật phẩm thì nơi nào thích hợp nhất.

Trương Tiểu Xuân dường như không phải nghĩ ngợi gì mà lập tức nói.

- Dĩ nhiên là Thiết Ảnh Đường rồi.

- Thiết Ảnh Đường, vậy nơi đó thuộc sở hữu của Thiết Ảnh Môn phải không?

- Đúng vậy, đó là nơi đấu giá không chỉ lớn nhất Nam Lâm Thành mà còn cả các vùng lân cận. Dù chỉ mới mở ra cách đây mười năm nhưng do có sự hậu thuẫn của Thiết Ảnh Môn mà danh khí vươn lên đứng đầu.

Nghe đến Thiết Ảnh Môn, Trần Tiến cũng có chút không muốn liên quan. Mình là một người đến từ quốc gia khác, nên hạn chế những thứ này thì tốt hơn.

- Không còn nơi nào khác sao?

Trương Tiểu Xuân đầu óc tương đối nhanh nhạy, dường như anh ta biết hai vị khách này của mình không muốn đến những nơi tương đối quá lớn dễ gây chú ý cho nên anh ta cũng lập tức đưa ra phương án khác.

- Trường Minh Hội, là cửa hàng vật phẩm đứng đầu trước kia ở Nam Lâm Thành. Cũng chuyên mua bán các loại vật phẩm bảo vật.

- Vậy cũng được, dẫn ta đến đó đi.

Ba người cũng nhanh chóng đi đến Trường Minh Hội. Vừa đến trước cửa hàng, cả ba bị tên tiểu nhị nhanh chóng mời chào.

- Xin mời ba vị tiền bối, cửa hàng của chúng tôi là cửa hàng lâu đời nhất Nam Lâm Thành này. Chỉ cần tiền bối cần gì chúng tôi đều có thể đáp ứng.

Bước vào trong Trường Minh Hội, quả nhiên cửa hàng ở đây quy mô không chỉ lớn hơn các cửa hàng của Lâm Quốc mà Trần Tiến từng đến mà thái độ của các nhân viên khiến các khách hàng phải hết sức hài lòng.

Mỗi một người khách hàng sẽ có một nhân viên trực tiếp giới thiệu về các sản phẩm của cửa hàng. Tiếp nhóm người của Trần Tiến là một tiểu cô nương

dung mạo thanh tú tuổi ước chừng mười lăm.

Khi nhìn tiểu cô nương này, Trần Tiến bỗng nhớ đến Đặng Ngọc Nhi. Dù sao ít nhiều hấn và cô có giao tình cho nên đôi lúc không khỏi hoài niệm.

- “Tiểu oa oa có lẽ bây giờ cũng đã mười ba tuổi rồi, vài năm nữa không biết lại bao nhiêu tông môn thế gia lại đổ máu tranh giành cô.”

Tiểu cô nương tuy con trẻ nhưng kinh nghiệm bán hàng tương đối phong phú, các sản phẩm mà Trần Tiến thắc mắc đều được cô nương giới thiệu tường tận và cặn kẽ. Tuy nhiên, Trần Tiến có chút thất vọng vì không hề có những loại đan dược hay pháp khí phù hợp.

Hiện tại hấn có trong tay thanh Hắc Tiên Kiềm của Cố Tiểu Trầm tặng thì hấn không có thêm pháp khí nào. Còn đan dược ở đây đều là từ tam phẩm trở xuống, hấn lại hoàn toàn có thể luyện chế.

Thấy vẻ mặt có phần thất vọng của Trần Tiến, tiểu cô nương tâm tư linh động nhanh chóng đưa ra một đề nghị.

- Công tử dường như vẫn không tìm được thứ hợp ý.

- Đúng vậy, không giấu gì cô nương những thứ ở đây ta không xem trọng lắm.

Tiểu cô nương vẫn không thay đổi nét mặt mà mỉm cười nói.

- Công tử có thể đợi tiểu nữ một chút không?

- Không thành vấn đề.

Tiểu cô nương vào bên trong gian phòng phía sau cửa hàng. Ở bên trong một tên thân hình mập ú đang ngồi trên ghế đang chăm chú xem sổ sách.

- Ông chủ.

Tên mập ngược nhìn lên thấy cũng vội đáp.

- Tìm ta có chuyện gì?

- Dạ bẩm ông chủ, có khách quý.

- Khách quý nào? Người của Thiết Ảnh Môn sao?

- Dạ không phải, là một thanh niên có lẽ vừa mới đến, y còn mướn theo một hướng dẫn viên. Y khá lạnh nhạt với các vật phẩm của chúng ta trưng bày.

- Tu vi của y như thế nào?

- Theo la bàn thì y là một Trúc Cơ hậu kỳ.

- Hừ! Chỉ là Trúc Cơ hậu kỳ mà dám thờ ơ với các vật phẩm của cửa hàng chúng ta. Vậy mà người còn dám nói là khách quý.

- Xin ông chủ nghe tiểu nữ, tuy anh ta chỉ Trúc Cơ hậu kỳ nhưng vị cô nương ở phía sau là một cao thủ Kim Đan Kỳ. Mà cả hai đều chỉ khoảng hai mươi, có lẽ là con cháu của một gia tộc hoặc đệ tử của Tông Môn lớn nào đó.

Tiểu cô nương này tên là tiểu Cúc, làm việc ở Trường Minh Hội cũng đã hai năm. Cho nên lão mập này tương đối tin tưởng về năng lực nhìn người của cô nên khi nghe cô nói như vậy cũng cảm thấy mình cần nên đi xem thử.

Trần Tiến lập tức được ông chủ mập cho mời vào bên trong phòng phía sau cửa hàng. Vừa bước vào đã thấy được thái độ hết sức lịch thiệp của ông chủ, nhưng ánh mắt không ngừng dò xét hấn.

Thấy đích thân ông chủ đón tiếp, hấn cũng nở nụ cười đáp lại.

- Ông là chủ của cửa hàng.

Ông chủ mập gật đầu cười nói.

- Tôi chính là chủ của cửa hàng, nghe nhân viên báo lại dường như công tử không hài lòng lắm với các vật phẩm được trưng bày. Không biết công tử cần loại vật phẩm như thế nào?

Trần Tiến nghĩ ngợi.

- “Bây giờ hấn cũng chỉ cần một lò luyện đan mới vì rõ ràng theo khả năng của hấn hiện tại thì Lò Luyện Đan Sơ Khởi không thể đáp ứng được nữa rồi. Còn một pháp khí nữa mới được, dù bản thân vẫn muốn tự tay chế tạo pháp khí cho chính mình hơn sau khi nhìn thấy viên Hoàng Tinh Thạch.”

Hấn liền nói.

- Không biết ở cửa hàng ông có lò luyện đan huyền cấp trở lên không?

- Lò luyện đan huyền cấp, công tử là một luyện đan sư?

Trần Tiến cũng cười lạnh không đáp, ông chủ mập nhìn thấy vậy biết hình như mình vô tình lỡ lời, nên vội vàng xin lỗi.

- Xin lỗi công tử, việc này đúng là không phải việc tôi nhiều chuyện. Thế nhưng đúng là ở cửa hàng chúng tôi có thể đáp ứng được đề nghị của quý khách.

Trần Tiến trong lòng có chút mừng rỡ, cũng không im lặng mà nói.

- Ông có thể lấy ra để tôi xem?

- Dĩ nhiên không thành vấn đề.

Nói xong ông chủ lập tức cho gọi một người đến để cho anh ta đi lấy vật phẩm. Chỉ một vài phút sau, người nhân viên đã quay lại mang theo lò Luyện Đan đặt lên bàn.

Trần Tiến thoáng giật mình vì người nhân viên này không ngờ tu vi lại là Kim Đan Kỳ, tuy nhiên hắn cũng nhanh chóng ổn định lại tâm tình. Nếu một cửa hàng vật phẩm không có vài cao thủ tọa trấn thì làm sao mà có thể chống đỡ nổi. Hiển nhiên so với vẻ bên ngoài của cửa hàng thì các cao thủ đường như tập trung ở một nơi khác để canh giữ bảo vật thì phải.

Ông chủ thấy lò luyện đan được đưa đến lại cười nói.

- Đây là Tiết Ma Đan Lô, được luyện chế từ Tinh Nham Thạch. Lò luyện đan này phải trải qua một trăm ngày chế tác mới thành hình. Do một tiền bối Luyện Khí Sư tứ phẩm chế tác, có thể luyện chế được các đan dược từ ngũ phẩm trở xuống mà không bị giảm hiệu quả.

Tâm tình Trần Tiến có chút động tâm, rất rõ ràng lò luyện đan này giá trị tương đối cao so với hắn lúc này. Nhưng chính bản thân hắn cũng có chút không kiềm chế được với nó.

Lão chủ là một người buôn bán lâu năm, kinh nghiệm phong phú. Ông ta có thể nhìn ra được sự khát khao của Trần Tiến đối với lò luyện đan này. Trong lòng ông ta cười lạnh.

- “Không hút chút máu tiêu tử nhà người thì làm sao ta còn tên là Lý Quỷ.”

- Một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm hoặc mười ngàn linh thạch trung phẩm đều được.

Ông chủ mập mỉm cười nói.

Cái giá này quả thực quá khủng khiếp nếu so với gia tài của một tu sĩ Kết Đan bình thường. Thế nhưng bản thân của Trần Tiến bây giờ sở hữu số lượng tuyệt đối vượt xa con số này. Nhưng hắn cũng không muốn trong phút chốc liên tiêu nhiều như vậy.

Hắn biết dường như bản thân mình đang bị làm giá, nên cũng tương kế tựu kế sắc mặt trầm xuống. Ông chủ lại thấy hắn có chút do dự lại nghĩ rằng mình khéo quá hóa vụng, nên nhanh chóng thêm vào.

- Tuy nhiên, nếu có các vật phẩm đồng giá thì có thể trừ vào số linh thạch.

Đôi mắt của Trần Tiến có chút sáng lên, từ trong túi trữ vật đem ra hai quyển công pháp.

Ông chủ liếc mắt qua xem sắc mặt có chút giật mình.

- “Không ngờ lại là hai công pháp Huyền Cấp thượng giai?”

Ở Tu Chân Giới này nếu xét trong các loại vật phẩm thì đương nhiên pháp khí phi hành và phòng ngự là mắc nhất. Kế tiếp chính là các bảo vật như lò luyện đan, pháp khí công kích và cuối cùng mới đến công pháp tu luyện. Nhưng một lúc có thể lấy ra hai quyển công pháp Huyền Cấp thượng giai trao đổi cũng không phải ai cũng lấy ra được.

Ông chủ có chút sợ hãi tên thanh niên này có thể lực phía sau hay không, nếu không may đắc tội thì phải làm thế nào. Dù sao từ ngày cái Thiết Ảnh Đường xuất hiện, thì cửa hàng của ông ta đã khó khăn trong việc kinh doanh lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Hội Đấu Giá Ngâm

Trần Tiến thấy sắc mặt của ông chủ Trường Minh Hội có chút trầm ngâm, cũng thầm tính toán.

- “Dù không rõ giá trị của hai quyền công pháp Huyền Cấp thượng giai này ở Hoa Quốc giá trị như thế nào, nhưng có lẽ cũng ít nhiều bảy tám chục ngàn hạ phẩm linh thạch, không thể để tên này ép giá quá được.”

- Không biết ông chủ có thể đưa ra cá giá bao nhiêu cho hai quyền công pháp này?

Ngờ khí của Trần Tiến có chút cứng rắn khiến ông chủ cảm nhận được dường như hắn ta đang bắt nạt với thái độ của bản thân mình.

Ông chủ cũng biết đây cũng chỉ là thái độ làm giá nên cũng không vội vàng mà trả lời ngay.

- Hai quyền công pháp này theo lý mà nói có thể trên một trăm ngàn hạ phẩm linh thạch tuy nhiên. . .

Thấy thái độ ngập ngừng của ông chủ, Trần Tiến biết rõ mình nếu càng cố thêm lợi ích thì có nguy cơ càng bị ép giá.

- Dù sao cũng là đồi chác, tôi bằng lòng lấy hai quyền công pháp này thêm năm ngàn linh thạch hạ phẩm để đồi lấy lò Tiết Ma Đan Lô kia.

Ông chủ có chút run rẩy trong lòng, vốn dĩ ông chỉ muốn đồi ngang. Nhưng không ngờ hắn lại lập tức đưa ra cái giá khiến mình không thể cự tuyệt. Cho nên thái độ trở nên vô cùng ôn hòa.

- Được cứ quyết định vậy đi.

Nhanh chóng Trần Tiến đem lò luyện đan quảng vào túi trữ vật sau khi giao dịch xong. Theo suy nghĩ của ông chủ thì tên này có lẽ là một “nhị thế tử” nhưng học đòi trả giá nên mới đưa ra cái giá có lợi như vậy. Còn bản thân Trần Tiến thì cũng lười suy nghĩ tiết kiệm một ít linh thạch này, dù sao hắn cũng rõ ràng nếu không cho tên chủ này một ít lợi ích thì sẽ khó có cơ hội có những món hàng ngon.

Thấy thương vụ này diễn ra tương đối đơn giản, tên chủ lại tiếp tục chào hàng.

- Ở cửa hàng của tôi còn một pháp khí trấn phái không biết công tử có hứng thú không.

Lời ông ta có một chút ý tứ thăm dò.

Nghe đến pháp khí trấn phái, Trần Tiến có chút hứng thú. Hắn biết việc mình thả dây dài câu cá lớn có chút hiệu quả rồi.

- Ông mang ra để ta xem thử.

Ông chủ lập tức mừng rỡ, lại sai nhân viên của mình đi lấy vật phẩm. Lần này gã nhân viên mang đến một chiếc hộp màu nâu tương đối cũ kĩ trên chiếc hộp còn có một cấm chế khá phức tạp.

Ông chủ mở cấm chế rồi mở chiếc hộp ra, bên trong là một cây đao. Thấy cây đao, Trần Tiến có chút thất vọng, hắn mong chờ sẽ là một thanh kiếm hơn vì theo cảm quan kiếm với hắn vẫn thuận tay hơn.

Thấy nét mặt của Trần Tiến không có sự mừng rỡ như trước, ông chủ thấy hình như cây đao này không đủ sức hấp dẫn. Nhưng là một tay lão luyện đấu có chuyện đưa ra vật phẩm mà chưa giới thiệu đã bị bỏ qua như vậy được.

- Công tử có thể cầm cây đao thử xem qua một chút đi.

Trần Tiến tuy không hứng thú lắm nhưng cũng cảm thấy không nên chối từ cũng cầm cây đao lên xem thử. Khi vừa cầm lên một cảm giác nhiệt truyền vào lòng bàn tay hắn, khiến hắn giật mình làm rớt cây đao khỏi lòng bàn tay.

Quá hứng thú với việc này, hắn liền dùng thần thức để kiểm tra bên trong cây đao nhưng không ngờ thần thức của hắn bị một lớp sương mù che khuất.

- “Trên thanh đao này không ngờ có một trận pháp. Mà mình lại không thể nhận ra được cấp độ của nó.”

Sự kiện này không thoát khỏi cặp mắt của tên chủ đang lăm le ý muốn làm giá cho cây đao. Lão cũng không rõ giá trị thật sự của cây đao này, nhưng từ sự thần bí của nó tỏa ra khiến ông ta xem nó như một bảo vật trấn phái của cửa hàng. Hai mươi năm trước, ông ta vô tình mua lại được từ tay một tên Luyện Khí đang trong cảnh túng quẫn với giá chỉ năm ngàn linh thạch. Suốt thời gian đó, ông cũng luôn đem ra để thu hút các cao thủ nhưng quả thật dường như với mọi người một cây đao không rõ phẩm chất lại có giá đến hai trăm ngàn linh thạch quả là một vụ mua bán không hợp lý.

- Cây đao này bao nhiêu?

Ông chủ mừng thầm trong bụng:

- “Chỉ sợ người không ra giá.”

- Đây là báu vật trấn phái của cửa hàng, cũng là do tổ tiên ta truyền lại. Nghe nói nó có công dụng rất thần kỳ, nhưng do ta vô năng không thể lĩnh ngộ được đành đem nó ra bán để tìm người hữu duyên.

Ông chủ cửa hàng nói với giọng điệu như đang không nở rời xa kỷ vật.

Trần Tiến có Đại Việt Tinh Thần Quyết nên những tiểu xảo này chưa bao giờ hắn để trong mắt, tuy nhiên dù biết rõ đối phương đang dùng chiêu bài kẻ lè để tăng thêm giá trị của món đồ.

- Không cần dài dòng, tôi cần là cái giá của nó?

- Một giá chắc chắn. Hai trăm năm mươi ngàn hạ phẩm linh thạch hoặc hai mươi ngàn trung phẩm linh thạch.

Cái giá đưa ra quá chất, hiện tại tuy Trần Tiến coi như là một đại gia nhưng số lượng linh thạch hiện tại của hắn chỉ có hơn năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm, mười ngàn linh thạch trung phẩm và vài cuốn công pháp huyền cấp thu được từ di tích cổ.

Thấy Trần Tiến nhăn mặt, ông chủ cảm thấy cái giá này có vẻ đã khiến hắn do dự. Liền tươi cười nói tiếp.

- Tuy giá gốc là hai trăm năm mươi ngàn nhưng công tử khiến tôi thích thú. Vậy đi tôi chịu lỗ một chút, chỉ hai trăm ngàn hạ phẩm linh thạch hoặc mười tám ngàn linh thạch trung phẩm.

- Nếu là mười ngàn linh thạch trung phẩm và hai quyển công pháp Huyền cấp trung giai thì sao?

Ông chủ thấy Trần Tiến lại trả giá, lần này lại là hai quyển Huyền cấp trung giai.

- “Môn phái của tên này thu thập công pháp sao, sao lại có nhiều loại công pháp như vậy?”

- Không thể được, lần trước công tử đã dùng công pháp đòi rồi. Cho nên nếu dùng công pháp cấp thấp hơn thì không thể.

Ông chủ kiên quyết nói.

- Thêm năm mươi ngàn linh thạch hạ phẩm thì sao?

Trần Tiến cười nhạt nói.

Ông chủ thấy cái giá này cũng tương ứng với hai trăm ngàn hạ phẩm linh thạch mà mình mong muốn. Cũng không muốn dây dưa sợ làm mất lòng vị khách quý này.

- Được theo ý công tử vậy.

Lý do mà Trần Tiến quyết tâm mua cây đao này, không phải vì hắn muốn bỏ kiếm dùng đao. Mà hắn rất có hứng thú với trận pháp trên thanh đao này, hắn cảm thấy dường như nó có chút tương tự với trận pháp cấm chế ở di tích cổ. Mua nó đem về nghiên cứu biết đâu lại tìm ra được phương pháp phá giải cấm chế của di tích cổ thì lợi ích thu về được tuyệt đối lớn hơn nhiều, mà không nghiên cứu được cũng không sao, dù sao toàn bộ số tài sản này cũng bắt nguồn từ di tích cổ đó. Chính xác bản thân Trần Tiến cũng chưa bỏ ra một linh thạch nào.

Cũng không tiếp tục xem qua, Trần Tiến cũng bỏ cây đao vào trong túi trữ vật của mình. Lúc này hắn cũng cạn kiệt tài sản nên có dấu hiệu rời khỏi. Ai ngờ khi vừa chuẩn bị, ông chủ của cửa hàng đã ngăn cản, nói.

- Công tử khoan đi đã, không biết công tử có hứng thú với hội đấu giá ngầm không?

- Hội đấu giá ngầm?

Trần Tiến có chút hứng thú. Từ cái tên có thể thấy hội đấu giá này bảo đảm có nhiều loại bảo vật quý giá, tuy nhiên nếu đã không công khai vậy thì nguy hiểm cũng tương đối lớn.

Ông chủ cười híp mắt nói.

- Đúng vậy, hội đấu giá này không được công khai nhưng lại có sự có mặt của hầu hết các cao thủ trong Nam Lân thành và các khu vực lân cận. Chỉ mười năm mới diễn ra một lần và được sự chấp thuận ngầm của thành chủ. Người chủ trì cũng chính là đến từ Thiết Ảnh Đường và đây là lần thứ hai được tổ chức.

- Khi nào thì diễn ra?

- Tối hai ngày sau?

- Có thể đi hai người không?

- Số người không giới hạn, nên công tử và vị công nương này hoàn toàn có thể đến.

- Được, cho tôi địa điểm cụ thể, đúng tối hai ngày sau tôi sẽ có mặt.

- Thật ra cũng không phải nơi đâu xa xôi, ngay cửa hàng của Thiết Ảnh Đường. Đây là hai ngọc giản giới thiệu, chỉ cần đưa nó cho bọn bảo vệ cửa sẽ vào được.

Trần Tiến cũng lập tức lấy hai ngọc giản từ tay ông chủ cho vào túi trữ vật. Cùng với Cố Tiểu Trầm và Trương Tiểu Xuân rời khỏi Trường Minh Hội.

Ra khỏi cửa hàng được một lúc, Trần Tiến mới hỏi Trương Tiểu Xuân.

- Anh biết hội đấu giá ngầm này chứ.

- Đương nhiên, dù tôi ở đây hai năm nhưng những ngày qua không một tu sĩ nào không nhắc đến hội đấu giá này. Dường như ai cũng mong muốn kiếm được cơ hội tham gia nó.

- Hội đấu giá ngầm tại sao ai cũng biết?

- Nói là hội đấu giá ngầm vì sẽ không có bất kỳ sự bảo vệ nào cho người mua vật phẩm đấu giá tại hội đấu giá đó. Và lần này quy mô còn lớn hơn lần trước rất nhiều lần. Mười năm trước, một Nguyên Anh tiền bối sau khi vừa đấu giá vật phẩm xong đã bị một tiền bối khác tru diệt ngay khi vừa bước ra khỏi Thiết Ảnh Đường.

- Đáng sợ vậy sao.

- Đúng vậy, cho nên nếu cậu muốn tham gia thì được nhưng tuyệt đối không thể đấu giá bất cứ món hàng gì.

Thấy Trương Tiểu Xuân nói vậy, Cố Tiểu Trầm cũng không nhịn được bèn thắc mắc một câu.

- Nếu vậy thì tại sao vẫn thu hút được những tu sĩ đến tham gia như vậy?

- Điểm đặc biệt ở tràng đấu giá lần này không phải chỉ các vật phẩm quý hiếm, mà còn bởi vì những người tham dự sẽ có cơ hội tiếp xúc với người của Thiết Ảnh Môn.

- Tiếp xúc với người Thiết Ảnh Môn?

- Chắc các vị không biết, sắp tới Thiết Ảnh Môn sẽ mở một bí cảnh tại cấm địa của họ. Nhưng lần này không giới hạn môn phái, chỉ cần được Thiết Ảnh Môn công nhận sẽ được tham gia.

- Bí cảnh cấm địa của môn phái mà họ cũng để người ngoài tham gia, việc này đúng là kỳ lạ.

- Chuyện này thì tôi không rõ ràng lắm, nhưng có một lần nghe một vị tiền bối nói chuyện rằng đây là lần cuối bí cảnh của Thiết Ảnh Môn được mở ra trước khi bị đóng hoàn toàn cho nên họ muốn thu thập số lượng lớn tài nguyên bên trong.

- Lần cuối cùng họ mở là cách đây bao lâu?

- Hình như tôi nghe nói là bí cảnh đó đã tồn tại hơn hai vạn năm, và mỗi lần hai mươi năm mở một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Bảo Vật Rời Tay

Sau khi rời khỏi Trường Minh Hội thì mặt trời cũng đã lặn. Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm theo lời giới thiệu của Trương Tiểu Xuân nghỉ ngơi ở một khách sạn.

Giá cả ở Nam Lâm Thành quả nhiên hết sức đắt đỏ, phòng không có trần pháp gia tăng linh khí thì hai mươi hạ phẩm linh thạch một ngày. Còn phòng có trần pháp gia tăng thì năm mươi hạ phẩm linh thạch. Căn phòng đặc biệt có thiết kế tụ linh trần bậc cao giá cả còn khủng khiếp nữa khi lên đến hai trăm hạ phẩm linh thạch.

Hiện tại cả hai người cũng không có nhu cầu tu luyện nên chỉ thuê hai gian phòng bình thường.

- Đây là linh thạch của anh hôm nay.

Trần Tiến sau khi thuê phòng xong liền trả phí hướng dẫn cho Trương Tiểu Xuân, không ngờ lại là một trăm hạ phẩm linh thạch. Anh ta lập tức vui mừng cúi đầu liên tục nói.

- Cảm ơn!!

Khi nhận được số linh thạch từ Trần Tiến, Trương Tiểu Xuân cũng cắn răng bỏ ra năm mươi linh thạch để thuê gian phòng có thêm trận pháp gia tăng. Nhìn hình bóng của Trương Tiểu Xuân, Trần Tiến lắc đầu cảm thán.

- May mắn mình có Đại Việt Tinh Thần Quyết nếu không có lẽ cũng như anh ta.

Cố Tiểu Trầm bên cạnh thấy vẻ đồng cảm của hắn lúc này mỉm cười nói.

- Cuộc sống của một tu sĩ bình thường lúc nào cũng có nhiều khó khăn. Đôi lúc muội thấy mình thật sự may mắn, chưa bao giờ lo nghĩ đến việc thiếu tài liệu tu luyện.

- Số phận mỗi người mỗi khác, không phải con người có thể trốn thoát khỏi bánh xe của vận mệnh. Thế nhưng nếu kiên trì và nỗ lực, tương lai có thể nắm giữ được vận mệnh chính mình.

Trần Tiến gật đầu nói.

- Nắm giữ vận mệnh của chính mình? - Cố Tiểu Trầm lẩm bẩm có chút mê mang.

Ông chủ của Trường Minh Hội tâm tình hôm nay hết sức hưng phấn. Gã không chỉ kiếm được một số lượng linh thạch mà còn có vài quyền công pháp tương đối có giá trị. Tranh thủ chưa quá trễ, gã sai tên quản gia của mình đem đến Thiết Ảnh Đường hai quyền Huyền Cấp thượng giai để làm vật phẩm đấu giá tại Hội Đấu Giá Ngâm hai ngày tới.

Vừa nhìn thấy quản gia của Trường Minh Hội đến, một nhân viên của Thiết Ảnh Đường lập tức ra nghênh tiếp.

- Không biết đêm khuya như thế này, Lý quản gia còn ghé thăm có điều gì không?

- Ta muốn tranh thủ đem vật phẩm đến để đăng ký đấu giá.

Nói xong tên Lý quản gia ném cho tên nhân viên năm hạ phẩm linh thạch. Tên nhân viên nhận được linh thạch cúi đầu cảm tạ rồi nhanh chóng vào thông báo.

- Xin mời Lý quản gia vào.

Sau đó lão Lý cũng theo chân tên nhân viên vào phòng tiếp khách của Thiết Ảnh Đường.

Tên quản sự của Thiết Ảnh Đường thấy Lý quản gia vô cùng niềm nở nói.

- Không biết con gió nói đưa Lý quản gia ghé thăm Thiết Ảnh Đường chúng tôi?

- Không cần quá dài dòng, ông chủ của tôi nhờ tôi đến đây đăng ký vật phẩm đấu giá.

Nói xong Lý quản gia từ túi trữ vật lấy ra hai quyền công pháp Huyền Cấp thượng giai đặt lên bàn.

Tên quản sự của Thiết Ảnh Đường tên là Lý Minh Thiện, năm nay chỉ khoảng sáu mươi nhưng tu vi đã Kết Đan tầng bảy. Là người phụ trách nhận đăng ký vật phẩm đấu giá lần này.

Khi ông ta trông thấy hai quyền công pháp Huyền Cấp thượng giai, ánh mắt chợt lóe sáng rồi nhìn lên vị Lý quản gia.

- Không ngờ lần đấu giá này Trường Minh Hội lại xuất ra một lần hai quyền công pháp cao giai.

Một quyền Phong hệ và một quyền Thổ hệ, có lẽ ít nhất lần này Trường Minh hội không kiếm dưới một trăm ngàn hạ phẩm linh thạch rồi.

- Đó cũng là con số mà ông chủ của chúng tôi mong muốn.

Thời gian nghỉ ngơi bên trong khách sạn, Trần Tiến tranh thủ lấy lò luyện đan ra để có thể nghiên cứu.

Dù sao Tiết Ma Đan Lô cũng mới là lò luyện thứ hai mà hắn sở hữu, hắn có thể rõ ràng với lò luyện này thì khả năng hắn luyện chế được đan dược tứ phẩm tăng thêm hai thành.

Sau khi đánh dấu lên Tiết Ma Đan Lô dấu hiệu thần thức của bản thân. Hắn lập tức đem bỏ lại vào túi trữ vật, dù sao bây giờ hắn vẫn chưa cần sử dụng ngay lập tức.

Lại lấy ra cây đao mà hắn mua từ Trường Minh Hội, hít một hơi thật sâu vận chuyển chân nguyên trong cơ thể cầm lấy cây đao.

Cây đao có dấu hiệu bài xích với hắn, khi cầm đao hắn đang cảm lập tức nóng lên. Nhưng bản thân có sự chuẩn bị sẵn, hắn không sợ nhiệt tỏa ra từ cây

đao vì hần có “huyết mạch Hòa Phượng”.

Dùng chân nguyên rút vào cây đao để khống chế, không ngờ cây đao dường như là một hố đen không ngừng vừa bài xích sự khống chế vừa hút chân nguyên của Trần Tiến.

Phát hiện nếu như vậy không phải cách hần lập tức thả cây đao ra. Lúc này khắp người hần có cảm giác mệt mỏi.

- “Cây đao này quả nhiên có điều quý dị”.

Nuốt một viên đan được phục hồi chân nguyên, hần lại đánh giá một chút về cây đao.

Cây đao có chút ánh tím tỏa ra.

- “Chẳng lẽ cây đao này hút chân nguyên mình nên bắt đầu có phản ứng.”

Để xác minh suy đoán của mình Trần Tiến lại vận dụng chân nguyên để sử dụng cây đao. Hiện tượng như trước lại lặp lại, lần này còn mãnh liệt hơn trước.

Mồ hôi khắp cơ thể hần túa ra như tắm, cảm giác toàn bộ cơ bắp đau nhức liên tục. Đến khi không chịu nổi phải lập tức buông cây đao ra.

Quả nhiên ánh sáng tím từ cây đao lại nồng đậm hơn trước.

Trần Tiến vui mừng quên mất về mệt mỏi trước đó.

- “Không ngờ lại là một pháp khí tiêu hao. Dường như chỉ cần rút chân nguyên vào nó sẽ phản ứng.”

Sự thật nó phản ứng không phải vì chân nguyên của Trần Tiến mà là phản ứng với huyết mạch Hòa Phượng của hần chỉ là chưa lập tức hần nghĩ đến.

- “Nếu có thể vận dụng nó tốt thì sẽ là loại vũ khí tương tác với cấp độ bản thân rồi. Cái khó làm sao gỡ bỏ cấm chế mà mình không nhìn ra được bên trên nó.”

Trình độ trận pháp hiện tại của Trần Tiến tuy đã tam phẩm có thể xem là rất khá rồi nhưng vẫn không phát hiện được chút dấu vết để tìm được lỗ hổng của nó để phá.

Đang đau đầu với trận pháp ở trên thanh đao, thì vô tình hần nhìn thấy có một đường kẻ từ đầu thanh đao đến cán đao vô cùng mỏng. Lập tức phát hiện ra, không thể nào trên đao lại có một đường vô nghĩa như vậy. Hần quét thần thức của mình theo đường kẻ trên thanh đao đó lập tức phát hiện ra sinh cơ của trận pháp bên trong nó.

Sau khi dựa trên đường sinh cơ và sự hiểu biết của bản thân về trận pháp, Trần Tiến cuối cùng cũng đã phá được cấm chế trên thanh đao. Ngay khi trận pháp cấm chế vừa được khai thông, thanh đao liền phát ra một luồng tử quang chói lọi rồi vụt tắt trở lại hiện trạng như ban đầu.

Thế nhưng khác với lúc trước, trên thân cây đao từ đường kẻ nhỏ bỗng có thêm những đường kẻ khác tạo nên hình một con tử sắc kim long. Hiện tượng này thu hút sự chú ý của Trần Tiến. Từ trong thức hải hần có một âm thanh quen thuộc từ BẠCH KHOA HỒN ĐỘN THIÊN THU.

- Tử Sắc Kim Long Đao phiên bản không hoàn chỉnh, pháp khí Thiên Cấp ở tu chân giới. Được chế tác dựa trên vảy của Kim Long, Thiên Toàn Kim và Tử Sắc Minh Thạch cấp chín.

Nội tâm run rẩy, loại bảo vật cấp bậc này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nhất thời huyết mạch của hần cũng không khống chế nổi tâm tình. Ngửa mặt lên trời hét vang để giải tỏa bớt niềm hân hoan này.

Tuy vậy sau khi tư tưởng có phần ổn định, Trần Tiến có thể đối mặt với một vấn đề khác. Làm sao để che giấu được pháp khí này. Hiển nhiên không thể nào tự nhiên đem theo một pháp khí Thiên cấp bên người, nó không giống Đại Việt Tinh Thần Quyết, Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư tồn tại bên trong thức hải của mình. Mà là một bảo vật hàng thật giá thật, nếu lộ ra thì cái chết là điều hiển nhiên.

Nghĩ ngợi một hồi, Trần Tiến cuối cùng đưa ra quyết định sẽ tạm đem Tử Sắc Kim Long Đao này cất ở di tích cổ gần Nam Hoa Thành. Mặc dù biết rõ “bảo vật đi liền khước ruột” thế nhưng nếu nó mang họa đến bản thân thì tuyệt đối phải quyết đoán đem đi. Một lý do khác hiện tại hần cũng chưa có pháp quyết về đao pháp, cho dù sử dụng cũng không có hiệu quả.

Không thể chờ đợi được nữa, hần lập tức qua phòng Cố Tiểu Trầm. Đang giữa đêm thấy Trần Tiến đến tìm, Cố Tiểu Trầm lập tức biết chắc là có chuyện quan trọng, cô liền nhanh chóng mang lại lớp dịch dung rồi ra mở cửa phòng.

Trần Tiến cũng không vào phòng mà chỉ phân phó với cô vài câu.

- Bây giờ huynh có việc quan trọng cần rời khỏi Nam Lâm Thành, trước khi Hội Đấu Giá Ngâm tổ chức huynh sẽ quay lại.

Cố Tiểu Trầm cũng không hỏi nhiều, mà im lặng gật đầu.

- Huynh bảo trọng, muội sẽ tạm thời ở lại đây đợi huynh.

Sau khi tạm biệt Cổ Tiểu Trầm, hắn cũng nhanh chóng rời khỏi Nam Lâm thành để hướng về di tích cổ để nhanh chóng đem cát đi bảo vật. Dựa theo phương hướng có sẵn, hắn chưa mất đến một ngày là đã có thể đến được di tích cổ bên trong khu rừng.

Cửa di tích vẫn là một trận pháp hạn chế, kèm theo đó là một trận pháp che giấu của chính hắn bố trí. Từ sau khi thôi diễn ra được trận pháp trên Tử Sắc Kim Long Đảo hắn lại có thêm một chút tăng tiến trong việc thôi diễn trận pháp. Đi vào trong di tích, mật thất vẫn y như lúc hắn trở ra, tạm thời lấy ra một ít linh thạch để làm một trận pháp phòng ngự và một trận pháp công kích để bảo quản Tử Sắc Kim Long đảo.

- Mọi việc xong xuôi rồi, nếu thật sự bị người khác đoạt đi cả hai vậy thì xem như bản thân ta và những thứ này không có duyên.

Sắp xếp mọi chuyện, lại chỉnh sửa một chút về trận pháp ở cửa di tích. Cảm thấy mọi chuyện đã ổn thỏa hắn tranh thủ quay trở lại Nam Lâm thành. Vì chỉ còn chưa tới một ngày là Hội Đấu Giá Ngâm sẽ diễn ra. Bản thân hắn vô cùng nóng lòng để tham gia sự kiện này, vừa là mở rộng kiến thức vừa là để có một chút vốn kinh nghiệm đấu giá. Hai lần trước tham gia đấu giá hắn đều vẫn không có chút gì mở rộng tầm mắt, lần này hắn có cảm giác sẽ có những món đồ khiến hắn thích thú.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Cổ Tiểu Trầm Gặp Chuyện

Quay trở lại Nam Lâm thành, đã là hoàng hôn của đúng hai ngày sau. Trở lại khách sạn thì hắn đã gặp ngay Trương Tiểu Xuân đang đi qua đi lại bên trong sảnh mà gương mặt thì hết sức lo lắng.

Trương Tiểu Xuân vừa trông thấy Trần Tiến thì vẻ mặt lo lắng lập tức biến mất mà nhanh chóng chạy lại nói gấp gấp nói.

- Sao giờ anh mới về. Cổ cô nương gặp chuyện rồi.

Lời của Trương Tiểu Xuân vừa dứt, Cổ Tiểu Trầm gặp chuyện, Trần Tiến lập tức mất đi sự bình tĩnh.

- Cô ấy sao rồi, nói nhanh.

Trần Tiến gấp gáp nói quên đi cả sự mệt mỏi vừa phải phi hành liên tục để trở về.

- Cô ấy đã được người của Thiết Ảnh Môn tìm đến và đưa đi rồi.

- Thiết Ảnh Môn?

- Hiện giờ có lẽ cô ấy đang ở Thiết Ảnh Đường.

Trần Tiến lập tức không hỏi nhiều mà rời khỏi khách sạn để lập tức đến Thiết Ảnh Đường. Còn Trương Tiểu Xuân thì chưa kịp phản ứng để nói tiếp. Vì thật ra, Cổ Tiểu Trầm đúng là gặp chuyện nhưng không hề gặp nguy hiểm vì người của Thiết Ảnh Môn chỉ dẫn cô ấy đi mà không có dấu hiệu gây hại.

Trong lòng Trần Tiến thì đang nóng như lửa đốt, hắn không thể nào ngờ được rằng mình chỉ vừa đi có hai ngày đã có chuyện. Lúc này mặc kệ nguyên nhân tại sao, hắn cũng chỉ một lòng muốn gặp được Cổ Tiểu Trầm.

Trông thấy Thiết Ảnh Đường đã ở phía trước, trong lòng Trần Tiến lúc này đã nóng như lửa mà hắn sự bình tĩnh liền muốn xông vào. Không ngờ hắn lại bị một người chặn trước cửa.

- Đây là Thiết Ảnh Đường, người là ai dám tùy tiện xông vào.

Trần Tiến không thèm đôi co trực tiếp một chưởng đánh bay kẻ chặn cửa. Mấy tên hộ vệ xung quanh thấy vậy cũng lập tức lao vào tấn công.

- Dám gây rối ở đây, người chán sống rồi.

Một đám hộ vệ tu vi chỉ mức Luyện Khí hậu kỳ còn chưa xứng để Trần Tiến để vào mắt, mạnh mẽ cứng rắn phát kinh đẩy văng một đám hộ vệ.

Những người dân xung quanh vội vàng tìm một nơi để núp xem chuyện, xung quanh vô số tiếng xì xào huyên náo.

- Không ngờ lại có một người dám đến Thiết Ảnh Đường quấy rối lại ngay trước khi chuẩn bị diễn ra Hội Đấu Giá Ngâm nữa chứ.

- Lần này có kịch hay để xem rồi.

Thấy tình huống này, một tên hộ vệ nhanh chóng chạy vào bên trong bẩm báo sự tình.

- Đường chủ, có người quấy rối bên ngoài.

Đường chủ của Thiết Ảnh Đường là một người đàn ông trung niên, khí thế cũng tương đối bất phàm. Đang ngồi ở giữa phòng trò chuyện với mọi người, nếu nhìn qua thì có thể thấy có cả Cố Tiểu Trầm đang ở bên dưới.

Nghe tên họ vệ tri hô có người dám cả gan làm loạn trước cửa Thiết Ảnh Đường của mình, tên Đường Chủ nét mặt giận dữ, quay qua nói với mọi người.

- Tại hạ cần xử lý chút chuyện sẽ quay về đàm đạo với mọi người sau.

Dứt lời, Đường chủ của Thiết Ảnh Đường cũng bay đi mất. Cố Tiểu Trầm có chút nghi hoặc, nội tâm có chút căng thẳng, cô đoán rằng chín phần là Trần Tiến đến tìm mình nên cũng nóng lòng chạy ra ngoài.

- Dừng tay, kẻ nào dám làm loạn nơi của ta.

Âm thanh phát ra hòa lẫn chung với chân nguyên của một cao thủ đã Nguyên Anh kỳ khiến cho những người xung quanh choáng váng.

Xuất hiện trước mặt Trần Tiến chính là Đường Chủ Thiết Ảnh Đường Phạm Phú Thịnh. Cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ, khí thế trên người ông ta phát ra có uy phong của một bậc cao thủ gây ra áp lực cực lớn cho những người đối diện. Ánh mắt của Phạm Phú Thịnh nhìn qua Trần Tiến có chút cay nghiệt.

- Chỉ một tên nhóc Trúc Cơ mà dám làm loạn nơi đây, chờ chết đi.

Trần Tiến vì lo lắng an nguy của Cố Tiểu Trầm nhất thời mất đi sự bình tĩnh, nay đối diện với cao thủ chênh lệch với mình đến gần hai mươi cấp độ cũng không hề để tâm. Nam nhi có việc nên làm việc không nên làm, dù phía trước là cao thủ đến từ tiền giới thì Trần Tiến cũng không có ý nghĩ sợ hãi, tình yêu đôi lúc mang đến cho người ta một loại niềm tin mù quáng.

Cố Tiểu Trầm lúc này cũng vừa chạy ra bên ngoài kịp thời, thấy người thanh niên đứng ngay đó quả nhiên là Trần Tiến. Trong lòng của cô có chút cảm giác ngọt ngào, cô là người thông minh nhìn tình cảnh này lập tức hiểu ra mọi chuyện. Trần Tiến vì cô mà đến tận đây để tìm mình, là một cô gái đang tuổi thanh xuân làm sao không cảm thấy động lòng được chứ.

Nhưng cô cũng không nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ này ra bên ngoài, trước mắt phải giải vây cho Trần Tiến, nếu không thì nguy hiểm cho hắn. Dù cô biết bản lĩnh Trần Tiến rất cao nhưng đối diện Đường Chủ Thiết Ảnh Đường chênh lệch tu vi quá lớn thì hắn cũng khó thoát khỏi cái chết.

- Tiền bối, đợi đã.

Cố Tiểu Trầm gấp gấp gọi.

Trần Tiến nghe được thanh âm quen thuộc, lập tức khôi phục sự bình tĩnh. Nhìn thấy bóng hình quen thuộc hiện ra trước mắt, nội tâm của Trần Tiến vui mừng.

- Tiểu Trầm, muội không sao chứ.

Phạm Phú Thịnh thấy tên nhóc Trúc Cơ này gọi Cố Tiểu Trầm, liền lập tức đoán được tình huống vừa diễn ra. Quay đầu ngạc nhiên hỏi Cố Tiểu Trầm.

- Đây là chàng trai mà cô nói.

Cố Tiểu Trầm gật đầu, hành lễ với Đường Chủ Thiết Ảnh Đường rồi nói.

- Đúng vậy thưa tiền bối, tiểu nữ từng nói đồng hành với tiểu nữ còn có một người. Người đó chính là anh ta. Có lẽ vì quan tâm sự an nguy của tiểu nữ nên mới vội vàng đến đây, gây ra sự hiểu lầm này.

Phạm Phú Thịnh nghe vậy cũng thu hồi sát khí, bống cười nói.

- Ta hiểu, ta hiểu...hahaha. Thanh niên tuổi trẻ khí thịnh có đôi chút bốc đồng là không tránh khỏi. Nhưng dù sao nơi đây cũng là chỗ của ta, cô nương không lẽ không cho ta một chút công đạo.

Cố Tiểu Trầm lập tức liền hiểu lời của Phạm Phú Thịnh.

- Thay mặt cho huynh ấy, tiểu nữ xin lỗi đường chủ.

Không ngờ Phạm Phú Thịnh lại lắc đầu.

- Cô không gây chuyện có sao lại phải xin lỗi.

Trần Tiến đứng đối diện thấy hai người nói chuyện, tạm thời vẫn chưa hiểu sự tình. Nhưng không ngờ Cố Tiểu Trầm lại thay mình xin lỗi tên này nhưng dường như lão ta không nhận mà còn muốn bắt mình xin lỗi. Trần Tiến cũng không nhiều lời.

- Tiểu Trầm, muội không cần xin lỗi thay huynh. Chuyện là huynh gây ra để huynh giải quyết.

- Tiểu tử, người tính giải quyết thế nào?

Phạm Phú Thịnh lơ đãng hỏi.

- Chính ta đánh họ bị thương, nếu người muốn cứ thẳng tay mà ra tay.

- Khẩu khí lớn lắm, vậy thì ta cũng không khách sáo.

Cố Tiểu Trầm căng thẳng, không ngờ Trần Tiến lúc này lại hành xử ngốc nghếch như vậy. Nhưng Cố Tiểu Trầm không biết tâm tư của hắn, nếu bắt bản thân hắn nhận lỗi có lẽ hắn cũng sẵn sàng. Nhưng do cô thay hắn nhận lỗi nhưng vẫn bị tên Đường Chủ này từ chối nên mới khiến hắn cảm giác khó chịu.

Phạm Phú Thịnh thật ra cũng rất ngại thế lực phía sau của Cố Tiểu Trầm nhưng hắn cũng cần một bậc thang để leo xuống. Dù sao bản thân là Đường Chủ của Thiết Ảnh Đường rất cần một chút mặt mũi này cho nên mới muốn Trần Tiến nhận lỗi. Dù sao ông ta cũng nghĩ, một tên hậu bối Trúc Cơ nhận lỗi với một tiền bối Nguyên Anh hoàn toàn rất bình thường. Thế nhưng tên này lại không cho ông ta chút mặt mũi nào, khiến ông ta thẹn quá hóa giận.

Không ngờ Phạm Phú Thịnh chuẩn bị ra tay, thì ở bên Cố Tiểu Trầm cũng rút ra Viêm Long Kiếm.

- Nếu Đường Chủ đã muốn ra tay, thì xin thứ lỗi tiểu nữ đành phải thất lễ.

Lời nói mang theo vẻ kiên quyết.

Phạm Phú Thịnh thấy vậy không ngờ lại cười rồi thu tay lại nói.

- Quả nhiên là nam nhân có tình, nữ nhân có nghĩa. Nếu ta ra tay thì cũng xem như là cây gậy hiếp trẻ rồi, ở đây vì tình cảm hai người thể hiện ra khiến ta rất trân quý nên xem như không tính toán vậy.

Cố Tiểu Trầm thấy Phạm Phú Thịnh thu tay lại cũng thầm thở phào. Nếu phải đấu thật cả hai dù liên thủ cũng có lẽ khó mà làm khó được ông ta. Phải biết chênh lệch giữa Nguyên Anh và Kim Đan là lớn như trời và đất.

Trần Tiến thấy Cố Tiểu Trầm vì mình cũng không ngần ngại rút kiếm ra, ý muốn cùng chung chiến tuyến với mình. Trong lòng vô cùng cảm động, nhưng hắn biết mình hơi nóng nảy. Nếu thật sự phải đánh nhau có lẽ người chịu thiệt là cả hai. Nhanh chóng tiến đến, chấp tay cúi đầu nói.

- Tiền bối rộng lượng bỏ qua, do văn bối nóng lòng mà hành xử có phần lỗ mãng.

Phạm Phú Thịnh không ngờ Trần Tiến lại xin lỗi mình, nếu vậy thì ông ta cũng không cần phải so đo với đám hậu bối này. Hai tay đỡ lấy Trần Tiến rồi nói.

- Không sao, chỉ là chút va chạm nhỏ không đáng, không đáng.

Xong rồi, Phạm Phú Thịnh quay đầu lại ra hiệu cho đám hộ vệ nhanh chóng lui ra. Rồi mời hai người vào bên trong.

Trần Tiến thấy Cố Tiểu Trầm gật đầu cũng đi vào bên trong cùng Cố Tiểu Trầm. Cố Tiểu Trầm cũng nói cho Trần Tiến nghe tại sao cô lại bị người của Thiết Ảnh Đường đưa đến đây.

Hóa ra là do hai quyền công pháp Huyền Cấp cao giai mà Trần Tiến đã đem trao đổi lấy Tiết Ma Đan Lô của Trường Minh Hội. Ông chủ của Trường Minh Hội lại đem đến Hội Đấu Giá Ngâm để đấu giá, việc này đáng lẽ không có gì lớn nếu không phải hai quyền công pháp đó gây sự chú ý đến Đường Chủ của Thiết Ảnh Đường. Một trong hai quyền đó là một trong những công pháp cao cấp của Thiết Ảnh Môn, công pháp Phong hệ Phong Vân Du. Cho nên vị đường chủ đã cố gắng truy lùng tung tích của chủ nhân công pháp. Ông ta cho người đến khách sạn mà hắn nghỉ chân thì đúng lúc hắn đi ra ngoài chỉ có một mình Cố Tiểu Trầm.

Cố Tiểu Trầm biết lúc này không dễ để trốn thoát nữa, nên cũng bằng lòng đến Thiết Ảnh Đường. Cố Tiểu Trầm biết rõ không thể nói ra về di tích nên đã đem thân phận người đến từ Thiên Lam Môn của Hải Vân Đại Lục của mình nói ra, và nói rằng đó là công pháp mà được một vị sư thúc tặng khi đi rèn luyện. Dù sao thì chuyện này cũng không ai có thể đối chứng được, chẳng lẽ bây giờ tên Đường Chủ Phạm Phú Thịnh đến Thiên Lam Môn ở tận Hải Vân đại lục để xác minh.

Cho nên Phạm Phú Thịnh cũng đành im lặng chuyện này, mà còn xem Cố Tiểu Trầm như là khách quý. Vì dù sao Thiên Lam Môn cũng là Tông Phái cấp bảy, so với Thiết Ảnh Môn thì hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù cả cái Hoa Quốc này chắc cũng không có ai nguyện ý đắc tội với một đệ tử đến từ Thiên Lam Môn. Cho nên ông ta cũng chỉ đành giấu lại sự nghi hoặc của mình để đón tiếp Cố Tiểu Trầm. Có thể móc nối quan hệ với một tu sĩ đến từ Tông Môn cấp bảy sẽ khiến địa vị của ông ta ở Thiết Ảnh Môn gia tăng đáng kể.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Lâm Nhã Phi

Đi sau Đường Chủ bước vào trong nội đường của Thiết Ảnh Môn, những lão già đang ngồi bên trong nhìn Trần Tiến với chút nghi hoặc. Tuy nhiên, đều là những lão già sống thành tinh cho nên cũng không hề thắc mắc hay tỏ thái độ gì trước sự việc này.

Còn Trần Tiến vô hình chung có chút cảm giác áp lực khi nhìn thấy tám lão đầu tu vi đều đạt mức Nguyên Anh trung kỳ trở lên. Đã hai kiếp làm người, hẳn ta đúng là chưa bao giờ ở cùng một nơi với nhiều người gây áp lực lên người hẳn đến như vậy. Dù trước kia có gặp ba vị Đan Sư tiền bối tu vi cao hơn hẳn đám người ngồi đây, nhưng họ đối xử với hắn luôn hòa ái nên không có quá nhiều áp lực khi đối diện.

Vô số ánh mắt quét qua Trần Tiến, phát hiện chỉ là một thanh niên Trúc Cơ hậu kỳ không có gì đặc biệt, những lão già này cũng thu hồi ánh mắt.

Trong nội đường này, ngoại trừ hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm ra, tất cả đều là những trưởng lão hoặc cao thủ nhất lưu phạm vi xung quanh Nam Lâm thành. Họ xuất hiện ở đây dựa theo lời mời của Đường Chủ Phạm Phú Thịnh là bảo vệ cho buổi đấu giá chuẩn bị diễn ra.

Phạm Phú Thịnh bước vào nội đường gương mặt lại tươi cười chào những người khác. Cố Tiểu Trầm cũng cúi đầu hành lễ, Trần Tiến sau một giây thất thần thì cũng nhanh chóng lấy lại sự bình tĩnh mà hành lễ với các vị tiền bối.

Sau đó, Phạm Phú Thịnh phân phó vị trí của các vị Nguyên Anh cao thủ tại buổi đấu giá. Mọi chuyện xong xuôi, những lão già cũng nhanh chóng rời đi chỉ còn ba người Phạm Phú Thịnh, Cố Tiểu Trầm và Trần Tiến ngồi lại.

- Hai người theo ta tham dự buổi lễ đấu giá chứ?

Phạm Phú Thịnh ân cần hỏi, hoàn toàn bất đồng với sát khí vừa nãy khi muốn giáo huấn Trần Tiến.

Cố Tiểu Trầm không đáp, liếc mắt qua nhìn chờ đáp án của Trần Tiến. Trần Tiến cũng cung kính trả lời.

- Thừa tiền bối, văn bối sẽ tham dự buổi đấu giá nhưng với tư cách khách tham dự sẽ tốt hơn.

- Chắc người có thiệp mời từ lão đầu Lý Quý phải không?

Trần Tiến gật đầu đáp.

- Phải.

- Nếu vậy cũng không làm phiền quá trình lịch lãm của người và Cố cô nương.

Trần Tiến cảm giác đối phương có chút gì ẩn ý trong lời nói, nhưng hắn cũng không hề muốn dây dưa với tên Đường Chủ này nên trả lời.

- Cảm ơn Đường chủ, vậy hai người văn bối cáo lui.

Đội Đường Chủ gật đầu đồng ý, hắn liền cùng Cố Tiểu Trầm đi ra khỏi nội đường hướng về phía phòng đấu giá.

Đường Chủ neho mắt nhìn hai người này khuất bóng, xong cũng im lặng một lúc không nói gì. Sau đó, lại gọi một bộ hạ đến rồi phân phó cho hắn chuyện gì đó. Mọi việc xong xuôi ông ta mới rời khỏi nội đường.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cảm thiệp mời chính thức tham gia tràng đấu giá. Đang bước tới thì cả hai nghe tiếng gọi.

- Trần huynh, Cố cô nương.

Trương Tiểu Xuân đang đứng vẫy tay trước cửa nơi đấu giá của Thiết Ảnh Đường.

Trần Tiến chưa kịp mở miệng ra hỏi thì Trương Tiểu Xuân đã nhanh nhẩu đáp.

- Tôi lo lắng chạy theo cậu đến Thiết Ảnh Đường, thì thấy cậu cùng Đường Chủ vào bên trong. Cho nên tôi đoán cậu sẽ không có việc gì, nên đã đến đây trước để đợi hai người.

- Nếu vậy thì cậu muốn vào trong cùng chúng tôi?

Trần Tiến hỏi.

- Dĩ nhiên, tôi thật sự muốn vào trong để mở rộng tầm mắt nên mới đến đây đợi hai người.

- Nhưng có lẽ sẽ khiến anh thất vọng rồi, tôi chỉ có hai ngọc giản.

- Thật ra huynh không biết sao? Mỗi ngọc giản đều có thể đem theo một người vào bên trong mà.

- Còn có chuyện này sao?

Trần Tiến nghi hoặc hỏi nhưng nếu Trương Tiểu Xuân đã nói vậy thì dẫu anh ta vào cũng không ảnh hưởng gì, dù sao nơi đây hán cũng xa lạ có thêm một người có chút hiểu biết cũng rất tốt.

Trần Tiến đưa ngọc giản thiệp mời cho hai người gác cửa, họ liếc qua xong ánh mắt vô cùng kinh ngạc thầm đánh giá cả ba người một phen. Không ngờ ba người tu vi tương đối bình thường, lại không có vẻ gì là đại phú thế tộc lại có được ngọc giản ở vị trí Địa Cấp.

Cả ba người đều không hiểu tại sao mình bị đám hộ vệ quan sát chỉ đến khi được dẫn vào bên trong hội đấu giá cả ba mới biết được nguyên nhân, hóa ra họ được sắp xếp một vị trí tương đối tốt và có địa vị bên trong hội đấu giá.

Thiệp mời của hai người bọn họ là Địa Cấp được sắp xếp một gian phòng ở khu vực phía trên sảnh đấu giá. Ở Hội Đấu Giá Ngầm này chia ra bốn nhóm Thiên, Địa, Huyền, Hoàng dựa trên tu vi và đẳng cấp của những người được nhận thiệp. Thiên Cấp chỉ có bốn gian phòng nhưng cực kỳ xa hoa và thu hút, Địa Cấp có tất cả mười sáu gian phòng cũng tương đối xa hoa, có lẽ nếu không có vụ làm ăn một trăm ngàn linh thạch thì Trần Tiến còn lâu mới đạt được trình độ nhận lấy một tấm thiệp Địa Cấp. Huyền Cấp là những người ngồi bên dưới ghế ở sảnh, cuối cùng là Hoàng Cấp những người ngồi ở phía sau cùng gần cửa ra vào.

Bốn phòng của Thiên Cấp đều có bảng dán bằng vàng ghi tên trên cửa phòng được chia đều cho Thành Chủ Nam Lâm Thành, trưởng lão của Thiết Ảnh Môn, trưởng lão của Khúc Linh Cung và Mộ Dung thế gia. Dĩ nhiên cả Trần Tiến hay Cố Tiểu Trầm đều không nhận biết ai cả nhưng Trương Tiểu Xuân thì biết một chút liền nhanh chóng giải đáp khúc mắc cho hắn.

Nam Lâm thành chủ thì Trương Tiểu Xuân từng nói sơ qua rồi, là một cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ Phan Thế Danh, trưởng lão Thiết Ảnh Môn là Độc Cô Bá Nhật tu vi đã Nguyên Anh đại viên mãn nghe nói chuẩn bị bế quan trùng kích Hư Thần. Còn Khúc Linh Cung cũng là một Tông Môn cấp bốn phụ thuộc trực tiếp vào Thiết Ảnh Môn, người đến lần này là Trịnh Quy Nhân là đại trưởng lão của Khúc Linh Cung tu vi cũng là Nguyên Anh đại viên mãn. Cuối cùng là Mộ Dung thế gia, đại diện chính là người đứng đầu gia tộc Mộ Dung, Mộ Dung Kim, tu vi cũng chỉ cách nửa bước là đến Hư Thần.

Trần Tiến có chút mong đợi với sự xuất hiện của các cao thủ như vậy, nếu thế có lẽ hắn cũng mở rộng tầm mắt trước những báu vật xuất thế.

Không khí càng đến gần lại càng vô cùng sôi nổi, đến khi sự xuất hiện của một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, cả cơ thể như một kiệt tác hoàn hảo của tạo hóa, mỗi một nét trên cơ thể đều vô cùng tinh tế tạo thành một thân hình cân đối càng khiến không khí náo nhiệt hẳn lên. Trần Tiến dễ dàng nhận ra cô gái này có lẽ là người chủ trì tiết mục đấu giá hôm nay.

- Xin chào tất cả các vị tiền bối đang có mặt ở đây tham gia buổi đấu giá hôm nay.

m thanh vô cùng quyến rũ và ngọt ngào của cô gái khiến tất cả mọi người vô cùng thích thú.

- Chắc hẳn mọi người đến đây đều đã rất nóng lòng rồi, tiện nữ cũng không muốn mọi người phải đợi lâu. Đại Hội Đấu Giá chính thức được bắt đầu.

Cô gái chủ trì nói xong mang theo một nụ cười chết người hướng đến tất cả mọi người đang có mặt ở đây.

Trần Tiến nhìn không khí xung quanh đang trở nên nóng lên, cũng khẽ thở dài cảm thán.

- “Quả nhiên là một đại hội đấu giá lớn nhất mà mình từng tham dự, ngay cả một cô gái chủ trì buổi đấu giá cũng có sức hút như vậy.”

- Quả nhiên là phong thái của Nhã Phi cô nương, luôn khiến người ta bị thu hút.

Bên cạnh Trương Tiểu Xuân lên tiếng cảm thán.

- Anh nhận ra cô ta?

Trần Tiến ngạc nhiên hỏi.

- Có gì lạ đâu, cô ấy là người nổi danh nhất Nam Lâm thành này. Là đệ nhất mỹ nhân của Nam Lâm thành đấy Lâm Nhã Phi.

- Lâm Nhã Phi? - Trần Tiến nhất thời giật mình

Thấy dáng vẻ của Trần Tiến, Trương Tiểu Xuân cũng nghi hoặc hỏi.

- Anh biết cô ta sao?

- Không, chỉ là cái tên hơi quen quen thôi.

- Cũng có lẽ anh nghe rồi, cô ta không chỉ nổi tiếng ở Nam Lâm thành đâu. Mà còn khá nổi tiếng ở Hoa Quốc, mơ hồ có thể xem là đệ nhất thiếu nữ của Hoa Quốc đấy.

Trương Tiểu Xuân vừa nói vừa mang theo chút cảm giác hâm mộ.

Trần Tiến trầm nghĩ trong lòng.

- “Lâm Nhã Phi, vậy cô này đúng là Thiên Hạ đệ nhất mỹ nữ được bài danh thứ tám rồi. Không ngờ có thể gặp cô ta ở đây. Quả nhiên sắc đẹp phải nói còn hơn cả miêu tả.”

Cố Tiểu Trầm thấy thái độ kỳ lạ của Trần Tiến, cười nói trêu chọc một câu.

- Quả nhiên anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Sợ rằng cô nương này nói ra một câu có không ít nam nhân sẽ vì cô mà tranh nhau đấu giá mua bảo vật rồi.

Trần Tiến nghe ra có mùi ghen tuông trong câu đùa của Cố Tiểu Trầm cũng chỉ biết cười trừ rồi giả vờ ho vài tiếng rồi đáp.

- Đúng là xưa nay anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cô ấy quả nhiên là một mỹ nhân ngàn người có một tiếc là huynh không phải anh hùng thôi haha.

- Xi, vậy huynh không làm anh hùng thì là tiểu nhân rồi.

- Muội nói vậy là sai rồi, không làm anh hùng chưa hẳn phải làm tiểu nhân. Ta có thể làm đạo lữ của muội chẳng hạn.

- Áh

Trần Tiến nói ra xong cũng biết mình có chút lỗ lòi, đành ngậm miệng cười trừ. Còn Cố Tiểu Trầm thì cũng bối rối đỏ hết mặt. Trương Tiểu Xuân thấy hai người này đều là dạng tình trong đũa có nhưng ngoài còn e, nên ra tay giải vây.

- Kia công tử, món đấu giá mở màn sắp bắt đầu rồi.

Lâm Nhã Phi đứng dưới sảnh, khuôn mặt toát lên vẻ tự tin và đầy quyến rũ. Cô có chút đắc ý trong lòng trước sự cuồng nhiệt của những người đang có mặt dưới đây. Đôi môi đỏ mọng của cô hé mở cười nói.

- Các vị đây là món đấu giá đầu tiên xuất hiện trong ngày hôm nay.

Theo hướng chỉ tay của Lâm Nhã Phi, một thư đồng mở ra một chiếc hộp được đặt sẵn bên trong chứ một cái bình.

- Các vị hãy chú ý, đây là Bảo Liên Bình. Có lẽ cũng nhiều người chưa từng nghe qua tác dụng của nó. Nếu đem cái bình thu hút sương đêm, thì một đoạn thời gian Bảo Liên Bình sẽ biến những giọt sương đó trở thành Trúc Cơ linh dịch. Mặc dù chỉ có tác dụng cho Trúc Cơ tu sĩ trở xuống nhưng có thể nói là một bảo vật hiếm có.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 105: Liều Mạng Ra Giá

Nghe được công dụng của Bảo Liên Bình vô số tiếng xì xào thảo luận rôm rả. Tám phần tu sĩ tham dự hội đấu giá này đều đạt mức Kim Đan kỳ trở lên nhưng không có nghĩa bảo vật này không gây hứng thú với họ.

Có Bảo Liên Bình thì gần như có một nguồn cung cấp Trúc Cơ linh dịch cho các đệ tử mới nhập môn hay những nhân tài trẻ tuổi ở giai đoạn Trúc Cơ. Điều này khiến cho vô số người quyết tâm tranh đoạt báu vật loại này.

Trần Tiến đối với bảo vật này lại đồng dạng không quan tâm lắm. Nhưng còn ở bên cạnh Trương Tiểu Xuân dường như đôi mắt hiện lên tia thèm muốn đối với Bảo Liên Bình. Với một tu sĩ Luyện Khí không có bối cảnh như anh ta đó quả nhiên là báu vật vô giá, nhưng thèm muốn thì thèm muốn dù sao muốn có nó quả thực hết sức viễn vông.

- Bảo Liên Bình, giá khởi điểm một trăm ngàn linh thạch hạ phẩm.

Cái giá quả thật không hề rẻ tí nào, nhưng nghĩ đến việc có thể cung cấp Trúc Cơ linh dịch thì nhiều người cũng cảm thấy mức giá này cũng không dọa người. Nhưng có không ít là kẻ lười đời, nhận ra ngay một vấn đề. Lâm Nhã Phi chỉ nói đến công dụng của nó, cũng không hề nói nó có thể cung cấp bao nhiêu Trúc Cơ linh dịch mỗi lần. Đây mới là điểm mấu chốt khiến rất nhiều tông môn, thế gia chưa vội đấu giá.

- Một trăm mười ngàn.

- Một trăm hai mươi ngàn.

- Một trăm ba mươi ngàn.

...

- Hai trăm hai mươi ngàn.

Vô số âm thanh đầu giá không ngừng khiến Trần Tiến cảm thán, Hoa Quốc quả nhiên tài nguyên nhiều hơn Lâm Quốc vô số lần. Tùy tiện lấy ra cũng có bao nhiêu người có tài sản hàng trăm ngàn linh thạch.

Đến cuối cùng sau nửa giờ giằng co, Bảo Liên Bình cho một tông môn tên là Thiên Linh đầu giá được với mức giá hai trăm sáu mươi ngàn linh thạch.

Nụ cười quyền rũ của Lâm Nhã Phi khi đích thân đem đến giao cho người của Thiên Linh Tông cũng khiến họ cảm thấy cái giá mình bỏ ra xứng đáng “ngàn vạn vẫn khó mua được nụ cười mỹ nhân”.

- “Yêu nghiệt mà”

Trần Tiến thảm thán, một cô gái chỉ mới hơn hai mươi tại sao lại có thể có vẻ quyền rũ thành thực như vậy được chứ.

Cố Tiểu Trầm lại lườm Trần Tiến rồi nói ra một câu đầy mùi dấm chua.

- Không biết có người muốn đến đây xem bảo vật hay ngắm mỹ nhân đây.

Trần Tiến sao không hiểu ý nhưng cũng đành cười trừ mà thôi, không phủ nhận bất kỳ nam nhân nào không yêu cái đẹp bị một chút thu hút quả cũng không phải lạ mà. Nhưng hắn không dám nói ra miệng chỉ đánh giá vờ không hiểu.

Ở bên dưới, món bảo vật thứ hai xuất hiện là Thanh Tâm Thương một pháp khí Huyền Cấp trung giai được bán với giá một trăm hai mươi ngàn linh thạch. Lần lượt hai ba món kế tiếp tuy cũng rất trân quý nhưng cũng không khiến hắn thu hút lắm.

Hai quyền công pháp của hắn không ngờ chỉ có một quyển Thổ hệ được đầu giá và người mua đến từ Mộ Dung Thế Gia với mức giá tám mươi ngàn linh thạch hạ phẩm. Điều này khiến Trần Tiến trong lòng có chút khó chịu, cảm giác như mình bị ăn quả lừa ấy.

- “Ở đây bất cứ thứ gì cũng bị lạm phát giá, sau này cần phải tìm hiểu tình hình kinh tế của khu vực đó trước khi tiến hành mua bán thứ gì.”

Món đồ kế tiếp mới thật sự khiến cho hắn mở rộng tầm mắt, một pháp khí phi hành hết sức hoành tráng. Không chỉ có Trần Tiến, toàn bộ hội trường cũng trở nên xôn xao.

- Đây chắc hẳn là món đồ mà các vị chờ đợi ngày hôm nay, Phi Linh Cầu một pháp khí phi hành Địa Cấp hạ giai, không gian bên trong rộng đến một trăm mét vuông. Tốc độ cực nhanh mỗi ngày có thể đi xa vài ngàn dặm. Giá khởi điểm năm mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Âm thanh quyền rũ của Lâm Nhã Phi lại vang lên.

Cái giá cực kỳ đắt đỏ, bất giác Trần Tiến nhớ đến pháp khí phi hành của Nhật Thần Tông, tốc độ hay không gian bên trong tuy không bằng nhưng có lẽ cũng là một bảo vật hiếm có.

Pháp khí phi hành này thu hút sự chú ý của tất cả tông môn, thế gia. Gia tộc Mộ Dung không nhận được ra giá đầu tiên.

- Năm mươi năm ngàn linh thạch trung phẩm.

Đại trưởng lão của Khúc Linh Môn, Trịnh Quy Nhân đứng dậy nhẹ nhàng nói.

- Khúc Linh Môn chúng tôi hiện giờ vẫn còn thiếu pháp khí phi hành, hy vọng các vị bằng hữu nể mặt nhường chúng tôi lần này. Tông Môn chúng tôi ra giá cho Phi Linh Cầu là sáu mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Lời nói vừa dứt lời của Trịnh Quy Nhân khiến Lâm Nhã Phi nhăn mặt lại, có ai khi đầu giá lại không hiểu quy củ mà xưng tên báo họ mong người khác nể mặt. Đường chủ của Thiết Ảnh Đường cũng không hài lòng trước hành vi của lão già Trịnh Quy Nhân này nhưng vẫn âm thầm quan sát tình huống.

Qua hai nhịp gõ vẫn không có ai đưa ra, dù Mộ Dung thế gia không hề ngại Khúc Linh Môn nhưng có những việc không cần quá cố gắng còn phải nhìn mặt mũi nhau, chưa kể Mộ Dung thế gia cũng có một pháp khí phi hành khác nên cũng không tranh chấp tiếp.

Thế nhưng Mộ Dung thế gia không tranh chấp, không có nghĩa là không có ai chướng mắt trước thái độ này Độc Cô Bá Nhật là một trong những người cảm thấy chướng mắt. Khúc Linh Môn là môn phái phụ thuộc vào Thiết Ảnh Môn nhưng thế lực của tông môn này dựa vào là nhị trưởng lão Tiêu Hành Thiên, và là một trong những người thuộc phe cánh đối nghịch với phe phái Độc Cô Bá Nhật.

Ông ta liền cũng ho khan vài tiếng rồi trầm giọng nói.

- Tám mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Đây cũng là bảo vật đầu tiên mà người từ Thiết Ảnh Môn đầu giá.

Trịnh Quy Nhân sắc mặt khó coi ánh mắt chớp động về phía người của Thiết Ảnh Môn do Độc Cô Bá Nhật dẫn đầu, liền hừ lạnh một tiếng lên tiếng.

- Chín mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Ông ta cũng là một lão làng, làm sao không biết đây là Độc Cô Bá Nhật cố tình báo giá để chèn ép ông ta người thuộc phe cánh của nhị trưởng lão Tiêu Hành Thiên. Cho nên cũng không thêm nể mặt mũi của người Thiết Ảnh Môn mà phản kích.

- Một trăm ngàn linh thạch trung phẩm.

Độc Cô Bá Nhật lại ra giá.

Mọi người xung quanh đang nín lặng xem màn đấu giá của hai nhóm người có thực lực lớn nhất của buổi đấu giá hôm nay. Rất nhiều người biết nội tình của Thiết Ảnh Môn, mười vị trưởng lão của họ từ lâu đã chia bè kết phái đấu đá ngầm với nhau.

Đại trưởng lão Đinh Quang, tứ trưởng lão, bát trưởng lão và cửu trưởng lão là một nhóm và thành chủ của Nam Lâm thành chính là một trong những người thuộc thế lực của nhóm này.

Nhị trưởng lão Tiêu Hành Thiên, tam trưởng lão và thập trưởng lão cũng là một nhóm và thế lực phụ thuộc có mặt ở buổi đấu giá này chính là Khúc Linh Môn.

Ngũ trưởng lão Độc Cô Bá Nhật, lục trưởng lão và thất trưởng lão là nhóm thế lực thứ ba.

Còn về phần Thiết Ảnh Đường hay Mộ Dung thế gia chính là lệ thuộc trực tiếp dưới quyền của Tông Chủ Thiết Ảnh Môn Phạm Minh Thanh.

Trịnh Quy Nhân hoàn toàn không tỏ ra yếu thế.

- Một trăm ngàn linh thạch trung phẩm.

Cái giá này có thể nói là đạt ngưỡng đối với pháp khí phi hành Phi Linh Cầu rồi. Sự tranh đấu này khiến Phạm Phú Thịnh hết sức cao hứng, việc này không chỉ đem lại lợi nhuận cho Thiết Ảnh Đường của y, mà còn xoáy sâu vào mâu thuẫn giữa hai phe phái.

Độc Cô Bá Nhật da mặt có chút nhẵn lại, ánh mắt trực tiếp thâm trầm nhìn về phía tên Trịnh Quy Nhân đang cười đắc ý. Trào phúng ra giá.

- Một trăm hai mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Trịnh Quý Nhân không hề suy nghĩ, âm thanh có chút khiêu khích.

- Một trăm năm mươi ngàn.

- Một trăm sáu mươi ngàn.

Độc Cô Bá Nhật ra giá, thế nhưng không ai thấy được tay ông vừa khẽ run. Hiển nhiên cái giá này cũng khá là tiêu hao tài sản của bản thân ông, nhưng tài sản là tài sản so với mặt mũi lúc này không thể sánh bằng được.

- Một trăm bảy mươi ngàn.

- Một trăm tám mươi ngàn.

...

Nhìn thấy hai người đang liều mạng ra giá, rất nhiều người thầm thở dài một tiếng. Quả nhiên là các bậc cao tầng phân tranh, không phải là thứ mà bọn họ có thể xen vào được. Ước tính số linh thạch trên đủ để một tu sĩ hấp nạp và tu luyện một mạch từ Luyện Khí sơ kỳ đến tận Nguyên Anh trung kỳ vẫn còn dư.

Qua sự kiện này Trần Tiến cũng có thể đánh giá được, chỉ khi có thực lực thì kinh tế cũng tự nhiên trở nên dư dả rất nhiều. Số linh thạch bên trên không phải là thứ mà hắn có thể so sánh được.

- “Không biết tên Hòa Minh có giàu hơn hai gã đang cạnh tranh bên dưới không?”

- Hai trăm bốn mươi ngàn trung phẩm linh thạch.

Độc Cô Bá Nhật háng giọng nói.

Trịnh Quy Nhân khuôn mặt hiện lên ý cười, không ai có thể nhìn ra chút gì khó chịu trên khuôn mặt lão, chấp tay ôm quyền nói.

- Bá Nhật huynh quả nhiên là một phú ông, tiểu đệ đành phải nhận thua.

Chứng kiến hai bên cạnh tranh, Lâm Nhã Phi vẫn ung dung duy trì trạng thái quyền rũ đến mê người quan sát. Ánh mắt tựa hồ như đang chờ đợi kết quả cuối cùng đến khi thấy một bên không tiếp tục ra giá nữa cô mới bắt đầu thông báo.

- Hai trăm bốn mươi ngàn trung phẩm linh thạch lần thứ nhất.

- Hai trăm bốn mươi ngàn trung phẩm linh thạch lần thứ hai.
- Hai trăm bốn mươi ngàn trung phẩm linh thạch lần thứ ba.
- Phi Linh Câu thuộc về trưởng lão Độc Cô Bá Nhật của Thiết Ảnh Môn.

Âm thanh phát ra vô cùng dễ chịu nhưng đa số người có mặt ở đây đều có chút cảm thán cho riêng mình. Người thì tiếc cho Độc Cô Bá Nhật, người thì hả hê nhưng chung quy lại tất cả đều đồng ý một điều. Cái giá này quả thật quá chất so với giá trị thật của nó.

Bên trong gian phòng của Trần Tiến, Cổ Tiểu Trầm cũng nêu lên nhận xét của mình.

- Ở Hoa Quốc không ngờ cũng có người có thể ra tay hào phóng như vậy. Thông thường một pháp khí phi hành tương đối giá trị, nhưng bỏ ra cái giá hai trăm bốn mươi ngàn linh thạch trung phẩm quả nhiên không phải ai cũng làm được.

Trương Tiểu Xuân liên tục gật đầu, phụ họa thêm.

- Cả đôi này của tại hạ chắc cũng không có được số lượng linh thạch nhiều như vậy. Quả nhiên người giàu có cách tiêu tiền của người giàu mà.

Trần Tiến bên cạnh đôi mắt sáng lên, thầm nghĩ trong bụng.

- “Ai cũng nói chức nghiệp Luyện Đan Sư là con đường thành phú ông nhanh nhất, nhưng có lẽ Luyện Khí Sư không hề kém tí nào. Có thời gian phải tranh thủ tìm hiểu mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Ba Kiện Bảo Vật

Nhận lấy Phi Linh Câu từ tay Lâm Nhã Phi, không ai có thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì trên gương mặt của Độc Cô Bá Nhật lúc này. Tuy vậy lúc này trong lòng của Độc Cô Bá Nhật đang hết sức tàn độc.

- “Được lắm, hay cho một tên Trịnh Quy Nhân, nếu có cơ hội đừng trách sao ta ra tay độc ác”.

Trong khi đó trên gương mặt của Trịnh Quy Nhân có đôi chút hả hê, không có chút gì gọi là buồn phiền vì không mua được thứ mình muốn. Lão ta không hề có chút cố kỵ gì trước thân phận trưởng lão của Thiết Ảnh Môn, từ đó dễ dàng nhận ra sự phân hóa của tông môn đã đến mức báo động.

Lâm Nhã Phi vẫn tiếp tục vai trò của mình, thản nhiên cười và nói.

- Tiếp tục buổi đấu giá, chính là một trong ba món bảo vật chủ chốt của lần này.

Trần Tiến hiển nhiên chưa xem qua giới thiệu về danh sách các loại bảo vật nên thái độ cũng tương đối bình thường, nhưng ở bên cạnh hai người Cổ Tiểu Trầm và Trương Tiểu Xuân có chút hồi hộp chờ mong.

- Món kế tiếp là gì vậy? Tại sao mọi người có vẻ kích động như vậy.

Trần Tiến nghi hoặc hỏi.

- Trong kỳ đấu giá lần này, ngoại trừ những món mà nãy giờ mà huynh thấy thì có ba kiện bảo vật cực kỳ trân quý được mang ra đấu giá. Kiện bảo vật đầu tiên mà cô Lâm Nhã Phi kia chuẩn bị giới thiệu chính là Hư Thần Đan.

- Hư Thần Đan. - Trần Tiến giật mình

- Đúng vậy, với tuyệt đại đa số người tu luyện tại La Thành đại lục này, đan dược đó chính là bảo vật trân quý nhất. Chỉ có đột phá Nguyên Anh đạt đến Hư Thần thì mới xem như chân chính bước đi trên con đường tu tiên này. Rất nhiều người đứng trước ngưỡng cửa đó và thất bại cho nên một viên Hư Thần Đan mang thêm hai thành cơ hội cho họ có thể xem như bảo vật vô giá.

Quả thật những điều Cổ Tiểu Trầm nói không hề khoa trương, ở cả cái Lâm Quốc được bao nhiêu Hư Thần tu sĩ chứ. Những người đó ai mà không đình đình đại danh khiến hàng vạn người sùng bái.

Lúc này, Lâm Nhã Phi đã đặt lọ đan dược Hư Thần Đan lên bàn đấu giá. Ánh mắt chớp động khiến người đối diện không thể nào tránh khỏi vài suy nghĩ xấu xa.

- Hư Thần Đan, có lẽ rất nhiều người ở đây đã biến đến công dụng của nó. Cho nên tiểu nữ cũng không cần phải giới thiệu quá nhiều. Giá khởi điểm của

nó là hai trăm ngàn linh thạch trung phẩm. Mỗi lần tăng giá phải ít nhất hai mươi ngàn linh thạch trung phẩm.

Không khí cả hội trường từ xôn xao chuyển sang ngưng trọng. Có mặt ở đây có rất nhiều lão quái chuẩn bị đột phá Nguyên Anh nên có thể xem như Hư Thần Đan này chính là thứ khiến họ thêm khát nhất lúc này.

Bất ngờ nhất, người đầu tiên báo giá lại đến từ vị trí Hoàng Cấp. Một người đàn ông trung niên báo giá.

- Hai trăm năm mươi ngàn trung phẩm linh thạch.

Vừa dứt lời vô số thần thức liền quét qua vị trí đó. Không ngờ ở ghế Hoàng Cấp lại tồn tại một cao thủ cũng đã Nguyên Anh hậu kỳ, điều đó nhất thời khiến nhiều người suy đoán lai lịch của ông ta.

Độc Cô Bá Nhật giọng có chút cao ngạo báo giá.

- Ba trăm ngàn trung phẩm linh thạch.

Rất nhiều người ở đây biết, Độc Cô Bá Nhật đang chuẩn bị trùng kích đánh sâu vào Hư Thần để thăng cấp nên Hư Thần Đan này có thể nói không ai ở hội đấu giá này mong muốn có hơn ông ta. Nhưng cũng ngược lại, có không ít người không muốn ông ta đạt được điều đó, nên lập tức cạnh tranh nỗ lực.

Trịnh Quy Nhân tiếp tục giọng điệu trầm ổn của mình báo giá.

- Ba trăm năm mươi ngàn trung phẩm linh thạch.

Không ngờ cả ba người đầu tiên tăng giá mỗi bước đều là năm mươi ngàn trung phẩm linh thạch, có thể nói đó là con số khiến rất nhiều người ở đây phải thêm khát.

Mộ Dung thế gia cũng không đứng ngoài, gia chủ Mộ Dung Kim cũng báo giá.

- Bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch.

Chỉ nháy mắt đã tăng giá lên gấp đôi, quả nhiên đan dược thăng cấp độ luôn là loại đan dược khiến người ta phải hao tài tốn của.

Trần Tiến cũng đang ngồi tính toán, một viên Hư Thần Đan giá trị sơ bộ ít nhất giá trị cũng gấp năm trăm lần Trúc Cơ Đan. Ánh mắt hắn có chút tham lam khi nhìn lọ đan dược Hư Thần Đan đó. Tham gia lần đấu giá này, hắn mới chân chính biết được bản thân hắn nghèo như thế nào, điều này thúc đẩy bản thân hắn nghĩ cách kiếm tiền. Luyện Đan, Luyện Khí thứ nào hắn cũng đã có cơ sở và sự trợ giúp từ Bách Khoa Hỗn Độn Thiên Thư, cho nên hắn đã ra một quyết định.

- “Linh thạch trong thiên hạ nhiều vô số, nếu mình không kiếm một ít thì thật có lỗi với tài năng của bản thân.”

Dĩ nhiên Cố Tiểu Trâm không hề biết được một chút chuyển biến nhỏ trong tâm lý của hắn, mà cũng chỉ đang hết sức hâm mộ nhìn các lão quái tranh giành. Dù có ở Thiên Lam Môn, một tông môn cấp bảy nhưng Hư Thần Đan cũng không phải nói có là có mà phải mười năm mới phát ra một viên cho đệ tử Nguyên Anh xuất sắc nhất.

Ở dưới tràng đấu, những bên đấu giá đang giương cung bạt kiếm với nhau nhưng chẳng ai có ý định hăm dọa người khác. Ở Nam Lân thành hay lớn hơn là Thiết Ảnh Môn mối quan hệ của những thế lực đều có chút quỷ dị. Nếu muốn không chế một thế lực khác thì lại sợ sẽ得罪 thủ khác ngư ông đắc lợi, nhưng nếu liên thủ thì lại mang lòng nghi kỵ lẫn nhau. Cho nên từ xưa đến nay luôn hình thành thế đối chọi hòa bình một cách vi diệu như vậy.

Thành chủ Nam Lân thành là một người cần bản luôn mong muốn cục diện hòa bình như vậy diễn ra, nhưng sự mê hoặc của Hư Thần Đan quá lớn. Cũng dễ hiểu, chỉ cần tiến cấp đến Hư Thần thì rõ ràng ông ta cũng không cần quá lo sợ những thế lực khác. Cuối cùng ông cũng đã chính thức tham gia tràng đấu giá.

- Năm trăm ngàn trung phẩm linh thạch.

Mọi người đều ánh mắt ngưng trọng nhìn về phía gian phòng Thiên Cấp nơi mà thành chủ Nam Lân Thành Phan Thế Danh đang ngồi.

Lúc này dường như cả bốn thế lực đều đã lao vào cuộc tranh đấu, thế cục trước mắt thì người được hưởng lợi chân chính là Thiết Ảnh Đường.

Mộ Dung thế gia là đồng minh của Thiết Ảnh Đường, cũng đang góp một tay vào cuộc chiến tranh giành này.

- Quả nhiên xưa nay nghe nói thành chủ Phan Thế Danh làm việc cần kiệm, lúc này chỉ một câu đã vung tay năm trăm ngàn trung phẩm linh thạch. Mộ Dung Kim ta quả nhiên bội phục, thế nhưng dù Mộ Dung thế gia gia sản có hạn nhưng Hư Thần Đan không thể không có, cho nên đành cắn răng đưa cái giá. Sáu trăm ngàn trung phẩm linh thạch vậy.

Hít một hơi sâu, đồng loạt tất cả mọi người đều cảm thấy khó thở. Cái giá này có thể nói đã vượt qua giá trị thực tế của viên đan dược này rồi.

Trương Tiểu Xuân nghe các lão tiền bối báo giá mà tim đã nhảy dựng lên, thiếu chút nữa ngất xỉu vì cái giá như vậy. Trần Tiến thì dường như trong cuộc đấu giá này phát hiện hướng đi trong tương lai của bản thân mình.

Độc Cô Bá Nhật vừa phải đồ ra không ít tài sản cho Phi Linh Câu nếu bây giờ phải tiếp tục tranh giành thì đối với ông tương đối nhiều khó khăn. Thế nhưng mê hoặc vẫn là mê hoặc, ông ta cần rằng đưa ra cái giá có thể xem như tiêu hao hai phần ba tài sản của chính mình.

- Sáu trăm năm mươi ngàn trung phẩm linh thạch.

Cái giá lại càng được đẩy lên cao, cả Phan Thế Danh hay Mộ Dung Kim đều có chút do dự và tính toán trong lòng. Trịnh Quy Nhân là người ra tay để phá đám Độc Cô Bá Nhật cho nên khi nhìn thấy giá của lão ta đưa ra, cũng nhanh chóng báo giá.

- Bảy trăm ngàn trung phẩm linh thạch.

Độc Cô Bá Nhật lúc này không còn giữ được bình tĩnh, thấy thái độ hơi do dự của hai người Phan Thế Danh và Mộ Dung Kim. Ông ta trong lòng đang có chút đắc ý, không ngờ cái tên Trịnh Quy Nhân này năm lần bảy lượt phá đám. Ông ánh mắt tóe lửa nhìn chăm chăm về phía Trịnh Quy Nhân nói.

- Đừng tưởng có nhị sư huynh bảo vệ thì có thể làm cản, chỉ cần ta muốn thì Khúc Linh Môn người sẽ tan biến trong một đêm.

Trịnh Quy Nhân cũng không hề thua kém khí thế, nói.

- Giàu không bằng người lại tính giờ trò uy hiếp, như vậy mà dám xưng là ngũ trưởng lão của Thiết Ảnh Môn sao.

- Được, hay lắm!! Ta ra giá tám trăm ngàn trung phẩm linh thạch.

Trịnh Quy Nhân ho khan một tiếng, rồi đưa ngón tay cái lên tán thưởng Độc Cô Bá Nhật.

- Hay, hay lắm. Quả nhiên xứng danh ngũ trưởng lão của Thiết Ảnh Môn.

Cả sàn đấu giá dường như minh bạch, chỉ sợ là Độc Cô Bá Nhật lần này lại phải ăn quả đắng từ Trịnh Quy Nhân rồi.

Ngay cả Trịnh Quy Nhân cũng buông tay, thì dĩ nhiên Mộ Dung Kim hay Phan Thế Danh cũng không muốn nhảy vào mà cầm lấy cục lửa nóng hiện tại. Giờ chỉ cần một ai đầu giá thêm vào thì hết chín phần là trở thành kẻ thù không đội trời chung với Độc Cô Bá Nhật như tên Trịnh Quy Nhân rồi.

Lần lượt Tám trăm ngàn trung phẩm linh thạch được hô vang ba lần, Lâm Nhã Phi gõ búa thông báo đấu giá thành công.

Chỉ có hai món đồ đã lấy mắt của Độc Cô Bá Nhật hơn một triệu trung phẩm linh thạch. Có thể nói đến tình trạng hiện giờ có lẽ khó có ai mà tiêu hao số lượng lớn linh thạch như ông ta trong buổi đấu giá lần này.

Bảo vật quý giá tiếp theo là Thái Dương Kiếm, pháp khí Địa Cấp hạ giai. Có thể nói là một trong các bảo vật cấp cao nhất ở Hoa Quốc này. Chính bản thân của Trần Tiến cũng có chút thương thức nó, chỉ nhìn từ xa đã thấy luồng sáng tỏa ra từ thanh kiếm. Khí thế phát ra thể hiện mình là một tuyệt thế bảo kiếm. So ra từ trước tới nay chỉ có Viêm Long Kiếm của Cố Tiểu Trầm là có thể sánh bằng.

Sau một hồi tranh giành thì cuối cùng, Mộ Dung Kim đã chiến thắng trong cuộc đấu giá. Thái Dương Kiếm này đã tiêu hao của lão ta hơn năm trăm ngàn trung phẩm linh thạch.

Bảo vật cuối cùng là một ngọc giản ghi chép Mai Hoa Thập Bát Cầm. Ghi chép mười tám loại cầm chế khởi nguồn. Mọi chuyện sẽ không có gì cho đến khi từ trong thức hải của Trần Tiến phát ra một thanh âm vô cùng quen thuộc.

- “Mai Hoa Thập Bát Cầm, cội nguồn của cầm chế.”

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Đan Dược Truyền Thuyết

Trần Tiến nghe được thanh âm từ trong thức hải mình, cũng phải không tự chủ được mà run rẩy. Thứ này với người khác mặc dù cũng thuộc loại tài liệu quý báu nhưng chỉ có giá trị định hình cơ sở, còn với Trần Tiến lại hoàn toàn có giá trị thực tiễn.

Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư, loại bảo vật từ một có thể diễn sinh ra mười. Có được loại tài liệu này để làm cơ sở thì Trần Tiến tin chắc rằng hẳn trong tương lai không thể trở thành một Đại Tông Sư trận pháp (tương đương cấp bảy trở lên) thì trở thành một Tông Sư trận pháp cũng không hề khó khăn gì.

Kiểm lòng trước mê hoặc của nó không nhin được nhất thời Trần Tiến cũng ra hiệu báo giá. Lúc này mọi người cũng đang tranh giành ở Mai Hoa Cầm Chế này hết sức điên cuồng. Ai mà không muốn có kiến thức cơ bản về trận pháp, bất cứ một di tích hay cầm địa nào mà không có dấu vết của cầm chế hay cơ quan.

Lâm Nhã Phi nhìn theo ký hiệu mà Trần Tiến đưa ra, đôi môi cong lên mỉm cười nói.

- Vị công tử kia ra giá gấp đôi là bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch, còn ai nguyện ra giá cao hơn không.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về căn phòng Địa Cấp của Trần Tiến, có vài người chờ mong cùng tò mò nhìn không được quét thần thức về phía căn phòng Chủ của Trường Minh Hội cũng có mặt ở Đại Hội nhưng ở một phòng Địa Cấp khác nhìn thấy người báo giá cũng trầm nghĩ.

- “Quả nhiên là một tên nhị thế tổ, cái giá như vậy cũng dám trả.”

Âm thanh của Lâm Nhã Phi thốt lên, Trần Tiến mới kịp giật mình thì đã muộn.

- “Rõ ràng tâm tính bản thân vẫn còn quá kém, dẫn đến tình trạng vì điều này.”

Trần Tiến trầm buồn phiền trong lòng.

Tranh giành Mai Hoa Cẩm Chế tuy nhiều người tham gia nhất trong các đợt đấu giá nhưng lại thiếu đi sự tham gia của các thế lực đứng đầu. Cho nên người thực sự hứng thú với trận pháp và tài lực thật sự không có bao nhiêu người.

Cho nên khi cái giá được bạo tăng đến gấp đôi, không ít người đành ngao ngán từ bỏ. Tuy nói là mười tám loại cấm chế cơ bản, nhưng nếu ai đã từng tìm hiểu về trận pháp, cấm chế hay cơ quan sẽ biết. Mỗi loại hình đều có một đặc điểm và yêu cầu khác nhau, một người trên cơ bản không thể chuyên được hết mười tám loại, cho nên những người khi quyết định học trận pháp đều chọn cho mình một hoặc hai loại để theo đuổi mà thôi.

Cố Tiểu Trầm và Trương Tiểu Xuân ở bên cạnh cũng đang mờ mịt về sự việc này. Trương Tiểu Xuân thì đang giật mình vì không ngờ, cái người thuê mình lại giàu có đến như vậy. Bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch, chỉ thoát một cái có thể bỏ ra. Càng nghĩ anh ta càng sợ hãi, không ngờ Trần Tiến lại là một phú ông.

Cố Tiểu Trầm thì ánh mắt có chút nghi hoặc, cô biết rất rõ trên người Trần Tiến lúc này còn chưa đến mười ngàn trung phẩm linh thạch. Tại sao lại có thể đấu cái giá trên trời như vậy, phải biết rằng nơi này là nơi có ít nhất tám cao thủ Nguyên Anh tọa trấn không phải có thể tùy tiện đùa giỡn đấu giá.

Cô có chút lo lắng nên khẽ nhẹ giọng hỏi.

- Huynh có nhiều linh thạch như vậy sao.

Trần Tiến lúc này đành cười khổ cũng nhẹ giọng nói.

- Thật ra huynh có chút thất thần khi nghe thấy Mai Hoa Thập Bát Cẩm Chế nên có chút mất kiểm soát. Giờ chỉ đành chờ xem có ai đưa ra cái giá cao hơn hay không để thoát kiếp nạn này.

Cố Tiểu Trầm nghe vậy gương mặt cũng có chút hoảng loạn, nếu quả thực đấu giá thành công thì chính thức Trần Tiến sẽ dẫn đến một tai họa không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng trên đời này điều kỳ diệu rất nhiều nhưng lúc con người ta rơi vào cùng đường mạt lộ thì nó lại không có kỳ tích nào xuất hiện.

Lâm Nhã Phi vẫn một thân bào quyến rũ, giọng nói vẫn tràn ngập mị lực thu hút tất giọng nói.

- Bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch lần thứ nhất.

- Bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch lần thứ hai.

- Bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch lần thứ...

- Khoan đã.....

Lời của Lâm Nhã Phi chưa kịp kết thúc đã bị một âm thanh chặn lại, người đó không ai khác chính là Trần Tiến.

Ánh mắt của mọi người lập tức ngưng trọng, đang chờ bước phản ứng tiếp theo của hắn.

Trần Tiến đối diện trước tình huống này, đã biết bản thân chỉ vì một phút bất cẩn mà khả năng nguy hiểm của bản thân đã lên đến đỉnh điểm cho nên đành ra một hạ sách cuối cùng.

- Không biết ở đây có trường hợp trao đổi vật hay không?

Lâm Nhã Phi nghe thấy vậy có chút bối rối, ánh mắt chuyển qua hướng của Phạm Phú Thịnh dường như xem chỉ thị. Phạm Phú Thịnh suy nghĩ một hồi liền gật đầu.

- “Tên này đi cùng Cố Tiểu Trầm đến từ Thiên Lam Môn, chắc hẳn trên người có không ít bảo vật đáng giá.”

Lâm Nhã Phi nhận được sự đồng ý của Đường Chủ cho nên cũng không làm khó Trần Tiến mà mỉm cười nói.

- Vị công tử này cứ lấy bảo vật ra, chỗ chúng tôi nhận càng vật phẩm giá trị tương đương. Thế nhưng...

Lời cũng chưa dứt, Lâm Nhã Phi chợt thay đổi thái độ, ngữ khí hoàn toàn băng lãnh.

- Thế nhưng nếu công tử không hề có vật phẩm nào sánh với cái giá công tử đưa ra thì xin thứ cho tiểu nữ thất lễ.

Trần Tiến trước thái độ thay đổi chóng vánh của Lâm Nhã Phi tuy có chút rung mình nhưng trên mặt vẫn bảo trì một bộ dạng bình tĩnh. Dẫu sao tu luyện Đại Việt Tinh Thần quyết cũng đã một năm, luận về tâm cảnh hay khống chế tâm tình đều đề thăng lên không ít dĩ nhiên trừ một số trường hợp vượt quá sự tiếp nhận của hắn như khi nghe đến Mai Hoa Thập Bát Cầm.

Từ trong túi trữ vật, Trần Tiến lấy ra một bình đan dược rồi mới lớn tiếng nói.

- Bên trong bình ngọc này chứa một viên đan dược. Nhưng có lẽ đại đa số người ngồi đây đều có thể nhận thức được nó.

Lời nói của Trần Tiến bất chợt gây chú ý đến rất nhiều người có mặt ở đây, ai nấy đều vô tình hay cố tình liếc mắt qua bình đan dược một cái.

- Nó là Trú Nhan Đan, loại đan dược khiến các nữ tu sĩ trở nên xinh đẹp và bảo trì nó vĩnh viễn.

Trần Tiến lớn giọng nói, âm thanh cơ hồ vang vọng khắp hội trường.

Diễn cuồng rồi, tất cả hội trường đều trợn mắt há mồm trước lời này. Trú Nhan Đan là gì chứ, là loại đan dược nghịch thiên trong truyền thuyết. Dù phẩm chất chỉ là đan dược cấp hai nhưng hình như đã tuyệt tích ở Tu Chân Giới này gần như vạn năm qua rồi.

Trong tất cả những người đang bị câu nói của Trần Tiến làm thần hồn thất điên bát đảo, còn có một người là Lâm Nhã Phi. Ánh mắt cũng trở nên sáng rực nhìn chằm chằm vào bình đan dược.

Cũng không thể nào trách cô được, là một người phụ nữ ai mà không muốn gương mặt của mình trở nên xinh đẹp. Dù cho cô trời sinh đã có mỹ lực quyền rũ nhưng cũng không thể nào cưỡng lại được ma lực của Trú Nhan Đan, cô có chút thêm muốn nó ánh mắt cơ hồ chỉ muốn lập tức cướp lấy viên đan dược rồi nuốt lấy.

Từ bên dưới có một người lên tiếng hoài nghi.

- Có cách gì để bảo đảm nó là hàng thật.

- Đúng vậy, cách nào.

Ở đây hơn tám phần đều là nam nhân dĩ nhiên dù có hứng thú với Trú Nhan Đan đến mấy cũng không thể sử dụng cho bản thân mình, đa phần đều vì lấy lòng mỹ nữ hoặc các đạo lý của họ. Cho nên thật sự cũng tạm thời không cách nào để chứng thực được viên đan dược họ nhìn thấy phía trước mặt đây.

Trần Tiến im lặng chốc lát rồi mới đưa lên một vật đó chính là lệnh bài của Đan Sư Hội và lên tiếng nói.

- Chắc các vị cũng nhận thức được tầm lệnh bài này.

Rất nhiều người ở đây có thể nhận ra được miếng lệnh bài này, cho nên cũng tin tưởng vài phần. Thế nhưng vẫn một mảng âm trầm, phần nhiều nếu mua viên đan dược này vẫn là một canh bạc.

Bên dưới đài ánh mắt của Lâm Nhã Phi đang sáng rực lên, cắn nhẹ môi. Cô dường như đang quyết tâm chuyện gì đó.

- Bốn trăm ngàn linh thạch trung phẩm, công tử có thể để tiểu nữ viên đan dược đó.

Thanh âm Lâm Nhã Phi không lớn nhưng đủ khiến tất cả mọi người chú ý.

- Quả nhiên không một nữ nhân nào chịu nổi sự cám dỗ từ Trú Nhan Đan.

Trần Tiến cũng không ngờ người đưa ra giá lại là vị cô nàng xinh đẹp Lâm Nhã Phi này. Nhưng cái giá của cô ta đưa ra lúc này hoàn toàn phù hợp với cái giá mà Trần Tiến đầu giá mua Mai Hoa Cầm Chế.

Có rất nhiều người đang thầm khinh thường Trần Tiến, so sánh giữa hai thứ với nhau dù đặt bất cứ đâu thì Trú Nhan Đan giá trị cũng phải gấp nhiều lần so với cái Mai Hoa Cầm Chế cơ bản này.

Cho dù có si mê trận pháp thế nào cũng chẳng ai ngu ngốc đi đánh đổi thứ đan dược trong truyền thuyết với Mai Hoa Cầm Chế này.

Trần Tiến thấy dường như xung quanh không ai có ý định tranh giành với Lâm Nhã Phi hay nguyện ý đưa ra cái giá cao hơn thì cũng gạt đầu với cái giá của cô ấy.

- Tôi đồng ý đổi.

Dứt lời thư đồng của Thiết Ảnh Đường cầm lấy chiếc hộp đựng ngọc giản Mai Hoa Cẩm Chế đem lên cho Trần Tiến, rồi nhận lấy bình đan dược Trú Nhan Đan từ tay Trần Tiến.

Lâm Nhã Phi khi nhận được bình đan dược, nội tâm xao động, thân hình có chút run rẩy. Ánh mắt hướng đến Trần Tiến hỏi.

- Tôi có thể sử dụng ngay lập tức.

- Dĩ nhiên. - Trần Tiến nhanh chóng đáp lời.

Lâm Nhã Phi thần tình phức tạp, mở lấy bình đan dược ra. Một mùi hương tỏa ra vô cùng dễ chịu, đem lại cho người ta cảm giác thoải mái. Những người có mặt trong khán đài cũng có phần chờ mong, dù sao từ rất lâu rồi ở Hạ Vực này cũng không nghe đến một ai phục dụng Trú Nhan Đan. Tin rằng chỉ cần viên đan dược này là thật thì hầu như ai cũng tin rằng sau hôm nay cái tên Lâm Nhã Phi sẽ trở nên tiếng tăm lẫy lừng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Tứ Phương Sát Tinh

Lâm Nhã Phi nóng lòng thử ngay Trú Nhan Đan ngay tại đại hội, khi cô đem viên đan dược bỏ vào trong miệng vô số ánh mắt tập trung quan sát cô.

Một lúc rất nhanh, có vô số luồng linh khí tập trung lên người Lâm Nhã Phi. Trên cơ thể của cô bắt đầu có sự biến đổi lớn, làn da trước đây vô cùng đẹp của Lâm Nhã Phi dường như đang trở nên căng mịn hơn trước. Khuôn mặt quyền rũ cũng thêm nét xinh tươi và đầy sinh khí.

Sờ vào khuôn mặt, cô có thể nhận thấy một chút sự khác biệt lúc trước, toàn thân cô cũng như đang trải qua một chút ít sự biến đổi.

Trước đây có thể nói Lâm Nhã Phi đã là một người đẹp vạn người mê, thì nay càng không có gì dễ diễn tả thêm sự quyền rũ pha lẫn tươi tắn của cô sau khi phục dụng Trú Nhan Đan. Nhất thời dù là các tiền bối lỗi đời cũng phải không tự chủ được mà nhìn không chớp mắt.

Lúc này đây nếu không nhận ra viên Trú Nhan Đan này là thật thì quả nhiên là kẻ ngu ngốc. Cả hiện trường tức thì trở nên ồn ào, vô số người còn đang tiếc hận vì mình không quyết đoán trong việc này để nữ nhân này nhanh tay đoạt mất.

Có vài người dùng ánh mắt khát vọng hướng về phía Trần Tiến như đang mong chờ hắn sẽ xuất ra thêm một viên nữa. Cuối cùng một người không nhịn được đứng lên hỏi.

- Không biết vị tiểu huynh đệ chẳng hay còn viên Trú Nhan Đan nào hay không?

Lời của một người vừa nói ra, lập tức vô số người nhìn theo ánh mắt mong chờ.

Trần Tiến trước mọi ánh mắt soi xét nhưng cũng đã gạt bỏ được sự căng thẳng như lúc trước mà bình tĩnh đáp.

- Rất tiếc, gia sư trước khi đi giao du chỉ trao cho tại hạ một viên này mà thôi. Để phòng khi lúc cần thiết có thể sử dụng.

Nhiều người nghi hoặc, gia sư của tên này là ai. Sao lại có được đan dược nghịch thiên đến bậc này. Trần Tiến trước khi đã được ba vị tiền bối cho biết Hải Thượng Lăng đã mất tích một vạn năm trước, cho nên khi dùng cái chiêu bài gia sư này ra hắn hoàn toàn tin tưởng sẽ không ai kiểm chứng được.

Từ trong phòng Thiên Giai của vị ngũ trưởng lão Độc Cô Bá Nhật truyền ra âm thanh hỏi.

- Chẳng hay lệnh sư của người là ai?

Trong âm thanh có mang theo chút kinh lực truyền tới Trần Tiến, nếu không phải Trần Tiến tu luyện công pháp Đại Việt Tinh Thần là loại gia tăng tinh thần, thần thức thì đã bị kinh lực này ảnh hưởng. Tuy vậy sắc mặt của Trần Tiến cũng tái đi trong một nhịp thở, nhưng rất nhanh khi ổn định lại vẫn cung kính đáp.

- Thừa tiền bối, gia sư của vãn bối tên là Hải Thượng Lăng.

Cái tên này vô cùng xa lạ với rất nhiều người, nhưng khi Độc Cô Bá Nhật nghe thấy khuôn mặt cũng khẽ biến sắc. Ngoại trừ Độc Cô Bá Nhật ra, thì vẫn còn có một vài người đã từng nghe qua danh xưng của Đan Vương Hải Thượng Lăng nên cũng có một thoáng giật mình.

Độc Cô Bá Nhật không nhịn được hỏi tới.

- Có thật gia sư của người tên Hải Thượng Lăng.

Trần Tiến dĩ nhiên không nói thẳng trực tiếp sư phụ của mình là cái tên đó rồi, bèn đem cố sự khi mình gặp ba vị tiền bối Đan Sư Hội để kể.

- Quả thực vẫn bối cũng không rõ ràng lắm tên của gia sư nhưng khi kể qua một vài chuyện cho ba vị tiền bối thì ba vị tiền bối đã cho vẫn bối biết tên của gia sư tại hạ.

Độc Cô Bá Nhật khi nghe qua chuyện này thì tiêu tan phần lớn sự nghi ngờ, dù sao danh vọng của ba người Đan Sư Lương Minh Nhật ở La Thành đại lục này hết sức phi thường. Dù sao cũng chỉ có Đan Vương trong truyền thuyết thì mới tùy tiện cấp cho một ký danh đệ tử của mình một viên Trúc Nhan Đan như vậy chứ.

Nhiều người trước đó có lòng tham muốn tìm cơ hội ra tay để xem coi có cơ hội nào tìm kiếm thêm một viên đan dược trong túi trữ vật của Trần Tiến hay không cũng đành nhịn xuống.

Đường Chủ Phạm Phú Thịnh ánh mắt có chút ý cười nghĩ trong bụng:

- “Lần này có lẽ mình đã bắt được quý nhân rồi, không chỉ một đệ tử đến từ Thiên Lam Môn mà còn có một người là đệ tử của Đan Vương trong truyền thuyết nữa. “

Lâm Nhã Phi lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo trở lại, tâm tình của cô thật tốt. Nhìn về phía của Trần Tiến, không ngờ cô lập mở miệng nói.

- Viên đan dược này quả nhiên là thật, món ân tình này của công tử tiểu nữ xin nhận.

Trần Tiến cũng chỉ gật đầu, có chút không dám trực tiếp đối diện với ánh mắt của Lâm Nhã Phi. Vốn dĩ cô không chỉ có vẻ xinh đẹp quyến rũ thành thực so với Đặng Ngọc Nhi ở kiếp trước còn nhìn hơn đôi chút, vậy nên sau khi phục dụng Trúc Nhan Đan thì quả thực bảy giờ mị lực trên người cô gia tăng bội phần.

Trời sinh ra quả nhiên nữ nhân luôn có sự đố kỵ với nhau, thấy ánh mắt có chút tình tứ của Lâm Nhã Phi dành cho Trần Tiến làm cho Cố Tiểu Trâm có chút khó chịu trong lòng. Nên không nhịn được nhéo vào bên hông Trần Tiến một cái.

Trần Tiến bị một đòn đau, quay mặt qua thấy gương mặt có phần uất ức của Cố Tiểu Trâm liền minh bạch chuyện gì, cho nên đâu dám phản kháng gì chỉ im lặng mà chịu đựng.

Bên trong một căn phòng Địa Cấp khác, cũng có bốn người tu vi đã đến Kim Đan hậu kỳ đang ngồi nói chuyện với nhau đôi lúc lại quay qua quan sát căn phòng của Trần Tiến.

- Lão Tổng người nghĩ hán có thật là đệ tử của Đan Vương tiền bối trong truyền thuyết không.

Một lão già áo xám đang hỏi.

Người được hỏi cũng là một lão già tu vi đã đến Kim Đan hậu kỳ chuẩn bị tiến cấp đến Kim Đan đại viên mãn. Ông ta khi nghe người đàn ông áo xám hỏi như vậy liền trầm ngâm một chút rồi ánh mắt vô cùng thâm độc nói.

- Cho dù là thật thì sao, nếu chúng ta lựa chọn một địa phương kín đáo mà ra tay thì sẽ không ai biết chúng ta làm.

Một lão già khác không xác định được tuổi cũng gật đầu dường như tán đồng với lời của ông lão tên Tổng này.

- Bốn người chúng ta đều là Kim Đan hậu kỳ nếu giết hai tên nhóc đó là việc hết sức đơn giản. Chỉ cần làm sao cho triệt để mọi chứng cứ có liên quan đến chúng ta thì sẽ không lo sợ bị Đan Sư Hội hay Đan Vương gì đó trả thù.

Bà lão duy nhất trong bốn người hơi nhíu mày một cái rồi nói.

- Chúng ta cũng phải cẩn thận, hán dù sao cũng đến từ căn phòng Địa Cấp có lẽ lai lịch cũng không đơn giản.

- Hừ, hán ở phòng Địa Cấp chúng ta cũng ở phòng Địa Cấp chẳng lẽ so với hai tên nhóc đó lai lịch của Tứ Phương Sát Tinh của chúng ta còn thấp hơn chúng sao. Tám phần ta đoán được do dựa hơi của ba vị tiền bối Đan Sư Hội mà thôi.

Ông lão áo xám không đồng tình nói.

Lão Tổng cũng không muốn bốn người xảy ra xung đột lúc này liền nói xen vào.

- Dù sao chúng ta cũng phải thử, chỉ cần nếu hán rời khỏi thành thì chúng ta sẽ lập tức ra tay. Dù sao đối với chúng ta Mai Hoa Cẩm Chế không thể bỏ qua được. Chỉ cần bốn người chúng ta dùng thời gian mười năm chia nhau học trận pháp của Mai Hoa Cẩm Chế sẽ giải được trận pháp che giấu bản đồ trên bức tượng để biết được địa điểm cất giấu Hoàng Tinh Thạch.

Không ngờ cả bốn người âm mưu tìm cách sát hại Trần Tiến lại vì muốn có bản đồ dẫn đến di tích của Hoàng Tinh Thạch. Nếu bọn chúng biết Trần Tiến biết rõ vị trí của di tích đó thì không biết biểu tình lúc này sẽ ra sao.

Lúc này ở Đại Hội đã đi đến hồi kết, Lâm Nhã Phi một lần nữa cất cái giọng ngọt ngào của mình lên.

- Cảm ơn tất cả mọi người đã đến tham gia buổi đấu giá hôm nay.

Trần Tiến cùng Cố Tiểu Trầm đang chuẩn bị rời khỏi phòng đấu giá thì bất ngờ cùng lúc nhận lời mời của ba người thành chủ Nam Lâm Thành Chủ Phan Thế Danh, Ngũ trưởng lão của Thiết Ảnh Môn Độc Cô Bá Nhật và Mộ Dung gia chủ Mộ Dung Kim.

Trần Tiến có chút được yêu quý quá mà hoảng sợ, cùng một lúc cả ba thế lực đều gửi lời mời rất rõ ràng chỉ cần Trần Tiến đi đến một trong ba nơi sẽ trở thành kẻ thù của hai thế lực còn lại. Trong lòng của hắn có chút trầm kêu khổ.

- “Đúng là bản thân vừa phong quang một chút, tai họa liền ập đến mà.”

Nhìn ngọc giản chứa Mai Hoa Cầm Chế đang nằm im trong túi trữ vật, Trần Tiến có chút cảm giác dở thiết thòi. Dù sao có được thứ này tương lai không còn phải đau đầu trước các loại cầm chế, trận pháp nữa.

Cố Tiểu Trầm biết rằng tình huống của hai người lúc này vô cùng xấu, cho nên cô tâm tư vô cùng linh hoạt. Không chỉ từ chối lời mời, mà còn nói một câu khiến cả ba gia đình vô cùng sợ hãi.

- Hai chúng tôi từ Thiên Lam Môn một tông môn cấp bảy đến từ Hải Vân đại lục đến đây để thí luyện và lịch lãm đã chọn nơi của Đường Chủ Thiết Ảnh Đường làm nơi tá túc. Nếu cả ba vị có lòng thì xin mời thông tri đến Đường Chủ Phạm Phú Thịnh để tránh cho chúng tôi thất lễ.

Một câu nói vô cùng thông minh, không chỉ chuyển áp lực lên vị Đường Chủ Phạm Phú Thịnh mà còn thể hiện lai lịch vô cùng mạnh mẽ của họ. Cả cái Hoa Quốc này chỉ có một Tông Môn sáu sao duy nhất, thì làm sao có ai đủ tư cách để chèn ép người đến từ Tông Môn bảy sao. Đạo lý từ xưa đến nay vô cùng đơn giản, vượt mặt thì cũng phải nể mũi.

Cho nên ba tên gia đình vô cùng sợ hãi trước thông tin này lập tức quay trở về để báo cho chủ nhân của họ. Cả ba không hèn mà cũng có chút bất ngờ trước lai lịch của hai người họ, dĩ nhiên dù bất ngờ nhưng cả ba đều có biểu tình khác nhau. Vui mừng nhất là Mộ Dung Kim vì Đường Chủ Thiết Ảnh Đường chính là đồng minh của gã, có chút âm trầm là Nam Lâm Thành Chủ, còn ngũ trưởng lão Độc Cô Bá Nhật thì có hơi chút lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 109: Giao Dịch Với Phạm Phú Thịnh

Rời khỏi Hội đấu giá, đường chủ của Thiết Ảnh Đường liền tiến đến chào đón ba người nhóm Trần Tiến. Trương Tiểu Xuân trước giờ làm gì có loại đãi ngộ này nên tâm thần hết sức xao động, cả đáp lại lời chào cũng lắp bắp.

Phạm Phú Thịnh lúc này thể hiện ra một khí chất hết sức ôn hòa, nhất thời cũng khiến Trần Tiến cảm khái.

- “Cái thân phận đệ tử hạch tâm của Thiên Lam Môn quả nhiên lợi hại, nếu không dựa vào đó thì không bao giờ một cao thủ Nguyên Anh hậu kỳ lại hết sức nhiệt tình với một Kim Đan sơ kỳ.”

Hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm thấy Phạm Phú Thịnh nhiệt tình như vậy, cũng không tiện từ chối. Dù sao trước đó họ cũng thông tri cho những người kia rằng bọn họ là khách của Đường Chủ Thiết Ảnh Đường. Cho nên lời mời này cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Cả ba lập tức cung kính đi theo Phạm Phú Thịnh đến Thiết Ảnh Đường. Phạm Phú Thịnh dù không rõ xuất thân của tên Luyện Khí hậu kỳ đang đi theo hai người như thế nào, nhưng với phong phạm của một người đứng đầu, ông ta cũng không mở miệng đuổi khách.

Bốn người Tứ Phương Sát Tinh đứng ở một bên quan sát thấy tình huống này, cũng có chút chột dạ. Không ngờ hai tên trẻ tuổi này lại có chút quan hệ với Phạm Đường Chủ.

Ông lão áo xám lên tiếng.

- Nếu bọn chúng có quen biết Phạm Đường Chủ, thì chúng ta không thể ra tay được rồi.

Ba người còn lại gật đầu, nhưng lão già tên Tống lại nói thêm một câu.

- Chúng ta chỉ tạm thời án binh bất động thôi, chỉ cần thay nhau quan sát cửa thành. Nếu bọn chúng rời khỏi đây chúng ta sẽ lập tức ra tay.

- Ta đồng ý với ý kiến này. - ba người còn lại đồng thanh nói.

Cùng lúc này, Phạm Phú Thịnh đang là chủ tiếp đãi ba người bắt đầu câu chuyện.

- Không biết mọi người đã từng nghe qua về cấm địa Thiết Ảnh Cốc của Thiết Ảnh Môn chưa?

Dĩ nhiên hai người Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm biết được chuyện này thông qua Trương Tiểu Xuân nên cũng không hề ngạc nhiên lắm. Hai người cũng

từng nghĩ tìm cơ hội để có thể đi vào bên trong cấm địa giờ tự dưng có người hỏi đến dĩ nhiên không cần phải ra về làm gì.

- Ở đây cũng được vài ngày cho nên văn bối cũng đã từng nghe qua.

Trần Tiến đáp.

- Vậy chắc mọi người cũng biết lần này tại sao Thiết Ảnh Môn lại tìm nhiều người để tham gia vào cấm địa chứ?

Chuyện này thì bọn họ lại chưa từng nghe Trương Tiểu Xuân nhắc đến, nên lắc đầu. Phạm Phú Thịnh cũng gật đầu rồi nói tiếp.

- Chuyện này dù sao cũng không phải nhiều người biết, cho nên hai người không biết ta cũng không ngạc nhiên lắm.

- Vậy thỉnh tiên bối có thể nói nguyên nhân cho văn bối biết có được không?

Lần này thì Cố Tiểu Trầm dùng giọng nói ôn nhu của mình hướng đến Phạm Phú Thịnh.

- Dĩ nhiên, vốn dĩ đây cũng là chuyện ta muốn nói cho các người nghe. Tổ sư trong môn phái hơn mười năm trước đã toán ra được lần này Thiết Ảnh Cốc khai mở sẽ là lần cuối cùng, cho nên Thiết Ảnh Môn không tiếc tài lực mở ra Thiết Ảnh Đường cũng như thu hút các nhân tài có đủ điều kiện nhập cốc lần này. Chỉ cần tu vi dưới Nguyên Anh thì có thể tự do gia nhập Cốc, điều kiện là tất cả tài nguyên lấy được trong Cốc phải giao nộp năm phần.

Trần Tiến cũng không thấy điều kiện này quá hà khắc, dù sao cũng là cấm địa của người ta. Người ta đã cho phép tầm bảo thì dĩ nhiên phải có lợi ích cho nên hẳn cũng không hề phản cảm với điều này.

Sợ dĩ Trần Tiến đề ý đến điều kiện này vì hắn và cả Cố Tiểu Trầm đều là người thông minh, đều rất rõ ràng nếu Phạm Phú Thịnh nói với hai người bọn họ điều này thì dường như ông ta sẽ dẫn bọn họ có thể vào Cốc.

Phạm Phú Thịnh thấy hai người thấy hai người không thắc mắc gì mới tiếp tục nói.

- Nếu ta muốn mời hai người trở thành một trong những người tham gia đột vào Cốc lần này thì thế nào.

Dĩ nhiên hai người đều đoán được sự tình này, nhưng dẫu sao vô công bất thụ lộc. Ở cái Nam Lâm Thành này cũng không chỉ có hai người họ hợp yêu cầu, phỏng chừng có không một ngàn cũng tám trăm, cho nên chắc chắn còn có một yêu cầu đặc biệt.

- Dĩ nhiên cơ hội này, nếu không phải một người gốc sẽ không từ chối. Nhưng văn bối không nghĩ chỉ vì xuất thân từ Thiên Lam Môn của Cố tiểu muội mà được tiên bối ưu ái.

Trần Tiến trầm tĩnh đáp.

- Quả nhiên là nói chuyện với một người thông minh có thể tiết kiệm được bao nhiêu là sức lực.

Phạm Phú Thịnh cười nói.

- Quả thật, hai người không phải là những người ta giới thiệu duy nhất. Ta chỉ cần hai phần tài nguyên hoặc nếu hái được Xích Hồng Viêm Hỏa thì ta chỉ cần đúng trái đó về hai phần đó tất cả mọi người có thể tự giữ lại.

Phạm Phú Thịnh ngữ khí nhàn nhạt nói.

- Xích Hồng Viêm Quả? - Trần Tiến chưa nghe qua bao giờ nên hoàn toàn không rõ về nó.

Cố Tiểu Trầm ở một bên nghe cái tên này xong cũng một phen hoảng hốt.

- Xích Hồng Viêm Quả, ai ăn vào tuy không gia tăng công lực nhưng sẽ giúp hỏa linh căn trong cơ thể trở nên tinh thuần. Tuy nhiên thiên tài địa bảo bậc này nghe nói đã tuyệt tích từ vạn năm qua rồi mà.

- Quả nhiên xuất thân từ danh môn, tuệ nhãn sáng suốt. Đích thực chính là loại quả đó.

- Nếu chỉ điều kiện như vậy chúng tôi không có gì để từ chối.

Trần Tiến rất nóng lòng, ở cái cấm địa có thiên tài địa bảo như vậy há có thể không thiếu thứ tốt.

Phạm Phú Thịnh sau khi tán gẫu đôi ba câu, lâu lâu lại thăm dò về vị sư phụ Hải Thượng Lăng của Trần Tiến xong thì cũng chia tay ba người.

Trương Tiểu Xuân chỉ ở bên cạnh lắng nghe nhưng một mảng tâm tình kích động đến khi trở về khách sạn vẫn chưa hết. Cả đời này không ngờ lại có cơ hội được gặp gỡ một đại nhân vật như vậy.

Trần Tiến ở bên cạnh cũng thầm cười mấy lần trước biểu tình của Trương Tiểu Xuân, phỏng chừng mình kiếp trước so với anh ta còn kém xa cho nên rất hiểu tâm trạng của anh ta này.

Sáng sớm hôm sau, Trần Tiến từ sớm đã ra ngoài dựa vào một số ít linh thạch của mình mua một số loại dược liệu sau đó biến mất cả một ngày trời. Dĩ nhiên Trương Tiểu Xuân cũng không quản sự tình này, dù sao anh ta cũng chỉ là người làm thuê nếu khách không cần anh ta thì chẳng bằng tranh thủ thời gian để tu luyện còn tốt hơn.

Đến sáng sớm hôm sau, Trương Tiểu Xuân bắt gặp Trần Tiến đã ngồi đợi mình ở sân trước của phòng. Trần Tiến tâm trạng cũng khá thoải mái nói.

- Hình như tiền công vài ngày qua tôi vẫn chưa thanh toán cho anh phải không.

Trương Tiểu Xuân cũng thật thà gật đầu, dù sao loại sự tình cũng vô cùng gấp gáp nếu không có linh thạch để đóng phí thì đừng nói tiền khách sạn mà việc bị đuổi khỏi Nam Lâm Thành là sớm muộn mà thôi.

Thấy vẻ mặt chờ mong của Trương Tiểu Xuân, Trần Tiến nổi lòng trên nên gương mặt ra vẻ hơi rầu rĩ nói.

- Nếu tôi nói với anh, hiện tại không có linh thạch để trả cho anh thì anh nghĩ sao.

Trương Tiểu Xuân nghe xong liền xì mặt lại.

- Công tử đừng đùa giỡn chứ, tại hạ biết rõ dù công tử đã tiêu xài rất nhiều linh thạch nhưng vẫn còn trữ lại một ít.

- Tiếc là hôm qua nhất thời, tôi lại tiêu hết rồi. - Trần Tiến thờ ơ trả lời.

- Không...không thể nào. - Trương Tiểu Xuân trên mặt vẫn hiển nét không tin.

- Haizzz!! Anh tin tưởng tôi như vậy tôi rất mừng. Thế nhưng có những chuyện đúng là ngoài ý muốn.

Ba lần bảy lượt Trương Tiểu Xuân nghe Trần Tiến nói vậy, cũng có chút hơi bán tín bán nghi. Dầu sao phong thái của Trần Tiến từ lúc gặp đến nay không phải người ăn nói tùy tiện. Cho nên trong lòng cũng có một chút sợ hãi là sự thật. Liền cổ nuốt nước bọt đang nghẹn trong cổ xuống hỏi.

- Thật sự là không còn một chút gì sao?

Trần Tiến gật đầu, gương mặt cũng có chút ừ rừ. Trương Tiểu Xuân thấy vậy mặt lập tức tái đi, mắt cả bình tình cứ đi vòng quanh miệng lại lăm bầm.

- Chết rồi! Lần này thì chết rồi.

Trần Tiến thấy Trương Tiểu Xuân bị mình dọa đến nỗi tái mét, cũng thấy hơi quá đáng. Liền chụp anh ta lại rồi nói.

- Nếu tôi có vật thay thế cho anh thì sao.

Lời vừa nói ra, Trần Tiến liền cầm ra hai bình đan dược.

Trương Tiểu Xuân nghi hoặc, liền nhận lấy. Mở ra xem thử, mùi đan dược xộc vào mũi anh ta khiến cơ thể anh ta gần như chết lặng. Cơ hồ phải trải qua chục nhịp thở, Trương Tiểu Xuân mới chớp được đôi mắt của mình, lần này miệng cũng run rẩy nhìn Trần Tiến.

- Cái này là...cái này...cái..

- Hai bình đan dược này đủ chứ.

Trần Tiến ánh mắt sáng lên miệng mỉm cười hoàn toàn đối lập gương mặt vừa thất thần lúc trước.

Trương Tiểu Xuân chỉ biết gật gật theo bản năng. Ngay khi ngửi thấy mùi hai viên đan dược, Trương Tiểu Xuân tâm trạng dường như chết lặng, hai lọ đan dược này dù có nằm mơ hẳn cũng chỉ dám nghĩ đến mùi vị của nó chứ đừng nói đến được cầm tận tay.

Một viên Bồi Khí Đan giúp gia tăng chân nguyên Luyện Khí của hần từ tầng chín đến đại viên mãn, một viên là Trúc Cơ Đan giúp hần có thể đột phá Trúc Cơ. Hai loại đan dược này tuy ở Nam Lâm thành không tính quá trân quý, nhưng so với tầng lớp thấp nhất như anh ta lại tuyệt đối là vật đáng giá nhất.

Ba loại bảo vật ở Hội Đấu Giá Ngầm giá trị không món nào dưới bốn trăm ngàn trung phẩm linh thạch nhưng với Trương Tiểu Xuân cũng không đáng giá bằng hai bình đan dược này.

Chính vì như vậy, từ tâm trạng bị hù dọa phải rời khỏi Nam Lâm thành địa phương tu luyện tốt nhất vạn dặm quanh đây lại một bước thăng thiên khi nhìn thấy hai viên đan dược trong bình từ tay Trần Tiến làm anh ta trở nên bán loạn.

Sau một hồi kích động, anh ta mới dám nhìn Trần Tiến ánh mắt có chút dò xét.

- Hai bình này thật sự cho tôi.

- Dù sao tôi cũng không có linh thạch trả anh, hai viên đan dược này xem như tiền công cho nên nó là của anh.

Trần Tiến gật đầu nói.

Không ngờ Trương Tiểu Xuân nghe được như vậy, lập tức quỳ xuống ngay trước mặt Trần Tiến nói.

- Đại ân đại đức của công tử, tiểu nhân không biết lấy gì báo đáp. Chỉ cần tiến cấp Trúc Cơ thành công, tiểu nhân cũng bằng lòng làm trâu làm ngựa cho công tử.

Trần Tiến vội đỡ anh ta đứng dậy, đầu sao hắn muốn tặng hai viên đan dược này cho Trương Tiểu Xuân cũng không phải vì cần anh ta báo đáp, chỉ vì có chút cảm khái thân phận của anh ta thấp kém liên nhớ đến tiền kiếp của mình. Tuy vậy, nghe những lời của Trương Tiểu Xuân, Trần Tiến nảy ra một ý định là đem anh ta trở về Dược Phẩm Đại Việt. Dù sao đó cũng là cơ ngơi của mình, cũng cần có một người thân tín. Mà xem chừng nhân cách và tính tình của Trương Tiểu Xuân cũng không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Viên Gạch Đầu Tiên

Sau khi gặp gỡ Trần Tiến, Trương Tiểu Xuân lập tức cầm lấy hai bình đan dược chạy thẳng vào phòng để bế quan mà quên luôn nỗi lo hết hạn tiền phòng và phí cư trú. Tuy nhiên may mắn cho anh ta là Trần Tiến hôm qua đã thanh toán thời gian ở của cả ba người trong suốt ba tháng ở lại Nam Lân Thành này.

Dù sao ba tháng sau, cửa vào cấm địa Thiết Ảnh Cốc mới chính thức được mở. Cho nên Trần Tiến cũng cần một nơi để nghỉ chân cho nên hắn quyết định nộp lệ phí cho khoảng thời gian này.

Còn việc thuê phòng ở đây, hắn và Cố Tiểu Trầm đã thương lượng qua sẽ bế quan trong ba tháng này để cố gắng nâng cao tu vi lên mức cao nhất có thể.

Hắn cũng muốn tranh thủ thời gian để nhòm ngó qua Mai Hoa Thập Bát Cầm mà được Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư cảnh báo là báu vật. Chỉ là trước khi bế quan hắn muốn làm chút chuyện cho Trương Tiểu Xuân, cho nên mới mất thêm một ngày tìm nguyên liệu và luyện đan cho anh ta..

Nhìn thấy sự hưng khởi thật sự đến từ Trương Tiểu Xuân, bất giác Trần Tiến cũng nhìn lên bầu trời nghĩ đến một người huynh đệ là Đinh Sơn.

- “Không biết bây giờ gã ra sao? Phòng chừng theo trí nhớ tiền kiếp của mình, hắn cũng đã là Luyện Khí tầng sáu hoặc bảy rồi.”

Gạt bỏ chút tâm tình này, Trần Tiến cũng quay trở lại phòng quyết định dùng thời gian ba tháng này nắm bắt được xảo diệu của Mai Hoa Thập Bát Cầm. Hắn luôn tin tưởng đối với những thứ mà Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư cảnh báo, chỉ cần là vật được Thiên Thư nhìn trúng, chín phần đều là bảo vật hiếm có.

Để cho bản thân được hoàn toàn yên tĩnh, Trần Tiến cũng làm thêm một vài trận pháp ngăn cách ở ngay cửa phòng. Dù sao trình độ bố trận hiện tại của hắn làm những việc này cũng tương đối dễ dàng.

Bên trong phòng hắn lấy Mai Hoa Thập Bát Cầm ra để bắt đầu nghiên cứu sở học. Mai Hoa được hình thành dựa trên ngũ hành, bát quái, can chi và âm dương. Dựa vào sự đúc kết các sự vật, hiện tượng mà hình thành nên các loại trận pháp khác nhau.

Trận Pháp phòng ngự, trận pháp tấn công, trận pháp ẩn giấu, cấm chế giam giữ, cấm chế hành động... mỗi loại đều bắt nguồn từ các nguyên lý trên của Mai Hoa Thập Bát Cầm.

Thập Bát Cầm dựa trên Càn, Khảm, Cấn, Chấn, Tốn, Ly, Khôn, Đoài của bát quái, Càn Dương, Khảm Dương, Cấn Dương, Đoài âm, Tốn âm, Ly âm, Khôn âm, Chấn Dương của âm dương và ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ mà hình thành.

Do có sẵn một thời gian nghiên cứu trận pháp dựa trên Thiên Thư khi còn ở Nhật Thần Tông, cho nên những kiến thức cơ bản này cũng không quá gây khó khăn cho việc Trần Tiến thôi diễn.

Nếu thông thường một người bình thường sẽ chỉ học hai ba loại rồi từ đó đi lên thành Đại Tông Sư trận pháp, vì các loại cấm chế không chỉ đòi hỏi yêu cầu khác nhau mà đôi lúc nó còn tự kiểm hãm nhau. Cũng chỉ có người đại cơ duyên như Trần Tiến dưới sự hỗ trợ của Đại Việt Tinh Thần quyết và Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư mới điên cuồng trực tiếp nghiên cứu tất cả.

Thời gian chậm rãi trôi qua, không ngờ trong lúc tập trung nghiên cứu Mai Hoa Thập Bát Cầm, bản thân hắn đã trực tiếp tăng lên từ Trúc Cơ tầng chín thành Trúc Cơ Đại Viên Mãn. Đối với riêng Trần Tiến đây quả nhiên là một kinh hỉ, nhưng cũng không phải không thể giải thích.

Trong quá trình tu luyện trận pháp, bản thân hắn không ít lần tự mình thử nghiệm phá trận dẫn đến cạn kiệt chân nguyên, điều đó cũng vô hình giúp bản thân hắn tu luyện. Hắn có thể xác minh rằng trình độ trận pháp của hắn hiện giờ đã gần như tiệm cận với một Tông Sư trận pháp rồi.

Cuối cùng thì ba tháng bế quan cũng chấm dứt, hần mở cửa phòng ra thấy bầu trời trong xanh. Tâm trạng cũng trở nên tốt đẹp lên, hít một hơi dài thì đã nghe tiếng của Trương Tiểu Xuân gọi.

- Trần công tử, công tử đã xuất quan rồi.

Trần Tiến nhìn qua một chút, Trương Tiểu Xuân lúc này cũng đã chính thức Trúc Cơ thành công rồi. Chân nguyên tỏa ra nồng đậm hơn lúc trước rất nhiều mặc dù có vẻ chưa được ổn định cảnh giới nhưng đáng vẻ cũng vô cùng tự tin.

Lúc Trương Tiểu Xuân quay trở lại phòng, anh ta mới sực nhớ dù mình có hai bình đan dược cũng không thể nào bế quan trong này mà phục dụng linh đan dược. Vì dù sao anh ta cũng không đủ khả năng để trả phí thuê phòng.

Trở ra ngoài, xuống gặp ông chủ, anh ta tính dùng lấy thứ quý giá duy nhất của mình là một quyển công pháp Hoàng Cấp cao giai gia truyền để cảm cố kiếm thêm vài ngày thời gian để bế quan. Ai ngờ đến lúc này anh ta mới phát hiện ra Trần Tiến đã trả phí cho anh ta trong suốt ba tháng thời gian.

Nghe được những điều này, nội tâm của Trương Tiểu Xuân vô cùng cảm động. Từ nhỏ đến lớn chưa từng ai đối xử với anh ta tốt như vậy, nhất là từ khi anh ta bắt đầu chính thức tu luyện dường như lòng người càng nguội lạnh với nhau. Với sự cảm động đó, anh ta đã thề thốt trong lòng mình, sau này sẽ tuyệt đối bán mạng vì Trần Tiến.

Cho nên khi vừa Trúc Cơ thành công, anh ta cũng không hề ổn định lại cảnh giới mà đã trực tiếp đọi Trần Tiến tại chỗ này từ đó đến nay.

Cố Tiểu Trầm cũng xuất quan sau Trần Tiến khoảng một canh giờ. Trong suốt thời gian này cô chỉ một lòng tu luyện, lại thêm vài loại đan dược phụ trợ. Cố Tiểu Trầm đã tăng từ Kim Đan tăng hai lên tăng ba.

Trần Tiến hôm nay trông thấy Trương Tiểu Xuân hôm nay đã là Trúc Cơ tu sĩ. Ý định của ba tháng trước vẫn không thấy đổi, lần này có mặt Cố Tiểu Trầm. Trần Tiến cũng không ngần ngại hỏi.

- Trương huynh, không biết huynh có dự tính gì cho riêng mình không?

Dù sao lúc này hai người căn bản cùng đã cùng cấp bậc, không còn như ba tháng trước bối phận của Trương Tiểu Xuân thấp hơn Trần Tiến rất nhiều. Cho nên Trần Tiến cũng gọi hần một tiếng Trương huynh. Thế Nhưng Trương Tiểu Xuân dường như đang suy nghĩ gì đó, gương mặt có chút lo lắng rồi nói.

- Công tử không cần khách khí, nếu công tử không chê tiểu nhân tài hèn sức mọn. Hy vọng được đi theo công tử.

- Bây giờ huynh đã đến Trúc Cơ, hơn nữa tuổi cũng lớn hơn ta, cũng không cần một tiếng công tử, hai tiếng tiểu nhân nữa.

Thế nhưng Trương Tiểu Xuân lại lắc đầu, nói.

- Tiểu nhân tự biết mình có hôm nay là nhờ công tử, cho nên nào dám quá phận. Xin công tử cho tiểu nhân được đi theo cạnh công tử.

- Được rồi, nhưng nếu muốn đi theo tôi trước hết ta hy vọng huynh làm cho ta một việc.

- Xin công tử cứ phân phó, được làm việc cho công tử là vinh hạnh của tiểu nhân.

- Không giấu gì huynh, thực ra ta là người đến từ Lâm Quốc.

- Lâm Quốc ở phía nam, không ngờ công tử đến từ nơi xa như vậy.

Trương Tiểu Xuân hơi thoáng ngạc nhiên nhưng nhanh chóng không để ý. Dù sao một người tu luyện ở tầng lớp cuối như anh ta cũng không biết quá nhiều về những nơi xa xôi như vậy.

- Đúng vậy, ở đó ta có một cửa hàng tên là Dược Phẩm Đại Việt, nếu huynh không ngại có thể đến đó. Sau khi kết thúc mọi việc ở Hoa Quốc ta sẽ trở về đó.

Nghe được Trần Tiến phân phó đến cửa hàng của hần, Trương Tiểu Xuân lập tức vui sướng nhưng lập tức anh ta nhớ ra một chuyện. Dù bây giờ đã là Trúc Cơ tu sĩ nhưng cơ bản anh ta vẫn đang nghèo rớt mùng tơi.

- Được công tử thu nhận, tiểu nhân rất vui mừng. Nhưng...

Trương Tiểu Xuân hơi bối rối, anh ta cũng không ngờ nếu mình đi theo Trần Tiến lại phải đi xa như vậy.

Thấy nét mặt hơi bối rối của Trương Tiểu Xuân, Trần Tiến lại lấy ra một túi linh thạch và ngọc giản đưa cho Trương Tiểu Xuân rồi nói.

- Ở đây có không nhiều, hai ngàn trung phẩm linh thạch nhưng cũng đủ để anh di chuyển hai truyền tống trận để đi qua biên giới giữa hai nước. Dược Phẩm Đại Việt nằm ở Lâm Hoa thành, vị trí có trong ngọc giản này.

Túi linh thạch và ngọc giản này đủ giải quyết mọi khúc mắc của Trương Tiểu Xuân cho nên anh ta lập tức vui mừng rồi nhận lấy.

- Có thứ này rồi, tiểu nhân không cần phải lo lắng nữa. Thú thật tiểu nhân không ngại đường xá xa xôi, chỉ ngại không có kinh tế để đi thôi. Haha

Trương Tiểu Xuân vừa nói vừa gãi đầu.

- Đến nơi, anh cứ tìm một người tên là Chi Dung rồi báo tên của ta ra. Người đó sẽ sắp xếp cho huynh ở lại. Nhanh thì một năm trễ thì một năm rưỡi sau chắc chắn ta sẽ trở về đó.

- Tiểu nhân biết rồi. Vậy tiểu nhân lập tức lên đường.

Trương Tiểu Xuân vốn tứ cố vô thân, cho nên nhận lời của Trần Tiến thì lập tức từ biệt hai người rồi chính thức lên đường rời khỏi Nam Lâm thành. Trần Tiến cũng hài lòng với thái độ và sự năng nổ của Trương Tiểu Xuân thể hiện.

- “Viên gạch đầu tiên xây dựng tổ chức, hy vọng sau này sẽ có cơ hội tìm được thêm nhiều người.”

Nghĩ đến đó Trần Tiến cũng có chút hào hứng. Dẫu sao khi lập Dược Phẩm Đại Việt cái hấn mong muốn nhất dĩ nhiên có một tổ chức thuộc về mình và cùng mình phát triển. Mà những thứ đó đều cần những thứ gọi là nhân lực và tài chính.

Đến khi Trương Tiểu Xuân rời khỏi, Cố Tiểu Trầm mới quay qua hỏi Trần Tiến.

- Tại sao lại để Trương huynh đi Dược Phẩm Đại Việt?

- Huynh muốn thành lập một thế lực của riêng mình.

Trần Đức Tiến cũng không hề giấu diếm gì ý định của mình với Cố Tiểu Trầm.

- Thế lực riêng? Cố Tiểu Trầm tròn mắt nhìn Trần Tiến.

Từ xưa đến nay, dù không phải không có người tự mình từ một tán tu mà khai tông lập phái. Nhưng trước giờ chưa nghe có ai dựa vào một cái cửa hàng dược phẩm mà thành lập một thế lực riêng bao giờ.

- Đúng vậy, muội không nghe lầm đâu. Có một thế lực riêng thì ít nhất bản thân sẽ có cái gọi là ràng buộc trách nhiệm. Chẳng phải trước giờ vẫn có một câu nói “Muốn đi thật nhanh hãy đi một mình, nhưng muốn đi thật xa hãy đi cùng mọi người.”

Cố Tiểu Trầm có phần ngây ngốc trước những lời này, cô hiểu rõ sức mạnh của một Tông Môn, một tổ chức quan trọng đến nhường nào. Nhưng không tổ chức, tông môn nào lớn mạnh mà không dựa vào truyền thừa và tích lũy theo thời gian.

Nhưng không hiểu tại sao những lời Trần Tiến nói lại có một sức hút vô hình với cô, một người chỉ mới tu vi Trúc Cơ lại có thể nói ra những lời bảo đảm đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Cẩm Địa Nguy Hiểm

Sau khi trò chuyện với Cố Tiểu Trầm xong, xác định được thời gian mở cửa Thiết Ảnh Cốc, từ đây đến đó cũng không còn xa. Trần Tiến quyết định sẽ đến gặp Phạm Phú Thịnh để tìm hiểu thông tin về nơi đó. Dù sao trước giờ sự hiểu biết của người ngoài với cẩm địa của Thiết Ảnh Môn chỉ là lời đồn.

Phạm Phú Thịnh nhận được tin Trần Tiến đến tìm thì cũng không từ chối gặp mặt. Liền sai người đưa hấn đến phòng khách để trò chuyện.

Trần Tiến đi theo nha hoàn của Phạm Phú Thịnh đến phòng khác đã nhìn thấy gã ngồi sẵn chờ đợi. Trần Tiến nhanh chóng tiến đến hành lễ chào hỏi, Phạm Phú Thịnh thấy Trần Tiến đến tìm mình lúc này, nên đoán chắc rằng chín phần đã biết liên quan đến Thiết Ảnh Cốc.

- Cậu đến đây tìm ta chắc vì chuyện chuẩn bị cho Thiết Ảnh Cốc đúng không?

Trần Tiến gật đầu nói.

- Vâng thưa Phạm tiên bối, dù sao nơi đó đối với văn bối vô cùng xa lạ nếu không biết một chút gì thì đến lúc hoàn thành giao phó của tiên bối vô cùng khó khăn.

Phạm Phú Thịnh thâm ý liếc nhìn Trần Tiến rồi mỉm cười nói.

- Cậu không cần phải gán ghép chuyện giao dịch của chúng ta, cậu là người được ta ứng cử thâm nhập vào Thiết Ảnh Cốc dĩ nhiên đây là những chuyện ta phải nói cho cậu rõ. Nơi đó tròn một trăm năm trước khi còn Kim Đan hậu kỳ đích thực đã từng đi vào.

Nghe vậy Trần Tiến đôi mắt sáng lên đầy kỳ vọng hỏi.

- Vậy thì tiền bối hẳn có sự hiểu biết về nó rất lớn. Nếu không cũng không đoán được bên trong có tồn tại Xích Hồng Viêm Quả.

- Đương nhiên ta biết không ít, và xác thực vô cùng nguy hiểm. Nhưng bù lại nó đem lại vô số cơ duyên cho người tiến vào. Bình thường nơi đó chỉ dành để thí luyện các đệ tử của Thiết Ảnh Môn, hai mươi năm mới mở ra một lần. Mỗi lần tiến vào cũng chỉ có một trăm người mà thôi. Tuy nhiên khi trở ra cũng không quá mười người.

- “Nguy hiểm vô cùng”

Trần Tiến có chút kinh hãi trong lòng. Chỉ một phần mười người còn sống sót sau khi rời khỏi cấm địa.

Phạm Phú Thịnh tiếp tục kể sơ lược cho Trần Tiến nghe về Thiết Ảnh Cốc.

Ở Tu chân giới, các loại linh dược cũng không phải ít nhưng chỉ có những nơi đặc thù mới có những loại linh dược trải qua hàng ngàn hàng vạn năm mà hình thành. Và Thiết Ảnh Cốc là một không gian đặc thù như vậy.

Tuy nhiên, mức độ nguy hiểm của nó cũng tương đương với giá trị mà nó mang đến. Có không ít yêu thú cấp bậc cao tồn tại bên trong địa phương đó, ngoài ra còn vô số thượng cổ cấm chế nguy hiểm trùng trùng điệp điệp hiện hữu bên trong.

Mà Thiết Ảnh Cốc do vị sáng lập Thiết Ảnh Môn vô tình phát hiện ra, cho nên đã khai sơn lập phái ở đây. Cũng nhờ Thiết Ảnh Cốc mà Tông Môn trải qua chưa đến vạn năm đã từ một tông môn cấp hai đạt đến cấp năm như hiện nay.

Có điều Thiết Ảnh Cốc bị một loại cấm chế phi thường lợi hại phong bế. Nếu một tu sĩ chỉ cần Nguyên Anh trở lên mạnh mẽ tiến vào sẽ bị suy yếu lập tức không thể vận động chân nguyên. Chính vì vậy, dù bên trong địa phương đó cực kỳ nhiều tài nguyên, nhưng cũng chỉ có thể tuyển những người tu vi dưới Nguyên Anh tiến vào.

Lý do Thiết Ảnh Cốc hai mươi năm mới khai mở một lần cũng vì nguyên nhân như vậy. Không chỉ đào tạo bồi dưỡng một lượng lớn đệ tử phù hợp yêu cầu tiến vào mà còn tiếp thu kinh nghiệm vô số từ kiến thức truyền thừa để giảm thiểu nguy hiểm cho những người nhập cốc.

Tuy nhiên, có lẽ do trải qua vạn năm khai phá mà cấm địa bị hư hao quá nhiều dẫn đến dấu hiệu cửa vào Thiết Ảnh Cốc sắp bị biến mất. Lần nhập cốc lần này có lẽ là lần cuối cùng, cho nên số lượng nhân mã tham gia có lẽ lên đến ngàn người.

Chính vì số lượng lớn như vậy, bên cạnh nguy hiểm đến từ cấm địa còn có sự tranh chấp lẫn nhau, những va chạm phát sinh là không thể tránh khỏi.

Lần này, không chỉ tất cả những trưởng lão của Thiết Ảnh Môn đều đem theo rất nhiều người trợ lực đến tham gia. Cho nên chắc chắn sẽ dẫn đến một màn tranh đấu bên trong cấm địa.

Trần Tiến càng nghe càng có chút lo lắng không ngờ bản thân vô tình bị kéo vào màn tranh đấu giữa các trưởng lão trong Thiết Ảnh Môn.

Hắn lo lắng vì không ngờ chỉ vì một phút cao hứng mà vướng vào mớ nguy hiểm này. Các thế lực chém giết bên trong đó, muốn né tránh không phải vấn đề dễ dàng.

Sự nguy hiểm này quá lớn, hắn còn lo đến an nguy của Cố Tiểu Trầm nữa. Dù sao hai người bây giờ tu vi cũng chưa được tính là cao thủ gì so với những người khác tham gia nhập cốc.

- Không có sự thỏa hiệp nào sao? Không phải nếu chia nhau tìm kiếm sẽ dễ dàng tìm kiếm những thiên tài địa bảo hơn sao?

Trần Tiến buồn bực hỏi.

- Lúc ban đầu, những người tiến vào luôn phối hợp cùng nhau rất tốt. Thế nhưng qua thời gian, sự tranh đua cũng như yếu mạnh đã dẫn đến sự phân hóa. Phàm là con người ai cũng sẽ có tham niệm. Không ai dễ dàng nhìn người khác đoạt được thứ tốt.

Phạm Phú Thịnh lạnh lùng nói.

Trần Tiến nghe xong cũng không nói gì, cũng không có ý phản bác. Trên đời này vốn dĩ không có cái công bằng, mọi thứ đều lấy thực lực ra làm chuẩn mực để phân chia. Nếu ai cũng biết hài lòng với những gì mình đạt được, hắn cũng không cần phải che giấu Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư bên trong thức hải hắn làm gì.

Cuối cùng, sau khi giải đáp hết thắc mắc trong lòng mình về Thiết Ảnh Cốc, Trần Tiến mới cáo từ Phạm Phú Thịnh.

Qua cuộc nói chuyện, hắn biết thêm trong đội ngũ do Phạm Phú Thịnh tiến cử còn có bốn mươi tám người. Ngoài ra bên trong cấm địa, trừ chủ yếu là thu thập linh dược ra vẫn có thể tìm được linh thạch, pháp khí hay bảo vật do những người vào cốc bỏ mạng để lại.

Trần Tiến rời khỏi Thiết Ảnh Đường liền tìm gặp Cố Tiểu Trầm. Kể cho nàng nghe qua đầy đủ tất cả mối nguy hiểm khi hai người họ chính thức nhập cốc.

Cố Tiểu Trầm sau khi nghe xong tâm tư cũng có chút biến đổi, lần này quả thực là một mạo hiểm quá lớn. Chỉ cần không cẩn thận một chút xui hoàn toàn liền có thể trở thành một bộ xương trắng.

- Hay là chúng ta nói với Phạm Đường Chủ sẽ không đi nhé.

Trần Tiến im lặng một hồi rồi lắc đầu nói.

- Nguy hiểm chắc chắn sẽ có, nhưng nghĩ lại nếu chúng ta chỉ biết tránh nặng tìm nhẹ thì tương lai khả năng tiến bộ là không thể.

- Nhưng tu vi của huynh chỉ mới...

- Muội cứ yên tâm, dù sao không đánh lại chúng ta vẫn có thể chạy mà. Ngược lại, huynh muốn muội lần này không nhập cốc.

- Tại sao?

- Vì huynh lo cho muội gặp nguy hiểm.

Trần Tiến nói xong ánh mắt toát lên một mảng nhu tình nhìn về phía Cố Tiểu Trầm.

- Huynh chỉ là Trúc Cơ còn không sợ nguy hiểm, thì làm sao muội sợ được chứ.

Cố Tiểu Trầm cương quyết nói.

Trần Tiến thật ra cũng không hề muốn mạo hiểm thế nhưng không hiểu sao bên trong tiềm thức luôn thôi thúc hấn phải tiến vào. Chính vì điểm ấy, hấn quyết định bất chấp nguy hiểm để thử một phen. Đôi lúc bản thân hấn còn nghĩ có khi nào Thiết Ảnh Cốc có liên quan đến tàn hồn vị Hỗn Độn Đại Năng.

- Nếu muội có chuyện gì, huynh thật không biết phải làm sao.

- Muội cũng vậy, nếu huynh gặp nguy hiểm chẳng phải cũng khiến muội đau lòng sao.

Trần Tiến đành bất lực trước sự kiên cường của Cố Tiểu Trầm khẽ nói.

- Vậy được rồi, chúng ta sẽ không cần mạo hiểm quá tránh lún sâu vào màn tranh đấu giữa các thế lực.

Cố Tiểu Trầm thấy Trần Tiến đồng ý với cô liền lập tức vui vẻ nói.

- Muội biết rồi.

Trong suốt mấy ngày liền kế tiếp, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm tạm thời bỏ việc này ra khỏi tâm trí. Cả hai cùng nhau tham quan mọi nơi trong Nam Lân thành, dù sao cũng gặp phải nguy hiểm chẳng bằng dành chút ít thời gian này để bản thân có thể vui vẻ.

Cùng lúc đó, tất cả những người có thể nhập cốc lần này đều đang cố gắng phân tích lợi hại và nguy hiểm bên trong cốc. Cũng có không ít người cùng nhau tập hợp thành một nhóm để khi nhập cốc dễ bề hành xử.

Thẳng cho đến ba ngày trước khi Thiết Ảnh Cốc khai môn, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm mới chuẩn bị vật phẩm cho chính mình rồi mới đến Thiết Ảnh Đường tập hợp cùng với những người được tiên cử khác của Thiết Ảnh Đường.

Khi đến Thiết Ảnh Đường, Trần Tiến không ngờ rằng hai người bạn họ chính à những người cuối cùng tập trung.

Tâm trạng của đại đa số người ở đây đều có chút bồn chồn lo lắng, tuy vậy cũng không ít người tự tin vào bản lĩnh của chính mình nên phong thái hiện ra vô cùng tự tin.

Một người trong số đó thấy hai người Trần Tiến xuất hiện cuối cùng liền tiến đến bắt chuyện bọn họ.

- Xin chào hai vị đạo hữu, tại hạ là Đỗ Văn Khoa. Rất vui được biết hai người, chẳng hay hai người tên gì?

Người đó vô cùng nhiệt tình tiến đến làm quen họ.

Trần Tiến thấy vậy cũng không tiện từ chối làm quen từ Đỗ Văn Khoa mà. Dù sao trước sau gì cũng có thể là đồng đội của nhau.

Thế nhưng khiến cho Trần Tiến kinh ngạc trong lòng, tu vi của Đỗ Văn Khoa là Kim Đan đại viên mãn. Càng bất ngờ hơn, quan sát một chút, Trần Tiến thấy tu vi của hai phần ba người ở đây đều là Kim Đan đại viên mãn.

Dựa theo tu vi, hai người bọn họ chính là nhóm yếu nhất cho nên từ Đỗ Văn Khoa tiến đến thì cũng không một ai nguyện ý lại bắt chuyện làm quen với họ. Trần Tiến hay Cố Tiểu Trầm cũng không hề để chuyện này trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 112: Mạnh Sư Tổ

Bên trong đội ngũ của Phạm Đường Chủ cũng xuất hiện một cô gái khí chất vô cùng lãnh diễm, cả người toát ra một vẻ khó gần, ánh mắt cũng mang theo vài phần lạnh lẽo. Cô gái này cũng đứng một mình, dường như không hề có ý định tham gia vào bất cứ nhóm nào đang hình thành trong đây.

Trần Tiến nhìn qua có thể lập tức thấy được cô gái này tu vi cũng là Kim Đan đại viên mãn, cho nên vẫn đang có vài người vẫn muốn mời cô vào nhóm của họ. Thế nhưng thái độ vô cùng cao ngạo của cô khiến những người đó thất vọng quay về chỗ của mình.

Năm mươi người được Phạm Phú Thịnh tiễn cử tham gia chuyến đi lần này cuối cùng cũng tề tựu đông đủ. Nhân mã sơ qua có thể xem là hết sức tinh duệ, đỉnh phong của Kim Đan cũng có năm sáu người.

Khi nhân mã đã tề tựu đông đủ, Phạm Phú Thịnh cũng xuất hiện. Đảo thần thức một vòng qua nhóm người này, ông ta cũng có một chút tự tin vào chuyến đi lần này, nhóm người này đều nhận được sự kỳ thác tìm Xích Hồng Viêm Quả.

Phạm Phú Thịnh đưa cho mỗi người một cái túi nhỏ làm bằng tơ, túi này hết sức bình thường nhưng có một tác dụng vô cùng to lớn chính là chỉ cần dùng một ý niệm nó lập tức dính lên áo người đó như một cái túi áo. Xích Hồng Viêm Quả dù sao cũng là giao dịch cá nhân, chiếc túi này chính là dụng cụ để qua mặt những người kiểm tra vật phẩm sau khi ra khỏi Thiết Ảnh Cốc.

- Mọi người có lẽ cũng đã chuẩn bị xong rồi?

Phạm Phú Thịnh thấy mọi người đều đã sẵn sàng lập tức hỏi.

- Tất cả đều đã sẵn sàng thưa Phạm Đường Chủ.

Đám đông hô lên khí thế cũng vô cùng lớn.

- Vậy chúng ta xuất phát đến Thiết Ảnh Cốc nào.

Thiết Ảnh Cốc nằm ở phía nam Nam Lâm Thành, cách chừng hai ngàn dặm.

Lời nói vừa xong, mọi người lập tức theo sau Phạm Phú Thịnh và hai chấp sự của Thiết Ảnh Đường rời khỏi. Vừa ra khỏi Thiết Ảnh Đường, tất cả mọi người đều kinh ngạc khi nhìn thấy một con quái vật vô cùng lớn.

Một chấp sự của Thiết Ảnh Đường nói.

- Đây là Phi Long một yêu thú cấp thấp, ngoại trừ thân hình to lớn thì lại không có bất kỳ sát thương gì. Là loại yêu thú yêu thích của rất nhiều tông môn dùng để chuyển chở người thay cho các pháp khí phi hành.

Lời nói của tên chấp sự nghe qua có vẻ đơn giản, nhưng ai cũng biết một yêu thú muốn khống chế nó cần tốn biết bao nhiêu thời gian và công sức. Nếu đơn giản như vậy thì giá trị của pháp khí phi hành đâu có cao đến nỗi khiến người ta phải đổ mắt.

Trần Tiến hết sức hiếu kỳ nhìn thật kỹ con Phi Long này, thân hình của nó không chỉ vô cùng to, mà sức chở cũng vô cùng lớn.

- “Thực lực của một Tông Môn cấp năm quả nhiên không thể xem thường, cho dù nó là một con yêu thú chuyên để phi hành nhưng có thể nhìn ra sự lớn mạnh của Thiết Ảnh Môn”.

Trần Tiến có chút thần phục trong lòng rồi trộm liếc nhìn Cố Tiểu Trầm một cái.

- “Không biết Thanh Lam Môn của Cố muội thực lực còn ghé gớm đến bao nhiêu đây.”

Nghĩ đến đây Trần Tiến lại có thêm một chút tự ti.

Trước kia dù biết chênh lệch giữa mình và Cố Tiểu Trầm vốn dĩ rất lớn, nhưng lại không thể tưởng tượng được khái niệm đó là bao nhiêu. Hôm nay chỉ trông thấy một con thú cưỡi để vận chuyển của một Tông Môn cấp năm cũng đủ khiến hắn biết khoảng cách chênh lệch hiện tại giữa hắn và Cố Tiểu Trầm lúc này vẫn như trời và đất.

Nhìn gương mặt tươi cười của Cố Tiểu Trầm, hắn càng quyết tâm hơn trong con đường tu tiên của mình. Càng ngày càng có nhiều lý do để hắn không từ bỏ.

Phạm Đường Chủ cũng không để ý sự xôn xao của mọi người. Tiến lên trên con Phi Long rồi bắt đầu phân phó mọi người tiến lên. Cứ như vậy lần lượt hơn năm mươi người đã đứng trên lưng con Phi Long để bắt đầu khởi hành tiến đến Thiết Ảnh Cốc.

Tốc độ của con Phi Long quả thực nhanh khủng khiếp, dù chở nhiều người như vậy nhưng chỉ chưa tới bốn giờ đồng hồ đã đi quãng đường hơn ngàn dặm.

Đến nơi rồi, thấy số lượng tu sĩ đợi sẵn ở Thiết Ảnh Cốc này đông như vậy, trấn tĩnh như Trần Tiến cũng có chút căng thẳng.

- “Không ngờ số lượng lại nhiều như vậy.”

Mọi người chia ra ngồi theo nhóm khá rõ rệt, nhóm của những người do cùng một người tiền cử ngồi quây quần bên nhau, còn nhóm các đệ tử của Thiết Ảnh Cốc đang mặc trang phục màu vàng ngồi một bên.

Trần Tiến còn nhận ra được vài người quen thuộc ở Đại Hội đấu giá lần trước, đặc biệt là vị trí của Độc Cô trưởng lão đang đứng. Bên cạnh ông ta có lẽ là các trưởng lão khác của Thiết Ảnh Môn, từ cơ thể họ tỏa ra khí thế âm trầm cực kỳ mạnh so với bất kỳ ai.

Theo như một số kiến thức mà Trần Tiến trước kia từ trong miệng của Trương Tiểu Xuân biết được, Thiết Ảnh Môn phân chia đệ tử theo phục trang mặc trên người. Những đệ tử Luyện Khí sẽ mặc áo màu trắng, khi đến Trúc Cơ sẽ được mặc áo màu tím, còn những người mặc áo màu vàng chính là những đệ tử Kết Đan kỳ. Nguyên Anh trở lên thì sẽ có những trang phục khác nhau dựa theo cấp bậc trong Tông Môn.

Có không ít người giờ phút này vẫn đang đã tọa hết sức thông thả, cũng có vài người đang cầm pháp khí của mình ngắm nghía có chút lo lắng đối với hiểm nguy phía trước. Mọi người theo đuổi một suy tư nhưng tất cả đều hướng tới mục tiêu tìm được chỗ tốt từ cấm địa này.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng ổn định cho mình một vị trí tương đối thoải mái, thì một trận xao động mạnh mẽ thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Trên bầu trời, các vết sáng màu đỏ đang di chuyển đến nơi đây. Khí thế tỏa ra từ những vết sáng đó có thể khiến người ta kinh hãi.

Thấy biểu tình kinh hãi của rất nhiều người của đội ngũ mình. Phạm Phú Thịnh lập tức cười nói để lấy lại sự bình tĩnh cho mọi người.

- Tất cả đừng ngạc nhiên, đó là khí thế của vị sư tổ tu vi Hư Thần trong tông môn đang tiến đến đây.

Trần Tiến nghe xong càng khó tin. Trước giờ không phải hắn chưa từng thấy tu sĩ Hư Thần kỳ, trước khi vị sư tổ này xuất hiện hắn trên dưới cũng gặp đủ hai bàn tay Hư Thần tiền bối nhưng chắc chắn không có một ai phát ra áp lực từ xa đến như vậy tuyệt đối.

Chớp mắt trong ít phút, quả nhiên một ông lão trung niên mặc áo đạo sĩ xuất hiện giữa vết sáng đỏ. Thấy vậy, Phạm Đường Chủ và tất cả trưởng lão đều tiến lên bái kiến vị sư tổ này.

- Bái kiến Mạnh sư tổ.

Vị sư tổ chỉ gật đầu với sự chào hỏi của các trưởng lão có mặt ở đây. Trần Tiến qua hành động này lập tức có thể đánh giá vị sư tổ này ở Thiết Ảnh Môn lai lịch có lẽ cực kỳ lớn.

Mạnh sư tổ này là một trong bốn vị tổ sư của Thiết Ảnh Môn, không chỉ một thân tu vi Hư Thần trung kỳ mà điều đáng nói là hết sức thông hiểu Kỳ Môn Độn Giáp. Việc Thiết Ảnh Cốc lần này là lần cuối tồn tại cũng chính là do vị Mạnh sư tổ này thôi toán ra được.

Một vị sư tổ như vậy đột nhiên giả lâm cũng khiến cho các trưởng lão Thiết Ảnh Môn chấn động. Vì đã gần trăm năm nay, bốn vị sư tổ nếu không vì chuyện tình hết sức trọng yếu thì luôn một mực bế quan để trùng kích tu vi. Dù cho Thiết Ảnh Môn là một Tông Môn cấp năm nhưng hiện tại cũng chỉ còn một vị Lão Tổ Kiếp Biến sơ kỳ.

- Lần này quả nhiên trọng yếu, đến cả vị sư tổ của Thiết Ảnh Môn xuất hiện.

Có vài người biết chuyện đang xì xào to nhỏ với nhau.

Mạnh sư tổ sau khi xuất hiện cũng không hề nói lời nào. Không ngờ câu đầu tiên của ông nói lại chấn kinh tất cả mọi người ở đây.

- Thiên tư của các người có mặt ở đây quả nhiên không thấp, đây quả nhiên là một chuyện tốt. Lần này tranh giành bảo vật bên trong cũng chính là một màn thí luyện cho mọi người. Không trải qua chiến đấu, khi gặp phải cao thủ cũng chỉ có thể trở thành một con cừu mặc cho người ta hành hạ mà thôi. Nhưng đã có gan đến đây tầm bảo, thì cũng nên chuẩn bị tinh thần sẽ để lại mạng bất cứ lúc nào. Tu tiên này chính là thế giới cá lớn nuốt cá bé, khôn thì tồn tại, dại thì chỉ có chờ thành đồng xương trắng mà thôi. Ta cũng chỉ có thể tặng các người hai chữ “bảo trọng” mà thôi.

Lời nói này khiến nhiều người liên tưởng đến một màn máu tanh phía trước bên trong Thiết Ảnh Cốc. Có vô số người dường như nghe xong những lời này dấy lên trong lòng sự tranh đấu, thần thức quét qua những người khác, ánh mắt cũng trở nên bất thiện.

Giết đi một người cũng có nghĩa là bớt đi được một địch thủ trên con đường tìm kiếm bảo vật. Lần này là lần cuối Thiết Ảnh Cốc khai mở, đồng dạng chắc chắn sẽ có không ít bảo vật quý hiếm xuất thế. Mà cho dù không phải vì bảo vật, thì giết người tìm kiếm chiến lợi phẩm cũng là một cách gia tăng thực lực bản thân mình.

Trần Tiến thấy biểu tình thay đổi của tất cả mọi người, cũng cố gắng vận chuyển Đại Việt Tinh Thần quyết để bản thân không bị ảnh hưởng bởi sát khí của mọi người. Trong con mắt của rất nhiều Kết Đan tu sĩ, thì tu vi Trúc Cơ của hắn chính là một miếng thịt để thừa dao tốt nhất.

Từ lần trọng sinh đến nay, đây là lần đầu tiên Trần Tiến cảm thấy có nhiều nguy hiểm đến như vậy quanh quẩn ở bên cạnh mình. Chỉ cần sơ sẩy một chút, có lẽ không ít người sẵn sàng tiện tay mà tiêu diệt hắn. Cổ Tiểu Trầm trước giờ luôn bình tĩnh đối mặt mọi chuyện cũng có chút bất an.

Trên gương mặt của các vị trưởng lão của Thiết Ảnh Môn hay Phạm Phú Thịnh cũng xuất hiện các loại biểu tình ngưng trọng. Dường như ai cũng rất trông đợi vào chuyển tâm bảo lần này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Tiến Vào Thiết Ảnh Cốc

Mạnh sư tổ tiếp tục nói.

- Thiết Ảnh Cốc là một không gian riêng biệt như một tiểu thế giới, ngay đến ta năm xưa cũng có thể nói chưa đi hết một phần mười nơi này. Có thể thấy vẫn còn rất nhiều nơi chưa có người đặt chân đến, chắc chắn ở đó sẽ xuất hiện không ít thiên tài địa bảo. Cho nên lần này hy vọng mọi người đều sẽ tìm được cho mình những chỗ tốt.

Lời trước thì khiến mọi người phát ra sát khí, lời sau lại dùng bảo vật dụ hoặc. Những lời của vị sư tổ này đánh động và tâm lý của hầu hết của đa số những người tham gia nhập Cốc lần này. Ai ai cũng muốn chỗ tốt thuộc về mình, chẳng ai nguyện ý nhìn người khác có được thứ tốt.

Vị Mạnh sư tổ nói xong, liền tiến đến phía trước cửa vào Thiết Ảnh Cốc để thiết lập truyền tống trận để mọi người cùng nhau tiến vào.

Mạnh sư tổ chậm rãi vờn cánh tay ra, vô số hào quang từ cơ thể ông ta phát ra chói lóa rồi biến thành những thanh phi kiếm vô cùng rực rỡ.

Những phi kiếm lao vào không gian phía trước, gây ra vô số tiếng nổ “Ầm, ầm, đùng, đùng”.

Những đệ tử tham gia đều tròn mắt há mồm trước quang cảnh trước mặt, đây quả nhiên là uy lực từ trận pháp và năng lực của một tu sĩ đã đạt đến Kiếp Biến. Mọi người giây phút này đều có chút khản trương trong lòng.

Những thanh phi kiếm mang theo đủ mọi màu sắc, kiếm quang màu bạc như những con cuồng phong đâm thẳng vào không gian, kiếm quang màu xanh lại mang theo sức tàn phá như những giao long, kiếm quang màu tím lại mang sức bạo phá như những sấm chớp...

Lúc này trên trán của vị Mạnh sư tổ cũng đã có những giọt mồ hôi, không gian phía trước cũng như sắp bị vỡ ra để tạo thành không gian truyền tống xuất hiện.

Trong phạm vi của truyền tống trận một cột sáng hiện lên.

- Truyền tống trận này sẽ tồn tại một ngày để mọi người có thể trực tiếp tiến vào bên trong Cốc. Mỗi lần truyền tống sẽ ngẫu nhiên đưa đến một điểm. Sau một tháng sẽ bị tự động đưa ra ngoài cho dù làm bất cứ cách gì cũng không thể ở lại bên trong Thiết Ảnh Cốc.

Vị Mạnh sư tổ dùng lực còn sót lại giải thích thêm một lần rồi lập tức phi thân trở ngược lại hướng mọi người đang đứng để đi tọa.

Lúc này, có nhiều người hay nhóm người dường như không đợi được lập tức tiến vào bên trong truyền tống trận nhưng cũng có rất nhiều người quan sát chưa lập tức đi vào ngay. Trong khi đó những đệ tử của Thiết Ảnh Cốc dường như đã được các vị tiền bối Tông Môn truyền cho không ít kinh nghiệm. Trên gương mặt của mỗi người đều không có chút gì lo lắng, mà dường như còn có chút mong chờ.

Trần Tiến và Cổ Tiểu Trầm vẫn đang đứng một bên quan sát, thì không ngờ vị tiên tử lúc ban đầu chỉ đứng một mình không bắt chuyện với ai trong đội ngũ của Phạm Phú Thịnh tiến đến.

- Hai người vẫn chưa có nhóm phải không?

Thanh âm mang theo vẻ lạnh lùng.

Cổ Tiểu Trầm nhũn mày, dù rằng cô rất rõ ở tu chân giới này “thực lực vi tôn” nhưng không có nghĩa cô nguyện ý để người khác xem thường rõ ràng như vậy.

- Hai người chúng tôi chẳng phải một nhóm sao?

Lời nói cũng pha theo một chút sự trào phúng.

Vị tiên tử lãnh diễm ngời hoặc nhìn thật kỹ hai người rồi mới nhẹ mỉm cười nói.

- Tốt, nếu hai người cũng có thể một nhóm thì tại sao một mình ta không thể tự là một nhóm được.

Vị tiên tử nói xong lập tức phi thân đi, sau lại nghĩ gì đó quay qua nói với hai người họ.

- Ta tên là Nhiếp Thiên Tuyết, hy vọng hai người còn sống để gặp lại sau một tháng nữa.

Về mặt của Cố Tiểu Trầm có chút khó chịu nhưng sau đó cũng lập tức phục hồi lại vẻ bình thường. Dù sao cô gái này cũng chẳng hề có ý xấu gì, ở đây tùy tiện một người thì cũng có tu vi cao hơn cô rồi. Còn về phần Trần Tiến lại càng vô cùng bình thường, hẳn quen thuộc với những chuyện như vậy rồi. Dù sao năng lực hẳn thể hiện ra cũng không đủ khiến người khác xem trọng thì làm sao người ta phải đối xử lễ độ với hắn.

Thế nhưng Trần Tiến không biết, hai người bọn họ vẫn có một nhóm người đang quan sát từng cử chỉ hành động. Nhóm người đó chính là Từ Phương Sát Tinh những người vẫn thềm thường Thập Bát Mai Hoa Cẩm Chế trên người hắn. Từ lúc Trần Tiến xuất hiện ở đây đã không thoát được tầm quan sát của bọn họ.

Nhưng dù sao bốn tên này cũng là những kẻ làm việc cẩn thận, cho nên không hề muốn gây sự chú ý với nhiều người nên vẫn lẳng lặng quan sát hắn từ xa.

Phạm Phú Thịnh lúc này đã tiến đến bên cạnh một người đàn ông có bộ râu khá dài và Mộ Dung Kim của Mộ Dung thế gia.

- Hai vị nghĩ tại sao lần này Tông Chủ không ngăn trở ý định của bốn vị sư tổ.

Phạm Đường Chủ vừa quan sát mọi người tiến vào vừa nói chuyện với hai người này.

- Suy nghĩ của Tông Chủ, chúng ta khó mà đoán hiểu được. Tuy nhiên, ta chắc chắn lần này sẽ có hành động từ các vị trưởng lão.

Người đàn ông râu dài đó chính là phó Tông Chủ của Thiết Ảnh Môn, Phạm Phú Hưng. Cũng chính là anh ruột của Phạm Phú Thịnh, tu vi đã Hư Thần sơ kỳ.

Mộ Dung Kim thần sắc cũng có chút lo lắng.

- Nếu các vị trưởng lão muốn ra tay chẳng lẽ lại xuất phát từ các đệ tử được chọn lần này.

Phó Tông Chủ cũng gật đầu.

- Trong số hai trăm đệ tử lần này, có một nửa chính là nòng cốt do chính tay Tông Chủ tuyển chọn. Có lẽ những tên trưởng lão đó muốn bắt đầu từ các đệ tử này hình thành một cuộc chiến chiếm quyền.

- Tại sao các vị sư tổ lại không hề can thiệp?

- Đây không phải sự uy hiếp từ bên ngoài, mà là cuộc tranh giành từ giữa những người của tông môn, cho nên chắc chắn các vị sư tổ đều mắt nhắm mắt mở thôi. Hai người có biết vị sư tổ thế hệ của các vị sư tổ chỉ có bốn người không?

Phạm Phú Thịnh có chút căng thẳng nhìn huynh trưởng mình rồi nói.

- Chẳng lẽ các vị sư tổ cũng từng...

Phạm Phú Hưng không phản bác mà gật đầu:

- Dường như việc nội đấu này có liên quan đến một bí mật của Tông Môn, cho nên cứ qua vài trăm năm thì Thiết Ảnh Môn luôn có một màn huyết tẩy như vậy.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cùng nhau đi vào truyền tống trận sau khi lần lượt các nhóm khác do Phạm Đường Chủ giới thiệu đã tiến vào.

Luồng sáng lóe lên một cái khi hai người tiến vào, lập tức thân ảnh của cả hai lập tức biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Cảm giác choáng váng truyền vào tâm thần của hai người, điều này chứng minh đoạn truyền tống này không hề gần như hắn nghĩ.

Từ truyền tống trận, cả hai lập tức xuất hiện ở điểm đến của truyền tống trận bên kia. Trước mặt Trần Tiến là cả một thảo nguyên mênh mông. Trần Tiến lập tức vào trạng thái phòng bị tỏa thần thức mạnh mẽ của mình ra xung quanh để đề phòng nguy hiểm.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên tiến vào cấm địa này, nguy hiểm mức độ nào thì hắn không thể nào rõ ràng được. Chỉ cần dựa vào những lời Mạnh sư tổ nói trước khi tiến vào đây, thì có thể nói hầu như tất cả mọi người đều là kẻ địch của nhau.

- Có người đang theo dõi chúng ta.

Trần Tiến tỏa thần thức ra lập tức có chút cảm ứng, dường như có một ai đó từ xa đang quan sát họ.

- Mọi người cũng nhận thấy, không chỉ một mà hình như rất nhiều.

Cố Tiểu Trầm gật đầu.

- Muội có thấy lạ không?

- Muội cũng nghĩ như huynh, rõ ràng những người này có thể quan sát chúng ta từ xa nhưng lại để chúng ta phát hiện ra chuyện đó. Nếu nói thực lực của họ không đáng ngại thì không thể nào.

Cố Tiểu Trầm nghi hoặc nên vẫn đang trong trạng thái phòng thủ.

Trần Tiến nghe lời phân tích của Cố Tiểu Trầm quả nhiên hợp với suy nghĩ của hắn liền nói.

- Từ hướng mà mà chúng ta có cảm giác bị theo dõi, mang lại cho huynh một chút ấn tượng mạnh.

- Vậy giờ chúng ta nên đi hướng nào?

- Vậy đếm từ một đến ba rồi chúng ta chọn nào. Một, hai, ba.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm chỉ hai hướng khác nhau. Trần Tiến thì chỉ về hướng phát ra cảm giác bị theo dõi, còn Cố Tiểu Trầm thì đi hướng ngược lại.

Cố Tiểu Trầm liếc Trần Tiến rồi nói.

- Nếu đã khác nhau thì, muội có một cách để giải quyết.

- Lần này có lẽ chúng ta nghĩ như nhau đây, chơi oẳn tù tì đi.

- Được !! Chơi nào.

Trần Tiến chiến thắng lập tức hô lớn.

- Thắng rồi, haha tiến lên nào.

- Gru!!

Cố Tiểu Trầm xụ mặt ra uất ức mang đây về không cam lòng.

Cả hai chưa đi được bao lâu, lập tức cảm nhận ngay từ phía bên phải có một người đang lao đến. Người này lập tức đáp xuống trước mặt cả hai người.

- Hai người thuộc nhóm nào.

Người này vô cùng xa lạ, vừa xuất hiện không hỏi gì lập tức hỏi một câu không đầu không đuôi.

Trần Tiến thấy người này không mặc đồ Thiết Ảnh Môn, chứng tỏ là một người được giới thiệu từ các vị trưởng lão.

- “Tên này lời nói có chút bất thiện, thái độ lại xem thường cả hai. Có lẽ chín phần là kẻ địch.”

Trần Tiến đánh mắt với Cố Tiểu Trầm ra hiệu, rất ấn ý cô cũng hiểu điều của Trần Tiến muốn cho mình biết.

Trần Tiến cũng lập lời trả lời.

- Người là ai? Tại sao lại xuất hiện ở đây chặn đường chúng ta?

Trần Tiến nói xong cũng vẫn giữ chút khoảng cách để có thể kịp thời phòng ngự, tên xa lạ trước mặt này dù sao tu vi cũng đã đạt đến Kim Đan tầng sáu chỉ cách một bước là Kim Đan trung kỳ.

- Chỉ là hai tên nhóc Trúc Cơ và Kim Đan sơ kỳ mà dám hỏi lại sao.

Tên Kim Đan không hề quan tâm tiếp câu trả lời mà lập tức ra tay tấn công. Trong suy nghĩ của hắn thì hai người trước mặt vẫn chưa đủ cân lượng với để hắn phải sợ hãi. Thứ làm hắn lo lắng là gần đây có người thuộc phe nhóm của hai người này không cho nên mới phải hỏi, nhưng nếu đã hỏi như vậy chứng tỏ hai tên này hoàn toàn là tách biệt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Kim Đan Ăn Mày

Tuy Trần Tiến hay Cố Tiểu Trầm đều đã từng chiến đấu qua với tu sĩ Kim Đan, nhưng nếu so về lực chiến đấu của những người đó so với tên lạ mặt phía trước này đều có thể nói kém hơn một bậc.

Một đám tung ra mang theo bảy phần kinh lực vô cùng mạnh, dù đã chuẩn bị tinh thần trước Trần Tiến cũng bị hất văng ra một khoảng cách xa.

Tên Kim Đan lạ mặt có chút ngạc nhiên, khi thấy một quyền tấn công mình không thể lập tức hạ gục một tên Trúc Cơ viên mãn, không những vậy hắn còn có thể đứng lên.

Cố Tiểu Trầm thấy Trần Tiến bị tấn công, cũng lập tức rút ra Viêm Long Kiếm đáp trả. Khí thể lửa băng cùng với chân nguyên truyền vào thanh Viêm Long Kiếm, tỏa ra luồng quang sắc kết hợp giữa màu đỏ và màu xanh lam tạo thành một đạo kiếm khí tấn công tên Kim Đan.

Trong tích tắc vẫn còn ngạc nhiên vì Trần Tiến không bị gì sau đòn tấn công của mình, tên Kim Đan này lại hết sức hoảng sợ trước luồng kiếm khí mang theo cả hệ băng và hệ hỏa.

Tên Kim Đan không dám chậm trễ, lập tức thi triển nội khí cường thân để chống đỡ, nhưng sự kết hợp quý dị giữa luồng băng hỏa lập tức phá tan lớp giáp chân khí của hắn. Một đòn hết sức lợi hại, khiến tên Kim Đan phải cắn răng la lên một tiếng vì đau.

Cố Tiểu Trầm đầu để yên, thừa thắng xông lên lại tiếp tục tung ra tuyệt chiêu của mình “Băng Hỏa Lưỡng Trọng Nghi” vô cùng biến hóa. Một đường kiếm quét qua để lại vết thương ngay trên cơ thể tên Kim Đan.

Bị một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ đánh cho thê thảm, tên Kim Đan tầng sáu này không chấp nhận được. Cắn chặt răng, ánh mắt tóe lên tia thù hận nhìn thẳng vào Cố Tiểu Trầm.

- Con tiện nhân, được lắm.

Tên Kim Đan vì khinh địch từ khi xuất hiện đến giờ vẫn dùng tay không, đã rút ra pháp khí của chính mình là một cây trường kiếm cấp độ Huyền Cấp hạ giai.

Cố Tiểu Trầm cũng không hề nao núng, trong tay vẫn giữ chặt Viêm Long Kiếm khí thể tỏa ra còn mãnh liệt hơn khi nãy vài lần. Trần Tiến sau một đòn đau ban nãy vẫn im lặng lúc này tiến đến bên cạnh Cố Tiểu Trầm.

Tên Kim Đan có chút lo lắng, ban đầu hắn tin chắc rằng có thể dễ dàng chế phục hai tên này. Nhưng sau vài chiêu giao đấu, hắn có thể khẳng định khả năng của cô gái trước mặt không hề kém mình là bao, nếu bây giờ bị tên Trúc Cơ quấy nhiễu thì cho dù có thắng cũng sẽ là thắng thảm.

- Thứ đàn ông phải để phụ nữ bảo vệ, mi thực là một sự sỉ nhục của nam nhân.

Tên Kim Đan cầm cây trường kiếm chỉ vào Trần Tiến, giọng nói kèm theo lời mỉa mai.

Cố Tiểu Trầm lập tức nhú mày.

- Một tu sĩ Kim Đan chỉ dám giở trò khiêu khích tu sĩ Trúc Cơ thì xứng là nam nhân sao?

Trần Tiến đưa tay ngang qua người Cố Tiểu Trầm ám chỉ cô lùi lại.

- Nếu người đã khiêu khích như vậy, quả thực nếu ta không ra tay quả nhiên không có chút phong thái nam nhân rồi.

Cố Tiểu Trầm do dự.

- Không cần trùng kế của hắn, chẳng phải ban đầu hắn vốn dĩ muốn tiêu diệt cả hai chúng ta sao,

- Chẳng lẽ muội nghĩ huynh sẽ thua hắn.

Trần Tiến nhìn thật sâu gương mặt của Cố Tiểu Trầm, lời nói mang theo sự quyết tâm. Cô nhận ra sự tự tin của Trần Tiến, chợt nhớ đến lý do tại sao mình bị thu hút bởi người nam nhân này. Đó chính là thái độ kiên quyết khi đã sẵn sàng làm một gì đó, thái độ tự tin trước mặt những khó khăn. Cố Tiểu Trầm lùi lại, cô biết tên Kim Đan tầng sáu trước mặt quả thực vẫn chưa đủ gây nguy hiểm với Trần Tiến, chưa kể trên người hắn còn bị ảnh hưởng từ hàn kinh và hỏa kinh trên vết thương mình lưu lại.

Thấy Cố Tiểu Trầm lùi lại thu hồi Viêm Long Kiếm, tên tu sĩ Kim Đan tầng sáu mừng rỡ.

- Hào, để khích lệ tinh thần nam nhân của mi. Ta sẽ để cho mi chết được toàn thây.

Tên tu sĩ Kim Đan tầng sáu, tay cầm trường kiếm lấy lại sự tự tin của bản thân vận chuyển chân nguyên, thúc đẩy kiếm ý của bản thân toát ra. Cố Tiểu Trầm cũng phải kinh ngạc, so với khi hắn không xuất ra trường kiếm, thì sức mạnh tỏa ra bây giờ có thể nói hơn gấp nhiều lần. Không ngờ chỉ là một tu sĩ Kim Đan trung kỳ, đã có thể thấu hiểu một phần kiếm tâm.

Dù sao cô cũng xuất thân từ Thanh Lam Môn, một tông môn bảy sao với kiến thức truyền thừa hàng vạn năm cho nên sự hiểu biết cũng rất nhiều. Và cô cũng là một người chủ tu kiếm thuật, càng hiểu rõ cảnh giới kiếm tâm là gì. Bản thân cô nhờ vào Viêm Long Kiếm mới tiệm cận đến trình độ đó, cho nên khi thấy một tên Kim Đan trung kỳ có thể chạm vào cảnh giới đó liền mang không ít ngạc nhiên.

Kiểm ý phát ra cũng khiến Trần Tiến cảm nhận được áp lực khác hẳn so với khi xưa đấu với Mã Nguyên. Dù sao Mã Nguyên cũng là một người chủ tu là Dược Sư cho nên so với một người chủ tu Kiểm thì sát khí và năng lực chiến đấu cũng khác nhau rất nhiều.

Nhưng Hắc Tiên Kiếm trong tay của Trần Tiến cũng không chịu thua kém, khẽ rung lên dường như rất nóng lòng để đối chiến với kẻ địch trước mặt. Không hề một chút nào chậm trễ, Trần Tiến cũng dồn chân nguyên vào kiếm của mình. Với mục đích ngay từ chiêu đầu tiên sẽ giúp bản thân chiếm được thế thượng phong.

Hai cây kiếm chạm vào nhau, xung lực tỏa ra khiến xung quanh hai người phát ra những tiếng nổ “bùm, bùm” hết sức chói tai.

Một kiếm chứa toàn bộ chân nguyên của Trần Tiến phát kích, đánh ra lập tức khiến tên tu sĩ Kim Đan sau khi tiếp chiêu lập tức ăn không tiêu. Kinh lực truyền đến khiến đôi tay hắn bị tê rần lên, khiến hắn không kim được nhất thời miệng phát ra tiếng kêu.

Dù vậy Trần Tiến cũng không hoàn toàn khá hơn, chân nguyên của một tu sĩ Kim Đan cũng phản chấn khiến Trần Tiến cảm thấy không thoải mái.

Tên Kim Đan tăng sáu, cố dùng sức đẩy Trần Tiến về phía trước, lập tức lùi lại vận chuyển chân nguyên muốn dùng lượng chân nguyên vượt trội trong cơ thể áp chế Trần Tiến.

Trần Tiến thấy hắn kịp lùi lại, tiếp tục vùng Hắc Tiên Kiếm đối cứng với hắn, lại một chiêu kiếm bỏ xuống mang theo luồng kinh lực bá đạo. Kim Đan tạm thời không dám chống đỡ, lách mình ra để né chiêu.

Trần Tiến thấy hắn ta né kiếm của mình, biết rằng thời cơ đã đến lập tức thi triển thức thứ ba trong “Lục Huyền Kiếm Pháp” là Liên Hóa phong tỏa, đây cũng chính là sát chiêu mạnh nhất của Trần Tiến từ xưa đến nay. Vô số nhiệt năng phát ra từ cơ thể Trần Tiến hòa cùng kiếm ý tạo ra một luồng kiếm khí có lực sát thương cực mạnh.

Bị bao vây bất ngờ bởi sự biến hóa này, tên Kim Đan tăng sáu không kịp phản ứng, lập tức trên người bị dính vô số kiếm khí, các vết thương có chứa nhiệt năng từ huyết mạch “Hỏa Phượng” càng làm cho hắn thêm đau đớn.

Hàng trăm, hàng ngàn kiếm khí quét qua, khiến tên tu sĩ Kim Đan có chút sợ hãi.

- “Không ngờ tên Trúc Cơ này lại có kiếm chiêu lợi hại như vậy”.

Một chiêu biến ảo vừa rồi của Trần Tiến có thể nói đã đạt đến đẳng cấp tương đương với sức sát thương của các tu sĩ Kim Đan hậu kỳ rồi. Chính vì vậy tên tu sĩ Kim Đan tăng sáu sau khi bị dính chiêu, lập tức hoảng loạn trong lòng ngay cả sát khí vừa nãy còn rất nồng đậm cũng triệt để biến mất.

Tên tu sĩ Kim Đan tăng sáu thấy Trần Tiến chưa tiếp tục truy kích mình, liền quay người lập tức phi thân bỏ chạy mặc kệ thương thế. Cố Tiểu Trâm lập tức không để yên, phi thân đuổi theo lập tức.

Tên Kim Đan tu sĩ vừa bỏ chạy vừa hối hận.

- “Không ngờ hôm nay lại gặp phải hai tên tu sĩ nhìn qua có vẻ yếu ớt lại khó nhai như vậy, sớm biết bọn chúng khó đối phó như vậy thì đã không xuất hiện rồi”.

Trần Tiến cũng để không lập tức cùng Cố Tiểu Trâm đuổi theo, vì trong lòng hắn có một dự cảm. Chắc chắn tên tu sĩ Kim Đan kia sẽ chết ngay lập tức cho nên hắn chỉ phi thân phía sau.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Tiến, dù tên kia đã ôm lòng muốn bỏ chạy. Vận chuyển chân nguyên khắp cơ thể để đào tẩu một cách nhanh nhất. Thì Cố Tiểu Trâm ở phía sau chỉ nhẹ nhàng, đập không hai ba lần đã đuổi kịp.

Một thức mang theo kiếm ý phối hợp giữa Băng Hỏa Lưỡng Trọng Nghi trực tiếp đánh thẳng vào lưng của tên kia. Luồng hàn khí kết hợp với nhiệt năng “Hỏa Phượng” vẫn lưu lại trên vết thương của hắn lập tức khiến hắn tử vong tại chỗ.

Tên tu sĩ Kim Đan này có thể nói chết vì đã quá sức khinh địch, nếu ngay từ đầu hắn chủ tâm chiến đấu thực sự thì có lẽ vẫn có thể toàn mạng bỏ chạy. Thế nhưng hắn không chỉ bị Cố Tiểu Trâm gây một vết thương trên người, mà còn bị Trần Tiến ngay từ ban đầu vận dụng sát chiêu đánh bại khiến hắn mất hết nhuệ khí.

Vì không còn tinh thần chiến đấu, chỉ lo bỏ chạy cho nên mới bị dính một thức có thể xem như bí chiêu của Cố Tiểu Trâm mà tử vong tại chỗ.

Một phút sau, Trần Tiến cũng thông thả đến nơi mà tên tu sĩ Kim Đan phơi xác, lục trên người hắn được một túi trữ vật. Không khách khí Trần Tiến liền mở ra xem tài sản bên trong của hắn gồm những gì.

- Trời ơi không ngờ là một tên nghèo mạt rệp

Trần Tiến có chút cau có than thở với Cố Tiểu Trâm.

- Huynh từ lúc nào trở nên tham lam vậy, cây trường kiếm của hắn ta cũng là một cây Huyền Cấp hạ giai đó.

Cố Tiểu Trâm mỉm cười nhìn khuôn mặt méo mó vì không tìm thấy đồ giá trị trên người của tên Kim Đan này.

- Nhưng không lý nào, một tu sĩ Kim Đan trung kỳ lại chỉ có mỗi thanh pháp khí Huyền Cấp hạ giai và gần năm ngàn trung phẩm linh thạch trong túi trữ đồ như vậy chứ. Vậ khí thật là đen mà gấp đúng ngay phải tên Kim Đan ăn mày.

Trần Tiến ôm đầu đau khổ.

Cố Tiểu Trầm lắc đầu, là lưỡi trêu chọc.

- Vậy huynh đi làm đạo tặc đi, biết đâu tìm thấy vài trăm tên Kim Đan viên mãn mà chém giết sẽ có thụ hoạch đó.

Trần Tiến than thở như vậy nhưng đâu biết rằng, cây trường kiếm mà Trần Tiến vừa thu được đó đã tiêu hao gần sáu mươi ngàn trung phẩm linh thạch của tên Kim Đan tu sĩ vừa chết mua trước khi tiến vào Thiết Ảnh Cốc. Nếu biết hẳn bị Trần Tiến chửi là một tên Kim Đan ăn mày, chắc sẽ phải xin diêm vương hồi sinh ít phút để chửi lại mới thỏa được cục tức này.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Lý Do Của Lời Đề Nghị

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm sau khi lấy cây trường kiếm của tên Kim Đan xong, Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng lập tức phát hiện thần thức quan sát mình lúc ban đầu khi vừa tiến vào Thiết Ảnh Cốc bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Cả hai lập tức nghi hoặc phi hành về phương hướng đó, thì phát hiện có một đám tu sĩ đang tập trung.

Tò mò lý do, Trần Tiến khuôn mặt biến sắc vì hắn nhận ra có một tu sĩ đã tử vong ngay tại nơi mỗi người tập trung. Không chỉ vậy cả người anh ta bị chặt làm đôi, chết ngay tại chỗ.

Trần Tiến mơ hồ cảm thấy rằng người phát ra thần thức quan sát hắn lúc ban đầu có lẽ là anh ta. Nhưng tại sao lại có thể chết ngay lập tức như vậy mà mọi người lại tập trung xung quanh anh ta thì Trần Tiến không lý giải được.

Tò mò, hắn quay qua hỏi một tu sĩ Kim Đan trung kỳ đứng bên cạnh.

- Không biết tại sao người này lại chết thảm như vậy. Chuyện gì vừa xảy ra sao?

Tên Kim Đan trung kỳ này nhìn qua Trần Tiến, thấy hắn chỉ có tu vi Trúc Cơ Đại Viên Mãn mà cũng nhiều chuyện cho nên hơi hột trả lời.

- Hắn ta đang đứng đột nhiên bị một đao kinh từ trong người phát nổ ra mà chết.

- Đao kinh từ bên trong nổ ra? Có chuyện kỳ lạ vậy sao?

- Hừ!! Đến khi người đạt đến đẳng cấp Kim Đan đi sẽ thấy nhiều chuyện còn kỳ lạ hơn thế.

Nói xong tên Kim Đan trung kỳ cũng chẳng thèm nhìn Trần Tiến mà bỏ đi.

Trần Tiến thấy thái độ của tên này đành lắc đầu cũng không tức giận, ai biểu tu vi mình biểu hiện ra chỉ đạt đến như vậy. Thế nhưng Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm vẫn chưa hết nghi hoặc thì có một người tiến lại giải thích cho hắn nghe, tên này hình thể tương đối béo nhưng không ngờ tu vi cũng đã là Kim Đan trung kỳ.

- Hai người vừa tới nên không biết, mọi người đứng ở đây vì đều phát hiện có thần thức quan sát nên theo đó mà đi tới. Vừa tới nơi đã phát hiện ra người này, chúng ta chưa kịp hỏi tại sao hắn lại quan sát chúng ta thì đã bị đao kinh làm đứt đôi người rồi.

- Nhiều người như vậy không ai phát hiện được gì kỳ lạ sao?

Gã béo gật đầu nói.

- Chính vì quá kỳ lạ như vậy nên mọi người đang tìm nguyên nhân. Bỗng dưng một người vô duyên vô cớ chết trước mặt mình không rõ nguyên nhân quả nhiên khiến người ta có chút sợ hãi.

Trần Tiến cũng gật đầu tán thành, ánh mắt nhìn qua phía Cố Tiểu Trầm như muốn nói “nơi đây quả nhiên quá nguy hiểm, chúng ta cần cẩn thận hơn”.

Cố Tiểu Trầm này giờ tuy thái độ vẫn bình thản, nhưng rõ ràng nơi này hung hiểm hơn so với suy nghĩ của cô quá nhiều.

Được một lúc, số người giải tán ngày một nhiều. Dù sao họ vẫn tranh thủ ly khai để tìm kiếm tài nguyên, mọi người xuất hiện ở đây cũng chưa có bất cứ

xung đột lợi ích nào dẫn đến việc họ phải tàn sát lẫn nhau cho nên quá trình giải tán này hết sức hòa bình.

Lúc này, tên Kim Đan trung kỳ mập mạp đó mới tiến đến bên cạnh hai người nói.

- Hai người dường như không có nhóm, có muốn cùng ta kết thành một tổ đội không?

Đây là lần thứ hai, hai người bọn họ được mời vào một tổ đội. Tuy nhiên khác với lần trước được vị tiên tử lạnh lùng kia mời vào với thái độ không xem trọng thì lần này tên Kim Đan trung kỳ này lại có tâm hơn rất nhiều.

Tuy vậy, Trần Tiến vẫn không nghĩ hai người họ có gì đủ để khiến đối phương xem trọng nên hỏi.

- Tu vi hai chúng tôi yếu như vậy, tại sao huynh lại để ý đến chúng tôi.

- Đúng là tu vi anh chỉ có Trúc Cơ, nhưng tôi nghĩ một người từ có lai lịch như cô nương đây chắc chắn phải có chỗ hơn người.

Cố Tiểu Trầm nghe vậy liền nhíu mày nhìn tên mập này mang theo chút nghi hoặc theo lời hắn nói. Còn Trần Tiến lập tức nâng cao sự cảnh giác.

Tên mập thấy hai người liền xuất hiện địch ý với mình, lập tức đưa tay lên ra hiệu không phải.

- Tôi chỉ vô tình thôi, tôi đã từng có mặt khi hai người từ chối lời mời của ba tên gia đình của các vị tiên bối ở Đại Hội Đấu Giá Ngâm.

Lúc này, Trần Tiến mới hiểu ra tại sao tên này lại không có chút khinh thường nào với hai người bọn họ mà còn nhiệt tình tiến đến giải thích.

Trần Tiến nghĩ đến lời đề nghị của tên mập này cũng không tệ, cho nên gật đầu đồng ý. Dù sao chỉ trải qua một thời gian ngắn nhưng hắn thấy rõ nơi đây xác thực chỉ cần sở hữu một cái thì hồn lìa khỏi xác là hiển nhiên.

Thấy hai người đồng ý, tên mập hết sức vui vẻ lập tức kéo hai người đến bên nhóm của hắn. Tên mập này tên là Nguyễn Quân cũng đã hơn ba mươi tuổi, tu vi ở Kim Đan tầng năm do được Bát trưởng lão giới thiệu.

Để kiếm được một danh ngạch lần này, tên mập này đã tiêu tốn có thể nói là một cái giá rất lớn. Hơn ba mươi ngàn trung phẩm linh thạch mới kiếm được một cơ hội, cho nên lần này hắn ta hết sức quyết tâm tìm kiếm được bảo vật để gỡ gạc lại số vốn bỏ ra.

Trong đội ngũ tổ đội của tên mập Nguyễn Quân này vẫn còn hai người khác. Nguyễn Quân dẫn hai người họ đến và giới thiệu cho hắn biết từng người. Một tên có đôi mắt điều hâu, thân hình như gậy ốm nhưng tu vi lại hơn hẳn tên Nguyễn Quân một bậc tu vi đã Kim Đan tầng bảy, và một cô gái gương mặt hết sức trong sáng, ánh mắt vẫn mang theo chút gì đó thuần khiết cũng là em gái của tên Nguyễn Quân này tu vi cũng bằng với Cố Tiểu Trầm đều là Kim Đan sơ kỳ.

Khi thấy tên Nguyễn Quân dẫn theo hai người cùng đi đến, cô em gái của Nguyễn Quân là Nguyễn Oanh hết sức cao hứng chạy tới níu tay ca ca của mình nói.

- Huynh tìm được thêm hai người rồi sao. Hay quá như vậy chúng ta đã có đủ người rồi.

Nguyễn Quân gật đầu, rồi quay qua giới thiệu với em gái của mình. Nguyễn Oanh hoàn toàn không hề có chút gì phân biệt trước tu vi thấp kém của Trần Tiến mà vẫn hết sức lễ phép gọi hắn là Trần huynh khiến Trần Tiến cũng có chút cao hứng. Mặc dù nếu xét đúng ra thì tuổi tác hắn vẫn còn kém so với Nguyễn Oanh gần chục tuổi.

Chỉ có tên mắt điều hâu liếc qua hai người một lần rồi cũng không nói gì, lại tiếp tục đứng bên cạnh em gái của tên Nguyễn Quân. Trần Tiến cảm thấy dường như tên này không phải có hứng thú gì với việc kết thành tổ đội với Nguyễn Quân mà hình như có hứng thú với em gái của tên này hơn.

Trần Tiến lúc này mới mở miệng hỏi Nguyễn Quân.

- Dựa theo ấn ý của em gái huynh thì dường như huynh muốn chúng tôi gia nhập vì còn mục đích khác.

- Đúng vậy, nếu cậu đã quyết định cùng tổ đội với chúng tôi dĩ nhiên tôi cũng không giấu diếm gì về mục đích lập tổ đội lần này.

- Vậy nếu tôi đoán không sai thì cho dù bạn của tôi không có thân phận đặc biệt thì huynh cũng sẽ mời chúng tôi gia nhập đúng không?

- Huynh quả nhiên thông minh, dù sao lúc này cũng không cần phải nói dối nữa. Tôi mời hai người gia nhập thứ nhất chính là vì tu vi hai người không quá cao, thứ hai cũng chính vì chắc chắn hai người không hề biết chút gì về Thiết Ảnh Cốc.

Trần Tiến nhìn tên mập Nguyễn Quân thật kỹ, khác với vẻ mập mạp gây cảm giác chậm chạp tên này thật ra tâm tư khá cẩn thận.

- Huynh tại sao cho rằng chúng tôi không biết gì về nơi này, chỉ vì chúng tôi tu vi thấp kém sao?

- Dĩ nhiên không phải là tu vi, mà đó chính là cách ứng xử của hai người.

- Ứng xử?

- Đó là khi huynh hoàn toàn đề phòng tất cả mọi người khi vừa mới xuất hiện tại nơi chúng ta tập trung khi này.
- Tại sao chuyện đó khiến huynh nhận ra tôi không hiểu biết về Thiết Ảnh Cốc.
- Vì nơi đó khu vực không thể dùng chân nguyên được. Chính vì vậy thứ chúng tôi cảm thấy kỳ lạ là tại sao người kia lại có thể đột nhiên bị giết chết chứ không phải bất thành linh bị giết chết.

Nghe Nguyễn Quân giải thích, Trần Tiến mới rõ tại sao mọi người ở đó hầu như không hề có địch ý hay cảnh giác với nhau.

- Như vậy có rất nhiều người nắm giữ được các thông tin bên trong Thiết Ảnh Cốc?

Trần Tiến nghi hoặc hỏi.

- Đương nhiên, nơi đây trải qua bao nhiêu vạn năm. Mỗi lần có người tiến vào khi trở ra đều truyền thừa kinh nghiệm của bản thân. Nếu không có những kinh nghiệm của người đi trước thì làm sao mọi người có thể nhanh chóng càng ngày càng khai phá sâu được cấm địa này.

Trần Tiến nghe vậy mới thấy đúng, hần quả thực hơi ngây thơ. Rõ ràng một nơi cứ cách vài chục năm lại có người tiến vào thì làm sao không có những truyền thừa kinh nghiệm được cơ chứ.

Nguyễn Quân nói tiếp.

- Cậu cũng đừng cảm thấy căng thẳng, thật ra truyền thừa thì mỗi người lại có những thông tin khác nhau. Nhưng trải qua bao nhiêu năm rồi, có thay đổi hay không cũng không ai nắm chắc được.
- Cảm ơn huynh, tôi hiểu rồi.
- Chưa kể lần này, tôi tìm hai người cũng vì nhóm chúng tôi chỉ cần thêm hai người là đủ vừa vặn số người để phá trận tìm kiếm linh quả.
- Linh quả bị một trận pháp bảo vệ sao?
- Đúng vậy, tổ tiên tôi một ngàn năm trước may mắn từng vào Thiết Ảnh Cốc cho nên có truyền thừa cho chúng tôi địa điểm ở nơi đó. Điều kiện để phá trận chính là có đủ tập hợp tổ đội năm người.
- Ra là vậy, tôi hiểu tại sao huynh dễ dàng mời gọi chúng tôi rồi. Huynh cho rằng tu vi chúng tôi thấp, cho nên ít nhất dù phá trận lấy được linh quả cũng sẽ không bị chúng tôi uy hiếp.

Tên Nguyễn Quân không phủ nhận vấn đề này, dù sao nơi này cũng là nơi bí mật mà tổ tiên hắn tìm được. Nếu tìm một người nắm quá tầm hắn kiểm soát thì chẳng khác nào bắt gà không được lại còn mất nắm thóc.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Phá Trận

Nguyễn Quân lúc này mới kể chi tiết cho Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm về nơi mà hắn muốn mọi người cùng đến phá trận. Trần Tiến rất có hứng thú với linh quả, những loại quả này đều là những thứ ăn vào trực tiếp có thể gia tăng tu vi hay chân nguyên hết sức trân quý.

Một ngàn năm trước, tổ tiên của hắn nhờ cơ duyên mà được chọn tiến nhập vào Thiết Ảnh Cốc. Trong lúc tầm bảo đã vô tình phát hiện ra nơi chứa linh quả, nhưng nơi đó đã bị thiết lập một cấm chế, chỉ khi đủ số lượng người tiến tới thì cấm chế này mới có thể giải trừ. Lý do mà tổ tiên hắn có thể nhận ra được cũng vì một lần vận may mà mấy chục năm sau ông ta khi đi ngao du sơn thủy đã vô tình nhìn thấy các vị tiền bối phá giải một trận pháp tương tự.

Từ khi nhìn thấy việc đó, tổ tiên của tên Nguyễn Quân luôn căn dặn con cháu trong gia tộc mình rằng nếu có cơ hội tiến vào Thiết Ảnh Cốc phải tập hợp đủ số người để có thể phá cấm chế và tìm cách lấy linh quả. Đây được xem như một bí mật to lớn của gia tộc Nguyễn Quân, thế nhưng mãi đến đời của hắn thì Thiết Ảnh Môn mới tạo điều kiện cho mọi người tiến vào.

Sau khi biết được thông tin này, Nguyễn Quân tìm đủ mọi cách để có thể có danh ngạch tiến vào. Vì chuyện này hắn cũng tốt không ít tâm tư nhưng cũng chỉ có thể có hai suất cho hắn và em gái của hắn mà thôi. Cho nên suốt thời gian qua vẫn luôn tìm kiếm thêm ba người thích hợp.

- Vậy chúng ta khi nào có thể đi đến đó.

Trần Tiến có chút nóng lòng đến nơi đó, từ ngày hắn luyện qua Mai Hoa Thập Bát Cẩm hứng thú với trận pháp trong người hắn tăng mạnh.

- Bây giờ thì chúng ta có thể lên đường ngay lập tức, theo truyền thừa từ tổ tiên thì nơi đó cách chỗ này hai ngày phi hành.

Trần Tiến và Cố Tiểu Trầm cũng không dị nghị gì lập tức gật đầu đi theo phương hướng mà Nguyễn Quân dẫn đi. Cả bốn người cùng đi về hướng đông, trên dọc đường đi cũng gặp không ít các nhóm khác nhưng dường như mỗi người đều theo về một hướng khác nhau.

Trần Tiến đoán có lẽ mỗi người đều có thể có những truyền thừa khác nhau nên chọn những con đường khác nhau cho riêng mình. Đi thêm một đoạn, khu vực này càng lúc càng hoang vắng dường như không có dấu vết của người nào từng đặt chân đến.

Nguyễn Quân quay qua nói với mọi người:

- Nơi tồn tại linh quả ở bên trong, nhưng từ đây và đó nguy hiểm không phải nhỏ. Mọi người nghỉ ngơi để phục hồi chút ít chân nguyên trong cơ thể đi.

Phía trước không rõ đối mặt với nguy hiểm như thế nào, nên mọi người cũng không nhiều lời tìm cho mình chỗ ngồi thoải mái rồi đã tọa để phục hồi trạng thái đỉnh phong.

Nửa giờ trôi qua, chân nguyên mọi người đã phục hồi lại đầy đủ. Nhóm năm người bắt đầu thu hồi lại thần thức, không dám tỏa ra xung quanh quá xa ở một nơi có phần quý dị như vậy. Chỉ cần vận khí quá kém gặp một yêu thú cấp cao thì coi như toi mạng.

Dọc đường tiến vào, cả năm người cũng luôn hết sức cẩn thận, Càng tiến vào sâu thì linh khí càng loãng, dường như không thích hợp cho bất kỳ loại linh dược nào sinh trưởng.

Tuy có nghi hoặc trong lòng, nhưng Trần Tiến cũng không lên tiếng. Dù sao tên Nguyễn Quân lúc này cũng không hề có chút biểu hiện nào là bất thường.

Đến khi cả năm người đến một nơi có nhiều tảng đá chất chồng lên nhau thì Nguyễn Quân mới dừng lại.

- Chúng ta đến nơi rồi.

- Chính là chỗ này sao?

Trần Tiến nhin không được lên tiếng thắc mắc.

- Phải, theo ghi chép của tổ tiên thì từ nơi này đi qua mười hai tầng đá thì sẽ phát hiện ra được trận pháp che giấu Linh Quả.

Đã đàm lao rồi, đành phải theo lao. Trần Tiến cũng chỉ đề ý thêm một chút về xung quanh nhưng không hề có chút dấu vết nào của trận pháp tồn tại trên các tầng đá này cho nên cũng có chút yên tâm.

Cho tới khi đi qua mười hai tầng đá phía trước này, Trần Tiến lập tức kinh hãi. Quả nhiên nơi đây tồn tại dao động của trận pháp, mặc dù khá yếu nhưng chứng tỏ nơi đây có bố trí trận pháp.

Trần Tiến quay đầu về nhìn mười hai khối đá tầng phía sau lưng.

- “Không ngờ lại có phương pháp che giấu trận pháp như vậy, nếu quét thần thức lướt qua mười hai tầng đá này sẽ hoàn toàn không phát hiện được dấu vết trận pháp. Chỉ có đi qua đủ mười hai khối đá này mới có thể nhận ra được trận pháp.”

Trần Tiến không biết năm đó tổ tiên của Nguyễn Quân may mắn hay là có cái nhìn vô cùng chuẩn xác mà có thể phát hiện ra được nơi đây.

Lúc này, Nguyễn Quân mới lấy ra cho mình một viên đá màu đen, nhìn không có gì đặc biệt. Nhưng Trần Tiến cũng nhận ra nó là một viên “Hắc Phi Thạch”, một linh thạch cấp năm vô cùng giá trị. Sở dĩ Trần Tiến nhận ra được do hắn đã từng dùng một đoạn thời gian nghiên cứu trận pháp, pháp khí khi còn ở Nhật Thân Tông qua Bách Khoa Hồn Độn Thiên Thư.

Nguyễn Quân đặt viên đá đó xuống một nơi, lập tức trận pháp dao động hết sức rõ rệt. Nguyễn Quân mới tiếp tục hô lên:

- Năm người chúng ta chia ra theo các phương vị, Trần Tiến ở phương bắc, Cố Tiểu Trầm phương nam, Nguyễn Oanh phương đông, Minh Hoàng ở phương tây và tôi ở chính giữa. Tất cả năm người chúng ta cùng công kích vào trận pháp theo phương vị mà tôi nói. Theo lời tổ tiên từng nói qua, phải đánh đủ bảy bảy bốn mươi chín lần mới có thể phá trận.

Nghe lời Nguyễn Quân mọi người cũng không nhiều lời mà di chuyển đến đúng phương vị của mình được xếp, toàn lực đánh vào trận pháp này. Theo Trần Tiến tính toán có lẽ trận pháp này ít nhất cũng phải trên cấp năm, vì bản thân hắn chẳng hề cảm giác được phương pháp để phá giải loại trận pháp như vậy.

Mỗi người đều tập trung công kích trận pháp, ánh mắt của hai anh em nhà họ Nguyễn cũng sáng rực lên đầy vẻ mong chờ.

Qua hai giờ, dưới sự công kích mãnh liệt của cả năm người thì trận pháp cũng đã có dấu hiệu bị phá vỡ. Lúc này sự nồng đậm của mùi hương Linh quả tỏa ra càng lúc càng mạnh, khiến tất cả đều hưng phấn càng đẩy nhanh tốc độ công kích.

Trần Tiến tuy hưng phấn nhưng vẫn giữ được một tia thanh tỉnh, liền nói.

- Tất cả cẩn thận, trận pháp chưa bị phá vỡ đã tỏa ra hương thơm nồng đậm như vậy. Nếu không may khi trận pháp bị phá vỡ sẽ tỏa ra mùi hương hấp dẫn những người khác thì không nên.

Nguyễn Quân nghe được như vậy mới lập tức cảnh giác, Linh Quả là loại thiên tài địa bảo đặc biệt cho nên khi xuất thế chắc chắn sẽ rất dễ thu hút sự chú ý của người khác. Dù đây là một nơi hang cùng hẻm địa nhưng như lời Trần Tiến nói cẩn thận vẫn hơn.

“Bùm, bùm” tiếng nổ phát ra khi trận pháp bị phá vỡ rồi phản chấn khiến năm người đồng thời bị hất mạnh ra. Cũng may mắn, lực phản chấn chỉ khiến cả năm người họ bị đẩy đi xa chứ không tạo thành vết thương.

Trận pháp bị phá vỡ khiến cả năm người hân hoan, Nguyễn Quân lập tức đứng dậy nhanh chân tiến vào đầu tiên.

- Tôi vào trước, mọi người theo sau tôi.

Cả bốn người cũng không chậm liên theo sau Nguyễn Quân đi theo mùi hương của Linh Quả dẫn dắt. Nhưng trong lúc này trong lòng Trần Tiến có chút cảm giác bồn chồn không yên.

- Nguyễn Quân, hay chúng ta cẩn thận chờ chút đã.

Nguyễn Quân nghe Trần Tiến nói, quay đầu lại nhìn ánh mắt cũng hiện ra vẻ nghi hoặc.

- Tại sao, nếu chúng ta không nhanh chân lấy đi Linh Quả sau khi nó tỏa ra mùi vị sẽ hấp dẫn người khác đấy.

- Tôi cũng không rõ, chỉ có chút cảm giác không yên.

- Vậy chúng ta cảnh giác chút là được.

Năm người nhanh chóng tiến vào bên trong, dọc đường đi Trần Tiến phát hiện ra vô số loại thảo dược vô cùng tốt, ngay cả có phần quý hiếm như “Chu Linh Thảo”, “Ích Nguyên Thảo” cũng có. Nhanh tay hân cũng hái một ít rồi ném vào túi trữ vật, những người khác cũng tiện tay phân chia các loại thảo dược.

Đến khi càng đến gần chỗ của Linh Quả, mùi hương càng ngày càng nồng đậm. Theo như kinh nghiệm của Trần Tiến, rõ ràng mùi hương này chứng tỏ cây Linh Quả ở phía trước đã chín. Trong lòng hân nhất thời mừng rỡ, càng gấp gấp đến chỗ Linh Quả hơn.

Thế nhưng khi vừa thấy Linh Quả xuất hiện trong tầm mắt, cả nhóm năm người lập tức khuôn mặt trở nên tái lại. Bởi bên cạnh Linh Quả còn xuất hiện hai con yêu thú, cả năm người đều có thể cảm nhận được. Ít nhất là yêu thú cấp năm, nếu không cũng là đỉnh phong của cấp bốn.

Hai con yêu thú khi nhìn thấy năm người tiến vào, ánh mắt nhìn chăm chăm, miệng phát ra những tiếng gầm gừ để cảnh báo. Hai con yêu thú cấp bốn đỉnh phong, một con Cổ Tiểu Trầm có thể nhận ra chính là Kim Quang Mãng Xà.

Cổ Tiểu Trầm liền truyền âm cho mọi người biết thông tin về nó.

- Kim Quang Mãng Xà trước mặt này có tất cả mười kim quang trên đỉnh đầu, mà mỗi kim quang chứng tỏ nó đã sống một trăm năm. Chứng tỏ con Kim Quang trước mặt này đã một ngàn tuổi có khi còn hơn. Kim Quang Mãng đôi mắt phát ra lục quang, hơi thở khô khè tỏa ra khỏi độc. Thân hình to lớn cùng với độc dược chính là điểm mạnh của nó. Chưa kể mỗi một kim quang sau giúp thực lực nó mạnh hơn kim quang trước gấp bội.

Cổ Tiểu Trầm không biết làm sao bên trong lại xuất hiện hai con yêu thú, nhưng bất kỳ con nào thì cả năm người lúc này hiện tại khó mà đối phó được.

May mắn chính là dường như cả hai con yêu thú đều đang tranh chấp lẫn nhau, nên không bên nào có ý định công kích bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Việt Tu Chân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.